

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

A C C U R A T E E X P R E S S A

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN SEPTIMUM

B I P O N T I
E X T Y P O G R A P H I A S O C I E T A T I S
C I J I O C C X C

Ι Κ Α Ρ Ο Μ Ε Ν Ι Π Π Ο Σ

Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

ΜΕΝ. **Ο**ΤΚΟΥΝ τρισχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς στάδιοι ἕως
μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ πρῶτος ἡμῖν σταθμός. τὸν-

Ι ΚΑΡΟΜΕΝ. Η ΥΠΕΡΝΕΦ.)

Ἰκαρομένιππος ὁ προκείμενος ἐπιγι-
γραπταὶ λόγος, διὰ μὲν τὸ πῦρον,
ἐκείνου δὲ τὸν τῷ δράματι ὑπο-
κείμενον εἰς Ἰκαρον τὸν Δαίδαλου
ὑποφερόμενος, διὰ δὲ τὸ μεγαλο-
πράγμων καὶ περιέργων καὶ φασμα-
τῶδες, εἰς Μένιππον τὸν Κυνικὸν φι-
λόσοφον ἀρμολύμενον, δε Πατάρων
ὑπάρχων τῆς Λυκίας, καὶ τὴν Ἀν-
τιδιδίους δόξαν ὑποκείμενος, γεν-
ναῖος ἐν καὶ συγκακροτημένος τὸ σῶ-
μα, καὶ οὐκ ἀδόκιμος, οὐδὲ τὴν ὁ-
ψιν, ὅσα πρὸς ἄρας εὐπρόσωπον ὑποφέρει-
ται καὶ οὕτως ὅστε ἐπὶ πίστις ὑπεστα-
φιστοράτω τῷ Τυρίῳ τὸν Ἀπολλω-
νίου τοῦ Τυανίου ἀναγράφοντι βίον,

καὶ ὑπὸ Ἐμπεύσας ἐρατοῦ κατὰ
Κόρινθον τῆς Πελοποννήσου. καὶ ἀπὸ
τούτου ἐπὶ περίτυχεν Ἀπολλωνίῳ
τῷ πραινέμενῳ γόντι ἀνθρώπῳ, ὁ-
μοῖος, φασὶν, ὁμοίᾳ συνήθη. καὶ τὸ
τοῦ βίου λοιπὸν δυσασπαστάς ἐ-
σχληκε τούτου, τερατείαις τε συγκαί-
ρων, καὶ εἰς μηδὲν ὑγιᾶς διανοίας τὴν
σχολὴν ἀποδιатρίβων. διὰ καὶ ὁ
παρὸν Λουκιανὸς φασμάτα λογιᾶται
τοῦτο. διὰ τὸ σύνηδες αὐτῷ προφη-
μίνος, καὶ ὑπερίφελος τερατεύσα-
σθαι, συζεύγνυσι τούτῳ τὸν Ἰκαρον,
κίον λίαν συνάπτων, ὡς οἱ παροι-
μιαζόμενοι φάσκουσι. V. Sed sup-
pletis deficientib. ex C.
5 Σταθμὸς) Μονή. V.

Ι Κ Α Ρ Ο Μ Ε Ν Ι Π Π Ο Σ SIVE HYPERNEPHELOS.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΕΤ ΣΟΔΑΛΙΣ.

Men. **I**GITUR ter mille haec erant a Terra inde stadia ad
Lunam usque, quae prima nostra mansio. Hinc ad Solem
Lucian. Vol. VII.

A

τεύθεν δὲ ἐπὶ τὸν ἥλιον ἄνω παρασάγγαι που πεντακόσιοι. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου ἐς αὐτὸν ἤδη τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν ἀκρόπολιν τῇ τοῦ Διὸς, ἀνοδὸν, καὶ ταῦτα γένοιτο εὐζῶναι αὐτῷ μίᾳς ἡμέρας.

ΕΤΑΙΡ. Τί ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρονομεῖς, καὶ ἡσυχῇ πῶς ἀναμετρεῖς; πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαι σου παρακολουθῶν, ἡλίους καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ Φορτικὰ ταῦτα σταθμούς τινας, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος.

MEN. Μὴ θαυμάσης, ὦ ἑταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ διαῆρια δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἑμαυτὸν λογίζομαι τῆς ἐναγχος ἀποδημίας.

1 Παρασάγγαι) Μίτρον Περσικὸν ὁ παρασάγγης, οδοῦ σταδίοι λ'. τὸ δὲ στάδιον, ὀργυῖαι ρ'. ὥστε καὶ τὸ πλεῖστον ποδῶν ρ'. τὸ δὲ μίλιον, στάδια ζ'. τινὲς δὲ τῶν ἀρχαιοτέρων δέκα βούλονται σταδίων τὸ μίλιον εἶναι. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος, η'. ἄλλοι δὲ ζ'. V.

Παρασάγγαι) Ὁ παρασάγγης μίτρον ἐστὶ παρ' Αἰγυπτίοις μεθ' οὗ μετροῦσι διὰ τὴν τοῦ Νείλου ἐπιχλυσιν τὴν γῆν, ἔχον σταδίου λ'. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ σχοῖνος ζ'. ὁ δὲ

στάδιος ἔχει πόδας χ'. τὸ δὲ ὄνομα τὸ παρασάγγης τοῦτο εὐρήσεις πολυλάκις ἐν τῇ ἀναγνώσει (lege ἀναβάσει) τοῦ Κύρου. G. (Perfica est mensura, non Aegyptia; de qua non Xenophon tantum, sed Herodotus aliique. Solan.)

9 Ὑποξενίζοντος) Ἐξοὺς καὶ ἀγνάστους διαλεγόμενον. V.

12 Λογίζομαι) Ἀριθμῶ. G. *ibid.* Τῆς ἐναγχος) Τῆς χθιστῆς. G.

furfum parafangae circiter quingentae. Hinc vero in ipsum coelum, & arcem Iovis arduam... & haec fuerint expeditae aquilae unius diei.

Sod. Quid haec, per Gratias, Menippe, de astris disputas, & immurmurans ea velut dimetiris? olim enim, dum sequor, te audio, Soles & Lunas, insuper vero etiam grandia nomina, mansiones quasdam & parafangas, peregrina ratione memorare.

Men. Noli mirari, Sodalis, si sublimia atque aëria videar tibi dicere. Summant enim apud me nuperae peregrinationis repero.

ΕΤΑΙΡ. Εἶτα, ὦ γὰρ, καθάπερ οἱ Φοίνικες, ἄστροις ἐτεκμαίρου τὴν ὁδόν;

MEN. Οὐ, μὲν Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἄστροις ἐποιούμην τὴν ἀποδημίαν.

ΕΤΑΙΡ. Ἡράκλεις, μακρόν γε τὸν ὄνειρον λέγεις, εἴ γε σαυτὸν ἔλαβες κατακοιμηθεὶς παρασάγγας ὅλους.

MEN. Ὀνειρον γὰρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι λέγειν, ὅς ἀρ' 2
τίως ἀφῖγμαι παρὰ τοῦ Διός;

ΕΤΑΙΡ. Πῶς ἐφησθα; Μένιππος ἡμῖν Διοπετὴς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ;

MEN. Καὶ μὴν ἐγὼ σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πά-
νυ Διὸς ἤκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκούσας καὶ ἰδὼν·
εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο ὑπερυφραίνομαι, τὸ
πέρα πίστεως εὐτυχεῖν.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς ἐγώ γε, ὦ θεοπέδιε καὶ Ὀλύμ-

6 Παρασάγγας ὅλους) Ὀλοκλή-
ρου. V.
9 Διοπετὴς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ)

Ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πισῶν. V.
13 Τὸ πέρα πίστεως) Ὑπὲρ τῆς
πίστιν. V.

Sod. Tum tu, o noster, sicut Phoenices stellis signabas viam?

Men. Non, ita me Iuppiter; sed ipsis in astris peregrinatus sum.

Sod. Longum Hercle somnium narras, si imprudens parasangas totas dormisti.

Men. Somnium nempe tibi videor narrare, qui modo de Iove tibi adsum.

Sod. Quid ais? Menippus nobis a Iove demissus e coelo adest?

Men. Ego vero ab ipso tibi illo summo Iove advenio hodie, rebus auditis visisque mirabilibus. Si non credis, at ego hoc ipso nomine vehementer delector, quod ultra fidem beatus sum.

Sod. Et quomodo ego, divine atque Olympie Menippe;

πτε Μένιππε, γεννητὸς αὐτὸς, καὶ ἐπίγειος ὢν, ἀπιστεῖν δυνάϊμην ὑπερνεφέλω ἀνδρὶ, καὶ, ἵνα καθ' Ὀμηρον εἶπω, τῶν οὐρανόων ἐνί; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι φράσον, εἰ δοκεῖ, τίνα τρόπον ἦρθης ἄνω, καὶ ὁπόθεν ἐπορίσω κλίμακα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὴν ὄψιν οὐ πάνυ ἔοικας ἐκείνῳ τῷ Φρυγί, ὥστε καὶ ἡμᾶς εἰκάζειν καὶ σὲ οἰνοχοήσοντά που ἀνάρπαστον γεγονέναι πρὸς τοῦ αἰετοῦ.

MEN. Σὺ μὲν πάσαι σκώπτων δῆλος εἶ, καὶ θαυμαστὸν οὐδέν, εἰ σοι τὸ παράδοξον τοῦ λόγου μῦθος δοκεῖ προσφρὲς· ἀτὰρ οὐδέν ἐδεήσέ μοι πρὸς τὴν ἀνοδὸν, οὔτε τῆς κλίμακος, οὔτε παιδικὰ γενέσθαι τοῦ αἰετοῦ. οἰκεία γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά.

ETAIP. Τοῦτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἔφησθα, εἶγε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἰέραξ τις ἢ κολοῖος ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος.

6 Ἐκείνῳ τῷ Φρυγί) Ὁ Γανυμήδης ἢ Φρύξ μετράκιος ἐυπρεπής· τούτου ἡράσθη ὁ Ζεὺς, καὶ μεταβλήθεις εἰς αἰτὸν, ἤρπασεν αὐτὸν, V. καὶ ἐποίησεν αὐτὸν οἰνοχόον. V. 11 Προσφρὲς) Ὁμοίον. V. 12 Οὔτε παιδικὰ) Ἐράμενον.

natus ipse & terrestris qui sim, fidem negare possum viro supra nubes elato, &, ut secundum Homerum dicam, coelicularum uni? Sed illud mihi dic, si videtur, qua ratione fursum sublati sis, & unde copia tibi tantarum scalarum obtigerit? Quantum enim ad speciem, non valde similis illi Phrygi es, ut etiam conicere possimus, te quoque ad pincernae forte officium in sublimi raptum ab aquila.

MEN. Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota a vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi videtur. Sed nihil opus mihi ad ascensum neque scalarum fuit, neque ut amarius fierem aquilae, qui meas mihi alas habuerim.

SOD. Iam supra ipsum Daedalum est, quod narras, si quidem praeter cetera, nobis non sentientibus, accipiter vel graculus ex homine factus es:

MEN. Ὁρῶς, ὦ ἑταῖρε, καὶ οὐκ ἀπὸ σκοποῦν εἰκασας. τὸ Δαιδάλειον γὰρ ἐκείνο σόφισμα τῶν πτερῶν καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην.

ΕΤΑΙΡ. Εἶτα, ὦ τολμηρότατε πάντων, οὐκ ἐδεδόκεις μὴ καὶ σύ που τῆς θαλάσσης καταπεσὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάρειον ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σεαυτοῦ ὀνόματι;

MEN. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος, ἅτε κηρῶ τὴν πτέρωσιν ἡρμοσμένος, ἐπειδὴ τάχιστα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκείνος ἑτάκη, πτερορρήσας, εἰκότως κατέπεσεν· ἡμῖν δὲ ἀκήρωτα ἦν τὰ ἀκύνπτερα.

ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡρέμα με προσάγεις πρὸς τὴν ἀληθειαν τῆς διηγήσεως.

MEN. Ὡδὲ πως· αἰτὸν εὐμεγέθη συλλαβῶν, ἔτι δὲ

8 Ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος) Ἰκαρος οὗτος ἦν τοῦ Δαιδάλου. ὅτε αὖν ἐπέγοντο αὐτὸς καὶ ὁ πατήρ, ὥς παῖς ὁ Ἰκαρος ἀνελθὼν εἰς ὕψος, τοῦ κηροῦ λυθίτος τῶν πτερῶν, εἰς τὴν θαλάσσαν ἔπεσε. καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη

Ἰκάρειον πέλαγος. Ὁ Δαιδάλος δὲ μικρὸν ἐπετάσθη διάστημα· ἀλλ' οὗτος αὐτὸν καὶ εἰς αὐτὸν ἔφη ἀναβιβηκέναι τὸν οὐρανόν. V.

11 Τὰ ἀκύνπτερα) Τὰ ἄκρα τῶν πτερῶν, τὰ εἰς ὅζῳ καταλύγοντα. V.

Men. Recte, Sodalis, nec procul a scopo coniecisti. Dae-daleum enim illud alarum commentum ipse quoque machinatus sum.

Sod. Tum tu, audacissime omnium, non metuebas, ne tu quoque, in quamcunque maris regionem delapsus, Menippeum quoddam pelagus nobis, sicut Icarium, tuo signatum nomine faceres?

Men. Nequaquam. Nam Icarus, cuius pennae cera aptae erant, cum primum illa ad solem liquefacta esset, defluentibus pennis non potuit non decidere: at nostrae sine cera fuerunt alae.

Sod. Quid ais? iam enim nescio quomodo sensim me ad veritatem narrationis perducis.

Men. Sic fere. Aquilam cepi bene magnam, & vulturem

γῦπα τῶν καρτερῶν, ἀποτεμῶν αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερά, μᾶλλον δὲ καὶ πᾶσαν ἐξαρχῆς τὴν ἐπίνοιαν, εἴ σοι σχολή, δίδειμι.

ΕΤΑΙΡ. Πάνυ μὲν οὖν, ὡς ἐγὼ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων, καὶ πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχνηνα τῆς ἀκροάσεως. μὴ δὲ πρὸς Φιλίου με περιίδης, ἄνω που τῆς διηγήσεως ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρητημένον.

- 4 ΜΕΝ. Ἄκουε τοῖνον. οὐ γὰρ ἀστεῖόν γε τὸ θέαμα, κέχνηότα Φίλον ἐγκαταλιπεῖν, καὶ ταῦτα, ὡς σὺ Φῆς, ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρητημένον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξετάζων τὰ κατὰ τὸν βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινὰ, καὶ ἀβέβαια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὕρισκον, πλούτους λέγω, καὶ ἀρχὰς, καὶ δυναστείας, καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀνακύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀποβλέπειν ἐπειρώμην. καὶ μοι ἐνταῦθα, πολλήν τινα παρ-

ἢ Αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ) Σὺν αὐταῖς ὠλέναις. ὠλένας δὲ λέγουσι καὶ τοὺς ἄμους. V. 8 Ἀστεῖον) Ἡδύ. G.

de robustis illis: horum alis abscissis... sed potius totum ab initio inde consilium, si tibi otium est, persequar.

Sod. Omnino vero. Suspensus enim sum expectatione narrationis tuae, & fini auditionis inhio. Ne vero, per ego te Philium Iovem obsecro, me contemnas, ab initio tuae narrationis auribus quasi suspensum.

Men. Audi ergo: nec enim lepidum est spectaculum, hiantem amicum destituere, eumque suspensum, ut tu ais, auribus. Ego enim cum primum examinandis vitae rationibus, ridicula, & humilia, & infirma, humana omniaprehendissem, divitias dico, & imperia, & potestates: contemptis illis, (qui studium circa ista obstare putarem, ne rebus studio vere dignis vacare liceret) tollere oculos, & ad ipsum hoc universum respicere, tentabam. Et hic mihi mul-

εἶχε τὴν ἀπορίαν, πρῶτον μὲν αὐτὸς οὗτος ὁ ὑπὸ τῶν σο-
φῶν καλούμενος κόσμος. οὐ γὰρ εἶχον εὐρεῖν οὐδ' ὅπως
ἐγένετο, οὔτε τὴν δημιουργὸν, οὔτε ἀρχὴν, οὐδ' ὅ, τι τὸ
τέλος ἐστὶν αὐτοῦ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοπῶν,
πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκαζόμεν' τοὺς τε γὰρ ἀστé-
ρας ἑώρων ὡς ἔτυχε τοῦ οὐρανοῦ διεσπασμένους, καὶ τὸν
ἥλιον αὐτὸν τί ποτε ἦν ἄρα ἐπόθουκ εἰδέναι, μάλιστα δὲ
τὰ κατὰ τὴν σελήνην ἀτοπὰ μοι, καὶ παντελῶς παρά-
δοξα κατεφαίνετο, καὶ τὸ παλυνίδες αὐτῆς τῶν σχημά-
των ἀπόρρητόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. οὐ μὲν
ἀλλὰ καὶ ἀστραπὴ διαίξασα, καὶ βροντὴ καταρρά-
γεῖσα, καὶ ὑέτος, ἢ χιῶν, ἢ χάλαζα κατενεχθεῖσα,
καὶ ταῦτα δυσείκαστα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν. Οὐκ
οὐκ ἐπειδὴ περ οὕτω διεκείμεν, ἄριστον εἶναι ὑπελάμ-
βαναι παρὰ τῶν φιλοσόφων τούτων ταῦτα ἕκαστα ἐκ-
μαθεῖν. ὥμην γὰρ ἐκείνους πᾶσάν γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν

11 Διαίξασα) Ὀρμήσασα. V. 13 Καὶ ἀτέκμαρτα ἦν) Ἀδελφ. V.

tam dubitationem. obiecit primo quidem ipse hic, qui a sa-
pientibus mundus vocatur. Neque enim invenire poteram,
quomodo exstitisset, neque opificem, neque principium,
neque finem illius, quis esset. Deinde per partes cum con-
siderarem, multo magis etiam cogebar dubitare. Stellas
enim videbam forte fortuna per coelum sparsas, & Solem
ipsum, quid tandem esset, cupiebam cognoscere. Praefer-
tim vero Lunae natura mihi admirabilis, & omnino a sen-
tentis meis aliis remota videbatur: & multiplicem illius fi-
gurarum diversitatem, occultam quandam causam habere
putabam. Verum etiam fulgur illud imperu per omnia ruens,
& prorumpens tonitru, & pluvia, aut nix, aut grando de-
labens; haec quoque omnia vel coniectura, vel signis erant
mihi impervestigabilia. Ita igitur animo affectus cum essem,
optimum factu iudicabam, de philosophis hisce discere sin-
gula. Putabam enim, illos certe, quidquid verum est, pos-

ἀλήθειαν. οὕτω δὴ τοὺς ἀρίστους ἐπιλεξάμενος αὐτῶν, ὡς ἐνῆν τεκμήρασθαι, προσώπου τε σκυθρωπότητι, καὶ χροᾶς ὠχρότητι, καὶ γενείου βαθύτητι, (μάλα γὰρ ὑφαγῶραι τινες, καὶ οὐρανογνώμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι κατεφάνησαν) τούτοις ἐγχειρίσας ἑμαυτὸν, καὶ συχρὸν ἀργύριον, τὸ μὲν αὐτόθεν ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ εἰσαῦθις ἀποδώσειν ἐπὶ κεφαλαίῳ τῆς σοφίας διομολογησάμενος, ἥξιον μετεωρολέσχης τε διδάσκεισθαι, καὶ τὴν τῶν ὅλων διακόσμησιν καταμαθεῖν. οἱ δὲ τοσούτον ἄρα ἐδέησάν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥστε καὶ εἰς μείζους ἀπορίας φέροντες ἐνέβαλον, ἀρχάς τινας, καὶ τέλη, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ἰδέας, καὶ τὰ τοιαῦτα ὁσημέραι μου καταχέοντες. ὃ δὲ πάντων ἔμοιγ' οὖν ἐδόκει χαλεπώτατον, ὅτι μηδὲν ἄτερος θατέρῳ λέγοντες ἀκόλουθον,

4 Ὑφαγῶραι τινες) Ὑφαγῶραι, Περὶ τῶν οὐρανίων φιλοσοφῶν. V.
 ὕψιλὰ λέγοντες. Οὐρανογνώμονες 10 Ἐδέησαν) Ἀπὸ τοῦ οὐκ
 δὲ, οὐράνια φρονοῦντες. V.
 8 Ἡξιον μετεωρολέσχης τε) ἰσχυσαν. V.

se dicere. Sic ergo delectis illorum optimis, quantum colligere licebat e vultus tristitia, & colore pallido, & menti hirsutie, valde enim altiloqui & coeli consulti homines statim mihi videbantur: his ergo me cum commissem, magna vi pecuniæ partim e vestigio repræsentata, partim in futurum pro summa & fastigio sapientiæ promissa, postulabam doceri, quomodo de sublimitate rerum disputandum esset, & ornatum huius universi ediscere. At illi, tantum aberat, ut veteri illa me ignorantia liberarent, ut in multo etiam maiores me dubitationes conicerent, principia quædam, & fines, & atomos, & inania, & materias, & formas, & talia quotidie mihi offundentes. Quod autem omnium mihi videbatur difficillimum, illud erat, quod, cum nemo illorum quidquam diceret, in quo sequeretur alterum, sed

ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία, ὅμως πείθε-
σθαι τέ με ἡξίου, καὶ πρὸς τὸν αὐτοῦ λόγον ἕκαστος
ὑπάγειν ἐπειρῶντο.

ΕΤΑΙΡ. Ἄτοπον λέγεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες,
ἐστασίαζον πρὸς αὐτοὺς περὶ τῶν ὄντων, καὶ οὐ τὰ αὐ-
τὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.

ΜΕΝ. Καὶ μὴν, ὦ ἑταῖρε, γελάσῃ ἀκούσας τήν τε 6
ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τερατουργίαν·
οἶγε πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χα-
μαὶ ἐρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' οὐδὲ ὀξύτερον τοῦ
πλησίον δεδορκότες, ἐνιοὶ δὲ ὑπὸ γήρως, ἢ ἀργίας ἀμ-
βλυώττοντες, ὅμως οὐρανοῦ τε πέρατα διοραῖν ἔφασκον,
καὶ τὸν ἥλιον περιεμέτρουν, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην
ἐπεβάτευον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπεσόντες,
μεγέθη τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξήεσαν. καὶ πολλὰ-
κις, εἰ τύχοι, μὴδὲ ὅποσοι στάδιοι Μεγαρόθεν Ἀθίναζε

8 Τερατουργίαν) Ματαιολογίαν.

9 Τῶν χαμαὶ ἐρχομένων) Ἀπὸ
τῶν ἀνθρώπων. V.

pugnantia omnia & sibi contraria, tamen persuadere mihi
postulabant, & ad suam quisque rationem tentabant tra-
ducere.

Sod. Mira narras, si viri sapientes de natura rerum inter
se diffederunt, nec eadem de iisdem rebus senserunt.

Men. Quin tu ridebis, Sodalis, si audias superbiam illo-
rum, & prodigiosam in disputando audaciam: qui primum
constituti in terra, & nihil nobis, qui humi repimus, emi-
nentiores, sed neque acutius quovis alio cernentes, qui-
dam vero etiam prae senectute vel pigritia caecutientes,
tamen & coeli se fines pervidere dicerent, & Solis circui-
tum metirentur, & per ea, quae supra Lunam sunt, in-
cederent: & tanquam de stellis delapsi, magnitudines il-
larum & formas enarrarent: quique, cum saepe fortasse,
neque Megaris quot stadia sint Athenas usque, accurate

εἰσιν ἀκριβῶς ἐπιστάμενοι, τὸ μεταξὺ τῆς σελήνης, καὶ τοῦ ἡλίου χωρίον ὁπόσων εἴη πηχῶν τὸ μέγεθος, ἐτόλμων λέγειν, αἶρος τε ὕψη, καὶ θαλάττης βάθην, καὶ γῆς περιόδους ἀναμετροῦντες, ἔτι δὲ κύκλους καταγράφοντες, καὶ τρίγωνα ἐπὶ τετραγώνοις διασχηματίζοντες, καὶ σφαίρας τινὰς ποικίλας, τὸν οὐρανὸν δῆθεν αὐτὸν 7 ἐπιμετροῦντες. Ἐπειτα δὲ καὶ κεῖνο πῶς οὐκ ἄγνωμον αὐτῶν, καὶ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τῶν οὕτως ἀδήλων λέγοντας, μηδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀποφαίνεσθαι, ἀλλ' ὑπερδιατείνεσθαι τε, καὶ μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑπερβολὴν ἀπολιμπάνειν, μονονουχὶ διομνυμένους, μύθρον μὲν εἶναι τὸν ἥλιον, κατοικεῖσθαι δὲ τὴν σελήνην, ὑδατοποτεῖν δὲ τοὺς ἀστέρας, τοῦ ἡλίου καθάπερ ἰμο- νιᾷ τινι τὴν ἰκμάδα ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνασπῶντος, καὶ 8 ἅπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν ἐξῆς διανέμοντος. Τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα, ὅποση τῶν λόγων, ῥᾶδιον καταμαθεῖν. καὶ

7 Ἄγνωμον) Ἀνόητον. G. 11 Μύθρον μὲν) Σίδηρον πεπυρραμένον. V.

nossent, interiecta inter Lunam & Solem regio quot fit ulnarum, auderent dicere : aërisque altitudines, & profunditates maris, & terrae circuitus dimetientes, insuper vero describentes circulos, & triangula super quadratis formantes, & sphaeras quasdam varias, coelum nempe ipsum permetientes. Deinde vero illud etiam quis neget impudens & omnino inflatum? quod de rebus adeo obscuris cum agant, nihil pro coniectura proferunt, sed ultra modum contendunt, nec ullam aliis excessus facultatem relinquunt, ac tantum non deierant, candentem massam esse Solem, habitari Lunam, aquam bibere stellas, cum Sol tanquam puteali fune quodam humorem e mari hauriat, & omnibus deinceps potum dispenses. Quanta quidem sit inter sententias illorum pugna, facile est discere. Et vide, per Io-

σκοπεῖ πρὸς Διὸς εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάνυ πολὺ διεστηκότα. πρῶτα μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡ περὶ τοῦ κόσμου γνώμη διάφορος, εἴγε τοῖς μὲν ἀγέννητός τε, καὶ ἀνώλεθρος εἶναι δοκεῖ· οἱ δὲ καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ καὶ τῆς κατασκευῆς τὸν τρόπον εἰπεῖν ἐτόλμησαν· οὗς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μὲν τινα τεχνίτην τῶν ὅλων ἐφιστάντας, οὐ προστιθέντας δὲ οὔτε ὅθεν ἦκων, οὔτε ὅπου ἐστῶς, ἕκαστα ἐτεκταίνετο. καίτοι πρό γε τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως, ἀδύνατον καὶ χρόνον καὶ τόπον ἐπινοεῖν.

ΕΤΑΙΡ. Μάλα τινὰς, ὦ Μένιππε, τολμητὰς, καὶ θαυματοποιούς ἄνδρας λέγεις.

ΜΕΝ. Τί δ' εἰ ἀκούσεις, ὦ θαύμασι, περὶ τε ιδεῶν, καὶ ἀσωμάτων, ἃ διεξέρχονται, ἢ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός

1 Εἰ ἐν γειτονίᾳ ἐστὶ) Εἰ γειτονεῦσιν ἀλλήλοις, καὶ πλησιάζουσιν.

V.

8 Ἐτεκταίνετο) Κατεσκευάζει. V.

13 Τί δ' εἰ ἀκούσεις) Εἰς Πλάτωνα αἰνιττεται καὶ Ἀριστοτέλην. V.

14 Ἡ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός τε)

Δύο γὰρ ταῦτα τὸ πέρας τε καὶ τὴν ἀπειρίαν, αἰτία εἶναι φασὶν οἱ μαθηματικοὶ τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως. τοῦ πέρατος μὲν εἰδοποιούντος καὶ ἐπὶ στάσιν ἄγοντος τὰ ἡμέτερα καὶ περιορίζοντος· τῆς δὲ ἀπειρίας ὁδὸν τῇ γενέσει ἐνδιδούσης, καὶ ἀναζωπυ-

vem te rogo, utrum vicinae sint hae sententiae, & non plurimum inter se diffidentes. Primo enim illis sententia de mundo diversa est, quandoquidem aliis generationis & interitus expers esse videtur; alii vero opificem illius & modum constructionis dicere ausi sunt, quos vel maxime admiratus sum, qui Deum quidem aliquem artificem huius universi constituerunt, non adiecerunt autem, neque unde veniens, neque ubi consistens, fabricatus sit omnia: cum tamen ante exortum huius universi neque tempus, neque locum cogitare possimus.

Sod. Audaces sane quosdam & praestigiatores homines narras.

Men. Quid vero si audias illos, carissime, de ideis & incorporeis quae disputant, aut illorum de fine & infinito

τε καὶ ἀπείρου λόγους; καὶ γὰρ αὖ καὶ αὕτη νεανικὴ αὐτοῖς ἡ μάχη τοῖς μὲν τέλει τὸ πᾶν περιγράφουσι, τοῖς δὲ ἀτελες τοῦτο εἶναι ὑπολαμβάνουσιν. οὐ μὲν ἄλλὰ καὶ παμπόλλους τινὰς εἶναι τοὺς κόσμους ἀπεφαίνοντο, καὶ τῶν ὡς περὶ ἐνὸς αὐτοῦ διαλεγομένων κατεγγίνωσκον. ἕτερος δὲ τις, οὐκ εἰρηνικὸς ἀνὴρ, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξαζε. Περὶ μὲν γὰρ τῶν θεῶν, τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅπου τοῖς μὲν ἀριθμὸς τις ὁ θεὸς ἦν οἱ δὲ κατὰ κυνῶν, καὶ χηνῶν, καὶ πλατάνων ἐπόμνυντο. καὶ οἱ μὲν τοὺς ἄλλους ἅπαντας θεοὺς ἀπελάσαντες, ἐνὶ μόνῳ τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀπένεμον ὥστε ἡρέμα καὶ ἄχθεσθαί με, τοσαύτην ἀπορίαν θεῶν ἀκούοντα. οἶδ' ἔμπαλιν ἐπιδαψιλεύόμενοι, πολλοὺς τε αὐτοὺς ἀπεφαίνον, καὶ διελόμενοι, τὸν μὲν τινα πρῶτον θεὸν ἐπεκαί-

ρούσης τὸ ἥδη πρὸς πᾶσαν ἀποκλινόμενον καὶ κεκμηκὸς τῶν γινομένων τῇ ἀσθενείᾳ τῆς ὕλης, καὶ θίου πάλιν ἄλλου σπέρματα παρεχομένης τῇ ἐνδελεχεῖ τῆς διαδοχῆς καὶ ἀπεράντῃ τῆς κινήσεως. V.

4 Παμπόλλους) Δημόκριτον διαπαίξει. G.

6 Ἑτερος) Ἐμπεδοκλείᾳ μομφᾷται

διὰ τὸ νεῖκος. G.

8 Ἀριθμὸς τις ὁ θεὸς ἦν) Πυθαγόραν λέγει. V.

ibid. Οἱ δὲ κατὰ χηνῶν) Σωκράτην λέγει. V.

11 Τῶν ὅλων ἀρχὴν) Εἰς Μωσέα ἀποστένεται τάχα. V. (Tu lege Lactantium. Sed paulo supra de Pythagora intelligitur. C.)

sermones? Nam haec rufus vehemens illis pugna est, aliis fine quodam totum hoc circumscribentibus, aliis autem infinitum hoc esse putantibus. Verum etiam, multos quosdam esse mundos, pronuntiabant, & eos, qui tanquam de uno disputarent, damnabant. Alius vero quidam vir non pacificus, bellum patrem universorum esse, sentiebat. De Diis enim quid opus etiam est dicere? ubi quibusdam numerus erat Deus; alii vero per canes, & anseres, & platanos deierabant. Et alii quidem, reliquis Diis omnibus exactis, uni soli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut intra me aegre ferrem, cum tantam audirem Deorum inopiam: alii contra liberaliores, & multos pronuntiabant, & divisas provinciis, unum quendam primum Deorum voca-

λαυν, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἔνεμον τῆς θεότητος. ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον ἡγοῦντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς περὶ σώματος αὐτοῦ διανοοῦντο. εἴτα καὶ προνοεῖν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων οὐ πᾶσιν ἐδόκουν οἱ θεοί· ἀλλ' ἤσαν τινες, οἱ τῆς συμπάσης ἐπιμελείας αὐτοὺς ἀφείντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν ἀπολύειν τῶν λειτουργιῶν τοὺς παρηγηκότας· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν εὐκότας αὐτοὺς εἰσάγουσιν. ἐνιοὶ δὲ, ταῦτα πάντα ὑπερβάντες, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι θεοὺς τινὰς ἐπίστευον, ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀηγεμόνευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελίμπανον. Τοιγάρτοι 10 ταῦτα ἀκούων, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων ὑψιβρεμέταις

1 Τοῖς δὲ τὰ δεύτερα) Τοὺς Σωκρατικούς λέγει. V.

2 "Ἐτι δὲ, οἱ μὲν" Ἀριστοτέλην διαγελᾷ. V. Mox ibidem: "Ἐτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον" Τὸν Πλάτωνα. καὶ γὰρ αὐτὸς τὸν θεὸν καὶ τὴν ὕλην ἀσώματα ἔφασκεν, ἐξ ἀναλογίας ταῦτα κατασκευάζει. V.

3 Οἱ δὲ) Τοὺς Στωϊκοὺς λέγει. G. In C. est μὲν. Epicharmus ante eos, ventos, aquam, terram, solem, & astra Deos fecerat. Gros. Flor. 573, in Fragm. Menandri.

Solan.

ibid. Εἴτα καὶ προνοεῖν) Ἐπικουρείους φησὶ. V.

7 Τοὺς παρηγηκότας) Γεγηρηκότας. V.

8 Δορυφορήμασιν) Δορυφορήματα καλεῖται παρὰ τοῖς Κωμικοῖς τὰ κωφὰ πρόσωπα, ἅτινα συνεύχεται μὲν τοῖς κωμωδοῦσιν, αὐτὰ δὲ οὐδὲν διαλύεται, καθάπερ οἱ δοῦλοι. V.

10 Ἀδέσποτον) Διαγύρας ταῦτά φησιν. G.

12 Ὑψιβρεμέταις τε) Ἐν ὕψει βροντᾶσιν, ὅ ἐστιν ὑπερφάνοις. V.

bant, aliis secundum aut tertium divinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quiddam & forma carens dicebant Deum; alii de eo tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam curam gerere rerum nostrarum non omnibus videbantur Dii: sed erant quidam, qui omni illos cura solverent, uti nos solemus seniores liberare ministeriis. Nulla enim in re non comicis satellitiis similes illos introducunt. Alii, haec omnia supergressi, nec esse omnino Deos credebant, sed, sine domino, sine duce ferri mendum, patiebantur. Haec igitur audiens, fidem negare non au-

τε καὶ ἡϋγενείοις ἀνδράσιν. οὐ μὴν εἶχόν γε ὅπη τῶν λόγων τραπόμενος ἀνεπίληπτόν τι αὐτῶν εὖροιμι, καὶ ὑπὸ θατέρου μῆδαμῃ περιτρεπόμενον. ὥστε δὴ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο ἀτεχνῶς ἔπασχον· πολλάκις μὲν γὰρ ἀνώρμησα πιστεύειν τινὶ αὐτῶν, ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρκεν. ἐφ' οἷς ἅπασιν ἀμηχανῶν, ἐπὶ γῆς μὲν ἀκούσεσθαι τι περὶ τούτων ἀληθές, ἀπεγίγνωσκον· μίαν δὲ τῆς συμπάσης ἀπορίας ἀπαλλαγὴν ὦμην ἔσσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθεὶς πῶς, ἀνέλθοιμι εἰς τὸν οὐρανόν. τούτου δέ μοι παρέιχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα μὲν καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἴσωπος, αἰετοῖς καὶ κανθάροις ἐνίοτε, καὶ καμήλοις βάσιμον ἀποφαίνων τὸν οὐρανόν. αὐτὸν μὲν οὖν πτεροφυῆσθαι ποτε οὐδεμιᾷ μηχανῇ δυνατόν εἶναι μοι κατεφαίνετο. εἰ δὲ γυτὸς ἢ αἰετοῦ περιβείμεν πτερὰ, (ταῦτα

2 Ἀνεπίληπτόν τι) Εἰ ληπτὸς ἔστι τῶν ὅλων ὁ τεχνίτης, οὐ περ τῷ λόγῳ πᾶν τοῦτο συνίστη μόνῳ, Δουκιανοῦ χάριτον ἀθεὸν στόμα, ληπτὸς θεὸς πέφυκεν οὐ θεὸς ἄρα. V.

4 Ἀτεχνῶς) Πάνυ. V.

5 Ἐτερος δέ με θυμὸς) Λογισμός. V.

11 Αἴσωπος αἰετοῖς καὶ κανθαροῖς) Ὁ μυθοποιός· πλάττει δὲ μῦθον ἐν ᾧ τὸν καμήλον εἰσάγει διαλεγόμενον τῷ Διὶ. V.

debam altifremis & bene barbatis viris; nec tamen habebam, ad quam partem disputationum conversus aliquid reprehensione vacuum reperirem, & ab alio nusquam eversum. Itaque plane Homericum illud usu mihi venit. Nam saepe quidem impetus me capiebat, ut uni illorum crederem, *prohibebat at impetas alter*. Propter quae omnia expers consilii, in terra auditurum me de hisce rebus verum, desperabam. Unam autem dubitationis liberationem putabam futuram, si ipse volucris quacunque ratione factus in coelum ascenderem. Huius autem rei mihi spes praebebat maxime quidem cupiditas, tum vero & fabularum auctor Aesopus, qui aquilis aliquando & scarabaeis, quin camelis, viam in coelum aperuit. Atque ut ipsi mihi nascerentur alae, id quidem nulla ratione fieri posse apparebat: si vero vulturis aut aquilae mihi applicarem alas, has enim so-

γὰρ μόνα διαρκέσαι πρὸς μέγεθος ἀνθρωπίνου σώματος) τάχα ἂν μοι τὴν πείραν προχωρήσαι, καὶ ὅη συλλαβὼν τὰ ὄρνεα, πατέρου μὲν τὴν δεξιὰν πτέρυγα, τοῦ γυπὸς δὲ τὴν ἐτέραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἶτα διαδήσας, καὶ κατὰ τοὺς ὤμους τελαμῶσι καρτεροῖς ἀρμοσάμενος, καὶ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβὰς τινὰς ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, ἐπειρώμην ἑμαυτοῦ τὸ πρῶτον ἀναπηδῶν, καὶ ταῖς χερσὶν ὑπηρετῶν, καὶ ὥσπερ οἱ χῆνες ἐτι χαμαιπετῶς ἐπαιρόμενος, καὶ ἀκροβατῶν ἅμα μετὰ τῆς πτήσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα, τολμηρότερον ἢ δὴ τῆς πείρας ἠπτόμην· καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, ἀφῆκα ἑμαυτόν κατὰ τοῦ κρημνοῦ φέρων ἐς αὐτὸ τὸ θέατρον. Ὡς δὲ ἀκινδύνως κατεπτόμην, ὑψηλὰ ἦδη καὶ μετέωρα ἐφρόνουν, καὶ ἄρας ἀπὸ Πάρνηθος ἢ ἀπὸ Ὑμηττοῦ, μέχρι Γερανείας ἐπετόμην, εἰτ' ἐκείθεν ἐπὶ τὸν Ἀκροκόρινθον ἄνω· εἶτα ὑπὲρ Φολόης καὶ Ἐρυ-

6 Λαβὰς τινὰς) Κρατήματα. V. μοίρας. τὸν Ταῦρετον δὲ τῆς Λακωνικῆς, ἐν δεξιᾷ τῆς Σπάρτης. V.
 15 Ὑμηττοῦ) Ὅρη τῆς Ἀττικῆς. V. ibid. Ἐρυμάνθου) De Erymantho ceterisque lege Strabonem alioſque. G.
 16 Εἶτα ὑπὲρ Φολόης) Ταῦτα Πειλοποννήσου ὄρη τῆς Ἀργολικῆς

las sufficere ad humani corporis magnitudinem, forte successurum mihi experimentum. Comprehensis ergo avibus, alterius dextram alam, vulturis autem alteram curiose amputavi. Tum revinctas cum circa humeros loris validis aptassem, & ubi extremæ pennæ sunt, ansas quasdam parassemanibus; ipse me primum experiebar, exsultans & subserviens manibus, tollens me, anserum instar, de humo paululum, & cum volatu extremis etiam digitis progrediens. Cum vero obediret mihi negotium, iam audacius tentabam experimenta, atque conscensa arce inde me per praeceps in theatrum ipsum demisi. Cumque sine periculo devolasssem, alta iam & sublimia sapiebam, solvensque a Parnethe vel Hymetto, Geraneam usque volabam, atque hinc deinde ad summam Corinthi arcem: deinde supra

μάνθου, μέχρι πρὸς τὸν Ταύγετον. ἤδη δ' οὖν μοι τοῦ
τολμήματος μεμελετημένου, τέλειός τε καὶ ὑψιπέτης
γενόμενος, οὐκ ἔτι τὰ νεοτῶν ἐφρόνουν· ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀ-
λυμπον ἀναβάς, καὶ ὡς ἐνῆν μάλιστα κούφως ἐπισι-
τισάμενος, τὸ λοιπὸν ἔτεινον εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ μὲν
πρῶτον ἰλιγγίων ὑπὸ τοῦ βάβυς, μετὰ δὲ ἔφερον καὶ
τοῦτο εὐμαρῶς. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὴν ἤδη τὴν σελήνην ἐγε-
γόνειν, πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, ἡσθόμην
κάμνοντος ἑμαυτοῦ, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἀριστερὰν
πτέρυγα τὴν γυπίνην. προσελάσας οὖν, καὶ καθεζόμενος
ἐπ' αὐτῆς, διανεπαυόμην, ἐς τὴν γῆν ἄνωθεν ἀποβλέ-
πων· καὶ ὥσπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς ἐκεῖνος, ἄρτι μὲν
τὴν τῶν ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν
Μυσῶν μετ' ὀλίγον δὲ, εἰ δοῦξεί μοι, τὴν Ἑλλάδα, τὴν

³ Ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀλυμπον ἀναβάς)
τὸν Μακεδονικὸν Ὀλυμπον λέγει.
ὅς ἐπ' ἀριστερὰ τοῦ Πανσιῦ καὶ τῶν
Θεσσαλικῶν ἐστὶ Τριπῶν, ἕως ὑ-
ψηλὸν καὶ μέγα, καὶ μέχρι Πέλ-

λης παρατείνον. V.

⁴ Ὡς ἐνῆν) Ὡς δυνατὸν ἔν. V.

⁹ Κάμνοντος) Κοπτομένου. V.

¹³ τῶν ἱπποπόλων Θρ.) τῶν περὶ
τοὺς ἵππους ἀναστρεφόμενων. V.

Pholoën & Erymanthum, usque ad Taygetum. Iam igi-
tur meditatus audax facinus, cum perfectus essem & alti-
volus, non amplius quae pullorum sunt cogito, sed con-
scenso Olympo, viatico assumpto, quam poterat fieri levif-
simo, ceterum recta versus coelum tendo, primo quidem
vertigine mihi ob profunditatem oboriente, deinde autem
id ipsum quoque fero facilius. Cum vero ad ipsam iam Lu-
nam delatus essem, multum relictis a tergo nubibus, fati-
gatum me sensî, & maxime ala sinistra, vulturina. Appul-
sus ergo ibi assedi, interquiescens & in terram de superiori
loco despicens, &, ut Homericus ille Iuppiter, iam eque-
strium Thracum terram adspiciens, iam Mysorum, paulo
post autem, si videretur mihi, Graeciam, Persidem, & Indiam:

Περσίδα, καὶ τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἀπάντων ποιικίλης τινὸς ἡδονῆς ἀνεπιμπλάμην.

ΕΤΑΙΡ. Οὐκοῦν καὶ ταῦτα λέγοις ἂν, ὦ Μένιππε, ἢα μὴδὲ καθ' ἐν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδημίας, ἀλλ' εἴ τι σοι καὶ ὁδοῦ πάρεργον ἰστόρηται, καὶ τοῦτο εἰδῶμεν. ὡς ἔγωγε οὐκ ὀλίγα προσδοκῶ ἀκούσεσθαι, σχήματος πέρι γῆς τε, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἀπάντων, οἷά σοι ἀνωθεν ἐπισκοποῦντι κατεφαινέτο.

MEN. Καὶ ὁρθῶς γάρ, ὦ ἑταῖρε, εἰκάζεις. διόπερ ὡς οἶόν τε ἀναβὰς ἐπὶ τὴν σελήνην, τῷ λόγῳ συναποδήμει τε καὶ συνεπισκόπει τὴν ὅλην τῶν ἐπὶ γῆς διάθεσιν. Καὶ 12 πρῶτόν γε μοι πάνυ μικρὰν δόκει τινὰ τὴν γῆν ὄρᾶν, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν· ὥστε ἐγὼ ἄφνω κατακύψας ἐπὶ πολὺ ἠπόρουν, πού εἴη τὰ τηλικαῦτα ὄρη, καὶ ἡ τοσαύτη θάλασσα. καὶ εἶγε μὴ τὸν Ρόδιον

15 Καὶ εἶγε μὴ τὸν Ρόδιον Κολοσσόν; Ὁ μὲν Κολοσσὸς Ρόδιος ἀνδρὶς ἦν χαλκοῦς, ἡλίω ἀνακείμενος, καθ' ὅτι καὶ αὐτὸς ἡ νῆσος ἡλίω ἀντίστοιχόντα μὲν πηχῶν τὸ ὕψος,

ἔργον δὲ Λαοίππου τοῦ ἀγαλματοποιού.

Ὁ δὲ ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργος καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίᾳ Αἰγύπτου Ἀλεξανδρεία φησὶν ὅτι τετράγωνος, στα-

e quibus omnibus varia quadam voluptate perfundebar.

Sod. Igitur illa quoque dixeris, Menippe, ne vel unum quiddam illius nos peregrinationis fugiat; sed si quid etiam obiter tibi observatum sit, illud quoque sciamus. Nec enim pauca me auditurum exspecto equidem, de figura terrae, omniumque, quae in illa sunt, qualia tibi, e loco superiore intuenti, visa sint.

Men. Recte istuc, Sodalis, conlicis. Itaque, quatenus fieri potest, escendens in Lunam, cogitatione mecum peregrinare, & universam eorum, quae in terra sunt, positionem confidera. Et primum puta, parvam omnino terram te quandam videre, multum dico Luna minorem; adeo ut ego subito despiciens multum dubitarem, ubi essent tanti montes, & ingens adeo mare. Et nisi Rhodiorum illum Co-

Lucian. Vol. VII.

B

κολοσσὸν ἐθεασάμην, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, εὖ ἴσθι, παντελῶς ἂν με ἡ γῆ διέλαβε. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα καὶ ὑπερανέστηκóta, καὶ ὁ Ὠκεανὸς ἡρέμας πρὸς τὸν ἥλιον ὑποστίλβων, διεσήμαινέ μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἅπαξ τὴν ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρεισάμην, ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη μοι κατεφαίνετο, οὐ κατὰ ἔθνη μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πλείοντες, οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργοῦντες, οἱ δικαζόμενοι, τὰ γυναῖκα, τὰ θηρία, καὶ πάνθ' ἀπλῶς, ὅπως αὐτὸς τρέφει ζεῖδωρος ἄρουρα.

ΕΤΑΙΡ. Παντελῶς ἀπίθانا φῆς ταῦτα, καὶ αὐτοῖς ὑπεναντία. ὅς γὰρ ἀρτίως, ὦ Μένιππε, τὴν γῆν ἐξήτεις ὑπὸ τοῦ μεταξὺ διαστήματος ἐς βραχὺ συνεσταλμένην, καὶ εἶγε μὴ ὁ κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι

διαῖος τὴν πλευρὰν, ἐπὶ πολλὸ τοῦ αἵρος ἀνέχων, ὡς ἀπὸ ρ' ὀραῖσθαι μιλίων. ἀνιστάθη δὲ τοιοῦτος, ἵν' ἡ ἡμέρας μὲν σκεῖτον τοῖς πλείουσι, νυκτὸς δὲ πυρὰς, πρὸς δὲ οἱ πλείοντες ἀπευθυνόμενοι, μὴ ἔχοιεν ἐμπήκοντες τοῖς τοῦ Παρατονίου ἔρμασι διαφθεῖρισθαι. γίγνεται δὲ προστάγ-

ματι μὲν Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδης, ἀρχιτεκτονισαντος δὲ Σωστράτου τοῦ Κνιδίου, ὃς καὶ ἐπύγραψε τῷ πύργῳ ἐπὶ τῶν λίθων, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ ΚΝΙΔΙΟΣ ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΣΙΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΑΙΟΖΟΜΕΝΩΝ. V.

lossum vidissem, & illam ad Pharum turrim, plane me, bene noris, tellus effugisset. Iam vero illa excelsa & eminentia, & placide refulgens ad Solem Oceanus, terram effe, quod videretur, mihi indicarunt. Cum vero semel visum intentum fixissem, tota iam hominum vita mihi apparuit, non per gentes modo & urbes, sed ipsi distincte, qui navigarent, qui proelium committerent, qui colerent agrum, qui causas agerent, tum mulierculae, animalia, & simpliciter quae tellus alma nutrit omnia.

Sod. Omnino improbabilia sunt, quae dicis, & sibi invicem contraria. Qui enim modo Terram, Menippe, quae-rebas ab interiecto spatio in parvitatem contractam, & nisi Colossus eam tibi indicasset, forte aliud videre tibi visus es-

ᾤηθης ὄραν, πῶς νῦν καθάπερ Λυγκεύς τις ἄφνω γενόμενος, ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ ἐπὶ γῆς, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικροῦ δεῖν, τὰς τῶν ἐμπίδων νεοτίας;

MEN. Εὖ με ὑπέμνησας. ὁ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν εἰ- 13
πεῖν, τοῦτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρέλιπον. ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν μὲν ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδὼν, τὰ δ' ἄλλα οὐχ οἷός τε ἦν καθορᾶν ὑπὸ τοῦ βάθους, ἅτε τῆς ὄψεως μηκέτι ἐφικνουμένης, πάνυ μ' ἠνία τὸ χρῆμα, καὶ πολλὴν παρεῖχε τὴν ἀπορίαν. κατηφεῖ δὲ ὄντι μοι, καὶ ὀλίγου δεῖν δεδακρυμένῳ, ἐφίσταται κατόπιν ὁ σοφὸς Ἐμπεδοκλῆς, ἀνθρακίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδοῦ πλέως, καὶ καταωπημένος. καὶ γὰρ μὲν, ὡς εἶδον (εἰρήσεται γὰρ) ὑπεταράχθην, καὶ τίνα σεληναῖον δαίμονα ᾤηθην ὄραν. ὁ δὲ, Θάρρει, Φησὶν, ὦ Μένιππε,

Οὔτις τοι θεὸς εἰμὶ τί μ' ἀθανάτοισιν εἰσέκεις;

1 Καθάπερ Λυγκεύς) Ὁ Λυγκεύς οὗτος λέγεται οὕτως ἢ ἔξυ- βλέπειν. V.
δριπίστατος, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν V. 11 Σποδοῦ πλέως) Ἀνάπλητος.

ses: quomodo nunc, tanquam Lynceus aliquis factus subito, quaecunque supra tellurem sunt cognoscis, homines, animalia, & parum abest, quin culicum pulliciem?

Men. Bene facis, quod me admones. Quod enim maxime dicendum erat, illud nescio quomodo praetermiserim. Cum enim ipsam quidem terram visu agnoscerem, reliqua vero perspicere ob profunditatem non possem, visu iam non amplius pertingente, valde me ea res angebat, & multam praebebat sollicitudinem. Cum autem demisso essem animo, & tantum non lacrimarer, a tergo mihi adstat sapiens Empedocles, carbonarius ad speciem, & cinere oppletus, & affatus. Ego vero cum viderem, (dicetur enim) aliquantum perturbatus Lunarem quendam me genium videre putabam eequidem. At ille, Bono, inquit, animo esto, Menippe,

Non tibi Divus ego: quid me immortalibus aequas?

ὁ Φυσικός οὗτός εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ εἰς τοὺς κρατῆρας ἑμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνός με ἀπὸ τῆς Αἴτης ἀναρπάσας, δεῦρο ἀνήγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτοῦμαι δρόσον. ἤκω τοίνυν σε ἀπολύσω τῆς παρούσης ἀπορίας. ἀνῖα γὰρ σε, οἶμαι, καὶ στρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ ἐπὶ γῆς ὁρᾶν. εὐγε ἐποίησας, ἣν δ' ἐγὼ, βέλτιστε Ἐμπεδοκλεῖς. κάπειδ' ἀν τάχιστα καταπτῶμαι πάλιν ἐς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαι σπένδειν τέ σοι ἐπὶ τῆς καπνοδόχης· καὶ ταῖς νομηνίαις πρὸς τὴν σελήνην τρίς ἐγχαυνὼν προσεύχεσθαι. ἀλλὰ, μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα, ἥδ' ὅς, οὐχὶ τοῦ μισθοῦ χάριν ἀΦίγμαι· πέπονθα δέ τι τὴν ψυχὴν, ἰδὼν σε λελυτημένον. αἰτὰρ οἶσθαι ὅ, τι δρώσας, 14 ὁξυδερκὴς γενήσῃ; Μὰ Δί', ἣν δ' ἐγὼ, ἣν μὴ σύ μαι τὴν ἀχλὺν πῶς ἀφέλῃς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων. νῦν γὰρ δὴ λη-

9 Ἐπὶ τῆς καπνοδόχης) Καλῶς εἶπεν ἐπὶ τῆς καπνοδόχης, ὡς ἀπολομένη διὰ πυρός. V.

11 Μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα) Τοῦ Ἐνδυμίωνος ἐρασθεῖσα ἡ σελήνη συνῆν αὐτῇ, καὶ διὰ τοῦτο Ἐμπεδοκλῆς, ὡς περὶ τὴν σελήνην διάγων, κατὰ

τοῦ Ἐνδυμίωνος ἔμυσσι. V.

13 Ἀτὰρ) Ἀλλὰ δὲ. V.

15 Νῦν γὰρ δὴ λημῶν) Ὁφθαλμῶν, λῆμα γὰρ ὁ συνταγόμενος ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ῥύπος. V. (lippire, lippitudo, vulgo αἱ τζίμβλα. C.) Non plane scriptum.

Physicus ille sum Empedocles. Cum enim in crateras ipse me deiecissem, vapor me de Aetna correptum huc appulit. Et iam in Luna habito multum incedens per aëra, & rore pascor. Venio igitur exfoluturus te praesenti sollicitudine. Angit enim te, puto, & torquet, quod non distinxisti, quae in terra fiunt, vides. Bene sane facis, inquam, optime Empedocles, & cum primum in Graeciam iterum devolavero, memor ero, ut libem tibi in furnario, & novilunii ad lunam ter hians te adorem. Verum ita me Endymion, inquit, non huc veri mercedis causa. Sed animo commotus sum, cum te tristem viderem. Verum scin', quo facto acutum visum nancisci possis? Non equidem, per Iovem, inquam, nisi tu mihi caliginem quodammodo abstergas ab oculis: nunc enim lippire non

μᾶν οὐ μετρίως δοκῶ. καὶ μὴν οὐδέν γε, ἦδ' ὅς, ἐμοῦ
 εἴησι. τὸ γὰρ ὀξύτερὸς αὐτὸς ἤδη γῆθεν ἤκεις ἔχων. τί
 οὖν τοῦτό ἐστιν; οὐ γὰρ οἶδ', ἔφην. οὐκ οἶσθα, ἦδ' ὅς,
 αἰετῶ τὴν πτέρυγα τὴν δεξιὰν περικείμενος; καὶ μάλα,
 ἦν δ' ἐγώ. τί οὖν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῶ κοινόν ἐστιν; ὅτι
 ἦδ' ὅς, παραπολὺ τῶν ἄλλων ζῶων αἰετὸς ἐστὶν ὀξυω-
 πέστατος, ὥστε μόνος ἀντίον δέδορκε τῷ ἡλίῳ· καὶ τοῦτό
 ἐστὶν ὁ βασιλεὺς, καὶ γνήσιος αἰετὸς, ἣν ἀσκαρδαμικτὶ
 πρὸς τὰς ἀκτῖνας βλέπη. Φασὶ ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ· καὶ
 μοι ἤδη μεταμέλει, ὅτι δεῦρο ἀνίων οὐχὶ τῷ ὀφθαλμῶ
 τοῦ αἰετῶ ἐνεθέμην, τοὺς ἐμοὺς ἐξελών, ὡς νῦν γε ἡμιτε-
 λὴς ἀφῖγμαι, καὶ οὐ πάντα βασιλικῶς ἐσκευασμένος·
 ἀλλ' εἰκα ταῖς νόθοις ἐκείνοις, καὶ ἀποκηρύκτοις. καὶ μὴν
 παρὰ σοὶ, ἦδ' ὅς, αὐτίκα μάλα τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν
 ἔχειν βασιλικόν. ἦν γὰρ ἐβελήσης, μικρὸν ἀναστὰς, ἐπι-
 σχῶν τοῦ γυπὸς τὴν πτέρυγα, θάτερά μόνῃ πτερύξα-

13 Καὶ μὴν παρὰ σοὶ) Ἐν σοὶ
 ἔστι, φησὶ, τὸν ἑνα ὀφθαλμὸν βασι-
 λικὸν κτήσασθαι. V.

16 Πτερύξασθαι) Ταῖς πτέρυξι
 τὸν ἀέρα πλάττειν, ἢ πτέρυγα κι-
 νῆν. V.

mediocriter mihi videor. Quin tu, inquit, nihil mea opera indige-
 bis, qui acumen illud ipse iam de terra allatum habeas. Quid
 igitur hoc est? neque enim novi, inquam. An nescis, inquit, te
 dextram aquilae alam alligatam habere? Ego vero, inquam.
 Quid vero alae & oculo commune est? Quod, inquit, multum
 visus acumine reliquis animantibus praestat aquila: adeo ut so-
 la contra solem obtineatur: & ob id ipsum est rex & vera germa-
 naeque aquila, si nihil nilans radios intueatur. Aiunt ista, in-
 quiam. Et iam poenitet me, quod, huc cum escenderem, non ere-
 ptis meis oculis aquilinos eorum loco mihi imposui: qui sic im-
 perfectus venerim, nec regie per omnia instructus; sed similis sum
 spuris istis & abdicatis. Quin penes te est, inquit, statim alte-
 rum oculum habere regium. Si enim volueris surgens paulum, re-
 uenta vulturis ala, alteram solam movere, pro ratione alae dex-

σθαι, κατὰ λόγον τῆς πτέρυγος, τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν ὀξυτερῆς ἔσθ' τὸν γὰρ ἕτερον, οὐδεμίᾳ μηχανῇ μὴ οὐκ ἀμβλύτερον δεδορκέναι, τῆς μερίδος ὄντα τῆς χείρονος. αἷλις, ἣν δ' ἐγὼ, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνος αἰετῶδες βλέποι. οὐδὲν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο· ἐπεὶ καὶ τοὺς τέκτονας πολλάκις ἐωρακέναι μοι δοκῶ, θατέρῳ τῶν ὀφθαλμῶν ἄμεινον πρὸς τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας τὰ ξύλα. Ταῦτα εἰπὼν, ἐποίουν ἅμα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους παραγγελμένα· ὁ δὲ κατ' ὀλίγον ὑπαπίων, ἐς καπνὸν ἡρέμας
 15 διελύετο. Καπεῖσθ' ἰσχυρὰ ἐπτερυξάμεν, αὐτίκα με φῶς πάμμεγα περιέλαμψε, καὶ τὰ τέως λανθάνοντα πάντα διεφαίνετο. κατακύψας γοῦν ἐς τὴν γῆν, ἐώραν σαφῶς τὰς πόλεις, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ γιγνόμενα, καὶ οὐ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅποσα οἴκοι ἔπραττον, οἴομενοι λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελφῇ, Λυσιμάχῳ δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβουλεύοντα, τὸν Σελεύ-
 9 Κατ' ὀλίγον ὑπαπιδόν) Κατὰ μικρὸν ἀπέρχόμενος. V.
 15 Πτολεμαῖον μὲν συνόντα) Πτολεμαῖος ὁ ἐπικλὺν Φιλάδελφος Στρατονίκην τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν εἶχε

γυναῖκα. Λυσίμαχος δὲ ἦν τῶν Ἀλεξάνδρου διαδόχων, εὖτος Ἀγαθοκλέα τὸν υἱὸν διαβλαθὲντα ἐπιβουλεύειν αὐτὸν ἀπέκτεινε. V.

tro oculo acutum cernes: alter enim oculus fieri non potest, quin obtusius cernat, qui deterioris partis sit. Satis fuerit, inquam, & si dexter solus aquilinum cernat: neque enim quidquam mihi decesserit: quandoquidem fabros etiam vidisse mihi videor alterutro oculorum melius ad regulas ligna dirigere. Cum his verbis simul facio, quod praeceperat Empedocles. Ille vero sensim se subducens, in fumum paulatim dissolvitur. Vix coeperam movere alam, cum statim ingens me lux circumfulget, & quae adhuc latuerant, apparent omnia. Despiciens enim in terram, dilucide video urbes, homines, eorumque facinora, neque ea solum, quae sub divo fierent, sed quae domi etiam, cum latere se putarent: Ptolemaeum coeuntem cum sorore, insidiantem Lyfimacho filium, Se-

κου δὲ Ἀντίοχον Στρατονίκη διανεύοντα λάβρα τῇ μη-
 τριᾷ, τὸν δὲ Θετταλὸν Ἀλέξανδρον ὑπὸ τῆς γυναικὸς
 ἀναιρούμενον, καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα τοῦ υἱοῦ τὴν γυ-
 ναῖκα, καὶ Ἀττάλῳ τὸν υἱὸν ἐγχεύοντα τὸ Φάρμακον.
 ἐτέρωθι δ' αὖ Ἀρσάκην Φονεύοντα τὸ γύναιον, καὶ τὸν
 εὐνούχον Ἀρβάκην, ἔλκοντα τὸ ξίφος ἐπὶ τὸν Ἀρσάκην.
 Σπαρτίνος δὲ ὁ Μῆδος ἐκ τοῦ συμποσίου πρὸς τῶν δορυ-
 φορούντων εἵλκετο ἔξω τοῦ ποδὸς, σκύφῳ χρυσῷ τὴν
 ὀφρὺν κατηλοημένος. ὅμοια δὲ τούτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ
 παρὰ Σκύθαις, καὶ Θραξί γιγνόμενα ἐν τοῖς βασιλείοις
 ἦν ὁρᾶν, μοιχεύοντας, Φονεύοντας, ἐπιβουλευοντας, ἀρ-
 πάζοντας, ἐπιορκούντας, δεδιότας, ὑπὸ τῶν οικειοτάτων
 προδομένους. Καὶ τὰ μὲν τῶν βασιλέων τοιαύτην παρέ- 16
 σχε μοι τὴν διατριβὴν· τὰ δὲ τῶν ιδιωτῶν πολὺ γε-

1 Στρατονίκη) Γυνὴ τοῦ Σιλεού-
 κου. Tu tamen haec quaere dili-
 gentius; nam erat additum τῇ
 ἀνελφῇ. Ἀρσινόη erat similiter ad-
 ditum; tum in margine aliter
 erat. Ideo quaere diligenter. Ἀτ-
 τάλῳ τῷ Φιλαδέλφῳ, erat itidem
 additum. G.

8 Τὴν ὀφρὺν κατηλοημένος) Δια-

τεθρυμμένος, τεθερισμένος, συντε-
 τρυμμένος. ἄλλοι γὰρ τὸ συντρίβειν,
 ἢ τύπτειν. V. (Unde πατραλοίας.
 C.)

14 Διατριβὴν) Τὴν διατριβὴν ἐν
 ταῦθα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημειομένου
 παρείληφεν, ἐφ' οὗ καὶ ἐν τῷ Προ-
 μνηεῖ πρότερον. V.

leucum, Antiochi filium, furtim innuentem novercae, in-
 terfectum ab uxore Alexandrum Theffalum, & Antigonum
 stupro socrum suam polluentem, & miscentem Attalo ve-
 nenum filium: & rursus ab altera parte mulierculam, quam
 Arsaces interficeret, & Eunuchum Arbacem, dum gladium
 stringit in Arsacen. Spartinus autem Medus e convivio a
 satellitibus foras trahebatur pede, scypho aureo contusus
 circa supercilium. Similia hisce & apud Scythas & Thraces
 fieri in regiis videre erat, adulteros, homicidas, infidia-
 tores, raptores, periuros, metuentes, proditos a familia-
 rissimis. Ac regum quidem res sic me detinuerunt. Privato-
 rum autem multo magis ridiculae. Nam illos etiam vi-

λοιότερα. καὶ γὰρ αὐ καίκεϊνους ἐώρων, Ἑρμόδωρον μὲν τὸν Ἐπικαύρειον, χιλίων ἕνεκα δραχμῶν ἐπιιοκοῦντα, τὸν Σταϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα περὶ μισθοῦ τῷ μαθητῇ διακόμενον, Κλεινίαν δὲ τὸν ῥήτορα ἐκ τοῦ Ἀσκληπείου Φιάλην ὑφαιρούμενον, τὸν δὲ Κυνικὸν Ἡρόφιλον ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λέγοιμι, τοὺς τοιχωρυχοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς δανείζοντας, τοὺς ἀπαιτοῦντας; ὅλως γὰρ ποικίλη καὶ παντοδαπή τις ἦν ἡ θῆα.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. ἔοικε γὰρ οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπωλὴν σοι παρεσχῆσθαι.

MEN. Πάντα μὲν ἐξῆς διελθεῖν, ὦ Φιλότης, ἀδύνατον, ὅπου γε καὶ ὁρᾶν αὐτὰ ἔργον δυσχερὲς ἦν. τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, οἷα Φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· οὐ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλα-

5 Ἐπὶ τῇ χαμαιτυπείῳ) Πορ-
τείφ. V.

(Aliter videtur legisse, quam in
hodiernis Codd. Solan.)

11 Τερπωλὴν) Τέρψιν. V.

16 Εἰλαπίται) Εὐαχίαι, ἄρι-

14 Ἐνεργον ἦν) Δυσχερές. V. στωι. V.

debam, Hermodorum Epicureum propter mille drachmas peierare, Stoicum Agathoclem de mercede litigare cum discipulo, Cliniam rhetorem ex Aesculapii templo phialam subducere, Cynicum Herophilum pernoctare in fornice. Quid enim dicam alios? qui parietes perfoderent, qui causas haberent, qui fenori darent, qui exigerent? in univ-
sum enim varium quoddam & omnigenum erat spectaculum.

Sod. Verum etiam talia bene esset si diceres. Videntur enim non vulgarem tibi praebuisse voluptatem.

Men. Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fieri non potest, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum summa rerum capita talia videbantur, qualia Homerus ait fuisse in scuto *expressa*. Hic enim epulae erant ac nuptiae,

πῖναι, καὶ γάμοι, ἐτέρωθι δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλη-
σίαι, καθ' ἕτερον δὲ μέρος ἔθνε τις ἐν γειτόνων δὲ πενθῶν
ἄλλος ἐφαίνετο, καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαι-
μι, πολεμοῦντας ἀν' ἐώρων τοὺς Γέτας· ὅτε δὲ μεταβαίην
ἐπὶ τοὺς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν ἦν ἰδεῖν.
μικρὸν δὲ ἐπικλῖνας τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ θάτερα, τοὺς
Αἰγυπτίους γεωργοῦντας ἐπέβλεπον. καὶ ὁ Φοῖνιξ δὲ
ἐνεπορεύετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλήστευε, καὶ ὁ Λάκων ἐμα-
στιγοῦτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο. Ἀπάντων τούτων 17
ὑπὸ τὸν αὐτὸν γινομένων χρόνον, ὥρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν
ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος ἐφαίνετο. ὥσπερ ἂν εἴ τις
παρασθησάμενος πολλοὺς χορευτάς, μᾶλλον δὲ πολ-
λοὺς χοροὺς, ἔπειτα προστάξειε τῶν ἀδόντων ἐκάστω,

3 Τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι) Τὴν
τῶν Γετῶν χώραν. οἱ δὲ Γέται ἔθνος
βάρβαρον καὶ ἰσχυρὸν, ὃ Ῥωμαίων
κατεξανάσταν, καὶ μέχρι φόρου
ἀπαγωγῆς ταπεινώσαν Ῥωμαίους,
ὑπὸ Τραϊάνου ὕστερον οὕτως ἐξολο-
θρεύθη. Δεκεβάλῃ χρώμενον βασι-
λεῖ, ὥστε τὸ πᾶν ἔθνος εἰς τεσσαρά-
κοντα περιστῆναι ἀνδράς. ἐκάστου δὲ
ἔθνους ἐπιτήδευμα λέγει. V. (Κρίτ-
των ἐν ταῖς Γετικαῖς. Gens fera &
barbara & immitissima. G.)

11 Ὅποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος)
Κυκεὼν πῶμα ἐστὶν ἐξ οἴνου καὶ μι-
λιτος καὶ ἀλφίτων καὶ ὕδατος συγ-
κεκραμένον. ἐπειδὴ οὖν ἀπὸ πολ-
λῶν σύγκαιται ὁ βίος, διὰ τοῦτο αὐ-
τὸν κυκεῶνα ἐκάλεσαν. V.

12 Παρασθησάμενος) Παρίστα-
σαι, καταδουλοῖς· ὅθεν παραστυσά-
μενος, παραλαβὼν, ἐλθὼν, κατατρε-
ψάμενος. παραστήσομαι, ἐνώπιον συ-
στήσομαι. V.

ab altera parte iudicia & conciones; alia parte sacrificabat aliquis, in vicinia autem lugens alius apparebat. Et quoties ad Geticam respicerem, pugnantes videbam Getas; quoties vero transirem ad Scythas, videre erat errantes in plauftris: paulum vero deflexo in partem alteram oculo, colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exercebat Phoenix, & Cilix latrocinabatur, flagellis caedebatur Laco, Atheniensis litigabat. Cumque eodem tempore fierent haec omnia, iam potes cogitare, quis iste cinnus visus sit. Velut si quis, saltatoribus conductis pluribus, vel choris potius, deinde iubeat, canentium unumquemque,

τὴν συναδίαν ἀφέντα, ἴδιον ἄδειν μέλος. Φιλοτιμουμένου δὲ ἐκάστου, καὶ τὸ ἴδιον περαίνοντος, καὶ τὸν πλησίον ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφωνίᾳ προθυμουμένου, ἄρα ἐνθυμῷ πρὸς Διὸς οἷα γένοιτ' ἂν ἡ ᾠδή;

ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μένιππε, παγγέλοιος καὶ τεταραγμένη.

MEN. Καὶ μὲν, ὦ ἐταῖρε, τοιοῦτοι πάντες εἰσὶν οἱ ἐπὶ γῆς χορευταί, καὶ τοιαύτης ἀναρμοστίας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, οὐ μόνον ἀπῶδα φθεγγομένων, ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχήματα, καὶ τὰναντίας κινουμένων, καὶ ταυτὸν οὐδὲν ἐκινουόντων, ἄχρις ἂν αὐτῶν ἕκαστον ὁ χορηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηνῆς, οὐκ ἔτι δεῖσθαι λέγων. τούντεῦθεν δὲ ὅμοιοι πάντες ἤδη σιωπῶντες, οὐκ ἔτι τὴν συμμυγῇ ἐκείνῃ καὶ ἄτακτον ᾠδὴν ἀπάδοντες, ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε ποικίλῳ καὶ πολυειδεῖ τῷ θεά-

ς Γίλοιος) Γίλοιος καὶ γιλοῖος διαφέρουσι. γίλοιος μὲν γὰρ ὁ γίλατος ἄξιος· γιλοῖος δὲ ὁ γιλατοποιός. V. 9 Ἀφθδ) Ἐξω τῆς ᾠδῆς. V.

relictis concentu, suum sibi carmen canere: studiose autem faciente unoquoque, & suum peragente *canticum*, & superare vocis magnitudine alios conante, numquid cogitatione comprehendis, per Iovem, qualis ille cantus futurus sit?

Sod. Omnino equidem, Menippe, ridiculus maxime & confusus.

Men. Verum, Sodalis, tales sunt omnes in terra saltatores: & ex tali inconcinnitate vita hominum constructa est, non voces modo dissonas edentium, sed figura etiam & habitu dissimilium, contrarioque se motu moventium, & nihil idem cogitantium, donec unumquemque illorum de scena choragus exigit, non amplius illo opus esse dicens. Ab eo inde tempore similes omnes iam tacentes, nec amplius confusum illum & inordinatum cantum invicem turbantes. Verum in ipso hoc vario & multiformi theatro ridicula

τῶν πάντα μὲν γελοῖα δῆπουθεν ἦν τὰ γιγνόμενα. Μάλιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπῆει μοι γελᾶν τοῖς περὶ γῆς ὅρων ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα Φρονόουσιν ἐπὶ τῶν τὸ Σικυωνίων πεδίων γεωργεῖν, ἣ Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰνόνην, ἣ Ἀχαρνῆσι πλέθρα κεκτῆσθαι χεῖλια. τῆς γοῦν Ἑλλάδος ὅλης, ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο, δακτύλων οὗσης τὸ μέγεθος τεττάρων, κατὰ λόγον, οἶμαι, ἣ Ἀττικῇ πολλοστημόριον ἦν. ὥστε ἐνενόουν ἐφ' ὁπόσω τοῖς πλευσίοις τούτοις μέγα Φρονεῖν κατελείπετο. σχεδὸν γὰρ ὁ πολυπλεθρότατος αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων ἐδοκεῖ μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ δὴ καὶ ἐς τὴν Πελοπόννησον, εἶτα τὴν Κυνοῦριαν γῆν ἰδὼν, ἀνεμνήσθην περὶ ὅσου χωρίου, κατ' οὐδὲν Φακοῦ Αἰγυπτίου

3 Τὸ Σικυωνίων πεδίων) Σικυῶν πόλις ἐστὶ Κορινθίου πλησίον. ἡ δὲ Οἰνὸν περὶ Μαραθῶνα. Ἀχαρνῆσι δὲ ὡς Ἀθήνησιν. καὶ γὰρ Ἀχαρναὶ ὡς Ἀθῆναι.

12 Τὴν Κυνοῦριαν) Περὶ τῆς Κυνοῦρίας γῆς ἡμφισβητοῦν ἄλλοις Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι. καὶ ἰδοῦν ὡς τετραποσίους ἀφ' ἑκατέρου πλευροῦ μάχεσθαι, καὶ τοῦ νικῶντος εἶναι τὴν χώραν. μαχομί-

νον δὲ αὐτῶν, πλὴν τριῶν πάντες ἀπάλοντο, δύο Ἀργείων, καὶ ἐνὸς Λακεδαιμόνιου. εἶτα δοξάντων Ἀργείων νενικηκέναι, καὶ διὰ τοῦτο ἀναμειχωμένων, ὁ Λακεδαιμόνιος ἐπὶ χώρας μέινας, τὸ νενικηκέναι ἐκρίθη, Ἀργείων ὡς φυγόντων κατακριθέντων. V.

13 Φακοῦ πλατύτερον) Φακὸς, ὁ ὁμός. φακὴ δὲ, ἡ ἐφηδεῖσα. V.

scilicet erant, quae fierent, omnia. Maxime vero illos ridere subiit, qui de terrae finibus contendunt, & qui magni sibi videntur eo, quod Sicyonium campum exercent, aut Marathonis ea habent, quae sunt vicina Oenoae, aut Acharnis iugera mille possident. Cum enim universa, ut tunc mihi ex alto videbatur, Graecia quatuor digitos lata esset; ea portione Attica aliquota de plurimis pars erat. Cogitabam igitur, quantillum esset, in quo divitibus illis, ut magni sibi viderentur, relinqueretur. Fere enim, qui illorum plurima iugera possidet, unam de Epicuri individuis particulis mihi videbatur colere. Despiciens autem in Peloponnesum quoque, ac Cynuriam deinde terram videns, recordatus sum, de quantilla regione, quae lente Aegyptia

πλατυτέρου, τοσούτοι ἔπεσον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾷς ἡμέρας. καὶ μὴν εἴ τινα ἰδοίμι ἐπὶ χρυσῶ μέγα φρονούντα, ὅτι δακτυλίους τε εἶχεν ὀκτὼ, καὶ Φιάλας τέτταρας, πάνυ καὶ ἐπὶ τούτῳ ἂν ἐγέλων. τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μετάλλοις, κεγχραιῶν ἦν τὸ μέγεθος.

- 19 ΕΤΑΙΡ. ὦ μακάριε Μένιππε, τῆς παραδόξου θείας. αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διὸς, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ, πηλίκαι διεφαίνοντο ἄνω;

MEN. Οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμῆκων ἀγορὰν ἐωρακέναι, τοὺς μὲν εἰλουμένους, ἐνίους δ' ἐξιόντας, ἑτέρους δὲ ἐπανιόντας αὖθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μὲν τις, τὴν κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἀρπάσας ποθεν ἢ κυάμου λέπος, ἢ πυροῦ ἡμίτομον, θεῖ φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς κατὰ λόγον τοῦ μυρμῆκων βίου, καὶ οἰκοδόμους τινας, καὶ δημαγωγούς, καὶ πρυτάνεις, καὶ μουσικούς,

⁴ Τὸ γὰρ Πάγγαιον) Τὸ Πάγγαιον ὅρος περὶ Φιλίππου ἐστὶ τῆς Μακεδονίας χρυσοῦ μέταλλα ἔχον. V. 14 Θείη φέρων) Τρέχει. V.

lатор non videretur, tot Argivorum & Lacedaemoniorum die uno ceciderint. Verum etiam auro sibi placentem si quem viderem, quod anulos haberet octo, & phialas quatuor, vehementer hunc quoque ridebam. Pangaeus enim totus cum metallis granum milii magnitudine aequabat.

Sod. O beate Menippe, admirabilis spectaculi nomine. Urbes autem, per ego te Iovem, & ipsi viri quanti superne videbantur?

Men. Puto iam saepe te formicarum forum vidisse, discurrentes in orbem alias, alias exeuntes, alias redeuntes rursus in oppidum: atque alia stercus egerit, alia raptum undecunque fabae corticem, aut triticum dimidiatum, cum illo currit. Verisimile autem est, esse apud illas, pro portione vitae formicarum, & architectos quosdam, & demagogos, & senatores, & musicos, & philosophos. Verum

καὶ Φιλοσόφους. πλὴν αἶγε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς
μυρμηκίαις μάλιστα ἐώκεσαν. εἰ δέ σοι δοκεῖ μικρὸν τὸ
παράδειγμα, τὸ, ἀνθρώπους εἰκάσαι τῇ μυρμηκῶν πο-
λιτείᾳ, τοὺς παλαιούς μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θεττα-
λῶν. εὐρήσεις γὰρ τοὺς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον
Φῦλον, ἐκ μυρμηκῶν ἀνδρας γεγονότας. ἐπειδὴ δ' οὖν
πάντα ἱκανῶς ἐωράτο, καὶ κατεγεγέλαστό μοι, δια-
σείσας ἐμαυτὸν, ἀνεπτώμην

Δῶματ' ἐς αἰγίοχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

Οὕτω στάδιον ἀνελήλυθειν, καὶ ἡ Σελήμη, γυναικείαν 20
Φωὴν προῖεμένη, Μένιππε, Φησιν, οὕτως ὄναιο, δια-
κόνησαί μοι τι πρὸς τὸν Δία. λέγοις ἀν, ἦν δ' ἐγὼ, βαρὺ
γὰρ οὐδέν, ἦν μὴ τι φέρειν δέη. Πρεσβείαν, ἔφη, τινὰ
οὐ χαλεπὴν καὶ δέησιν ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τῷ Διί.

1 Ταῖς μυρμηκίαις) Τοῖς τῶν
μυρμηκῶν τόποις. V.

5 Τοὺς Μυρμιδόνας) Ὁ Αἰαχὸς
τοῦ Διὸς ἦν υἱὸς καὶ ἐβασίλευσε. λέ-
γεται οὖν ὅτι διαρῶν τὴν αὐτοῦ χά-
ραν ὀλγανδροῦσαν, ἠέξατο τῷ Διί.
ὁ δὲ τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίη-
σε. καὶ διὰ τοῦτο Μυρμιδόνες κέ-
κληται. V.

9 Ἐς αἰγίοχοιο Διὸς) Λέγεται ὁ
Ζεὺς ὑπὸ αἶγος τραφῆναι, καὶ διὰ
τοῦτο ὄμμα τῆς αἶγος ἀντὶ ἀσπίδος
βαστάζειν. αἰγίοχος οὖν ὁ αἰγίδα
κατέχων. V.

12 Βαρὺ γὰρ οὐδέν, ἦν μὴ τι
φέρειν δέη) Οὐδὲν βαρὺ τὸ διακονῆ-
σαι σοι, εἰ μὴ χρεῖα ἔσται βαστά-
σαι τι. V.

ipsa cum suis viris oppida formicetis maxime similia sunt.
Si vero parva tibi videatur comparatio, conferre homines
formicarum civitati, antiquas Theffalorum fabulas confi-
dera. Invenies enim Myrmidonas, pugnacissimam gentem,
homines ex formicis ortos. Cum ergo satis omnia visa mi-
hi pariter ac derisa essent, concusso corpore evolavi

Adque Iovem aegida habentem & cetera numina Divum.

Stadium nondum evolaveram, cum muliebrem Luna vo-
cem emittens, Menippe, inquit, ita tibi bene succedat! mini-
stra mihi apud Iovem aliquid. Dixeris, inquam: nihil enim gra-
ve est, nisi forte ferendum aliquid sit. Legationem, inquit, non
difficilem, & preces defer a me ad Iovem. Patientiam enim con-

ἀπείρηκα γὰρ, ὦ Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ τῶν φιλοσόφων ἀκούουσα, οἷς οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἔργον, ἢ τὰμὰ πολυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ πηλίκη, ἢ καὶ δι' ἣν τινα αἰτίαν διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος γίγνομαι. καὶ οἱ μὲν κατοικεῖσθαι τέ με Φασίν· οἱ δὲ, κατόπτρου δίκην ἐπικρέμασθαι τῇ θαλάσσῃ· οἱ δὲ ὅ, τι ἂν ἕκαστος ἐπινοήσῃ, τοῦτό μοι προσάπτουσι. τὰ τελευταῖα δὲ, καὶ τὸ Φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖόν τε καὶ νόθον εἶναι Φασί μοι, ἄνωθεν ἦκον παρὰ τοῦ ἡλίου, καὶ οὐ παύονται, καὶ πρὸς τοῦτόν με, ἀδελφὸν ὄντα μου, συγκροῦσαι, καὶ στασιάσαι προαιρούμενοι. οὐ γὰρ ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς ἃ περὶ αὐτοῦ εἰρήκασι τοῦ ἡλίου, λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύδρον

21 διάπυρον. Καίτοι πόσα ἐγὼ συνεπίσταμαι αὐτοῖς, ἃ πράττουσι τῶν νυκτῶν, αἰσχροὶ καὶ κατὰπτυστα, οἱ μεθ' ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδρώδεις τὸ βλέμμα, καὶ τὸ σχῆμα σεμνοὶ, καὶ ὑπὸ τῶν ιδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι; καὶ γὰρ μὲν ταῦτα ὀρώσα, ὅμως σιωπῶ. οὐ γὰρ ἡγοῦ-

8 Τὸ Φῶς) Ἀναξαγόρας ταῦτα λέγει ὁ φυσικός. V.

sumfi, Menippe, omnem, multa illa & molesta audiendo a philosophis, quibus nullum aliud opus est, quam curiose de me disputare, quae sum? quanta? utrum, & quam ob causam dimidiata aut gibbosa fiam? Et alii etiam habitari me aiunt, alii, speculi instar impendere mari, alii, quidquid quisque excogitaverit, illud mihi applicant. Denique, ipsam quoque lucem furtivam esse mihi & adulterinam, aiunt, quae desuper a Sole veniat: nec desinunt etiam cum hoc fratre me meo committere, & dissidium inter nos excitare velle. Nec enim satis illis erant, quae de ipso Sole dixerunt, lapidem illum esse, & massam ignitam. Quamquam quot ego illis conscia sum, quae noctibus faciunt turpia & despuenda, severi interdum, & viriles obtutu, & habitu graves, & conspiciendi plebeiis? Atque ego videns ista tamen taceo: nec enim decere

μαι πρέπει ἀποκαλύψαι καὶ διαφωτίσαι τὰς νυκτερινὰς ἐκεῖνας διατριβάς, καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκάστου βίον. ἀλλὰ καὶ τινὰ ἰδὼ αὐτῶν μοιχεύοντα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτερινώτατον, εὐθύς ἐπισπασαμένη τὸ νέφος, ἐνεκαλυψάμην, ἵνα μὴ δείξω τοῖς πολλοῖς γέροντας ἀνδρας βαθεῖ πάγωνι καὶ ἀρετῇ ἐνασχολοῦντας. οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιάσι, διασπαράττοντές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες· ὥστε, νῆ την Νύκτα, πολλάκις ἐβουλευσάμην μετοικῆσαι ὅτι πορρωτάτῳ, ἢ αὐτῶν τὴν περίεργον ἂν γλῶτταν διέφυγον. μέμνησο οὖν ταῦτά γε ἀπαγγεῖλαι τῷ Διὶ, καὶ προσθεῖναι δ' ὅτι μὴ δυνατόν ἐστί μοι κατὰ χάραν μένειν, ἢν μὴ τοὺς Φυσικοὺς ἐκείνους ἐπιτρίψῃ, καὶ τοὺς διαλεκτικούς ἐπιστομίῃ, καὶ τὴν στοᾶν κατασκάψῃ, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν καταφλέξῃ, καὶ παύσῃ τὰς ἐν περιπάτῳ διατριβάς· οὕτω γὰρ ἂν εἰρήνην ἄγοιμι, ὁσημέραι πρὸς αὐ-

2 Καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκάστου βίον) Τὴν ἐκάστου κατοικίαν λέγει. εἰ μὴ δριμύτως καὶ τοῦτο λέγει ὁραματούργων, ὡς ἐπὶ σκηνῆς ἐκάστου τῶν ἀνθρώπων διαβιούντος, ὅτι ἄλ-

λου μὲν ὄντος, ἄλλου δὲ ἀξιοῦντος δοκεῖν. V.

10 Ἰνα) Τοπικὴν τοῦτο ἀντὶ τοῦ ὕπου. V.

arbitror revelari atque illuminari illas nocturnum transfigendarum rationes, & illam uniuscuiusque in scena vitam. Verum si quem illorum video adulterium committentem aut furantem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum, statim nube contracta me involvo, ne ostendam multitudinī viros senes, in barba proluxa, & in virtutis professione turpiter se gerentes. At illi nihil remittunt lacerare me sermonibus, & omnibus contumeliis afficere. Itaque, per Noctem, saepe cogitavi migrare quam longissime, ut illorum linguam male sedulam effugerem. Memento igitur ista renuntiare Iovi, & adiungere, non posse me loco meo manere, nisi Physicos illos obterat, & os obturet Dialecticis, & Porticum evertat, & comburat Academiam, finemque imponat illis in Peripato comorationibus: ita enim forte quietem agam, quam quotidie isti di-

22 τῶν γεωμετρουμένη. Ἔσται ταῦτα, ἣν δ' ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἄναντες ἔτεινον μὲν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ,

Ἐνθα μὲν οὔτε βοῶν, οὔτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα. μετ' ὀλίγον γὰρ καὶ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι καθεωρᾶτο, καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, διὰ τῶν ἀστέρων πετόμενος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐδόκει μοι, ὥς εἶχον εὐθύς εἰσὼ παρίεναι, ῥαδίως γὰρ ὦμην διαλαβεῖν, ἃ τε ἐξ ἡμισείας ὦν αἰτός· τὸν δὲ αἰτὸν ἠπιστάμην ἐκ παλαιοῦ συνήβη τῷ Διὶ. ὕστερον δὲ ἐλογισάμην ὥς τάχιστα καταφωράσουσί με, γυπὸς τὴν ἑτέραν πτέρυγα περικείμενον. ἄριστον γοῦν κρίνας τὸ μὴ παρακινδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τὴν θύραν. ὑπακούσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τοῦνομα ἐκπυθόμενος, ἀπῆε κατὰ σπουδὴν φράσων τῷ Διὶ, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήβην πάνυ δεδιώς καὶ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαθημένους,

metiuntur. Fiet istuc, inquam, & simul ardua via coelum versus tendo,

Nulli ubi comparent hominumve boumve labores.

Paulo post ipsa quoque Luna parva mihi videbatur, terramque iam occultabat. A dextris autem relicto Sole inter astra volans, tertio die appropinquavi coelo. Ac primo quidem statueram statim sicut eram ingredi: facile enim futurum putabam, uti laterem, qui ex dimidia parte essem aquila; aquilam autem ab antiquo inde familiarem Iovi esse, noveram. Deinde vero cogitabam, celeriter me deprehensum ab illis iri, qui alteram vulturis alam affixam haberem. Optimum ergo ratus illud periculum non subire, accedens pulso ianuam. Exaudit Mercurius, & explorato nomine, abit celeriter nuntiaturus Iovi. Ac paulo post intro vocor, metuens fane ac tremens, deprehendoque simul asfidentes omnes, neque vero sollicitudinis expertes: inspe-

οὐδὲ αὐτοὺς ἀφρόντιδας ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ πα-
ράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας· καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀν-
θρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτε-
ραμένους. Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμύ τε καὶ τι- 23
τανῶδες εἰς ἐμὲ ἀσιπῶν, Φησὶ,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἥδὲ τοκῆς;
ἐγὼ δέ, ὡς τοῦτ' ἤκουσα, μικροῦ μὲν ἐξέθανον ὑπὸ τοῦ
δέους, εἰστήκειν δὲ ὅμως ἀχανῆς, καὶ ὑπὸ τῆς μεγαλο-
φωνίας ἐμβιβρονημένος· χρόνῳ δ' ἐμαυτὸν ἀναλαβὼν,
ἅπαντα διηγούμεν σαφῶς, ἀνάσθεν ἀρξάμενος, ὡς ἐπι-
θυμήσαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοιμι παρὰ τοὺς
φιλοσόφους, ὡς τάναντία λεγόντων ἀκούσαιμι, ὡς
ἀπαγορεύσαιμι διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων, εἴτα
ἐξῆς τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τὰ πτερὰ, καὶ τᾶλλα πάντα,

2 Καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώ-
πους ἀφίξεσθαι) Ὁμοίον τοῦτο τῷ
τοῦ Εὐριπίδου ἔκκειν. Ἦξει δ' Ὁ-
δυσσεύς, ὅσον οὐκ ἦν. ἢ καὶ πρὸ ἐλί-
γου, καὶ οὐκ εἰς μακρὰν. V.

4 Δριμύ τε καὶ τιτανῶδες) Κα-
ταπληκτικὸν καὶ φοβερὸν ἀπὸ τῶν
Τιτάνων. Τιτάνες δὲ οἱ παλαιοὶ

στοί. V.

9 Ἐμβιβρονημένος) Γραι. ἐξη-
χθεῖς. G.

13 Ἀπαγορεύσαιμι) Ἀπαρτή-
σαιμι. V.

ibid. Διασπώμενος ὑπὸ τῶν λό-
γων) Ὑπὸ διαφορῶν δοξῶν ἀνθελ-
κόμενος. V.

rata quippe ista mea peregrinatio aliquantum illos com-
moverat; & exspectabant, omnes non ita multo post ad-
venturos homines eodem modo alatos. Iuppiter autem,
terribili me acerboque & Titanico vultu intuens,

Dic, inquit, quis es? unde virum? quae patria? quique parentes?
Ego vero, his auditis, parum aberat, quin mortem prae
metu oppeterem. Adstebam tamen obstupescens, & a ma-
iestate vocis attonitus. Tempore autem cum recepissem
animum, enarro diserte omnia, re ab initio inde reperita,
quam cupereim sublimia ediscere, ut venerim ad philoso-
phos, ut pugnantia dicentes audiverim, ut sermonibus il-
lorum distractus animum desponderim, tum commentum
meum deinceps, & alas, & reliqua ad coelum usque omnia.

Lucian. Vol. VII.

C

μέχρι πρὸς τὸν οὐρανόν. ἐπὶ πᾶσι δὲ προσέθηκα τὰ ὑπὸ τῆς
σελήνης ἐπεσταλμένα. μειδιάσας δ' οὖν ὁ Ζεὺς, καὶ μι-
κρὸν ἐπανεῖς τῶν ὀφρύων, Τί ἂν λέγοις, Φησὶν. Ὡτου
πέρῃ καὶ Ἐφιάλτου, ὅπου καὶ Μενίππος ἐτόλμησεν εἰς
τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν; ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπὶ ξενία σε καλοῦ-
μεν, αὐρίον δὲ, ἔφη, περὶ ὧν ἡκεῖς χρηματίσαντες, ἀπο-
πέμψομεν. καὶ ἅμα ἐξαναστὰς, ἐβιάδιζεν εἰς τὸ ἔπη-
κοῦτάτου τοῦ οὐρανοῦ. καιρὸς γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν εὐχῶν καθε-

3 Ὑπανεῖς) Ὑποχαλάσας. V.
ibid. Τί ἂν λέγοις φησὶ Ὡτου
πέρῃ καὶ Ἐφιάλτου) Ὡτος καὶ Ἐ-
φιάλτης ἠθέλησαν θιομάχοι ὄντες
εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν. V. In al-
tero Voss. in Fol. sic: Καὶ Ἐφιάλ-
του) Ὡτος καὶ Ἐφιάλτης ἠθέλησαν
εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν, καὶ ἡδὴ
ὄν ἐπιθίβοντες ἄλλο ἐπ' ἄλλο, ἀνι-
βαίνον. Ἀπόλλων τούτους ἐτόξενσε.
καὶ ὁ μὲν μῦθος οὗτος. ἡ δὲ γε ἀλ-
ληγορία. οὗτοι φυσικαὶ φιλόσοφοι
ὄντες Θεσσαλοὶ Ἀλκίως παῖδες,
πρῶτοι ἀναμετρεῖν ἡπειράθησαν τὰ
πάν οὐρανίων σώματα ἀπὸ τῆς γῆς,
ἐχρῶντο τε τοῖς ὄρεσιν ὑψηλοτάτοις
τῆς Θεσσαλίας εἰς τοῦτο, καὶ τῇ ἐξ
ἐκείνων σχιζ, συνέβη δὲ αὐτοὺς ἐκεί-
θεν πσεῖν καὶ ἀποθανεῖν. ὅθεν καὶ
ὁ μῦθος πίπλασται, ὡς ἱστορεῖ
Δημοκρ. V.

Ὡτος καὶ Ἐφιάλτης θιομάχοι
ὄντες voluerunt in coelum ascen-
dere, & superponentes montibus
montes ascenderunt, donec Apol-

lo eos sagittis confecit. Allego-
rice autem sic. Ὡτος καὶ Ἐφιάλ-
της Physici Philosophi Thessali,
Ἀλκίως παῖδες, primi metiri co-
nati sunt distantiam Lunae a ter-
ra, & Solis a Luna. At quoniam
hoc contingit ex optikis εἰκαστά-
μιν, ipsa autem ex analogia θη-
ρῶ hoc, & ab umbra ab excelsis
montibus ἡλίου ἀνίσχοντος ἀποθ-
ρεύουσιν: haec autem κατὰ Θεσσα-
λίαν ὄρη altissima, ἡ Ὀσσα, τὸ Πί-
λιν, ὁ Ὀλυμπος, ex quorum
umbra εἰδίκου analogiam aliquam
mensurae accipere: καὶ δὲ πρὸς
τοῖς ἀκρατηρίοις ἀνιμνίστην ὄρεον
τούτων τοῦ ἀναλογίζεσθαι τὴν σκιάν,
κατακρημνισθέντες ἀπώλετο. hinc
confictum, montes hos compo-
nentes, ut ascensibile facerent
coelum, ab Apolline sagittis con-
fixos. G.

6 Χρηματίσαντες) Διοικίσαν-
τες. V.

Post reliqua etiam Lunae mandata adiicio. Subridens autem
Iuppiter, & remittens aliquantulum supercilia, Quid dicas,
inquit, de Oto & Ephialto, cum Menippus etiam in coelum
ascendere ausus sit? sed nunc quidem ad hospitalem te coenam
vocamus, cras vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac dein-
de te dimitemus. Cum his dictis surgens ad eum coeli locum
pergit, unde facillime exaudiri possunt omnia. Tempus
enim erat precum audiendarum causa assidendi. Dum pro-

ζῆσθαι. Μεταξύ τε προίων, ἀνέκρινέ με περὶ τῶν ἐν τῇ 24
γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖνα, πόσου νῦν ὁ πυ-
ρός ἐστιν ὤμιος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος; καὶ εἰ σφόδρα ὤμων ὁ
πέρυσι χειρῶν καθίκετο; καὶ εἰ τὰ λάχανα δεῖται πλεί-
ονος ἐπομβρίας; μετὰ δὲ ἡρώτα, εἰ τις ἐτι λείπεται τῶν
ἀπὸ Φειδίου, καὶ δὲ ἦν ἀντίαν ἐλλίποειν Ἀθηναῖοι τὰ
Διάσια τοσούτων ἐτῶν; καὶ εἰ τὸ Ὀλύμπιον αὐτῶν ἐπι-
τελέσαι διανοοῦνται; καὶ εἰ συνελήφθησαν οἱ τὸν ἐν Δω-
δαῖνῃ νεῶν σεσυληκότες; ἔπει δὲ περὶ τούτων ἀπεκρινά-
μην, εἰπέ μοι, Μένιππε, ἔφη, περὶ δὲ ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι
τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα, ἔφη, δέσποτα, ἢ τὴν εὐσε-
βεστάτην, βασιλέα σε εἶναι πάντων θεῶν; παίζεις
ἔχων, ἔφη. τὸ δὲ Φιλόκαινον αὐτῶν ἀκριβῶς οἶδα; καὶ ν

6 Τὰ Διάσια τοσούτων ἐτῶν) Διάσια ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν ἐπετέ-
λου μετὰ τινος στυγρότητος, θύον-
τες ἐν αὐτῇ Διὶ Μεικχίῳ. ἢ δὲ
Ὀλύμπιον ἔπαρ ἐστὶν ἑορτὴ τοῦ Ὀ-
λύμπιου Διὸς ἐν Ἀθήναις, διὰ με-
γαλοῦργίαν ἀπορρύντων Ἀθηναίων
χημάτων εἰς τὴν κατασκευὴν,
πλείον τῶν τ' ἐτῶν παρέτεινε κτι-
ζίμοις, ὥς καὶ ὁ ἐν Κυζίκῳ νεῶς,
καὶ οὐκ ἂν συνετελείσθισαν ἄμφω,
εἰ μὴ Ἀδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ Ρω-

μαίων δημοσίοις ἀναλήμασι συναν-
ελάβετο τῶν ἔργων. V. (Addunt
ἔχ. G. τοῖχα δὲ τὸ ὄνομα τοῦ δια-
σπαινεῖν τεδείσθαι.)

8 Ἐν Δωδαῖνῃ νεῶν) Δωδαῖνῃ, πρὶ-
ναις ἐστὶ Θεσσαλίας, ἐν ᾗ ἑορτὴ τῶν
Διὸς καὶ μαντισίου. V.

12 Παίζεις ἔχων, ἔφη) Τὸ ἔχων
φράσεως ἕνεκα κεῖται, μηδὲν σημαί-
νον. Φιλόκαινον δὲ εἶπεν, ὅτι ἀπὸ
φιλοῦσι τὰ ξένα. V.

greditur, rogat me de his, quae in terra agantur? primo
quidem illa, *Quanti nunc sit in Graecia triticum?* & *An vehe-*
menter nos superiori anno hiems perstrinxerit? & *Utrum pluribus*
imbribus indigeant olera? postea vero interrogabat, *Numquis*
adhuc reliquus esset de genere Phidiae? & *Quam ob causam in-*
termitterent Athenienses tot annis Iovialia? & *Utrum Olym-*
pium suum templum exaedificare cogitent? & *Utrum compre-*
hensi essent, qui Dodonaeum templum spoliaverant? De his cum
respondissem, *Dic mihi, inquit, Menippe, de me quid sentiunt*
homines? *Quid, inquam, Domine, aliud, quam religiosissimum*
illud, regem te esse omnium Deorum? *Lutis tu quidem, inquit.*

μή λέγῃς. ἦν γάρ ποτε χρόνος, ὅτε καὶ μάλιστα ἐδόκουν αὐτοῖς, καὶ ἰατροί, καὶ πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ, μετὰ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαί, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί, καὶ ἡ Δωδώνη τε καὶ ἡ Πίσσα λαμπραί, καὶ περιβλεπτοὶ πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τοῦ καπνοῦ τῶν θυσιῶν, οὐδὲ ἀναβλέπειν μοι δυνατόν· ἐξ οὗ δὲ ἐν Δελφοῖς μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατεστήσατο, ἐν Περγᾶμιν δὲ τὸ ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπῖος, καὶ τὸ Βενδίδειον ἐγένετο ἐν Θράκῃ, καὶ τὸ Ἀνουβείδιον ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ, ἐπὶ ταῦτα μὲν ἅπαντες θεοῦσι, καὶ πανηγύρεις ἀνάγουσι, καὶ ἐκατόμβας παριστᾶσιν, ἐπεὶ δὲ ὥσπερ παρηβηκότα ἱκανῶς τετμημέναι νομίζουσιν, ἀνδρῶν πέντε ὅλων ἐτῶν θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ. τοιγαροῦν ψυχροτέρους ἂν μου τοὺς βωμοὺς ἴδοις τῶν Πλάτωνος νό-

4 Ἡ Πίσσα) Ἐπεὶ ἰταλῆϊτο τὰ Ὀλύμπια εἰς τὴν τοῦ Διὸς. V.
-- Písa urbs Eliidis Peloponneſi, in qua templum Olympii Iovis, & certamen quinquennale, quod Hercules instituit, ut ait Pindarus. G.

13 Τοιγαροῦν ψυχροτέρους) Ἐπεὶ καὶ οἱ Πλάτωνος νόμοι ἐν γράμμασι

μόροις, καὶ ἡ πολιτεία ἐν πλάσμασι λόγων, ὁσαύτως καὶ οἱ Χρυσίπποι συλλογισμοὶ σοφισμάτων εἰς ὅτις, καὶ οὐδὲν ἥττω τῶν Πλάτωνος νόμων τὸ χρεῖν οὕτως ἐπιφαίνοντες, ἔργῳ κείνται καὶ ἀνεπίσημοι μνηστῆρες ἀνθρώπων μεταχειρίζεσθαι τοὺς προθυμονομένου, διὰ τὸ ἀναφεῖν ἅς τε καὶ ἀκαρπῶν. V.

Quam novarum rerum studioſi ſint, atcurate novi, eſſi non dicat. Fuit enim quondam tempus, cum & divinus iſſis videret, & medicus, & ego eſſem in univerſum omnia: compita plena Iovis, fora tum Iovis omnia plena: ac Dodona & Piſa ſplendidae conſpicuaeque erant omnibus, prae fumo autem ſacrificiorum nec proſpicere poteram. Ex quo vero tempore Delphiſ quidem Apollo divinandi officinam conſtituit, Pergami autem ſanandi Aeſculapius, & Bendideum ſactum in Thracia, & Anubideum in Aegypto, & Epheſi Dianeum; ad illa currunt omnes, & celebritates agunt, & hecatombas ſtatuant: mihi vero tanquam decrepito ſatis habitum honoris putant, ſi quinque ſolidis annis interieſſis ſacrificent mihi Olympiae. Quare frigidiſſima mea altaria vi-

μων, ἢ τῶν Χρυσίππου συλλογισμῶν. Τοιαῦτ' ἄττα 25
 διεξιόντες, ἀφικνούμεθα ἐς τὸ χωρίον, ἐνθα ἔδει αὐτὰν
 καθεζόμενον διακῦσαι τῶν εὐχῶν. Θυρίδες δὲ ἦσαν ἐξῆς,
 τοῖς στομίοις τῶν ὀρεάτων εἰσκυῖαι, πῶματα ἔχουσαι,
 καὶ παρ' ἐκάστη θρόνος ἔκειτο χρυσοῦς. καθίσας οὖν
 ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ πῶμα,
 παρεῖχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυτόν. ἡύχοντο δὲ πανταχόθεν
 τῆς γῆς διάφοροι καὶ ποικίλοι. συμπαρακῦψας γὰρ καὶ
 αὐτὸς, ἐπήκουον ἅμα τῶν εὐχῶν ἦσαν δὲ τοιαίδε, ὦ
 Ζεῦ, βασιλεῦσαί μοι γένοιτο ὦ Ζεῦ, τὰ κρόμμιά μοι
 φῦναι, καὶ τὰ σκάροδα ὦ Ζεῦ, τὸν πατέρα μοι ταχέως
 ἀποθανεῖν. ὁ δὲ τις ἄν Φαίη, εἶθε κληρονομήσαιμι τῆς γυ-
 ναικὸς, εἶθε λάβοιμι ἐπιβουλεύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό
 μοι νικῆσαι τὴν δίκην, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. τῶν
 πλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ἡύχετο ἐπιπνεῦσαι, ὁ δὲ Νό-
 τον· ὁ δὲ γεωργὸς ἤτει υἱὸν, ὁ δὲ κναφεὺς ἥλιον. ἔπα-

*das Platonis legibus, aut syllogismis Chrysippi. Haec talia quae-
 dam collocuti pervenimus ad locum, ubi affidentem illum
 preces audire oportebat. Erant autem fenestrae deinceps pu-
 teorum orificiis similes, habentes opercula: & ad unam-
 quamque sella aurea posita. Ad primam harum affidens
 Iuppiter, remoto operculo precantibus se dabat. Orabant
 vero undique terrarum diversa & varia. Ego enim ipse
 quoque capite admoto preces simul audiebam. Erant vero
 eiusmodi: Iuppiter, regnare mihi contingat! Iuppiter, cepae mihi
 nascantur & allia! Iuppiter, pater mihi mox moriatur! Alius qui-
 dam diceret: Utinam heres sim uxoris! utinam lqteam, dum
 fratri infidias! contingat mihi causam vincere, coronari
 Olympia! Navigantium vero unus Boream adspirare roga-
 bat, alter vero Notum. Agricola pluviam petebat, solem*

κούων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἐκάστην ἀκριβῶς ἐξετά-
ζων, οὐ πάντα ὑπισχνεῖτο·

Ἄλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε.
τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν, προσέτετο ἄνω διὰ τοῦ
στομίου, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατετίθει Φέρων, τὰς δὲ ἀνο-
σίους, ἀπράκτους αὖθις ἀπέπεμπεν ἀποφυσῶν κάτω,
ἵνα μὴδὲ πλησίον γένοιτο τοῦ οὐρανοῦ. ἐπὶ μιᾷς δέ τινος
εὐχῆς, καὶ ἀποροῦντα αὐτὸν ἐθεασάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν
τὰναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπισχνου-
μένων, οὐκ εἶχεν ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐπινεύσειεν αὐτῶν·
ὥστε δὴ τὸ Ἀκαδημαῖκον ἐκείνο ἐπέπόνθει, καὶ οὐδέν τι
ἀποφήσασθαι δυνατὸς ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πύρρων ἐπεῖ-
26 χεν ἔτι καὶ διεσκέπτετο. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε
ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ τὸν ἐξῆς μεταβὰς θρόνον, καὶ τὴν δευ-
τέραν θυρίδα, κατακύψας, τοῖς ὅρκοις ἐσχόλαζε καὶ τοῖς

11 Τὸ Ἀκαδημαῖκον ἐκεῖνο ἐπα-
πύονθαι) Οὐκ ἀκριβῶς τὴν Ἀκαδη-
μίαν τοῖς Πύρρωνεῦσι ἦτο· Ἐφικτι-
κοῖς ἀπονέμεις, Λουκιανὸς ἀντιδια-
στέλλοντας γὰρ τοῦτοις οἱ ἔξ Ἀκα-
δημίας· ὅς αὐτῶν ἴστιν ἰσχυρῶν τῶν

Πύρρωνεῶν ἀκούσαι ἐν ταῖς ὑπο-
τυπώσεις, ἰσχυρὸν γοῦν τοῦτο· ὑπὸ
τῆς ἰσοσθενείας τῶν ἀτιμῶν λό-
γων, οὐκ ἔχοντες ὁποτέρῳ παρά-
σχοιεν αὐτοὺς εἰς συγκατάδειν.
V.

fullo. Audiens vero Iuppiter, precibus singulis accurate
examinatis, non pollicebatur omnia;

Verum propitius pater hoc dedit, abnuvit illud.

Iustas etenim preces sursum admissas per fenestellam repo-
nebat ad dextrā: nefarias autem infectas deorsum flando re-
mittebat, ut ne quidem prope coelum venirent. In unis ve-
ro precibus dubium illum vidi. Duobus enim viris contra-
ria petentibus & hostias pollicentibus aequales, non habe-
bat, utri illorum magis annueret. Itaque illud Academicum
usu ei venit, neque quidquam poterat pronuntiare; sed
Pyrrhonis instar, sustinebat se adhuc & dispiciebat. Cum
autem fatis operam dedisset precibus, in proximam transit
sellam, ad fenestram alteram, admotoque capite, iuriiuran-

ὀμνύουσι. χρηματίσας δὲ καὶ τούτοις, καὶ τὸν Ἐπικούρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτρίψας, μετεκαθέζετο ἐπὶ τὸν ἐξῆς θρόνον, κληρόσι, καὶ Οἰήμαϊς, καὶ οἰωνοῖς προσέξων. εἴτ' ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν τῶν θυσιῶν θυρίδα μετῆει, δι' ἧς ὁ καπνὸς ἀνιὼν ἀπήγγελλε τῷ Διὶ τοῦ θύοντος ἐκάστου τούνομα. ἀποστὰς δὲ τούτων, προσέταττε τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν Τήμερον παρὰ Σκύθαις ὑέτω, παρὰ Λίβυσιν ἀστραπτέτω, παρ' Ἑλλήσι νιφέτω, σὺ δὲ ὁ Βορέας, πνεῦσον ἐν Λυδία, σὺ δὲ ὁ Νότος, ἡσυχίαν ἄγε, ὁ δὲ Ζέφυρος τὸν Ἀδρίαν διακυμαινέτω, καὶ τῆς χαλάζης ὅσον μέδιμνοι χίλιοι διασπασθήτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας. Ἀπάντων δὲ ἥδη σχεδὸν 27 αὐτῶ διωκημένων, ἀπῆειμεν ἐς τὸ συμπόσιον. δεῖπνου γὰρ ἤδη καιρὸς ἦν, καί με ὁ Ἑρμῆς παραλαβὼν κατέκλινε παρὰ τὸν Πᾶνα, καὶ τοὺς Κορύβαντας, καὶ τὸν Ἄττιν, καὶ τὸν Σαβάζιον, τοὺς μετοίκους τούτους καὶ ἀμβόλους θεοὺς. καὶ ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ παρέῃχε, καὶ

16 Τοὺς μετοίκους) Ἐξ ἀνθρώπων γὰρ οὗτοι θεοὶ ἐνομίσθησαν. V.

do vacavit & iurantibus. Ubi his quoque se praeuisset, & Hermodorum Epicureum obtrivisset, in proximam sellam transiit, ut ominibus, & vocibus, & auguriis attenderet. Tum inde ad sacrificiorum fenestram transgressus est, per quam ascendens fumus renuntiabat Iovi sacrificantis unicuiusque nomen. His perfunctus, ventis atque tempestatibus quid faciendum esset iniunxit: *Hodie apud Scythas pluat, apud Libyes fulguret, apud Graecos ningat: tu, Borea, flato per Lydiam; tu, Nōte, quietus esto; Zephyrus autem fluctibus agat Adriam: & grandinis mille circiter medimni spargantur per Cappadociam.* Omnibus fere ab illo peractis, ad convivium abiimus. Iam enim coenae tempus erat: meque assumptum Mercurius assidere iussit apud Panem, & Corybantes, & Attin, & Sabazium, inquilinos illos & ancipites Deos. Hic par

ὁ Διόνυσος οἶνον, καὶ ὁ Ἡρακλῆς κρέα, καὶ μύρτα ἢ Ἀφροδίτῃ, καὶ ὁ Ποσειδῶν μαινίδας. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀμβροσίας ἡρέμα καὶ τοῦ νέκταρος παρεγευσόμεν. ὁ γὰρ βέλτιστος Γανυμήδης, ὑπὸ Φιλανθρωπίας, εἰ θεάσαιτο ἀποβλέποντάς ποί τὸν Δία, κοτύλην ἂν ἢ καὶ δύο τοῦ νέκταρος ἐνέχει μοι φέρων· οἱ δὲ θεοὶ, ὡς Ὅμηρός που λέγει, καὶ αὐτὸς οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ τὰ κεῖ τεθεαμένος, οὔτε σῖτον ἔδουσιν, οὔτε πίνουσιν αἶθρα οἶνον, ἀλλὰ τὴν ἀμβροσίαν παρατίθενται, καὶ τοῦ νέκταρος μεθύσκονται, μάλιστα δὲ ἡδονταί σιτούμενοι τὸν ἐκ τῶν θυσιῶν καπνὸν αὐτῇ κνίσσῃ ἀνηνεγμένον, καὶ τὸ αἶμα δὲ τῶν ἱερέων, ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θύοντες περιχέουσιν. ἐν δὲ τῷ δείπνῳ, ὃ, τε Ἀπόλλων ἐκιδάρισε, καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα ὠρχήσατο, καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι τῆς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν, καὶ τὴν πρώτην ὥδην

1 Μύρτα) Ὁ καρπὸς τῆς μυρ-
σίνης. V.

7 Καὶ αὐτὸς) Ut Homerus, sic &
Menippus τὰ οὐράνια εἶδε. Et ut
Menippus, sic & Lucianus βωμο-
λόχος. G.

11 Αὐτῇ κνίσσῃ) Σὺν αὐτῇ τῇ
λίπῃ. V.

13 Καὶ ὁ Σειλ. κόρδακα) Κόρδαξ
ἐστὶν ἡ μετὰ μίθης ὀρχησις. V.

15 Καὶ τὴν πρώτην ὥδην) Τὸ
ἄριστον μὲν ὕδωρ. V.

nem ministrabat Ceres, & Bacchus vinum, & carnes Hercules, & myrta Venus, & Neptunus maenas. Simul vero etiam ambrosiam & nectar clanculum gustavi. Optimus enim Ganymedes, humanitate ductus, si qua despicientem animadverteret Iovem, cotylam unam aut duas etiam nectaris mihi infusas ferebat. Dii vero, ut alicubi dicit Homerus, qui & ipse, puto, non minus quam ego, ista viderit, nec frumento vescuntur, nec vinum bibunt nigricans, sed apponitur ipsis ambrosia, & nectare inebriantur: maxime autem delectantur, si pro cibo hauriant ascendentem cum nidore victimarum fumum, & sanguinem hostiarum, quem altaribus sacrificantes affundunt. In coena porro cithara canente Apolline cordacem saltavit Silenus, surgentesque Musae Hesiodi de nativitate Deorum carmina, &

τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου. καὶ περὶ δὴ κόρος ἦν, ἀνεπαυό-
μεθα ὥς εἶχεν ἕκαστος, ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι.

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἵπποκορυσταὶ 28

Εὐδον παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.

ἀνελογιζόμενην γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μᾶλλον δὲ
ἐκεῖνα, πῶς ἐν τούτῳ χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων οὐ Φύει πώ-
γωνα, ἢ πῶς γίνεται νῦξ ἐν οὐρανῷ, τοῦ ἡλίου παρόντος
αἰεὶ, καὶ συνευωχουμένου. τότε μὲν αὖν μικρόν τι κατέ-
δαρθον. ἔωθεν δὲ διαναστὰς ὁ Ζεὺς προσέταττε κηρύττειν
ἐκκλησίαν. Καὶ περὶ δὴ παρῆσαν ἅπαντες, ἄρχεται λέ- 29
γειν· Τὴν μὲν αἰτίαν τοῦ ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ χθιζὸς οὐ-
τος ξένος παρέσχηται· πάλαι δὲ βουλόμενος ὑμῖν κοινώ-
σασθαι περὶ τῶν Φιλοσόφων, μάλιστα γὰρ ὑπὸ τῆς σε-
λήνης, καὶ ὣν ἐκεῖνη μέμφεται, προτραπείς ἔγνων μη-
κέτ' ἐπὶ πλεῖον παρατεῖναι τὴν διάσκεψιν. γένος γάρ τε
ἀνθρώπων ἔστιν, οὐ πρὸ πολλοῦ τῷ βίῳ ἐπιπολάζον, ἀρ-

2 Ὑποβεβρεγμένος) Ἀπὸ τοῦ

8 Κατίδραθον) (Lege κατίδρα-
θον) Κάτεχοιμῆθην. G.

primum hymnorum Pindari nobis caneabant. Cum satias es-
set, unusquisque, ut erat, acquievimus, bene madidi.

Ac reliquos pariter mulcet Divosque hominesque

Tota nocte quies: sed me fugit alma volentem,

qui cogitarem tum multa alia, tum prae ceteris illa, quo-
modo in tanto tempore Apollo barbam non gignat? aut quo-
modo nox fiat in coelo, praesente semper sole, & una epu-
lante. Post paulum obdormiscebam. Mane autem surgens
Iuppiter praeconio vocari concionem iubet. Et praesenti-
bus omnibus dicere incipit: *Causam vos convocandi hesternus*
hic noster hospes praebeuit. Cum autem olim voluerim communicare
vobiscum de philosophis, maxime a Luna, illiusque queretis in-
ciatus decrevi non diutius illam deliberationem differre. Est enim
hominum genus, non ita diu seculo spumae inflat innatans, pi-

γόν, Φιλόνεμκον, κενόδοξον, ὀξύχολον, ὑπόλιχνον, ὑπό-
 μωρον, τετυφωμένον, ὕβρεως ἀνάπλεων, καὶ ἵνα καθ'
 Ὅμηρον εἶπω, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. οὗτοι τοίνυν εἰς
 συστήματα διαιρεθέντες, καὶ διαφόρους λόγων λαβυ-
 ράβους ἐπινοήσαντες, οἱ μὲν Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν, οἱ
 δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς, οἱ δὲ Ἐπικουρεῖους, οἱ δὲ Περιπατη-
 τικοὺς, καὶ ἄλλα πολλῶ γελοιότερα τούτων. ἔπειτα δὲ
 ὄνομα σεμνὸν τὴν ἀρετὴν περιβέμενοι, καὶ τὰς ὀφρῦς
 ἐπάραντες, καὶ πῶγωνα ἐπισπασάμενοι, περιέρχονται
 ἐπιπλάστῳ σχήματι κατὰπτυστα ἤβη περιστέλλοντες,
 εἰκότες μάλιστα τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν
 ἦν ἀφέλῃς τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην
 στολὴν, τὸ καταλειπόμενόν' ἐστὶ γελοῖον, ἀνδρώπιον
 30 ἐπτά δραχμῶν ἐς τὸν ἀγῶνα μεμισθωμένον. Τοιοῦτοι
 δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἀπάντων καταφρονοῦσι, περὶ
 θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρχονται, καὶ συνάγοντες εὐεξα-
 πάτητα μεῖράκια, τὴν τε πολυβρύλλητον ἀρετὴν τραγω-

1 Ὑπόμορον) Δυσθανόντα. V. 2 Τετυφωμένον) Ὑπερήφανον. V.
 31 Ἐοικότες) Γραι. ἐμφορεῖς. G.

grum, contentiosum, inanis gloriae cupidum, iracundum, gulae
 obnoxium, stolidum, inflatum, contumeliosum, ut Homericō ver-
 bo utar, Telluris inutile pondus. Hi ergo in turmas divisi, ex-
 cogitatis diversis disputationum labyrinthis, alii Stoicos se voca-
 runt, alii Academicos, Epicureos alii, alii Peripateticos, & alia
 nominibus multo etiam magis ridiculis. Deinde circumposito sibi
 angusto virtutis nomine, superciliis sublati, demissis barbis, cir-
 cumeunt ficto habitu despuendos mores occultantes, similes maxi-
 me Tragicis illis actoribus, quorum si personas auferas, & ami-
 ctum illum auro intextum, quod relinquitur ridiculum quiddam est,
 homuncio septem drachmis ad certamen illud conductus. Tales ve-
 ro cum sint, homines quidem omnes contemnunt, de Diis autem
 absurda narrant, conductisque adolescentulis ad decipiendum op-
 portunis, cum virtutem illam multis sermonibus eritam tragica

δοῦσι, καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι· καὶ πρὸς μὲν τοὺς μαθητὰς καρτερίαν αἰεὶ καὶ σωφροσύνην ἐπαινοῦσι, καὶ πλούτου καὶ ἡδονῆς καταπτύουσιν, μόνοι δὲ καὶ καθ' ἑαυτοὺς γενόμενοι, τί ἂν λέγοι τις, ὅσα μὲν ἐσθίουσιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δὲ περιλείχουσι τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον; τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲν αὐτοὶ μήτε κοινόν, μήτε ἴδιον ἐπιτελοῦντες, ἀλλ' ἀχρεῖοι καὶ περιττοὶ καθεστῶτες, Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιοι, οὔτ' ἐν βουλῇ· ὅμως τῶν ἄλλων κατηγοροῦσι, καὶ λόγους τινὰς πικροὺς συμφορήσαντες, καὶ λοιδορίας τινὰς ἐκμεμελετηκότες, ἐπιτιμῶσι, καὶ λοιδοροῦσι τοῖς πλησίον. καὶ οὗτος αὐτῶν τὰ πρῶτα φέρεσθαι δοκεῖ, ὃς ἂν μεγαλοφρονότατός τε ἦ, καὶ ἰταμώτατος, καὶ πρὸς τὰς βλασφημίας θρασύτερος. Καίτοι τὸν δια- 31
τεινόμενον αὐτῶν, καὶ βοῶντα, καὶ κατηγοροῦντα τῶν ἄλλων, ἦν ἔρη, Σὺ δὲ δὴ τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί φῶμεν πρὸς θεῶν σε πρὸς τὸν βίον συντελεῖν; Φαίη ἂν,
16 *Ην ἔρη) *Ἐν ἐρωτήσεσι. G.

clamore praeedicant, tum disputationes edocent, quae exitum non habent. Et apud discipulos quidem tolerantiam semper & temperantiam laudant, divitiasque & voluptatem despuunt: soli vero, & sibi cum sunt relictī, quid dicat aliquis, quae edant, quam vernerem exerceant, ut sordes delingant obolorum! Gravissimum vero omnium hoc est, quod nullam ipsi neque communem rem neque suam conferentes in medium, sed inutiles & supervacanei, Non habiles bello, non consultantibus apti, tamen accusant reliquos; & sermonibus quibusdam amaris congestis, maledicta quaedam meditati, increpant, & reprehendunt alios: atque ille inter ipsos ferre primas videtur, qui & vocalissimus sit, & impudentissimus, & ad maledicta audacissimus. Atqui si eum, qui contendit & clamat, & accusat alios, interroges, Tu vero quid agis? aut quid te dicamus, dic per Deos, ad vitam conferre? di-

εἰ τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ θελοὶ λέγειν, ὅτι πλεῖν μὲν, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύεσθαι, ἢ τινα τέχνην μετιέναι περιττόν εἶναι μοι δοκεῖ κέκραγα· δὲ, καὶ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολουτῶ, καὶ ἀνυπόδετος τοῦ χειμῶνος περιέρχομαι· καὶ ὥσπερ ὁ Μῶμος, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα συκοφαντῶ· καὶ εἰ μὲν τις ὠψώνηκε τῶν πλουσίων πολυτελῶς, ἢ ἐταίραν ἔχει, τοῦτο πολυπραγμονῶ, καὶ ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τῶν φίλων τις ἢ ἐταίρων κατάκειται νοσῶν, ἐπικουρίας τε καὶ θεραπείας δεόμενος, ἀγνοῶ. τοιαῦτα
 32 μὲν ἐστὶν ἡμῖν, ὧ θεοὶ, ταῦτα τὰ θρέμματα. Οἱ δὲ δὴ Ἐπικούρειοι αὐτῶν λεγόμενοι, μάλα δὴ καὶ ὑβρισταὶ εἰσι, καὶ οὐ μετρίως ἡμεῶν καθάπτονται, μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρωπίνων λέγοντες τοὺς θεοὺς, μήτε ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ὥστε ὥρα ὑμῖν λογίζεσθαι, διότι ἦν ἅπαξ οὗτοι πείσαι τὸν βίον δυνήθωσιν, οὐ μετρίως πενήσετε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν, πλεόν σὺν

5 (Ὁ Μῶμος) Τοῦτον τὸν Μῶμον ὁ Λουκιανὸς θεὸν ὑποτίθεται μεμφόμενον τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν γυγόμενα. V.

cat sane, si iusta & vera velint dicere, Navigare quidem, aut agrum colere, aut militare, aut artem quamcunque tractare, superfluum mihi videtur: sed clamo, & squaleo, & frigida labor, & nudis pedibus per hiemem circumeo, & velut Momus, quae ab aliis fiunt, ea calumnior. Et si quis divitum sumtuose obsonavit, aut meretricem habet, de hoc laboro atque indignor: si vero amicorum aliquis aut sodalium decumbit aegrotus, auxilio & curatione indigens, ignoro. Tales sunt nobis, Di, istae beluae. Illi vero eorum, qui Epicurei vocantur, vel maxime contumeliosi sunt, nec mediocriter nos perstringunt, nec curari res humanas dicentes a Diis, neque omnino, quae fiunt, inspicere. Itaque tempus est, ut rationem harum rerum habeamus. Nam si semel hi persuadere seculo poterunt, non mediocriter esurietis. Quis enim adhuc sacra vobis fa-

δὲν ἔξιν προσδοκῶν; ἀ μὲν γὰρ ἡ σελήνη αἰτιάται, πάντες ἡκούσατε τοῦ ξένου χθές διηγουμένου. πρὸς ταῦτα βουλευσθε· ἀ καὶ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτατα, καὶ ἡμῖν ἀσφαλέστατα. Εἰπόντος ταῦτα 33 τοῦ Διὸς, ἡ ἐκκλησία διετεθρύλλητο· καὶ εὐθὺς ἐβόων ἅπαντες, κεραύνωσον, κατὰφλεξον, ἐπιτίριψον, ἐς τὸ βάραθρον, ἐς τὸν Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ ὁ Ζεὺς αὐθις παραγγείλας, Ἔσται ταῦτα ὡς βούλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες ἐπιτίρπονται αὐτῇ διαλεκτικῇ· πλὴν τόγε νῦν εἶναι, οὐ θέμις κολασθῆναί τινα, ἱερομηνία γάρ ἐστιν, ὡς ἴστε, μηνῶν τούτων τεττάρων, καὶ ἦδη τὴν ἐκχειρίαν ἐπηγγειλάμην. ἐς νέωτα σὺν ἀρχομένου ἦρος, κακοὶ κακῶς ἀπολαύνται τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ.

Ἡ, καὶ κυανέσιν ἐπ' ὀφρύσι νῦνσε Κρονίων.

3 Διετεθρύλλητο) Θορύβου καὶ παραχῆς ἐπληροῦτο. V.

11 Τὴν ἐκχειρίαν) Τὴν πρὸς ὀλίγον εἰρήνην. V.

12 Ἐς νέωτα) Εἰς τὸ ἐξῆς, ἅτοι τὸ ἐπέρχόμενον ἔτος. ἴσθι δὲ χρόνου δηλωτικὸν ἐπίρημα τοῦ μέλλοντος. τοῦ μὲν γὰρ παρὰχρημένου δηλωτικὸν

τὸ πέρυσσι, τοῦ δὲ ἐνεστώτος τὸ τῆτες, τοῦ δὲ μέλλοντος, ἐς νέωτα. V. (Est autem temporis adverbium futuri: praeteriti namque significativum τὸ πέρυσσι· praesentis autem τὸ τῆτες· futuri, ἐς νέωτα. Haec in principio τοῦ Λεξιφάνους. G.)

ciat, si hoc nihil sibi profuturum speret? Quae quidem Luna accuset, omnes heri, narrante hospite, audivistis. Ad haec iam, quae & hominibus utilissima, & securissima nobis sint, consulite. Haec ubi dixit Iuppiter, crebris concio vocibus personuit, cum omnes statim clamarent, fulmina! combure! obtere! in barathrum! in Tartarum ad Gigantes! Imperato rursus silentio, Iuppiter, Erunt ista, ut vultis, inquit, & omnes cum ipsa dialectica peribunt. Verum, ut nunc est, puniri quetquam nefas. Festi enim, ut nostis, dies sunt per menses hosce quatuor: & iam imperavi iustitium. Novò igitur anno, ineunte vere, mali male terribili fulmine peribunt.

Haec ubi dicta, superciliis pater annuit atris.

- 34 Περὶ δὲ Μενίππου ταῦτα, ἔφη, μοι δοκεῖ, περιαιρεθέν-
 τα αὐτὸν τὰ πτερὰ, ἵνα μὴ καὶ αὖθις ἔλθῃ ποτὲ, ὑπὸ
 τοῦ Ἑρμοῦ ἐς τὴν γῆν κατενεχθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν
 ταῦτα εἰπὼν, διέλυσε τὸν σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος
 τοῦ δεξιῦ ὠτὸς ἀποκρεμάσας, περὶ ἐσπέραν χθὲς κατέ-
 θηκε Φέρων ἐς τὸν Κεραμεικόν. Ἄπαντα ἀκήκοας, ἅπαν-
 τα, ὦ ἐταῖρε, τὰ ἐξ οὐρανοῦ. ἄπειμι τοίνυν καὶ τοῖς ἐν
 τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦσι τῶν Φιλοσόφων, αὐτὰ ταῦτα
 εὐαγγελιούμενος.

2 Τὰ πτερὰ) Καὶ τί τὸ κο-
 λούσ, καὶ αὖθις ἀναλαβόντα ἀποῦ
 πτέρυγας καὶ γυπῶν ἀναπνεῖν ταύ-

ταις καὶ πάλιν; G.

4 (ὁ Κυλλήνιος) Ἑρμῆς ὁ ἐν
 Κυλλήνῃ τιμώμενος. V.

*De Menippo autem, ait, haec mihi placent. Amputatis alis, ne
 qua iterum huc veniat, a Mercurio hodie deferatur in terram. His
 dictis, concionem dimisit. Me vero Cyllenius dextra aure
 suspensum heri circa vesperam in Ceramico deposuit. Omnia
 audisti, Sodalis, allata e coelo, omnia. Abeo iam, ambu-
 lantibus in Poecile philosophis bonum illum nuntium al-
 laturus.*

ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ

Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΔΙΚΗ, ΠΑΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ, ΑΛΛΟΣ
 ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ, ΑΚΑΔΗΜΙΑ, ΣΤΟΑ, ΕΠΙΚΟΤΡΟΣ,
 ΑΡΕΤΗ, ΤΡΥΦΗ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΡΗΤΟΡΙΚΗ,
 ΣΥΡΟΣ, ΚΑΙ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

ΖΕΥΣ. **Α**ΛΛ' επιτριβέειν ὅποσοι τῶν φιλοσόφων ἰ
 παρὰ μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ
 γοῦν ᾔδεσαν ὅποσα τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα πάσχομεν, οὐκ
 ἂν ἡμᾶς τοῦ νέκταρος ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμακάριζον,
 Ὅμηρῳ πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μάκα-
 ρας καλοῦντι ἡμᾶς; καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ διηγουμένῳ, ὅς
 οὐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν ἐδύνατο. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲν

B I S A C C U S A T U S
SEU TRIBUNALIA.

IUPPITER, MERCURIUS, IUSTITIA, PAN, ATHENIENSIS,
 ALIUS ET ALIUS, ACADEMIA, STOA, EPICURUS,
 VIRTUS, MOLLITIES, DIOGENES, RHETORICE,
 SYRUS, ET DIALOGUS."

Iup. **D**ISPHEREANT vero, quotquot philosophorum apud
 solos felicitatem esse Deos contendunt. Si enim sciant, quot
 hominum causa subeamus molestias; non sane nectaris aut
 ambrosiae nos nomine beatos praedicent, Homero nimi-
 rum fidem habentes, caeco homini atque impostori, bea-
 tos vocanti nos, & coelestia enarranti, qui neque videre;
 quae in terra sunt, poterat. Iam Sol quidem hicce curru iun-

ἥλιος οὕτως, ζευξάμενος τὸ ἄρμα, πανημέριος τὸν οὐρανὸν περιπολεῖ, πῦρ ἐνδεδυκώς, καὶ τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων, οὐδὲ ὅσον κησασθαι τὸ οὖς, Φασι, σχολὴν ἄγων. ἦν γάρ τι καὶ ὀλίγον ἐπιρραθυμήσας λάβη, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τῆς ὁδοῦ παρατραπόμενοι, κατέφλεξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄγρυπνος καὶ αὐτὴ περιέρχεται, φαίνουσα τοῖς κωμάζουσι, καὶ τοῖς ἁγρῇ ἀπὸ τῶν δείπνων ἐπανιούσιν. ὁ Ἀπόλλων τε αὖ πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγου δὲ τὰ ὧτα ἐκκεκώφεται πρὸς τῶν ἐνοχλοῦντων κατὰ χρεῖαν τῆς μαντικῆς· καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς Κολοφῶνα θεῖ, καὶ κείθεν εἰς Ξάνθον μεταβαίνει, καὶ δρομαῖος αὖθις εἰς τὴν Κλάρων, εἴτω εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βράγχιδας, καὶ ὅλως, ἔνθα ἂν ἡ πρόμαντις, πιούσα τοῦ ἱεροῦ νάματος, καὶ μασησαμένη τῆς δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα διασεισαμένη, κελεύῃ παρῆναι, ἄκνον χρὴ αὐτίκα μάλα παρστάναι συνείροντα

3 Κησασθαι τὸ οὖς) Aurem

4 Ἀφηνιάσαντες) Τὸν χαλινὸν ἀπορρίπταντες. V.

Et per totum diem coelum obit, igni indutus, & refulgens radiis, neque tantum oculi agens, quantum auri scalpendae, quod aiunt, sufficiat. Si enim vel paulum per imprudentiam remittat, excussis frenis equi, & via deflectentes, comburant omnia. Luna vero pervigil, & ipsa circumcumit, lucens comissantibus, & intempesta nocte de coena redeuntibus. Rursus Apollo, negotiosam artem qui sibi delegerit, parum abest, quin obfurdescat ab his, qui divinationis indigentes negotium illi faceffunt: & iam quidem Delphis esse cogitur, paulo post currit Colophonem, & inde Xanthum transit, tum curriculo rursus Clarum, tum in Delum, aut ad Branchidas: & in universum, quocunque illum Antistira, sacro liquore poto, & commansa lauro, & commoto tripode, adesse iubeat, impigrum oportet con-

τοὺς χρησμούς, ἢ οἷχεσθαι οἱ τὴν δόξαν τῆς τέχνης. ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅποσα ἐπὶ πείρᾳ τῆς μαντικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτῶ, ἄρνεια κρέα καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἔψοντες ὥστε εἰ μὴ τὴν ρῖνα ὀξύς ἦν, καὶ ἀπῆλθεν αὐτοῦ ὁ Λυδὸς καταγελῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσοῦντων ἐνοχλούμενος, ἐρῇ τε δεινὰ, θιγγάνει τε ἀηδέων, ἐπ' ἀλλοτρίῃσί τε συμφοραῖς ἰδίας καρποῦται λύπας. τί γὰρ ἂν, εἰ τοὺς ἀνέμους φυτουργοῦντας λέγοιμι, καὶ παραπέμποντας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς λιμνῶσιν ἐπιπνέοντας; ἢ τὸν ὕπνον ἐπὶ πάντας πετόμενον, ἢ τὸν ὄνειρον μετὰ τοῦ ὕπνου διανυκτερεύοντα, καὶ ὑποφθεύοντα αὐτῶ; πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ Φιλανθρωπίας οἱ Θεοὶ ποιοῦσι, καὶ πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς γῆς βίον ἐκάστοις συντελοῦσι. Καίτοι 2 τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐτὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατὴρ, ὅσας μὲν ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ πράγματα ἔχω πρὸς τοσαύτας φροντίδας διηρημένος; ὦ πρῶτα μὲν τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν

festum praesto esse, confuentem oracula, nisi velit perire sibi artis gloriam. Omitto enim dicere, quas ipsi artis tentandae causa insidias struant, dum agninas carnes atque testudines una coquunt, adeo ut nisi acutas nares haberet, deriso illo abiret Lydus. Aesculapius quidem, vexatus ab aegrotantibus, videtque aspera, & insuavia tangit, & ex alienis calamitatibus suos haurit dolores. Quid vero si ventos dicam, plantarum cultum adiuvantes, & navigia deducentes, & adspirantes ventilantibus; aut advolantem ad omnes somnum; aut somnia, quae cum somno pernoctant, & oracula illi subiiciunt? Haec enim omnia Dii prae hominum amore elaborant, & ad vitam in hac terra singulis conferunt. Et tamen reliquorum *negotia* mediocria. Ego vero ipse rex & pater omnium, quot iniucunda sustineo, quot negotia habeo, inter tot curas distractus? cui primum

ἀναγκαῖον, ὅποσοι τι ἡμῖν συνδιαπράττουσι τῆς ἀρχῆς, ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς· ἔπειτα δὲ καὶ αὐτῶ μυρία ἅττα πράττειν, καὶ σχεδὸν ἀνέφικτα ὑπὸ λεπτότητος. οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμενος, καὶ διατάξας, πέπαυμαι τῶν ἐπὶ μέρους Φροντίδων ἀπηλλαγμένος· ἀλλὰ με δεῖ καὶ ταῦτα μὲν ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀπανταχόσε, καὶ πάντα ἐπισκοπεῖν, ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον, τοὺς κλέπτοντας, τοὺς ἐπιорκοῦντας, τοὺς θύοντας, εἴ τις ἔσπεισε, πόθεν ἢ κνίσσας καὶ ὁ καπνὸς ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ πλέων ἐκάλεσε· καὶ τὸ πάντων ἐπιπονώτατον, ὅφ' ἓνα καιρὸν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ τῇ ἐκατόμβῃ παρεῖναι, καὶ ἐν Βαβυλῶνι τοὺς

2 Ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς) Ἀντὶ τοῦ μετὰ ἀργίας διαμέλλοντες τῶν ἔργων ἀπτανται. τὸ γὰρ βλακεῖν ἐπὶ τῶν μετὰ θρύψεως τι ἐπιτελούστων λέγεται. V.

9 Ὡσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον) Νεμέα ἐστὶ τόπος ἐν τῇ Κορινθίᾳ παρὰ Τρητὸν λεγόμενον, οὗ

Ἡρακλῆς τὸν λείοντα φοιτῶντας, τὰ Νεμέα ἐπιτελεῖσθαι κατήρξατο. ἐν ταύτῃ τῇ Νεμέᾳ πρὸ τοῦ Ἡρακλῆ τὸν λείοντα κατεργάσασθαι, οἱ βουκόλοι ἀγρυπνότατοι καὶ φιλοπράγμονες ἦσαν, φόβῳ τοῦ μὴ παθεῖν ὑπὸ τοῦ λείοντος τὰ βουκόλια. V.

ipsa Deorum opera inspicere necesse sit, quotquot imperii nostri aliquam partem nobiscum administrant, ne quid negligenter faciant; ac deinde sexcenta alia per me peragenda, quae vix assequi propter tenuitatem licet. Non enim, cum illa tantum, quae ad summam administrationis pertinent, pluvias, grandines, ventos, & fulgura ipse dispensavi atque ordinavi, quietus sum & particularibus curis liber: verum facere quidem ista me oportet, sed eodem tempore usque quaque respicere ad omnia, ut illum in Nemea pastorem; ad fures, ad peierantes, ad sacrificantes, si quis libavit, unde nidor & fumus veniat, quis aegrotus aut navigans vocaverit? quodque omnium laboriosissimum est, eodem tempore adesse Olympiae ad hecatombam, &

πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις χαλαρᾶν, καὶ ἐν Αἰθίοσιν εὐωχεῖσθαι. τὸ δὲ μεμψίμοιρον οὐδὲ οὕτω διαφυγεῖν ῥᾶδιον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲν ἄλλοι θεοί τε, καὶ ἄνδρες ἱπποκορυσταί, εὐδουσι παννύχιοι τὸν Δία δὲ ἐμὲ, οὐκ ἔχει νῆδυμος ὕπνος. εἰ γάρ που καὶ μικρὸν ἐπινυστάξομεν, ἀληθὴς εὐθὺς ὁ Ἐπίκουρος, ἀπρονοήτους ἡμᾶς ἀποφαίνων τῶν ἐπὶ γῆς πραγμάτων· καὶ ὁ κίνδυνος οὐκ εὐκαταφρόνητος, εἰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πιστεύουσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἄσπεράνωτοι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀκνίσσωνται δὲ αἱ ἀγυιαί, ἄσπονδοι δὲ οἱ κρατῆρες, ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοί· καὶ ὅλως ἅντα καὶ ἀκαλλιέρητα, καὶ ὁ λιμὸς πολὺς. τριγαροῦν, ὥσπερ οἱ κυβερνῆται, ὑψηλὸς μόνος ἐπὶ τῆς πρύμνης ἔστηκε τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χερσὶν· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐπιβάται μεθύουσι, καὶ εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν· ἐγὼ δὲ ἀγρυ-

2 Ἐν Αἰθίοσιν) Homericum πῖτο δαυτί· καὶ τὰ ἐξῆς. *Odyss.* I. hoc, ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε (v. 22.) G. ἐπὶ τῷ ἔοντα. Et mox, εἰθ' ὄγε τίρ-

Babylone ad inspicieñdos belligerantes, & grandinem demittere apud Getas, & epulari apud Aethiopes. Sed ne sic quidem effugere querelas facile est: verum saepe,

Dique, equitesque viri dulcem per membra quietem

Per noctem capiunt: nostros, Iovis, almus ocellos

Nondum somnus habet. Si qua enim vel paulum conniveamus; ilicet verus est Epicurus, qui pronuntiat, rebus nos terrestribus nihil providere: nec contemnendum periculum, si homines ista illi credant; verum sine coronis ac vitis erunt nobis aedes, nidor nullus per compita, sine libamentis crateres, frigida altaria. In universum nec mactabitur, nec litabitur, & fames multa *ingruet*. Quae cum ita sint, gubernatoris instar excelsus solus sto in puppi, gubernaculum tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii sunt, & forte dormiunt: at ego pervigil, cibi expertus, pro omnibus *la-*

πνος καὶ ἄσπιτος ὑπὲρ πάντων μερμηρίζω κατὰ Φρένα,
καὶ κατὰ θυμόν, μόνῳ τῷ θεσπότης εἶναι δοκεῖν τετιμη-
3 μένος. Ὡστε ἡδέως ἀν' ἐροίμην τοὺς φιλοσόφους, οἱ μό-
νους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι, πότε καὶ σχολάζειν ἡ-
μῶς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι, μύρια ὅσα
ἔχοντας πράγματα; ἰδοὺ γοῦν ὑπ' ἀσχολίας τασαύτας
ἑώλους δίκας φυλάττομεν ἀποκειμένας, ὑπ' εὐρώτος
ἤδη, καὶ ἀραχνίων διεφθαρμένας καὶ μάλιστα ὀπόσαι
ταῖς ἐπιστήμας καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους τινὰς συν-
εστᾶσι, πάντῃ παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κεκράγασιν
ἀπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτοῦσι, καὶ τὴν δίκην ἐπι-
βῶνται, καὶ μὲ τῆς βραδύτητος αἰτιῶνται, ἀγνοοῦντες
ὡς οὐκ ὀλιγωρία τὰς κρίσεις ὑπερήμερους συνέβη γενέ-
σθαι, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας, ἣ συνέβαιν' ἡμᾶς ὑπο-
λαμβάνουσι τοῦτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλοῦσι.

7 Ἐώλους δίκας) Ἐωλός ἐστιν
ὁ χθισινὸς ἄρτος, ὁ μὴ δαπανώμενος
τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ. ἑώλους οὖν δίκας
λέγει τὰς μὴ ποτὶ τέλος θείσας, ἀλλὰ
φυλάττομένας. V.

ibid. Ὑπ' εὐρώτος) Σύψας. V.

8 Καὶ μάλιστα ὀπόσαι) Καὶ μά-
λιστα ὅσαι εἰσὶ περὶ τῶν τεχνῶν.
οἷον ὅτι γραμματικὴ κρίττων ἱα-
τρικῆς, ἢ ῥητορικῆς γραμματικῆς. V.

13 Ὑπερήμερους) Παραβαίνουσας
τὴν προθεσίαν, τουτέστι διαπαρα-
σορούσας. V.

tra animum curas, ac per praeoccupia verso, eo solo honoratus,
quod dominus videor. Itaque libenter interrogaverim phi-
losophos, qui solos Deos beatos praedicant, quando vaca-
re nos nectari & ambrosiae putent, qui infinita adeo ha-
beamus negotia? Ecce enim prae otii inopia antiquos tot
causarum libellos servamus repositos, a rubigine & aranea-
rum telis corruptos; ex eo praesertim genere, quos scien-
tiae atque artes contra homines quosdam detulere, anti-
quos sane quosdam illorum. At illi clamant undique, &
indignantur, & iudicium invocant, & tarditatis me accu-
sant, ignari, non negligentia contigisse, ut diu adeo differ-
rentur iudicia, sed prae illa felicitate, in qua vivere nos
arbitrantur: sic enim vocant nostras occupationes.

ΕΡΜ. Καὶ τὸς, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τὰ αὐτὰ ἀκούων δυσ- 4
 χεραινόντων, λέγειν πρὸς σὲ οὐκ ἐτόλμων. ἐπεὶ δὲ σὺ
 περὶ τούτων τοὺς λόγους ἐνέβαλεις, καὶ δὴ λέγω. πάντῃ
 ἀγανακτοῦσιν, ὦ πάτερ, καὶ σχετλιάζουσι, καὶ ἐς τὸ
 Φανερόν μὲν οὐ τολμᾶσι λέγειν, ὑποτονδορύζουσι δὲ συγ-
 κεκυφότες, αἰτιώμενοι τὸν χρόνον· οὓς ἔδει πάλαι τὰ καθ'
 αὐτοὺς εἰδότες, στέργειν ἕκαστον τοῖς δεικασμένοις.

ΖΕΥΣ. Τί οὖν, ὦ Ἑρμῇ, δοκεῖ; προτίθεμεν αὐτοῖς
 ἀγορὰν δικῶν, ἢ θέλεις εἰς νέωτα παραγγελοῦμεν;

ΕΡΜ. Οὐ μένου, ἀλλὰ ἤδη προβάωμεν.

ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει· σὺ μὲν κήρυττε καταπτόμενος,
 ὅτι ἀγορὰ δικῶν ἐστὶ κατὰ τάδε, πάντας· ὅποσοι τὰς
 γραφὰς ἀπενήνοχασιν, ἤκειν τήμερον εἰς Ἄρειον πάγον,
 ἐκεῖ δὲ τῇ μὲν Δίκῃ ἀποκληροῦν σφίσι τὰ δικαστήρια
 κατὰ τὸν λόγον τῶν τιμημάτων, ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων.
 εἰ δέ τις ἄδικον οἴοιτο γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξείναι
 τὸ Ἐξίται (ἰφίνται) Ἑκκλητοὶ διδάκων. V.

Merc. Ipse quoque, Iuppiter, multa in hoc genere que-
 rentes cum audirem, dicere ad te non sum ausus. Quando
 vero rute sermonem de his iniecasti, dico nimirum. Omni-
 no graviter ferunt, pater, & conqueruntur, & aperte qui-
 dem dicere non audent, submurmurant vero collatis capiti-
 bus, moras accusantes: quos oportebat olim, conditione
 sua cognita, rebus iudicatis unumquemque acquiescere.

Iup. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus illis forum
 iudiciorum? an vis, ut in proximum annum denuntiemus?

Merc. Non sane: sed iam proponamus.

Iup. Ita fac: devola, praeconio edic, forum esse iudi-
 ciorum, in hanc formulam: Quicumque detulere causas, ut ve-
 niant hodie in Areum pagum: ibi vero Iustitiam sorte assignatu-
 ram illis iudices pro portione aestimationum ex omnibus Athenien-
 sibus. Si quis vero iniustum putet factum esse iudicium, hicere ipse

ἐφέντι ἐπ' ἐμὲ, δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, ὥς εἰ μὴδὲ τὸ παράπαν ἐδεδίκαστο. σὺ δέ, ὦ θυγατερ, καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεάς, ἀποκλήρου τὰς δίκας, καὶ ἐπισκόπει τὰς δικάζοντας.

5 ΔΙΚ. Αὐθὺς ἐς τὴν γῆν; ἢ ἐξελαινομένη πρὸς αὐτῶν δραπετεύω πάλιν ἐκ τοῦ βίου, τὴν Ἀδικίαν ἐπιγελῶσαν οὐ φέρουσα;

ΖΕΥΣ. Χρηστὰ ἐλπίζειν γε δεῖ πάντως γὰρ ἤδη πεπείκασιν αὐτοὺς οἱ Φιλόσοφοι σὲ τῆς Ἀδικίας προτιμᾶν, καὶ μάλιστα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου τὸ δίκαιον ὑπερπαίχσας, καὶ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφῆνας.

ΔΙΚ. Πάνυ γεῦν ἐν Φῆς αὐτὸν ἐκείνον ὥνησαν οἱ περὶ ἡμοῦ λόγοι; ὃς παραδοθεὶς τοῖς ἑνδεκά, καὶ εἰς τὸ δεσμοτῆριον ἐμπεσὼν, ἔπιεν ἄθλιος τοῦ κωνείου, μὴδὲ τὸν

1 Ἐξ ὑπαρχῆς) Ἀναβν. V.

3 Παρὰ τὰς σεμνὰς θεάς) Σεμνὰς θεάς τὰς Ἑρινύδας· τούτων γὰρ τὸ ἱερὸν πλησίον ἦν τοῦ Ἀρείου παύου, V.

10 Ὁ τοῦ Σωφρονίσκου) Τὴν Σωκράτην λέγει, V.

14 Μιῦνι τὸν ἀλεκτρούνα) Ὁ γὰρ

Πλάτων ἐν τῷ Φαίδρῳ τὸν Σάραστον Σωκράτους διηγούμενος, εἰσάγει αὐτὸν ἐν τῇ μέλλειν τελευτᾷ, ἐπιτρέποντα τοῦτον τῷ Ἀσκληπιδῇ τὸν ἀλεκτρούνα ὃν συνετάξατο, V.

ad me provocanti, iudicari de novo, quasi plane iudicatum non esset. Tu vero, filia, affidehs ad Severas Deas, fortire dicas, & iudicantibus attende.

Iust. Rurfus in terram? ut exacta ab illis denuo fugiam e vita, si ferre deridentem Iniustitiam non possim?

Iur. Bona sperare fas est. Omnino enim iam persuaserunt illis philosophi, ut Iniustitiae te praeferant, Sophronisci praesertim filius, qui summis iustum laudibus extulit, & bonorum maximum esse ostendit.

Iust. Valde nimirum illi ipsi, quem dicis, sermones de me habiti profuere, qui undecim viris traditus & coniectus in carcerem, de cicuta bibit infelix, cum nec gallum red-

ἤλεκτρονα τῷ Ἀσκληπείῳ ἀποδεδωκώς, παρὰ τοσούτον ὑπερέσχον οἱ κατήγοροι τὰναντία περὶ τῆς Ἀδικίας Φιλοσοφούντες.

ΖΕΥΣ. Ξένα ἔτι τοῖς πολλαῖς τὰ τῆς Φιλοσοφίας ἦν 6
τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ Φιλοσοφούντες, ὥστε εἰκότως
ἐς τὸν Ἄνυτον καὶ Μέλιτον ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ
ἦν εἶναι, οὐχ ὅρας ὅσοι τρίβωνες, καὶ βακτηρίαι, καὶ
πῆραι, καὶ ἀπανταχῇ πώγων βαθυς, καὶ βιβλίον ἐν
τῇ ἀριστερᾷ, καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ Φιλοσοφῶσι· μεστὰι
δὲ οἱ περίπατοι κατὰ ἴλας, καὶ Φάλαγγας, ἀλλήλοις
ἀπαντώντων, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τρόφιμος τῆς ἀρετῆς
εἶναι δοκεῖν βούλεται. πολλοὶ γοῦν τὰς τέχνας ἀφέντες,
ὡς εἶχον τέως, ἐπὶ τὴν πῆραν αἵξαντες, καὶ τὸ τριβά-
νιον, καὶ τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιόπειον ἐπι-
χράναντες, αὐτοσχέδιοι Φιλόσοφοι ἐκ σκυτατόμων ἢ
τεκτόνων περιέρχονται, σὲ καὶ τὴν σὴν ἀρετὴν ἐπαινοῦν-
τες. ὥστε κατὰ τὴν παροιμίαν, Θᾶττον ἂν τις ἐν πλοίῳ

didiffet Aesculapio: in tantum superabant accusatores, con-
traria philosophati de Iniustitia.

Iup. Peregrina adhuc vulgo ista tempestate erat philoso-
phia, pauci erant philosophantes: itaque non mirum erat,
in Anytum & Melitum inclinata iudicia. Ut vero nunc res
sunt, non vides, quot pallia, & baculi, & perae, & ubi-
que barba prolixa, & in sinistra liber, & ut pro te philo-
sophentur omnes? plenae sunt ambulationes turmatim &
per phalanges sibi invicem occurrentium, & nemo est, quin
virtutis videri alumnus velit. Multi enim, relictis, quae ad
eum diem habebant, opificiis, ad peram ruentes & pallium,
corpusque ad Solem Aethiopum colore inficientes, extem-
porales philosophi ex cerdonibus aut fabris circumeunt, te
tuamque laudantes virtutem. Itaque, quod est in prover-
bio, facilius aliquis in navigio cadens lignum non contin-

πεσὼν διαμάρτοι ξύλου, ἣ ἔνθα αὖ ἀπίδη ὁ ὀφθαλμός,
ἀπορήσει Φιλοσόφου.

- 7 ΔΙΚ. Καὶ μὴν οὗτοί με, ὦ Ζεῦ, δεδίδτονται, πρὸς
ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγνωμονοῦντες ἐν αὐτοῖς, οἷς
περὶ ἐμοῦ διεξέρχονται. Φασὶ δὲ καὶ τοὺς πλείστοις αὐ-
τῶν ἐν μὲν τοῖς λόγοις προσποιεῖσθαι με' ἐπὶ δὲ τῶν
πραγμάτων μηδὲ τὸ παράπαν ἐς τὴν οἰκίαν παραδέχε-
σθαι, ἀλλὰ δήλους εἶναι ἀποκλείσοντας, ἣν ἀφίκα-
μαί ποτε αὐτοῖς ἐπὶ τὰς θύρας. πάλαι γὰρ τὴν Ἀδικίαν
προεπεξενῶσθαι αὐτοῖς.

ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες, ὦ θύγατερ, μοχθηροὶ εἰσὶν ἱκα-
ρὸν δὲ καὶ ἐνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχης. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη,
ὥς καὶ ὀλίγαι τήμερον ἐκδικασθῶσιν.

- 8 ΕΡΜ. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τοῦ Σουνίου, μικρὸν
ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαιὰ τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἱ

3 Δεδίδτονται) Ταράττουσι. V. 6 Προσποιεῖσθαι με) Ἰδιοποιεῖ-
σθαι. V. 10 Προεπεξενῶσθαι) Ἀπὸ πολλοῦ ξενοδοχηθῆναι. V.

gat, quam oculus quocunque respiciens non incidat in
philosophum.

Iust. Quin illi ipsi metum mihi incutiunt, Iuppiter, qui
contentant inter se, & ipsi, quae de me disputant, igno-
rent. Aiunt vero etiam, plerosque illorum in suis quidem
disputationibus me affectare, in rebus autem gerendis ne
in domum quidem recipere, sed sine dubio exclusuros, si
quando ad fores illorum veniam: olim enim Iniustitiam ho-
spitio ante ab illis receptam.

Iup. Non omnes, filia, pravi sunt. Satis autem fuerit,
si vel in paucos aliquot bonos incidas. Verum abite iam,
ut vel paucae hodie *causae* iudicentur.

Merc. Abeamus, Iustitia, recta Sunium versus, paulum
sub Hymetto ad sinistra Parnethis, ubi duo illa cacumina;

οὐδὲ ἐκείναι ἄκραι. σὺ γὰρ εἰκας ἐκλελῆσθαι πάλαι τὴν ὁδόν. ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ σχετλιάζεῖς; μὴ δέδιθαι οὐκ ἔστι ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθνήσκειν ἐκείνοι πάντες οἱ Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται, καὶ Βουσίριδες, καὶ Φαλάριδες, οὓς ἐδεδίεις τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ Ἀκαδημία, καὶ Στοὰ, κατέχουσι πάντα, καὶ πανταχοῦ σε ζητοῦσι, καὶ περὶ σοῦ διαλέγονται, κεχρηνότες εἰ ποτεν εἰς αὐτοὺς καταπτόιο πάλιν.

ΔΙΚ. Σὺ γοῦν μοι τάληδες, ὦ Ἑρμῆ, ἀν' εἰποῖς μόνος, ὅτε συνὼν αὐτοῖς τὰ πολλὰ, καὶ συνδιατρίβων, ἐν τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, (καὶ ἀγοραῖος γὰρ εἶ, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεις) ὅποιοι γεγέννηται, καὶ εἰ δυνατὴ μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μονή.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, ἀδικοῖν γὰρ ἂν, πρὸς ἀδελφὴν σε οὔσαν μὴ λέγων. οὐκ ὀλίγα γὰρ πρὸς τῆς Φιλοσοφίας

¹ Ἐκλελῆσθαι πάλαι) Ὅτι τὸ ἐκλελῆσθαι αἰτιατικῇ συντάττεται. V.

⁴ Σκείρωνες) De his consule Scholia ad Iovem Tragoedum (Vol. VI, pag. 249.) G.

ibid. Βουσιρ.) Φαλάρ.) Hic ad Iov. Trag. remittebat Solan. Sed iam dedi bina haec Scholia ad 2 Ver. Hist. c. 23, ubi eadem nomina occurrunt. Reitz.

videris enim olim viae oblita esse. Sed quid lacrimaris & lamentaris? Noli metuere: non iam fimilis est seculi conditio. Mortui sunt illi Scirones, & Pityocamptae, & Busirides, & Phalarides, quos tum metuebas. Iam vero Sapientia, & Academia, & Porticus tenent omnia: & undique te quaerunt, & de te disputant, inhiantes, sicunde ad illos rursus devoles.

Iust. Tu enim vero, Mercuri, solus verum mihi dixeris, quippe qui frequenter cum illis sis, atque verferis in gymnasiis & in foro, (forensis enim es, & in concionibus praeconium facis) quales facti sint, & utrum fieri possit, ut apud illos maneam.

Merc. Sane potest: iniustus enim sum, si tibi, forori, non dicam: non parvum enim e philosophia fructum vulgus il-

ὠφέληνται οἱ πολλοὶ αὐτῶν· καὶ γὰρ εἰ μὴδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γοῦν τοῦ σχήματος, μετριάτερα διαμαρτάνουσι· πλὴν ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντεύξῃ αὐτῶν, (χρὴ γὰρ οἶμαι τάλῃθ' ἔλεγειν) ἐνίοις δὲ ἡμισόφοις καὶ ἡμιφάυλοις. ἐπεὶ γὰρ αὐτοὺς μετέβαπτεν ἡ Φιλοσοφία παραλαβοῦσα, ὅποσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβῶς ἀπετελέσθησαν, ἀμιγεῖς ἑτέρων χρωμάτων, καὶ πρὸς γε τὴν σὴν ὑποδοχὴν οὗτοι ἐτοιμότατοι ὅσοι δὲ ὑπὸ τοῦ πάλαι ρύπου μὴ ἐς βάθος παρεδέξαντο ὅποσον δευσοποιὸν τοῦ Φαρμάκου, τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀτελεῖς δὲ ὅμως, καὶ μιζόλευκοι, καὶ κατεστιγμένοι, καὶ παρδαλωτοὶ τὴν χροάν. εἰσὶ δ' οἱ καὶ μόνον ψάυσαντες ἔκτοσθεν τοῦ λέβητος ἀκρῶ τῶ δακτύλῳ, καὶ ἐπιχρισάμενοι τῆς ἀσβόλου, ἱκανῶς οἴονται καὶ οὗτοι μεταβεβάθθαι. σοὶ μέντοι δῆλον ὅτι μετὰ τῶν ἀρίστων ἡ
 9 διατριβὴ ἔσται. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πλησιάζομεν

10 Δευσοποιόν) Τὸ ἀνέκμητον βάμμα. V.

lorum cepit. Etenim, si nihil aliud, reverentia certe habitus, moderatius aliquanto peccant. Verum enimvero etiam in pravos illorum quosdam incides, nam verum, puto, dicendum est; in quosdam vero semisapientes & semipravos. Cum enim illos novo colore inficiendos philosophia suscepit, quotquot ad saturitatem biberunt illius tincturae, plane boni facti sunt, colore nullo admixto alio: atque ad te recipiendam hi sunt paratissimi. Qui vero prae antiquis sordibus non satis profunde receperunt vim illam medicamenti penetrabilem, hi meliores reliquis, imperfecti tamen, & ex albo varii, & punctis pardalium instar maculosi. Sunt vero, qui, ubi extra solum summo digito ahenum contigere, fuligine inuncta, satis ipsi quoque mutasse colorem sibi videntur. Apertum vero, futuram tibi consuetudinem esse cum optimis. Sed dum loquimur, iam appropinquamus At-

τῇ Ἀττικῇ ὥστε τὸ μὲν Σούνιον ἐν δεξιᾷ καταλείπω-
μεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἀπονεύωμεν ἤδη. καὶ ἐπείπερ
καταβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που ἐπὶ τοῦ πάγου
κάθησο, τὴν πνύκα ὀρᾶσα, καὶ περιμένουσα ἐς τ' αὖ κη-
ρύξω τὰ παρὰ τοῦ Διός· ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνα-
βας, ῥᾶον οὕτως ἅπαντας ἐκ τοῦ ἐπηκόου προσκα-
λέσομαι.

ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθης, ὦ Ἑρμῆ, πρὶν εἰπεῖν
ἅτις οὗτος ὁ προσιών ἐστιν, ὁ κερασφόρος, ὁ τὴν σύριγ-
γα· ὁ λάσιος ἐκ τοῖν σκελοῖν.

ΕΡΜ. Τί Φῆς, ἀγνοεῖς τὸν Πᾶνα, τῶν Διονύσου Θέ-
ραπόντων τὸν βακχικώτατον; οὗτος ἄρχει μὲν τὸ πρόσθεν
αἰὰ τὸ Παρθένιον· ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος ἐπίπλου, καὶ τὴν

4 Τὴν πνύκα ὀρᾶσα) Τὴν ἐκκλη-
σίαν τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸ πε-
πνυῖσθαι· πάγος δὲ ὁ ὑψηλὸς τό-
πος παρὰ τὸ πεπνυγῆναι καὶ συνιστά-
ναι πρὸς ὕψος. V.

6 Ἐπηκόου) Ἐπήκοος χῆρος ὁ
πρόσφορος τῇ φωνῇ ἔχκουσθῆναι.
ἔτσι ἡ περιωπή. G.

11 Τὸν Πᾶνα τοῦ Διονύσου) Ἀρ-

μοδίως ὡς ἴδιον υἱὸν ἐπαινεῖ αὐτόν.
V.

13 Τὸ Παρθένιον) Ὀρος Ἀρκα-
δίας. V.

ibid. Ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος) Δα-
ρεῖς ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατὰ τῆς
Ἑλλάδος στρατεύων, οὗ δι' αὐτοῦ
ἦλθεν, ἀλλ' ἐπὶ μὲν Δάτιν στρατη-
γόν. ὃς ἔλθων εἰς Μαραθῶνα, ἦτα-
τήθη παρὰ Ἀθηναίαν. V.

ticae. Itaque, relicto a dextris Sunio, ad arcem iam deflecta-
mus: & quandoquidem modo descendimus, ipsa quidem
hic in colle confidere poteris, concionem prospiciens, ex-
spectansque, dum *mandata* a Iove edixero. Ego vero con-
scensa arce sic facilius omnes de loco ad exaudiendum apto
advocavero.

Iust. Noli prius abire, Mercuri, quam dicas, quis sit
ille, ad nos viam affectans, cornutus, cum fistula, hirsu-
tis cruribus.

Merc. Quid ais? Pana ignoras, illum Bacchi famulorum
maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium ha-
bitabat, post appulsum vero Datidis, & exscensionem bar-

Μαραθῶναδε τῶν βαρβάρων ἀπόβασιν, ἦκεν ἀκλῆτος τοῖς Ἀθηναίοις σύμμαχος· καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, τὴν ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλυγγα ταύτην ἀπολαβόμενος, οἰκεῖ μικρὸν ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ, ἐς τὸ μετακικλὸν συντελῶν, καὶ νῦν, ὡς τὸ εἶκος, ἰδὼν ἐκ γειτόνων, πρόσσεισι δεξιωσόμενος.

10 ΠΑΝ. Χαίρετε, ὦ Ἑρμῇ καὶ Δίκῃ.

ΕΡΜ. Καὶ . . .

ΔΙΚ. Καὶ σύ γε, ὦ Πᾶν, μουσικώτατε καὶ πηδῆτικώτατε Σατύρων ἀπάντων, Ἀθήνησι δὲ καὶ πολεμικώτατε.

ΠΑΝ. Τίς δὲ ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῇ, δεῦρο χρεῖα ἤγαγεν;

ΕΡΜ. Αὕτη σοι διηγῆσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα.

ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πᾶν, κατέπεμψε με ἀποκληράσουσας τὰς δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει;

3 Σπήλυγγα) Σπήλαιον. V. 4 Ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ) Τόπος Ἀθηνῶν ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῇ οἰκισάντων, γράφεται καὶ διὰ τοῦ ρ. V.

barorum in Marathona, non vocatus auxilio venit Atheniensibus, & ab eo inde tempore istam sub arcē speluncam nactus, ibi habitat prope Pelasgicum, censeturque inter inquilinos, & nunc, ut videtur, ex propinquo nos vi-
fos salutarum accedit.

Pan. Salvete, Mercuri & Iustitia.

Merc. Et . . .

Iust. Tu quoque salve, Pan, canendi & saltandi inter Satyros omnes peritissime, Athenis autem etiam pugnacissime!

Pan. Quod vero vos, Mercuri, negotium huc deduxit?

Merc. Haec tibi narrabit omnia: ego ad arcem & praeconium.

Iust. Demisit me, Pan, ad fortienda iudicia, Iuppiter. Tibi vero quomodo Athenis vivitur?

ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον οὐ κατ' ἀξίαν πράττω παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερον τῆς ἐλπίδος· καὶ ταῦτα τηλικούτον ἀπωσάμενος κυδοιμὸν, τὸν ἐκ τῶν βαρβάρων. ὅμως δὲ οἷς ἢ τρεῖς τοῦ ἔτους ἀνιόντες, ἐπιλεξάμενοι τράγον ἑνορχιν θύουσί μοι, πολλῆς τῆς κινάβρας ἀπόζοντα, εἴτ' εὐωχοῦνται τὰ κρέα, ποιησάμενοί με τῆς εὐφροσύνης μάρτυρα, καὶ ψιλῶ τιμήσαντες τῷ κρότῳ· πλὴν ἀλλὰ ἔχει τινά μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλως αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιὰ.

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δὲ, ὦ Παν, ἀμείνους πρὸς ἀρετὴν ἱ ἱ ἐγένοντο ὑπὸ τῶν φιλοσόφων;

ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τοὺς φιλοσόφους; ἅρ' ἐκείνους τοὺς κατηφέεις, τοὺς σκυθρωποὺς ξυνάμα πολλοὺς, τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοὶ, τοὺς λάλους;

ΔΙΚ. Καὶ μάλα.

ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι καὶ λέγουσιν, οὐδὲ συνίημι

3 Ἀπωσάμενος κυδοιμὸν) Πόλε- τοῖς Ἀθηναίοις ἐν Μαραθῶνι, πολ-
μοι. λέγεται γὰρ Παν συμμαχῆσας λους τῶν βαρβάρων φονεῦσαι. V.

Pan. In universum non pro dignitate apud illos ago, sed multo, quam speraveram, tenuius, idque cum tantum defenderim tumultum, quantus fuit ille a barbaris. Tamen bis aut ter anno ascendentes, delectum caprum non castratum mihi sacrificant, hircosissime olentem: tum carnes epulantur, testem me advocantes laetitiae, & tenui honorantes plausu. Verumtamen affert quandam mihi oblectationem risus illorum & iocus.

Iust. Ceterum vero, Pan, meliores ad virtutem facti sunt a philosophis?

Pan. Quos mihi narras philosophos? numquid illos demisso vultu, tristes, simul multos, illos mento tenus mihi similes, loquaces illos?

Iust. Sane.

Pan. Quid dicant, nescio, nec sapientiam illorum intel-

τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὄρειος γὰρ ἔγωγε, καὶ τὰ κομψὰ
ταῦτα ῥημάτια, καὶ ἀστικά, οὐ μεμάθηκα, ὦ Δίκη.
πόθεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστὴς, ἢ φιλόσοφος; μέχρι
τοῦ πλαγίου καλάμου, καὶ τῆς σύριγγος, ἐγὼ σφός·
τὰ δ' ἄλλα αἰπόλος, καὶ χορευτὴς, καὶ πολεμικὸς, ἦν
δέη. πλὴν ἀλλ' ἀκούω γε αὐτῶν αἰεὶ κεκραγόντων, καὶ
ἀρετὴν τινα, καὶ ιδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξ-
ιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶ-
τα μὲν εἰρηνικῶς ἐνέρχονται τῶν πρὸς ἀλλήλους λόγων·
προϊούσης δὲ τῆς συνουσίας ἐπιτείνουσι τὸ φθέγμα μέ-
χρι πρὸς τὸ ὄρθιον· ὥστε ὑπερδιατεινομένων, καὶ μεγά-
λα λέγειν ἐδελόντων, τό, τε πρόσωπον ἐρυθρίᾳ, καὶ ὁ
τράχηλος οἰδεῖ, καὶ αἱ φλέβες ἐξανίστανται, ὥσπερ
τῶν αὐλητῶν, ὅπταν εἰς στενὸν τὸν αὐλὸν ἐμπνεῖν βιά-
ζονται. διαταράξαντές γε οὖν τοὺς λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρ-

1 Ὅρειος γὰρ ἔγωγε) Ἐν ὄρεσι
διατρίβοντες. V.

2 Ἀστικά) Πολιτικά. V. Im-
mo πολιτικά. Quamvis ne hoc sa-
tis recte. Solan.

10 Συνουσίας) Ἐς τὸ ἀκριβέστα-

τον ἔγραφε τὸ τῶν φιλοσόφων ἐν
ταῖς διαλογικαῖς συνουσίαις σύμ-
πτωμα. V.

ibid. Μέχρι πρὸς τὸ ὄρθιον) Ἀντὶ
τοῦ ἐπὶ τὸ μείζον καὶ ἔξω σὺς φω-
νῆς. V.

ligo: monticola enim ego, & comtula ista dicta atque ur-
bana non didici, Iustitia: unde enim in Arcadia Sophista
aut Philosophus? ad obliquam arundinem usque, & fistu-
lam ego sapiens: ceterum caprarum pastor, & saltator, &
si opus sit, pugnax. Verum audio tamen illos semper cla-
mantes, & virtutem quandam, & species, & naturam, &
expertia corporis proferre, ignorabilia mihi & peregrina
nomina. Ac primo quidem pacifice occipiunt suos inter se
sermones: procedente vero disputatione, ad orthium us-
que modum vocem intendunt; adeo ut a nimia contentio-
ne, atque alta voce dicendi studio, & vultus rubescat, &
intumescant cervices, & venae surgant velut tibicinum,
cum in angusta inflanda tibia vim sibi adhibent. Perturba-

χῆς ἐπισκοπούμενον συγχέαντες, ἀπίασι λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοὶ, τὸν ἰδῶτα ἐκ τοῦ μετώπου ἀγκύλω τῷ δακτύλῳ ἀπέξεσμένοι. καὶ οὗτος κρατεῖν ἔδοξεν ὅς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτῶν ἢ θρασύτερος. πλὴν ἀλλ' ὅγε λεῖως ὁ πολὺς τεθήπασιν αὐτούς· καὶ μάλιστα ἐπόσους μὴδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων περιστοχολεῖ καὶ παρεστᾶσι, πρὸς τὸ θράσος καὶ τὴν βοὴν κεκηλημένοι. ἐμοὶ μὲν οὖν ἀλαζόνες τινὲς ἐδόκουν ἀπὸ τούτων, καὶ ἠνώμην ἐπὶ τῇ τοῦ πάγωνος ὁμοιότητι. εἰ δέ γε δημωφελές τι ἐνῆν τῇ βοῇ αὐτῶν, καὶ τι ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἶπὼν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἴγε δεῖ μὴδὲν ὑποστειλάμενον τάληδες διηγῆσθαι, (οἰκῶ γὰρ ἐπὶ σκοπῆς, ὡς ὁρᾷς) πολλοὺς αὐτῶν πολλάκις ἤδη ἐβασάμην περὶ δείλῃν ὀψίαν.

ΔΙΚ. Ἐπίσχες, ὦ Πάν· οὐχ ὁ Ἑρμῆς σοι κηρύττειν ἔδοξε;

ἢ Τεθήπασι) Θεαυμάζουσι. V.

tis igitur *invicem* sermonibus, & confuso quaestionis statu abeunt plerique conviciantes sibi invicem, sudorem de fronte digito incurvato detergentes: & ille vicisse videtur, qui vocalior est audaciorve. Interim vulgus illos stupet, maxime si quos nihil magis necessarium occupatos tenet, atque adstant, audacia illorum atque clamoribus defixi ac deliniri. Mihi igitur his *indiciis* vani homines esse videbantur, aegreque ferebam illam barbae similitudinem. Utrum vero aliquid publice utile infit in illo eorum clamore, aut quid illis boni ex verbis istis exoriatur, non equidem dixerim. Verum si absque dissimulatione rem ipsam dicere fas est, (habito enim hic, ut vides, in specula) multos illorum saepe iam vidi, sero vespere.

Iust. Exspecta, Pan. Nonne Mercurius concionari tibi visus est?

ΠΑΝ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Ἀκούετε, λεῶς, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ τύχῃ καταστησόμεθα τήμερον, Ἐλαφβολιῶνος ἐβδόμη ἱσταμένου. ὅποσοι γραφὰς ἀπήνεγκαν, ἤκει εἰς Ἀρείον πάγον, ἔνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὸ δικαστήριον, καὶ αὐτὴ παρέσται τοῖς δικάζουσιν· οἱ δικασταὶ ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων· ὁ μισθὸς τριώβολον ἐκάστης δίκης· ἀριθμὸς τῶν δικαστῶν κατὰ λόγον τοῦ ἐγκλήματος. ὅποσοι δὲ ἀποθέμενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν, ἀπέθανον, καὶ τούτους ὁ Αἰακὸς ἀναπεμψάτω. ἦν δὲ τις ἄδικα δεδικασθαι οἴηται, ἐφέσιμον ἀγωνιέται τὴν δίκην. ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τὸν Δία.

ΠΑΝ. Βαβαὶ τοῦ Θορύβου, ἡλίκον, ὦ Δίκη, ἀνεβόησαν. ὥς δὲ καὶ σπουδῇ συνθέουσιν ἔλκοντες ἀλλήλους πρὸς τὸ ἀναντες εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου; καὶ ὁ Ἑρμῆς δὲ ἤδη πάρεστιν. ὥστε ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς δίκας ἐχετε, καὶ ἀποκληροῦτε, καὶ διακρίνετε, ὥσπερ ὑμῖν νόμος·

Pan. Nempe.

Merc. *Audito, popule. Forum iudiciorum, quod felix faustumque sit, agemus hodie, Februarii ineunus septimo. Quicunque causas detulerunt, veniant in Areopagum: ibi Iustitia sortietur dicas & ipsa aderit iudicantibus. Iudices ex omnibus Atheniensibus: merces uniuscuiusque causae triobolum. Numerus iudicum pro portione criminis. Quicunque vero dato libello ante, quam in iudicium venirent, mortui sunt, eos quoque remittat Aeacus. Si quis iniuste in sua causa iudicatum esse putet, provocatione certabit: est autem ad Iovem provocatio.*

Pan. Vah tumultus! Quantos tollunt, Iustitia, clamores! Quam studiose vero concurrunt trahentes alii alios arduo ascensu in collem Martium! Iam vero adest etiam Mercurius. Itaque vos quidem occupaminor in iudiciis, & fortiminator, & iudicatote, ut vobis legitimum est. Ego ve-

ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀπελθὼν, συρίζομαί τι μέλος τῶν ἐρωτικῶν, ὡς τὴν Ἥχῃ εἶωθα ἐπικερτομεῖν· ἀκροάσεων δὲ, καὶ λόγων τῶν δικανικῶν, ἄλλῃς ἐμοίγε, ὅσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι.

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν.

13.

ΔΙΚ. Εὖ λέγεις. ἀθροοί γοῦν, ὡς ὄρας, προσίασι θορυβοῦντες, ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες τὴν ἄκραν.

ΑΘΗΝ. Εἴληφά σε, ὦ κατάρατε.

ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς.

ἈΛΛ. Δώσεις ποτὲ ἥδη τὴν δίκην.

ΑΛΛ. Ἐξελέγξω σε δεινὰ εἰργασμένον.

ΑΛΛ. Ἐμοὶ πρῶτον ἀποκλήρωσον.

ΑΛΛ. Ἐπου, μιαρὲ, πρὸς τὸ δικαστήριον.

ΑΛΛ. Μὴ ἄγχε με.

ΔΙΚ. Οἶσθα ὃ δράσομεν, ὦ Ἑρμῆ; τὰς μὲν ἄλλας

3 Ἄλλῃς ἔχοιμι) Ἀντὶ τοῦ ἄλλῃς ται, μήτε ἀντὶ ὑποτακτικοῦ ῥήματος. οἷον· οὗτος δὲ ὅποτε εἰσέλθῃ, κακὰ πολλά με εἰργάζετο; ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰσῆλθεν. V.

ro, discedens in speluncam, fistula canam amatoriam quandam cantilenam, qua cavillari soleo Echonem. Auditio-
num vero & iudicialium orationum satis mihi fuerit, qui
quotidie in Areopago litigantes audiam.

Merc. Age, Iustitia, advocemus.

Iust. Bene mones. Densi enim, ut vides, cum tumultu
accedunt, vesparumque instar bombum circa arcem faciunt.

Athen. Teneo te, scelestē.

Alius. Calumniator es.

Alius. Dabis tandem aliquando poenas.

Alius. Convincam te fecisse horribilia.

Alius. Mihi prius fortire.

Alius. In ius veni, impure.

Alius. Noli mihi collum obtorquere.

Iust. Scin', quid agamus, Mercuri? Causas alias differe-

Lucian. Vol. VII.

E

δικας εἰς τὴν αὐρίον ὑπερβαλόμεθα, σήμερον δὲ κληρώμεν τὰς τοιαύτας, ὅποσαι τέχναις, ἢ βίοις, ἢ ἐπιστήμαις, πρὸς ἀνδρας εἰσὶν ἐπηγγελμέναι· καὶ μοι ταύτας ἀνάδος τῶν γραφῶν.

ERM. Μέθῃ κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος ἀνδραποδισμοῦ.

ΔΙΚ. Ἑπτὰ κλήρωσον.

ERM. Ἡ Στοὰ κατὰ τῆς Ἡδοῆς, ἀδικίας, ὅτι τὸν ἐραστὴν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβουκόλησε.

ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί.

ERM. Περὶ Ἀριστίππου Τρυφῇ πρὸς Ἀρετὴν.

ΔΙΚ. Πέντε καὶ τούτοις δικασάτωσαν.

ERM. Ἀργυραμοιβικὴ δρασμοῦ Διογένει.

ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκλήρου μόνους.

ERM. Ἡ Γραφικὴ κατὰ Πύρρωνος λειποταξίου.

ΔΙΚ. Ἐννέα κρινέτωσαν.

13 Ἀργυραμοιβικὴ) Τραπεζιτικὴ. V.

mus in craftinum: hodie vero sortiamur illas, quae ab artibus, vel vitae generibus, vel scientiis, contra viros delatae sunt. Et cedo huius mihi generis libellos.

Merc. *Ebrietas contra Academiam pro Polemone, plagii.*

Iust. *Sortire septem iudices.*

Merc. *Porticus [Stoa] contra Voluptatem, iniuriarum, quod suum amatorem Dionysium abduxit.*

Iust. *Quinque sufficiunt.*

Merc. *De Aristippo Voluptas contra Virtutem.*

Iust. *Quinque & his litem iudicanto.*

Merc. *Mensaria fugae crimen intendit Diogeni.*

Iust. *Tres solos fortire.*

Merc. *Pictoria contra Pyrrhonem deserti ordinis.*

Iust. *Novem iudicent.*

ΕΡΜ. Βούλει καὶ ταύτας ἀποκληροῦμεν, ὦ Δίκη, τὰς 14
 δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπενηνεγμένας κατὰ τοῦ ῥήτορος;

ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν· αὗται δὲ
 εἰς ὕστερον δεδικάσονται.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὁμοιαί γε καὶ αὗται, καὶ τὸ ἔγ-
 κλημα, εἰ καὶ νεαρόν, ἀλλὰ παραπλήσιον τοῖς προαπο-
 κεκληρωμένοις· ὥστε ἐν τούτοις δικασθῆναι ἄξιον.

ΔΙΚ. Ἐοικας, ὦ Ἑρμῇ, χαριζομένῳ τὴν δέησιν· ἀπο-
 κληρῶμεν δ' ὅμως, εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας,
 ἱκαναὶ γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμέναι. δὸς τὰς γραφάς.

ΕΡΜ. Ῥητορικὴ κακώσεως τῷ Σύρῳ· Διάλογος τῷ
 αὐτῷ, ὕβρεως.

ΔΙΚ. Τίς δὲ οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ ἐγγέγραπται
 τὸννομα.

ΕΡΜ. Οὕτως ἀποκλήρου, τῷ ῥήτορι τῷ Σύρῳ· κω-
 λῦσει γὰρ οὐδὲν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνομάτος.

² Κατὰ τοῦ ῥήτορος) Ὁ ῥήτωρ οὗτος ἢ αὐτός, κακὸδαίμων Λουχιαί. V.
¹¹ Κακώσεως τῷ Σύρῳ) Διὰ τὸ Σύρον εἶναι τὸν ῥήτορα. V.

Merc. Visne illas quoque fortiamur, Iustitia, duas nup-
 ras, delatas contra rhetorem?

Iust. Antiquas prius dirimamus: hae postridie iudicabuntur.

Merc. Verum similes illae quoque, & crimen, licet no-
 vum, tamen finitimum his, quae modo fortiti sumus. Ita-
 que inter haec iudicari aequum est.

Iust. Videris, Mercuri, gratificari velle alicuius precibus.
 Sortiamur tamen, si videtur. Verum solas haece: fatis mul-
 tae enim iudices fortitae sunt. Cedo libellos.

Merc. *Rhetorica malae translationis* dicam scribit Syro: *Dia-*
logus eidem, contumeliae.

Iust. Quis vero hic est? neque enim adscriptum est nomen.

Merc. Sic modo fortire, *Rhetori Syro*: nihil enim impe-
 diet, etiam sine nomine.

ΔΙΚ. Ἴδου καὶ τὰς ὑπερορίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείᾳ πάγῳ ἀπακληρώσομεν, ἅς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην καλῶς εἶχε δεικασθαι· πλὴν ἀπακλήρου ἑνδεκά τοὺς αὐτοὺς ἑκατέρᾳ τῶν δικῶν.

ΕΡΜ. Εὐγε, ὦ Δίκη, Φεῖδῃ, μὴ πολὺ ἀναλίσκεσθαι τὸ δικαστικόν.

15 ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήσθωσαν τῇ Ἀκαδημίᾳ καὶ τῇ Μέθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει. προτέρα δὲ σὺ λέγε ἢ Μέθῃ. τί σιγᾷς, καὶ διανεύῃς; μάθε, ὦ Ἑρμῇ, προσελθών.

ΕΡΜ. Οὐ δύναμαί, Φησι, τὸν ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τοῦ ἀκράτου τὴν γλῶτταν πεπεδημένη, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλω ἐν τῷ δικαστηρίῳ, μόγις δὲ καὶ ἔστηκα, ὡς ὁρᾷς.

ΔΙΚ. Οὐκοῦν συνήγορον ἀναβιβασάτω τῶν δεινῶν τούτων τινὰ· πολλοὶ γὰρ οἱ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ διαδράγῃναι ἔταιμοι.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐδεὶς ἐβελήσει ἐν γε τῷ Φανερώ συνάγορεῦσαι Μέθῃ· πλὴν εὐγνώμονά γε ταῦτα εἰσὶν ἀξιῶν.

Iust. En transmontanas iam etiam Athenis in Areopago fortiemur dicas; quas trans Euphratem iudicatas esse oportebat. Verum fortire undecim, eosdem utrique dicæ.

Merc. Bene tu quidem, Iustitia, parca es, ne multum infumatur in sportulas iudicum.

Iust. Primi sedeant Academiae & Ebrietati. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic, Ebrietas. Quid taces, & nutas? Accede, Mercuri, & audi.

Merc. Non possum, ait, causam meam agere mero compedita lingua, ne ludibrium debeam in iudicio. Vix autem sto, ut vides.

Iust. Itaque patronum adhibeat, de acribus illis aliquem. Multi enim, etiam trioboli causa dirumpere se parati.

Merc. Sed nemo temere volet causam Ebrietatis palam suscipere. Et tamen cum ratione istuc videtur petere.

ΔΙΚ. Τὰ ποῖα;

ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία αἰεὶ πρὸς ἀμφοτέρους παρεσκευάζεται τοὺς λόγους, καὶ τοῦτ' ἀσκεῖ, τὰναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὕτη τοίνυν, Φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ πρότερα εἰπάτω· εἴτα ὕστερον ὑπὲρ ἐαυτῆς ἐρεῖ.

ΔΙΚ. Καὶνὰ μὲν ταῦτα· εἰπὲ δὲ ὅμως, ὦ Ἀκαδημία, τὸν λόγον ἐκάτερον, ἐπεὶ σοὶ ράδιον.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταί, πρότερον τὰ 16
ὑπὲρ τῆς Μέβης· ἐκείνης γὰρ τόγε νῦν ῥέον. ἡδίκηται δὲ ἡ
ἀλλία τὰ μέγιστα ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἐμοῦ, ἀνδρά-
ποδον ὃ μόνον εἶχεν εὖνουν καὶ πιστὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν
ἂν προστάξειεν οἰόμενον, ἀΦαιρεθεῖσα τὸν Πολέμωννα
ἐκείνον, ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης,
ψάλτριαν ἔχων, καὶ καταδόμινος ἔωθεν εἰς ἐσπέραν,
μεθύων αἰεὶ καὶ κραιπαλῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στε-
φάνοις δισηθισμένος. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀ-

Iust. Quid?

Merc. Academia semper in utramque partem dicere parata est, & hoc ipsum meditatur, contraria bene posse dicere. Haec ergo, ait, pro me primum dicat, deinde posterius pro se verba faciet.

Iust. Nova quidem ista ratio. Sed dic tamen, Academia, utramque causam, quando tibi facile est.

Acad. Audite, Iudices, primum quae pro Ebrietate dicentur: illius enim nunc aqua fluit. Maxima vero infelix iniuria a me, Academia, affecta est, mancipio, quod solum habebat amicum & fidele sibi, quod nihil eorum, quae ipsa imperabat, turpe putaret, privata, isto, dico, Polemone: qui interdum commissabundus vagabatur per forum medium, cum psaltria, canentibus aures praebens a mane inde ad vesperam, ebrius, vino gravis, floreo caput ferto redimitus. Haec vera esse, testes Athenienses universi, qui

Θηναῖοι ἅπαντες, οἱ μὴδὲ πώποτε νήφοντα Πολέμωνα εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μέθης ἀρπάσασα μετὰ βίας, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀγαγοῦσα, ὑδροποτεῖν τε κατηνάγκασε, καὶ νήφειν μετεδίδαξε, καὶ τοὺς στεφάνους περιέσπασε, καὶ δεὸν πίνειν κατακείμενον, ῥημάτια σχολία καὶ δύστηνα, καὶ πολλῆς Φροντίδος ἀνάμεστα ἐπαίδευσεν ὥστε ἀντὶ τοῦ τέως ἐπανθοῦντος αὐτῷ ἐρυθήματος, ὠχρὸς, ἄθλιος, καὶ ρικνὸς τὸ σῶμα γεγένηται, καὶ τὰς ὡδὰς ἀπάσας ἀπομαθὼν, ἄσιτος ἐνίοτε καὶ διψαλέος εἰς μέσσην ἐσπέραν κάθηται ληρῶν, ὅποια πολλὰ ἡ Ἀκαδημία ἐγὼ ληρεῖν διδάσκω. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ λοιδορεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς ἐμοῦ ἐπαρβείς, καὶ μυρία κακὰ διεῖξεισι περὶ αὐτῆς. εἶρηται σχεδὸν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἤδη καὶ ὑπὲρ ἐμαυτῆς ἐρῶ καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐμοὶ ρευσάτω.

ne unquam quidem sobrium videre Polemonem. Cum autem ad Academiae portam commissatum veniret infelix, ut ad alias omnes solebat; illa plagio usa, vi ereptum e manibus Ebrietatis ad se deduxit, aquam bibere coëgit, sobrium esse de novo instituit, coronas ei detraxit, & cum in lecto bibendum esset, tortuosas illum quasdam vuculas, miserasque, & multae sollicitudinis plenas edocuit. Itaque pro illo, qui tum in ipso efflorescebat, rubore pallidus, miser, & rugosus corpore factus est: & cantilenarum omnium oblitus, sine cibo nonnunquam & sitiens ad mediam usque vesperam desidet inter nugas, quas multas ego, Academia, doceo. Maximum vero illud, quod etiam maledicit Ebrietati incitatus a me, & sexcenta de ea mala narrat. Dicta sunt fere, quae pro Ebrietate debebant. Iam etiam pro me agam. Et hinc mihi fluat *clepsydra*.

ΔΙΚ. Τί ἄρα πρὸς ταῦτα εἶρεῖ; πλὴν ἀλλ' ὄγχει τὸ
ἵσεν ἐν τῷ μίρει.

ΑΚΑΔ. Οὕτως μὲν ἀκοῦσαι πάννυ εὐλόγα, ὃ ἄν- 17
δρες δικασταὶ, ἡ συνήγορος εἴρηκεν ὑπὲρ τῆς Μέθης· εἰ
δὲ καί μοι μετ' εὐνοίας ἀκούσεται, εἴσεσθε ὡς οὐδὲν αὐτὴν
ἠδίκημα· τὸν γὰρ Πολέμονα τοῦτον, ὃν Φησὶν ἑαυτῆς οἰ-
κίτην εἶναι, πεφυκότα οὐ Φαύλως, οὐδὲ κατὰ τὴν Μέ-
θην, ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοί, καὶ τὴν Φύσιν ἄμοιον, προαρπά-
σασα νέον ἐτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα, συναγωνιζομένης τῆς
Ήδονης, ἥπερ αὐτῇ τὰ πολλὰ ξυμπουργεῖ, διέφθειρεν
ἀήλιον, τοῖς καίμοις, καὶ ταῖς ἐταίραις παρασχούσα ἐκ-
δότον, ὡς μηδὲ μικρὸν αὐτῷ τῆς αἰδοῦς ὑπολείπεσθαι·
καὶ ἂν γε ὑπὲρ ἑαυτῆς λέγεσθαι μικρὸν ἐμπροσθεν ὤετα,
ὑπὲρ ἐμοῦ εἰρῆσθαι κομίσσεται, πέριγέ γάρ ἐωβεν ὁ ἀβήλιος
ἰστέφανωμένος, κραυπαλῶν, διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης
κατακυλούμενος, οὐδέποτε νῆφωι, κωμάζων ἐπὶ πάντας,

Inf. Quid tandem ad haec dicet? sed aequum vicissim
infunde.

Acad. Sic quidem omnino rationabilia auditu pro Ebri-
tate dixit patrona. Sin vero me etiam benevole audieritis,
quam nulla istam iniuria affecerim, cognoscetis. Nam Po-
lemonem illum, quem suum ait servum, non male natum,
neque pro Ebrietate, sed familiarem mihi & ingenio simi-
lem, praeripuerat iuvenem adhuc & tenerum, adjuvante
Voluptate, quae & ipsi frequenter ministrat, corrumpitque
miserum, comissionibus & meretricibus additiciū tra-
dens, ut ne parum quidem pudoris illi relinqueretur. Ea
vero, quae pro se dicti paulo ante putabar, pro me dicta
putatote. Circumbat enim infelix a mane inde, coronatus,
crapula gravis, per mediam forum, tibi aures intendens,
nec unquam sobrius, comissatum veniens ad quoscunque,

ὑβρις τῶν προγόνων, καὶ τῆς πόλεως ὅλης, καὶ γέλας τοῖς ξένοις. ἐπεὶ μέντοι παρ' ἐμὲ ἦκεν, ἐγὼ μὲν ἔτυχον, ὥσπερ εἰώθα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἐταίρων λόγους τινάς, περὶ ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης διεξιούσας. ὁ δὲ μετὰ τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν στεφάνων ἐπιστάς, τὰ μὲν πρῶτα ἐβόα, καὶ συγχεῖν ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συναυσίαν, ἐπιταράσσας τῇ βοῇ. ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτοῦ, κατ' ὀλίγον (εὐ γὰρ τέλεον ἦν διάβροχος τῇ Μέθῃ) ἀνένηθε πρὸς τοὺς λόγους, καὶ ἀφῆρει τε τοὺς στεφάνους, καὶ τὴν αὐλητρίδα κατεσιώπα, καὶ ἐπὶ τῇ πορφυρίδι ἠσχύνετο. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθέος ἀνεγρόμενος, εἰαυτὸν τε εἴωρα ὅπως δέκεται, καὶ τοῦ πάλαι βίου κατέγιγνώσκει, καὶ τὸ μὲν ἐρύθημα τὸ ἐκ τῆς Μέθης ἀπῆνθει, καὶ ἠφανίζετο. ἡρυχρία δὲ κατ' αἰδῶ τῶν δρωμένων, καὶ τέλος, ἀποδράς ὥσπερ εἶχεν, ἠυτεμόλησε παρ' ἐμὲ, οὔτε ἐπικαλεσαμένης, οὔτε βιασαμένης, ὡς αὐτῇ φησιν, ἐμοῦ, ἀλλ' ἐκὼν

coartumelia maiorum suorum, & totius civitatis, risus hospitibus. Verum ad me cum venisset; equidem, ut facere soleo, apertis ianuis ad sodalium quosdam praesentes verba forte faciebam de virtute & temperantia. At ille cum tibia & coronis adstans primo quidem clamabat, tentabatque nos confundere, turbans clamore nostram disputationem. Cum vero nihil illam curaremus, paulatim, neque enim plane ab ebrietate permauerat, ad sobrietatem ab illa disputatione rediit, abstulitque coronas, & tacere iussit tibicinam, & purpuræ illum puduit: & tanquam e profundo somno expergescens, tum se, quomodo affectus esset, inspexit, tum vitam condemnavit superiores. Hinc ille ab ebrietate rubor deflorescens evanuit, cum a pudore potius eorum, quos fecerat, erubesceret & tandem, ut erat, ad me venit transfuga, neque vocantem, æque vim adhi-

αὐτὸς ἀμείνω τὰυτα εἶναι ὑπολαμβάνων. καὶ μοι ἤδη
 κάλει αὐτὸν, ὅπως καταμάθῃτε ὃν τρόπον διάκειται πρὸς
 ἐμοῦ. τοῦτον, ὧ ἄνδρες δικασταί, παραλαβοῦσα, γε-
 λοίως ἔχοντα, καὶ μῆτε Φωὴν ἀΦιέναι, μῆτε ἐστάναι
 ὑπὸ τοῦ ἀκράτου θανάμενον, ἐπέστρεψα, καὶ ἀνένηψα,
 καὶ ἀντὶ ἀνδραπόδου κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα, καὶ
 πολλοῦ ἄξιον τοῖς Ἑλλήσιν ἀπέδειξα. καὶ μοι αὐτὸς τε
 χάριν οἶδεν ἐπὶ τούτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲρ αὐτοῦ.
 εἰρηκαῖ ὑμεῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρᾳ ἡμῶν ἀμεινὸν ἦν
 αὐτῷ συνεῖναι.

ERM. Ἄγε δὴ μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσατε, ἀνά- 18
 στήτε, καὶ ἄλλοις χρὴ δικάζειν.

ΔΙΚ. Πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιᾶς.

ERM. Παράδοξον οὐδὲν, εἶναι τινα καὶ τῇ Μέθῃ τιθέ- 19
 μενον. Καθήσατε οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν Ἥδονην λαχόν-

¹ Καὶ μοι ἤδη κάλει αὐτὸν) Εἰσελθὼν ὁ Πολέμων εἰς τὸ δικαστήριον,
 παρίσταται τοῖς δικασταῖς. V.

bentem, ut ista dicit; sed quod ipse sua sponte haec me-
 liora putaret. Et iam illum mihi voca, ut discatis, quo-
 modo erga me affectus sit. Hunc ego, Iudices, cum ac-
 cepissem ridicule se habentem, & neque vocem mittere,
 neque stare prae mero valentem, converti, ad sobrietatem
 reduxi, & pro mancipio virum honestum, & sobrium,
 & quantivis pretii Graecis reddidi. Et mihi tum ipse gra-
 tiam habet harum rerum causa; tum pro ipso necessarii.
 Dixi. Vos autem iam considerate; cum utra nostrum esse
 illi fuerit melius.

Merc. Age sane, nolite cunctari, ferte suffragia, surgite.
 Iudicare oportet etiam alios.

Iust. Omnibus, una excepta, vincit Academia.

Merc. Mirum non est, esse aliquem, qui suum Ebrietati
 calculum adiecerit. Sedete iam, quibus sortito obvenit iu-

τες περὶ τοῦ ἔραστοῦ δικάζειν. ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ ἢ κατὰγραφος, ἢ τὰ ποικίλα, σὺ ἤδη λέγε.

- 20 ΣΤΟΑ. Οὐκ ἀγνοῶ μὲν, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὡς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὴν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν τοὺς πολλοὺς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐτήν, ἐμοῦ δὲ καταφρονούντας, ὅτι ἐν χρεῶν κέκαρμαι, καὶ ἀρρένωπόν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴ δοκῶ· ἡμῶς δὲ, ἣν ἐβελήσχετε ἀκοῦσάι μου λεγούσης, θάρρῳ πολὺ δικαιότερα ταύτης ἐρεῖν. τοῦτο γὰρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἔγκλημά ἐστιν, ὅτι οὕτως ἐταιρικῶς ἐσκευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τῆς ὕψεως, ἔραστὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε σῶφρονά τὸν Διονύσιον φενακίσασα, πρὸς ἑαυτὴν περιέσπασε. καὶ ἦν γε οἱ πρὸ ὑμῶν δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ Μέθῃ, ἀδελφὴ τῆς παρούσης δίκης ἐστίν· ἐξετάζετε γὰρ ἐν τῷ παρόντι, πότερα χοίρων δίκην νενευκότας κάτω, ἡδομένους δεῖ ζῆν, μὴδὲν μεγα-

7 Ὅτι ἐν χρεῶν κέκαρμαι) Ὅτι οἱ Σταῖκοι τὰς κεφαλὰς ἵσαι διόλου κικαρμένοι, ὡς οἱ Μοιᾶχοι νῦν. V.

dicare causam Porticus contra Voluptatem de amatore. Infusa iam est aqua. Tu iam, varie picta, [*Pocile*] dicito.

Port. Non ignoro equidem, Iudices, quam speciosam contra adversariam mihi dicendum sit, quin vestrum etiam plerosque video coniectis in istam oculis ei arridere, me autem despicere, quod in cute sum tonsa, virili vultu, & tristis atque severa videor. Tamen si volueritis audire me dicentem, confido, multo me iustiora prae ista dicturam. Nimirum hoc ipsum etiam praesens crimen est, quod meretricie ita ornata, illo vultu illice, meum amatorem, virum tunc temperantem, Dionysium, deceptum ad se traduxit: quamque ante vos modo causam iudicarunt iudices inter Academiam atque Ebrietatem, ea praesenti causae gemina est. Dispicite enim nunc, utrum porcorum instar humum spectantes in voluptate vivere deceat, magnanimum nihil

λόφρον ἐπινοοῦντας, ἢ ἐν δευτέρῳ τοῦ καλῶς ἔχοντος ἡγη-
 σαμένους τὸ τερπνόν, ἐλευθέρους ἐλευθέρως φιλοσοφεῖν·
 μήτε τὸ ἀλγεινὸν ὡς ἄμαχον δεδιότας, μήτε τὸ ἡδὺ ἀν-
 δραποδαδῶς προαιρουμένους, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦν-
 τας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς ἰσχάσι. τοιαῦτα γὰρ αὕτη
 δολέατα τοῖς ἀνθρώποις προτείνουσα, καὶ μορμολυττομένη
 τῷ πόνῳ, πρὸς ἄγεται αὐτῶν τοὺς πολλοὺς, ἐν οἷς καὶ
 τοὶ δῖλαιοι ἐκέηον ἀφηνιάσαι ἡμῶν πεποιήδε, νοσοῦντα
 τηρήσασα. οὐ γὰρ ἂν ὑγιαίνων ποτὲ προσήκατο τοὺς
 παρὰ ταύτης λόγους. καίτοι τί ἂν ἐγὼ ἀγανακτοίην κατ'
 αὐτῆς, ὅπου μὲν τῶν θεῶν φεῖδεται, ἀλλὰ τὴν ἐπιμέ-
 λειαν αὐτῶν διαβάλλει; ὥστε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσε-
 βείας ἂν δίκην λάβοιτε παρ' αὐτῆς. ἤκουον δὲ ἔγωγε ὡς
 οὐδὲ αὐτὴ παρεσκευάσται ποιήσασθαι τοὺς λόγους, ἀλ-
 λά τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάζεται συναγορεύοντα· οὕτως

6 Μορμολυττομένη) Ταράττω-
 σα. V.

8 Ἀφηνιάσαι) Φυγεῖν. V.

11 Ὅπου μὲν τῶν θεῶν φεῖδε-

ται) Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους ὑπὲρ
 κρουσαι ἀθίους μὲν ὄντας, ἐδὸν
 δὲ πρὸς βεβύοντας. V.

cogitantes; an post honestatem collocato, quod delectat,
 liberos liberaliter philosophari, neque dolorem, ut invi-
 dum quiddam, metuentes, neque suave quod est manci-
 piorum more sequentes, quaerentesque felicitatem in melle
 & ficibus? Tales enim eficas imprudentibus ista proponens,
 & laborem velut terculamentum quoddam ostentans, ple-
 rosque ad se allicit: in quibus etiam miserum istum, no-
 stras ut habenas excuteret, adduxit, cum observasset ae-
 grotantem: neque enim sanus unquam orationem illius ad-
 missurus erat. Verum quid ego isti indigner, quæ ne Dis
 quidem parcat, sed eorum calumniatur providentiam? Ita-
 que si sanum sequi iudicium volueritis, impietatis etiam
 poenam ab ista sumferitis. Audivi equidem, neque ipsam ad
 dicendum se comparasse, sed Epicurum adducturam esse
 patronum: adeo tribunalis maiestatem per delicias concul-

ἐντροφᾷ τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἷους ἂν οἶεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, εἰ πεισθέντες τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον τοὺς πόνους; οὐδὲν γὰρ ἂν ἐκώλυε μεστὴν ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον, οὐ πάνυ τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρουσα. εἰ δέ γε ἐβελήσκει κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι μοι συνερωτωμένη, τάχιστα ἂν γνωσθεῖν τὸ μῆδεν οὔσα. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τοῦ ὄρκου μνημονεύσαντες, ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὐορκα, μὴ πιστεύσαντες Ἐπικούρῳ λέγοντι μῆδεν ἐπισκοπεῖν τῶν παρ' ἡμῶν γιγνομένων τοὺς θεούς.

ERM. Μετάσστηθι. Ὁ Ἐπίκουρος, ὑπὲρ τῆς Ἡδονῆς λέγε.

- 21 ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, ὦ ἄνδρες δικασταί, πρὸς ὑμᾶς ἐρῶ. θεῶ γὰρ οὐδὲ πολλῶν μοι τῶν λόγων. ἀλλ' εἰ μὲν ἐπαυδαῖς τισιν, ἢ Φαρμάκοις, ὃν Φησὶν ἐραστὴν ἑαυτῆς ἢ

² Τὸν ἡμέτερον Θησέα) Ἀθηναῖος γὰρ ὁ Θησεύς, Ἀθηναῖοι δὲ οἱ δικάζοντες. V.

cat. Verum illud certe istam interrogate, quales putet futuros fuisse Herculem & vestrum Theseum, si, voluptatis castra secuti, fugissent labores. Nihil enim impediebat, quo minus iniustitiae plena esset terra, illis detrectantibus laborem. Haec dixi, non vehementer gaudens longis orationibus. Si vero voluerit in brevi altercatione mihi respondere, celerrime, quam nihil sit, intelligatur. Verum vos iurisiurandi memores, religiose iam ite in suffragia, nec Epicuro credite dicenti, nihil inspicere eorum, quae apud nos fiunt, Deos.

Merc. Transi. Tu, Epicure, pro Voluptate dicito.

Epic. Non longa apud vos oratione utar, ludices: neque enim multis mihi argumentis opus est. Sed si quidem incantationibus quibusdam aut venenis, quem amatorem

Στοὰ τὸν Διονύσιον κατηνάγκασε, ταύτης μὲν ἀπέχεσθαι, πρὸς ἑαυτὴν δὲ βλέπειν ἡ Ἥδονη· Φαρμακίς ἂν εἰκότως ἔδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐκέκριτο, ἐπὶ τοὺς ἀλλοτρίους ἔραστὰς μαγγανεύουσα. εἰ δὲ τις ἐλεύθερος, ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων, τὴν παρὰ ταύτης αἰθρίαν μουσάχθεις, καὶ ἦν Φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεῖς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε· πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἄσμενος ἐδραπέτευσεν, ὥσπερ θεσμά τινα διακόψας τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας, ἀνθρώπινα καὶ οὐ βλακώδη Φρονήσας· καὶ τὸν μὲν πόνον, ὅπερ ἐστὶ, πονηρὸν, ἡδέϊαν δὲ τὴν ἡδονὴν οἰηθεῖς, ἀποκλείειν ἐχρῆν αὐτὸν, ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λιμένι προσνέοντα, καὶ γαλήνης ἐπιθυμοῦντα, συνωθοῦντας ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸν πόνον, καὶ ἑκδοτὸν τὸν ἄθλιον παρέχειν ταῖς

7 Τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους) Τοὺς περιστραμμένους. λέγει δὲ τοὺς συλλογισμούς. V.

suum dicit Porticus, Dionysium, adegit Voluptas, ab ista ut segregatus ad se respiceret; venefica videatur merito, & damnetur iniuriarum, usa nimirum veneficiis in amatores alienos. Si quis veto liber in civitate libera, legibus non prohibentibus, exosus istius insuavitatem, & quam velut coronidem laborum venire tandem ait felicitatem, nugas esse ratus, evitatis tortuosis illis argumentationibus & labyrinthorum similibus, ad voluptatem transfugit lubeus, rescissis velut vinculis quibusdam illis argumentorum cirris, hominem sapiens, non stipitem; & laborem, id quod est, malum, suavem autem voluptatem arbitratu: huncne excludere oportebat, tanquam ex naufragio adnatantem ad portum, & tranquillitatis cupidum, praecipitemque impellere ad laborem, & velut dediticium tradere infelicem hominem desperationi, idque cum velut sup-

ἀπορίαις, καὶ ταῦτα ὥσπερ ἰκέτην ἐπὶ τὸν τοῦ ἐλέου βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφεύγοντα; ἵνα τὴν πολυβύλ-
λητον ἀρετὴν δηλῶν ἐπὶ τὸ ὄρθιον ἰδρῶτι πολλῶ ἀνελθῶν
ἴδῃ, κατὰ δὲ ὅλου πονήσας τοῦ βίου, εὐδαιμονήσῃ μετὰ
τὸν βίον; καίτοι τίς ἂν κριτὴς δικαιότερος δόξειεν αὐτοῦ
ἐκείνου, ὃς καὶ τὰ παρὰ τῆς Στοᾶς εἰδὼς, εἰ καὶ τις ἄλ-
λος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι,

1 Τοῦ ἐλεῶν βωμῶν) Βωμὸς ὑπῆρ-
χε παρ' Ἀθηναίους τοῦ ἐλεῶν, ἐν ᾧ
οἱ ἀδικούμενοι, ἵνα ἐλεηθῶσι, κατέ-
φευγον. V.

7 Τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶ-
ναι) Τριχῶς ἔλεγεν οἱ Στωϊκοὶ τὸ
ἀγαθὸν· τὸ μὲν γὰρ πρῶτον καὶ οἷον
πηγῆς ἔχον χάριτι, δ' καὶ ἀφορίζον-
ται, ἀγαθὸν εἶναι λέγοντες, ἀφ' οὗ
συμβαίνει ἀφιλεῖσθαι τῷ πρῶτως
εἶναι αἰτίαν καὶ ὑφ' οὗ, δεύτερον,
καθ' ὃ συμβαίνει ἀφιλεῖσθαι ὥσ-
περ εἰ θερμαινόμενός τις ψυχρὸς τῆς
νύσου ἀπαλλάττεται, οὐ γὰρ τὸ θερ-
μαίνω, ἀλλὰ τὸ θερμαίνεσθαι αἰ-
τιον τῆς ἀφελείας. καὶ τρίτον ἔλε-
γον ἀγαθὸν κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ
εἰρημμένα διακτεῖται, τὸ οἰοῦναι ἀφι-
λεῖσθαι, ἀλλὰ τοῦ ἐν ὑπολήψει.
Ὁμοίως τούτοις καὶ τὸ κακὸν εἶναι
τρίτον. τό, τε ἀφ' οὗ συμβαίνει
βλάπτεσθαι, ὡς ὁ καίμενος ἀπὸ
πυρός· καὶ τὸ καθ' ὃ, ὡς ὁ χιμᾶνος
ὑπαιθρὸς διανυκτεριούσας· καὶ τὸ κοι-
νότερον καὶ ἐπὶ τὰ ὅντως ἀναφύον-
μενον, ὡς εἰ φάσχοι τις, πρὸς τὴν
αἰσθησὶν ἀποβλέπων τὸν σφαιροῦ-
νός ἐνεκεν πόνοισι αὐτὸν ἐκδόντα ἀνίστα-

ρῶς διακτεῖσθαι. τεύχεται δὲ τῶν ἀγα-
θῶν τὰ μὲν εἶναι περὶ ψυχῆν, τὰ δὲ
ἐκτός. εἴτε περὶ σῶμα, εἴτε καὶ περὶ
τὰ κυρίως ἐκτός, τὰ δὲ οὔτε κατὰ
ψυχὴν, οὔτε ἐκτός. ὥσπερ ὅσοι φι-
λίαν μὲν πρὸς ἡμᾶς ἢ τινα σχέσιν οὐκ
ἔχουσιν, τῷ μὴδὲ γινώσκοντι ἡμῖν εἶναι,
ἄλλως δὲ σπουδαίοντες εἰσὶ καὶ ἔχοντες
ἀρετάς. ἀναλόγως τούτοις καὶ τὰ
κατὰ τρίτην ἔχει διαφοράν. καὶ εἴτε
τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι φασὶ δια-
θέσεις, ὡς τὰς ἀρετάς· τὰ δὲ, ἔξεις,
ὡς τὰ ἐπιτηδεύματα· τὰ δὲ οὔτε
ἔξεις, οὔτε διαθέσεις, ὡς αἱ κατὰ τὰς
ἀρετὰς ἐνέργειαι, οἷον ἡ φρονιμυσις,
ἡ δικαιοσύνη, καὶ τὰ παραπλήσια.
ἀναλόγως καὶ αἱ περὶ ψυχῆν κα-
κίαι, ὡς φθόνος, καὶ φθονέρος, καὶ
φθόνους· καὶ αὖτις τῶν ἀγαθῶν τὰ
μὲν εἶναι τελικὰ, τὰ δὲ ποιητικὰ, τὰ
δὲ καὶ τελικὰ καὶ ποιητικὰ. ὁ μὲν
οὖν φρόνιμος ἀνθρώπος καὶ ὁ φίλος,
ποιητικὰ ἀγαθὰ· χαρὰ δὲ καὶ εὐ-
φροσύνη καὶ θάρρος, καὶ φρονίμη
περιπάτης, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ
ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τελικὰ καὶ ποιη-
τικὰ. καὶ γὰρ ἀποτελεῦσαι τὴν εὐ-
δαιμονίαν καὶ συμπληροῦσαι, μέρη
αὐτῆς γινόμενα. ἀναλόγως δὲ καὶ

plex ad misericordiae aram, sic ad voluptatem confugerit:
ut nimirum celebratissimam illam Virtutem, per ardua mul-
to sudore enifus, videat, ac deinde tota vita in aerumnis
consumpta, beatus sit post vitam? Ecquis vero iustus iu-
dex hoc ipso videri potest? qui etiam eorum, quae a Porticu
docentur, gnarus, si quis alius, & solum, quod honestum
est, idem bonum ad eum diem arbitratus, cum deinde di-

μεταμαθῶν ὡς κακὸν ὁ πόνος * ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν δοκιμάσας εἴλετο. ἑώρα γὰρ, οἶμαι, τοὺς περὶ τοῦ καρ-

παθῶν κακῶν κατὰ τὸ ἐναντίον τῆς εὐδαιμονίας προΐουσων. καὶ γὰρ ὁ κακὸς καὶ ἄφρων, καὶ ὁ ἔχθρὸς, ποιητικὰ κακὰ· λύπη δὲ, καὶ δυσεισιπαισία, καὶ φόβος, καὶ ἀφρονικὴ περιπάτησις, καὶ πλυμμελὲς κίνησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ κακίαι πᾶσαι, καὶ τελικὰ καὶ ποιητικὰ. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι καὶ συμπληροῦσι τὴν κακιδαιμονίαν· σῶμα δὲ εὐόξαζον καὶ τὴν διαίτησιν καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὰς ἀρετάς· ψυχὴν μὲν τὸ συμφεδὲς καὶ ἔνθερμον ἐν ἡμῖν πνεῦμα λέγουσιν, καὶ ζῶον εἶναι αὐτὴν, καὶ ζῆν, καὶ αἰσθάνεσθαι, μάλιστα τὸ ἡγεμονικὸν αὐτῆς μέρος, ὃ καὶ διατοίαν κελοῦσιν. ἀλλὰ καὶ πᾶσαι ἀρετὴν ζῶον φασιν, ζῶον δὲ τοῦ ἀνθρώπου ὅντος λογικοῦ, ζῆντοῦ, φύσει πολιτικοῦ. καὶ τὴν ἀρετὴν πᾶσαν τὴν περὶ ἄνθρωπον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὸ τέλος, λογικὰ εἶναι φασί. καὶ τὴν μὲν εὐδαιμονίαν ζῶον ἀκόλουθον εἶναι καὶ ὁμολογουμένην τῇ φύσει· τὸ δὲ τέλος ὁμοίως τὸ ὁμολογουμένης ζῆν. τοῦτο δὲ ἴσθι τὸ κατὰ ἀνάλογον καὶ ὁμοειδὲς ζῆν, ὡς τῶν μαχρμῶν ζῶντων κακοδαιμονοῦντων. διότι δὲ αὐτὴν εὐλόγιστον ζῶον, ἐν τῇ τῶν κατὰ φύσιν ἐκλογῇ καὶ ἀπεκλογῇ. Τριχῶς δὲ τὸ τέλος φασί, τὸ τελικὸν ἀγαθόν, ὡς ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τὴν ὁμολογίαν λέγουσι τέλος εἶναι· καὶ τὸν σκοπὸν, οἷον τὸν ὁμολογούμενον βίον· καὶ τρίτον τέλος, τὸ ἰσχυρόν τῶν ὀρεκτῶν, ἰφ' ὃ πάντα τὰ ἄλλα ἀναφέρεται. τὰ δὲ μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν ἀδιάφορα λέγουσιν, οἷον πόσον, ὑγίειαν, πλοῦτον, πενίαν, σχολὴν, ἀσχολίαν. καὶ ταῦτα διχῶς νοοῦσι καθ' ἕνα μὲν τρόπον τὸ μῆτε ἀγαθόν, μῆτε κακόν· καθ' ἕτερον δὲ, τὸ μῆτε ὁρμῆς μῆτε ἀφορμῆς ποιητικόν, ὡς τὸ

περιττὰς ἢ ἀρτίους ἔχειν τὰς τρίχας. ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν ἡμῖν καὶ περὶ ἡμᾶς τὰ μὲν εἶναι φασιν κατὰ φύσιν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν, τὰ δὲ οὔτε κατὰ φύσιν, οὔτε παρὰ φύσιν. κατὰ φύσιν μὲν ἰσχύον, ὑγίειαν, αἰσθητηρίαν ἀρτιότητα· παρὰ φύσιν δὲ πόσον, ἀσθένειαν, πῆρσιν, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὔτε δὲ παρὰ φύσιν, οὔτε κατὰ φύσιν ψυχῆς παράστασις καὶ σώματος, καθὼς ἡ μὲν ἴσθι φάσιεν ψευδῶν δεκτικὴ, ὡς ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἐνισταμένων καὶ καρτερούντων, τὸ δὲ τρωτῶν καὶ πρῶστων δεκτικόν, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις. τῶν δὲ ἀδιαφόρων τὰ μὲν λέγουσι προηγμένα, τὰ δὲ ἀποπροηγμένα, τὰ δὲ οὐδέτερα. καὶ τῶν προηγμένων τὰ μὲν περὶ ψυχὴν εἶναι, ὡς εὐφροσύνην, προκοπὴν, γνῶμην, ὀξύτητα διανοίας, καὶ τὰ παραπλήσια· τὰ δὲ περὶ σῶμα, ὡς ὑγίειαν, ἰσχύον, εὐαισθησίαν, καὶ τὰ ὅμοια· ἐκτὸς δὲ ἴσθι τέχνην, κτῆσις σύμμετρος, ἀποδοχὴ παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια. τριχῶς δὲ καὶ τὰ ἀποπροηγμένα φασιν ἀναλόγως τοῖς προηγμένοις, καὶ ἀπενέμουσιν ἐν ἑκάστῳ τῶν τριῶν τῶν ἐπ' ἐκείνοις ἀποδιδόντων τὰ ἀντικείμενα· οἷον περὶ ψυχὴν ἀποπροηγμένα, ἀφροσύνην, ἀτροκοπίαν, δυσμάθειαν, νωθρότητα διανοίας, καὶ τὰ ὅμοια· περὶ δὲ σῶμα καχεξίαν, ἀσθένειαν, δυσαισθησίαν. περὶ δὲ τὰ ἐκτὸς, πῆρσιν, τικτοπείαν, καταφρόνησιν παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια, οὔτε δὲ προηγμένα, οὔτε ἀποπροηγμένα, περὶ ψυχὴν μὲν φαντασίαν, καὶ συγκατάβασιν, καὶ ὅσα τοιαῦτα· περὶ σῶμα, λευκότητα, καὶ χαρσπύτητα, καὶ ἡδονὴν πᾶσαν καὶ πόνον· ἐκτὸς δὲ ὅσα εὐτελεῖ ὄντα, καὶ μηδὲν χρήσιμον προσφερόμενα, μικρὰν παντελῶς παρέχεται χρεῖαν, ὡς ἡ καὶ παρὰ

dicisset malum esse laborem, quod ex duobus melius probaverat, illud elegerit. Videbat nempe, arbitror, eos, qui

τερεῖν καὶ ἀνέχεσθαι πόνους πολλὰ διεξιόντας, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ μέχρι μὲν τοῦ λόγου νεανειουμένους, οἴκοι δὲ κατὰ τοὺς τῆς ἡδονῆς νόμους βιούντας, αἰσχυνομένους μὲν, εἰ Φανοῦνται χαλῶντες τοῦ τόνου, καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα, πεπονθότας δὲ ἀβλῖως τὸ τοῦ Ταντάλου· καὶ ἔνθα ἂν λήσειν καὶ ἀσφαλῶς παρανομήσειν ἐλπίσωσι, χανθὼν ἐμπιπλαμένους τῷ ἡδέος. εἰ γοῦν τις αὐτοῖς τὸν τοῦ Γύγου δακτύλιον ἔδωκεν, ὡς περιβεμένους μὴ ὀράσθαι, ἢ τὴν τοῦ Αἰδὸς κυ-

τῶν ἀνοήτων ἀποδοχὴ· τῆς δὲ ψυχῆς κυριωτέρας οὐσῆς τοῦ σώματος πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ζῆν, δηλονότι καὶ τὰ περὶ ψυχὴν κατὰ φύσιν ὄντα καὶ προηγούμενα, τὴν ἀξίαν ἔχει τῶν περὶ τὸ σῶμα, καὶ τῶν ἐκτός· οἷον ευφροιά ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν ὑπερέχει τῆς τοῦ σώματος ευφροίας, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. ἴτι τῶν ἀδιαφόρων, ὁρμῆς μὲν κινητικὰ ἐστίν, ὅσα κατὰ φύσιν, οἷον ἰσχύς· ἀφορμῆς δὲ τὴν παρὰ φύσιν, ὡς νῆσος· τὰ δὲ οὐθ' ὁρμῆς, οὔτε ἀφορμῆς, ὡς τὸ περιττὰς, ἢ ἀρτίους ἔχειν τὰς τριχάς. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀδιαφόρων, τὰ μὲν ἐστὶ πρῶτα κατὰ φύσιν, ὡς κινήσεις ἢ σχέσεις κατὰ τοὺς σπερματικούς λόγους γενομένην, οἷον ὑγίεια καὶ αἰσθησις· λέγω δὲ τὴν κατάληψιν καὶ ἰσχύϊν κατὰ μοτοχὴν δὲ, ὅσα μετέχει κινήσεως καὶ σχέσεως κατὰ τοὺς σπερματικούς λόγους, οἷον χεῖρ ἀρτία, καὶ σῶμα ὑγιεινόν,

καὶ αἰσθησις μὴ πεπληρωμένη. πάντα δὲ τὰ κατὰ φύσιν ληπτὰ ἐστὶ, φασίν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν ἀληπτα. καὶ τῶν κατὰ φύσιν δὲ ἑαυτὰ εἶναι ληπτὰ· ὅσα ὁρμῆς ἐστὶ κινητικὰ καταστρεπτικῶς ἐπ' αὐτὰ, ἢ ἐπὶ τὸ ἀντιχεσθαι αὐτῶν, οἷον ὑγίεια, ευαισθησία, ἀπονία, κάλλος σώματος· τὰ δὲ δὲ ἑτέρα ὅσα ὁρμῆς ἐστὶ κινητικὰ, ἀντικτικῶς ἐφ' ἑτέρα, καὶ μὴ καταστρεπτικῶς, οἷον πλοῦτος, καὶ δόξα, καὶ τὰ ὅμοια. οὐδὲν γὰρ τούτων δὲ ἑαυτὸ αἰρετόν ἐστιν· ἀλλ' ὁ μὲν πλοῦτος διὰ τρυφὴν ἢ ευεργασίαν τοῦ πένεος, ἢ δὲ δόξα δὲ ἀλαζόνεια, ἢ δὲ ὑγίεια καὶ ευαισθησία δὲ ἑαυτὰ αἰρετά. V.

* (Ὡς κακὸν ὁ πόνος.) Κακὸν ἢ τὸν πόνον; ταί· τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν· πάντῃ μὲν οὖν. V. (Locus est huius ipsius opusculi. V. c. 22. Solan.)

9 Τὴν τοῦ Αἰδὸς κυρίαν) Τὴν τοῦ ἄδου περικεφαλαίαν. λέγουσε

de tolerantia & patientia doloris multa disputant, privatim colere Voluptatem: & quantum ad disputationem gerere se fortiter, domi vero ad Voluptatis leges vivere: atque crubescere quidem, si appareat, eos de contentione remittere, & sua prodere decreta: verum miserum in modum Tantali illud supplicium sustinere; & ubi latendi spem habeant, & secure leges violandi, pleno se hauustu ingurgitare suavis. Si quis igitur Gygis anulum det istis, quo induti non videamur, aut Orci galeam; bene novi, futu-

ἐπεὶ, εὖ οἶδ' ὅτι μακρὰ χαίρειν τοῖς πόνοις Φράσαντες, ἐπὶ τὴν ἡδονὴν ὠθοῦντο ἂν, καὶ ἐμιμοῦντο ἅπαντες τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν τῆς νόσου, ἥλπιζεν ὠφελήσειν τὴν αὐτὸν τοὺς περὶ τῆς καρτερίας λόγους· ἐπειδὴν δὲ ἤλγησε καὶ ἐνόσησε, καὶ ὁ πόνος ἀληθέστερον αὐτοῦ καθίκετο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἀντιΦιλοσοφοῦν τῇ Στοᾷ, καὶ τὰναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ ταῦτοις ἐπίστευσε, καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὢν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ διετέλεσεν οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι ὃς ἂν ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδονῆς κατηγορῇ, λόγοισι χαίρει; τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει. εἰρηκα· ὑμεῖς δ' ἐπὶ ταῦτοις Ψηφοφορήσατε.

δι, ὅτι ταύτην φέρων οὐκ ἔτι ἐφαί-
ντο. V.

9 Οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώ-
μενος) Τοῦτο γὰρ δόγμα τῶν Στοῶ-
κων, ὡς ἀνδριάντι χρῆσθαι τῷ σώ-
ματι. V. *Hic erat in margine longa*
disputatio, cuius initium : κακὸν
&c. (ut in V. ad ἀφελείσθαι ὑψ-
que, post quod ibi sequitur, οἱ
διρμαινόμενοι) & multa alia. Dein-
de: Horum autem bonorum quae-
dam esse circa animam; quaedam
extra, sive circa corpus: quae-

dam vero neque secundum ani-
mam, neque extra. *Ei rursus :* Bo-
norum quaedam esse τελικά·
quaedam ποιητικά· quaedam vero
καὶ τελικά καὶ ποιητικά. χαρὰ καὶ
εὐφροσύνη καὶ θάβρος, τελικά· μόνα.
καὶ δὲ ἀρετὰ πᾶσαι καὶ τελικά καὶ
ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν
εὐδαιμονίαν. Tum quae sint per se
expetibilia, & quae propter aliud.
Nam finis est, ἢ δὲ ὑγίεια καὶ εὐ-
αισθησία δι' ἑαυτὰ αἰρετά. G.

rum, ut, longum valere iussis laboribus, ad Voluptatem
trudentes alter alterum ferantur, imitari omnes Dionysium :
qui ad morbum usque sperabat, profuturas sibi aliquid il-
las de tolerantia disputationes : cum vero doleret atque æ-
grotaret, serioque penetraret ad ipsum dolor; videns, dis-
putare contra Porticum corpus suum, & contrarias sen-
tentias ponere; illi potius, quam istis credidit, seque ho-
minem esse, & hominis habere corpus, agnovit, atque per-
rexit illo non tanquam statua uti, bene gnarus, qui aliter
dicat, & voluptatem accuset, *gaudere verbis, mentem habere*
ibi tamen. Dixi. Vos autem de his ferte suffragia.

Lucian. Vol. VII.

F

22 ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ὀλίγα μοι συνερωτῆσαι ἐπιτρέψατε.

ΕΠΙΚ. Ἐρώτησον. ἀποκρινοῦμαι γάρ.

ΣΤΟΑ. Κακὸν ἢ γῆ τὸν πόνον;

ΕΠΙΚ. Ναί.

ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν;

ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν οὔν.

ΣΤΟΑ. Τί δέ; οἶσθα ὅ, τι διάφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον;

ΕΠΙΚ. Μάλιστα.

ΕΡΜ. Οὐ φασιν, ὦ Στοᾶ, συνιέναι οἱ δικασταὶ τὰ δυσύλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα· ὥστε ἡσυχίαν ἄγετε. ψηφοφορήσουσι γάρ.

ΣΤΟΑ. Καὶ μὴν ἐκράτησα ἂν, εἰ συνερωτῆστα ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἀναποδείκτων σχήματι.

ΔΙΚ. Τίς ὑπερέσχεν;

ΕΡΜ. Πάσαις ἢ Ἡδονή.

Port. Nequaquam. Sed pauca interrogare mihi permittite.

Epic. Interroga: respondebo enim.

Port. Malum putas laborem?

Epic. Nempe.

Port. Voluptatem autem bonum?

Epic. Omnino equidem.

Port. Quid vero? nostri quid differens & indifferens, productum & reiectum?

Epic. Omnino.

Merc. Negant Iudices, intelligere se dissyllabas illas interrogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent enim suffragia.

Port. Verum viceram, si peregissem interrogationes in tertia figura indemonstrabilium.

Iust. Quis superavit?

Merc. Omnibus *calculus* Voluptas.

ΣΤΟΑ. Ἐφίμῃ ἐπὶ τὸν Δία.

ΔΙΚ. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. σὺ δὲ ἄλλους κάλει.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Ἀρετὴ καὶ Τρυφὴ, καὶ 23
Ἀριστίππος δὲ αὐτὸς παρέστω.

ΑΡΕΤ. Προτέραν ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν Ἀρετὴν, ἐμὸς γάρ
ἐστὶν Ἀριστίππος, ὡς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα.

ΤΡΥΦ. Οὐ μένουν, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφὴν· ἐμὸς γάρ ὁ
ἀνὴρ, ὡς ἐστὶν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν στεφάνων, καὶ τῆς πορφυ-
ρίδος, καὶ τῶν μύρων.

ΔΙΚ. Μὴ φιλονεικῆτε, ὑπερκείμεται γὰρ καὶ αὕτη
ἡ δίκη· ἐστ' ἂν ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τοῦ Διονυσίου, παρα-
πλήσιον γάρ τι καὶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι, ὥστε ἂν μὲν ἡ
Ἥδονὴ κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀριστίππον ἔξει ἡ Τρυφὴ νι-
κώσης δὲ αὐτῆς Στωᾶς, καὶ οὗτος ἔσται τῆς Ἀρετῆς
κεκριμένος. ὥστε ἄλλοι παρέστωσαν. τὸ δεῖνα μέντοι

15 Τὸ δεῖνα μὲν τοι· Ὡς καὶ ἐν τῇ
συνθεσίᾳ εἰώθει μὲν λέγεσθαι ἀρι-
στας τὸ τοιοῦτο· οὕτω καὶ νῦν οὗτος
τὸ δεῖνα εἶπεν, ἵσως διὰ τὴν εὐτί-
λιαν σιγήσας, καὶ ἀρίστως προ-

σιγήσας, καὶ ὅτι τοῦτο δείκνυσιν.
δεῖσαν γὰρ καὶ ἀριστομένως εἰπεῖν οἱ-
δὲ οὕτως τὸ τριόβολον εἶπεν, ἀλλὰ τὸ
δικαστικὴν· ἠσχύνθη γὰρ διὰ τὸ εὐ-
τελὲς τὸ τριόβολον. V.

Port. Provoco ad Iovem.

Iust. Quod bene vertat! Tu vero voca alios.

Merc. De Aristippo Virtus & Luxuria. Aristippus autem
ipse quoque adsit.

Virt. Priorem me oportet dicere, Virtutem. Meus enim
est Aristippus, ut sermones illius indicant & opera.

Lux. Nequaquam; sed me, Luxuriam. Meus enim vis
est, ut videre licet e coronis, & purpura, & unguentis.

Iust. Nolite contendere. Differetur enim haec quoque
causa, usque dum Iuppiter pronuntiet de Dionysio. Vici-
num enim quiddam etiam hoc esse videtur. Igitur si vice-
rit Voluptas, etiam Aristippum habebit Luxuria: vincente
contra Porticu, etiam hic Virtuti adiudicatus erit. Quare

μὴ λαμβανέτωσαν οὗτοι, τὸ δικαστικὸν, ἀδίκαστος γὰρ ἢ δίκη μεμένηκεν αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Μάτην οὖν ἀνεληλυθότες ὥσι γέροντες ἄνδρες οὕτω μακρὰν τὴν ἀνάβασιν.

ΔΙΚ. Ἰκανὸν, εἰ τριτημόριον λάβοιεν. ἅπιτε, μὴ ἀγανακτεῖτε, αὐθις δικάσετε.

24 ΕΡΜ. Διογένη Σινωπέα παρῆναι καιρὸς, καὶ σὺ τοίνυν ἡ Ἀργυραμοιβικὴ λέγε.

ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν ἂν γε μὴ παύσῃται ἐνοχλοῦσα, ὦ Δίκη, οὐκ ἔτι δρασμοῦ δικάσεται μοι, ἀλλὰ πολλῶν καὶ βαθέων τραυμάτων, ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα πατάξω τῷ ξύλῳ.

ΔΙΚ. Τί τοῦτο; ἀπέφυγεν ἡ Ἀργυραμοιβικὴ, ὃ δὲ διώκει ἐπηρμένος τὸ βάκτρον. οὐ μέτριόν τι κακὸν ἢ ἀθλίαις ἔοικε λήψεσθαι. τὸν Πύρρωνα κήρυττε.

τὴ Πίφουγεν) Τοῦ Διογένους ταῦτα λέγοντος ἡ Ἀργυραμοιβικὴ φοβηθεῖσα ἔφυγε. V.

alii iam adfunto. Verum illud ne capiant hi... sportulam dico. Neque enim iudicarum causam.

Merc. Nequidquam ergo ascenderint viri senes viam tam longam.

Iust. Satis fuerit, si tertiam partem accipiant. Abite. Nolite indignari: rursus iudicabitis.

Merc. Diogenem Sinopensem adesse tempus est. Tu igitur, Mensaria, dic.

Diog. Verum, Iustitia, si non desierit mihi molesta esse, non amplius fugae mihi litem intendet, sed multorum profundorumque vulnere. Ego enim iam statim fuisse illam percutiam.

Iust. Quid hoc? Fugit Mensaria, ille vero sublato eam baculo persequitur: non leve malum misera nanciscetur, puto. Pyrrhonem praedica.

ERM. Ἄλλ' ἡ μὲν Γραφικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη, ὁ 25
Πύρρων δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε· καὶ ἑώρακε τοῦτο
πράττειν.

ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ;

ERM. Ὅτι οὐδὲν ἡγεῖται κριτήριον ἀληθὲς εἶναι.

ΔΙΚ. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν.
τὸν λογογράφον ἤδη κάλει τὸν Σύρον· καίτοι πρῶτον ἀπη-
νέχθησαν κατ' αὐτοῦ αἱ γραφαί, καὶ αὐδὲν ἡπειγεν ἤδη
κεκρίσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, προτέραν εἰσαγε τῆς
Ῥητορικῆς τὴν δίκην. βαβαί, ὅσοι συνελήλυθασιν ἐπὶ τὴν
ἀκρόασιν.

ERM. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε γὰρ μὴ ἑωλον εἶναι
τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ ξένην, χθές, ὥσπερ ἔφης,
ἐπηγγελμένην, καὶ τὸ ἐλπίζειν ἀκουσέσθαι Ῥητορικῆς
μὲν καὶ Διαλόγου ἐν τῷ μέρει κατηγορούντων, ἀπολο-
γούμενου δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τοῦ Σύρου, τοῦτο τε το-

1 Ὁ Πύρρων δὲ) Ὁ Πύρρων ζα- πὸν πάντα ἀναιρεῖν τὰ ἐν ἐπιστή-
γράφος πρότερον ὢν, γίγνεται μετὰ μαις. V.
ταῦτα φιλόσοφος, ὅστις εἶχε σκο- 12 Ἑωλον) Παλαιάν. V.

Merc. Verum Pistoria quidem adest, Iustitia: Pyrrho au-
tem ne venit quidem, & olim sic facturum putabam.

Iust. Quid ita, Mercuri?

Merc. Quia nullum verum putat esse iudicium.

Iust. Itaque desertae illum litis condemnent. Librorum au-
torem Syrum iam voca: quamquam nuper demum nomen
ipsius delatum est, nec quidquam urgebat, eas causas nunc
iudicari. Verum quando ita visum est, primam agi iube
causam Rhetorices. Vah quot convenerunt ad audiendum!

Merc. Nec immerito, Iustitia. Quod enim non obsoleta
est causa, sed nova & insolens, heri demum, ut dicebas,
delata; & quod sperant, se audituros Rhetoricen & Dia-
logum per vices accusantes, causam vero adversus ambo

λοὺς ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι ποτὲ,
ὦ Ῥητορικῇ, τῶν λόγων.

- 26 ΡΗΤ. Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὐ-
χομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσῃν εὖνοιαν ἔχουσα διατελῶ
τῇ τε πόλει, καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ'
ὑμῶν εἰς τουτοῖν τὸν ἀγῶνα. εἴθ', ὅπερ ἐστὶν μάλιστα δι-
καιον, τοῦτο παραστήσαι τοὺς θεοὺς ὑμῖν, τὸν μὲν ἀν-
τίδικον σιωπᾶν κελεύειν· ἐμὲ δὲ, ὡς προήρημαι καὶ βε-
βούλημαι, τὴν κατηγορίαν ἑᾶσαι ποιήσασθαι. οὐχὶ
ταῦτα δέ μοι παρίσταται γιγνώσκειν, ὅταν τε εἰς ἃ πέ-
πονθα ἀποβλέψω, καὶ ὅταν εἰς τοὺς λόγους, οὓς ἀκούω.
τοὺς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιοτάτους τοῖς ἐμοῖς οὗτος ἐρεῖ
πρὸς ὑμᾶς· τὰ δὲ πράγματα, εἰς τοῦτο προήκοντα ὄψε-
σθε, ὥστε, ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσωμαι πρὸς αὐτοῦ,
σκεῖψασθαι θέον. ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προσιμιά-
ζωμαι, τοῦ ὕδατος πάλαι εἰκῇ ρέοντος, ἄρξομαι τῆς

dicentem Syrum: ea res multos allexit ad iudicium. Ve-
rum incipe tandem orationem, Rhetorice.

Rhet. Primum quidem, Athenienses, Deos Deasque pre-
cor universos, ut quanta est semperque fuit mea adversus
urbem & vos omnes benevolentia, talis a vobis mihi in
praesenti certamine tribuatur. Deinde, quod iustissimum
est, eam vobis mentem dare Deos, ut adversarium tacere
iubeatis, meque, ut in animum induxi atque deliberavi,
accusationem peragere patiamini. Non idem autem mihi
sentiendum videtur, cum ad ea, quae acciderunt mihi, respi-
cio, & cum ad verba, quae audio. Verba enim quam si-
millima meis hic apud vos faciet: actiones autem eo per-
tinere videbitis, ut omnino, ne quod malus detrimentum
ab eo capiam, prospiciendum sit. Verum enimvero, ne
longo utar exordio, aqua olim temere fluente, accusatio-

κατηγορίας. Ἐγὼ γὰρ, ὧ ἄνδρες δικασταὶ, τοῦτον κο- 27
μιδῇ μεираκιον ὄντα, βάρβαρον ἔτι τὴν Φωνήν, καὶ μο-
νονουχὶ κάνδυν ἐνδεδυκότα ἐς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, περὶ
τὴν Ἰωνίαν εὐρούσα πλαζόμενον ἔτι, καὶ ὅ, τι χρήσαιτο
ἐαυτῷ οὐκ εἰδότα, παραλαβοῦσα ἐπαίδευσά· καὶ ἐπει-
δὴ ἐδόκει μοι εὐμαθὲς εἶναι, καὶ ἀτενὲς ὄραν εἰς ἐμὲ, ὑπέ-
πτησέ τε γὰρ ἔτι τότε καὶ ἐθεράπευε, καὶ μόνην ἐθαύ-
μαζεν, ἀπολιποῦσα τοὺς ἄλλους, ὅποσοι ἐμνήστευόν
με πλούσιοι, καὶ καλοὶ, καὶ λαμπροὶ τὰ προγονικὰ,
τῷ ἀχαρίστῳ τούτῳ ἐμαυτὴν ἐνεγγύησα πένητι, καὶ
ἀφανεῖ, καὶ νέῳ, πρόικα οὐ μικρὰν ἐπεσενεγκαμένη,
πολλοὺς καὶ θαυμασίους λόγους. εἴτα ἀγαγοῦσα αὐ-
τὸν εἰς τοὺς Φυλέτας ταῦς ἐμοὺς, παρενέγραψα, καὶ
ἀστὸν ἀπέφηνά· ὥστε τοὺς διαμαρτόντας τῆς ἐγγύης
ἀποπνίγεσθαι. δόξαν δὲ αὐτῷ περισσῶν ἐπιδειξομένῳ
τοῦ γάμου τὴν εὐπορίαν, οὐδὲ τότε περιελείφθην· ἀλλὰ

3 Κάνδυν ἐνδεδυκότα) Ἱμάτιον Περσικόν, ὃ τινες λέγουσιν Ἀρχα-
δικόν. V.

nem aggrediar. Ego enim, Iudices, istum admodum ado-
lescentem, lingua adhuc barbarum, & tantum non Candye
Assyrio more indutum, circa Ioniam oberrantem adhuc,
& quid se faceret dubium, assumsi, atque institui. Et cum
docilis mihi videretur, & intentis me oculis respicere, (tum
nempe reverebatur me adhuc, & colebat, & solam admi-
rabatur) relictis aliis, quicunque me petebant, divites, &
honesti, & claris maioribus, ingrato me isti desponsavi;
pauperi, ignobili, iuveni, dotem afferens non parvam,
multas admirabilesque orationes: deinde ad tribules illum
meos deductum, adventitium hominem tabulis adscripsi, &
civem feci: adeo ut qui spe nuptiarum mearum exciderant;
angerentur. Cum vero illi visum esset circumire ad divites
nuptias ostentandas, neque tum destitui; sed ubicunque

πανταχοῦ ἐπομένη, ἄνω καὶ κάτω περιηγόμην, καὶ κλεινὸν αὐτὸν καὶ αἰοίδιμον ἐποίουν, κατακοσμοῦσα καὶ περιστέλλουσα. καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Ἰωνίας, μέτρια· ἐς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημῆσαι ἐθέλσαντι αὐτῷ, τὸν Ἴονιον συνδιέπλευσα, καὶ τὰ τελευταῖα, μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασα, εὐπορεῖσθαι ἐποίησα, καὶ μέχρι μὲν πολλοῦ πάντα μοι ἐπέειθετο, καὶ συνῆν μοι, μηδεμίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνόμενος

28 παρ' ἡμῶν. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπεσιτίσαστο, καὶ τὰ πρὸς τὴν εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς ὀφρὺς ἐπάρας, καὶ μεγαλοφρονήσας, ἐμοῦ μὲν ἡμέλησε, μᾶλλον δὲ τέλεον εἶσαι· αὐτὸς δὲ τὸν γενειήτην ἐκείνον, τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος τὸν Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον, ὑπεραγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐτοῦ ὄντα, τούτῳ σύνεστι· καὶ οὐκ αἰσχύνεται, τὴν μὲν ἐλευθερίαν, καὶ τὸ ἀντεῖναι τῶν ἐν ἐμοὶ λόγων συντεμαίν'

12 Αὐτὸς δὲ τὸν γεν.) Γενεῖται
λίγει τὸν διάλογον, ἐπὶ τοῖς εἰσβά-
σιν αὐτῷ χρῆσθαι φιλοσόφους μάλα

οιμῶς ἢ βαθεῖα ἰσχυίτο ὑπὸν. V.
16 Τὸ ἄμετρον) Ἄνετον. V. In-
verte, ut recte habeat. Solan.

illum secuta, sursum deorsum circumduci me passa, celebrem illum & nobilem ornando & componendo reddidi. Mediocria sunt, quae per Graeciam atque Ioniam feci. Cum vero per Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo sinum traieci: & denique in Celticam usque cum illo solvens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem per omnia mihi obsequabatur, eratque mecum, ut ne semel quidem abnotaret. Cum vero satis sibi iam viaticatus esse, & satis gloriae habere videretur: sublati superciliis, & summa superbia, me neglexit, vel potius plane deferuit; istum vero barbatum, istum habitu *noscendum facile*, qui Philosophiae dicitur filius, supra modum & amatoris instar, se licet seniore, diligere coepit, cum hoc habet consuetudinem: nec erubescit, libertatem, & illud meis in verbis solutum, con-

εἰς μικρὰ δὲ καὶ κομματικὰ ἐρωτήματα κατακλείσας
 ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ τοῦ λέγειν ὅ, τι βούλεται μεγάλη τῇ
 Φωνῇ, βραχεῖς τινὰς λόγους ἀναπλέκων, καὶ συλλα-
 βίζων ἅψ' ὧν ἀβρόος μὲν ἔπαινος, ἡ κρότος πολλὺς, οὐκ ἂν
 ἀπαντήσκειν αὐτῷ, μειδιάμα δὲ παρὰ τῶν ἀκουόντων,
 καὶ τὸ ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὥρων, καὶ μακρὰ
 ἐπινεύσαι τῇ κεφαλῇ, καὶ ἐπιστενάζαι τοῖς λεγομένοις.
 τοιούτων ἡράσθη ὁ γενναῖος, ἐμοῦ καταφρονήσας. Φασὶ
 δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον τοῦτον εἰρήνην ἄγειν,
 ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκείνον, οἶμαι, ὑβρίζειν. Πῶς οὖν οὐκ 29
 ἀχάριστος οὗτος, καὶ ἐνοχος τοῖς περὶ κακώσεως νόμοις,
 ὅς τὴν μὲν νόμῳ γαμετὴν, παρ' ἧς τοσαῦτα εἴληφε, καὶ
 δι' ἣν ἐνδοξὸς ἐστίν, οὕτως ἀτίμως ἀπέλιπε, καὶ καινῶν

4 Ἡ κρότος πολλὺς) Κρότος μὲν
 ἐπὶ τῶν ρητορικῶν λόγων, καὶ μάλι-
 στα τῶν ἐπιδεικτικῶν ἐν διατρώ λα-
 λουμένων, καὶ τῶν ῥητόρων, ὡς ἔθος
 αὐτοῖς, πεπαθησιασμένως χειροτο-
 νοῦνται ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐ-
 τῶν. ἐπὶ δὲ τοῖς διαλόγοις τοιούτων
 οὐδὲν, ἀλλὰ τι πρὸς ἕπος τῶν ἀντι-
 λογόντων γινομένων τῶν λόγων. ἐν

οἷς [εἰ] ποτε ἀστεῖον ῥηθεῖν μειδιά-
 μα ἄχρι τοῦ τὰ χεῖλη διαραῖ, τὸ
 πρὸς ὅσον διαθεῖ μόνον. καὶ εἰπου
 βραχὺ τι δεικνύει ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα,
 καὶ τῷτο κατὰ μέτριον ἐξαυτῆται. V.

11 Περὶ τῆς κακώσεως νόμοις)
 Κάκωσις ἐστὶν ὄνομα δίκης κατὰ
 τῶν ἀμαρτανέντων περὶ τοῦ ἰδίου γένος
 ἥτοι γυναῖκα. V.

cidere, atque in parvas, incisorum instar, interrogatiuncu-
 las se ipsum concludere, ac pro eo, quod dicere debebat,
 si quid vellet, magna voce, breves quosdam sermones con-
 texere, & tanquam colligere syllabas: a quibus conferta
 quidem laus, aut plausus multus, illi non redierit; sed il-
 lud forte, ut leniter arrideant auditores, aut manum, in-
 tra terminos tamen, moveant, aut multum capite annuant,
 aut ad ea, quae dicuntur, ingemiscant. Ista adamavit ge-
 nerosus, me contemta. Aiunt autem, illum neque cum suo
 isto amasio pacem habere, sed in istum quoque, ut arbi-
 tror, contumeliosum esse. Quidni igitur ingratus sit iste, &
 legibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxo-
 rem, a qua tanta bona acceperit, & per quam sit nobilis,
 ita ignominiose tamen deseruerit, & novas res appetierit:

ᾠρέχθη πραγμάτων· καὶ ταῦτα νῦν, ὅποτε μόνην ἐμὲ θαυμάζουσι, καὶ ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτην ἐαυτῶν; ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντέχω, τοσούτων μνηστευόντων, καὶ κόπτουσιν αὐτοῖς τὴν θύραν, καὶ τούνομα ἐπιβωμμένοις μεγάλη τῇ Φωνῇ, οὔτε ἀνοίγειν, οὔτε ὑπακούειν βούλομαι· ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς οὐδὲν πλέον τῆς βοῆς κομίζοντας. οὗτος δὲ οὐδὲ οὕτως ἐπιστρέφεται πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ Θεοί, χρηστὸν παρ' αὐτοῦ λήψεται προσδοκῶν; ὃν τοῦ τρίβανος οὐδὲν ὁρᾷ πλέον ἔχοντα. εἰρηκα, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὑμεῖς δὲ, ἢν εἰς τὸν ἐμὸν τρόπον τῶν λόγων ἀπολογεῖσθαι θέλη, τοῦτο μὲν μὴ ἐπιτρέπετε· ἄγνωμον γὰρ ἐπ' ἐμὲ τὴν ἐμὴν μάχασθαι ἀκούων. κατὰ δὲ τὸν αὐτοῦ ἐρώμενον τὸν Διάλογον, οὗτος ἀπολογεῖσθω, ἢν δύνηται.

ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ γὰρ οἷόν τε, ὦ Ῥητορικῇ, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι κατὰ σχῆμα τοῦ Διαλόγου, ἀλλὰ ῥῆσιν καὶ αὐτὸς εἰπάτω.

idque hoc ipso tempore, cum solam me admirantur homines, & suam videri antistitam volunt. Ego vero tot proci adhuc renitor, & fores pulfantibus, nomenque meum magna voce inclamantibus neque aperire volo, ne audire quidem. Video quippe, nihil praeter clamorem illos afferre. Iste autem ne sic quidem ad me convertitur, sed ad amasium suum respicit, quid tandem, Dii boni, bonum recepturum se ab illo expectans? quem praeter pallium nihil habere videat. Dixi, Iudices. Vos autem, si mea ratione in causa dicenda uti voluerit, hoc nolite concedere. Neque enim convenit, meum me in me ipsam gladium acuisse. Contra amasium autem suum, Dialogum, causam sic dicat, si potuerit.

Merc. Hoc quidem probari non potest, Rhetorica. Neque enim fieri potest, ut solus ipse causam dicat dialogi habitu, sed perpetua oratione ipse quoque utatur.

ΣΥΡ. Ἐπεὶ καὶ τοῦτο, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ἢ ἀντίδι- 30
 κος ἡγανάκτησεν, εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ, καὶ
 αὐτὸ τὸ δύνασθαι λέγειν παρ' ἐκείνης λαβὼν, πολλὰ
 μὲν οὐκ ἔρῳ πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ αὐτὰ ἐπιλυ-
 σάμενος τῶν κατηγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολεῖψω σκοπεῖν
 περὶ ἀπάντων. πάντα γὰρ ὅποσα διηγῆσατο περὶ ἐμοῦ,
 ἀληθῆ ὄντα διηγῆσατο· καὶ γὰρ ἐπαίδευσε, καὶ συναπε-
 δῆμψε, καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε, καὶ κατὰ γε
 τοῦτο χάριν ἂν εἰδέην τῷ γάμῳ· δι' ἧς δὲ αἰτίας ἀπο-
 λιπὼν αὐτὴν ἐπὶ τούτῳ τὸν Διάλογον ἐτραπόμην, ἀκού-
 σατε, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, καὶ με μὴδεν τοῦ χρησίου
 ἕνεκα ψεύδεσθαι ὑπολάβοιτε. Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην 31
 οὐκ ἔτι σωφρονούσαμ, οὐδὲ ἐμμένουσιν ἐπὶ τοῦ κοσμοῦ

12 Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην) Τὸ
 φορτικὸν τοῦτο τῶν τῶν ῥητόρων, ὃ
 ἐπὶ τῆς ἀπαγγελίας κομμωδῶς
 διεξέρχονται λέγων. διὸ καὶ ταῖς
 θρίξιν αὐτὸ ἀπεικάζει, καὶ τῷ τού-
 τῳ εὐθετισμῷ, διὰ τὸ τοῖς παρίσαις
 αὐτοὺς χαίρειν τῶν κἀλων, καὶ ταῖς
 παρηχῶσαι, καὶ οἷς τισι τοιούτοις
 ἄλλοις. τὸ δὲ μεθύοντας καὶ χαμά-
 ζοντας, εἰς τοὺς χαρμένους τοῖς λό-

γοῖς εἰς ἐπιθαλαμίους καὶ γαμ-
 λίους μεταλαμβάνει. οὐδὲ γὰρ τοῦ-
 των χάριν ῥητορικῶν, ἀλλὰ τοῦ ἐπαν-
 ορθωτικοῦ τῷ βίου. τὸ δὲ ἐστὶν ἐν
 συμβουλαῖς τε καὶ δίκαις. καὶ ἑπὶ
 ἄρα ἐν ἐγκαμοίοις, καὶ ἐπαίνοις τῶν
 ἀρετῶν κατορθούντων, οὐ τῶν ἐν τοῖς
 πότοις ἀσελγαίνόντων, καὶ κώμους
 λαμπροὺς ἐκτελούντων, καὶ γάμους
 περιφανεῖς ἐνισταμένων. V.

Syr. Quandoquidem hoc etiam, Iudices, indigne tulit
 adversaria, si longa oratione utar, qui ipsam hanc dicendi
 facultatem a se habeam: multa quidem apud vos non di-
 cam. Capitibus vero ipsis eorum, quae crimini mihi dedit,
 dissolutis, permittam vobis videre de omnibus. Quaecun-
 que nimirum de me narravit, vere narravit. Etenim insti-
 tuit me, peregrinata est mecum, Graecis me adscripsit, &
 harum rerum nomine gratissimum mihi fuerit illius coniu-
 gium. Quas vero ob causas, relicta illa, ad hunc me Dialo-
 gum converterim, audite, Iudices: neque quidquam utili-
 tatis me meae causa mentiri cogitaveritis. Ego namque vi-
 dens istam non amplius temperantem esse, neque in decen-

σχήματος, οἷόν ποτε ἐσχηματισμένην αὐτὴν ὁ Παιανιεὺς ἐκεῖνος ἡγάγετο, κοσμουμένην δέ, καὶ τὰς τρίχας εὐθετίζουσιν εἰς τὸ ἑταιρικόν, καὶ Φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὴν ὀφθαλμῶν ὑπογραφομένην, ὑπώπτειν εὐθὺς, καὶ παρφυλάττειν ὅποι τὸν ὀφθαλμὸν Φέροι. καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἔω' καθ' ἑκάστην δὲ τὴν νύκτα ὁ μὲν στενωπὸς ἡμῶν ἐνεπίμπλατο μεθύοντων ἐραστῶν, κωμαζόντων ἐπ' αὐτὴν, καὶ κοπτόντων τὴν θύραν, ἐνίων δέ, καὶ εἰσβιάζεσθαι σὺν οὐδενὶ κόσμῳ τολμώντων. αὕτη δὲ ἐγέλα, καὶ ἤδετο τοῖς δρωμένοις, καὶ τὰ πολλὰ ἢ παρέκλυπτεν ἀπὸ τοῦ τέγους, ἀδόντων ἀκούουσα τραχεῖα τῇ Φωνῇ ᾠδὰς τινὰς ἐρωτικὰς, ἢ καὶ παρανοίγουσα τὰς θύρας, ἐμὲ οἰομένη λαθεῖν, ἡσέλγαινε, καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτῶν. ὅπερ ἐγὼ μὴ Φέρων, γράψασθαι μὲν αὐτὴν μοιχεύειν οὐκ ἐδοκίμαζον· ἐν γειτόνων δὲ οἰκοῦντι τῷ Διαλόγῳ προσελθὼν ἤξιον καταδεχθῆναι ὑπ' αὐτοῦ.

32 Ταῦτα ἐστίν, ἃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλην ἠδίκησα.

ti illo habitu permanere, quo ufam olim Paeanienfis ille Rhetor duxerat; sed ornare fe, & capillos meretricio more difponere, & infucare faciem, & genas pingere: ftatim fufpicabar aliquid, &, quo oculum ferret, obfervabam. Ac reliqua praetermitto. Singulis vero noftibus implebatur vicus nofter ebriis amatoribus, ad illam comiffatum euntibus, pulfantibusque fores, quibufdam etiam vi irrumperere fine more modoque audentibus. At illa ridere, & his, quae fierent, delectari: ac faepe aut de tecto defpicere, & audire afpera voce canentes amatoria quaedam cantica; aut etiam apertis clanculum foribus, me, ut putabat, ignaro, lafcivire, & cum illis adulterari: quod ego non ferens, nomen illius de adulterio deferendum non putavi; fed accedens ad habitantem in vicinia Dialogum, recipi ab eo petii. Hae funt magnae illae, quibus affeci Rhetoricen, in-

καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιοῦτο ἐπέπρακτο, καλῶς εἶχέ μοι ἀνδρὶ ἤδη τετταράκοντα ἔτη σχεδὸν γεγονότι, θορύβων μὲν ἐκείνων, καὶ δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τοὺς ἀνδρας τοὺς δικαστὰς ἀτρεμεῖν ἔαν, καὶ τυράννων κατηγορίας, καὶ ἀριστέων ἐπαίνους ἐκφυγόντι· ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἣ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἥρέμα συνδιαλεγόμενον. πολλὰ ἔχων εἰπεῖν, ἤδη παύσομαι. ὑμεῖς δὲ εὖ οἶκον τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ;

ΕΡΜ. Πάσαις ὁ Σύρος, πλὴν μιᾶς.

ΔΙΚ. Ῥήτωρ τις εἴοικεν εἶναι ὁ τὴν ἐναντίαν θέμενος.

Ὁ Διάλογος ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέγε. ὑμεῖς δὲ περιμενεῖ- 33
τε, διπλασίονα ἀποισόμενοι τὸν μισθὸν ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς δίκαις.

ΔΙΑΛ. Ἐγὼ δὲ, ὡς ἄνδρες δικασταὶ, μακροὺς μὲν

4 Καὶ τυράννων κατηγορίας) Διὰ τοὺς τὰς λεγομένας μελέτας ἐπιτηδεύοντας, ἐν αἷς τυραννοκτόνοι τινὲς μελετῶνται, καὶ τιν' ἄλλ' ἅττα τοιαῦτα. V.

iuriae. Quamquam si vel nihil eiusmodi ab ea actum esset, concedendum mihi erat, homini quadraginta fere annos nato, a tumultibus illis & litibus discedere, & quiescere pati iudices: evitatisque tyrannorum accusationibus & laudibus virorum fortium, in Academiam aut Lyceum ingredi, ibique cum optimo hoc Dialogo inambulare, placide disputantem, [laudes ac plausum non desiderantem.] Multa cum dicere habeam, iam definam. Vos vero religiosum ferte suffragium.

Iust. Quis vincit?

Merc. Omnibus Syrus, praeter unum.

Iust. Rhetor videtur esse, qui contrarium tulit. Iam tu dic, Dialogue, iisdem iudicibus. Vos autem manete, duplicem laturo mercedem utriusque causae.

Dial. Ego vero, Iudices, longam extendere apud vos.

ἀποτείνειν τοὺς λόγους οὐκ ἂν ἐβουλόμην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὥσπερ εἴωθα. ὅμως δὲ ὡς νόμος ἐν τοῖς δικαστηρίοις, οὕτω ποιήσομαι τὴν κατηγορίαν, ἰδιώτης παντάπασι καὶ ἄτεχνος τῶν τοιούτων ὢν. καὶ μοι τοῦτο ἔστω πρὸς ὑμᾶς τὸ προοίμιον. ἃ δὲ ἡδίκημαι, καὶ περιύβρισμαι πρὸς τούτου, ταῦτά ἐστιν· ὅτι με σεμνὸν τέως ὄντα, καὶ θεῶν τε πέρι, καὶ φύσεως, καὶ τῆς τῶν ὅλων περιόδου σκοπούμενον, ὑψηλὸν ἄνω που τῶν νεφῶν ἀεροβατοῦντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων φέρεται, κατασπάσας αὐτὸς ἤδη κατὰ τὴν ἀψίδα πετόμενον, καὶ ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὰ πτερὰ συντρίψας, ἰσοδίαiton τοῖς πολλοῖς ἐποίησε. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο καὶ σωφρονικὸν προσω-

13 Καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο) Τὰ Πλάτωνος τοιαῦτα, ἐν αἷς σοφούς ἄνδρας καὶ μεγαλόφρονες καὶ γενναίους εἰσάγει τοῖς διαλόγοις. εἰκότως καὶ τραγικὴν μίμησιν ταῦτα καλεῖ. ὥσπερ ἀμύλει κωμικὰ πάλιν καὶ σατυρικὰ τὰ τοῦ Σύφρου καλεῖ. κωμικὰ μὲν, διὰ τὸ γελοῖον· σατυρικὰ δὲ, διὰ τὸ πολλάκις καὶ αἰσχρότατα προσενεῖρειν τοῖς διαλόγοις. οἱ τε γὰρ Σάτυροι καταγέλαστοι ὀρέσθαι, αἱ τε κωμῳδαὶ γέλοιοι καὶ πλήρεις σκωμμάτων. οἱ

Σάτυροι δὲ μεθύοντες αἰεὶ καὶ παρασφαλλόμενοι εἰσάγονται, καὶ πρὸς τῷ ἁλλοκότῳ τοῦ σώματος τῆς μορφῆς, ἐτι καὶ ὀρμητικῇ πρὸς συνουσίας αἰσχράς. ἐπεὶ τοίνυν κίχρηται καὶ τοιοῦτοισι ὁ Λουκιανὸς διαλόγοις, ὡς ἐπὶ τοῦ συμποσίου αὐτοῦ τὸν Ἀλκιμάμαντα εἰσάγει, καὶ τινες ἄλλους τῶν φιλοσόφων, εἶπε νῦν τοῦτο, ὡς πρὸς τοῖς κωμικοῖς προσωπειοῖς καὶ σατυρικοῖς διισχυάσται τὰ αὐτοῦ. καὶ τὸν ἱαμβὸν δὲ, καὶ τὸν κυνισμὸν ἔφη παραλαμβάνειν. τὸν μὲν ἱαμβὸν

orationem nolim, sed breviter more meo agere. Tamen ut in iudiciis fert consuetudo, sic accusationem institutam, ignarus licet undique sim talium & rudis. Et hoc mihi sit apud vos exordium. Iniuriæ autem & contumeliæ, quibus ab isto sum affectus, hæc fere sunt: quod me gravem ad eum diem, atque de Dis, ac natura, & universi circuitu disputantem, sublimem, supra nubes incedentem per æera, ubi magnus in coelo Iuppiter volucrem currum agens fertur, detractum inde, cum ad ipsam iam absidem volarem, & supra coeli terga pararem escendere, contractisque alis, ad vulgi consuetudinem detrufit, &, tragica illa modestaque

πείον ἀφείλέ μου. κωμικὸν δὲ ἄλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέ-
 βηκέ μοι, καὶ μικροῦ δὲν γελοῖον. εἴτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ
 φέρων συγκαθεῖρξε τὸ σκῶμμα, καὶ τὸν ἱάμβον,
 καὶ κυνισμόν, καὶ τὸν Εὐπολιν, καὶ τὸν Ἀριστοφάνην,
 δεινούς ἀνδρας ἐπικερτομῆσαι τὰ σεμνὰ, καὶ χλευάσαι
 τὰ καλῶς ἔχοντα. τελευταῖον δὲ, καὶ Μένιππὸν τινὰ
 τῶν παλαιῶν κυνῶν μάλα ὑλακτικόν, ὡς δοκεῖ, καὶ
 κάρχαρον ἀνορύξας, καὶ τοῦτον ἐπεισήγαγέ μοι φοβερόν
 τινὰ ὡς ἀληθῶς κύνα, καὶ τὸ δῆγμα λαβραῖον, ὅσω καὶ
 γελῶν ἅμα ἔδακνε. πῶς οὖν οὐ δεινὰ ὕβρισμαί μηκέτ'
 ἐπὶ τοῦ οἰκείου σχήματος διαμένων, ἀλλὰ κωμαδῶν,
 καὶ γελωτοποιῶν, καὶ ὑποθέσεις ἀλλοκότους ὑποκρινό-
 μενος αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, κράσιν τινὰ
 παράδοξον κέκραμαι, καὶ οὔτε πεζὸς εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν

ὡς χλευαστικὸν, τὸν κυνισμόν δὲ ὡς
 πᾶσι διαλοιδορούμενον. τῷ τε γὰρ
 ἱάμβῳ Ἀρχίλοχος, ὃν καὶ πρῶτον
 φασὶ τῷ μέτρῳ χρῆσασθαι πρὸς
 ἕβριν τῶν Λυκαμβίδων, διεχειρίσα-
 το. οἱ τε Κυνικοὶ λεγόμενοι φιλόσο-
 φοι, ἅπασιν διαλοιδοροῦντο, τοῦτο διὰ

βίου ἐπιτήδευμα ἔχοντες, ὃν καὶ
 Μένιππος εἰς ἡν. V.

14 Οὔτε πεζὸς) Καταγινώσκει
 τοῦ ῥήτορος ὁ διάλογος, ὅτι γράφει
 διὰ λόγου ἀθηροτέρου καὶ προτου-
 μέτου. τοῦτο γὰρ τῶν φιλοσόφων
 διάλογον ἀλλότριον. V.

persona detracta, aliam comicam Satyricamque mihi, ac
 tantum non ridiculam, imposuit. Deinde in unum collata
 inclusit mecum, iocum mordacem, & Iambum, & Cy-
 nicam licentiam, cum Eupolide Aristophanem, homines
 idoneos ad traducendum, quae sunt maxime severa, ad
 irridendum, quae bene habent. Denique Menippum quen-
 dam de antiquis canibus, latrantem valde & mordacem,
 ut videtur, effossum ad me introduxit terribilem vere ca-
 nem, & occulte mordacem, quatenus ridens etiam mordet.
 Quidni ergo gravi iniuria affectus sum, qui non servem
 habitum proprium ac domesticum, sed comoedias isti, &
 ridicularia, & prodigiosa quaedam argumenta agere cogar?
 Quod enim omnium absurdissimum est, mirabili quadam
 permixtione temperatus sum, neque pedestris sum, neque

μέτρων βέβηκα· ἀλλὰ ἵπποκентаύρου δίκην, σύνθετόν τε καὶ ξένον Φάσμα τοῖς ἀκούουσι δοκᾷ.

34 EPM. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε;

ΣΥΡ. Ἀπροσδόκητον, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν ἀγωνῶσα τοῦτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ, ὃν παραλαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτι τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληρότα, καὶ ταύτῃ αἰδέσιμον μὲν εἶναι δοκοῦντα, οὐ πάντῃ δὲ ἡδὺν, οὐδὲ τοῖς πλήθεσι κεχαρισμένον, πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν ἐς τὸν ἀνθρώπων εἴβισα τοῦτον τρόπον. μετὰ δὲ τὸν αὐχμὸν τὸν πολὺν, ἀποπλύνας, καὶ μειδιᾷν καταναγκάσας, ἡδῶν τοῖς ὁρᾷσι παρειακύνουσα. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν κωμωδίαν αὐτῷ παρέξευξα, καὶ κατὰ τοῦτο πολ-

10 Πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν) Ὅπερ ἀνατίθω ὑπὲρ τοῦτον διάλογον λέγοντα, ὅτι ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων, διασυρμῶν τέθεικεν ἑνικα. τῷ γὰρ

ἔνν λέγειν ὅτι χαμαὶ βαίνειν εἴβισα καὶ εἰς τὸν ἀνθρώπων τρόπον, οὐκ ἄλλο οὐδὲν, ἢ διαγελῶντος τὸ δῆθεν ὑψηλὸν ἐκείνο τῆς μεγαληγορίας. V.

per metra incedo: sed hippocentauri instar, compositum quoddam & peregrinum spectrum audientibus videor.

Merc. Quid igitur ad ista, Syre, dicis?

Syr. Nec opinatum, Iudices, hoc certamen apud vos subeo. Quidvis enim potius de Dialogo sperabam, quam ista de me dicturum: quem ego talem cum accepissem, qui tristis adhuc vulgo videretur, & a perpetuis interrogationibus in ariditatem quandam contractus, eamque ipsam ob causam venerabilis ille quidem, sed non omnino suavis, neque gratus multitudini haberetur; primo quidem humi incedere illum hoc humano more docuerim; deinde multo illo squalore purgatum, & subridere coactum, iucundiores reddiderim videntibus. Super omnia vero comœdiam illi coniunxi, ea quoque re multam ipsi machinatus

λὴν οἱ μηχανώμενος τὴν εὐνοίαν παρὰ τῶν ἀκουόντων, οἱ τέως τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ δεδιότες, ὥσπερ τὸν ἐχθρὸν, λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπερ μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογεῖμαι, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας ὁ θεὸς, ὅποτε τὸν κόσμον εἰργάσατο, τῆς ἀμιγροῦς καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχρούσης οὐσίας ἐνέχεεν εἰς τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ τὰ πάντα ἐκεράννυτο, καὶ, εἰ Ῥητορικὴ πολιτικῆς μορίου εἰδῶλον, κολακείας τὸ τέταρτον. χαίρει γάρ, οὐκ οἶδ' ὅπως, τὰ τοιαῦτα λεπτολογῶν, καθάπερ οἱ τὴν ψῶραν ἡδέως κνύμενοι. καὶ τὸ Φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ δοκεῖ, καὶ μέγα Φρονεῖ, ἣν λέγεται ὡς οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐστὶ συνιδεῖν ἅ περὶ τῶν ἰδεῶν ὀξυδορκεῖ. ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ' ἐμοῦ ἀπαιτεῖ, καὶ τὰ πτερὰ ἐκεῖνα ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπει, τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν οὐχ ὀρῶν. ἐπεὶ τῶν γε

16 Τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν) Τὸ τῆς ἐκείνη ἀπίστωσιν εἰς Θάλατταν τὴν ὁράτης τοῦτο ἐκεῖνο, ὃ εὐφυῶς φυσικόν. V.

ab audientibus benevolentiam: qui ante illum diem spinas, quae in illo sunt, veriti, tanquam erinacium, in manus illum sumere cavebant. Sed novi ego, quid maxime illum male habeat: quod non subtilia ista atque tenuia, affidens, minutim cum illo disputo, Utrum immortalis sit anima? & Quot sextarios Deus, cum mundum faceret, illius incommiscibilis, & quae semper unius modi sui que similis erat, materiae in illam temperationem, in qua miscebantur omnia, infuderit? & Utrum Rhetorice civilitatis particulae simulacrum sit, & quarta pars adulationis? Gaudet enim, nescio quomodo, minutis id genus disputatiunculis, ut illi, qui libenter scalpunt scabiem: & illa cura iucunda illi videtur, & vehementer sibi placet, si dicatur, non cuiusvis esse perspicere, quae ipse acute adeo de ideis cernat. Haec nempe a me etiam postulat, & alas illas quae-

ἄλλων ἕνεκα οὐκ ἂν, οἶμαι, μέμψαιτό μοι, ὡς θοιμάτιον τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν περισπάσας αὐτοῦ, βαρβαρικὸν μετενέδυσαι· καὶ ταῦτα βάρβαρος αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἡδίκουν γὰρ ἂν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν παρανομῶν, καὶ τὴν πάτριον ἐσθλὴν λαποδυτῶν. ἀπολελόγημαι ὡς δυνατόν ἐμοί· ὑμεῖς δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαι τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

- 35 EPM. Βαβαί, δέκα ὅλαις κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ πάλαι οὐδὲ νῦν ὁμόψηφός ἐστι. ἀμέλει τοῦτο ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετρυπημένην οὗτος φέρει, καὶ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἅπιτε ἀγαθῇ τύχῃ· αὔριον δὲ τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

1 Ὅς θοιμάτιον τοῦτο) Τὸν Ἀττικισμὸν φησὶ καὶ τὸ τῆς λέξεως ἀνθρῶν καὶ διεισμιλευμένον. οὐ γὰρ φησιν, ὡς Σύρος καὶ ἐκ βαρβάρων τὴν λέξιν ἐκιδέηλευσα τοῦ λόγου, βαρβαρισμοῖς αὐτὸν διαλαβὼν καὶ σολκιτισμοῖς, ἀλλὰ τὸ πρέπον αὐτὸ διετήρησα τῇ λέξει Πλατωνικὸν τρόπον. V.

9 Τὴν τετρυπημένην οὗτος φέρει) Ἐπὶ τῶν δικάζομένων δύο ψῆφοι

εἰθίνοντο· ἡ μὲν πλήρης, ἡ δὲ τετρυπημένη. εἰδίδοτο δὲ τοῖς μὲν νικῶσιν ἡ πλήρης, τοῖς ἡττωμένοις δὲ ἡ τετρυπημένη, καὶ μάρτυς τούτων Λισχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. τὴν γὰρ τετρυπημένην ἀξιοῖ Τιμάρχου δοθῆναι. εἰ γὰρ καὶ εἰς ραυδιουργίαν ὁ λόγος αὐτῷ ἀπενεύει, ἀλλ' οὖν πάντως καὶ ἡττημένον Τιμάρχου ταύτην δοθῆναι ἀξιοῖ. V.

rit, ac circumspicit, non videns interim, quae sunt ante pedes. Nam ceterarum rerum causa nihil, puto, mihi obiciet, quasi hac veste Graeca detracta, Barbaricam sibi, ipse Barbarus cum videar, induerim. Iniustus enim fuisset, si talia contra leges in ipsum designassem, & patria illum veste spoliafsem. Causam dixi, ut porui. Vos vero similem superiori ferte calculum.

Merc. Vah, ipsis decem vincis: idem enim ille, qui ante, ne nunc quidem eiusdem est sententiae. Nimirum haec confuetudo est, pertusum omnibus iste fert calculum, nec desierit optimis quibusque invidere. Sed vos quidem discedite nunc feliciter. Cras iudicabimus reliquas.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ

ΗΤΟΙ ΟΤΙ ΤΕΧΝΗ Η ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΗ.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

ΤΥΧ. **Τ**Ι ποτε ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρω- 1
ποι, καὶ ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι, τέχνην ἕκαστός τινα ἐπί-
στανται, δι' ἧς ἑαυτοῖς τέ εἰσι καὶ ἄλλω χρήσιμοι· σὺ
δὲ, ὡς ἔοικεν, ἔργον οὐδὲν ἔχεις, δι' οὗ ἂν τι ἢ αὐτὸς
ἀπὸναιο, ἢ ἄλλω μεταδοίης;

ΠΑΡ. Πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς, ὦ Τυχιάδῃ, οὐδέπω οἶδα.
πειρῶ δὴ σαφέστερον ἐρωτᾶν.

ΤΥΧ. Ἐστὶν ἢ τινα τυγχάνεις ἐπιστάμενος τέχνην,
οἷον μουσικὴν;

1 ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ) Τῶν πάντων τῶν πλέον, ὅσων καὶ γελοιότατος εἶ-
σιν ἐπιδεικνύμενοι ὁ λόγος, καὶ τοσού- ται ὑποδύεται. G.

DE PARASITO

SIVE ARTEM ESSE PARASITICAM.

TYCHIADES ET PARASITUS.

Tych. **Q**UID tandem igitur est, Simo, quod alii homi-
nes, liberi pariter ac servi, artem unusquisque aliquam
norunt, per quam & sibi sunt & alii utiles; tu vero, ut
videtur, opus habes nullum, unde vel ipse iuveris, vel alii
quidquam impertias?

Par. Quid sibi haec tua, Tychiade, interrogatio velit,
nondum intelligo. Stude ergo interrogare apertius.

Tych. Estne ars, quam tu forte noris? verbi causa Mu-
sicam?

ΠΑΡ. Μὰ Δία.

ΤΥΧ. Τί δέ, ἱατρικήν;

ΠΑΡ. Οὐδέπω ταύτην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν;

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς.

ΤΥΧ. Τί δέ ῥητορικήν; Φιλασοφίας μὲν γὰρ τοσούτον ἀπέχεις, ὅσον καὶ ἡ κακία.

ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, εἰ οἶόν τε εἶναι, καὶ πλείον. ὥστε μὴ δόκει τοῦτο καθάπερ ἀγνοοῦντι ἀνειδίσαι. Φημί γὰρ κακὸς εἶναι, καὶ χειρῶν ἢ σὺ δοκεῖς.

ΤΥΧ. Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας οὐκ ἐξέμαβες διὰ μέγεθος αὐτῶν καὶ δυσκολίαν· τῶν δὲ δη-

1 Μὰ Δία) Ἡ ἀποματικὴ συναπακουσμένην ἔχει τὴν ἄρνησιν, καὶ οὐδὲ προσκεῖται. V.

8 Ἐγὼ μὲν εἰ οἶόν τε εἶναι) Ἐγὼ μὲν, εἰ δυνατόν κακὸν μὲ εἶναι, πλείον, ἢ σὺ φῆς, βούλομαι κακὸς εἶναι, φημί γὰρ ἑμαυτὸν καὶ χεῖρων ἢ σὺ δοκεῖς. ὥστε μὴ ἀγνοοῦντι μοι τοῦτο δοκεῖ ἀνειδίσαι, ἀλλ' ὥς εἶδότε καὶ σεμνυνομένη ἐπὶ τῷ κακῷ

εἶναι. ἢ οὕτως ἀπλούστερον, ἐγὼ μὲν, εἰ οἶόν τε εἶναι ὃ βούλομαι, καὶ πλείον ἀπέχειν βούλομαι, ὥς μὴ δὲ δοκῆς παρέχειν ἀγνοίαν, ὁπνίκα μέ τις τοῦτο ἀνειδίζει, ἀλλὰ πράγματα ἀληθῆ καὶ καθ' ἑκούσιον γινώσκων τὸ τοιοῦτον ὑποδυόμενον ἐπιτηδεύμα, καὶ πλείον τῆς παρὰ σοὶ δοκασίας. V.

Par. Non, per Iovem.

Tych. Quid vero, Medicinam?

Par. Neque dum hanc.

Tych. Sed Geometriam?

Par. Nequaquam.

Tych. Quid igitur? Rhetorice? A Philosophia enim tantundem abes, quantum abest pravitas.

Par. Equidem si fieri posset, longius etiam *abesse* optem. Itaque noli putare, te hoc mihi obicere tanquam ignoranti. Aio enim malum me esse, & peiorem etiam, quam tu putes.

Tych. Sit ita. Verum has forte artes non didicisti propter magnitudinem illarum ac difficultatem; sed popula-

μοτικῶν τίνα, τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομικὴν; καὶ γὰρ οὐδὲ τᾶλλα οὕτως ἔχει σοι, ὥς μὴ καὶ τοιαύτης ἀν' δεηθῆναι τέχνης.

ΠΑΡ. Ὅρθῶς λέγεις, ᾧ Τυχιάδῃ· οὐδὲ γὰρ τούτων οὐδεμιᾶς ἐπιστήμων εἰμί.

ΤΥΧ. Τίνος οὖν ἑτέρας;

ΠΑΡ. Τίνος; ὥς ἐγὼ οἶμαι, γενναίας· ἦν εἰ μάθοις, καὶ σὲ ἐπαινέσειν οἶμαι. ἔργῳ μὲν οὖν κατορθῶν Φημι ἤδη, εἰ καὶ σοὶ λόγῳ οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΤΥΧ. Τίνα ταύτην;

ΠΑΡ. Οὐπω μοι δοκῶ τοὺς περὶ ταύτην ἐκμεμελετηκέναι λόγους, ὥστε ὅτι τέχνην μὲν τίνα ἐπίσταμαι, ὑπάρχει ἤδη σοι γιγνώσκειν, καὶ μὴ διὰ τοῦτο χαλεπῶς μοι ἔχειν· ἦν τίνα δὲ, αὐθις ἀκούσῃ.

ΤΥΧ. Ἄλλ' οὐκ ἀνέξομαι.

rium unam, fabrilem, aut cerdoniam? Neque enim alioquin res tuae ita habent, ut tali arte non indigeas.

Par. Recte istuc, Tychiade: neque enim harum ullius peritus sum.

Tych. Cuius igitur alterius?

Par. Cuius? Praeclaræ, ut ego puto: quam si didiceris, te quoque laudaturum arbitror. Re quidem ipsa recte in illa me iam versari aio; quamquam verbis non habeo tibi dicere.

Tych. Quam ergo?

Par. Nondum videor mihi praecepta illius fati esse meditarus. Itaque artem me aliquam scire, nec eam ob causam in difficultate me versari, nunc tibi licet cognoscere. Quam vero artem sciam, alias audies.

Tych. Sed moram non sustinebo.

ΠΑΡ. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον ἴσως φανεῖται σοι ἀκούσαντι.

ΤΥΧ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο σπουδάζω μαθεῖν.

ΠΑΡ. Εἰσαῦθις, ὦ Τυχιάδη.

ΤΥΧ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχρύνῃ.

ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτική.

2 ΤΥΧ. Κατα εἰ μὴ μαίνοιτό τις, ὦ Σίμων, τέχνην ταύτην Φαίῃ ἄν;

ΠΑΡ. Ἐγώ γε· εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ, τοῦ μηδεμίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην αὐτὴν αἰτίαν εἶναι μοι τὴν μανίαν δόκει, καί με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ὠφείει. Φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην τὰ μὲν ἄλλα χαλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, παραιτεῖσθαι δὲ τῶν ἀμαρτημάτων αὐτοὺς, ὥσπερ διδάσκαλον ἢ παιδαγωγὸν τούτων ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας.

14 Παραιτεῖσθαι) Ἀπολύειν. V.

Par. Novum tibi & mirum forte quiddam videbitur, cum audies, ars ista.

Tych. Atqui! eam ipsam ob causam cupio discere.

Par. Alias, Tychiade.

Tych. Nequaquam; sed nunc dicito, nisi tamen pudore impediris.

Par. Parasitica.

Tych. Tum aliquis, qui non idem insaniat, hanc artem dixerit?

Par. Ego nimirum. Si vero insanire tibi videar, at tu etiam insaniam illam in causa esse putato, quod aliam nullam artem novi, & criminibus me iam absolve. Aiunt enim, Deam illam, *Insaniam*, gravem ceteroquin esse se habentibus, sed excusare illorum peccata, quorum causas, magistri aut paedagogi instar, in se recipiat.

ΤΥΧ. Οὐκοῦν, ὦ Σίμων, ἡ παρασιτικὴ τέχνη ἐστὶ;

ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. καὶ γὰρ ταύτης δημιουργός.

ΤΥΧ. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος;

ΠΑΡ. Πάνυ ὠνείδισας, ὦ Τυχιάδῃ.

ΤΥΧ. Ἄλλ' οὐκ ἐρυθριάς, παράσιτον σαυτὸν καλῶν;

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, αἰσχυνοίμην γὰρ ἂν, εἰ μὴ λέγοιμι.

ΤΥΧ. Καὶ νῆ Δία, ὅποταν σε βουλόμεθα γνωρίζειν τῶν οὐκ ἐπισταμένων τῷ, ὅτε χρήζοι μαθεῖν, ὁ παράσιτος δηλονότι φήσομεν;

ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμεῖ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἥττον, ἢ Φειδίας ἔχαιρε τῷ Διί.

ΤΥΧ. Καὶ μὴν ἐκεῖνό μοι σκοποῦντι προοῖσται γέλως πάμπολυς.

ΠΑΡ. Τὸ ποῖον;

4 Πάνυ) Εἰρωνεία. V.

Tych. Igitur, Simon, Parasitica ars est?

Par. Ars quippe. Et ego illius auctor.

Tych. Et tu Parasitus ergo?

Par. Egregie vero maledixisti.

Tych. Sed non erubescis, cum Parasitum te vocas?

Par. Nequaquam: sed si non ita me vocarem, erubescerem.

Tych. Et, per Iovem, si designare te velimus eorum aliqui, qui te non norunt, isque cupiat nosse; nempe dicemus, Parasitus?

Par. Multo magis designaveritis istuc dicentes, quam si Phidiam vocetis statuarium. Nec minus enim ego hac arte, quam suo ille Iove, gaudeo.

Tych. Atqui illud mihi consideranti multus erupit risus.

Par. Quid?

ΤΥΧ. Εἰ ταῖς ἐπιστολαῖς ἄνωθεν, ὥσπερ ἔθος, ἐπιγράφοιμεν Σίμωνι παρασίτῳ.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, ἢ Δίῳ ἐπιγράφων Φιλοσόφῳ.

3 ΤΥΧ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλούμενος, οὐδὲν ἢ μικρόν μοι μέλει· σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὴν ἄλλην ἀτοπίαν.

ΠΑΡ. Τίνα μὴν;

ΤΥΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαταλέξομεν. ὥστε ἐπειδὴν πυρθάνηται τις ὅποιά τις αὐτῇ τέχνῃ ἐστί· λέγειν, οἷον γραμματικῇ, ἰατρικῇ, παρασιτικῇ.

ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδῃ, πολὺ μᾶλλον ταύτην, ἢ τινα ἑτέραν τέχνην φαίην ἂν· εἰ δέ σοι φίλον ἀκούειν, καὶ ὅπως οἴομαι, λέγοιμι ἂν, καίπερ οὐ παντάπασιν ὥν ὡς ἔφθην εἰπὼν, ἐπὶ τούτῳ παρεσκευασμένος οὐδέν.

ΤΥΧ. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει.

Tych. Si epistolis in summo, uti moris est, inscribamus, *Simoni Parasito*.

Par. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam si *Dioni* inscribas, *Philosopho*.

Tych. Verum tu quomodo vocari gaudeas, nihil aut parum curo. Sed videnda etiam absurda reliqua.

Par. Quae ergo?

Tych. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? ut, cum interrogaverit aliquis, Qualis haec *vel illa* ars sit, respondeatur, Qualis Grammatica, Medicina, Parasitica.

Par. Equidem, Tychiade, multo hanc magis, quam ullam aliam, artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo istud ita putem, dixerō, licet non omnino, ut modo dicebam, ad hoc ulla ex parte paratus.

Tych. Dic. Parum vero veritatis intererit.

ΠΑΡ. Ἴθι δὴ πρῶτον περὶ τῆς τέχνης, εἴ σοι δοκεῖ, ἥτις ποτὲ οὔσα τυγχάνει τῷ γένει σκοπῶμεν. οὕτως γὰρ ἐπακολουθήσαιμεν ἂν καὶ ταῖς κατ' εἶδος τέχναις, εἴπερ ἄρα ὀρθῶς μετέχοιμεν αὐτῆς.

ΤΥΧ. Τί ποτ' οὖν ἐστὶ τέχνη, ὥς ἐπίστασαι;

ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΤΥΧ. Μὴ τοῖνυν ὅκνει λέγειν αὐτὴν, εἴπερ οἶσθα.

ΠΑΡ. Τέχνη ἐστὶν, ὥς ἐγὼ διαμνημονεύω, σοφοῦ 4
τινος ἀκούσας, σύστημα ἐκ καταλήψεων ἐγγεγεγυμνασ-
μένων πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ.

ΤΥΧ. Ὅρθως ἐκείνου γε εἰπόντος, οὕτως ἀπεμνη-
μόνευσας.

ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἀπάντων ἡ παρασιτικὴ,
τί ἂν ἄλλο ἢ καὶ αὐτὴ τέχνη εἴη;

ΤΥΧ. Τέχνη γὰρ, εἴπερ οὕτως ἔχοι.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἕκαστον τοῖς τῆς τέχνης εἶδῃσιν
ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν, εἰ συνάδει, σκοπῶμεν,

Par. Age ergo, primum de arte, si tibi videtur, quae tandem sit genere, videamus. Sic enim assequamur forte etiam artes speciatim: si quidem recte illius participes sint.

Tych. Quid tandem ergo est ars? Nam scis videlicet.

Par. Omnino equidem scio.

Tych. Noli ergo cunctari eam dicere, si quidem nosti.

Par. Ars, ut memini ex homine docto audire, constat ex perceptionibus consentientibus & coexercitatis ad finem vitae utilem.

Tych. Ita, ut recte ille dixit, retulisti.

Par. Si vero omnia haec conveniant in Parasiticam; quid aliud ipsa quoque, quam ars, sit?

Tych. Ars enimvero, si quidem res ita se habeat.

Par. Age ergo singulatim artis formis applicantes Parasiticam, an conveniat ratio illius, videamus, nec, ut vi-

καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος, ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ
 χύτραι διακρούμεναι, μὴ σαβρὸν ἀποφθέγγηται. δεῖ
 τοῖνυν εἶναι καὶ ταύτην ὥσπερ καὶ πᾶσαν τέχνην, σύ-
 στημα ἐκ καταλήψεων. πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν, καὶ
 διακρίνειν ὅστις ἂν ἐπιτήδειος γένοιτο τρέφειν αὐτόν· καὶ
 ὅτῳ παρασιτεῖν ἀρξάμενος, οὐκ ἂν μεταγνοίῃ. ἢ τὸν μὲν
 ἀργυρογνώμονα τέχνην τὴνὰ Φήσομεν ἔχειν, εἴπερ ἐπί-
 στατο διαγιγνώσκειν τὰ τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων,
 καὶ τὰ μὴ· τοῦτον δὲ ἄνευ τέχνης διακρίνειν τοὺς τε κι-
 βδηλοὺς τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ ταῦτα,
 ὥσπερ τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀνθρώπων μὴ Φανερῶν
 εὐθύς ὄντων; αὐτὰ μέντοι ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐριπίδης
 καταμέμφεται, λέγων·

Ἄνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,

Οὐδὲις χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι.

ᾧ δὲ καὶ μείζων ἢ τοῦ παρασίτου τέχνη πέφυκεν, εἴγε

1 Μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι) κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἡ μία ἀπα-
 Πλεονάζει Ἀττικῶς ἡ ἀπαγόρευσις γόρευσις, ἥτοι ἡ πρώτη, ἢ ἡ δευτέ-
 ρα. V. (Γραι. ἀλλὰ μὴ &c. G.)

tiosae cum pulsantur testae, maligne respondeat. Oportet
 ergo hanc, ut unamquamque artem, compagem esse re-
 rum certo perceptarum. Primum quidem est explorare ac
 discernere, quis idoneus sit ad se nutriendum, quique prae-
 bere sibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet sen-
 tentiam. Nisi forte nummularium habere artem quandam
 dicemus, si dignoscere sciat adulterina numismata ab his,
 quae non sunt talia; hunc autem sine arte dignoscere fal-
 laces homines a bonis: idque cum non, velut nummi, sic
 homines aperti statim sint. Verum id ipsum accusat etiam vir
 sapiens Euripides, dicens:

In qua virum queas malum dignoscere,

Innata nulla corpori certa est nota.

Unde etiam natura maior Parasiti ars est, si quidem ea res

καὶ τὰ οὕτως ἄδηλα καὶ ἀφανῆ, μᾶλλον τῆς μαντικῆς γνωρίζει τε καὶ οἶδε. Τὸ δὲ γε ἐπίστασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδείους, καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἱ κειώσεται, καὶ εὐνούστατον ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἀποδείξει, ἅρ' οὐ συνέσεως καὶ καταλήψεως ἐρρωμένης εἶναι σοι δοκεῖ;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα.

ΠΑΡ. Τὸ δὲ γε ἐν ταῖς ἐστιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως πάντος ἀπέλβῃ πλέον ἔχων, καὶ παρευδοκιμῶν τοὺς μὴ τὴν αὐτὴν αὐτῷ κεκτημένους τέχνην, ἀνευ τινὸς λόγου καὶ σοφίας πλάττεσθαι οἶει;

ΤΥΧ. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἐπίστασθαι τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας τῶν ὄψων καὶ τῶν σιτίων, πολυπραγμοσύνην ἀτέχνου τινὸς εἶναι σοι δοκεῖ; καὶ ταῦτα τοῦ γενναιοτάτου Πλάτωνος οὕτωςι λέγοντος, Τοῦ μέλλοντος ἐστιάσεσθαι μὴ μαγειρικοῦ ὄντος, σκευαζομένης θοίνης ἀκυροτέρα ἢ κρί-

quoque obscuras adeo, & minime manifestas, magis quam divinationo, intelligit ac novit. Scire vero dicere ac facere idonea, quibus in familiaritatem perveniat, & benevolentissimum se alenti ostendat, nonne intelligentiae, & robustae ad percipiendum facultatis esse tibi videtur?

Tych. Omnino.

Par. Ut vero in ipsis coenis meliori quam quisquam conditione discedat aliquis, & iucundior conviva habeatur illis, qui non eandem, quam ipse, artem habent, idne sine ratione ac sapientia putas effici?

Tych. Minime vero.

Par. Quid vero, nosse virtutes & vitia obsoniorum ciborumque, curiositatem inertis viri esse, tibi videtur? idque cum generosissimus Platon sic dicat: Si is, qui epulaturus est, coquinariae non sit peritus, paratae coenae minus firmum

6 σις. Ὅτι γε μὴν οὐκ ἐκ καταλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγγεγυμνασμένης ἐστὶν ἡ παρασιτική, μάθοις ἂν ἐνθένδε ραδίως. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καταλήψεις καὶ ἡμέρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐνιαυτοὺς πολλάκις ἀσυγγύμναστοι μένουσι, καὶ ὅμως οὐκ ἀπόλλυνται παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι· αἱ δὲ τοῦ παρασίτου καταλήψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἴη ἐν γυμνασίῳ, ἀπόλλυσιν οὐ μόνον, οἶμαι, τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν
7 τεχνίτην. Τό γε μὴν, πρὸς τὶ τέλος εὐχρηστον τῷ βίῳ, μὴ καὶ μανίας εἴη ζητεῖν; ἐγὼ γὰρ τοῦ φαγεῖν καὶ τοῦ πιεῖν οὐδὲν εὐχρηστότερον εὐρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὄν, οὐδὲ ζημ
γε ἄνευ τούτου ἐστί.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

6 Παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι) Καὶ μὴν, μάταιε, δὴ τοῦτο οὐ τέχνη τῆς τέχνης πεφυκυίας καὶ -- αὐτῆς ἐμποιεῖν -- τεχνῶνται, καὶ τέλος ὅτι -- παρὰ τὴν ἐνέργειαν κεκτησθῶσι. ὥσπερ οἰχοδομικῇ, οἰκίαν· εἰ οὐ τὴν κιβαριστικὴν καὶ ὀρχηστικὴν ἀντιτιθεῖς, οὐδὲν γὰρ αὐταὶ τὰς ἐνεργείας ἔχουσι τέλος. πρῶτον μὲν οὐδεὶς φθόνος τῆς ὁμοιότητος,

οὐδὲ γὰρ οὐδ' αὐταὶ τῶν σπουδαίων τεχνῶν, τοῦ κατὰ βίον εὐχρήστου σισυλημίναι. Εἴτα δ' ὅτι καὶ τούτων ἡ παρασιτικὴ τὴν μηδεμίαν ἔχον ἐντίθεται παρασίτῳ ἀπολειπομένη, καθὼς αὐτὸς σημνύων αὐτὴν ἀπέφηνε πρὸς τὸ ἀνυπαρκτόν σε -- τῆς τῶν τεχνῶν ὑπιστάσεως ἐξοστράκιζομένη. V.

iudicium. Esse autem non ex perceptione modo, sed coëxercitatum etiam Parasiticam, ex his facile discas. Nam aliarum perceptiones artium & dies, & noctes, & menses, & annos faepe sic durant, ut non simul exercentur; & tamen non pereunt apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti perceptiones, nisi quotidie sit in sua palæstra, perdunt non solum, puto, artem, sed ipsum etiam artificem. De illo vero, *ad finem vitae utilem*, nonne insanum fuerit quaerere? Ego enim nihil in vita utilius invenio, quam edere & bibere: ac ne vivere quidem absque illo licet.

Tych. Sic est fane.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν οὐδὲ τοιοῦτόν τι ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, 8
ἑποῖον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχὺς, ὥστε τέχνην μὲν μὴ δο-
κεῖν αὐτὴν, δύναμιν δὲ τινὰ τοιαύτην.

ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΠΑΡ. Ἀλλὰ μέντοι οὐδὲ ἀτεχνία ἐστίν. ἡ γὰρ ἀτε-
χνία οὐδέποτε οὐδὲν κατορβοῖ τῷ κεκτημένῳ. Φέρε γὰρ,
εἰ ἐπιτρέψας σὺ σεαυτῷ ναῦν ἐν θαλάττῃ καὶ χειμῶνι,
μὴ ἐπιστάμενος κυβερνᾶν, σωθείης ἄν;

ΤΥΧ. Οὐχ οὕτω.

ΠΑΡ. Τί δὴ ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἧς δυ-
νῆσαι σώζειν ἑαυτόν;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν καὶ παράσιτος ὑπὸ τῆς παρασιτικῆς,
εἴπερ ἦν ἀτεχνία, οὐκ ἂν ἐσώζετο;

ΤΥΧ. Ναί.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τέχνη σώζεται, ἀτεχνία δὲ οὐ;

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

Par. Verum nec ex illo genere est Parasitica, qualis for-
ma & robur, ut ars non videatur, sed talis facultas.

Tych. Vera dicis.

Par. Sed neque inertia est. Inertia enim nunquam quid-
quam recte peragit ei, qui illam habet. Age enim, si ipse
tibi committas in mari ac tempestate navim, gubernandi
imperitus, sperasne te servatum iri?

Tych. Non ita.

Par. Quare tandem, nisi quod non habeas artem, qua
servare te possis?

Tych. Sic est.

Par. Ergo etiam a Parasitica non servaretur Parasitus,
si ea inertia esset?

Tych. Nempe.

Par. Ergo arte servatur, inertia autem non?

Tych. Scilicet.

ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρασιτική.

ΤΥΧ. Τέχνη, ὡς ἔοικε.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθοὺς, καὶ ἡνίο-
χους τεχνίτας ἐκπεσόντας τῶν δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλά-
κις, καὶ τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν
διαφθαρέντας· παρασίτου δὲ ναυάγιον οὐδὲ εἰς ἔχοι τοι-
οῦτον εἰπεῖν. οὐκοῦν εἰ μήτε ἀτεχνία ἐστὶν ἡ παρασιτι-
κὴ, μήτε δύναμις, σύστημα δέ τι, καὶ ἐκ καταλήψεων
γεγυμνασμένων, τέχνη δηλονότι διωμολόγηται ἡμῖν
σήμερον.

9 ΤΥΧ. Ὅσον ἐκ τούτου εἰκάζω· ἀλλ' ἐκείνο, ὅπως
καὶ ὅρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδῶς τῆς παρασιτικῆς.

ΠΑΡ. Ὅρθῳς σύγε λέγων. δοκεῖ γὰρ δὴ μοι οὕτως
ἂν μάλιστα διωρίσθαι, παρασιτικὴ ἐστὶ τέχνη ποτέων,
καὶ βρωτέων, καὶ τῶν διὰ ταῦτα λεκτέων, τέλος δὲ
αὐτῆς τὸ ἡδύ.

11 Ἄλλ' ἐκεῖνο σκόπει) Εἰς τοὺς Ἐπικουρείους αἰνέττεται, οἱ τέλος τοῦ
ἀγαθοῦ τὴν ἡδονὴν ἀπεφάναντο. V.

Par. Ars igitur est Parasitica.

Tych. Ars, ut videtur.

*Par. Atqui gubernatores quidem bonos, & aurigas arti-
fices sedibus ego novi saepe excussos, & contusos alteros,
alteros autem omnino pereuntes: Parasiti vero naufragium
tale nemo dixerit. Ergo si neque inertia est Parasitica, ne-
que facultas, sed corpus quoddam concinnatum e com-
prehensionibus exercitatis, artem nempe esse, inter nos
hodie convenit?*

*Tych. Quantum ex istis colligo. Verum illud superest,
ut etiam finitionem nobis bonam reddas Parasiticae.*

*Par. Recte tu illud postulas. Videtur enim mihi recte ita
finiri: Parasitica est ars esculentorum & poculentorum, atque
propter ista dicendorum, finis autem illius voluptas.*

ΤΥΧ. Ὑπέρευγέ μοι δοκεῖς ὀρίσασθαι τὴν σεαυτοῦ τέχνην. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ πρὸς ἐνίους τῶν φιλοσόφων μάχη σοι περὶ τοῦ τέλους ᾗ.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γε, εἴπερ ἔσται τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς. Φανεῖται δὲ οὕτως. 10
ὁ γὰρ σοφὸς Ὀμηρος τὸν τοῦ παρασίτου βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριος καὶ ζηλωτὸς εἴη μόνος,

Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημι τέλος χαριέστερον εἶναι,

Ἡ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,

— — παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι

Σίτου καὶ κρεῖων, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων

Οἰνοχόος φορέῃσι, καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσι.

καὶ ὡς οὐχ ἱκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον τὴν αὐτοῦ γνώμην ποιεῖ φανερωτέραν, εὖ λέγων

Τοῦτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι,
οὐχ ἕτερόν τι ἐξ ὧν φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν, εὐδαιμον

Tych. Pulcherrime definiisse mihi tuam artem videris. Sed illud dispice, ne cum philosophorum quibusdam pugna tibi sit de fine.

Par. Quin sufficit, modo fit idem finis felicitatis & Parasiticae. Apparebit autem ita. Sapiens enim Homerus, admiratus Parasiti vitam, beatam nempe & invidendam esse solam,

Non, inquit, finis quisquam iucundior exstat,

Quam si laetitiae populum tenor occupet omnem.

— — *Si mensa exstructa sit alte*

Pane ac carne, merumque cavis crateribus haustum

Circum omnes pincerna ferat, cyathisque ministret.

Et quasi non fatis illa admiratus esset, suam ipsius sententiam manifestiorem reddit, bene dicens:

Haec nostro nobis pulcherrima corde videntur:

nihil aliud, quantum dicit, beatum putans, quam parasi-

νομίζων. καὶ μὴν οὐδὲ τῷ τυχόντι ἀνδρὶ περιτέθεικε τού-
τους τοὺς λόγους, ἀλλὰ τῷ σφωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων.
καίτοι γε εἴπερ ἐβούλετο Ὀδυσσεὺς τὸ κατὰ τοὺς Στωϊ-
κοὺς ἐπαινεῖν τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε τὸν Φι-
λοκτήτην ἀνήγαγεν ἐκ τῆς Λήμνου, ὅτε τὸ Ἴλιον ἐξεπόρ-
θησεν, ὅτε τοὺς Ἕλληνας Φεύγοντας κατέσχεν, ὅτε εἰς
Τροίαν εἰσῆλθεν, ἐαυτὸν μαστιγώσας, καὶ κακὰ καὶ
Στωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ τότε οὐκ εἶπε τοῦτο τέλος
χαριέστερον· ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν Ἐπικούρειων βίῳ
γενόμενος αὐθις παρὰ τῇ Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν
ἐν ἀργίᾳ τε βιοτεύειν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βινεῖν τὴν Ἀτ-
λαντος θυγατέρα, καὶ κινεῖν πάσας τὰς λεῖας κινή-
σεις, οὐδέποτε εἶπε τοῦτο τὸ τέλος χαριέστερον, ἀλλὰ
τὸν τῶν παρασίτων βίον. ἐκαλοῦντα δὲ δαιτυμόνες οἱ
παρασίτοι τότε. πῶς οὖν λέγει; πάλιν γὰρ ἄξιον ἀνα-
μνησθῆναι τῶν ἐπῶν· οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκούειν αὐτῶν,
μὴ πολλάκις λεγομένων·

tari. Ac non vulgari viro illos sermones tribuit, sed Grae-
corum sapientissimo. Atqui si voluisset Ulysses Stoicum il-
lum finem laudare, poterat ea dicere, cum Philocteten re-
ducit e Lemno, cum vastat Ilium, cum fugientes Grae-
cos retinet, cum Troiam ingreditur, flagellis a se ipso se-
ctus, malosque & Stoicos indutus pannos. Verum eo tem-
pore non dixit hunc *iucundio rem finem*. Quin etiam in Epi-
cureorum vivendi ratione constitutus rursus apud Calyp-
sonem, cum liceret ipsi in otio vivere, & luxuriari, &
Atlantis filiam subigere, & mollibus omnibus moveri mo-
tibus, nunquam hunc dixit *finem iucundio rem*, sed vitam Pa-
rasitorum. Vocabantur autem eo tempore Parasiti *convivae*.
Quomodo igitur dicit? Rursus enim versus ipsos memo-
rare operae pretium est; neque enim satis intelligere licet,
nisi saepius recitentur:

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἐξείης. καί

Παραπλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρεῶν.

Ὅγε μὴν Ἐπικούρος σφόδρα ἀναισχύντως ὑφελόμενος 11
τὸ τῆς παρασιτικῆς τέλος, τῆς κατ' αὐτὸν εὐδαιμονίας,
τέλος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμά ἐστι, καὶ
οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει τὸ ἡδύ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, οὐ-
τῷ μάθοις ἄν. ἔγωγε ἡγοῦμαι τὸ ἡδὺ πρῶτον μὲν τὸ τῆς
σαρκὸς ἀόχλητον, ἔπειτα τὸ μὴ θορύβου καὶ ταραχῆς
τὴν ψυχὴν ἐμπεπλῆσθαι. τούτων τοίνυν ὁ μὲν παράσι-
τος ἐκατέρων τυγχάνει· ὁ δὲ Ἐπικούρειος οὐδὲ θάτερου.
ὁ γὰρ ζητῶν περὶ σχήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας,
καὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ ἀποστημάτων, καὶ πρώτων
στοιχείων, καὶ περὶ τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶ,
καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ τέλους αἰεὶ πολεμῶν, καὶ διαφερό-
μενος πρὸς τινὰς, οὐ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν
κοσμικαῖς ἐστὶν ὀχλήσεσιν. ὁ δὲ παράσιτος, πάντα

5 Καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει) οὐ γενικῇ συντάξει τοῦτο, ἢ ἀντὶ
Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν. ὁμοίον τῷ, τοῦ πικρόντισται, σπουδῆς ἔξια
μελίσσουσι δέ μοι ἵπποι. εὐθεία γὰρ, ται. V.

Convivaeque sedent deinceps. Et:

Mensa exstructa sit alte Pane & carne.

Atque Epicurus valde impudenter suffuratus Parasiticae fi-
nem, felicitatis, quam ipse statuit, finem facit. Hoc au-
tem esse furtum, neque curae esse voluptatem Epicuro,
sed Parasito, sic discas. Equidem arbitror, voluptatem pri-
mo quidem inesse in corporis a molestia vacuitate: deinde
in eo, si neque anima tumultus vel perturbationis plena
sit. Utrumque horum consequitur Parasitus: at Epicureus
aeque alterutrum. Qui enim quaerit de figura terrae, de
mundis infinitis, de magnitudine solis, ac distantis, de pri-
mis elementis, ac de Diis, sintne an non sint? qui de ipso
bonorum fine semper pugnat, & ab aliis diffidet; ille non
in humanis modo, sed in mundanis etiam est molestiis. At

Lucian. Vol. VII.

H

καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πεπιστευκῶς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, οὐδενὸς αὐτῷ τοιούτου παρενοχλοῦντος, ἐσθίει, καὶ κοιμᾶται ὑπτιος, ἀφεικῶς τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τῆς σχεδίας ἀποπλέων οἶ-
 12 καδε. Καὶ μὴν οὐχὶ κατὰ ταῦτα μόνον οὐδεν προσήκει τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικούρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκεῖνα. ὁ γὰρ Ἐπίκουρος οὗτος, ὅστις ποτέ ἐστιν ὁ σοφός, ἤτοι φαγεῖν ἔχει, ἢ οὐ. εἰ μὲν οὐκ ἔχει, οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσεται, ἀλλ' οὐδὲ ζήσεται· εἰ δὲ ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε παρὰ ἄλλου· εἰ μὲν οὖν παρ' ἄλλου τὸ φαγεῖν ἔχοι, παράσιτός ἐστι, καὶ οὐχ ὥς λέγει· εἰ δὲ παρ' ἑαυτοῦ, οὐχ ἡδέως ζήσεται.

ΤΥΧ. Πῶς οὐχ ἡδέως;

ΠΑΡ. Εἰ γὰρ ἔχοι τὸ φαγεῖν παρ' ἑαυτοῦ, πολλὰ τοι, ὦ Τυχιάδῃ, τῷ τοιούτῳ βίῳ παρακολουθεῖν ἀνάγ-

Parasitus, qui bene habere omnia putet, credatque, non meliori haec esse loco posse, quam sunt: cum securitate multa & tranquillitate, nulla re tali ipsum interpellante, edit & dormit supinus, pedibus manibusque remissis, ut Ulysses in rate domum navigans. Quin non hanc solum ob rationem nihil pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob ista. Epicurus enim iste, quicumque demum est, sapiens, aut habet quod edat, aut non habet. Si non habet, tantum abest, ut suaviter vivat, ut ne vivat quidem. Si vero habet, aut a se habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Parasitus est, & non, ut ait, *Philosophus*: si vero a se, non vivet suaviter.

Tych. Quomodo non suaviter?

* *Par.* Quia si cibum a se habeat, multa sane, Tychiade, hanc vitam consequi necesse est. Et vide, quot ac quanta?

καὶ καὶ ἄθρει πόσα. δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσεσθαι καθ' ἡδονὴν τὰς ἐγγινομένας ὀρέξεις ἀπάσας ἀναπληροῦν. ἢ τί Φῆς;

ΤΥΧ. Καί μοι δοκεῖ.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει. τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδέν, οὐκέτι ὥστε πένης οὐκ ἂν σοφὸς γένοιτο, οὐδὲ ἐφικνοῖτο τοῦ τέλους· λέγω δὲ τοῦ ἡδέος. ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὁ πλούσιος, ὁ παρὰ τῆς οὐσίας ἀφθόνως ταῖς ἐπιθυμίαις χορηγῶν, δυνήσεται τοῦδε ἐφικέσθαι. τί δήποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα τὰ ἑαυτοῦ πολλαῖς περιπίπτειν ἀηδίαις, τοῦτο μὲν τῷ μαγείρῳ κακῶς σκευάσαντι τὸ ὄψον μαχόμενον, ἢ, εἰ μὴ μάχοιτο, Φαῦλα παρὰ τοῦτο ἐσθίοντα τὰ ὄψα, καὶ τοῦ ἡδέος ὑστερεῖν· τοῦτο δὲ τῷ οἰκονομοῦντι τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονομοίῃ, μαχόμενον. ἢ οὐχ οὕτω;

ΤΥΧ. Νῆ Δία, καί μοι δοκεῖ.

Oportet eum, qui suaviter vivere velit, cupiditates omnes explere. Aut aliquid *contra* dicis?

Tych. Etiam mihi sic videtur.

Par. Igitur ei, qui multa possidet, hoc forte suppeditaverit: illi vero, qui parum aut nihil, non item. Itaque pauper non fiat sapiens, neque ad finem perveniat, dico autem voluptatem. Sed neque dives, de suis opibus copiose ministrans cupiditatibus, poterit ad illum pervenire. Quid ita? quia necesse est, eum, qui sua impendat, in multas incidere iniucunditates: cui nunc pugnandum sit cum coquo, si male paravit cibum, aut, si non pugnet, mali ab hoc edendi cibi, & voluptate carendum: nunc cum dispensatore rei familiaris, si male dispense, pugnandum. An non ita est?

Tych. Per Iovem, mihi quoque videtur.

ΠΑΡ. Τῷ μὲν Ἐπικούρῳ πάντα συμβαίνειν εἰκὸς, ὥστε οὐδέποτε τεύχεται τοῦ τέλους· τῷ δὲ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν, ὃ χαλεπήνη, οὔτε ἀγρός, οὔτε οἰκονόμος, οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων ἀχθεσθεῖη, καὶ πάντα ἔχει, ὥστε καὶ Φάγοι καὶ πόιοι, μόνος οὗτος
 3 ὑπὸ μηδενός, ὧν ἐκεῖνος, ἀνάγκη ἐνοχλούμενος. Ἀλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτική, καὶ τούτων καὶ τῶν ἄλλων ἱκανῶς δέδεικται. λοιπὸν, ὅτι καὶ ἀρίστη δεικτέον, καὶ τοῦτο οὐχ ἀπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν· εἴτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἐκάστης κοινῇ μὲν σὺν ἀπασῶν οὕτω διαφέρει. πάσης γὰρ τέχνης ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς, ἅπερ οὐκ ἐστὶν ὅστις οὐκ ἂν ἀπεύξαιτο. ταύτην δὲ τὴν τέχνην, ὡς ἔοικε, μόνῃ ἔξεστι μαθεῖν ἄνευ πόνου. τίς γὰρ ἀπὸ δειπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινας ἀπὸ τῶν διδασκάλων ὁρῶμεν; τίς δ' ἐπὶ δειπνον ἀπιών, ὠφθῇ

Par. Epicuro quidem evenire ista possunt omnia. Itaque nunquam consequetur finem. Sed Parasito neque coquus est, cui irascatur, neque ager, neque dispensator, neque pecuniae, de quibus deperdis gravetur; & habet omnia, ut solus ipse edat ac bibat, earum, quibus iste necessario conficiatur, molestiarum a nulla interpellatus. Verum artem esse Parasiticam, tum ex his, tum ex reliquis satis demonstratum est. Superest, ut demonstremus, etiam esse optimam: idque non simpliciter; sed primo quidem, communiter artibus omnibus esse praestantiorē; deinde etiam singularitē unaquaque. Communiter ergo omnibus ita praestat, quod omnis ars necessario adhibet disciplinam, laborem, metum, plagas, quae nemo est, quin abominetur. Hanc vero solam, ut videtur, artem discere licet sine labore. Quis enim de coena unquam discessit plorans, ut quosdam de magistris videmus? Quis vero ad coenam iens

σκυθρωπός, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες; καὶ μὴν ὁ μὲν παράσιτος ἐκὼν αὐτὸς ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται, μάλιστα ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μαθάνοντες, μισοῦσιν αὐτάς, ὥστε ἐνιοὶ δι' αὐτάς ἀποδιδράσκουσι. τί δὲ οὐ κακὴν ἐννοῆσαι σε δεῖ, ὅτι καὶ τοὺς ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας, οἱ πατέρες καὶ μητέρες τούτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέραν καὶ τὸν παράσιτον; Καλῶς, ἢ Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντες, ὅτε αὐτῷ φαγεῖν οὐκ ἔγραψεν ὀρθῶς, μὴ ὅτε. οὕτω τὸ πρᾶγμα καὶ ἐντιμον, καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα φαίνεται. Καὶ μὴν αἱ ἄλλαι τέχναι τὸ ὕστερον τοῦ- 14
το ἔχουσι μετὰ τὸ μαθεῖν, καὶ τοὺς καρποὺς ἡδέως ἀπολαμβάνουσι. πολλὴ γὰρ, καὶ ὀρθὸς οἶμος ἐς αὐτά. ἡ δὲ παρασιτικὴ μόνη τῶν ἄλλων εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τῷ μαθάνειν, καὶ ἅμα τε ἄρχεται, καὶ ἐν τῷ τέλει ἐστίν. αἱ μὲντοι τῶν ἄλλων τεχνῶν οὐ τινὲς, ἀλλὰ

3 Οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μαθ.) γὰρ αὐταὶ πορισμοῦ χάριν βίου τοῖς
Τὰς βαναύσους λέγει τέχνας· καὶ κερημένους μεταχειρίζονται. V.

visus est tristis, ut qui scholas frequentant? Quin Parasitus sponte sua ipse ad coenam venit, artis cupidissimus: qui vero artes discunt alias, odio eas habent, adeo ut quidam propter eas aufugiant. Quid vero? nonne illud etiam cogitandum est, quod illis in artibus proficientes his maxime rebus patres matresque munerantur, quibus Parasitum quotidie? *Pulchre per Iovem*, inquiunt, *scripsit puer; date illi cibum: non recte scripsit; ne date.* Adeo ea res & ad honorem gravis & ad poenam videtur. Verum aliae artes postremum hoc habent post disciplinam, & hunc fructum lubenter recipiunt: multa enim, & ardua ad illum via est. Parasitica vero sola reliquarum, statim ipso disciplinae tempore, sua arte fruitur; & simul, dum incipit, finem etiam suum consequitur. Ac non quaedam reliquarum artium,

- πᾶσαι ἐπὶ μόνῃν τὴν τροφὴν γεγόνασιν· ὁ δὲ παράσιτος
 εὐθύς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τῷ ἀρξασθαι τῆς τέχνης. ἢ
 οὐκ ἔννοεῖς ὅτι ὁ μὲν γεωργὸς γεωργεῖ, οὐ τοῦ γεωργεῖν
 ἕνεκα, καὶ ὁ τέκτων τεκταίνεται, οὐ τοῦ τεκταίνεσθαι
 ἕνεκα· ὁ δὲ παράσιτος, οὐχ ἕτερον μέντοι διώκει, ἀλλὰ
 τὸ αὐτὸ καὶ ἔργον ἐστὶν αὐτοῦ, καὶ οὐ ἕνεκα γίγνεται;
 15 Καὶ μὴν ἐκεῖνά γε οὐδεὶς ἐστὶν ὅστις οὐκ ἐπίσταται, ὅτι
 οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι τὸν μὲν ἄλλον
 χρόνον ταλαιπωροῦσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας τοῦ μηνὸς ἡμέ-
 ρας ἱερὰς ἄγουσι. καὶ αἱ πόλεις δὲ, τὰς μὲν δι' ἔτους,
 τὰς δὲ ἐμμήνους ἑορτὰς διατελοῦσι, καὶ εὐφραίνεσθαι
 λέγονται τότε. ὁ δὲ παράσιτος τοῦ μηνὸς τὰς τριάκονθ'
 ἡμέρας ἱερὰς ἄγει· πᾶσαι γὰρ δοκοῦσιν αὐτῷ εἶναι τῶν
 16 θεῶν. Ἔτι οἱ μὲν βουλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας κατορ-
 θοῦν, ὀλιγοσιταῖς καὶ ὀλιγοποσιταῖς χρῶνται, καθάπερ
 οἱ νοσοῦντες. πολυποσιταῖς δὲ καὶ πολυσιταῖς οὐκ ἐστὶν
 17 εὐφραϊνόμενον μαρτυρεῖν. Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι χῶ-

sed universae ad sola alimenta paranda natae sunt: Parasitus autem statim cum incipit artem, alimenta habet. An non cogitas, agrum coli ab agricola non agriculturae causa; & struere fabrum domos non struendi causa: sed Parasitus nihil sequitur aliud; verum idem & opus ipsius est, & illud, cuius causa suscipitur? Etiam reliqua nemo est qui nesciat: ut, qui in reliquis artibus elaborant, reliquo tempore aerumnabili labore fungi, unum autem aut duo solos in mense dies festos habere; ipsasque civitates, alios annuos, alios autem menstruos dies festos obire, ac tum exhilarari dici: Parasitum vero triginta mensis dies festos agere. Omnes enim Deorum esse illi videntur. Porro qui in reliquis artibus recte versari volunt, ii paucio cibo & potu paucio utuntur, aegrotorum instar: qui enim copioso potu aut cibo gaudeat, ille non didicerit facile. Et re-

ῖς ὀργάνων οὐδαμῶς τῷ κεκτημένῳ ὑπηρετεῖν δύνανται·
 οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἐνὶ χωρὶς αὐλῶν, οὔτε ψάλλειν ἄνευ
 λύρας, οὔτε ἵππεύειν χωρὶς ἵππου. αὕτη δὲ οὕτως ἐστὶν
 ἀγαθὴ, καὶ οὐ βαρεῖα τῷ τεχνίτῃ, ὥστε καὶ ὑπάρχει
 μηδὲν ἔχοντι ὄπλον χρῆσθαι αὐτῇ. Καὶ, ὡς ἔοικε, τὰς 18
 ἄλλας τέχνας μανθάνομεν μισθὸν διδόντες, ταύτην δὲ
 λαμβάνοντες. Ἐπὶ τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι διδάσκα- 19
 λοὶ τινες, τῆς δὲ παρασιτικῆς οὐδεὶς, ἀλλ' ὥσπερ ἡ ποιη-
 τικὴ, κατὰ Σωκράτην, καὶ αὕτη τινὶ μοίρᾳ παραγίγνε-
 ται. Καὶ κεῖνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας ὁδεύ- 20
 οντες, ἢ πλέοντες, οὐ δυνάμεθα διαπραττεσθαι· ταύτη
 δὲ ἐστὶ χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ πλέοντι.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Καὶ μέντοι, ὦ Τυχιάδῃ, αἱ μὲν ἄλλαι τέ- 21
 χναι δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν, αὕτη δὲ οὐδεμίᾳς
 ἑτέρας.

liquae artes sine instrumentis nullo modo ministrare pos-
 sunt artificii: neque enim tibia canere licet sine tibia, ne-
 que psallere sine lyra, neque sine equo equitare. Haec ve-
 ro ita commoda, ita non gravis artificii, ut etiam nihil ar-
 morum habens uti ea possit. Et, quod nec iniquum est,
 alias artes discimus mercēde data; hanc accepta. Insuper
 aliarum artium quidam sunt magistri; Parasiticae autem
 nullus: sed quemadmodum poetica, auctore Socrate, ita
 haec divina sorte contingit. Etiam illud mihi considera,
 quod reliquas artes, qui iter faciunt, aut navigant, exer-
 cere non possunt; hac in via etiam & naviganti licet uti.

Tych. Utique.

Par. Verum etiam, Tychiade, videntur hanc appetere
 artes aliae, haec alterius non item.

ΤΥΧ. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν σοι δοκοῦσι;

ΠΑΡ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΤΥΧ. Πῶς οὖν ὁ παράσιτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, οὐκ ἀδικεῖ μόνος;

22 ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν. Καὶ μὴν τῶν ἄλλων τεχνῶν αἱ ἀρχαὶ Φαῦλαί τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἡ ἀρχὴ πάνυ γενναῖά τις. τὸ γὰρ θρυλλούμενον τοῦτο τῆς Φιλίας ὄνομα, οὐκ ἄλλα τι εὐροῖς, ἢ ἀρχὴν παρασιτικῆς.

ΤΥΧ. Πῶς λέγεις;

ΠΑΡ. Ὅτι οὐδεὶς ἐχθρὸν, ἢ ἀγνώστα ἄνθρωπον, ἀλλ' οὐδὲ συνήθη μετρίως, ἐπὶ δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ δεῖ πρότερον, οἶμαι, τοῦτον γενέσθαι Φίλον, ἵνα κοινωνήσῃ σπονδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν τῆς τέχνης ταύτης μυστηρίων. ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσά τινων λεγόντων, ποταπὸς δὲ οὗτος ὁ Φίλος, ὅστις οὐ βέβρωκεν οὐδὲ πέ-

Tych. Quid vero? nonne qui aliena sumunt, iniuste agere tibi videntur?

Par. Quidni?

Tych. Quomodo igitur Parasitus, sumens aliena, solus non iniuste agit?

Par. Non habeo, quod dicam. Verum aliarum artium prava quaedam ac vilia sunt initia: Parasiticae vero origo plane generosa. Illud enim tritum amicitiae nomen non aliud invenies, quam Parasiticae initium.

Tych. Quid ita?

Par. Quia nemo inimicum aut ignotum hominem, sed neque mediocriter familiarem ad coenam vocat: sed oportet, puto, hunc prius amicum fieri, ut particeps fiat libationum & mensae, & artis huius mysteriorum. Ego ergo saepe audiui dicentes, Qualis autem hic sit amicus, qui

παῦκε μετ' ἡμῶν; ὡς δηλονότι τὸν συμπίνοντα καὶ συνε-
σθίοντα μόνον πιστὸν ἡγουμένων φίλον. Ὅτι γε μὴν ἡ 23
βασilikωτάτη τῶν τεχνῶν ἐστὶν αὕτη, μάθοις ἂν καὶ ἐκ
τούδ' οὐχ ἥκιστα. τὰς μὲν γὰρ λοιπὰς τέχνας οὐ μόνον
κακοπαθοῦντες, καὶ ἰδρῶντες, ἀλλὰ, νῆ Δία, καθή-
μεκοι καὶ ἐσθῶντες ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμέλει δοῦλοι τῶν
τεχνῶν. ὁ δὲ παράσιτος μεταχειρίζεται τὴν αὐτοῦ τέ-
χνην, ὡς βασιλεὺς κατακείμενος. Ἐκεῖνα μὲν γὰρ τί 24
δεῖ λέγειν περὶ τῆς εὐδαιμονίας αὐτοῦ, ὅτι δὴ μόνος κατὰ
τὸν σοφὸν Ὅμηρον οὔτε φυτεύει χερσὶ φυτὸν, οὔτε ἀροῖ,
ἀλλὰ τὰ ἄσπαρτα, καὶ τὰ ἀνήροτα πάντα νέμεται;
Καὶ μὴν ῥήτορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ χαλκεά οὐδέν 25
κωλύει τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ἐργάζεσθαι, ἐάν τε πονηρὸς,
ἐάν τε καὶ μωρὸς ᾗ, παρασιτεῖν δὲ οὐδεὶς δύναται ἢ μω-
ρὸς ὢν, ἢ πονηρὸς.

ΤΥΧ. Παπαί. οἷον χρῆμα ἀποφαίνει τὴν παρασι-

neque comedit neque bibit nobiscum, ut qui putarent vi-
delicet solum, qui una bibat atque cibum capiat, fidelem
amicum. Hanc vero maxime regiam esse artium, etiam hinc
non minimum intelligas. Reliquas artes enim non cum mo-
lestia tantum & sudore exercent, sed, per Iovem, seden-
tes atque stantes, nempe velut servi artium: at Parasitus
suam artem tractat accumbens, velut rex. Illa enim quid
dicere attinet de illius felicitate, quod solus, ut docti Ho-
meri verbis utar, nec plantat manibus plantam, nec arat;
sed sine femine & aratro depascitur omnia? Porro Rheto-
rem & Geometram & fabrum nihil prohibet artem exer-
cere suam, etsi malus sit vel stultus: parasitari autem ne-
mo potest, qui vel stultus sit, vel malus.

Tych. Vah, quantam rem ostendis esse Parasiticam! Ita-

τικήν· ὥστε καὶ αὐτὸς ἤδη βούλεσθαι δοκῶ μοι παράσιτος εἶναι ἀντὶ τούτου ὅς εἰμι.

- 26 ΠΑΡ. Ὡς μὲν ταῖνυν κοινῇ πάντων διαφέρει, δεδειχθαί μοι δοκῶ. Φέρε δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστης διαφέρει, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσοις τέχναις παραβάλλειν αὐτήν, ἀνόητόν ἐστι· καὶ μᾶλλον πῶς καθαιροῦντος τὸ ἀξίωμα τῆς τέχνης. ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει, δεικτέον. ὁμολογῆται γὰρ δὴ πρὸς πάντων, τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἃς διὰ γειννοσιότητα καὶ ἐπιστήμας ἀποφαίνονται τινες. ἐπειδὴν γοῦν καὶ τούτων ἀποδείξαίμε τὴν παρασιτικὴν πολὺ κρατοῦσαν, σχολῇ δηλονότι τῶν ἄλλων τεχνῶν δόξει προφερεστάτη, καθάπερ ἡ Ναυσικάα τῶν θεραπευιδῶν. Κοινῇ μὲν οὖν ἀμφοῖν διαφέρει, καὶ τῆς ῥητορικῆς, καὶ τῆς φιλοσοφίας, πρῶτον κατὰ τὴν ὑπόστασιν. ἡ μὲν γὰρ ὑφίστηκεν, αἱ δὲ οὔ.

12 Πολὺ κρατοῦσαν) Ἀντὶ τοῦ περιττῆς καὶ διαφερόντος. G. *ibid.* Σχολῇ δῆλον) Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν, ἀντὶ γὰρ τοῦ περιττῆς ἢ διαφερόντος καίται. V.

que ipse mihi velle videor Parasitus fieri, pro eo, qui sum.

Par. Quantum ergo communiter omnibus praestet artibus, ostendisse mihi videor. Age vero etiam, quantum singulatim unaquaque fit praestantior, consideremus. Ac familiaribus quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit, & potius illius, qui destruere dignitatem artis velit. Sed quantum maximis pulcherrimisque praestet artibus, ostendendum. In confesso est enim apud omnes, Rhetoricam & Philosophiam esse principes: quas propter praestantiam etiam scientias quidam dicunt. Si igitur his quoque longe potiorum esse Parasiticam ostendero; sine dubio nimirum reliquarum quoque artium princeps, ut inter famulas Nauficaa, videbitur. Ergo communiter quidem ambabus praestat, & Rhetorica & Philosophia, primo ob id ipsum, quod in rerum natura adest: nam de hac constat; de istis non

αὐτε γὰρ καὶ τὴν ῥητορικὴν ἐν τι καὶ τὸ αὐτὸ νομίζομεν, ἀλλ' αἱ μὲν τέχνην, οἱ δὲ τὸνναντίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλλοι δὲ ἄλλο τι. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Φιλοσοφίαν κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως ἔχουσιν. ἑτέρως μὲν γὰρ Ἐπικούρῳ δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τοῦ Περιπάτου, καὶ ἀπλῶς ἄλλος ἄλλην ἀξιῶ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέχρι γε νῦν, οὔτε οἱ αὐτοὶ γνώμης κρατοῦσιν, οὔτε αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται. ἐξ ὧν δηλονότι τεκμαίρεσθαι καταλείπεται. ἀρχὴν γὰρ Φημι μῆτε εἶναι τέχνην, ἥς οὐκ ἔστιν ὑπόστασις. ἐπεὶ τί δὴ ποτε ἀριθμητικὴ μὲν μία ἐστὶ καὶ ἡ αὕτη, καὶ δις δύο παρά γε ἡμῖν, καὶ παρά Πέρσαις, τέσσαρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖ ταῦτα καὶ παρά Ἕλλησι καὶ βαρβάροις; Φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ διαφόρους ὁρῶμεν, καὶ οὔτε τὰς ἀρχὰς οὔτε τὰ τέλη σύμφωνα πασῶν.

item. Neque enim Rhetoricen quoque unum idemque putamus omnes: sed quidam artem; alii contra ea inertiam; alii vero maleficium; alii aliud. Similiter vero Philosophiam, quae eodem se modo atque aequaliter habet, non idem putamus omnes: aliter enim se res habere videntur Epicuro, aliter vero Stoicis, aliter Academicis, aliter denique Peripateticis; simpliciterque aliam alius putat esse Philosophiam: atque in hunc certe diem neque in eadem sententia iidem manent, neque ars illorum una esse videtur. Ex quibus nempe coniiicere licet reliqua. Neque enim omnino artem esse dico, quam ne esse quidem certum sit. Nam quid tandem? Arithmetica una est & eadem; & bis duo apud nos pariter & apud Persas, quatuor sunt; & convenit de his inter Graecos pariter & Barbaros: Philosophias vero multas ac diversas videmus; & neque principia omnium, neque fines consentire.

ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. μίαν μὲν γὰρ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι λέγουσιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιοῦσι πολλὰς.

- 28 ΠΑΡ. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τε κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἶη, καὶ παρῆλθοι τις συγ- γνώμης ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ κατα- λήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτα, προσδεκτέος ἂν εἶη. Φιλοσοφίαν δὲ τίς ὥς ἀναγκαίαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀρ- γάνων; μία μὲν οὐκ ἔστι Φιλοσοφία, ἐπειδὴ ὁρῶ καὶ ἄπειρον οὔσαν. πολλὰ δὲ οὐ δύνανται εἶναι· ἐπειδὴ περ ἡ
- 29 Φιλοσοφία μία. Ὅμοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς ῥητορικῆς ταῦτα Φαίη τις ἂν. τὸ γὰρ περὶ ἐνὸς προ-

7 Φιλοσοφίαν δὲ τίς) Ἐντεῦθεν διασύρει τὸν Ἀναξαγόραν καὶ τὸν Παρμενίδην, οἵτινες ἔλεγον ἂν τὸ ὄν καὶ ἄπειρον. εἰπω. . . . καὶ τὸν Ἀριστοτέλην τὴν τοιαύτην δόξαν . . . τρεῖς διὰ συλλογισμῶν γενναίαν ἐν τῇ φυσικῇ ἀκρόασι, καὶ διὰ δογμα- τῶν, καὶ ἔλεγον τρία, ὕλην, εἶδος, στήρην . . . τε δὲ δύο, ὕλη καὶ εἶ-δος. καὶ ἡ μὲν ὕλη αἰεὶ ὑπάρχειται

ἀπὸ τὰ δύο ἐξανάγκης τὸ ἐν. ἀφ' ἑ-δους γὰρ ὄντος ἐξανάγκης στήρην οὐκ ἔστι, καὶ στήρην οὐκ ὄντος οὐκ ἔστιν εἶδος. ταῦτα δὲ ὥς ἐν παρόδῳ διδάσκει ἐν τῷ . . . βιβλίῳ· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ, ἀκριβέστερον καὶ ἀγωνιστι-κώτερον, ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν, ὥς φυσικὸς γὰρ τούτους . . . διότι τὰ αὐ-τῶν βιβλία ἐπιγράφει φυσικοὺς, οὐ μέντοιγε δὲ ὥς Στωλοῦς. V.

Tych. Vera dicis. Nam unam quidem Philosophiam di-
cunt; ipsi vero illas faciunt multas.

Par. Verum artes reliquas, ut etiam aliquid in iis sit pa-
rum consentiens, si in medium progressus aliquis venia di-
gnas censeat, eo quod mediae cuiusdam *ancipitisque* videan-
tur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perce-
ptiones, ille audiendus esse videatur. Quis vero Philoso-
phiam, tanquam necessariae veritatis disciplinam, ferre pos-
sit non unam esse, neque magis inter se consonare, quam
diversi generis instrumenta musica? Iam una quidem non est
Philosophia: infinitam enim esse video. Multae autem non
possunt esse: quandoquidem una est, si est Philosophia. Er-
go nulla est. Similiter de eo, utrum sit Rhetorice? haec ea-
dem aliquis dixerit. Quod enim de uno *argumento* propo-

κειμένου ταῦτα μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι Φοῶς ἀντιδόξου, ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο, οὐ μία κατάληψις οὐκ ἔστι. τὸ γὰρ ζητεῖν τὸ, τί μᾶλλον αὐτῶν ἔστι, καὶ τὸ μηδέποτε ὁμολογεῖν μίαν εἶναι, τοῦτο αὐτὴν ἀναιρεῖ τοῦ ζητουμένου τὴν οὐσίαν.

Ἡ μέντοι παρασιτικὴ οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλ- 30
λησι καὶ ἐν βαρβάροις μία ἔστι, καὶ κατὰ ταῦτα, καὶ ὡσαύτως. καὶ οὐκ ἂν εἴποι τις ἄλλως μὲν τούτους, ἑτέρως δὲ τοὺς, παρασιτεῖν. οὐδὲ εἰσὶν ὡς ἔοικεν ἐν παρασί-
τοις τινές, οἷον Στωϊκοί, ἢ Ἐπικουρείοι, δόγματα ἔχον-
τες διάφορα, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τις ἔστι, καὶ συμφωνία τῶν ἔργων, καὶ τοῦ τέλους. ὥστε ἔμοι γε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κινδυνεύειν, κατὰ γε τοῦτο, καὶ σοφία εἶναι.

ΤΥΧ. Πάνυ μοι δοκεῖς ἱκανῶς ταῦτα εἰρηκέναι. ὥς δὲ 31

9 Ὡς ἔοικεν ἐν παρασίτοις) Τὸ ρασίτοις. V. Non affectus est Lu-
ciani sensum. Sic tamen etiam
διάφορα δόγματα ἔχοντες τοῖς πα- Coll. Solan.

fito non eadem dicunt omnes, sed pugna est euntium in diversa sententiarum, ex illo ipso maxime demonstratur, plane non esse in rerum natura illud, cuius una non sit perceptio. Quod enim disputatur, Quid eorum potius illud sit? & nunquam in uno aliquo convenitur; illud ipsam tollit eius, de quo quaeritur, substantiam. Verum non ita se habet Parasitica: sed inter Graecos pariter ac Barbaros una est, & circa eadem eodem modo versatur: neque est, ut dicat quisquam, aliter hos, aliter vero illos parasitari: neque sunt, ut videretur, in Parasitis quidam velut Stoici aut Epicurei, decreta habentes diversa, sed omnibus respectu omnium est consensus aliquis & convenientia actionum pariter ac finis. Itaque, quantum mihi videtur, Parasitica forte hoc respectu etiam sapientia fuerit.

Tych. Satis omnino de his dixisse mihi videris. Verum

καὶ τὰ ἄλλα χείρων ἐστὶν ἡ Φιλοσοφία τῆς σῆς τέχνης, πῶς ἀποδεικνύεις;

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι Φιλοσοφίας μὲν οὐδέποτε ἠράσθη παράσιτος, παρασιτικῆς δὲ πάμπολλοι ἐπιθυμήσαντες μνημονεύονται Φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γε νῦν ἐρῶσι.

ΤΥΧ. Καὶ τίνας ἀν' ἔχους εἰπεῖν Φιλοσόφους, παρασιτεῖν σπουδάσαντας;

ΠΑΡ. Οὓς τινες μέντοι, ὧ Τυχιάδῃ, καὶ σὺ γιγνώσκων, ὑποκρίνη ἀγνοεῖν καὶ μὲν, ὡς κατὰ τινος αὐτοῖς αἰσχύνῃς ἐντεῦθεν γιγνομένης, οὐχὶ τιμῆς.

ΤΥΧ. Οὐ, μὰ τὸν Δί', ὧ Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπορῶ οὓς τινες καὶ εὖροις εἰπεῖν.

ΠΑΡ. ὦ γενναῖε, σύ μοι δοκεῖς ἀνήκοος εἶναι καὶ τῶν ἀναγραφάντων τοὺς ἐκείνων βίους, ἐπεὶ πάντως ἀν καὶ ἐπιγινῶναι οὓς τινες λέγω, δύναιο.

quantum ad reliqua etiam deteriorem esse tua arte Philosophiam, quomodo demonstras?

Par. Igitur illud primum dicendum est: Philosophiam nemo unquam Parasitus adamavit: Parasiticam vero appetiisse, multi memorantur Philosophi, & in hunc diem appetunt.

Tych. Et quos dicere possis Philosophos, parasitandi studiosos?

Par. Quos nimirum tu quoque, Tychiade, cum benenoris, ignorare me quoque simulas, velut turpitudine quaedam illis inde, non honos accedat.

Tych. Non, ita me Iuppiter, Simon: sed vehementer dubito, quos inventurus sis.

Par. Videris mihi, vir optime, non audisse eos, qui vitas illorum scripsere, alioquin omnino posses, quos dicam, agnoscere.

ΤΥΧ. Καὶ μέντοι, νῆ τὸν Ἡρακλέα, ποθῶ δὴ ἀκούειν
τίνες εἰσίν.

ΠΑΡ. Ἐγὼ σοι δείξω, καὶ καταλέξω αὐτοὺς ὄντας
οὐχὶ τοὺς Φαύλους, ἀλλ' ὧν ἐγὼ δοκῶ, τοὺς ἀρίστους,
καὶ οὓς ἤκιστα οἶει. Αἰσχίνης μέντοι ὁ Σωκρατικὸς οὗ- 32
τος, ὁ τοὺς μακροὺς καὶ ἀστείους διαλόγους γράψας,
ἤκε ποτε εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτοὺς, ὅπως, εἰ δύναι-
το, δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ· καὶ τὸν
Μιλτιάδην ἀναγνοὺς, καὶ δόξας εὐδοκίμηκεναι, λοιπὸν
ἐκάθητο ἐν Σικελίᾳ παρασιτῶν Διονυσίῳ, καὶ ταῖς
Σωκράτους διατριβαῖς ἐρῶσθαι Φράσας. Τί δὲ καὶ 33
Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος οὐχὶ τῶν δοκίμων φαίνεται
σοι Φιλοσόφων;

ΤΥΧ. Καὶ πάνυ.

ΠΑΡ. Καὶ οὗτος μέντοι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον διέ-
τριβεν ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν Διονυσίῳ. πάντων
γούν ἀμέλει τῶν παρασίτων αὐτὸς εὐδοκίμει παρ' αὐτῷ.

Tych. Verum cupio, mehercules, audire, qui sint.

Par. Ego tibi ostendam, & recensebo, eosque non vi-
les, sed, ut mihi videtur, praestantissimos, & quos tu mi-
nime putes. Igitur Aeschines quidem Socraticus ille, qui
longos illos urbanosque dialogos scripsit, venit quondam,
secum illos ferens, in Siciliam, ut per illos, si posset, Dio-
nysio Tyranno innotesceret; lectoque Miltiade, cum pro-
batus videretur, reliquo tempore in Sicilia, parasitans Dio-
nysio, desedit, longum valere iussis Socratis disputationi-
bus. Quid vero, Aristippus Cyrenaeus non de nobilibus
tibi videtur Philosophis?

Tych. De nobilissimis.

Par. Verum hic etiam eodem tempore versabatur Syra-
cusis parasitatus Dionysio. Quin omnium ipse Parasitorum
princeps apud illum audiebat: & erat sane praeter ceteros

- καὶ γὰρ ἦν πλέον τι τῶν ἄλλων πρὸς τὴν τέχνην εὐφυής·
 ὥστε τοὺς ὀψοποιούς ὁσημέραι ἔπεμπε παρὰ τοῦτον ὁ
 Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτοῦ μαθησομένους. οὗτος μέντοι
 34 δοκεῖ καὶ κοσμηῆσαι τὴν τέχνην ἀξίως. Ὁ δὲ Πλάτων
 ὑμῶν ὁ γενναϊότατος, καὶ αὐτὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν
 ἐπὶ τούτῳ, καὶ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράν-
 νῳ, τοῦ παρασιτεῖν ὑπὸ ἀφύιας ἐξέπεσε, καὶ πάλιν
 Ἀθήναζε ἀφικόμενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ παρα-
 σκευάσας ἑαυτὸν, αὖθις δευτέρῳ στόλῳ ἐπέπλευσε τῇ
 Σικελίᾳ· καὶ δειπνήσας πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, ὑπὸ
 ἀμαθίας ἐξέπεσε· καὶ αὕτη ἡ συμφορὰ Πλάτωνι περὶ
 Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίου.

ΤΥΧ. Καὶ τίς, ὦ Σίμων, περὶ τούτου λέγει;

- 35 ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριστόξενος δὲ ὁ μου-
 σικός, πολλοῦ λόγου ἄξιος, καὶ αὐτὸς δὲ παράσιτος
 Νηλέως ἦν. Εὐριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχελάῳ μέχρι

12 Ὅμοια δοκεῖ γενέσθαι ἤ N.) δαιμονίαν περὶ Συρακούσας γατί-
 * Ἡς μέμνεται Θουκυδίδης, ναυμα- σθαι, καὶ καταναυμαχῆσθαι ὑπὸ
 χίας τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Λαχι- Γυλίππου τοῦ Λακιδαιμονίου. V.

ingenio ad eam artem apto: adeo ut coquos ad ipsum quo-
 tidie mitteret Dionysius, ab eo qui discerent. Atque hic
 etiam, prout dignum erat, ornasse artem videtur. At Pla-
 to ille vester praestantissimus, venit & ipse quidem hoc
 consilio in Siciliam: cum vero paucis diebus parasitatus
 Tyranno fuisset, illa parasitatione, quod satis ad eam in-
 genii non haberet, excidit: atque Athenas regressus, ubi
 multo se labore ad eam rem paraverat, altero cursu de-
 nuo navigavit in Siciliam, coenatusque paucos dies pro-
 pter incitiam excidit: similisque videtur illa, quae Plato-
 ni in Sicilia evenit calamitas, cladi ad eandem Niciae.

Tych. Et quis, Simon, hac de re narrat?

Par. Cum alii multi, tum Aristoxenus Musicus, vir
 commemorabilis, qui & ipse Parasitus fuit Nelei. Iam Eu-

τοῦ θανάτου παρεσίτει, καὶ Ἀνάξαρχος Ἀλεξάνδρῳ,
πάντως ἐπίσταται. Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τῆς παρασι- 36
τικῆς ἤρξατο μόνον, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν.
Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, παρασιτία σπουδά- 37
σαντας ἐδείξα. παράσιτον δὲ οὐδεὶς ἔχει φράσαι φιλο-
σοφεῖν ἐβελήσαντα. Καὶ μέντοι εἰ ἔστιν εὐδαιμον τὸ μὴ 38
πεινῆν, μὴδὲ διψῆν, μὴδὲ ριγοῦν, τὰυτα οὐδενὶ ἄλλῳ
ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥστε Φιλοσόφους μὲν ἂν τις
πολλοὺς καὶ ριγοῦντας καὶ πεινῶντας εὔροι, παράσιτον
δὲ οὐ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ δυστυχὴς τις, ἢ
πτωχὸς ἄνθρωπος, ἢ φιλοσόφῳ ὅμοιος.

ΤΥΧ. Ἰκανῶς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ κατὰ πολλὰ 39
διαφέρει φιλοσοφίας, καὶ ρητορικῆς ἢ παρασιτικῆς, πῶς
ἐπιδείκνυεις;

ΠΑΡ. Εἰσὶν, ᾧ βέλτιστε, καιροὶ τοῦ τῶν ἀνθρώπων
βίου, ὃ μὲν τις εἰρήνης, οἶμαι, ὅδ' αὖ πολέμου. ἐν δὴ

ripidem Archelao ad mortem usque parasitatum esse, &
Anaxarchum Alexandro, omnino nosti. Aristoteles vero
inchoavit tantum, ut reliquas artes, ita & Parasiticam. Er-
go Philosophos, sicut dicebam, Parasiticae vitae operam
dantes, ostendi: Parasitum vero nemo dicere potest, phi-
losophari qui voluerit. Iam si beatum est non esurire, ne-
que sitire, neque rigere; haec nulli adsunt alii, nisi Para-
sito. Itaque Philosophos quidem aliquis multos & rigentes
inveniat, & esurientes: Parasitum vero non inveniat; aut
ille non fuerit Parasitus, sed infelix aliquis aut mendicus
mortalis, aut Philosopho similis.

Tych. Satis ista. Sed multum etiam praestare Philoso-
phiae ac Rhetoricae Parasiticam, quomodo demonstras?

Par. Sunt, vir optime, tempora vitae hominum, alte-
rum pacis, arbitrator, alterum vero belli. In hisce vero ne-
Lucian. Vol. VII.

τούτοις πᾶσα ἀνάγκη φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ τοὺς ἔχοντας ταύτας ὅποιοί τινές εἰσι. πρότερον δέ, εἰ δοκεῖ, σκοπώμεθα τὸν τοῦ πολέμου καιρὸν, καὶ τίνες ἂν εἶεν μάλιστα χρησιμώτατοι, ἰδίᾳ τὲ ἕκαστος αὐτῷ, καὶ κοινῇ τῇ πόλει.

ΤΥΧ. Ὡς οὐ μέτριον ἀγῶνα καταγγέλλεις τῶν ἀνδρῶν καὶ ἔγωγε πάσαι γελῶ κατ' ἐμαυτὸν, ἐννοῶν ποῶς ἂν εἴη συμβαλλόμενος παρασίτῳ Φιλόσοφος.

- 40 ΠΑΡ. Ἵνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μηδὲ τὸ πρᾶγμα σοὶ δοκῇ χλευῆς ἄξιον, φέρε προτυπωσώμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς, ἡγγέλθαι μὲν αἰφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβλημέναις πολεμίοις, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξιέναι, καὶ μὴ περιορᾶν ἔξω θηϊουμένην τὴν γῆν· τὸν στρατηγὸν δὲ παραγγέλλειν ἅπαντας εἰς τὸν κατάλογον τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δὴ χωρεῖν τοὺς ἄλλους, ἐν δὲ δὴ τούτοις, Φιλοσόφους τινὰς, καὶ ῥήτορας, καὶ παρασίτους. πρῶτον

cessé omnino est, manifestas fieri artes, earumque professores, quales sint. Prius autem, si videretur, consideremus tempus belli, & quales maxime videantur tum privatim sibi, tum reipublicae utilissimi.

Tych. Quam non mediocre certamen virorum denuntias! & olim intra me rideo equidem, qualis sit collatus Parasito Philosophus.

Par. Ut igitur non nimis admireris, nec ludibrio tibi digna res videatur, age, apud animum ipsi nostrum fingamus, nuntiatum subito, hostes irruptionem in patriam nostram fecisse, necessitatem autem postulare, ut contra ipsos erumpamus, nec agros vastari extra patiamur: imperatorem ad numeros vocare, quicumque militari sunt aetate, & venire sane reliquos, in his vero etiam Philosophos quosdam, & Rhetoras, & Parasitos. Primo igitur illos

τοῖνυν ἀποθύσωμεν αὐτοὺς, ἀνάγκη γὰρ τοὺς μέλλον-
τας ὀπλίζεσθαι, γυμνοῦσθαι πρότερον. θεῶ δὴ τοὺς ἀν-
δρας, ὧ γενναῖε, καὶ ἕκαστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώ-
ματα. τοὺς μὲν τοῖνυν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἰδοὺς ἂν λε-
πτοὺς καὶ ὠχρῆς πεφρικότες, ὥσπερ ἤδη τραυματίας
παρεμμένους. ἀγῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην σταδιαίαν,
καὶ ὠθισμόν, καὶ κόνιν, καὶ τραύματα, μὴ γελοῖον ἢ
λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἀνθρώπους ὥσπερ ἐκείνους τινὸς
δεομένους ἀναλήψεως; Ἀθρεῖ δὲ πάλιν μεταβὰς τὸν 41
παράσιτον, ὁποῖός τις φαίνεται. ἄρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα
πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδύς, οὐ μέλας δὲ, οὐδὲ
λευκός, (τὸ μὲν γὰρ γυναικί, τὸ δὲ δούλῳ προσέοικεν)
ἔπειτα θυμοειδής, δεινὸν βλέπων, ὁποῖον ἡμεῖς, μέγα

10³ Ἀρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶ-
τον) Ἀπαγε, κατάρκτι. οἰνοποσία
καὶ μέθη τοὺς ὀφθαλμοὺς διεσθαρῶς
καὶ κραιώδης ἐκκυκράως, δέξει θυ-
μοειδής τις εἶναι. οὐ μὲν τοι καὶ
ἴσται, ἀλλὰ παράφρων καὶ παρά-
φορος κατὰ τοὺς λυσσώδεις τῶν κυ-
νῶν. ὅς καὶ διὰ τὸ πολυσαρκίᾳ κα-
ταπεφορτίσθαι καὶ κατεραστανιεύ-
εσθαι τὴν γνῶμην — οὐδὲν γυναικίον
οἷός τε δευεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τὴν

πρώτην τοῦ πολέμου βοὴν φρεῦδος ἂν
γένοιτο, οὐδὲ τὸ βραχύτατον ὑπο-
μείνας ταλαιπωρίαν. οὐ μὲν Σακρά-
της -- οὗτος γὰρ ἐπὶ Διλλίᾳ -- ἀλλ'
αὐτός τε ἂ -- ὃν κατελάμβαν -- καὶ
ἄλλους ὑπεκφέρειν τῆς μάχης καὶ
δυσώζων, λεπτός τε καὶ ὠχρὸς καὶ
σκιλετώδης, ὥς φιλόσοφος. Sic
Cod. V. admodum, ut vides,
mancus.

exuamus. Oportet enim, qui armandi sunt, primum nuda-
ri. Inspice vero viros, o bone, singulatim, & proba cor-
pora. Quosdam igitur illorum prae indigentia videbis te-
nues & pallidos horridosque, quasi iam saucios in acie re-
lictos. Certamen quidem, & pugnam statariam, & impres-
sionem, & pulverem, & vulnera, nonne ridiculum fuerit
dicere, perferre posse homines, quales illi sunt, re qua-
dam indigentes? Vide autem contra in alteram partem trans-
gressus Parasitum, qualis appareat. Nonne iste multum
primo corporis habet, & colore est iucundo, neque ni-
ger neque albus, quorum alterum mulieri, servo alterum
convenit. Deinde animosus, vultu, ut nos, minaci, & san-

καὶ Ὑφαιμον. οὐ γὰρ καλὸν δεδοικὸτα καὶ θῆλυν ὀφθαλ-
μὸν εἰς πόλεμον φέρειν. ἄρ' οὐχ ὁ τοιοῦτος καλὸς μὲν γέ-
νοιτ' ἂν, καὶ ζῶν ὀπλίτης, καλὸς δὲ καὶ εἰ ἀποθάνοι κα-
42 λῶς; Ἀλλὰ τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν ἔχοντας αὐτῶν παρα-
δείγματα; ἀπλῶς γὰρ εἰπεῖν, ἐν πολέμῳ τῶν πώποτε
ρητόρων, ἢ φιλοσόφων, οἱ μὲν οὐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω
τοῦ τείχους προελθεῖν. εἰ δέ τις καὶ ἀναγκασθεὶς παρε-
τάξατο, φημὶ τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν.

ΤΥΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχυῇ
μέτριον.

ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως. τῶν μὲν τοίνυν ρητόρων Ἴσο-
κράτης οὐχ ὅπως εἰς πόλεμον ἐξηλθέ ποτε, ἀλλ' οὐδ'
ἐπὶ δικαστήριον ἀνέβη, διὰ δειλίαν, οἶμαι, ὅτι οὐδὲ τὴν
Φωνὴν διὰ τοῦτο εἶχε. τί ἔτι; οὐχὶ Δημάδης μὲν, καὶ
Αἰσχίνης, καὶ Φιλοκράτης, ὑπὸ δέους εὐθὺς τῇ καταγ-

8 Λείψαντα τὴν τάξιν) Εἰς Δι- τα. V. Ἴσας δὲ καὶ εἰς Σωκράτην
μοσδίνην αἰνίττεται, τοῦτο παθόν- addunt C.

guine repleto: non enim honestum est oculum timidum &
effeminatum ferre in pugnam. Nonne talis & pulcher fue-
rit, dum vivet miles, & pulcher, si pulchre moriatur? Sed
quid opus est coniecturis ista effingere, cum ipsarum re-
rum habeamus exempla? Ut enim simpliciter dicam, in bel-
lo, quicumque usquam fuerunt Rhetores vel Philosophi,
parum extra muros progredi non sunt ausi; si vero quis
etiam coactus in aciem prodiit, hunc aio ordinibus deser-
tis refugisse.

Tych. Ut mira omnia, & mediocre nihil promittis!

Par. Tamen dico. E Rhetoribus ergo Isocrates tantum
abest, ut in proelium progressus unquam sit, ut neque in
tribunal escenderit prae timiditate; opinor neque vocem
illi ob id ipsum suppeditasse. Quid porro? Nonne Demas-
des, & Aeschines, & Philocrates prae metu, denunciato

γελία τοῦ Φιλίππου πολέμου, τὴν πόλιν προῦδσαν καὶ
 σφᾶς αὐτοὺς τῷ Φιλίππῳ, καὶ διετέλεσαν Ἀθήνησιν
 αἰεὶ τὰ ἐκείνου πολιτευόμενοι, ὡς εἶγε τις καὶ ἄλλος Ἀ-
 θηναῖος κατ' αὐτὰ ἐπολέμει, καὶ κείνος ἐν αὐτοῖς ἦν φίλος.
 ὁ Ὑπερίδης δὲ, καὶ Δημοσθένης, καὶ Λυκούργος, οἳ γε
 δοκοῦντες ἀνδρείότεροι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις αἰεὶ θορυ-
 βοῦντες καὶ λοιδορούμενοι τῷ Φιλίππῳ, τί ποτε ἀπειρ-
 γάσαντο γενναῖον ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; καὶ Ὑπερί-
 δης μὲν καὶ Λυκούργος οὐδ' ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως
 ἐτόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακύψαι τῶν πυλῶν, ἀλλ'
 ἐντειχίδιοι κάθηντο παρ' αὐτοῖς, ἥδη πολιορκούμενοι,
 γνωμίδια καὶ προβουλευμάτια συντιθέντες. ὁ δὲ δὴ κορυ-
 φαῖος αὐτῶν, ὁ ταυτὶ λέγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συνε-
 χῶς· Φίλιππος γὰρ ὁ Μακεδόνων ὀλεβρος, ὅθεν οὐδὲ ἀν-
 δράποδον πρίατο τίς ποτε, τολμήσας προελθεῖν εἰς τὴν
 Βοιωτίαν, πρὶν ἢ ξυμμίξαι τὰ στρατόπεδα, καὶ ξυμ-

II Ἐντειχίδιοι) Ἐντὸς τοῦ τείχους. G.

statim Philippi bello, & patriam & se Philippo prodide-
 runt, manseruntque Athenis sic, ut semper rempublicam
 ad illius voluntatem tractarent. Itaque si quis etiam Athe-
 nienfis alius in illis partibus militaret, ipse quoque inter
 ipsorum erat amicos. At Hyperides, & Demosthenes, &
 Lycurgus, qui fortiores videbantur, quique in concioni-
 bus tumultus semper ciebant, maledicebantque Philippo,
 quod tandem egregium facinus in bello contra ipsum pa-
 trarunt? Ac Hyperides quidem & Lycurgus non exierunt,
 quin ne caput quidem exferere ultra muros ausi sunt, sed
 post moenia desidentes, domi suae iam obfessi, sententio-
 las quasdam & consultatiunculas componebant. Sed prin-
 ceps illorum, qui ista perpetuo discitaret in concionibus,
*Philippus ille Macedonum pernicies, a quo neque servulum quis
 eruat*; progredi ausus in Boeotiam, ante quam committe-

βαλεῖν εἰς χεῖρας, ρίψας τὴν ἀσπίδα ἔΦευγεν. ἢ οὐδέπω ταῦτα πρότερον διήκουσας οὐδενός, πάνυ γνώριμα ὄντα, οὐχ ὅπως Ἀθηναίοις, ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κάβαρμα ἦν.

- 43 ΤΥΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' οὗτοι μὲν ῥήτορες, καὶ λόγους λέγειν ἡσκηκότες, ἀρετὴν δὲ οὐ. τί δὲ περὶ τῶν Φιλοσόφων λέγεις; οὐ γὰρ δὴ τούτους ὥσπερ ἐκεῖνους ἔχεις αἰτιάσθαι.

ΠΑΡ. Οὗτοι πάλιν, ὦ Τυχιάδῃ, οἱ περὶ τῆς ἀνδρίας ὁσημέραι διαλεγόμενοι, καὶ κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα, πολλῶ μᾶλλον τῶν ῥητόρων φανοῦνται δειλότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκόπει δὲ οὕτω. πρῶτον μὲν, οὐκ ἔστιν ὅστις εἰπεῖν ἔχοι Φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τετελευτηκότα. ἤτοι γὰρ οὐδὲ ὅλως ἐστρατεύσαντο, ἢ εἴπερ ἐστρατεύσαντο, πάντες ἔφυγον. Ἀντισθένης μὲν οὖν, καὶ Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων,

³ Ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις) Περὶ Δημοσθένους λέγει, Σκυθίδος γὰρ ἦν. V.

rentur acies, & ventum ad manus effet, abiecto clypeo fugit. An nunquam ista prius a quoquam audisti, quae sint notissima, non dico Atheniensibus, sed Thracibus ac Scythis, unde purgamentum illud fuit?

Tych. Novi ista. Sed hi Rhetores, & verbis faciendis exercitati, ad virtutem non item. Quid vero ais de Philosophis? neque enim sane habes, quod hos, quemadmodum illos, accuses.

Par. Hi rursus, Tychiade, de fortitudine disputantes quotidie, & virtutis nomen conterentes, multo etiam timidiores oratoribus apparebunt mollioresque. Considera vero ita. Primo non est, qui nominare queat Philosophum in proelio mortuum. Aut enim plane non militarunt, aut, si militarunt, fugerunt omnes. Antisthenes quidem, & Diogenes, & Crates, & Zeno, & Plato, & Aeschines, &

καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶς οὗτος ὁ ὄμιλος, οὔτε εἶδον παράταξιν· ὁ μόνος δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης, Φεύγων ἐκείθεν ἀπὸ τῆς Πάρνηθος, εἰς τὴν Ταυρέου παλαιστραν κατέφυγε· πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μετὰ τῶν μεираκυλλίων καθεζόμενον ὠραΐζειν, καὶ σοφισμάτια προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὰ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι.

ΤΥΧ. ὦ γενναῖε, ταῦτα μὲν ἤδη καὶ παρ' ἄλλων ἐπυθόμην, οὐ, μὰ Δία, σκώπτειν αὐτοὺς καὶ ὀνειδίζειν βουλομένων· ὥστε οὐδὲν τι μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σεαυτοῦ τέχνῃ καταψεύδεσθαι τῶν ἀνδρῶν. Ἀλλ' εἰ 44 δοκεῖ, ἤδη φέρε καὶ σὺ τὸν παράσιτον ὁποῖός τις ἐστὶν ἐκ πολέμῳ, καὶ λέγε, καὶ εἰ ὅλως λέγεται παράσιτός τις γενέσθαι τῶν παλαιῶν;

ΠΑΡ. Καὶ μὴν, ὦ Φιλότης, αὐθεὶς ἀνήκοός 'Ομήρου, οὐδ' αἶν πάμπαν ἰδιώτης τύχη, ὅστις οὐκ ἐπίσταται

4. Φεύγων ἐκείθεν) Μὴ συκοφάντει, κατάρατε οὐχ οὕτω γὰρ, ἀλλ' ἀριστεύων διατίλει. V.

Aristoteles, & omnis illa turba, ne viderunt quidem aciem. Solus vero ausus progredi in pugnam sapiens illorum Socrates, inde a Parnethe fugiens in Taureae se palaestram abdedit. Multo enim illi videbatur urbanus sedentem cum adolescentulis amatorias nugas garrere, & argutiolas obicere in quos incideret, quam cum viro Spartano pugnare.

Tych. Vir optime, ista iam ex aliis quoque audivi, non profecto irridere volentibus illos, aut maledictis incescere. Itaque non videris mihi quidquam tuae arti condonans contra illos mentiri. Sed, si videtur, age iam & tu, Parasitus in bello qualem se praestet, dicito: & an omnino antiquorum quisquam Parasitus fuisse dicatur?

Par. Atqui nemo, amice, Homerum non audivit, etsi aliarum omnium rerum rudis sit: nemo erga est, qui nesciat,

παρ' αὐτῷ τοὺς ἀρίστους τῶν ἡρώων παρασίτους ὄντας. ὃ
 τε γὰρ Νέστωρ ἐκείνος, οὐ ἀπὸ τῆς γλώττης ὥσπερ
 μέλι ὁ λόγος ἀπέρρει, αὐτοῦ τοῦ βασιλέως παράσιτος
 ἦν, καὶ οὔτε τὸν Ἀχιλλέα, ὅσπερ ἐδόκει τε καὶ ἦν τὸ
 σῶμα γενναϊότατος, καὶ δικαιοτάτος, οὔτε τὸν Διομή-
 δην, οὔτε τὸν Αἴαντα ὁ Ἀγαμέμνων οὕτως ἐπαινῇ τε καὶ
 θαυμάζει, ὥσπερ τὸν Νέστορα. οὐδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας
 εὐχεται γενέσθαι αὐτῷ, οὔτε δέκα Ἀχιλλέας· πάλαι
 δ' ἂν ἐαλωκέναι τὴν Τροίαν, εἰ τοιοῦτους ὁποῖος ἦν οὗτος
 ὁ παράσιτος, καίπερ γέρων ὢν, στρατιώτας εἶχε δέκα.
 καὶ τὸν Ἰδομενέα τὸν τοῦ Διὸς ἑγγονον, παράσιτον Ἀγα-
 μέμνονος ὁμοίως λέγει.

- 45 ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπίσταμαι· οὐπὼ γε
 μὴν δοκῶ μοι γινώσκειν, πῶς δὴ τῷ ἀνδρὶ τῷ Ἀγα-
 μέμνονι παράσιτος ἦσαν.

ΠΑΡ. Ἀναμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τῶν ἐπῶν ἐκείνων,
 ὥσπερ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενέα λέγει.

apud illum praestantissimos Heroum Parasitos esse. Nam
 & Nestor ille, cuius a lingua mellis instar defluebat oratio,
 ipsius Parasitus regis fuit: & neque Achillem, qui cum vi-
 debatur, tum erat & corpore praestantissimus & iustissimus,
 neque Diomedem, neque Aiace Agamemnon ita laudat-
 que & admiratur, vel Nestorem. Neque enim Aiaces de-
 cem sibi contingere oportet, neque decem Achilles: sed olim
 ait futurum fuisse, ut creteretur Troia, si tales, qualis hic
 Parasitus, senex licet, multos decem habuisset. Idomeneum
 etiam Iove natum, Parasitum similiter dicit Agamemnonis.

Tych. Ista quidem ipse etiam novi; nondum tamen vi-
 deor mihi intelligere, quomodo duo illi viri Parasiti Aga-
 memnonis fuerint.

Par. Recordare, vir optime, versuum illorum, quos
 ipse Agamemnon dicit ad Idomeneum,

ΤΥΧ. Ποίων;

ΠΑΡ. — Σὺν δὲ πλεόν δέπαι αἰεὶ

Ἔστηχ' ὥσπερ ἐμοὶ, πῖεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.

ἐνταῦθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλεόν δέπας εἴρηκεν, οὐχ ὅτι τὸ πο-
τήριον διὰ παντὸς πλήρες ἐσθίηται τῷ Ἰδομενεῖ, καὶ μα-
χομένῳ καὶ καβεύδοντι, ἀλλ' ὅτι αὐτῷ δι' ὅλου τοῦ βίου
μόνῳ συνδεδίπνῃν ὑπῆρχε τῷ βασιλεῖ, ἀλλ' οὐχ ὥσπερ
τοῖς λοιποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς προσκαλου-
μένοις. τὸν μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμονομάχησε
τῷ Ἑκτορι, εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, Φησί, κατὰ τι-
μὴν ἀξιωθέντα οὐκ ἐπὶ τοῦ παρὰ τῷ βασιλεῖ δείπνου· ὁ δὲ
Ἰδομενεὺς, καὶ ὁ Νέστωρ, ὅσημέραι συνδεδίπνουν τῷ βα-
σιλεῖ, ὡς αὐτὸς Φησί. Νέστωρ δὲ παράσιτός μοι δοκεῖ
τῶν βασιλέων μάλιστα τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι.
οὐ γὰρ ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἄρξασθαι τῆς τέχνης,
ἀλλὰ ἄνωθεν ἐπὶ Καϊνέως καὶ Ἐξαδίου· δοκεῖ δὲ οὐ-

Tych. Quorum?

Par. — Tibi pocula semper

Plena steterē, velut mihi, si potare luberet.

Hic enim plena semper pocula dixit, non quo poculum per-
petuo plenum steterit Idomeni, & pugnanti & dormienti;
sed quod ipsi per totam vitam liceret soli coenare cum
rege, non ut reliquis militibus, qui certis modo quibus-
dam diebus vocarentur. Aiace enim solitaria contra He-
ctorem pugna praeclare defunctum, *Ad divum*, ait, *Agamemnona ducunt*, honoris causa coenae regis adhibendum.
Idomeneus vero atque Nestor coenabant cum rege quo-
tidie, ut ipse ait. Nestor vero Parasitus mihi videtur re-
gum maxime artifex & bonus fuisse, nec enim coepisse
artem in Agamemnone, sed superiori tempore in Caeneo

δὲ ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε.

ΤΥΧ. Οὐτοσὶ μὲν γενναῖος ὁ παράσιτος. εἰ δὲ καὶ ἄλλους τινὰς οἶσθα, πειρῶ λέγειν.

46 ΠΑΡ. Τί οὖν, ὦ Τυχιάδῃ, οὐχὶ καὶ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα οὐδενὸς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων Φαυλότερος, οὔτε τὴν ψυχὴν, οὔτε τὸ σῶμα, νεανίας ὢν; ἐγὼ γὰρ οὐδ' αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χεῖρῳ εἶναι· τὸν τε γὰρ Ἑκτορα ῥήξαντα τὰς πύλας, καὶ παρὰ ταῖς ναυσὶν εἰσὼ μαχόμενον, οὗτος ἐξέωσε, καὶ τὴν Πρωτεσίλαου ναῦν ἥδη καιομένην ἔσβεσε. καίτοι ἐπεβάτευον αὐτῆς οὐχ οἱ Φαυλότατοι, ἀλλ' οἱ τοῦ Τελαμῶνος Αἴας τε καὶ Τεῦκρος, ὁ μὲν ὀπλίτης ἀγαθός, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολλοὺς μὲν ἀπέκτεινε τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τούτοις καὶ Σαρπηδόνα τὸν τοῦ Διὸς υἱόν, ὁ παράσιτος τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ οὐχὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, ἀλλ'

& Hexadio: videtur autem nec defisse parasitari, nisi mortuo Agamemnone.

Tych. Hic quidem praeclarus Parasitus. Si vero alios etiam nosti, tenta dicere.

Par. Quid ergo, Tychiade, nonne etiam Parasitus Achilles fuit Patroclus, isque nec ullo Graecorum aliorum deterior, neque mente neque corpore, licet esset adhuc iuvenis? Etenim nec ipso illum Achille deteriore esse, ex operibus illius intelligere mihi videor. Hectorum enim perruptis portis, ad naves intra vallum pugnantiem hic expulit, & navem Protefilai iam ardentem restinxit: licet vectores in ea essent non vilissimi, sed Aiax & Teucer Telamonis filii, miles alter egregius, alter sagittator: ac barbarorum quidem interfecit multos, in his vero etiam Sarpedonem Iovis filium, Parasitus Achilles: nec sicut alii mor-

αὐτὸν μὲν Ἑκτορα Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινεν, εἰς ἓνα, καὶ αὐτὸν Ἀχιλλέα Πάρις· τὸν δὲ παράσιτον θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι. καὶ τελευτῶν δὲ Φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἷας ὁ γενναϊότατος Ἑκτωρ προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα, καὶ ἰκετεύων ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτοῦ τοῖς οἰκείοις ἀποδοθῇ, ἀλλ' οἷας εἰκὸς ἀφείναι παράσιτον.

ΤΥΧ. Τίνας δὴ ταύτας;

ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἶπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν,

Πάντες ἂν αὐτόν ἄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δούρῳ δαμέντες.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανά. ὅτι δὲ μὴ φίλος, ἀλλὰ 47 παράσιτος ἦν ὁ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως, περὶ λέγειν.

ΠΑΡ. Αὐτὸν, ὦ Τυχιάδῃ, τὸν Πάτροκλον ὅτι παράσιτος ἦν, λέγοντά σοι παρέξομαι.

ΤΥΧ. Θαυμαστὰ λέγεις.

ΠΑΡ. Ἀκουε τοίνυν αὐτῶν τῶν ἐπῶν·

Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὅστέ, Ἀχιλλεῦ,

tuus est; cum ipsum Hectorem Achilles interfecerit solum solus, & ipsum Achillem Paris; Parasitum vero Deus, & homines duo. Moriensque voces edidit, non quales Hector fortissimus, qui Achillis genibus advolutus supplicavit, ut cadaver suum reddatur suis; sed quales convenit emitte Parasitum.

Tych. Quas ergo?

Par. Viginii tales si me contra arma tulissent,

Unusquisque mea domitus iacuisset ab hasta.

Tych. Sufficiunt ista. Ast, non amicum fuisse Patroclum; sed Parasitum, illud tenta dicere.

Par. Ipsum, Tychiade, Patroclum praebebo tibi, dicentem, se Parasitum fuisse.

Tych. Mira narras.

Par. Ipsa ergo audi verba:

Ne mea, Achille, tuis procul offibus ossa reconde,

Ἄλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισι.
καὶ πάλιν ἀποβάς,

Καὶ νῦν με δεξάμενός, Φησι, ὁ Πηλεὺς.

Ἐτρεφεν ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε,
τούτεστι παράσιτον εἶχεν. εἰ μὲν τοίνυν φίλον ἐβούλετο
τὸν Πάτροκλον λέγειν, οὐκ ἂν αὐτὸν ὠνόμαζε θεράπον-
τα· ἐλεύθερος γὰρ ἦν ὁ Πάτροκλος. τίνας τοίνυν λέγει
θεράποντας, εἰ μῆτε τοὺς δούλους, μῆτε τοὺς φίλους·
τοὺς παρασίτους δηλονότι; ἢ καὶ τὸν Μηριόνην τοῦ Ἰδο-
μενέως, καὶ αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει· οὕτως, οἶμαι,
καλουμένων τότε τῶν παρασίτων. σκάπει δὲ ὅτι καὶ ἐν-
ταῦθα τὸν μὲν Ἰδομενέα, Διὸς ὄντα υἱόν, οὐκ ἀξιοῖ λέ-
γειν ἀτάλαντον Ἀρῆϊ, Μηριόνην δὲ τὸν παράσιτον αὐτοῦ.
48 Τί δέ; οὐχὶ καὶ Ἀριστογείτων δημοτικὸς ὢν, καὶ πένης,
ὥσπερ Θουκυδίδης Φησὶ, παράσιτος ἦν Ἀρμοδίου; τί δέ;
οὐχὶ καὶ ἐραστής; ἐπιεικῶς γὰρ οἱ παράσιτοι καὶ ἐρα-

Verum una, ut vestris una sumus aedibus alti.

Et rursus, iam discedens,

Hic me susceptum; inquit, Peleus

Et studiose aluit, iussuque tibi esse ministrum:

hoc est, Parasitum. Si enim amicum voluisset dicere Pa-
troclum, non nominasset Ministrum; liber enim erat Pa-
troclus. Quos ergo vocat Ministros, nisi hos, qui neque
servi essent, neque amici, nempe Parasitos? Qua ratione
etiam Merionem Idomenei & ipsum Ministrum nominat:
cum sic, puto, tum vocarentur Parasiti. Vide autem, quam
hic etiam Idomeneum, Iovis qui filius esset, non dignetur
vocare *Marti aequiparandum*, sed Merionem illius Parasitum.
Quid vero? nonne & Aristogiton, plebeius homo & pau-
per, ut ait Thucydides, Parasitus erat Harmodii? Quid
vero? nonne idem etiam amator? Aequum enim est, ut

σταὶ τῶν τρεφόντων εἰσίν. οὗτος τοίνυν πάλιν ὁ παράσι-
τος τὴν Ἀθηναίων πόλιν τυραννουμένην εἰς ἐλευθερίαν
ἀφείλετο· καὶ νῦν ἔστηκε χαλκοῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ μετὰ
τῶν παιδικῶν. οὗτοι μὲν δὴ, τοιοῖδε ὄντες μάλα ἀγαθοί,
παράσιτοι ἦσαν. Σὺ δὲ δὴ ποῖόν τινα εἰκάξεις ἐν πολέ- 49
μῳ τὸν παράσιτον; οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος ἀριστο-
ποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ
Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι
Φησιν ἐστιάσει, καὶ εὐθὺς ἅμα ἔω μάχεσθαι δεοί· καὶ
ὃν ἄλλοι στρατιῶται χρόνον ὑπὸ δέους, ὁ μὲν τις ἀπριβῶς
ἀρμόζει τὸ κράνος, ὁ δὲ θωράκιον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὸ τὸ
δεῖν ὑποπτεῦν τοῦ πολέμου, τρέμει, οὗτος δὲ ἐσθίει
τότε μάλα Φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, καὶ μετὰ τὴν ἔξοδον
εὐθὺς ἐν πρώτοις διαγωνίζεται· ὁ δὲ τρέφων αὐτὸν ὅπι-
σθεν ὑποτέτακται τῷ παρασίτῳ, καὶ κείνος αὐτὸν ὥσ-
περ ὁ Αἴας τὸν Τεῦκρον ὑπὸ τῷ σάκει καλύπτει, καὶ

Parasiti iidem etiam sint alentium se amatores. Hic igitur
rursus Parasitus Athenarum urbem, tyrannide oppressam,
vindicavit in libertatem. Et nunc stat aeneus in foro suo
cum amasio. Hi ergo, viri fortissimi cum essent, fuere
iidem Parasiti. Tu vero qualem suspicaris in bello futurum
Parasitum? Nonne primum talis pransus ibit in aciem, sic-
ut etiam Ulysses aequum esse censet? Etenim quem in
proelio pugnare iubet, eum etiam excipiet epulis, etsi sta-
tim a lucis exortu pugnandum sit. Quoque tempore mili-
tes alii prae metu, alius quidem accurate aptat galeam,
thoracem induit alius, alius ipsa belli metuenda suspicans
tremat; eo tempore hic noster hilari vultu cibum capit,
& post egressionem in primis statim pugnam capeffit: sed
qui illum alit, altero stat ordine post Parasitum, quem ille,
ut Teucrum Ajax, suo clypeo occultat, emissisque telis,

τῶν βελῶν ἀφιεμένων, γυμνάσας ἑαυτὸν, τοῦτον σκέ-
 50 πει. βούλεται γὰρ ἐκείνον μᾶλλον σῶζειν, ἢ ἑαυτόν. Εἰ
 δὲ δὴ καὶ πέσοι παράσιτος ἐν πολέμῳ, οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ
 δῆπου οὔτε λοχαγὸς οὔτε στρατιώτης αἰσχυνθεῖη, με-
 γάλῳ τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὥσπερ ἐν συμποσίῳ καλῶς
 κατακειμένῳ ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν τούτῳ
 παρακείμενον, ξηρὸν, ῥυπῶντα, μακρὸν πωγώνιον ἔχον-
 τα, προτεθνηκότα τῆς μάχης, ἀσθενῆ ἄνθρωπον. τίς οὐκ
 ἂν καταφρονήσκει ταύτης τῆς πόλεως, τοὺς ὑπασπιστάς
 αὐτῆς οὕτω κακοδαίμονας ὀρῶν; τίς δὲ οὐκ ἂν εἰκάσαι
 χλωροὺς καὶ κομήτας ὀρῶν ἀνθρωπίσκους κειμένους,
 τὴν πόλιν ἀποροῦσαν συμμάχων, τοὺς ἐν τῇ εἰρκτῇ κα-
 κούργους ἐπιλῦσαι τῷ πολέμῳ; τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ
 51 πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι. Ἐν εἰ-
 ρῇ δὲ τοσοῦτόν μοι δοκεῖ καὶ διαφέρειν παρασιτικὴ φι-

6 Ὅς ἄξιόν γε) Εἰρωνεία. V.

fuο nudato corpore, hunc tegit, quippe qui hunc potius,
 quam se, servare cupiat. Si vero cadat etiam in proelio Pa-
 rasitus, non fane illius *interfecti* neque ductorem ordinis,
 neque militem pudeat, magni nempe corporis, & sicut in
 convivio pulchre iacentis. Et operae pretium est iuxta ia-
 cens videre Philosophi cadaver aridum, squalidum, lon-
 gam habens barbulam, iam ante pugnam demortuum, im-
 becillum homuncionem. Quis non contemnat eam civita-
 tem, propugnatores illius ita miseros si videat? Quis ve-
 ro non coniiciat, pallidos & comatos homunciones si iacen-
 tes videat, civitatem auxiliis egentem maleficos de carcere
 belli causa solvisse? Tales quidem in bello ad Philosophos
 & oratores *comparati* sunt Parasiti. In pace vero tantum
 mihi videtur Parasitorum ars Philosophiae praestare, quan-

λοσοφίας, ὅσον αὐτὴ ἡ εἰρήνη πολέμου. καὶ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκοπῶμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία.

ΤΥΧ. Οὐπω ξυνήμι ὅ, τι τοῦτό πως βούλεται. σκοπῶμεν δὲ ὁμῶς.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, καὶ γυμνάσια, καὶ κυνηγέσια, καὶ συμπόσια ἔγωγε φαίην ἂν πόλεως χωρία;

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παράσιτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ δικαστήρια οὐ πάρεισιν, ὅτι, οἶμαι, τοῖς συκοφάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσηκει, καὶ ὅτι οὐδὲν μετρίον ἐστὶ τῶν ἐν τούτοις γιγνομένων· τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κοσμεῖ μόνος οὗτος. ἐπεὶ τίς ἐν παλαίστρᾳ φιλόσοφος, ἢ ῥήτωρ ἀποδύς, ἄξιός συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίῳ τούτων ὀφθεῖς, οὐκ αἰσχυνῇ τοῦ χωρίου μᾶλλον ἐστί; καὶ μὴν ἐν ἐρημίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν

tum ipsa pax bello. Ac primo, si vis, consideremus loca pacis.

Tych. Nondum intelligo, quid hoc tibi velit. Videamus tamen.

Par. Nonne igitur forum, & iudicia, & palaestras, & gymnasia, & venationes, & coenationes, loca urbis dixerim?

Tych. Omnino.

Par. Igitur Parasitus in forum quidem & ad iudicia non accedit, quod, puto, sycophantis omnia illa loca magis conveniunt, & quod nihil moderatum fieri in his solet. At palaestras & gymnasia, & convivia persequitur, & ornat solus ipse. Quandoquidem quis in palaestra Philosophus aut Rhetor exutus cum Parasiti corpore conferri meretur? aut quis horum in gymnasio visus, non dedecus potius loci est? Etiam in solitudine nemo horum subsistat

ὑποσταίῃ θηρίον ὁμόσε ἰόν· ὁ δὲ παράσιτος αὐτά τε ἐπὶ
 ὄντα μένει, καὶ δέχεται ῥαδίως, μεμελετηκῶς αὐτῶν ἐν
 τοῖς δείπνοις καταφρονεῖν· καὶ οὐτ' ἑλαφός, οὔτε σὺς αὐ-
 τὸν ἐκπλήττει πεφρικῶς, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτὸν ὁ σὺς τὸν
 ὀδόντα θήγῃ, καὶ ὁ παράσιτος ἐπὶ τὸν σὺν ἀντιθήγει.
 τοὺς μὲν γὰρ λαγῶς διώκει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ δὴ
 συμποσίῳ, τίς ἂν καὶ ἀμιλλήσαστο παρασίτῳ, ἥτοι
 παίζοντι, ἢ ἐσθίωντι; τίς δ' ἂν μᾶλλον εὐφράναι τοὺς
 συμπότας; πότερόν ποτε οὗτος ἄδων καὶ σκώπτων, ἢ
 ἄνθρωπος μὴ γελαῶν, ἐν τριβωνίῳ κείμενος, εἰς γῆν ὀρῶν,
 ὥσπερ ἐπὶ πένθος, οὐχὶ συμπόσιον ἥκων; καὶ ἔμοι γε
 δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφος τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον ἐν
 52 βαλανείῳ κύων. Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, ἐπ' αὐτὸν ἡδὴ
 βαδίζωμεν τὸν βίον τοῦ παρασίτου, σκοποῦντες ἅμα,
 καὶ παραβάλλοντες ἐκείνῳ. πρῶτον τολύην ἴδοι τις ἂν τὸν

5 Ἀντιθήγει) Ἀλλὰ καὶ λείον-
 τα ἀντιβρυχῆσται; ἢ καὶ λύκον
 ἀντωρυῆσται αἱεῖ; τοῦτό μοι λέ-
 γει. V.

Ἀντιθήγει) Οὐκ οἶδ' ὅπως οὐκ
 εἶπε, καὶ πρὸς λείοντα ἀντιβρυχῆσε-
 σθαι τὸν παράσιτον, καὶ πρὸς λύκον
 ἀντωρυῆσθαι. G.

occurrentem feram : at Parasitus invadentes manet , & fa-
 cile excipit , coenarum meditatione edoctus illas contemne-
 re : & neque cervus illum , neque horridus aper percellit ;
 sed etiam si aper dentem in illum acuat , contra in aprum
 acuit Parasitus . Nam lepores magis ipsis canibus persequi-
 tur . In convivio autem Parasito quis certare audeat , sive
 iocanti , sive edenti ? Uter magis exhilarare convivas pote-
 rit ? hicne tandem canens & dieteria iaciens , an homo ri-
 dens nunquam , in palliolo accumbens , deiecto vultu , ut
 qui ad funus venerit , non ad convivium ? Ac mea senten-
 tia tale quid in coena Philosophus , quale canis in balneo .
 Sed age , his relictis , ad ipsam iam vitam Parasiti veniamus ,
 ita ut istorum simul vitam inspiciamus & comparemus . Pri-
 mo igitur Parasitum gloriae contemptorem semper videas ,

μὲν παράσιτον αἰεὶ δόξης καταφρονούντα, καὶ οὐδὲν μέ-
 λον αὐτῶ, ὧν οἱ ἄνθρωποι οἶονται. περὶ ῥήτορας δὲ καὶ
 φιλοσόφους εὖροι τις ἂν, οὐ τινὰς, ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ
 τυφου καὶ δόξης τριβέντας. καὶ οὐ δόξης μόνον, ἀλλὰ
 καὶ ὁ τούτου αἷσχρόν ἐστιν, ὑπ' ἀργυρίου. καὶ ὁ μὲν πα-
 ράσιτος οὕτως ἔχει πρὸς ἀργύριον, ὥς οὐκ ἂν τις οὐδὲ
 πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας ἀμελῶς ἔχοι, καὶ
 οὐδὲν αὐτῶ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον τοῦ πυρός. οἱ γε
 μὲν ῥήτορες, καὶ ὁ δεινότερόν ἐστι, καὶ οἱ φιλοσοφεῖν
 φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ οὕτω διάκεινται κακοδαίμονως,
 ὥστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (περὶ
 μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην
 δάροις ἐπ' αὐτῇ ἐάλω· ἄλλος δὲ μισθὸν σοφιστεύων εἰσ-
 πράττεται τοὺς μανθάνοντας. ὁ δὲ παρὰ τοῦ βασιλέως
 ὑπὲρ τοῦ συνεῖναι ὁμοίως μισθὸν αἰτεῖ, καὶ οὐκ αἰσχύνε-
 ται. ἔτι πρεσβύτης ἀνὴρ διὰ τοῦτο ἀποδημεῖ, καὶ μι-

Ι Δόξης καταφρονούντα) Οὕτως γέιν, αἰεὶ τῷ βορβόρῳ πλαττόμενοι.
 καὶ χυτοὶ λεχθεῖν δόξης καταφρο- V. (κίλινδούμενοι. C.)

neque curae ipsi esse, quid homines sentiant. Circa Rhe-
 tores autem ac Philosophos invenias, non quosdam, sed
 omnes, a superbia & gloria conteri, & non a gloria so-
 lum, sed, quod turpius illo est, a pecunia. Ac Parasitus
 quidem ad pecuniam ita affectus est, ut vix aliquis spar-
 fos per litora calculos negligentius habeat; neque quidquam
 ipsi videtur inter pecuniam atque ignem interessē. Verum
 enimvero Rhetores, &, quod indignius est, illi, qui phi-
 losophari se dicunt, ad eadem infeliciter adeo animati sunt;
 ut e numero Philosophorum, qui maxime iam celebrantur,
 (de Rhetoribus enim quid attinet dicere?) alius, dum res
 iudicat, corruptionis munerum damnatus sit; alius merce-
 dem argutiarum a discentibus exigat; alius pro suo con-
 victu mercedem a rege & ipse, nihil erubescens, poscat.
 Propter hanc senex iam vir adhuc peregrinatur, & mer-

σθοφορεῖ, καθάπερ Ἰνδὸς ἢ Σκύθης αἰχμάλωτος· καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνεται, ὅτι μισθός, ὃ λαμβάνει. 53 Εὐροῖς δ' αὖν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη· οἷον λύπας, καὶ ὀργάς, καὶ Φθόνους, καὶ παντοίας ἐπιθυμίας. ὁ γε μὴν παράσιτος ἔξω τῶντων ἐστὶν ἀπάντων· οὔτε γὰρ ὀργίζεται δι' ἀνέξικανίαν, καὶ ὅτι οὐκ ἐστὶν αὐτῷ ὅτ' ὀργισθεῖη. καὶ εἰ ἀγανακτήσειε δέποτε, ἡ ὀργὴ αὐτοῦ χαλεπὸν μὲν, οὐδὲ σκυθρωπὸν οὐδὲν ἀπεργάζεται, μᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ εὐφραίνει τοὺς ξυνόντας. λυπεῖται γέ μὴν ἥκιστα πάντων, τούτο τῆς τέχνης παρασκευαζούσης αὐτῷ, καὶ χαριζομένης, μὴ ἔχειν ὑπὲρ ὅτου λυπηθεῖη. οὔτε γὰρ χρήματά ἐστιν αὐτῷ, οὔτε οἶκος, οὔτε οἰκέτης, οὔτε γυνή, οὔτε παῖδες, ἃν διαφθειρομένων πάντως ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τὸν ἔχοντα αὐτὰ, [ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται] ἐπιθυμεῖ δὲ αἷτε δόξης, οὔτε χρημάτων, ἀλλ' οὐδὲ ὠραίου τινός.

1 Καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα) Οἷον ὅτι μισθός. V.

cede, ut Indus aliquis aut Scythia captivus, operam locat: nec ipsum quoque nomen erubescit, mercedem esse nimirum, quod accipit. Invenias autem non haec modo circa istos, sed perturbationes etiam alias, tristitias, ut hoc utar, & iras, & invidias, & omnis generis cupiditates. Verum Parasitus extra haec omnia est. Neque enim irascitur, ob malorum tolerantiam, & quia nec est, cui irascatur. Si vero etiam indignetur aliquando, ira illius difficile aut triste nihil quidquam efficit, sed risum potius. Sic exhilarat, quibuscum versatur, ipse quidem tristitia minime omnium afficitur; hanc ipsi commoditatem parante arte sua atque largiente, ut non habeat, quod doleat. Neque enim opes illi sunt, neque domus, neque servus, neque uxor, neque liberi, quibus pereuntibus omnino tristitia affici, qui illa habeat, necesse est, cum tamen soleant interire. Sed neque gloriae cupidus est, neque opum, neque formosi cuiusquam.

ΤΥΧ. Ἄλλ', ὦ Σίμων, εἰκός γε ἐνδεία τροφῆς λυ- 54
πηθῆναι αὐτόν.

ΠΑΡ. Ἀγνοεῖς, ὦ Τυχιάδῃ, ὅτι ἐξ ἀρχῆς οὐδὲ πα-
ράσιτός ἐστιν οὗτος, ὅστις ἀπερεῖ τροφῆς. οὐδὲ γὰρ ἀν-
δρεῖος ἀπορία ἀνδρίας ἐστὶν ἀνδρεῖος, οὐδὲ Φρόνιμος ἀπο-
ρία Φρενῶν ἐστὶ Φρόνιμος· ἄλλως γε αὐτὲ παράσιτος ἀν-
εῖ. πρόκειται δὲ ἡμῖν περὶ παρασίτου ζητεῖν ὄντος, οὐχὶ
μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρεῖος ἄλλως ἢ παρουσία ἀνδρείο-
τητος, καὶ ὁ Φρόνιμος παρουσία Φρονήσεως, καὶ ὁ παρά-
σιτος δὲ παρουσία τοῦ παρασιτεῖν παράσιτος ἐσται. ὥς
εἶγε τοῦτο μὴ ὑπάρχει αὐτῷ, περὶ ἄλλου τινός, καὶ οὐχὶ
παρασίτου, ζητήσωμεν.

ΤΥΧ. Οὐκοῦν οὐδέποτε ἀπορήσει παράσιτος τροφῆς;

ΠΑΡ. Ἐοικεν ὥστε οὐτ' ἐπὶ τούτῳ, οὐτ' ἐπ' ἄλλῳ
ἐστὶν ὅτῳ λυπηθεῖν ἂν. Καὶ μὴν καὶ πάντες ὁμοῦ Φιλό- 55
σοφοι, καὶ ῥήτορες φοβοῦνται μάλιστα τοὺς γέ τοι

Tych. Verum, Simo, victus penuria angit illum proba-
bile est.

Par. Ignoras, Tychiade, illum omnino Parasitum non
esse, cibo qui indigeat. Neque enim fortis, cum abest ab
illo fortitudo, fortis est; neque prudens, cum destituitur
prudencia, est prudens. Alioquin enim neque Parasitus fue-
rit. Propositum vero nobis est quaerere de eo, qui Parasit-
us est, non de eo, qui non est. Si vero fortis non aliter,
quam praesente fortitudine, & prudens, prudentia praesen-
te; etiam Parasitus praesente parasitandi facultate Parasit-
us censetur: adeo ut nisi hoc in illo fuerit, de alio, nec
iam de Parasito, quaeramus.

Tych. Ergo nunquam cibi copiam non habebit Parasitus?

Par. Sic videtur. Itaque neque hac re, neque alia ulla,
est ut doleat. Iam Philosophi simul omnes & Rhetores ma-
xime timent. Plerosque certe illorum, cum clava prodire

πλείστους αὐτῶν εὐροὶ τις ἂν μετὰ ξύλου προΐοντας· οὐκ ἂν δὴ που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὥπλισμένους, καὶ τὰς θύρας δὲ μάλα ἐρρωμένως ἀποκλείοντας, μή τις ἄρα νύκτωρ ἐπιβουλεύσειεν αὐταῖς δεδιότας. ὁ δὲ τὴν θύραν τοῦ δωματίου προστίθῃσι· εἰκὴ καὶ τούτο, ὡς μὴ ὑπὸ ἀνέμου ἀνοιχθεῖη. γενομένου δὲ ψόφου νύκτωρ, οὐδὲν τι μᾶλλον θορυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας δὲ ἀπών, ἄνευ ξίφους ὁδεύει, φοβεῖται γὰρ οὐδὲν οὐδαμοῦ. φιλοσόφους δὲ πολλάκις εἶδον ἐγὼ, οὐδενὸς ὄντος δεινοῦ, τόξῳ ἐνεσκευασμένους. ξύλα μὲν γὰρ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλάν

56 νεῖον ἀπιδόντες, καὶ ἐπ' ἄριστον. Παρασίτου μέντοι οὐδεὶς ἔχει κατηγορῆσαι μοιχείαν, ἢ βίαν, ἢ ἀρπαγὴν, ἢ ἄλλο τι ἀδίκημα ἀπλῶς· ἐπεὶ ὁ γε τοιοῦτος οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλ' ἐαυτὸν ἐκείνος ἀδικεῖ. ὥστ'· εἰ μοιχεύσας τύχῃ· ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ τὸν ὄνομα μεταλαμβάνει τοῦ ἀδικήματος. ὥσπερ δὲ ὁ κακός, οὐ τὸ ἀγαθὸς ἀλλὰ φαῦλος εἶναι λαμβάνει, οὕτως, οἶμαι, ὁ πα-

videas, non armatos nempe, nisi metuerent: etiam ianuas firmiter occludere, timentes igitur, ne quis noctu sibi infidietur. At hic ianuam obdit conclavi, temere hoc quoque, ne aperiat a vento. Strepitus vero si noctu exoriat, nihilo moverur magis, quam si non ortus esset. Et si per desertum eat, sine gladio iter facit. Nihil enim usquam metuit. Philosophos autem saepe ego vidi, telis instructos, cum nihil usquam esset metuendum. Clavas enim habent, etiam cum in balneum eunt, aut ad prandium. Porro Parasitum nemo accuset adulterii, aut de vi, aut raptus, aut cuiuscunque simpliciter criminis. Nam talis quidem Parasitus non fuerit, sed ipse se iniuria afficiat. Itaque si forte adulterium committat, simul cum iniuria nomen etiam iniuriae recipit. Quemadmodum vero malus non hoc inde habet, ut sit bonus, sed ut improbus: sic, puto, Parasit-

ράσιτος, ἐάν τι ἀδικῇ, αὐτὸ μὲν τοῦτο ὅπερ ἐστίν, ἀπα-
βάλλει, ἀναλαμβάνει δὲ ὁ ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοι-
αῦτα ῥητόρων καὶ φιλοσόφων ἄφθονα οὐ μόνον ἴσμεν αὐ-
τοῖς γεγονότα κατ' ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοῖς βιβλίοις ἀπο-
λελειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἠδίκησαν. ἀπολο-
γία μὲν γὰρ Σωκράτους ἐστὶ, καὶ Αἰσχίνου, καὶ Ὑπερί-
δου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν πλείστων σχεδὸν τι ῥητό-
ρων, καὶ σοφῶν· παρασίτου δὲ οὐκ ἐστὶν ἀπολογία, οὐδ'⁸
ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παράσιτόν τινα γεγραμμένην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ, νῆ Δία, ὁ μὲν βίος τοῦ παρασίτου 57
κρείττων ἐστὶ ταῦ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν φιλοσόφων· ὁ δὲ
θάνατος φαιλότερος;

ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν τοῦναντίον παραπολὺ εὐδαιμο-
νέστερος. φιλοσόφους μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τοὺς
πλείστους, κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας, ταὺς μὲν ἐκ
καταδίκης ἐαλωκότας ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι,

8 Οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην) καὶ τίς γὰρ κατὰ κυνὲς ἀποίσταται
Εὐτελοῦς καὶ παραπραμένου τίς δι- γραφήν; V.

tus, si quid sceleris committat, ipsum hoc, quod est, amit-
tit, id vero, quod commisit, fuscipit. Scelera vero talia
Oratorum & Philosophorum plurima non nostra modo ae-
tate patrata ab illis novimus, sed relicta etiam in libris mo-
numenta male ab illis factorum habemus. Nam defensio
exstat Socratis, & Aeschinis, & Hyperidis, & Demosthe-
nis, & plerorumque fere Rhetorum ac Sapientium: Para-
siti vero non exstat defensio, neque potest quisquam me-
morare litem Parasiti intentatam.

Tych. Sed, per Iovem, vita quidem Parasiti melior forte
Rhetorum & Philosophorum vita: at mors inferior?

Par. Quin contra eo multo beatior. Philosophos enim
novimus, aut omnes, aut plerosque certe, male malos
periisse, alios de sententia iudicum, maximorum criminum

Φαρμάκῳ τοὺς δὲ καταπρησθέντας τὸ σῶμα ἅπαλ' τοὺς δὲ ἀπὸ δυσουρίας Φθινήσαντας, τοὺς δὲ Φυγόντας. παρασίτου δὲ θάνατον οὐδεὶς ἔχει τοιοῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸν εὐδαιμονέστατον, Φαγόντος καὶ πιόντος. εἰ δέ τις καὶ δοκεῖ βιαίῳ τετελευτηκέναι θανάτῳ, ἀπεπτήσας ἀπέθανε.

58 ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς διημίλληταί σοι τὰ πρὸς τοὺς Φιλοσόφους ὑπὲρ τοῦ παρασίτου. λοιπὸν δὲ εἰ καλὸν καὶ λυσιτελές ἐστι τὸ κτῆμα τοῦτο τῷ τρέφοντι, πειρῶ λέγειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκοῦσιν ὥσπερ εὐεργετούντες καὶ χαριζόμενοι τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶναι τοῦτο αἰσχύνῃ τῷ τρεφομένῳ.

ΠΑΡ. Ὡς ἡλίθιά γέ σοι, ὦ Τυχιάδῃ, ταῦτα, εἰ μὴ δύνασαι γιγνώσκειν ὅτι πλούσιος ἀνὴρ, εἰ καὶ τὸ Γύγου χρυσίον ἔχει, μόνος ἐσθίων, πένης ἐστὶ, καὶ προίῳν

1 Φαρμάκῳ) Ὡς Σωκράτης. V. *ibid.* Καταπρησθέντας τὸ σῶμα)

Ὡς Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος. V.

2 Φθινήσαντας) Ὡς Ἀντισθένης.

ibid. Φυγόντας) Hoc verbum in *edd.* eodem tenore cum prioribus connexum, & lacunae nota appo-

sita. Sed nulla in V. est lacuna. Excidit tamen Scholion aliquod: nam vox haec Antisthenem non respicit; & in textu reperitur ad alium spectans. In C. non exstat hoc Schol. *Solan.*

damnatos, veneno; alios toto corpore combustos; alios ex urinae difficultate interiisse, alios in exilio: Parasiti autem mortem id genus nemo dixerit, sed beatissimam edentis ac bibentis. Si quis vero etiam violenta morte videatur finiisse, ille cruditate mortuus est.

Tych. Satis tibi hoc contra Philosophos pro Parasito certatum certamen est. Superest, ut dicere coneris, An etiam honesta atque utilis alenti sit ista possessio? Nam mihi videntur tanquam a patronis, & liberalitate quadam pasci a divitibus; id ipsum autem pudori esse ei, qui sic pascitur.

Par. Quam puerilis esses, Tychiade, si non posses intelligere, virum divitem, si vel Gygis haberet aurum, solus si cibum capiat, pauperem esse; & si progrediatur in

ἄνευ παρασίτου, πτωχὸς δοκεῖ, καὶ ὥσπερ στρατιώτης
χωρὶς ὅπλων ἀτιμότερος, καὶ ἐσθῆς ἄνευ πορφύρας,
καὶ ἵππος ἄνευ Φαλάρων, οὕτω καὶ πλούσιος ἄνευ πα-
ρασίτου ταπεινός τις καὶ εὐτελής φαίνεται. καὶ μὴν ὁ
μὲν πλούσιος κοσμεῖται ὑπ' αὐτοῦ· τὸν δὲ παράσιτον
πλούσιος οὐδέποτε κοσμεῖ. Ἄλλως τε οὐδὲ ὄνειδος αὐτῷ 59
ἐστίν, ὡς σὺ Φῆς, τὸ παρασιτεῖν ἐκείνῳ δηλονότι, ὡς
κρίεττονι χεῖρονα. ὅπως γέ μὴν τῷ πλουσίῳ τοῦτο λυ-
σιτελές ἐστι, τὸ τρέφειν τὸν παράσιτον, ὥγε μετὰ τὸ
κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀσφάλεια πολλή ἐκ τῆς
ταύτου δορυφορίας ὑπάρχει. οὔτε γὰρ μάχη ραδίως ἂν
τις ἐπιχειρήσῃ τῷ πλουσίῳ, τοῦτον ὁρῶν παρεστῶτά·
ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποθάνοι Φαρμάκῳ οὐδεὶς, ἔχων παρὰσι-
τον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβουλεύσαι τινὶ, τοῦτου
προεσθίουτος καὶ προπίνοντος; ὥστε ὁ πλούσιος οὐχὶ
κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων
ὑπὸ τοῦ παρασίτου σώζεται. οὕτω μὲν ὁ παράσιτος διὰ

14 Τούτου προεσθίουτος) Τοῦτο ἐπαινέσεται μῦθαι προγενομένην τῶν
καὶ μῦθαι ποιοῦσιν. ἀλλ' οὐδεὶς ἀνθρώπων τῶν ἰδεσμάτων. V.

publicum sine Parasito, mendicum videri. Et quemadmo-
dum miles sine armis eo contemptior, & vestis sine purpu-
ra, & sine phaleris equus, sic etiam dives sine Parasito,
humilis homo vilisque videtur. Quin ornatur ab illo di-
ves: Parasitum autem dives ornat nunquam. Alioquin nec
probrum illi est, ut tu ais, isti parasitari, nempe tanquam
praestantiori viliores; cum diviti hoc utile sit, nutrire Pa-
rasitum, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur, etiam
securitas multa ab huius satellitio contingat. Neque enim
temere pugna quis invadat divitem, hunc ei adstantem vi-
dens: sed neque veneno facile moriatur, Parasitum qui ha-
beat. Quis enim insidiari alicui audeat, hoc cibum potum-
que praegustante? Itaque dives non ornatur modo, sed
maximis etiam ex periculis a Parasito liberatur. Adeo Pa-

Φιλοστοργίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν πα-
ραχωρήσειε τῷ πλουσίῳ Φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπο-
θανεῖν αἰρεῖται συμΦαγών.

60 ΤΥΧ. Πάντα μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξελθεῖν, ὥστε-
ρήσας οὐδέν τῆς σεαυτοῦ τέχνης, οὐχ, ὥσπερ αὐτὸς
ἔΦασκες, ἀμελέτητος ᾶν, ἀλλ' ὥσπερ ἂν τις ὑπὸ τῶν
μεγίστων γεγυμνασμένος. λοιπὸν, εἰ μὴ αἴσχιον αὐτὸ
τὸ ὄνομά ἐστι τῆς παρασιτικῆς, ἐβέλω μαθεῖν.

ΠΑΡ. Ὅρα δὴ τὴν ἀπόκρισιν, ἐάν σοι ἱκανῶς λέγε-
σθαι δοκῇ, καὶ πειρᾷ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς
τὸ ἐρωτώμενον ἢ ἄριστα οἶε. Φέρε γὰρ, τὸν σῖτον οἱ πα-
λαιὸι τί καλοῦσι;

ΤΥΧ. ΤροΦήν.

ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σιτεῖσθαι, οὐχὶ τὸ ἐσθίειν;

ΤΥΧ. Ναί.

rafitus, quidquid est periculi, amore ductus subit, ac non
tantum in edendo diviti nihil concesserit, verum etiam in
convictu illius mori non detrectat.

Tych. Omnia mihi, Simon, videris perfecutus, neque
ulla in re artem tuam destituisse, non, ut dicebas ipse,
imparatus, sed ut exercitatus aliquis in rebus maximis. Su-
perest, ut audiam, an non ipsum Parasiticae nomen turpi-
culum sit.

Par. Vide ergo responsum, an satis tibi videatur di-
ci, & tenta ipse vicissim ad quaesita respondere, quomo-
do optimum tibi videbitur. Age enim, *siton* veteres quid
vocabant?

Tych. *Cibum.*

Par. Quid autem *sitisthai*? nonne *edere*?

Tych. Sic est.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν ὅτι οὐκ ἄλλο ἐστί;

ΤΥΧ. Τοῦτο γὰρ, ὦ Σίμων, ἐστίν, ὃ αἰσχρὸν φαίνεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀποκρίναί μοι, πότερόν σοι δο- 61
κεῖ διαφέρειν, καὶ προκειμένων ἀμφοῖν, πότερον ἂν αὐ-
τὸς ἔλοιο, ἢ ἄρα γε τὸ πλεῖν, ἢ τὸ παραπλεῖν;

ΤΥΧ. Τὸ παραπλεῖν ἔγωγε.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν;

ΤΥΧ. Τὸ παρατρέχειν.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἱππεύειν, ἢ τὸ παριππεύειν;

ΤΥΧ. Τὸ παριππεύειν.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ παρακοντίζειν;

ΤΥΧ. Τὸ παρακοντίζειν.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ὁμοίως ἔθ' ἔλοιο καὶ τοῦ ἐσθίειν μάλ-
λον τὸ παρασιτεῖν;

Par. Nonne igitur constat, *parasitari* nihil esse aliud?

Tych. Hoc ipsum enim est, quod turpe videtur, Simon.

Par. Age ergo rursus mihi responde: utrum tibi videtur praestare, & utrum propositis duobus elegeris, *navigarene*, an *iuxta navigare*?

Tych. Equidem *iuxta navigare*.

Par. Quid vero, *currerene*, an *iuxta currere*?

Tych. *Iuxta currere*.

Par. Quid vero, *equitarene*, an *iuxta equitare*?

Tych. *Iuxta equitare*.

Par. Quid autem, *iaculari*, an *iuxta iaculari*?

Tych. *Iuxta iaculari*.

Par. Nonne ergo similiter etiam malis *iuxta edere*, cum aliis, (hoc enim est *parasitari*) quam *edere simpliciter*?

ΤΥΧ. Ὁμολογεῖν ἀνάγκη καὶ σοι λοιπὸν, ὥσπερ οἱ παῖδες, ἀφίξομαι καὶ εἰς καὶ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος τὴν τέχνην· σὺ δὲ με αὐτὴν δίκαιος διδάσκειν ἀφθόως, ἐπεὶ καὶ πρῶτος μαθητὴς σοι γίγνομαι. Φασὶ δὲ καὶ τὰς μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν τέκνων.

Tych. Necesse est tibi assentiri. Atque in posterum ego tibi, ut pueri, mane veniam & post prandium, discendae huius artis causa. Aequum autem est, ut eam tu me sine invidia doceas, quandoquidem primus ego tibi sum discipulus. Aiunt vero, a matribus etiam magis amari primogenitos.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ

Η ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ ΚΑΙ ΣΟΛΩΝ.

ANAX. **Τ**ΑΥΤΑ δὲ ὑμῖν, ᾧ Σόλων, τίνος ἕνεκα οἱ ἴ
 γέοι ποιοῦσιν; οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους
 ὑποσκελίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι καὶ λυγίζουσι, καὶ ἐν
 τῷ πληῶ συναναφύρονται καλινδούμενοι; ὥσπερ σύες.
 καίτοι κατ' ἀρχὰς εὐθὺς ἀποδυσάμενοι (ἐώρων γὰρ)
 λίπα τε ἡλείψαντο, καὶ κατέψῃσε μάλα εἰρηνικῶς
 ἄτερος τὸν ἕτερον ἐν τῷ μέρει. μετὰ δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι πα-
 θόντες, ὠθοῦσί τε ἀλλήλους συννενευκότες, καὶ τὰ μέτ-
 ωπα συναράττουσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ ἦν ἰδοὺ ἀρά-
 μενος ἐκεῖνοσὶ τὸν ἕτερον ἐκ τοῖν σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς τὸ
 7 Καλινδούμενοι) Ἀντὶ τοῦ κυλιόμενοι. G.

ANACHARSIS

SIVE DE EXERCITATIONIBUS

(vulgo de Gymnasiis.)

ANACHARSIS ET SOLON.

Anach. **Ι**STA vero, Solon, apud vos iuvenes cuius rei
 gratia faciunt? Alii complexi se invicem alter alterum sup-
 plantant: alii angunt, & inflectunt, & in luto volutati se
 mutuo conspurcant ut fues. Quamquam ab initio cum pri-
 mum se exuerunt, (vidi enim) pingui se ungere solent, &
 mutuo mulcere alter alterum plane pacate: deinde vero,
 nescio quo instinctu, trudent se invicem pronis capitibus,
 & frontibus arietum instar concurrunt. Et ubi ecce iste al-
 terum cruribus sublatum prostravit humi, ipse deinde su-

- ἔδαφος· εἴτ' ἐπικαταπεσὼν, ἀνακύπτειν οὐκ ἔα, συνω-
 θῶν κάτω ἐς τὸν πηλόν· τέλος δὲ ἤδη περιπλέξας αὐτῷ
 τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαστέρα, τὸν πῆχυν ὑποβαλὼν τῷ
 λαιμῷ, ἄγχει ἄβλιον· ὁ δὲ παρακροτεῖ ἐς τὸν ὦμον, ἰκε-
 τεύων, οἶμαι, ὥς μὴ τέλεον ἀποπνιγείη. καὶ οὐδὲ τοῦ
 ἐλαίου ἕνεκα Φεῖδονται, μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ' ἀΦανί-
 σαντες τὸ χρίσμα, καὶ τοῦ βορβόρου ἀναπλησθέντες,
 ἐν ἰδρῶτι ἅμα πολλῷ, γέλωτα ἐμοὶ γοῦν παρέχουσιν,
 2 ὥσπερ οἱ ἐγχείλυες ἐκ τῶν χειρῶν διολισθαίνοντες. Ἐτε-
 ροὶ δὲ ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς τὸ αὐτὸ τοῦτο δρῶσιν· οὐκ
 ἐν πηλῷ οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθεῖαν ὑπο-
 βαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι πᾶττουσίν τε ἀλλήλους,
 καὶ αὐτοὶ ἐκόντες ἐπαμῶνται τὴν κόνιν ἀλεκτρυόνων δέ-
 κην, ὥς ἀφυκτότεροι εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμαι,
 τῆς ψάμμου τὸν ὀλισθον ἀΦαιρούσης, καὶ βεβαιωτέραν
 3 ἐν ξηρῷ παρεχούσης τὴν ἀντίληψιν. Οἱ δὲ ὀρυστάδην

perincumbens tollere se illum non finit, contruditque deor-
 sum in lutum. Tandem vero iam cruribus suis illius ven-
 trem complexus, suoque cubitu gutturi illius subiecto,
 suffocat miserum, qui istius interim humerum plaudit, sup-
 pliciter eo *gestu* rogans, puto, ne plane fauces sibi elidan-
 tur. Ac ne olei quidem causa parcunt, quo minus inquie-
 nentur, sed deterfo unguento, oppleti stercore, sudore
 insuper multo *diffuentes*, risum mihi quidem praebeant, an-
 guillarum instar alterius alter elabentes manibus. Alii in
 subdivali aulae idem faciunt, non in luto hi quidem, sed
 arenam istam profundam substratam habentes in cavea,
 conspergunt se invicem, & sponte sua pulvere se, gallo-
 rum gallinaceorum instar, accumulunt, puto, ut minus in-
 ter complectendum elabi possint, lubricitatem illam aufe-
 rente arena, & firmiorem praestante in sicco comprehen-
 dendi facultatem. Illi vero conspersi, recto statu, verberati

κεκονιμένοι καὶ αὐτοὶ παύουσιν ἀλλήλους προσπεσόντες, καὶ λακτίζουσιν. οὗτοσὶ γοῦν καὶ τοὺς ὀδόντας ἔοικεν ἀποπτύσειν ὁ κακοδαίμων· οὕτως αἵματος αὐτῶ καὶ ψάμμου ἀναπέπλησται τὸ στόμα, πῦξ ὡς ὄρας παταχθέντος ἐς τὴν γνάβην. ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἄρχων οὗτοσὶ διίστησιν αὐτούς, καὶ λύει τὴν μάχην. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ πορφυρίδι τῶν ἀρχόντων τινὰ τοῦτον εἶναι. Ὁ δὲ καὶ 4 ἐποτρύνει, καὶ τὸν πατάξαντα ἐπαινεῖ· ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθι πάντες ἐγκονοῦσι, καὶ ἀναπηδῶσιν, ὥσπερ θεόντες, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μέναντες, καὶ ἐς τὸ ἅκα συναλλόμενοι, λακτίζουσι τὸν αέρα. Ταῦτα οὖν ἐθέλω εἰδέναι τίνος 5 ἀγαθοῦ ἂν εἴη ποιεῖν· ὥς ἔμοι γε μαγία μᾶλλον εἰκέναι δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἂν ραδίως μεταπίσειέ με ὥς αὐ παραπαίουσιν, οἱ ταῦτα δρῶντες.

ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ 6 γιγνόμενα φαίνεται ξένα γε ὄντα, καὶ πάμπολυ τῶν Σκυθικῶν ἐθῶν ἀπάδοντα, καθάπερ καὶ ὑμῖν πολλὰ

bus se invicem calcibusque impetunt. Hic ergo miser ipsos videtur dentes exspuere; adeo sanguine illi atque arena os oppletum est, pugno, ut vides, mala illi percussa. Sed neque iste praefectus illos separat, aut pugnam solvit: e purpura enim, de magistratu aliquem hunc esse, colligo. Quin incitat etiam, & qui percussit, eum laudat. Alii vero alio loco celeriter se movent, & exsultant quasi currentes, cum eodem in loco maneant; & iactato in altum corpore calcibus aëra petunt. Haec igitur, scire velim, cui bono sit facere: nam mihi furori potius similis res videtur, nec est, qui facile hoc mihi eripiat, non insanire, qui ista faciunt.

Sol. Nec mirum est, Anacharsi, talia tibi, quae hic fiunt, videri, cum peregrina tibi sint, & multum a Scythicis moribus abhorrentia; quemadmodum vicissim vobis

εἰκὸς εἶναι μαθήματα, καὶ ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἑλλη-
σιν ἡμῖν ἀλλόκοτα εἶναι δοξαστα ἂν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ
σύ νῦν ἐπισταίῃ αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάρρει, ὦ γαβέ·
οὐ γὰρ μανία τὰ γιγνόμενά ἐστιν, οὐδ' ἐφ' ὕβρει οὗτοι
παίουσιν ἀλλήλους, καὶ κυλίουσιν ἐν τῷ πληρῷ, ἢ ἐπι-
πάττουσι τὴν κόριν· ἀλλ' ἔχει τινὰ χρεῖαν οὐκ ἀτερπῆ
τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμὴν οὐ μικρὰν ἐπάγει τοῖς σώμα-
σιν. ἢ γοῦν ἐνδοατρίψης, ὥσπερ οἶμαί σε ποιήσῃ, τῇ
Ἑλλάδι, οὐκ εἰς μακρὰν εἰς καὶ αὐτὸς ἔσῃ τῶν πεπη-
λωμένων, ἢ κακονιμένων. οὕτω σοι τὸ πρᾶγμα ἡδύ τε
ἅμα καὶ λυσίτελές εἶναι δοξεῖ.

ANAX. Ἀπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ
ὠφέλιμα, καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι
διαβείη, εἴσεται ὡς οὐ μάλιστα διεξώσμεθα τὸν ἀκινάκην.
7 Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθεσθε τοῖς γιγνομένοις; ἢ
τί Φῶμεν ποιεῖν αὐτούς;

multas & disciplinas esse & studia verisimile est, quae alie-
na videantur Graecis nobis, si quis nostrum, ut tu iam
hisce, illis adflet. Sed crede mihi, vir optime, non sunt
furores, quae fiunt, neque iniuriae causa isti se invicem per-
cutiunt, & in luto provolvunt, aut conspergunt pulvere;
verum utilitatem ea res habet non iniucundam, & robur
non parvum corporibus conciliat. Si proinde moraberis,
quod facturum te spero, aliquamdiu in Graecia, non ita
multo post unus & ipse eris de illis luto aut pulvere opple-
tis: adeo tibi ea res iucunda pariter atque utilis videbitur.

Anach. Apage, Solon, vobis eveniant utilia ista atque
iucunda. Mihi quidem si vestrum aliquis tale quid faciat,
sentiet, non frustra nos accinctos acinace. Verum dic mihi,
quod nomen posuistis his, quae hic fiunt, aut quid facere
istos dicamus?

ΣΟΛ. Ὁ μὲν χώρος αὐτός, ὃ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται, καὶ ἔστιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος τοῦ Λυκίου· καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτοῦ ὁρᾷς, τὸν ἐπὶ τῇ στήλῃ κεκλιμένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν τὸ τόξον ἔχοντα· ἡ δεξιὰ δὲ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκ καμάτου μακροῦ ἀναπαύομενον δείκνυσι τὸν Θεόν. Τῶν 8 γυμνασμάτων δὲ τούτων, τὸ μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐκείνῳ πάλη καλεῖται, αἶδ' ἐν τῇ κόνει παλαίουσι καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρθοστάδην παγκρατιάζειν λέγομεν. καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἔστι γυμνάσια ταιαῦτα πυγμῆς, καὶ δίσκου, καὶ τοῦ ὑπεράλλεσθαι, ὧν ἀπάντων ἀγῶνας προτίθεμεν. καὶ ὁ κρατήσας ἄριστος εἶναι δοκεῖ τῶν καθ' αὐτόν, καὶ ἀναιρεῖται τὰ ἄλλα.

ANAX. Τὰ δὲ ἄλλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστιν;

9

ΣΟΛ. Ὀλυμπίᾳσι μὲν στέφανος ἐκ κοτίνου, Ἰσθμοῖ δὲ ἐκ πίττυος, ἐν Νεμέᾳ δὲ σελίνῳ πεπλεγμένος· Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ Θεοῦ παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς

Sol. Locus ipse, Anacharsi, Gymnasium a nobis appellatur, & est illud Apollini Lycio sacrum. Vides signum illius, illum ad columellam se acclinantem, sinistra habentem arcum: dextra vero supra caput reflexa velut e longo labore requiescentem ostendit Deum. Exercitationum autem istarum ea, quae fit in luto isto, lucta vocatur; isti in pulvere, luctantur ipsi quoque: illud, quod erecto corpore se invicem feriunt, pancratio certare dicimus. Sunt autem nobis alia quoque id genus exercitamenta pugilarus, & disci, & saltus: quorum omnium certamina proponimus, & qui vicerit, ille praestantissimus inter suos videtur, & reportat praemia.

Anach. Quae sunt autem illa apud vos praemia?

Sol. Olympiae corona oleagina; in Isthmo de pinu; Nemeae de apio plexa; in Pythiis poma de sacris Deo; apud

Παναθηναίοις τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνάχαρσι; ἢ διότι μικρά σοι ταῦτα εἶναι δοκεῖ;

ANAX. Οὐκ' ἀλλὰ πάνσεμνα, ὦ Σόλων, κατέλεξας τὰ ἄβλα, καὶ ἄξια τοῖς τε διαβεῖσιν αὐτὰ φιλοτιμεῖσθαι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, καὶ τοῖς ἀγωνισταῖς αὐτοῖς ὑπερεσπουδακέναι περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων, ὥστε μῆλων ἕνεκα, καὶ σελίνων, τοσαῦτα προπονεῖν καὶ κινδυνεύειν, ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων, καὶ κατακλωμένους, ὥς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι μῆλων ὅτῳ ἐπιθυμία, ἢ σελίνῳ ὅστε Φανῶσθαι, ἢ πίτῳ, μῆτε πηλῷ καταχρίόμενον τὸ πρόσωπον, μῆτε λακτιζόμενον ἐς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν.

10 ΣΟΛ. Ἄλλ', ὦ ἄριστέ, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γάρ ἐστι σημεῖα τῆς νίκης, καὶ γνωρίσματα, αἱ τινες οἱ κρατήσαντες ἢ δὲ παρακολουθοῦσα τούτοις δόξα, τοῦ παντὸς ἄξια τοῖς νεικηκόσιν ὑπὲρ ἧς καὶ λακτίζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς

nos Panathenaicis, oleum ex Minervae olea. Quid rides, Anacharsi? an quod parva tibi videntur ista?

Anach. Non: sed magna dixisti praemia, & digna, in quibus liberalitate certarent, qui ea constituerunt; digna, pro quibus auferendis supra etiam, quam possunt, contendant athletae: adeo ut malorum causa & apiorum tantum laboris praecipiant, & periculum incurrant, ne alter ab altero suffocentur, & luxentur; quasi non liceret sine molestia copiam malorum, cui volupe sit, consequi, aut coronari apio, vel pinu, etiam ut non linatur tibi luto facies, neque calcibus venter ab adversariis contundatur.

Sol. Sed, vir optime, non ad nuda ista munera respicimus. Haec enim victoriae signa sunt, & indicant, qui vice-rint. Verum quae consequitur gloria, ea vero quantivis pretii est victoribus: pro hac etiam calcibus peti praecla-

θηρευμένους τὴν εὐκλείαν ἐκ τῶν πόρων. οὐ γὰρ ἀπονητὶ προσγένοιτο αὐτῇ· ἀλλὰ χρητὸν ὀρεγόμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀνασχόμενον ἐν τῇ ἀρχῇ, τότε ἤδη τὸ λυσιτελεῖς, καὶ ἡδὺ τέλος ἐκ τῶν καμάτων περιμένειν.

ANAX. Τοῦτο Φῆς, ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ λυσιτελεῖς, ὅτι πάντες αὐτοὺς ὄψονται ἔστεφανωμένους, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ ἐπαινέσονται, πολὺ πρότερον οἰκτείραντες ἐπὶ ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσιν, αὐτὶ τῶν πόρων μῆλα καὶ σέλινα ἔχοντες.

ΣΟΛ. Ἀπειρος εἶ, Φημί, τῶν ἡμετέρων ἔτι μετὰ μικρὸν δὲ ἄλλα σοι δόξει περὶ αὐτῶν, ἐπειδὴν ἐς τὰς πανηγύρεις ἀπιῶν, ὁρᾷς τοσούτον πλῆθος ἀνθρώπων συλλεγόμενον ἐπὶ τὴν θέαν τῶν τοιούτων, καὶ θεάτρα μυρίαῖνδρα συμπληρούμενα, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἐπαινούμενους, τὸν δὲ καὶ νικήσαντα αὐτῶν ἰσόθεον νομιζόμενον.

ANAX. Αὐτὸ τοῦτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οἰκτιστόν ἐστιν, I I

rum videtur his, qui bonam ex laboribus famam venantur: nec enim ea sine labore contigerit; sed oportet, qui illam appetat, multa ab initio subire difficilia, ac tum demum utilem illum honestumque finem e laboribus expectare.

Anach. Hunc nempe ais finem iucundum atque utilem, quod omnes illos videbunt coronatos, & victoriae causa laudabunt, qui diu ante miserati illos fuerant propter plagas. Atqui hi iam felices erunt, qui pro laboribus poma habeant & apia.

Sol. Imperitus es, inquam, rerum nostrarum adhuc: paulo post aliter de iis senties, cum delatus in conventus illos collectam videbis tantam hominum multitudinem talium spectaculorum causa, & impleta theatra tot millium capacia, & laudatos athletas, & honore Diis aequatum, qui vicerit reliquos.

Anach. Ipsum hoc vero, Solon, miserrimum est, si non
Lucian. Vol. VII.

εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχουσιν, ἀλλὰ ἐν τοσούτοις
 θεαταῖς καὶ μάρτυσι τῆς ὕβρεως, οἱ δηλαδὴ εὐδαιμο-
 νίσουσιν αὐτοὺς, αἵματι φαινομένους ὀρώντες, ἢ ἄγχο-
 μένους πρὸς τῶν ἀντιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέ-
 στατα πρόσεστι τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Σκύ-
 θαις, ἢν τις, ᾧ Σόλων, ἢ πατάξῃ τινὰ τῶν πολυτῶν, ἢ
 ἀνατρέψῃ προσπεσὼν, ἢ θοιμάτιον περιῤῥῆξῃ, μεγάλας
 οἱ πρεσβύται τὰς ζημίας ἐπάγουσι, καὶ ἐπ' ὀλίγων
 τῶν μαρτύρων τοῦτο πάθῃ τις· οὔτι γένετ' ἐν τηλικούτοις θεά-
 τροις, οἷα σὺ διηγῇ τὸ Ἰσθμοῖ, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ. οὐ
 μὲν ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀγωνιστὰς, οἰκτεῖρειν μοι ἔπεισιν,
 ὧν πάσχουσι τῶν δὲ θεατῶν, οὓς Φῆς ἀπανταχόθεν
 τοὺς ἀρίστους παραγίγνεσθαι ἐς τὰς πανηγύρεις, καὶ
 πάντῃ θαυμάζω, εἰ τὰ ἀναγκαῖα παρέντες, σχολάζουσιν
 ἐπὶ ταῖς τοιούτοις. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνό πω δύναμαι κατα-
 νοῆσαι, ὅτι τοῦτο τερπνὸν αὐτοῖς, ὁρᾶν παιομένους γε,

paucis arbitris ista fubeunt, sed apud tot spectatores, ac
 testes contumeliae, qui nempe beatos illos praedicabunt,
 videntes ut sanguine fluant, aut angantur ab adversariis.
 Haec enim beatissima sunt in illorum victoria. Apud nos
 vero Scythas, Solon, si quis aut pulset civium quem-
 quam, aut impetu facto evertat, aut vestem deripiat, ma-
 gnas illi poenas nostri seniores infligunt, etiam si cui pau-
 cis testibus hoc eveniat, nec in tantis theatris, quanta tu
 narras, Isthmi, atque Olympiae. Verum certatorum qui-
 dem misereri subit *ut ea*, quae patiuntur: spectatores au-
 tem, quos ais undique convenire praestantissimos ad istas
 celebritates, & ipsos valde miror, si necessariis relictis
 otium sibi sumunt ad talia. Nondum enim illud possum
 intelligere, quae sit illis iucunditas, videre ferientes se &

καὶ διαπληκτιζομένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν ἀραττομένους, καὶ συντριβομένους ὑπ' ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ καιρὸς ἦν, ὦ Ἀνάχαρσι, Ὀλυμπίων, ἢ 12 Ἰσθμίων, ἢ Παναθηναίων, αὐτὸ ἂν σε τὸ γιγνόμενον ἐδίδαξεν, ὥς οὐ μάτην ἐσπουδάκαμεν ἐπὶ τούτοις. οὐ γὰρ οὕτω λέγων ἂν τις προσβιβάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῶν ἐκεῖ δρωμένων, ὥς εἰ καθεζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς θεαταῖς, βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωματῶν, καὶ εὐεξίας θαυμαστάς, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ ἰσχὺν ἄμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ φιλοτιμίαν, καὶ γνώμας ἀηττήτους, καὶ σπουδὴν ἀληκτον ὑπὲρ τῆς νίκης. εὖ γὰρ δὴ οἶδα, ὥς οὐκ ἂν ἐπαύσω ἐπαινῶν, καὶ ἐπιβοῶν, καὶ ἐπικροτῶν.

ΑΝΑΧ. Νῆ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶν γε προσέτι 13 καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ὅποσα κατηριθμῆσω ἐκεῖνα, τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη,

confluentes homines, & terrae allisos, & alterum ab altero contritos.

Sol. Si tempus esset, Anacharsi, Olympiorum, aut Isthmiorum, aut Panathenaeorum, ipsa te res doceret, quam non temere studium in his rebus ponamus. Neque enim dicendo quisquam ita te admovere quasi possit voluptati eorum, quae ibi sunt, quam si sedens ipse inter medios spectatores, videas virtutes virorum, pulchritudines corporum, & habitus ad valetudinem admirabiles, & horribiles peritias, & robur invictum, & audaciam, & honoris cupiditatem, & animos insuperabiles, & studium nunquam deficiens victoriae: bene equidem novi, finem te laudandi, & inclamandi, & plaudendi non facturum.

Anach. Per Iovem, Solon, & irridendi insuper atque cavillandi. Omnia enim illa, quae modo enumerabas, virtutes, & habitus bonos, & pulchritudines, & audaciam, vi-

καὶ τόλμαν, ὁρῶ σὺδενὸς μεγάλου ἔνεκα παραπολλυ-
 μένας ὑμῖν, οὔτε πατρίδος κινδυνευούσης, οὔτε χώρας
 πορβουμένης, οὔτε φίλων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγο-
 μένων. ὥστε τοσούτω γελοιότεροι ἂν εἶεν, ἄριστοι μὲν, ὡς
 Φῆς, ὄντες, μάτην δὲ τοσαῦτα πάσχοντες, καὶ ταλαι-
 πωρούμενοι, καὶ αἰσχύνοντες τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη
 τῇ ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπωπίοις, ὡς μήλου καὶ κοτίνου
 ἐγκρατεῖς γέγοντο νικήσαντες. ἡδὺ γάρ μοι αἰεὶ μεμνή-
 σθαι τῶν ἄλλων, τοιούτων ὄντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πάν-
 τες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισταί;

ΣΟΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ εἰς ἐξ ἀπάντων, ὁ κρατήσας
 αὐτῶν.

ANAX. Εἴτ', ὦ Σόλων, ἐπὶ τῷ ἀδῆλῳ καὶ ἀμφιβό-
 λῳ τῆς νίκης τοσοῦτοι πονοῦσι, καὶ ταῦτ' εἰδότες, ὅτι ὁ
 μὲν νικῶν εἰς ἔσται πάντως, οἱ δὲ ἡττώμενοι πάμπολ-

7 Ὑπόπια) Ὑπόπια, genae. τὰ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐξιόντα ποιά. ὅπως
 ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς πελιώματα, ἢ γὰρ οἱ ὀφθαλμοί. G.

deo nullius magnae rei causa vobis disperire, cum neque
 patria sit in periculo, neque regio vastetur, neque amici
 aut familiares abripiantur ad contumeliam. Itaque tanto
 fuerint magis ridiculi, si, cum sint, ut ais, praestantissimi,
 nequidquam tot ac tanta patiantur, & malis conflicten-
 tur, ac pulchritudines istas ac magnitudines arena foedent
 ac livoribus, ut pomum aut oleae ramo potiantur victores.
 Suave enim mihi semper meminisse praemiorum, quae tan-
 ta sint scilicet. Sed dic mihi, omnesne ea accipiunt, qui
 decertant?

Sol. Minime, sed unus ex omnibus, qui illos superavit.

Anach. Tum igitur, Solon, de obscura & ancipiti victo-
 ria tot homines laborant, idque cum sciant, victorem

λοι μάτην ἄθλιοι πλῆγας, οἱ δὲ καὶ τραύματα λαμβάνοντες;

ΣΟΛ. Ἐοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, μηδέπω ἐννενοηκέναι 14
πολιτείας ὀρθῆς περὶ μηδέν· οὐ γὰρ ἂν τὰ κάλλιστα τῶν
ἔθων ἐν ψόγῳ ἐτίθεσο. ἦν δέ σοι μελήσῃ ποτὲ εἰδέναι ὅπως
ἂν τὰ κάλλιστα οἰκηθεῖν πόλις, καὶ ὅπως ἂν ἀρίστοι γέ-
νοιτο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαινέσῃ τότε καὶ τὰς ἀσκήσεις
ταύτας, καὶ τὴν Φιλοτιμίαν, ἣν Φιλοτιμούμεθα πρὸς
αὐτάς, καὶ εἰσὴ ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν ἐγκατα-
μεμιγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ νῦν μάτην σπουδάζεσθαι
δοκοῦσι.

ANAX. Καὶ μὴν, ὦ Σόλων, κατ' οὐδὲν ἄλλο ἀπὸ
τῆς Σκυθίας ἤκω παρ' ὑμῶς, τοσαύτην μὲν γῆν διδοέ-
σας, μέγαν δὲ τὸν Εὐξείνον, καὶ δυσχείμερον, περαιω-
θεὶς, ἢ ὅπως νόμους τε τοὺς Ἑλλήνων ἐκμάθοιμι, καὶ
ἔθῃ παρ' ὑμῖν κατανοήσαιμι, καὶ πολιτείαν τὴν ἀρίστην
ἐκμελετήσαιμι. διὸ καὶ σὲ μάλιστα Φίλον ἐξ ἀπάντων

unum omnino futurum, victos autem plurimos, qui fru-
stra miseri plagas, partim etiam vulnera acceperint?

Sol. Videris, Anacharsi, nondum quidquam de recta rei-
publicae gerendae ratione cogitasse: nec enim instituta pul-
cherrima reprehendenda duceres. Si vero tibi curae fuerit
aliquando scire, quomodo pulcherrime condi possit civi-
tas, & qua ratione optimi fiant illius cives, laudabis tunc
etiam exercitationes hasce, & honoris studium, quo in il-
lis versamur, & scies, multam habere admixtam laboribus
utilitatem, etiam si frustra nunc laborare videantur.

Anach. Quin ego, Solon, nulla alia causa e Scythia ad
vos venio, tantis terrae spatiis superatis, magnum Euxi-
num ac procellosum transvectus, nisi ut leges Graecorum
ediscam, & qui sint apud vos mores, cognoscam, & for-
mam reipublicae optimam meditando assequar: qua de cau-

Ἀθηναίων καὶ ξένων, προσιλόμην κατὰ κλέος, ἐπεὶ περ ἤκουον νόμων τε τινῶν ξυγγραφέα εἶναί σε, καὶ ἐβῶν τῶν ἀρίστων εὐρετὴν, καὶ ἐπιτηδεύματάν ὠφελίμων εἰσηγητὴν, καὶ ὅλως πολιτείας τινὸς συναρμοστήν· ὥστε οὐκ ἂν Φθάνοις διδάσκων με, καὶ μαθητὴν ποιούμενος, ὡς ἔγωγε ἡδέως ἂν ἄσιτος σοι, καὶ ἄποτος παρακαβεζόμενος, ἐς ὅσον ἂν αὐτὸς διαρκoίης λέγων, κεχηγῶς ἐπακούοιμι περὶ πολιτείας τι καὶ νόμων διεξιόντος.

- 15 ΣΟΛ. Τὰ μὲν πάντα οὐ ράδιον, ὦ ἐταῖρε, διελθεῖν ἐν βραχεῖ· ἀλλὰ κατὰ μέρη ἐπ' αὐτῶν, εἴσῃ ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τῶν ἄλλων δοκεῖ ἡμῖν. ἃ δὲ περὶ τῶν νέων γινώσκoμεν, καὶ ὅπως αὐτοῖς χρώμεθα, ἐπειδὴν πρῶτον ἄρξωνται συνιέναι τε τῷ βελτίονος, καὶ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, καὶ ὑφίστασθαι τοὺς πόνους· ταῦτα ἤδη σοι διέξειμι, ὡς μάβοις οὐ τινος χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προτεθείκα-

sa etiam te maxime amicum ex omnibus Atheniensibus hospitemque delegi ex fama, quandoquidem audieram, legum te quarundam scriptorem esse, & morum optimorum inventorem, teque instituta utilia introduxisse, atque in universum rempublicam quandam constituisse. Igitur quamprimum me doce, & discipulum tibi habe: nam ego iucunde vel sine cibo & potu tibi affidens, quousque ipse durare dicendo possis, hiansque audiam te de republica & legibus aliquid disputantem.

Sol. Univerſa quidem, fodalis, breviter enarrare non facile est: sed si per partes obire ea mecum velis, singula intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquisque rebus nobis placeant. Quae vero de juvenibus decernamus, & quomodo illos tractemus, ubi primum intelligere, quid sit melius, incipiunt, & virile robur accipere, & pares esse laboribus; haec iam tibi enarro, uti

μεν αὐτοῖς, καὶ διαπονεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, οὐ μόνον ἕνεκα τῶν ἀγῶνων, ὅπως τὰ ἄθλα δύναιντο ἀναρῆσθαι· ἐπ' ἐκεῖνα μὲν γὰρ ὀλίγοι πάνυ ἐξ ἀπάντων χωροῦσιν, ἀλλὰ μεῖζον τι ἀπάσῃ τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκ τούτου καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις προσκτώμεναι. κοινὸς γάρ τις ἀγὼν ἄλλος ἀπασὶ τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις πρόκειται, καὶ στέφανος οὐ πίτυς, οὐδὲ κοτίνου, ἢ σελίνων, ἀλλ' ὅς ἐν αὐτῷ συλλαβὼν ἔχει τὴν ἀνθρώπων εὐδαιμονίαν. οἷον ἐλευθερίαν λέγω αὐτοῦ τε ἐκάστου ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τῆς πατρίδος, καὶ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἑορτῶν πατριῶν ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σωτηρίαν· καὶ συνόλως τὰ κάλλιστα, ὧν ἂν τις εὖξαιτο γενέσθαι οἱ παρὰ τῶν θεῶν. τὰῦτα πάντα τῷ στεφάνῳ, ὃν Φημι, συναναπέπλεκται, καὶ ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου περιγίγνεται· ἐφ' ὃν αἱ ἀσκήσεις αὗται, καὶ οἱ πόνοι ἄγουσιν.

ANAX. Εἶτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι καὶ 16

discas, cuius rei gratia haece illis exercitationes proposuerimus, & labore subigere corpus illos cogamus: nempe non propter certamina solum, ut auferre possint praemia; ad illa etenim pauci ex omnibus perveniunt: sed maius quiddam tori civitati ex ea re bonum, atque ipsis adeo, conciliamus. Commune enim quoddam certamen aliud bonis omnibus civibus propositum est: & corona non ex pinu, neque olea, aut apio, sed quae hominum in se felicitatem complectatur, velut libertatem privatim uniuscuiusque, & communiter patriae, & divitias, & gloriam, & feriarum patriarum fructum, & rei familiaris conservationem, & in universum pulcherrima quaevis, quae a Diis contingere sibi aliquis optaverit: ea huic coronae, de qua loquor, implexa sunt omnia, & certamine illo parantur, ad quod exercitationes istae & labores ducunt.

Anach. Tum tu, Solon, vir admirabilis, talia ac tanta

τηλικαῦτα ἔχων ἄβλα διεξιέναι, μῆλα καὶ σέλινά δη-
γού, καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυν;

ΣΟΛ. Καὶ μὴν, ὦ Ἀνάχαρσι, οὐδ' ἐκεῖνά σοι ἔτι δό-
ξει μικρὰ εἶναι, ὅπότεν ἂ λέγω καταμάθης. ἀπὸ γάρ
τοι τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτά
ἔστι μικρὰ τοῦ μείζονος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ τοῦ στεφά-
νου, ὃν κατέλεξα τοῦ πανευδαίμονος. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ'
ὅπως ὑπερβάς τὴν τάξιν, ἐκείνων προτέρων ἐπεμνήσθη,
τῶν Ἰσθμοῖ γιγνομένων, καὶ Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νε-
μέᾳ. πλὴν ἀλλὰ νῶ, (σχολὴν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ, ὡς
Φῆς, προθυμῇ ἀκούειν) ἀναδραμούμεθα ραδίως πρὸς τὴν
ἀρχὴν, καὶ τὸν κοινὸν ἀγῶνα, δι' ὃν Φημι πάντα ταῦ-
τα ἐπιτηδεύεσθαι.

ANAX. Ἀμεινον, ὦ Σόλων, οὕτω καθ' ὁδὸν γὰρ ἂν
ἡμῖν ὁ λόγος μαῶλλον προχωροίη, καὶ τάχ' ἂν ἴσως ἀπὸ
τούτων πεισθεῖην, μὴδ' ἐκείνων ἔτι καταγελαῖν, εἰ τινα

praemia cum recensenda haberes, mala narrabas & apia,
& silvestris olivae ramum, & pinum?

Sol. Verum, Anacharsi, nec illa parva tibi videbuntur,
si, quae dico, perceperis. Eodem enim consilio ista fiunt, &
partes ista omnia parvae sunt illius certaminis, & coro-
nae illius, quam modo enarrabam, undique beatae. At
fermo meus, migrato, nescio qua ratione, ordine, illorum
prius mentionem fecit, quae in Isthmo fiunt, & Olympiae,
& Nemeae. Sed nos iam, otiosi enim sumus, & tu, ut
ais, audiendi cupidus, recurremus facile ad principium, ad
commune illud certamen, propter quod aio studiose omnia
illa agi.

Anach. Melius ita, Solon, fuerit. Sic enim magis ordine
nobis sermo processerit: & forte celeriter hunc didicero
non amplius illos irridere, si quem videam olea sibi pla-

ἴδοιμι σεμνυνόμενον κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ ἔστεφανωμένον. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἔς τὸ σύσκιον ἐκείσε ἀπελθόντες, καθίσωμεν ἐπὶ τῶν θάκων, ὥς μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν ἐπικεκραγότες τοῖς παλαίοισιν· ἄλλως τε (εἰρήσεται γὰρ) οὐδὲ τὸν ἥλιον ἔτι ραδίως ἀνέχομαι, ὅξυν καὶ φλογώδῃ ἐμπύπτοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. τὸν γὰρ πῖλόν μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν ἔδοξεν, ὥς μὴ μόνος ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήματι. ἡ δὲ ὥρα τοῦ ἔτους, ὅτιπερ τὸ πυρῳδέστατόν ἐστι τοῦ ἀστέρος (ὃν ὑμεῖς κύνα φατέ) πάντα καταφλέγοντος, καὶ τὸν αἶρα ξηρὸν καὶ διακαῇ τιθέντος, ὃ, τε ἥλιος κατὰ μεσημβρίαν ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενος, φλογμὸν τοῦτον οὐ φορητὸν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ὥστε καὶ σου θαυμάζω ὅπως γηραιὸς ἤδη ἄνθρωπος, οὔτε ἰδίῃς πρὸς τὸ θάλπος, ὥσπερ ἐγὼ, οὔτε ὅλως ἐνοχλουμένῳ ἔοικας, οὐδὲ περιβλέπεις σύσκιον τι, ἔνθα ὑποδύσῃ, ἀλλὰ δέχῃ τὸν ἥλιον εὐμαρῶς.

ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι γὰρ οὗτοι πόνοι, ὦ Ἀνάχαρσι,

centem, aut coronatum apio. Sed, si videtur, in umbrosum illum locum progressi affideamus in sedilibus, ne turbent nos, qui inclamant luctantibus. Alioqui, dicetur enim, neque solem facile fero, qui acutus & fervidus incidit nudo capiti: pileum enim relinquere domi visum est, ne solus inter vos peregrino habitu circumeam. Tempus autem anni, quae fervidissima pars est astri, quod caniculam vocatis, adurentis omnia, & siccum aridumque aëra reddentis; atque sol circa meridiem iam ipsi imminens capiti, aestum hunc intolerabilem corporibus inducit. Itaque te admiror, quomodo senex iam homo, neque fudes ad aestum, ut ego, neque omnino incommodi quidquam sentire videaris, nec umbrosum locum circumspicias, quo subeas, sed facile excipias solem.

Σολ. Nempe vani isti labores, Anacharsi, & perpetuae

καὶ αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ πηλῷ κυβιστήσεις, καὶ αἱ ὑπαί-
θριοι ἐν τῇ ψάμμῳ ταλαιπωραῖαι, τοῦτο ἡμῖν τὸ ἀμυν-
τήριον παρέχουσι πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου βολάς. καὶ οὐκ ἔτε
πίλου δεόμεθα, ὅς τὴν ἀκτῖνα καλύψει καθικνεῖσθαι
17 τῆς κεφαλῆς. ἀπίωμεν δ' οὖν. Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ
νόμοις, προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς σέ, ὡς ἐξάπαντος
πιστεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἔνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι
δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς, καὶ διευβύνειν τὸν λόγον. δυοῖν
γὰρ θατέρου πάντως οὐκ ἂν ἀμάρτοιμεν, ἢ σέ βεβαίως
πεισθῆναι ἐκχέαντα ὅποσα οἶμι ἀντιλεκτέα εἶναι, ἢ ἐμὲ
ἀναδιδαχθῆναι ὡς οὐκ ὀρθῶς γινώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ
ἐν τούτῳ πᾶσα ἂν σοι ἢ πόλις ἢ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθά-
νοι χάριν ὁμολογοῦσα. ὅσα γὰρ ἂν ἐμὲ παιδεύσης, καὶ

5 Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ) Ἑλλι-
πὸς ἢ φράσις τοῦ συμπερικλειόντος
προστακτικοῦ ῥήματος, καὶ συνήθης
Ἀθηναίοις. οἷον ὡς ἐπὶ τούτου· ἀλλ'
ὅπως μοι μηδὲν δυσχερῶς ἀκούσῃ,
προσπακούεται γὰρ τὸ μέγιστον. οὐ-
τως οὖν καὶ ἐνταῦθα ἑλλειπτικῶς
πρὸς τὸν λόγον. καὶ ὅπως μὴ καθά-
περ νόμοις προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς
σέ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς·
ἀλλ' ἔνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγε-
σθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ

διευβύνει τὸν λόγον. Ἑλλαίπει γὰρ
τὸ σκόπει, ἢ τὸ τέλειον οὕτως.
ἀλλ' ἔνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγε-
σθαι δοκῇ, σκόπει ἀντιλέγειν εὐθὺς
καὶ διευβύνει τὸν λόγον. ἀναλαβὼν
οὖν ἀνωθεν τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ καὶ
ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προστίξεις,
καὶ ὅλον ἐπελθὼν, εἶπεν σαφέστερον
τὸ λεγόμενον. ὅτι οὕτως χρὴ ἑλλι-
πὸς ἔχοντα τοῦτο νοεῖν. καὶ οὕτως
τοῦ ἑλλειποῦς ἀναπληροῦμενον. V.

in luto volutationes, & subdivales in arena aerumnæ, hoc
nobis contra solis iacula propugnaculum præbent: nec
iam indigemus pileo, qui prohibeat ad caput pervenire ra-
dium. Sed abeamus nempe. Et fac, ut non tanquam legibus
his attendas, quæ dicturus sum, ut omnino illis fidem ha-
beas: sed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, con-
tradecere statim & examinare meum sermonem memineris.
Alterutrum enim duorum omnino consequemur, aut fir-
miter ut in hanc traducere sententiam, effusis, quæ con-
tra dicenda putabis, omnibus, aut ego ut meliora edocear,
tanquam qui recte de hisce rebus non sentiam: eaque in
re tota Atheniensium civitas gratiam se tibi habere profi-

μεταπείσης πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκείνην τὰ μέγιστα ἔση
ὠφελικώς. οὐδὲν γὰρ ἂν ἀποκρυφαίμην αὐτήν, ἀλλ'
εὐθύς εἰς τὸ μέσον καταθήσω φέρων, καὶ καταστάς ἐν τῇ
πρυκί, ἐρῶ πρὸς ἅπαντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν
ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἷους ἂν ὤμην ὠφελιμωτά-
τους ἔσεσθαι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξένος οὕτοσι (δείξας σέ, ὃ
Ἀνάχαρσι) Σκύθης μὲν ἐστὶ σοφὸς δὲ ἂν, μετεπαί-
δυσέ με, καὶ ἄλλα βελτίω μαθήματα καὶ ἐπιτηδύ-
ματα ἐδιδάξατο· ὥστε εὐεργέτης ὑμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγε-
γράφθω, καὶ χαλκοῦν αὐτὸν ἀναστήσατε παρὰ τοὺς
ἐπαυμούς ἐν πόλει παρὰ τὴν Ἀθηναίαν. καὶ εὖ ἴσθι ὡς
οὐκ αἰσχυνοῖτο ἡ Ἀθηναίων πόλις, παρὰ βαρβάρου καὶ
ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνοντες.

ANAX. Τοῦτο ἐκεῖνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ περὶ ὑμῶν ἤκουον 18.
τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἶπτε εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. ἐπεὶ πόθεν
ἂν ἐγὼ, νομᾶς καὶ πλάνης ἄνθρωπος, ἐφ' ἀμάξης βε-

tebitor : quatenus enim me institueris, & ad meliorem tra-
duxeris sententiam, maximo illam beneficio affeceris. Ni-
hil enim illam equidem celavero : sed in medium statim
illud conferam, ac stans in concione dicam omnibus, *Ego*
quidem, Athenienses, scripsi vobis leges, quales utilissimas fore
civitati putabam. At hic hospes, (hic te ostendam, Anachar-
si) Scythia ille quidem, sed vir sapiens, aliter me instituit, &
aliam me meliorem discendi ac vivendi rationem docuit. Itaque
tanquam beneficus erga vos scribatur hic vir, & aeneum illum
statuite iuxta conditores, in urbe, iuxta Minervam. Et bene no-
ris, non ducturam sibi pudori Atheniensium civitatem,
a barbaro & peregrino discere, quae profunt.

Anach. Illud nempe erat, quod audiebam de vobis Athe-
nienfibus, irrisores cum dissimulatione vos esse in fermo-
nibus. Nam unde ego, pastoricius & vagus homo, qui in

βιωκῶς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ οὔτε οἰκήσας πώποτε, οὔτε ἄλλοτε ἢ νῦν ἑωρακῶς, περὶ πολιτείας διεξίοιμι, καὶ διδάσκοιμι αὐτόχθονας ἄνδρας, πόλιν ταύτην ἀρχαιοτάτην τοσούτοις ἤδη χρόνοις ἐν εὐνομία κατώκηκotas; καὶ μάλιστα σέ, ὦ Σόλων, ὦ τοῦτο, ὡς Φασίν, ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, ἐπίστασθαι ὅπως ἂν ἄριστα πόλεις οἰκοῖτο, καὶ οἷς τισι νόμοις χρωμένῃ, εὐδαιμονήσειε. πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὡς νομβέτη πειστέον σοί καὶ ἀντερῶ, ἣν τι μοι δοκῇ μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι, ὡς βεβαιότερον μάθοιμι. καὶ ἰδοὺ γὰρ ἤδη ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον, ἐν τῷ συνηρεΦεῖ ἐσμεν· καὶ καθέδρα μάλα ἠδεῖα καὶ εὐκαιρος, ἐπὶ ψυχροῦ τοῦ λίθου. λέγε οὖν τὸν λόγον ἐξ ἀρχῆς, καθότι τοὺς νέους παραλαβόντες, ἐκ παίδων εὐθύς διαπονεῖτε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν ἐκ τοῦ πηλοῦ, καὶ τῶν ἀσκημάτων τούτων, καὶ τί ἡ κόνις, καὶ τὰ κυβιστήμα-

plauftro confumfi vitam, nunc hanc nunc aliam terram obiens, qui urbem habitavi nunquam, nec alias praeterquam nunc vidi, de civitate disputem, & doceam homines solum; in quo primum orti sunt, incolentes, qui urbem hanc antiquissimam per tot iam secula bonis legibus habuerunt? & te praesertim, Solon, cui haec, aiunt, ab initio statim disciplina fuerit, scire, quomodo optime civitas instituat, & quibus usa legibus beata esse queat. Verum enimvero illa quoque in re parendum tibi, velut legislatori: & contra dicam, si quid minus recte mihi dictum videbitur, ut eo discam firmitus. Et ecce iam evitato sole, in opaco fumus, & iucunda hic sedes atque opportuna in faxo frigido. Itaque ab initio inde *exorsus* rationem doce, cur assumptos a pueris inde adolecentulos statim labore subigatis, & quomodo vobis optimi viri evadant a luco, & ab exercitationibus hisce; & quid pulvis & volutatio-

τα συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τοῦτο γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἐπόθουν ἀκοῦσαι· τὰ δ' ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με κατὰ καιρὸν ἕκαστον ἐν τῷ μέρει. ἐκείνου μέντοι, ὦ Σόλων, μέμνησό μοι παρὰ τὴν ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρβαρον ἐρεῖς. λέγω δέ, ὡς μὴ περιπλέκης, μηδὲ ἀπομηκύνῃς τοὺς λόγους. δέδια γὰρ μὴ ἐπιλανθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μετὰ ταῦτα πολλὰ ἐπιρρέῃ.

ΣΟΛ. Σὺ τοῦτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμιεύσῃ ἄμεινον, 19
 ἔνθα ἂν σοι δοκῇ μὴ πάνυ σαφὲς ὁ λόγος εἶναι, ἢ πόρρω ποι ἀποπλανᾶσθαι εἰκῇ ῥέων. ἐρήσῃ γὰρ μεταξὺ ὃ, τι ἂν ἐβέλῃς, καὶ διακόψῃς αὐτοῦ τὸ μῆκος. ἢν μέντοι μὴ ἐξαγώνια, ἢ μηδὲ πόρρω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ἦ, κωλύσει οὐδὲν, οἶμαι; εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. ἐπεὶ καὶ τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου, ἢ περ τὰς Φονικὰς ἡμῖν δίκας δικάζει, πάτριον οὕτω ποιεῖν. ὅποτεν γὰρ ἀνελθοῦσα εἰς

nes ad virtutem illis conferant? Hoc enim praesertim ab initio statim cupiebam audire: reliqua vero in posterum per partes suo quodque loco me docebis. Illud vero mihi, Solon, in oratione tua memineris, te acturum esse cum barbaro: hoc eo dico, ne implices aut producas sermonem. Metuo enim, ne priorum obliviscar, si multa postea affluant.

Sol. Hoc tute, Anacharsi, dispensabis melius, ubicunque tibi visa fuerit non nimis plana esse oratio, aut longius aliquorsum temere fusa aberrare. Interpellabis enim, ut volueris, & longitudinem intercides. Si vero non aliena sint a disputatione, neque procul a scopo *quasi feriant*, quae dicuntur, nihil, puto, prohibebit, etiamsi dicantur longiuscula: quandoquidem etiam Areopagitarum consilio, quod caedis apud nos causas iudicat, patrio more receptum est sic facere. Cum enim ascendens in collem confedit ad

τὸν πᾶγον συγκαθέζηται Φόνου, ἡ τραύματος ἐκ προνοίας, ἡ πυρκαϊᾶς δικάσοντες, ἀποδίδεται λόγος ἑκατέρω τῶν κρινομένων καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει, ὁ μὲν διάκων, ὁ δὲ Φεύγων, ἡ αὐτοὶ, ἡ ῥήτορας ἀναβιβάζονται τοὺς ἐρῶντας ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἐς τ' ἂν μὲν περὶ τοῦ πράγματος λέγωσιν, ἀνέχεται ἡ βουλὴ, καθ' ἡσυχίαν ἀκούουσα· ἣν δέ τις ἡ Φροῖμιον εἶπῃ πρὸ τοῦ λόγου, ὡς εὐνοστέρους ἀπεργάσαιο αὐτοὺς, ἡ οἶκτον, ἡ δεινῶσιν ἔξωθεν ἐπάγοι τῷ πράγματι, (οἷα πολλὰ ῥητόρων παῖδες ἐπὶ τοὺς δικαστὰς μηχανῶνται) παρελθὼν ὁ κῆρυξ κατεσιώπησεν εὐθύς, οὐκ ἔων ληρεῖν πρὸς τὴν βουλὴν, καὶ περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγεννημένα οἱ Ἀρεωπαγῖται βλέποιν. ὥστε καὶ σέ, ὦ Ἀνάχαρσι, Ἀρεωπαγίτην ἐν τῷ παρόντι ποιῶμαι ἔγω-

1 Φόνου) Ὅτι ἐν Ἀρείῃ πᾶσα βουλὴ Φόνου εἰδικάζει ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς. εἰ δὲ Παῦλον τὸν θεῖον μὴδὲν τούτων πεποιηκότα ἔχει Ἀθηναῖοι ἀνῆγον, [Ἀδ. XVII, 19.] οὐχ ἢ θαυμάζειν ἢ διαπορεῖν. καινότητά ἐισαγόμενον δογματῶν τινὶ ἂν ἄλλῳ ὑπόδικον καθι-

στῆναι ἢ τοῖς ἐπισκίπτεσθαι δυναμένοις, ἢθι τι σημῶν καὶ λόγων περιουσία; οἷοι τοῦ κριτηρίου τούτου προκαθῆντο, ἐκ Σταίχων τὰ μάλιστα συγκακροτημένοι, οἷς ἡ περιττότης τοῦ λέγειν παρ' Ἑλλήσιν προσμαρτυρεῖται. M.

iudicandum causas caedis, aut voluntarii vulneris, aut incendii; facultas dicendi datur litigantium utrique, & alternis dicunt tum actor tum reus, aut ipsi per se, aut adducto, qui pro se verba faciat, oratore. Hi quamdiu de re ipsa dicunt, patitur consilium, & audit silentio. Si vero quis aut prooemium dicat ante orationem, ut benevolentiores illos reddat; aut miserationem, vel indignationem, extrinsecus arcessitam inducat causae, qualia multa iudicibus struunt Rhetorum filii: progressus in medium praeco silentium statim imponit, neque patitur ineptias agere apud iudices, aut oblinere quasi & involvere causam verbis, ut nuda, quae facta sunt, videant Areopagitae. Sic etiam te, Anacharsi, Areopagitam in praesens mihi constituo equi-

γε, καὶ κατὰ τὸν τῆς βουλῆς μου νόμον ἄκουε, καὶ σιω-
πᾶν κέλευε, ἣν αἰσθῇ καταρρήτορευόμενος· ἄχρι δ' ἂν
οἰκεῖα τῷ πράγματι λέγεται, ἐξέστω ἀπομηκύνειν. οὐ-
δὲ γὰρ ὑφ' ἡλίου ἐτι ποιησόμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἄχθε-
σθαι εἰ ἀποτείνοιτο ἡ ῥῆσις· ἀλλὰ ἡ τε σκιά πυκνὴ, καὶ
ἡμεῖς σχολὴν ἄγομεν.

ANAX. Εὐγνώμονά σου ταῦτα, ὦ Σόλων, καὶ ἐγώ-
γε ἤδη χάριν οὐ μικρὰν οἶδά σοι καὶ ἐπὶ τούτοις, ὅτι πάρ-
εργον τοῦ λόγου καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγω γιγνόμενα ἐδι-
δάξω με, θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βουλευ-
τῶν ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν οἰσόντων τὴν ψῆφον. ἐπὶ τούτοις
οὖν ἤδη λέγε, καὶ ὁ Ἀρεωπαγίτης ἐγώ, (τοῦτο γὰρ
ἔθου με) κατὰ σχῆμα τῆς βουλῆς ἀκούσομαί σου.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν διὰ βραχείων προακοῦσαι χρή σε, ἂ 20
περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῖν δοκεῖ. πόλιν γὰρ ἡμεῖς
οὐ τὰ οἰκοδομήματα ἡγούμεθα εἶναι, οἷον τείχη, καὶ
ἱερὰ, καὶ νεωσοίκους, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὥσπερ σῶμά τι

dem: & ex mei consilii lege audi, & tacere iube, si sen-
tias, rhetoricas tibi insidias strui: quamdiu domestica cau-
sae dicentur, producere orationem liceat. Neque enim sub
sole iam disputabimus, ut molestum sit, si extendatur ora-
tio: verum & umbra densa est, & nos otiosi fumus.

Anach. Aequa dicis, Solon. Et gratiam equidem tibi iam
habeo non mediocrem ea causa, quod obiter etiam, quae
in colle Martio fiunt, me docuisti, admiranda sane & bo-
norum iudicium opera, qui ex vero calculum laturi sint.
Hac ergo conditione iam dicito: & ego Areopagita, hunc
enim tibi me posuisti, ad formam illius consilii te audiam.

Sol. Igitur paucis ante reliqua audiendum tibi est, quae
de civitate statuamus ac civibus. Civitatem enim non in
aedificationibus inesse iudicamus, ut sunt moenia, & tem-
pla, & navalia: sed ista quidem uti corpus quoddam fir-

ἑδραῖον, καὶ ἀκίνητον ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολιτευομένων, τὸ δὲ πᾶν κῦρος ἐν τοῖς πολίταις τιθέμεθα. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς ἀναπληροῦντας, καὶ διατάττοντας, καὶ ἐπιτελοῦντας ἕκαστα, καὶ φυλάττοντας· οἷόν τι ἐν ἡμῖν ἑκάστω ἐστὶν ἡ ψυχὴ. τοῦτο δὴ τοῖνυν κατανοήσαντες, ἐπιμελούμεθα μὲν, ὡς ὀράς, καὶ τοῦ σώματος τῆς πόλεως, κατακοσμοῦντες αὐτὸ, ὡς κάλλιστον ἡμῖν εἶη, ἐνδοθὲν τε οἰκοδομήμασι κατεσκευασμένον, καὶ ταῖς ἔκτοσθεν ταύταις περιβολαῖς, ἐς τὸ ἀσφαλέστατον περιπεφραγμένον. μάλιστα δὲ καὶ ἐξάπαντος τοῦτο προνοοῦμεν, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνοιτο. τοὺς γὰρ τοιούτους σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χρῆσθαι ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐκ πολέμου σώσειν τὴν πόλιν, καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα διαφυλάξειν. τὴν μὲν δὴ πρώτην ἀνατροφὴν αὐτῶν μητράσι, καὶ τίτθαις, καὶ παιδαγωγοῖς ἐπιτρέπομεν ὑπὸ παιδείαις ἐλευθερίαις

mum, & immobile esse, ad receptionem & securitatem civium; vim vero omnem ponimus in civibus: hos enim esse, qui ista impleant, & gubernent, & perficiant omnia, & custodiant, quale quid in unoquoque nostrum est anima. Hoc igitur considerantes, curamus quidem, ut vides; etiam corpus civitatis, ornamusque, uti quam pulcherrimum nobis sit, cum intus paratum aedificiis, tum etiam externis illis munimentis ad summam securitatem circumseptum. At maxime & ex omni parte illud providemus, uti cives boni quantum ad animas, & valentes fiant corporibus. Tales enim & suae vitae modum pulchre habituros re publica in pace gerenda, & in bello servaturos civitatem, liberamque & beatam custodituros. Ac primam quidem illorum educationem matribus, & nutricibus, & paedagogis permittimus, ut liberali eos disciplina educant: at-

ἀγειν τε καὶ τρέφειν αὐτούς. ἐπειδὴν δὲ συνετοὶ ἤδη γί-
 γνονται τῶν καλῶς ἐχόντων, καὶ αἰδῶς, καὶ ἐρύθημα,
 καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν ἀρίστων ἀναφύεται αὐ-
 τοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιοχρεά δοκῇ πρὸς τοὺς
 πόνους, παγίωτέρα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον
 συνιστάμενα, τηνικαῦτα ἤδη παραλαβόντες αὐτοὺς δι-
 δάσκωμεν, ἄλλα μὲν τῆς ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνά-
 σια προτιθέντες, ἄλλως δὲ πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ σώ-
 ματα ἐβίζοντες. οὐ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον ὄναι
 ὡς ἔφυ ἕκαστος, ἥτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυ-
 χὴν, ἀλλὰ καὶ παιδεύσεως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτοὺς
 δεόμεθα, ὅφ' ὧν τὰ τε εὐφυῶς διακείμενα βελτίω πα-
 ραπολὺ γίγνοιτο ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακο-
 σμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ τὸ παράδειγμα ἡμῖν παρὰ
 τῶν γεωργῶν, οἱ τὰ φυτὰ, μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νή-
 πιά ἐστι, σκέπουσι, καὶ περιφράττουσιν, ὡς μὴ βλά-
 πτοιτο ὑπὸ τῶν πνευμάτων· ἐπειδὴν δὲ ἤδη παχύνηται

que nutriant. Cum vero iam intelligentes fiunt eorum,
 quae bene se habent; ac pudor, & rubor, & metus, &
 rerum optimarum cupiditas, enascitur in illis, & ipsa iam
 corpora idonea laboribus videntur, compactiora dum fiunt,
 & ad robur maius consistentia: tum assumptos docemus,
 aliis animae disciplinis atque exercitationibus propositis,
 alia vero ratione labori corporibus assuefaciendū. Neque
 enim satis nobis videtur, eo modo ingenio esse unum-
 quemque, uti natus est, sive quantum ad corpus, sive quod
 ad animum; verum institutione apud illos indigemus ac
 disciplina, a quibus cum ea, quae feliciter nata sunt, me-
 liora multo fiant, tum quae male habent, transformentur
 in melius. Exemplum nobis est ab agricolis, qui plantas,
 quamdiu humiles sunt ac tenerae, tegunt ac sepiunt, ne
 laedantur a ventis; cum vero iam crassitiem aliquam sur-

τὸ ἔρνος, τῆνικαῦτα περιτέμνουσί τε τὰ περιττὰ, καὶ
 παραδιδόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ διασαλεύειν,
 21 καρπιμώτερα ἐξεργάζονται. Τὴν μὲν τοίνυν ψυχὴν μου-
 σικῇ τὸ πρῶτον καὶ ἀριθμητικῇ ἀναρρίπιζομεν, καὶ γράμ-
 ματα γράψασθαι, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπιλέξασθαι δι-
 δάσκομεν· προῖοῦσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας, καὶ
 ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις κατα-
 κοσμήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιεν, ραψωδοῦμεν αὐ-
 τοῖς. οἱ δὲ καὶ ἀκούοντες ἀριστείας τινάς, καὶ πράξεις
 αἰοιδίμους, ὀρέγονται κατὰ μικρὸν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπε-
 γίρονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ᾄδοντο, καὶ θαυμάζοντο ὑπὸ
 τῶν ὕστερον· οἷα πολλὰ Ἡσίοδος τε ἡμῖν, καὶ Ὅμηρος
 ἐποίησαν. ἐπειδὴν δὲ πλησιάσωσι πρὸς τὴν πολιτείαν,
 καὶ δὴ αὐτοὺς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινά. καίτοι ἔξω
 τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· οὐ γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν
 ἀσκούμεν, ἐξ ἀρχῆς προῦκειτο εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι τοῖς

culus habet, tum & superflua putatione refecant, & ven-
 tis eos quatientos agitandosque dum permittunt, ferti-
 liores efficiunt. Ac mentem quidem Musica primum atque
 Arithmetica quasi flatu agitatum accendimus, & literas
 pingere, & clara voce legere docemus. Progredientibus
 iam virorum sapientium sententias, & opera antiqua, &
 sermones utiles, versibus exornata, ut memoria facilius
 complectantur, praecinimus. Illi vero audientes praeclara
 quaedam facinora, & actiones celebres, paulatim concu-
 piscunt, & ad imitationem excitantur, ut & ipsi canantur,
 & admirationi sint posteris, qualia multa nobis Hesiodus
 Homerusque fecerunt. Cum vero ad rempublicam acce-
 dunt, & oportet illos iam tractare communia... Quam-
 quam extra causam ista forte: neque enim quomodo ani-
 mos exerceamus, ab initio nobis ad dicendum erat pro-
 positum; sed cur talibus illos laboribus exercendos pute-

τοιούτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιούμεν ὥστε αὐτοὺς ἐμαυτῷ σιωπᾷ προστάττω, οὐ περιμένοντας τὸν κήρυκα, οὐδὲ τὸν Ἀρεωπαγίτην σέ, ὅς ὑπ' αἰδοῦς, οἶμαι, ἀνέχη ληροῦντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τοῦ πράγματος.

ANAX. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων, πρὸς δὲ δὴ τοὺς τὰ ἀναγκαϊότατα μὴ λέγοντας ἐν Ἀρείῳ πάγω, ἀλλὰ ἀποσιωπῶντας, οὐδὲν τῇ βουλῇ πρόστιμον ἐπινενόηται;

ΣΟΛ. Τί τοῦτο ἤρου με; οὐδέπω γὰρ δῆλον.

ANAX. Ὅτι τὰ κάλλιστα, καὶ ἐμοὶ ἀκούσαι ἡδιστα παρὲς τὰ περὶ τῆς ψυχῆς, τὰ ἥττον ἀναγκαῖα λέγειν διανοῇ, γυμνάσια, καὶ διαπονήσεις τῶν σωμάτων.

ΣΟΛ. Μέννημαι γὰρ, ὦ γενναῖε, τῶν ἀπ' ἀρχῆς προρρήσεων, καὶ ἀποπλανᾶν οὐ βούλομαι τὸν λόγον, μὴ σου ἐπιταράξῃ τὴν μνήμην ἐπὶ ῥέων. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐρῶ διὰ βραχέων, ὡς οἶόν τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῆς περὶ αὐτῶν διασκεψέως ἑτέρου ἂν εἴη λόγου. *Ῥυθμίζομεν οὖν* 22

mus. Itaque silentium ipse mihi impero, non expectato praecone, aut ipso te Areopagita, qui prae pudore, credo, sustines iam tantum extra causam blaterare.

Anach. Dic mihi, Solon, in eos, qui necessaria non dicunt in colle Martio, sed reticent, nulla a consilio poena excogitata est?

Sol. Quid hoc me interrogasti? nondum enim apparet.

Anach. Quia praetermissis, quae pulcherrima sunt, & mihi ad audiendum iucundissima, minus necessaria dicere cogitas, gymnasia, & laboriosas exercitationes corporum.

Sol. Nempe memor sum, vir optime, eorum, quae in principio dicta sunt, nec volo inde sermonem abducere, ne copiose nimis affluens memoriam tuam turbet. Verumtamen ista quoque dicam breviter, quoad eius fieri potest: accurata enim earum rerum consideratio alterius disputationis fuerit. Mentem igitur illorum ad concinnitatem quam

τὰς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε τοὺς κοινούς ἐκδιδάσκοντες, οἱ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκειται ἀναγινώσκειν μεγάλαις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι, κελεύοντες ἅτε χρή ποιεῖν, καὶ ὧν ἀπέχεσθαι· καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνουσίαις, παρ' ὧν λέγειν τὰ δεόντα ἐκμανθάνουσι, καὶ πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ἐκ τοῦ ἴσου ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῶν αἰσχυρῶν, καὶ ὀρέγεσθαι τῶν καλῶν, βίαιον δὲ μηδὲν ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες οὗτοι σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι πρὸς ἡμῶν ἀνομάζονται καὶ μέντοι καὶ ἐς τὸ θέατρον συνάγοντες αὐτοὺς δημοσίᾳ παιδεύομεν ὑπὸ κωμωδίαις, καὶ τραγωδίαις, ἀρετὰς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ κακίας φεωμένους, ὥς τῶν μὲν ἀποτρέποντο, ἐπ' ἐκείνῃ δὲ σπεύδοιεν. τοῖς δὲ γε κωμωδοῖς καὶ ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίεμεν ἐς τοὺς πολίτας, οὓς ἂν αἰσχυρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πόλεως ἐπιτηδεύοντας αἰσθῶνται, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἀμεί-

dam formamus, partim communes leges dum illos edocemus, quae publice omnibus propositae ad legendum magnis literis uno in loco descriptae, tum quae facienda sunt iubent, tum quibus abstinendum; partim virorum bonorum consuetudine, a quibus & dicere, quae opus est, discant, & quae iusta sunt facere, & ex aequo capeffere rempublicam, neque concupiscere turpia, & honesta appetere, nihil autem quidquam per vim agere. Illi porro viri Sophistae apud nos & Philosophi appellantur. Verum etiam in theatrum conductos publice erudimus in Comoediis & Tragodiis, virtutes dum spectant veterum virorum & vitia: ab his ut avertantur, ad illa vero contendant. Comoedis vero etiam ridicula iacere in cives, & male illis dicere permittimus, quos quidem turpia, & indigna hac civitate agentes sentiant, idque cum illorum ipsorum cau-

vous γὰρ οὕτω γίγνονται ὀνειδιζόμενοι, καὶ τῶν πολλῶν
ὥς Φεύγοιεν τὸν ἐπὶ ταῖς ὁμοίαις ἔλεγχον.

ANAX. Εἶδον, ᾧ Σόλων, αὖς Φῆς, τοὺς τραγῳδοὺς, 23
καὶ κωμῳδοὺς, εἶγε ἐκεῖναί εἰσιν. ὑποδήματα μὲν βαρέα
καὶ ὑψηλὰ ὑποδεδεμένα, χρυσαῖς δὲ ταινίαις τὴν ἐσθῆ-
τα πεποικιλμένοι, κράνη δὲ ἐπικείμενοι παγγέλοια,
κεκηνότα παμμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἔνδοθεν μεγάλα τε ἐκ-
κράγεσαν, καὶ διέβαιναν οὐκ οἶδ' ὅπως ἀσφαλῶς ἐν τοῖς
ὑποδήμασι. Διονύσω δὲ, οἶμαι, τότε ἡ πόλις ἐώρταζεν.
οἱ δὲ κωμῳδοὶ, βραχυτέροι μὲν ἐκείνων, καὶ πεζοὶ καὶ
ἀνθρωπινώτεροι, καὶ ἥττον ἐβόων, κράνη δὲ πολὺ γε-
λοιότερα, καὶ τὸ θεάτρον χοῦν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς.
ἐκείνων δὲ τῶν ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἤκουον, οἰ-
κτείροντες, οἶμαι, αὐτοὺς, πέδας τηλακαύτας ἐπισυρο-
μένους.

ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνους, ὦ γὰρ, ὡκτερον, ἀλλὰ ποιη-
τὴς ἰσως ἀρχαῖαν τινὰ συμφορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεα-

ta, meliores enim sic fiunt maledictis; tum multitudinis,
ut fugiant propter similia reprehendi.

Anach. Vidi, Solon, quos dicis Tragoedos & Comoe-
dos, si quidem illi sunt. Calceos habent graves & altos,
vestem taeniis distinctam aureis, galeas impositas gestant
omnino ridiculas, immane quantum hiantes: ipsi vero in-
tus magnos ciebant clamores, & nescio quam firmiter il-
lis in calceis incedebant. Baccho autem arbitror ferlas tum
agebat civitas. Comoedi vero breviores illi quidem istis,
& pedestres, & humaniores, & minus clamabant; galeae
autem eorum multo magis ridiculae: ac theatrum univer-
sum illos ridebat: excelfos vero illos tristes audiebant uni-
versi, miserati illos, puto, qui compedes tantas traherent.

Sol. Non illos miserabantur, bone vir, sed poeta forte
antiquam spectatoriibus calamitatem ostendebat, & verba

ταῖς, καὶ ῥήσεις οἰκτρὰς ἐτραγῶδει πρὸς τὸ θέατρον, ὕφ' ὧν ἐς δάκρυα κατεσπῶντο οἱ ἀκούοντες. εἰκὸς δὲ σε καὶ αὐλοῦντας ἑωρακέναι τινὰς τότε, καὶ ἄλλους συνάδοντας, ἐν κύκλῳ συνεστῶτας. οὐδ' αὐτὰ, ὧ' Ἀνάχαρσι, ἀχρεῖα ἄσματα καὶ αὐλήματα. τούτοις δ' οὖν ἅπασι, καὶ τοῖς τοιοῦτοις παραβηγόμενοι τὰς ψυχὰς, ἀμείνους 24 ἡμῖν γίγνονται. Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅπερ μάλιστα ἐπὶ-
 θεις ἀκοῦσαι, ὧδε καταγυμνάζομεν. ἀποδύσαντες αὐ-
 τὰ, ὡς ἔφην, οὐκέτι ἀπαλὰ καὶ τέλειον ἀσυμπαγῇ ὄν-
 τα, πρῶτον μὲν ἐθίζειν ἀξιοῦμεν πρὸς τὸν αἶρα, συνοι-
 κειοῦντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἐκάσταις, ὡς μήτε θάλλπος
 δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς κρύος ἀπαγορεύειν· ἔπειτα δὲ
 χρίομεν ἐλαίῳ, καὶ καταμαλάττομεν, ὡς εὐτονώτερα
 γίγνουντο. ἀποπον γὰρ, εἰ τὰ μὲν σκῆτῃ νομίζομεν ὑπὸ
 τῷ ἐλαίῳ μαλαττόμενα, δυσπραγέστερα καὶ πολλῶ
 διαρκέστερα γίγνεσθαι, νεκρά γε ἤδη ὄντα· τὸ δ' ἔτι

miserabilia tragico cantu versus theatrum proferebat, a quibus ad lacrimas, qui audiebant, pertraherentur. Verisimile est autem, te etiam tibiis canentes quosdam tum vidisse, & alios continentes, consistentes in circulo. Neque ista, Anacharsi, inutilia sunt cantica, & moduli tiliarum. His ergo omnibus, ac quae his sunt similia, dum mentes illorum acuuntur, meliores nobis fiunt. Corpora vero, quod audire cupiebas maxime, sic exercemus. Dum illa exuimus, cum non amplius tenera & minime compacta sunt, primo assuefacere volumus aëri, ac singulis tempestatibus familiaria quasi reddere, ut neque aestum aegre ferant, neque frigori non possint pares esse. Deinde oleo unguimus & subigimus, ut contentionem sustinere maiorem possint. Absurdum enim fuerit, si ooria quidem putemus ab oleo mollita rumpi difficilius, & diutius durare, quae tamen mortua

ζωῆς μετέχον σώμα μὴ ἂν ἄρκειον ἡγοίμεθα ὑπὸ τοῦ ἐλαίου διατεθήσεσθαι. τούτῳθεν ποικίλα τὰ γυμνάσια ἐπινοήσαντες, καὶ διδασκάλους ἐκάστων ἐπιστήσαντες, τὸν μὲν τινα πυκτεύειν, τὸν δὲ παγκρατιάζειν διδάσκουμεν, ὡς τοὺς τε πόνους καρτερεῖν ἐθίζοντο, καὶ ὁμοσε χωρεῖν ταῖς πληγαῖς, μηδὲ ἀποτρέποντο δέει τῶν τραυμάτων. τοῦτο δὲ ἡμῖν δύο τὰ ἀφελιμώτατα ἐξεργάζεται ἐν αὐτοῖς, θυμοειδεῖς τε παρασκευάζον ἐς τοὺς κινδύνους, καὶ τῶν σωμάτων ἀφειδεῖν, καὶ προσέτι ἐρρῶσθαι καὶ καρτεροὺς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτω συννενευκότες παλαίουσιν, καταπίπτειν τε ἀσφαλῶς μανθάνουσι, καὶ ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὠθισμοὺς, καὶ περίπλοκας, καὶ λυγισμοὺς, καὶ ἄγχεσθαι δύνασθαι, καὶ ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον, οὐκ ἀχρεῖα οὐδὲ οὔτοι ἐκμελετῶντες, ἀλλὰ ἐν μὲν τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀμφιβόλως κτώμενοι. δυσπαθέστερα γὰρ, καὶ καρτερώτερα τὰ σώματα γίνονται αὐτοῖς διαπονόμενα.

iam sint; corpus autem vitae adhuc particeps, melius ab oleo fieri non putemus. Hinc diversis exercendi rationibus excogitatis, & magistris unicuiusque constitutis, alium pugilatu, pancratio alium certare studemus, ut labores tolerare discant, & excipere e proximo plagas, nec vulnorum metu avertantur. Illud vero duas nobis res utilissimas in illis efficit, dum animosos reddit illos ad pericula, & qui corporibus non parcant, & insuper ut robusti ac patientes sint. Quotquot vero illorum deorsum vergentes fluctantur, ii cadere discunt sine periculo, & facile surgere, & impulsiones, & complexus, & inflexiones, & ut angustiae pati queant, & in altum tollere adversarium, non inutilia exercentes isti quoque, sed unum quidem primum & maximum sine controversia sibi parantes. Minus enim obnoxia malis, & patientiora corpora illis, dum ita labo-

ἕτερον δὲ οὐδὲ αὐτὸ μικρόν. ἔμπειροι γὰρ ὄντες ἐκ τούτου καθίστανται, εἴ ποτε ἀφίκοιντο εἰς χρεῖαν τῶν μαθημάτων τούτων ἐν ὅπλοις. δῆλον γὰρ ὅτι καὶ πολεμῶν ἀνδρὶ ὁ τοιοῦτος συμπλακείς, καταρρίψει τε θᾶπτον ὑποσκελίσας, καὶ καταπεσὼν εἴσεται ὡς ῥᾶστα ἐξανίστασθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, ὧν Ἀνάχαρσι, ἐπ' ἐκεῖνον τὸν ἀγῶνα ποριζόμεθα τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγούμεθα πολὺ ἀμεινοσι χρήσασθαι τοῖς οὕτως ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὴν πρότερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώματα καταμαλάξαντες καὶ διαπονήσαντες, ἐρρώμενέστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασώμεθα, καὶ κοῦφα, καὶ εὐτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς
 25 ἀνταγωνισταῖς. Ἐννοεῖς γὰρ, οἶμαι, τὸ μετὰ τοῦτο, οἷους εἰκὸς σὺν ὅπλοις ἔσεσθαι τοὺς καὶ γυμνοὺς ἀνὰ φόβον τοῖς δυσμενέσιν ἐμποιήσοντας, οὐ πολυσαρκίαν ἀργὸν, καὶ λευκὴν, ἢ ἀσαρκίαν μετὰ ὠχρότητος ἐπιδεικνυμένους, οἷα γυναικῶν σώματα ὑπὸ σκιά μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἰδρῶτί τε εὐθύς πολλῶν ῥέόμενα, καὶ ἀσθμαίνε-

re subiguntur, fiunt. Alterum vero nec ipsum parvum est. Usu enim inde edocentur, si quando opus sit ista disciplina in armis. Manifestum enim est, futurum, ut celerius hostem etiam talis vir complexus supplantatum deliciat, & ipse si ceciderit, surgere facilius possit. Nempe, Anacharsi, ad illud in armis certamen suppeditare studemus omnia, putamusque multo melioribus nos usuros his, qui ita exercitati sint, cum prius nuda illorum corpora subigendo laboribus valentiora & robustiora reddiderimus, & levia, & contentioni apta, & ob id ipsum gravia adversariis. Vides enim, puto, quid sequatur, quales futuros esse armatos probabile sit, qui nudi etiam metum hostibus iniiciant: qui non pigram carnis albamque molem, neque pallidam maciem prae se ferant, qualia sunt mulierum corpora in umbra marcescentia, tremencia, sudore statim multo fluen-

νοντα ὑπὸ τῷ κράνει, καὶ μάλιστα ἦν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν, τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγει. οἷς τί ἂν τις χρήσαιο διψῶσι, καὶ τὸν κονιορτὸν οὐκ ἀνεχομένοις, καὶ εἰ αἷμα ἰδοίεν, εὐθὺς ταραττομένοις, καὶ προαποθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν ταῖς πολεμίοις. οὗτοι δὲ ἡμῖν ὑπέρυθροι ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεχρωσμένοι, καὶ ἀρρενωποὶ, πολὺ τὸ ἔμφυχον, καὶ θερμὸν, καὶ ἀνδρώδες ἐπιφαίνοντες, τασαύτης εὐεξίας ἀπολαύοντες, οὔτε ρικνοὶ, καὶ κατεσκληρότες, οὔτε περιπληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον τῶν σαρκῶν, καὶ περιττὸν, τοῖς ἰδρώσιν ἐξαναλωκότες· ὁ δὲ ἰσχύϊ καὶ τόνον παρῆχεν, ἄμγες τοῦ Φαύλου περιλελειμμένον, ἐρρωμένως φυλάττοντες. ὅπερ γὰρ ὅθι οἱ λικμῶντες τὸν πυρὸν, τοῦτο ἡμῖν καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν τοῖς σώμασι, τὴν μὲν ἄχνην καὶ τοὺς ἀτέρας ἀποφυσῶντα,

16 Ἀτέρας) Τὰ τοῦ ἀστέχους κίτρα. M.

tia, & spiritum difficulter sub galea trahentia, praesertim si etiam sol, ut nunc, circa meridiem aestum augeat: quibus quid facias? sitientibus, pulverem non ferentibus, qui ad solum sanguinis conspectum turbentur statim, praemorianturque ante, quam intra teli iactum & ad manus hostibus venerint. At hi nobis rubicunduli, fuscum a sole colorem trahentes, & virili adspectu iuvenes, multum animi, & caloris, & virtutis ostendentes, boni adeo habitus fructu gaudentes, neque rugosi atque aridi, neque sua sibi mole graves, sed ad iustam quasi proportionem circumscripti; qui si quid inutile est carniū & superfluum, sudoribus absumserint, quod autem vim ac tenorem praestant, sincerum omnis vitii relictum valide servant. Quod enim ventilantes tritico, hoc nobis exercitationes praestant in corporibus, glumam nempe atque paleas flatu abigunt,

καθαρόν δὲ τὸν καρπὸν διευκρινοῦντα, καὶ προσωρεῦντα.

26 Καὶ διὰ τοῦτο ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ ἐπιμήκιστον διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. ὁψέ τε ἂν ἰδοίεν ὁ τοιοῦτος ἄρξαιτο, καὶ ὀλιγάκις ἂν ἀσθενῶν φανείη ὥσπερ ἂν, εἰ πῦρ τις φέρων, ἅμα ἐμβάλοι ἐς πυρὸν αὐτὸν, καὶ ἐς τὴν καλάμην αὐτοῦ, καὶ ἐς τὴν ἄχνην (αὐτῷ γὰρ ἐπὶ τὸν λιγκῶντα ἐπάνειμι) θάττον ἂν, οἶμαι, παραπολὺ ἢ καλάμη ἀναφλεγείη. ὁ δὲ πυρὸς κατ' ὀλίγον, οὔτε φλογὸς μεγάλης ἀνισταμένης, οὔτε ὑπὸ μιᾷ τῇ ἁρμῇ, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὑπατυφόμενος, χρόνῳ ὕστερον καὶ αὐτὸς ἂν κατακαυθεῖη. οὐ τοίνυν οὐδὲ νόσος, οὐδὲ κάματος, ἐς τοιοῦτο σῶμα ἐμπεσόντα, ραδίως ἐλέγξειεν ἂν, οὐδ' ἐπικρατήσειεν εὐμαρῶς. τὰ ἐνδοθεν γὰρ εὖ παρεσκευάσται αὐτῷ, καὶ τὰ ἔξω μάλα καρτερῶς πέφρακται πρὸς αὐτὰ, ὥς μὴ παρίεναι ἐς τὸ εἶσω, μηδὲ παραδέχασθαι μήτε ἥλιον αὐτὸν, μήτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τοῦ σώματος. πρὸς τε τὸ ἐνδοθεῖν ἐν τοῖς πόντοις, πολὺ τὸ θερ-

fructum autem purum separant, & acervant. Hinc valere illos necesse est, & quam longissime durare in laboribus: feroque sudare talis incipiat, raro infirmus esse deprehendatur. Quemadmodum si quis ignem simul iniiciat in triticum atque eius stipulam, atque in paleas, redeo enim ad ventilantem: multo, arbitror, celerius stipula conflagret, triticum vero paulatim, neque flamma surgente magna, neque uno impetu, sed paulatim fumigans, aliquamdiu post & ipsum comburatur. Non igitur neque morbus, neque labor, in tale corpus incidens facile illud redarguat, aut superet temere. Nam interiora bene parata sunt, & exteriora valide contra ea munita, ut non admittat intro, neque recipiat vel solem ipsum vel frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam cedit laboribus; copiosum illud

μὴν τὸ ἐνδοθεν ἐπὶ ῥέον, ἅτε ἐκ πολλοῦ προπαρασκευασμέον, καὶ ἐς τὴν ἀναγκαίαν χρεῖαν ἀποκείμενον, ἀποπληροῖ εὐδὺς ἐπάρδον τῇ ἀκμῇ, καὶ ἀκαμάτους ἐπιπλείστον παρέχεται. τὸ γὰρ προπονήσαι πολλὰ, καὶ προκαμεῖν, οὐκ ἀνάλωσιν τῆς ἰσχύος, ἀλλ' ἐπιδόσιν ἐργάζεται, καὶ ἀναρρίπιζομένη πλείων γίγνεται. Καὶ μὴν 27 καὶ δορικοὺς εἶναι ἀσκούμεν αὐτοὺς ἐς μῆκος τε διαρκεῖν ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεὶ ὠκύτατον ἐπικουφίζοντες. καὶ ὁ δρόμος οὐ πρὸς τὸ στερρόν, καὶ ἀντίτυπον, ἀλλὰ ἐν ψάμμῳ βαθείᾳ, ἔνθα οὔτε βεβαίως ἀπερεῖσαι τὴν βάσιν, οὔτε ἐπιστηρίξαι ῥάδιον, ὑποσυρομένου πρὸς τὸ ὑπεῖκον τοῦ ποδός. ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφρον εἰ δέοι, ἢ εἴ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τοῦτο ἀσκούνται ἡμῖν ἔτι, καὶ μολυβοῖνας χειροπλήθεις ἐν ταῖν χερσὶν ἔχοντες. εἴτα περὶ ἀκοντίου βολῆς ἐς μῆκος ἀμιλλῶνται. εἶδες δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκοῦν, περι-

16 Χαλκοῦν περιφίρις) Τὸν δίσκον λέγει. ἡ γὰρ σφαῖρα σόλιον ἰκαλεῖτο. G.

calidum intestinum affluens, tanquam olim paratum & ad necessarios usus repositum, supplet statim, & vigorem recreat, & labori propemodum inviotos praeostat. Multi enim praecedentes labores, crebra fatigatio, non consumtionem virium, sed incrementa efficiunt, quibus illae quasi ventilatae maiores fiunt. Verum etiam, ut cursu valeant, eos exercemus, cum assuefacientes illos, ut in longitudinem sufficiant, tum celerrimam in brevi levitatem iis conciliantes. Et cursus instituitur non in solido & resistente solo, sed in arena profunda, ubi neque firmum ponere vestigium, neque inniti facile est, subtrahito a cedente materia pede. Verum etiam saltu fossam traicere si opus sit, aut si quid obstat aliud, etiam ad hoc nobis exercentur, etiam plumbea pondera manum implentia manibus tenentes. Tum de proiciendis in longum iaculis certant. Vidisti vero etiam

Φερές, ἀσπίδι μικρᾷ εἰκότος ὄχανον οὐκ ἐχούσῃ, οὐδὲ τε-
 λαμῶνας· καὶ ἐπειράβης γε αὐτοῦ, κειμένου ἐν τῷ μέ-
 σω· καὶ ἐδόκει σοι βαρὺ, καὶ δύσληπτον ὑπὸ λειότητος.
 ἐκεῖνο τοίνυν ἄνω τε ἀναρρίπτουσιν εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐς τὸ
 πύρρῳ, Φιλοτιμούμενοι, ὅστις ἐπιμήκιστον ἐξέλθοι, καὶ
 28 αὐτῶν κρατύνει, καὶ τόνον ταῖς ἄκροις ἐντίθησιν. Ὁ πη-
 λὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἅπερ σοι γελοιότερα ἐξ ἀρχῆς ἐδόξεν,
 ἀκουσον, ὦ θαυμάσιε, ὅτου ἕκκα ὑποβέβληνται. πρῶ-
 τον μὲν, ὡς μὴ ἐπὶ τὸ κραταῖον ἢ πτώσις αὐτοῖς γίγνοι-
 το; ἀλλ' ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτουσιν. ἔπειτα,
 καὶ τὸν ὀλισθόν ἀνάγκη πλείω γίγνεσθαι, ἰδρύντων
 ἐν τῷ πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς ἐγχέλουσιν εἰκαζες, οὐκ ἀχρεῖον,
 οὐδὲ γελοῖον ὄν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον οὐκ
 ὀλίγα συντελεῖ, ὅπῃ οὕτως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγ-
 κάζονται ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν
 x "Ὁχανον) Ὁ λῶρος τῆς ἀσπίδος. G.

aliud quid in Gymnasio aeneum, rotundum, parvo cly-
 peo simile, ansam non habenti neque lora: ac tentasti il-
 lud, cum iaceret in medio, videbaturque tibi grave, &
 difficile ob laevitatem comprehensu. Illud igitur & sursum
 iactant in aërem, & in longinquum, certamine quodam,
 quis longissime progressus superet reliquos. Ac labor iste
 tum humeros illorum roborat, tum contendendi faculta-
 tem conciliat artubus. Lutum vero & pulvis, quae ali-
 quantum tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noster,
 cuius rei causa subiecta sint. Primo quidem ne in durum
 impingant, sed in molle cadant sine periculo: deinde magis
 omnia lubrica fiant necesse est, cum madesunt in luto,
 quod tu anguillis comparabas: idque nec inutile est neque
 ridiculum, sed ipsum quoque ad robur & contentionem
 non parum confert, cum ita se habentes cogantur fortiter
 alteri alteros prehendere, & continere elabentes: tollere

διολισθαίνοντας. αἶρεσθαί τε ἐν πηλῷ ἰδρωκῶτα μετ' ἐλαίου ἐκπεσεῖν, καὶ διαρρύησαι τῶν χειρῶν σπουδάζοντα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα πάντα, ὥσπερ ἔφην ἔμπροσθεν, ἐς τοὺς πολέμους καὶ χρήσιμα, εἰ δέοι Φίλον τραθέντα ῥαδίως ἀράμενον ὑπεξενεγκεῖν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα ἤκειν μετέωρον κομίζοντα. καὶ διὰ τοῦτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσκούμεν, τὰ χαλεπώτερα προτιθέντες, ὥς τὰ μικρότερα μακρῷ εὐκολώτερον φέροισιν. Τὴν μέντοι κόνιν τούναντίον χρησίμην οἰόμεθα εἶναι, ὥς 29 μὴ διολισθαίνοισιν συμπλεκόμενοι. ἐπειδὴν γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶσι συνέχειν τὸ διαδιδράσκον ὑπὸ γλισχρότητος, ἐβίζονται καὶ ἐκφεύγειν αὐτοὶ ληφθέντες ἐκ τῶν χειρῶν καὶ ταῦτα ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. καὶ μὴν καὶ τὸν ἰδρωτὰ συνέχειν δοκεῖ ἡ κόνις, ἀθρόον ἐκχεόμενον ἐπιπατομένη, καὶ ἐπιπολὺ διαρκεῖν ποιεῖ τὴν δύναμιν, καὶ κώλυμα γίγνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἀραι-

fane eum, qui praeter oleum in luto permaduit, elabi & effluere manibus studentem, noli parvum quiddam putare. Atque haec omnia, ut dicebam ante, in bello etiam utilia, si oporteat amicum vulneratum facile sublatum acie efferre, aut etiam hostem comprehensum sublimem rapere. Ac propter hoc ultra modum illos exercemus, propositis difficilioribus, uti minora multo ferant facilius. Pulverem autem contra ea ad hoc utilem putamus, ne de complexu elabantur: postquam enim in luto edocti sunt continere illud, quod prae lubricitate facile effugit, assuefiunt etiam effugere, ipsi comprehensi si fuerint, e manibus, idque etiam si, unde fugere difficile sit, teneantur. Verum etiam sudorem inspersus pulvis continere videtur, ne densus nimis effluat: & facit, uti diutius durent vires, atque impedimento est, ne damnum a ventis percipiat, qui laxa-

οἷς τότε καὶ ἀνεωγόσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. ἄλλως τε καὶ τὸν ῥύπον ἀποσμά, καὶ στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. καὶ ἔγωγε ἡδέως ἂν παραστησάμενος πλησίον τῶν τε λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σκιά δεδιημένων, καὶ ὃν ἂν ἔλῃ τῶν ἐν τῷ Λυκείῳ γυμναζομένων, ἀποπλύναι τὴν κόριν καὶ τὸν πηλὸν, ἐροίμην ἂν σε πότερῳ ἂν ὅμοιος εὖξαι γενέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἔλοιο ἂν ἐκ πρώτης προσόψεως, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ τῶν ἔργων πειραθείης ἑκατέρου, συνεστηκῶς καὶ συγκεκροτημένους εἶναι μᾶλλον, ἢ θρύπτεσθαι, καὶ διαρρεῖν, καὶ λευκὸν
 30 εἶναι ἀπορία καὶ Φυγῇ εἰς τὰ εἶσω τοῦ αἵματος. Ταῦτ' ἐστίν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἃ τοὺς νέους ἡμεῖς ἀσχοῦμεν, οἰόμενοι Φύλακας ἡμῖν τῆς πόλεως ἀγαθοὺς γενέσθαι, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ βιώσεσθαι δι' αὐτούς· κρατοῦντες μὲν τῶν δυσμενῶν εἰ ἐπίοιεν, Φοβεροὶ δὲ τῆς περιείκοις ὄντες, ὡς ὑποπτήσσειν τε, καὶ ὑποτελεῖν ἡμῖν τοὺς πλείστους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε αὖ πολὺ ἀμείνοσιν αὐτοῖς χράμεθα.

nis tum atque apertis corporibus incidunt. Ceterum fordes etiam detergit, ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego libenter, in proxime collocatis cum alborum istorum uno, qui sub umbra vixere, tum quemcunque delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati sunt, ut pulverem & lutum abluat; interrogaverim te, utri similis fieri praeoptes? Novi enim, te statim ex primo adspectu electurum, etiam si neutrum factis tentaveris, consistentem & compactum esse potius, quam esse delicatum, & diffuere, & album esse defectu, & fuga interiora versus, sanguinis. Haec sunt, Anacharsi, ad quae iuvenes nos exercemus, rati, custodes nobis civitatis bonos futuros, & fore ut in libertate ipsorum opera vivamus, devictis, si invadant, hostibus; terribiles autem vicinis, uti nos metuant plerique, & tributa pendant. Pace vero multo illis utimur melioribus,

περὶ μηδὲν τῶν αἰσχυρῶν φιλοτιμουμένοις, μηδ' ὑπ' ἀργίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ ταιαῦτα διατρίβουσι, καὶ ἀσχόλοις οὖσιν ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφη τὸ κοινὸν ἀγαθόν, καὶ τὴν ἄκραν πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἐστὶ λέγειν, ὅποταν ἐς τε εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄριστα παρεσκευασμένα φαίνοιτο ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζοντες.

ANAX. Οὐκοῦν, ὦ Σόλων, ἦν ποτε ὑμῖν ἐπίωσιν οἱ 31 πολέμιοι, χρισάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κονισάμενοι, πρότε καὶ αὐτοί, πύξ τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προβεβλημένοι· κακεῖνοι δηλαδὴ ὑποπτήσουσιν ὑμᾶς, καὶ Φεύγουσι δεδιότες, μὴ σφίσι κεχηνόσι, πάσσητε τὴν ψάμμον ἐς τὸ στόμα, ἢ περιπηδήσαντες, ὡς κατὰ νώτου γένησθε, περιπλέξῃτε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὴν γαστέρα, καὶ διάγχητε, ὑπὸ τὸ κράνος ὑποβαλόντες τὸν πῆχυν. καὶ νῆ Δί', οἱ μὲν τοξεύσουσι δηλονότι, καὶ ἀκοντιοῦσιν, ὑμῶν δέ, ὥσπερ ἀνδριάντων, οὐ καθίξεται τὰ βέλη, κεχρω-

qui de re turpi nulla aemulentur, neque ex otio vertantur in contumeliosam libidinem; sed in talibus rebus agant; & onium omne confumant. Et quod dixi commune bonum & summam civitatis felicitatem, hoc significat, quando ad pacem pariter ac bellum optime parata videtur iuventus, in iis, quae pulcherrima nobis sunt, elaborantes.

Anach. Igitur, Solon, si quando invadunt vos hostes; uncti oleo & pulvere sparsi etiam vos proceditis, pugnosque contra illos expeditis. Et ipsi nempe metuunt vos & fugiunt, timentes, ne sibi hiantibus in os ingeratis arenam, aut corpore saltu circumacto, quo terga possitis invadere, crura deinde circa ventrem illorum implicetis, angatisque ipsos cubitu subiecto sub galeam: &, per Iovem, alii sagittas arcu mittent nimirum, & iaculabuntur; in vos vero, tanquam in statuas, non penetrabunt tela, qui colorem a

σμένων πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα πεπορισμένων. οὐ γὰρ καλάμη καὶ ἀβέρες ὑμεῖς ἐστέ, ὥς τάχιστα ἐνδιδόναι πρὸς τὰς πληγὰς, ἀλλὰ ὅψέ ποτε ἂν, καὶ μόλις κατατεμνόμενοι βαθέσι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλίγον ὑποδείξετε. τοιαῦτα γὰρ Φῆς, εἰ μὴ πάνυ παρήκου-
 32 σα τοῦ παραδείγματος. Ἡ τὰς πανοπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψεσθε, τὰς τῶν κωμωδῶν τε, καὶ τραγωδῶν. καὶ ἦν προτεβῇ ὑμῖν ἕξοδος, ἐκείνα τὰ κράνη περιθήσεσθε τὰ κεκηνότα, ὡς φοβερώτεροι εἴητε τοῖς ἐναντίοις, μορμολυττόμενοι αὐτοὺς, καὶ ὑποδήσεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκείνα δηλαδή· Φεύγουσί τε γὰρ, ἦν δέη, κοῦφα, καὶ ἦν διώκητε, ἄφυκτα τοῖς πολεμίοις ἔσται, ὑμῶν οὕτω μεγάλα διαβαινόντων ἐπ' αὐτούς. ἀλλ' ὅρα μὴ ταῦτα μὲν ὑμῖν τὰ κομψὰ λῆρος ἦ, καὶ παιδιὰ ἄλλως, καὶ διατριβαὶ ἀργούσι καὶ ραθυμεῖν ἐθέλουσι τοῖς νεανίσκοις. εἰ δὲ βούλεσθε πάντως ἐλεύθεροι καὶ εὐδαίμονες εἶναι,

sole traxeritis, & multo sitis sanguine instructi: neque enim stipula vos estis aut paleae, qui celeriter cedatis plagis; sed fero tandem aliquando, & vix profundis confossi vulneribus, paulum sanguinis subostenderitis. Talia enim dicis, nisi plane aberravi a sensu similitudinis. Aut forte illa tunc arma sumeris Comoedorum & Tragoedorum, & si eruptio vobis proposita sit, galeas illas imponetis hiantes, ut formidabiliores sitis hostibus, quos sic larvati perterreatis: altosque illos induetis calceos nimirum, leves enim, si ita opus sit, fugientibus; &, si ipsi persequamini, effugere ea hostes non poterunt, magnos ita gradus illorum ope vobis facientibus. Verum enimvero vide, ne illa, quae ita lepida vobis videntur, nugae sint & ludus temere susceptus, & occupatio otiosorum, ac remittere animum volentium adolescentulorum. Si vero volueritis liberi omnino ac beati

ἑλλων ὑμῖν γυμνασίων δεήσει, καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς
 τῆς ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ ἡ ἀμίλλα οὐ πρὸς ἀλλήλους
 μετὰ παιδιᾶς, ἀλλὰ πρὸς τοὺς δυσμενεῖς ἔσται, μετὰ
 κινδύνων μελετῶσι τὴν ἀρετὴν. ὥστε ἀφέντας τὴν κόνιν
 καὶ τὸ ἔλαιον, διδάσκετε αὐτοὺς τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν,
 μὴ κοῦφα δίδόντες τὰ ἀκόντια, καὶ οἷα διαφέρεισθαι
 πρὸς τὸν ἄνεμον, ἀλλ' ἔστω λόγχη βαρεῖα, μετὰ συ-
 ρισμού ἐλιττομένη, καὶ λίθος χειροπληθής, καὶ σάγαρις,
 καὶ γέρρον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ θώραξ, καὶ κράνος. Ὡς 33
 δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν τινας εὐμενεῖα σώζεσθαι μοι δοκεῖτε,
 εἰ μὴδέ πῃ ἀπολώλατε ὑπὸ τινῶν ὀλίγων ψιλῶν ἐπιτε-
 σόντων. ἰδοὺ γέ τοι ἦν σπασάμενος τὸ μικρὸν τοῦτο ξιφί-
 διον τὸ παρὰ τὴν ζώνην, μόνος ἐπεισπέσω τοῖς νέοις ὑμῶν

8 Καὶ σάγαρις καὶ γέρρον) Γέρρον
 σπαράγονον σκεπασμα ἐκ στερεᾶς
 βύρσης, ᾧ ἀντὶ ἀσπίδος ἐχρῶντο
 Σκύθαι ἐν τοῖς πολέμοις σκεπασ-
 μένοι. φέρεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων
 σημαιομένων παρὰ τοῖς παλαιοῖς.
 παρ' Ἐπιγράμῳ μὲν γὰρ γέρραι-
 ραξία καὶ ἑρπται ἐπὶ τῶν αἰδοίων.
 Ἀλκμῶν δὲ ἐπὶ τῶν οἰστῶν τίθεικε
 τὴν λέξιν. Δημοσθένης δὲ ἐπὶ τῶν

σκηνῶν, καὶ τῶν περιφραγμάτων,
 οἷον καὶ τὰ γέρρα ἐνεπίμπρασαι. καὶ
 παρ' Αἰγυπτίοις δὲ τὸ κατὰ τὸ Πη-
 λούσιον καλούμενον, διὰ τοῦτο ἀπο-
 μάσθαι, ἐπὶ σκηνώματα ἐστὶν ἐν οἷς
 παραφυλάττοντες τὰς εἰσόδους δια-
 τρίβουσι. καὶ Ἀριστοφάνης ὡς ἐπὶ
 φυλακῆς τινας καὶ μοχλοῦ, τροπι-
 κῶς παρέλαβε τὴν λέξιν. V.

esse, alijs vobis gymnasiis opus erit, & exercitatione vera,
 quae fit sub armis: ac certamen non inter vos cum ludo,
 sed contra inimicos vobis instituetur, inter pericula virtu-
 tem meditantibus. Itaque, relicto pulvere atque oleo, sagi-
 tare illos docete & iaculari, nec date levia illis iacula,
 quae ventis ferantur; sed esto lancea longa, quae cum si-
 bilo contorta feratur, & lapis manum implens, & secu-
 ris, & in sinistra scutum, & thorax, & galea. Ut vero
 nunc habetis, Deorum cuiusdam benevolentia servari mi-
 hi videmini, qui nondum ab ingruentibus paucis levis
 armaturae militibus perieritis. Certe, si stricto isto parvo
 ad zonam gladiolo solus irruam in iuvenes illos vestros

ἅπασιν, αὐτοβοεῖ ἂν ἔλοιμι τὸ γυμνάσιον, Φυγόντων
ἐκείνων, καὶ οὐδενὸς ἀντιβλέπειν τῷ σιδήρῳ τολμῶντος·
ἀλλὰ περὶ τοὺς ἀνδριάντας ἂν περιϋστάμενοι, καὶ περὶ
τοὺς κίονας κατακρυπτόμενοι, γέλῳτα ἂν μοι παρά-
σχοιεν, δακρύνοντες οἱ πολλοὶ, καὶ τρέμοντες. καὶ τότε
ἂν ἰδοῖς οὐκ ἔτι ἐρυθριῶντας αὐτοὺς τὰ σώματα, οἷσι νῦν
εἰσιν, ἀλλὰ ὠχροὶ ἅπαντες αὐτίκα γένοιντ' ἂν, ὑπὸ τοῦ
δέους μεταβαφέντες. οὕτως ὑμᾶς ἡ εἰρήνη διατέθεικε
βαβεία οὔσα, ὥς μὴ ἂν ῥαδίως ἀνασχέσθαι λόφον ἓνα
κράνους πολεμίου ἰδόντας.

- 34 ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ἔφασαν, ὦ Ἀνάχαρσι, Θρακῶν
τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπου ἐφ' ἡμᾶς ἐστράτευσαν, καὶ αἱ
γυναικες ὑμῶν, αἱ μετὰ Ἰππολύτης ἐλάσασαι ἐπὶ τὴν
πόλιν, οὐδὲ ἄλλοι ὅσοι ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπειράθησαν. ἡμεῖς
γὰρ, ὦ μακάριε, οὐκ ἐπεκδήπερ οὕτω γυμνὰ τὰ σώμα-
τα ἐκπονοῦμεν τῶν νέων, διὰ τοῦτο καὶ ἀνοπλὰ ἐξάγο-
μεν ἐπὶ τοὺς κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὴν καὶ αὐτοὺς ἄριστοι

omnes, ipso primo clamore capiam Gymnasium, fugien-
tibus illis, & nemine contra intueri ferrum auso, sed cir-
cumstantes statuas, & occultati circa columnas, risum mi-
hi lacrimis plerique suis ac trepidatione praebeant. Ac tunc
videas illos non, ut nunc, rubentes corporibus, sed pal-
lidi statim fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos
statum longinqua pax adduxit, ut non facile cristam unam
hostilis galeae videre sustineatis.

Sol. Non dicebant ista, Anacharsi; Thracum illi, quot-
quot cum Eumolpo expeditionem contra nos susceperunt,
neque illae vestrae mulieres, quae Hippolyta duce urbem
nostram invasere, neque alii, quicunque periculum nostri
fecerunt in armis. Nos vero, beate, non quoniam nuda
sic iuvenum corpora labore subigimus, propterea etiam
inermia educimus ad pericula: sed ubi pro se sunt optimi,

γένωνται, ἀσκοῦνται τὸ μετὰ τοῦτο ξὺν τοῖς ὅπλοις, καὶ πολὺ ἄμεινον χρήσαιντ' ἂν αὐτοῖς, οὕτω διακείμενοι.

ANAX. Καὶ ποῦ τοῦτο ὑμῖν ἐστὶ τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις; οὐ γὰρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιοῦτον οὐδὲν, ἅπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιελθὼν.

ΣΟΛ. Ἀλλὰ ἴδοις ἂν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπιπλέον ἡμῖν συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα ἐκάστῳ μάλα πολλὰ, οἷς χρώμεθα ὁπότεν ἀναγκαῖον ᾖ, καὶ λόφους, καὶ Φάλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἱππέας σχεδὸν τὸ τέταρτον τῶν πολιτῶν. τὸ μέντοι ὅπλοφορεῖν αἰεὶ, καὶ ἀκινάκην παρεζῶσθαι, περιττὸν ἐν εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόστιμόν γ' ἐστίν, ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφοροῖ μὴδὲν δέον, ἢ ὅπλα ἐξενέγκοι εἰς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωστοὶ ἐν ὅπλοις αἰεὶ βιοῦντες. τότε γὰρ ἐν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ῥαδίον ἐς ἐπιβουλήν· καὶ οἱ πόλεμοι μάλα πολλοὶ, καὶ ἄδηλον ὁπότε τις ἐπιστὰς, κοιμώμενον κατασπᾶσας ἀπὸ τῆς ἀμά-
το Ἀκινάκην) Ἀκινάκης, ἢ ῥομφαία ἢ σπάθη παρὰ τοῖς Σκύθαις. V.

postea exercentur cum armis; quibus sic affecti multo iam utantur melius.

Anach. Er ubi est illud vobis armatorum gymnasium? Ego certe tale nihil in urbe vidi, quam undique totam lustraverim.

Sol. Sed videre poteris, Anacharsi, si diutius apud nos moreris, & arma unicuique nostrum multa, quibus utimur, quoties opus est, & cristas, & phaleras, & equos, & equites quartam fere partem civium. Verum arma gestare semper, & cinctum esse acinace, superfluum in pace putamus: ac poena sancita est, si quis in urbe cum ferro sit, ubi opus non est, aut arma in publicum efferat. Vobis vero ignoscendum, quod in armis semper vivitis. Cum enim habitetis sine munimentis, expositi estis insidiis; & bella vobis bene multa; obscurumque, quando aliquis sub-
to adstans detrahit de plaustro dormientem interficiat.

ξης, Φορεύσειεν. ἢ τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία αὐθαιρέτως, καὶ μὴ ἐν νόμῳ συμπολιτεύεσθαι, ἀναγκαῖον αἰετὸν σιδήρον ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνοῦντα εἴ τις βιάζοιτο.

- 35 ANAX. Εἶτα, ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν μὲν οὐδενὸς ἀναγκαίου ἕνεκα περιττὸν ὑμῖν δοκεῖ, καὶ τῶν ὅπλων Φεῖδεσθε, ὡς μὴ διὰ χειρὸς ὄντα Φθείροιτο· ἀλλὰ φυλάττετε ἀποκείμενα, ὡς χρησόμενοι τότε, τῆς χρείας ἐπιστάσης· τὰ δὲ σώματα τῶν νέων, οὐδενὸς δεινοῦ ἐπείγοντος, καταπονέετε παῖοντες, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδρώτων καταναλίσκοντες, οὐ ταμιευόμενοι πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τὰς ἀλκὰς αὐτῶν, ἀλλ' εἰκῇ ἐν τῷ πληλὶ καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες.

ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, τοῖον δέ τι δυνάμειος πέρι ἐννοεῖν, ὡς αἶνω ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλω τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν αὐτὴν οὔσαν· δέδιας οὖν μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείου κεραμεῦ λάβῃ διαρρυσῖσα ἐν τοῖς πόνοις, κατὰ ἡμῖν κενὸν καὶ ξηρὸν οἴχηται τὸ σῶμα καταλιπούσα, ὑπὸ μηδενὸς ἐνδοθέν

Etiam mutua inter vos diffidentia, & quod suo quisque arbitrio, non lege quadam in communione civili vivitis, necessarium semper ferrum faciunt, ut prope sit, quo defendatis, si quis vim inferat.

Anach. Tum vobis, Solon, ferrum quidem sine necessitate gestare superfluum videtur, & armis parcendum, ne, si in manibus sint, perdantur; sed reposita custoditis, ut, cum opus fuerit, utamini: corpora autem iuvenum, nullo urgente incommodo, labore subigitis, feriendo & exhauriendo sudoribus, non reponentes ad necessitatem illorum robora, sed temere in luto atque pulvere effundentes.

Sol. Videris, Anacharsi, tale quid cogitare de viribus, quasi vino, aut aquae, aut alii liquorum eae sint similes: metuis ergo, ne velut ex fictili vase furtim inter labores effluant, ac deinde inane nobis & aridum corpus relinquen-

ἀναπληρούμενον. τὸ δὲ οὐχ οὕτω ἔχει σοι· ἀλλ' ὅσω τις
 ἀν' αὐτὴν ἐξαντλῇ τοῖς πόνοις, τοσῶδε μᾶλλον ἐπιρρεῖ,
 κατὰ τὸν τῆς Ἵδρας μῦθον, εἴ τινα ἤκουσας, ὡς ἀντὶ
 μᾶς κεφαλῆς τμηθείσης, δὴ αἰεὶ ἄλλαι ἀνεφύοντο. ἦν
 δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄτονος ἦ, μηδὲ διαρκῆ τὴν
 ὕλην ἔχῃ ὑποβεβλημένην, τότε ὑπὸ τῶν καμάτων βλά-
 πτοίτο ἂν, καὶ καταμαραίνοιτο, οἷόν τι ἐπὶ πυρὸς καὶ
 λύχου γίνεται. ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ Φυσήματι, τὸ μὲν
 πῦρ ἀνακαύσειας ἂν, καὶ μείζον ποιήσειας ἐν βραχεῖ,
 παραβήγων τῷ πνεύματι καὶ τὸ τοῦ λύχου φῶς ἀπο-
 σβέσειας, οὐκ ἔχον ἀποχρῶσαν τῆς ὕλης τὴν χορηγίαν,
 ὡς διαρκῆ εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνέον. οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς
 οἶμαι τῆς ρίζης ἀναφύετο.

ANAX. Ταυτὶ γὰρ, ὦ Σόλων, οὐ πάνυ συνήμι. 36
 λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμὲ εἴρηκας, ἀκριβοῦς τινος Φρον-
 τίδος, καὶ διανοίας ὅξυ διδορκυίας δέοντα. ἐκεῖνο δὲ μοι

8 Τοῦ λύχου) De hoc habes apud Theophrastum ἐν τῷ περὶ πυρός. G.
 tes abeant, cum nihil sit, a quo intus suppleatur. At illud
 non ita se habet: verum quanto quis magis illas labori-
 bus exhauriat, tanto magis affluunt, secundum illam Hy-
 drae fabulam, si quam audisti, ut pro uno abscisso capite,
 duo semper alia succreverint. Si vero ab initio non exer-
 ceantur, neque contenduntur, nec fatis ipsis suppeditetur
 materiae, tum demum laedatur a laboribus & consuma-
 tur: quale quid in igne & lucerna solet fieri. Eodem enim
 flatu vel accendas ignem, & maiorem brevi tempore fa-
 cias, quippe quem spiritu quasi acuas; vel exstinguas flam-
 mam lucernae, si non fatis materiae illi suppeditetur, ut
 durare adversus vim flatus possit: nec enim flamma eius-
 modi fatis firma de radice existit.

Anach. Ista enimvero, Solon, non plane intelligo. Sub-
 tiliora enim, quam pro meo captu, dixisti, accurata qua-
 dam cogitatione & mente acutum cernente indigentia. Il-

πάντως εἶπε, τίνος ἕνεκα οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς Ὀλυμπιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπότε πολλοὶ, ὡς Θῆς, συνίασιν ὀψόμενοι τοὺς νέους ἀγωνισομένους, οὐδέ ποτε ἐν ὅπλοις ποιεῖσθε τὴν ἄμιλλαν, ἀλλὰ γυμνοὺς ἐς τὸ μέσον παραγαγόντες, λακτιζομένους καὶ παιομένους ἐπιδείκνυτε, καὶ νικήσασι μῆλα καὶ κότινον δίδοτε; ἄξιον γὰρ εἶδέναι τοῦτό γε, εἴ τις ἕνεκα τούτου ποιεῖτε.

ΣΟΛ. Ἡγούμεθα γὰρ, ὦ Ἀνάχαρσι, τὴν ἐς τὰ γυμνάσια προθυμίαν οὕτως ἂν πλείω ἐγγενέσθαι αὐτοῖς, εἰ τοὺς ἀριστεύοντας ἐν τούτοις ἴδοιεν τιμωμένους, καὶ ἀνακηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἑλλήσι, καὶ διὰ τοῦτο ὡς ἐς τοσοῦτους ἀποδυσόμενοι, εὐεξίας τε ἐπιμελοῦνται, ὡς μὴ αἰσχύνοντο γυμνωθέντες, καὶ ἀξιονικότατον ἕκαστος αὐτὸν ἀπεργάζεται. καὶ τὰ ἄλλα, ὥσπερ ἔμπροσθεν εἶπον, οὐ μικρὰ, ὁ ἔπαινος ὁ παρὰ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ ἐπισημότερον γενέσθαι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ,

lud vero mihi omnino dicito, Cur non etiam in Olympicis certaminibus, & in Isthmo, & Pythone, & reliquis, cum multi, ut ais, conveniunt visuri iuvenes certantes, interdum in armis instituitis pugnam, sed nudos in medium producitis, calcibusque petendos & feriendos ostenditis, victoribusque mala datis atque oleam? Dignum enim scitu est, cur hoc faciatis.

Sol. Putamus enim, Anacharsi, maiorem ita exercitiorum amorem in illis oriturum, si eos, qui primas in his tulerint, ita honorari videant, & in mediis Graecis celebrari praeconio. Ac propterea, ut qui apud hos exiendi sint, & bono habitu esse student, ne pudeat ipsos nudari, & dignissimum se reddit unusquisque victoria. Praemia vero, ut ante dicebam, non parva, laus a spectatoribus, & quod maxime fit insignis, & digito monstratur, tanquam

ἄριστον εἶναι τῶν καθ' ἑαυτὸν δοκούντων. τοιγάρτοι πολλοὶ τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἔτι ἡ ἀσκήσις, ἀπί-
 ασιν οὐ μετρίως ἐκ τῶν τοιούτων ἀρετῆς καὶ πόνων ἐρα-
 σθέντες· ὡς εἰ γέ τις, ὧν Ἀράχαρσι, τὸν τῆς εὐκλείας
 ἔρωτα ἐκβάλοι ἐκ τοῦ βίου, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν γέ-
 νοιτο; ἢ τίς ἂν τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσειε;
 νῦν δὲ καὶ ἀπὸ τούτων εἰκάζειν παρέχοιεν ἂν σοι, ὅποιοι
 ἐν πολέμοις ὑπὲρ πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυναι-
 κῶν, καὶ ἱερῶν γένοιτ' ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κοτίνου
 πέρι καὶ μῆλων γυμνοὶ τοσαύτην προθυμίαν ἐς τὸ νικᾶν
 εἰσφερόμενοι. Καίτοι τί ἂν πάθεις, εἰ θεάσαιο καὶ ὀρ- 37
 τύγων καὶ ἀλεκτρούων ἀγῶνας παρ' ἡμῖν, καὶ σπου-
 δὴν ἐπὶ ταύτοις οὐ μικράν; ἢ γελάσῃ δηλονότι, καὶ μά-
 λιστα ἢν μάδης ὡς ὑπὸ νόμῳ αὐτὸ δρῶμεν, καὶ προστέ-
 τανται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρεῖναι, καὶ ὅρῳ τὰ ὄρνεα
 διαπυκνέοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως; ἀλλ'
 αὐδὲ τοῦτο γελοῖον. ὑποδύεται γὰρ τις ἡρέμα ταῖς ψυ-

aequalium suorum praestantissimus. Proinde multi specta-
 torum, quibus tempestiva adhuc propter aetatem exerci-
 tatio, discedunt non mediocri ab hisce virtutis ac laborum
 amore inflammati. Nam si quis, Anacharfi, bonae famae
 amorem e vita expulerit, quid iam boni nobis contingat?
 aut quis splendidum quiddam cupiat perficere? Iam vero
 ex his quoque coniciendum tibi praebeant, quales sint in
 bellis pro patria, & liberis, & uxoribus, & sacris, arma-
 ti, qui pro olea & malis, nudi tantam vincendi cupidita-
 tem afferant. Verum quid diceres, si coturnicum & gal-
 lorum apud nos pugnas videres, & studium ea in re non
 parvum? Ridebis nimirum: praesertim si audias, lege nos
 istuc facere, & imperatum esse adultis omnibus adesse, &
 videre aves ad ultimam usque animi defectionem pugnan-
 tes. Sed neque hoc ridiculum. Subit enim sensim aliquis in

χαῖς ὀρμῇ ἐς τοὺς κινδύνους, ὥς μὴ ἀγεννέστεροι καὶ ἀτολμότεροι Φαίνοιντο τῶν ἀλεκτρυόνων, μηδὲ προαπαγορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τοῦ ἄλλου δυσχεροῦς. τὸ δὲ δὴ ἐν ὅπλοις πειρᾶσθαι αὐτῶν, καὶ ὄραν τιτρωσκομένους, ἄπαγε· θηριῶδες γὰρ, καὶ δεινῶς σκαιόν, καὶ προσέτι γε ἀλυσιτελὲς ἀποσφάττειν τοὺς ἀρίστους, καὶ οἷς ἂν τις ἄμεινον χρήσαιτο κατὰ τῶν
 38 δυσμενῶν. Ἐπεὶ δὲ Φῆς, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα ἐπελεύσασθαι, μέμνησο ἣν ποτε καὶ ἐς Λακεδαίμονα ἔλθης, μὴ καταγελάσαι μηδὲ ἐκείνων, μηδὲ οἶσθαι μάτην πονεῖν αὐτοὺς, ὅπταν ἡ σφαίρας πέρι ἐν τῷ θεάτρῳ συμπιεσόντες, παίωσιν ἀλλήλους, ἢ ἐς χωρίον ἐσελθόντες, ὕδατι περιγεγραμμένον, ἐς Φάλασγαν διαστάντες, τὰ πολεμίων ἀλλήλους ἐργάζωνται, γυμνοὶ καὶ αὐτοὶ, ἄχρῃς ἂν ἐκβάλωσι τοῦ περιγράμματος τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τοὺς κατὰ Λυκοῦργον οἱ κατὰ Ἡρακλέα, ἢ ἔμπαλιν, συνωθοῦντες ἐς τὸ ὕδωρ,

animos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur & minus audaces gallis, nec prius quam illi deficiant a vulneribus, aut laboribus, aut difficultate quacunque alia. In armis autem tentari illos, & videri vulnerari, apage. Beluini enim, & plane finistrum, atque insuper inutile, interficere optimos, quibus melius aliquis utatur adversus inimicos. Cum autem dicas, Anacharsi, te reliquam etiam Graeciam peragratum, memento, ubi Lacedaemonem veneris, ne derideas illos, neque putes, frustra illos laborare, cum aut de pila in theatro certantes impetu facto, alteri alteros caedunt; aut ingressi in locum aqua circumdatum, divisique in suam quisque phalangem, hostiliter, nudi & ipsi, se mutuo invadunt, donec circumscripto illo loco alterum agmen alteri eiiciant, nempe Lycurgi factionem Herculani, aut contra, detrudentes in aquam; hoc

(τὸ γὰρ ἀπὸ τούτου εἰρήνη λοιπὸν) καὶ οὐδεὶς ἂν ἔτι παίσειε. μάλιστα δὲ ἦν ὄρας μαστιγουμένους αὐτοὺς ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι ῥεομένους, πατέρας δὲ καὶ μητέρας παρεστῶσας, οὐχ ὅπως ἀνιωμένας ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, ἢ μὴ ἀντέχουεν πρὸς τὰς πληγὰς, καὶ ἰκετευούσας ἐπιμήκιστον διαρκέσαι πρὸς τὸν πόνον, καὶ ἐγκαρτερῆσαι τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γοῦν καὶ ἐναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, μηδὲ εἶξαι τοῖς σώμασιν ὧν καὶ τοὺς ἀνδριάντας ὄφει τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῆς Σπάρτης ἀνασταθέντας. ὅταν τοίνυν ὄρας κακεῖνα, μήτε μαίνεσθαι ὑπολάβῃς αὐτοὺς, μήτε εἴπῃς, ὡς οὐδεμιᾶς ἔνεκα αἰτίας ἀναγκαίᾳς ταλαιπωροῦσι, μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων διατιθέντων. εἶποι γὰρ ἂν σοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκαῦργος ὁ νομοθέτης αὐτῶν πολλὰ τὰ εὐλογα, καὶ ἃ συνιδὼν κολάζει

enim factō pax ceterum, neque quisquam alterum percussit: maxime vero si videas, cum flagris caeduntur ad altare, & sanguine fluunt; patres vero aut matres adstantes adeo indigne, quae aguntur, non ferunt, ut etiam minentur, si non durent ad plagas, atque illis supplicent, ut quam longissime ferant molestiam, & mala tolerant. Multī ergo huic certamini immortui sunt, cum nollent se victos fateri, dum vita superesset, in oculis suorum, neque cedere corpore: quorum etiam statuas videbis honorari publice, a Spartanorum republica positas. Etiam ista proinde cum videbis, noli putare illos furere, neque dicito, illos nulla idonea causa aerumnas sustinere, neque tyranno cogente, neque hostibus illam necessitatem imponentibus. Dicat enim pro illis etiam Lycurgus illorum legislator multa rationabilia, quidque spectans illos ita castiget, qui non

αὐτοὺς, οὐκ ἐχθρὸς ὢν, οὐδὲ ὑπὸ μίσους αὐτὸ δρῶν, οὐδὲ τὴν νεολαίαν τῆς πόλεως εἰκῇ παραναλίσκων, ἀλλὰ καρτερικωτάτους, καὶ παντὸς δεινοῦ κρείττονας ἀξίων εἶναι τοὺς σώζειν μέλλοντας τὴν πατρίδα. καίτοι καὶ μὴ ὁ Λυκούργος εἶπη, ἐννοεῖς, οἶμαι, καὶ αὐτὸς, ὡς οὐκ ἂν ποτε ληφθεὶς ὁ τοιοῦτος ἐν πολέμῳ, ἀπόρρητόν τι ἐξεῖποι τῆς Σπάρτης, αἰκιζομένων τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καταγε-
λῶν αὐτῶν, μαστιγοῖτο ἂν, ἀμιλλώμενος πρὸς τὸν παῖοντα, ὡς πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

- 39 ANAX. Ὁ Λυκούργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὦ Σόλων, ἐμαστιγοῦτο ἔφ' ἡλικίας, ἢ ἐκπρόθεσμος ὢν ἤδη τοῦ ἀγῶ-
νος, ἀσφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐνεανιεύσατο;

ΣΟΛ. Πρεσβύτης ἤδη ὢν ἔγραψε τοὺς νόμους αὐτοῖς Κρήτην ἀφικόμενος· ἀποδεδημήκει δὲ παρὰ τοὺς Κρή-
τας, ὅτι ἤκουσεν εὐνομωτάτους εἶναι, Μίνωος, τοῦ Διὸς, νομοθετήσαντος ἐν αὐτοῖς.

ut hostis, neque odio illud faciat, nec qui sobolem civita-
tis ita consumere velit temere, sed quod postulet, ut pa-
tientissimi, & malo omni superiores sint, qui servaturi sint
patriam. Quamquam, etsi non dicat Lycurgus, ipse, puto,
intelligis, quam non unquam captus in bello talis arcanum
quoddam Spartaee enuntiaturus sit, hostibus ipsum torquen-
tibus; sed, derisis illis, ita flagellandum se praebiturum, ut
ad certamen provocet ferientem, uter prius fatigetur.

Anach. Utrum vero ipse quoque, mi Solon, Lycurgus,
iuvēnis cum esset, pulsatus est; an egressus iam aetatem
certaminis illius propriam, secure talia iuvenili velut pe-
tulantia constituit?

Sol. Senex iam erat, cum has illis leges scriberet, e Cre-
ta redux: eo autem peregrinatum abierat ad Cretenses,
quod optimis illos legibus florere audierat, quarum Minos,
Iovis filius, conditor fuerit.

ANAX. Τί οὖν οὐ καὶ σὺ, ὦ Σόλων, ἐμιμήσω Λυκούργον, καὶ μαστιγοῖς τοὺς νέους; καλὰ γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν ἐστίν.

ΣΟΛ. Ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὦ Ἀνάχαρσι, ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεῖα ὄντα· ζηλοῦν δὲ τὰ ξενικὰ οὐ πάνυ ἀξιούμεν.

ANAX. Οὐκ' ἀλλὰ συνίης, οἶμαι, οἷόν τι ἐστὶ μαστιγοῦσθαι γυμνὸν, ἄνω τὰς χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς ἔνεκα ὦφελίμου, ἢ αὐτῶ ἑκάστῳ, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. αἷς ἔγωγε ἦν ποτε ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καθ' ὃν καιρὸν ταῦτα ὄρωσι, δοκῶ μοι τάχιστα καταλευσθῆσεσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἑκάστοις, ὅπου ταν ὄρῳ τυπτομένους καθάπερ κλέπτας, ἢ λαποδύτας, ἢ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐργασαμένους. ἀτεχνῶς γὰρ ἔλλεβόρου δεῖσθαι μοι δοκεῖ ἢ πόλις αὐτῶν, οὕτω καταγέλαστα ὑφ' ἑαυτῆς πάσχουσα.

Anach. Cur igitur tu quoque, Solon, non imitaris Lycurgum, & flagellas adolescentulos? pulchra enim ista, & vobis digna.

Sol. Quod istae nobis sufficiunt exercitationes, domesticae quae sint: peregrina autem aemulari non sane dignum nobis putamus.

Anach. Non? Verum intelligis nempe, quid sit, flagellis caedi nudum, manibus in altum protensis, nullius bonae rei causa, quae vel ad unumquemque singulatim, vel communiter ad civitatem perveniat. Igitur si, quando peregriner Spartaе, equidem, quo tempore ista faciunt, metuo, ne statim publice lapidibus ab iis obruar, si ad singula rideam, videns, pulsari illos tanquam fures, aut grassatores, aut qui aliud ex eo genere fecerint. Omnino enim helleboro mihi indigere eorum videtur civitas, quae tam ridicula fieri publice patiatur.

40 ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόντων, μόνος αὐτὸς λέγων, οἴου κρατεῖν. ἔσται γάρ τις ὁ καὶ ὑπὲρ ἐκείνων σοι τὰ εἰκότα ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ. πλην ἀλλ', ἐπεὶ περ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξελήλυθα, σὺ δὲ οὐ πᾶν ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς ἔοικας, οὐκ ἄδικα αἰτήσῃς ἔοικα παρὰ σοῦ, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθης πρὸς μὲ, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκύθαι διασκεῖτε τοὺς νέους τοὺς παρ' ὑμῖν, καὶ οἷς τισι γυμνασίοις ἀνατρέφετε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίνονται.

ANAX. Δικαιότατα μὲν οὖν, ὦ Σόλων, καὶ ἐγώ γε διηγῆσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, οὐ σεμνὰ ἴσως, οὐδὲ καθ' ὑμᾶς, οἷγε οὐδὲ κατὰ κόρῃς παταχθῆναι τολμήσαιμεν ἂν μίαν πληγὴν δειλοὶ γὰρ ἐσμεν· ἀλλὰ εἰρήσεται γέ ὅποια ἂν εἴη. ἐς αὔριον μέντοι, εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλώμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἂν τε αὐτὸς ἔφης, ἔτι μᾶλλον ἐννοήσαιμι καθ' ἡσυχίαν, ἃ τε χρὴ εἰπεῖν, συνάγα-

Sol. Ne puta, o generose, te desertam litem, vel absentibus viris, dum solus dicis, victurum. Erit enim Sparta, qui pro istis etiam ea, quae par est, tibi respondeat. Verum quandoquidem ego nostra tibi enarravi, tu autem non fatis illa probare videris, nihil iniusti ego abs te petiturum me arbitror, ut tu etiam vicissim enarres mihi, quo modo vos Scythae iuvenes vestros quibusque in exercitationibus educetis, & quomodo honesti apud vos viri fiant.

Anach. Iustissime tu quidem istuc, Solon. Et enarrabo tibi Scytharum legitima, non ita splendida fortasse, neque vestris similia, qui neque alapam mala unam excipere audeamus, meticulosi homines; sed dicetur tamen, qualia sint. Verum in crastinum, si videretur, differamus disputationem, ut & quae ipse dixisti, magis adhuc silentio perpendam, & quae dicenda sint, memoria percurrens cogi-

γοιμι τῇ μνήμῃ ἐπελθών· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπώμεν ἐπὶ
τούτοις, ἐσπέρα γὰρ ἤδη.

tem. Nunc autem ut se res habet, his ita dictis abeamus.
Iam enim est vespera.

Π Ε Ρ Ι Π Ε Ν Θ Ο Υ Σ .

1 **Α**ΞΙΟΝ γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς
 πένθεσι γιγνόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν
 παραμυθουμένων δῆθεν αὐτοὺς αὖθις λεγόμενα, καὶ ὡς
 ἀφόρητα ἡγοῦνται τὰ συμβαίνοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ
 ὀδυρόμενοι, καὶ ἐκείνοις οὐς ὀδύρονται, οὐ, μὰ τὸν Πλού-
 τωνα, καὶ Περσεφόνην, κατ' οὐδὲν ἐπιστάμενοι σαφῶς,
 οὔτ' εἰ πονηρὰ ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, οὔτε εἰ τούναν-
 τίον ἡδίων καὶ βελτίω τοῖς παθοῦσι, νόμῳ δὲ καὶ συνη-
 θεῖα τὴν λύπην ἐπιτρέποντες. ἐπειδὴν τοίνυν ἀποθάνη τις,
 οὕτω ποιοῦσι. μᾶλλον δὲ πρότερον εἰπεῖν βούλομαι ἅς
 τινες περὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου δόξας ἔχουσιν. οὕτω γὰρ
 ἔσται Φανερόν, οὗ τινος ἕνεκα τὰ περιττὰ ἐκεῖθα ἐπιτη-
 2 δεύουσιν. Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὄμιλος, οὐς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ

D E L U C T U .

OPERAE pretium sane fuerit observare, quae a vulgo
 fiunt in luctu ac dicuntur, quaeque vicissim ab his, qui
 consolantur istos, dicuntur; & ut intolerabilia lamentan-
 tes putant, cum quae sibi eveniunt ipsis, tum quae illis,
 quorum vicem dolent: non illi, per Plutonem ac Profer-
 pinam! ulla ex parte scientes dilucide, nec sintne mala
 ista ac dolore digna, neque an contra ea suaviora sint ac
 meliora his, quibus eveniunt; sed institutis & consuetu-
 dini illum dolorem suum condonantes. Cum igitur mor-
 tuus fuerit aliquis, sic faciunt. Quin illud prius volo di-
 cere, de morte ipsa quas habeant sententias: sic enim ap-
 parebit, cuius rei causa in supervacuis illis elaborent. Vul-
 gus igitur promiscuum, quos idiotas appellant docti, Ho-

καλοῦσιν, Ὀμήρῳ τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις μυ-
θοποιοῖς περὶ τούτων πειθόμενοι, καὶ νόμον θέμενοι τὴν
ποίησιν αὐτῶν, τόπον τινα ὑπὸ τῇ γῇ βαθύν, Ἄδην ὑπει-
λήφασιν, μέγαν δὲ καὶ πολύχωρον τοῦτον εἶναι, καὶ ζο-
φερὸν καὶ ἀνήλιον, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτοῖς φωτίζεσθαι δο-
κῶντα, πρὸς τὸ καὶ καθορᾶν τῶν ἐνόντων ἕκαστον. βα-
σιλεύειν δὲ τοῦ χάσματος ἀδελφὸν τοῦ Διὸς, Πλούτωνα
κεκλημένον (ὥς μοι τῶν τὰ τοιαῦτα δεινῶν τις ἔλεγε) διὰ
τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῇ προσηγορίᾳ τετιμημένον. τοῦ-
τον δὲ τὸν Πλούτωνα τὴν παρ' αὐτῷ πολιτείαν, καὶ τὸν
κάτω βίον καταστήσασθαι τὸν τοιοῦτον. κεκληρῶσθαι
μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων· καταδεξάμενον
δὲ αὐτοὺς, καὶ παραλαβόντα, κατέχειν δεσμοῖς ἀφύ-
κτοις, οὐδενὶ τὸ παράπαν τῆς ἀνόδου ὑφείμενον, πλὴν ἐξ
ἡπαντος τοῦ αἰῶνος πάνυ ὀλίγων ἐπὶ μεγίσταις αἰτίαις.
Περίρρευσθαι δὲ τὴν χώραν αὐτοῦ ποταμοῖς μεγάλοις τε 3

mero atque Hesiodo, & fabularum auctoribus ceteris, fi-
dem qui habeant, & legem sibi statuant illorum fictio-
nem, locum quendam sub terra profundum esse putant in-
feros, eumque magnum & spatiosum esse, & tenebrico-
sum, ac sole carentem; eundem tamen nescio qua ratione
illustrum in tantum, ut, quae in eo sunt, conspici possint
omnia. Imperare autem in magno illo hiatu fratrem Iovis,
Plutonem [*s. Ditem*] nomine, qua quidem appellatione
(ut aliquis mihi talium peritissimus retulit) ideo cohone-
status est, quod *dives* sit mortuis. Hunc porro Ditem suae
civitatis, & vitae illius apud inferos, haec habere insti-
tuta. Nam forte ipsi obtigisse mortuorum imperium, quos
ille receptos atque assumptos vinculis contineat, quae effu-
gere nemo possit, nec ulli omnino redeundi facultatem
tribuat, nisi ob maximas causas quibusdam ab omni aevo
paucissimis. Circumflui autem ipsius regionem fluvii ma-

καὶ Φοβεροῖς, καὶ ἐκ μόνων τῶν ὀνομάτων· Κωκυτοὶ γὰρ,
καὶ Πυριφλεγέθοντες, καὶ τὰ τοιαῦτα κέκληνται. τὸ δὲ
μέγιστον, ἡ Ἀχερουσία λίμνη προῦκειται, πρώτη δεχο-
μένη τοὺς ἀπαντῶντας, ἣν οὐκ ἐνὶ διαπλεῦσαι, ἢ παρ-
ελθεῖν, ἄνευ τοῦ πορθμέως· βαθεῖά τε γὰρ περάσαι τοῖς
ποσὶ, καὶ διανηξασθαι πολλή· καὶ ὅλως, οὐκ ἂν αὐτὴν
4 διαπταίῃ οὐδὲ τὰ νεκρὰ τῶν ὀρνέων. Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ
καθόδῳ, καὶ πύλῃ, οὔσῃ ἀδαμαντίνῃ, ἀδελφιδοῦς τοῦ
βασιλέως Αἰακός ἐστι, τὴν Φρουρὰν ἐπιτετραμμένος,
καὶ παρ' αὐτῷ, κύων τρικέφαλος, μάλα κάρχαρος,
τοὺς μὲν ἀφικνουμένους Φίλιόν τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέ-
πων, τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν, καὶ τῷ
5 χάσματι δεδιττόμενος. Περαιωθέντας δὲ τὴν λίμνην εἰς τὸ
εἶσω, λειμῶν ὑποδέχεται μέγας, τῷ ἀσφοδέλῳ κατὰ-
φυτος, καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Λήθης γοῦν διὰ
τοῦτο ὠνόμασται. ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγήσαντο τοῖς

gnis, & terrorem vel ipso nomine iniicientibus: Cocytum enim [*ploratus*], & Pyriphlegethontes [*ignicremi*], & similiter appellantur. Quod vero maximum, Acherusia palus obiacet, quae primum venientes excipit, quam transire non licet, nec praeterire sine portitore, cum profundior sit, quam ut pedibus transiri possit, & latior, quam ut natatu transicias; adeo ut neque volucres mortui eam transvolare possint. Ad ipsum porro descensum, & portam, quae adamantina est, Aeacus est, fratre regis genitus, qui custodia illius credita, & prope illum triceps canis, asperissimus, qui advenientes quidem amico vultu & pacato adspiciat, fugere autem si qui conentur, latratu atque rictu terreat. Hunc qui lacum superarunt, eos iurus pratum suscipit magnum, confutum asphodelo, & potus expugnator memoriae: Lethes [*oblivionis*] enim potus propter hoc ipsum appellatus est. Haec nimirum narrarunt antiquis, qui inde

πάλαι ἐκεῖθεν ἀφιγμένοι Ἀλκησις τε, καὶ Πρωτεσί-
 λαος οἱ Θετταλοὶ, καὶ Θησεὺς ὁ τοῦ Αἰγέως, καὶ ὁ τοῦ
 Ὀμήρου Ὀδυσσεὺς, μάλα σεμνοὶ καὶ ἀξιοπίστοι μάρ-
 τυρες, ἐμοὶ δοκεῖν, οὐ πίνοντες τῆς πηγῆς, οὐ γὰρ ἀν' ἐμέ-
 μνηντο αἰσῶν. Ὁ μὲν οὖν Πλούτων, ὡς ἐκεῖνοι ἔφασαν, 6
 καὶ ἡ Περσεφόνη, δυναστεύουσι, καὶ τὴν τῶν ὅλων δε-
 σποτείαν ἔχουσιν· ὑπηρετοῦσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὴν ἀρχὴν
 συνδιαπράττουσιν, ὄχλος πολὺς, Ἐρινύες τε, καὶ Ποι-
 ναὶ, καὶ Φόβοι, καὶ ὁ Ἑρμῆς· οὗτος μένγε οὐκ αἰεὶ
 συμπάρων. Ὑπαρχοὶ δέ, καὶ σατράπαι, καὶ δικασταὶ 7
 κάθηνται δύο, Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθυς, Κρήτες ὄντες,
 καὶ υἱοὶ τοῦ Διός. οὗτοι δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν,
 καὶ δικαίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὴν
 συναλισθῶσι πολλοὶ, καθάπερ εἰς ἀποικίαν τινὰ, πέμ-
 πουσιν ἐς τὸ Ἥλύσιον πεδίον, τῷ ἀρίστῳ βίῳ συνεσο-
 μένους. Ἄν δέ τινας τῶν πονηρῶν λάβωσι, ταῖς Ἐρινύσι 8
 παραδόντες, ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἐκπέμπουσι,

redierunt, Alceſtis atque Proteſilaus, Theſſali, & Aegei
 Theſeus filius, & Homericus Ulyſſes, graves & digni fide
 teſtes, ut mihi videtur, qui de fonte illo non biberunt,
 neque enim alias memoriam eorum retinuiffent. Dis ergo,
 ut illi dixerunt, & Proſerpina, imperant, atque in domi-
 nio habent omnia; miniſtrant vero illis, & imperium una
 exercent, turba multa, Furiae, Poenae, Terrores, &
 Mercurius: hic quidem non ſemper praefens. Magiſtratus
 vero & Satrapae & iudices ſedent duo, Minos ac Rhada-
 manthus Cretenſes, & Iovis filii. Hi vero bonos quidem
 viros & iuſtos, qui cum virtute vixere, ubi plures con-
 venerunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in cam-
 pum Elyſium, ubi vitam agant beatiffimam. Si vero ma-
 los deprehendant, traditos Furiis in impiorum locum de-
 Lucian. Vol. VII.

κατὰ λόγον τῆς ἀδικίας κολασθῆσομένους. ἔνθα δὴ τὴν
 τῶν κακῶν οὐ πάσχουσι, στρεβλούμενοί τε καὶ καϊό-
 μενοι, καὶ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιόμενοι, καὶ τροχῶν συμφερό-
 μενοι, καὶ λίθους ἀνακυλίοντες; ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος,
 ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἕστηκε, κινδυνεύων ὑπὸ τοῦ δί-
 9 ψους ὁ κακοδαίμων ἀποθανεῖν. Οἱ δὲ τοῦ μέσου βίου
 πολλοὶ ὄντες οὗτοι, ἐν τῶν λειμῶνι πλανῶνται ἄνευ τῶν
 σωμάτων, σκῆαι γινόμενοι, καὶ ὑπὸ τῇ ἀφῇ καθάπερ
 καπνὸς ἀφανιζόμενοι. τρέφονται δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῶν
 χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων ὥς εἰ τῶ
 μὴ εἴη καταλελειμμένος ὑπὲρ γῆς φίλος, ἢ συγγενὴς,
 ἄσιτος οὗτος νεκρὸς, καὶ λιμῶντων ἐν αὐτοῖς πολιτεύε-
 10 ται. Ταῦτα οὕτως ἰσχυρῶς περιελήλυθε τοὺς πολλοὺς,
 ὥστε ἐπειδὴν τις ἀποθάνῃ τῶν οἰκείων, πρῶτα μὲν φέ-
 ροντες ὀβελὸν, εἰς τὸ στόμα κατέθηκαν αὐτῶν, μισθὸν τῶ
 πορθμεί τῆς ναυτιλίας γενησόμενον οὐ πρότερον ἐξετά-

14 Φέροντες ὀβελόν) Nec habet, quem porrigat ore, quadrantem.
Iuvenal. G.

trudunt, pro portione suae iniustitiae puniendos. Ibi vero
 quid non malorum patiuntur? torti, ustulati, carpti a vul-
 turibus, a rota circumacti, saxa per arduum volventes.
 Tantalus quidem, ad ipsum stans lacum ficcus, siti mori
 miser metuit. Sed mediae cuiusdam vitae homines, magnus
 sane numerus, per pratum oberrant sine corporibus, um-
 brae facti, quique sub ipso tactu fumi instar evanescant.
 Nutriuntur ergo libaminibus nostris, & inferiis, quas tu-
 mulis illorum mittimus. Itaque si cui non sit relictus supra
 terram amicus aut cognatus, ille esurit mortuus, & fame
 cruciatus inter illos vitam agit. Haec firmiter adeo occu-
 parunt vulgus, ut, si quis moriatur familiarium, primo qui-
 dem obolum in os illi imponant, mercedem futuram por-
 titori traiectus, non explorato prius, quod numi genus le-

παντες ὅποιον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ διαχωρεῖ
 παρὰ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικὸς,
 ἢ Μακεδονικὸς, ἢ Αἰγιναιὸς ὀβολός· οὐδ' ἔτι πολὺ κάλ-
 λιον ἢν μὴ ἔχειν τὰ πορβμία καταβαλεῖν. οὕτω γὰρ ἂν,
 οὐ παραδεξαμένου τοῦ πορβμέως, ἀναπόμπιμοι πάλιν
 εἰς τὸν βίον ἀφικνοῦντο. Μετὰ ταῦτα δέ, λούσαντες αὐ- 11
 τοὺς, ὥς οὐχ ἱκανῆς τῆς κάτω λίμνης λουτρὸν εἶναι τοῖς
 ἐκεῖ, καὶ μύρω τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς
 θυσιάζειαν ἤδη βιαζόμενον, καὶ στεφανώσαντες τοῖς ὠραί-
 οῖς ἄνθεσι, προτίθενται, λαμπρῶς ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ
 ῥιγῶεν δηλονότι παρὰ τὴν ὁδὸν, μηδὲ γυμνοὶ βλέποντο
 τῷ Κερβέρῳ. Οἰμωγαὶ δὲ ἐπὶ τούτοις, καὶ κωκυτὸς γυ- 12
 ραϊκῶν, καὶ παρὰ πάντων δάκρυα, καὶ στέρνα τυπτό-
 μενα, καὶ σπαραττομένη κόμη, καὶ Φοινισσόμεναι πα-
 ρειαί. καὶ πού καὶ ἐσθῆς καταρρήγνυται, καὶ κόνις ἐπὶ
 τῇ κεφαλῇ πᾶσσεται, καὶ οἱ ζῶντες οἰκτρότεροι τοῦ νε-
 κροῦ. οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ καλνδοῦνται πολλάκις, καὶ

ge ibi receptum sit? an apud inferos commeet? valeantne
 apud illos Atticus, an Macedonicus, an Aegineticus obo-
 lus? neque illud cogitant, multo esse melius, si qui pro ve-
 ctura solvere non possint, sic enim portitore non admit-
 tente reiecti in vitam rursus redeant. Postea vero cum ab-
 luerunt illos, (quasi non sufficiat pro lavacro infernus iste
 lacus his, qui ibi sunt) & unguento optimo unxerunt pro-
 clive iam ad foetorem corpus, & floribus illud tempesti-
 vis coronarunt, splendide vestitum proponunt, ne videli-
 cet in via frigeant, vel nudi conspiciantur a Cerbero. In-
 ter haec ploratus, & fletus mulierum, & lacrimae ab omni-
 bus, & planctus pectorum, & laceratae comae, & genae
 cruentatae: alicubi vestis etiam laceratur, & pulvis insper-
 gitur capiti, & miseriae vivi mortuo. Nam illi quidem

τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ εὐσχήμων
 καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ὡς τε φανωμένος, ὑψηλὸς
 πρόκειται, καὶ μετέωρος, ὥσπερ ἐς πομπὴν κεκοσμη-
 13 μένος. Εἶδ' ἢ μήτηρ, καὶ, νῆ Δί', ὁ πατήρ, ἐκ μέσων τῶν
 συγγενῶν προελθὼν, καὶ περιχυθεὶς αὐτῷ, (προκείσθω
 γάρ τις νέος, καὶ καλὸς, ἵνα καὶ ἀκμαιότερον ἐπ' αὐτῷ
 τὸ δρᾶμα ᾗ) Φωνὰς ἀλλοκότους, καὶ ματαίαις ἀφίησι,
 πρὸς ἃς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναιτ' ἂν, εἰ λάβοι Φωνήν.
 Φῆσιν γὰρ ὁ πατήρ, γοερόν τι φθεγγόμενος, καὶ πα-
 ρατεινῶν ἕκαστον τῶν ὀνομάτων, Τέκνον ἥδιστον, οἶχρ
 μοι, καὶ τέθνηκας, καὶ πρὸ ὥρας ἀνηρπᾶσθης, μόνον
 ἐμὲ ἐτι τὸν ἄβλιον καταλιπὼν, οὐ γαμήσας, οὐ παιδο-
 ποιησάμενος, οὐ στρατευσάμενος, οὐ γεωργήσας, οὐκ
 εἰς γῆρας ἐλθὼν, οὐ κωμάσῃ πάλιν, οὐδ' ἐρασθήσῃ,
 τέκνον, οὐδ' ἐν συμποσίῳ μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν μεθύσθῃ-
 14 σι. Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα Φῆσιν, οἴόμενος τὸν υἱὸν

humi saepe volvuntur, & capita allidunt solo: at iste de-
 corus & pulcher, & ultra, quam fas est, coronatus, subli-
 mis iacet & elatus, ornatus quasi ad pompam. Tum ma-
 ter, &, per Iovem, pater, de medio cognatorum agmine
 progressus, eumque complexus, (propositum enim singa-
 mus iuvenem, & pulchrum aliquem, ut magis in eo actus
 quasi fabulae vigeat) voces quasdam absurdas ac vanas
 edit, ad quas ipse mortuus, vocis usu impetrato, respon-
 deat. Dicet enim pater lugubri voce productis singulis no-
 minibus, *Fili dulcissime, sicne abis mihi, & mortuus es, & an-
 te maturam aetatem abreptus es, solo me relicto infelici, non
 uxore ducta, non susceptis liberis, non attigisti militiam, agrum
 non coluisti, non pervenisti ad senectutem! Non comissabis iterum,
 non amabis, fili, non inebriaberis in convivio cum aequalibus!*
 Haec autem atque his similia dicet, putans, filium suum

δεῖσθαι μὲν ἔτι τούτων, καὶ ἐπιθυμεῖν καὶ μετὰ τὴν τελευτήν, οὐ δύνασθαι δὲ μετέχειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦτα Φημί; πόσοι γὰρ καὶ ἵππους, καὶ παλλακίδας, οἱ δὲ καὶ οἰνοχόους ἐπικατέσφαξαν, καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατέφλεξαν, ἢ συγκατάρωξαν, ὡς χρησομένοις ἐκεῖ, καὶ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν κάτω; Ὁ δ' οὖν πρεσβύτες ὁ πενθῶν οὕτως ἅπαντα ταῦτα ὁπόσα εἴρηκε, καὶ ἔτι τούτων πλείονα, οὔτε τοῦ παιδὸς εἴνεκα τραγωδεῖν ἔοικεν· οἶδε γὰρ οὐκ ἀκουσόμενον, οὐδ', ἂν μείζον ἐμβοήσῃ τοῦ Στέντορος· αὐτὴ μὲν αὐτοῦ. Φρονεῖν γὰρ οὕτω, καὶ γιγνώσκειν ἱκανὸν ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς. οὐδεὶς γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. λοιπὸν οὖν ἐστὶν αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληρεῖν, οὐδ' ὅ, τι πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς· εἰδότα, οὐδ' ὅποι κεχώρηκε, μάλλον δὲ οὔτε τὸν βίον αὐτοῦ ἐξετάσαντα ὁποῖός ἐστιν· οὐ γὰρ ἂν τὴν ἐξ αὐτοῦ μετέστασιν ὡς τι τῶν δεινῶν ἐδυσχέροι-

adhuc indigere talibus, & appetere ea etiam post mortem; participem autem eorum non posse fieri. Quamquam, quid ista dico? Quot enim etiam equos, & pellices, alii vero etiam pocillatores iugularunt in funere, vestemque & alium mundum una combusserunt, defoderuntve, quasi usuris ibi & fruituris apud inferos? Senex igitur iste lugens, quaecumque dixit, & his etiam plura, neque filii causa tragica voce proclamasse videtur; novit enim non auditurum, et si plusquam Stentorea voce inclamet: neque sua ipsius, cum sic sentire & arbitrari etiam sine clamore sufficiat; nemo quippe, ut ad se ipse clamet, opus habet. Relinquitur ergo, illum praesentium causa sic delirare, qui neque quid filio acciderit sciat, neque quorsum abierit; quin, qui neque vitam illius, qualis fuerit, explorarit: alioquin enim ipse inde transitum non tanquam malum quiddam gravi-

16 γεν. Εἴποι δ' ἂν αὖν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς, παραιτησάμενος τὸν Αἰακὸν καὶ τὸν Αἰδωνέα πρὸς ὀλίγον τοῦ στομίου ὑπερκύψαι, καὶ τὸν πατέρα παῦσαι ματαιιάζοντα, ὦ κακὸδαιμον ἄνθρωπε, τί κέκραγας; τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύσσων τί μοι λαιδορῇ, καὶ ἄθλιον ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον, πολὺ σου βελτίω καὶ μακαριώτερον γεγεννημένον; ἢ τί σοι δεινὸν πάσχειν δοκῶ; ἢ διότι μὴ τοιούτοσιν γέρων ἐγεγόμεν οἷός εἰ σὺ, Φαλακρὸς μὲν τὴν κεφαλὴν, τὴν δὲ οὖν ἐρρυτιδωμένος, κυφὸς, καὶ τὰ γόνατα νωθῆς, καὶ ὅλως ὑπὸ τοῦ χρόνου σαθρὸς, πολλὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας, καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, παραπαίων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων; ὦ μάταιε, τί σοι χρηστὸν εἶναι δοκεῖ παρὰ τὸν βίον, οὐ μηκέτι μεθεξομεν; ἢ τοὺς πότους ἐρεῖς δηλαδί, καὶ τὰ δεῖπνα, καὶ ἐσθῆτα; καὶ Ἀφροδίσια; καὶ δέδιας μὴ τούτων ἐσθῆς γινόμενος, ἀπόλωμαι; οὐκ ἐννοεῖς δὲ ὅτι τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τοῦ

ter ferret. Dicat ergo illi filius, exorato Aeaco & Dite, ut paulum prospicere de illo inferorum ostio sibi liceat, & a vanis querelis patrem revocare, Quid clamas, huius infelix? quid molestias mihi facessis? Desine comas vellere, & faciem curtem cruentare. Quid maledicis mihi, & miserum me vocas, & facto malo usum, qui multum se melior factus sum ac beatior? Atque quid mali pati tibi videor? illudne, quod non talis, qualis tu es, senex factus sum, calvo capite, facie rugosa, iocundus; imbecillis genibus, atque in universum a tempore ipsa veternosus, post menses multos atque Olympiadas impletas denique sic delirans sub tot testibus? Stolidè, quid boni tibi videtur in vita, cuius non amplius futurus sum particeps? Potationes dicis nimirum, & coenas, & vestes, & res Venereas; ac metuis, ne hisce carens miser sim? Non cogitas autem, non scire multum esse, quam be-

πειν, καὶ τὸ μὴ πεινῆν, τοῦ φαγεῖν, καὶ τὸ μὴ ριγοῦν, τοῦ ἀμπεχόνης εὐπορεῖν; Φέρε τοίνυν ἐπειδὴ εἰκας ἀγνο- 17 εῖν, διδάξομαι σε θρηνεῖν ἀληθέστερον, καὶ δὴ ἀναλαβὼν ἐξ ὑπαρχῆς βόα, Τέκνον ἄθλιον, οὐκέτι διψήσεις, οὐκέτι πεινήσεις, οὐδὲ ριγώσεις. οἶχῃ μοι, κακὸδαιμον, ἐκφυγὼν τὰς νόσους, οὐ πυρετὸν ἔτι δεδιώς, οὐ πολέμιον, οὐ τύραννον· οὐκ ἔρω σε ἀνιάσει, οὐδὲ συνουσία παρατρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ δις ἢ τρίς τῆς ἡμέρας, ὡς τῆς συμφορᾶς. οὐδὲ καταφρονήσῃς, γέρων γεγόμενος, οὐδ' ὀχληρὸς ἔσῃ τοῖς νέοις βλεπόμενος. Ἄν ταῦτα λέ- 18 γῃς, ὦ πάτερ, οὐκ οἶε πολὺ ἀληθέστερα, καὶ γελοιώτερα ἐκείνων ἐρεῖν; ἀλλὰ ὅρα μὴ τόδε σε ἀνιά, καὶ διανοῇ τὸν παρ' ἡμῖν ζόφον καὶ τὸ πολὺ σκότος, κατὰ δέδιας μὴ σοι ἀποπνιγῶ κατακλεισθεῖς ἐν τῷ μνήματι; χρὴ δὲ πρὸς ταῦτα λογίζεσθαι ὅτι τῶν ὀφθαλμῶν διασαπέντων, ἢ καὶ, νῆ Δία, καέντων μετ' ὀλίγον, εἴγε καῦσαι με διεγνώκατε, οὔτε σκότος, οὔτε Φῶς ὄραν δυ-

bere, melius; & non esurire, quam edere; & non rigere, quam copiam habere vestium? Age vero, quandoquidem ignorare videris, docebo te lamentari verius. Itaque repetito initio clama, Fili miſer, non amplius sities, non esuries amplius, non algebis. Abiisti mihi, infelix, effugisti morbos, febrim non amplius metuis, non hostem, non tyrannum. Non amar tibi faceſſet negotium, non coitus te atteret, neque insuper infercies te bis aut ter in die: o miſeriam! Neque senex factus contemneris, neque molestus eris ipso conspectu iuvenibus. Haec si dicas, pater, nonne putas, te multo veriora istis & magis ridicula dicturum? Verum vide, an non illud te cruciet, & cogites tenebras, quae apud nos sunt, & multam caliginem; deinde illud metuas, ne tibi suffocer in sepulcro conclusus? Oportet autem adcoſitare illud, putrefactis oculis, aut etiam, per lovem, combustis paulo post, si quidem cremare me decreviſtis, neque tenebras neque lucem videre poterimus. Ac

19 νησόμεθα. καὶ ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια. Τί δέ με ὁ κωκυτός ὑμῶν ὀνίνησι, καὶ ἡ πρὸς τὸν αὐλὸν αὐτῇ στερνοτυπία, καὶ ἡ τῶν γυναικῶν περὶ τὸν Θρήνον ἀμετρία; τί δέ ὁ ὑπὲρ τοῦ τάφου λίθος ἐστεφανώμενος; ἢ τί ὑμῖν δύναται τὸν ἄκρατον ἐπιχεῖν; ἢ νομίζετε καταστάξαι αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τοῦ Ἄδου διΐξασθαι; τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν καθαγισμῶν καὶ αὐτοὶ ὁράτε, οἶμαι, ὥς τὸ μὲν νοστιμώτατον τῶν παρεσκευασμένων ὁ καπνὸς παραλαβὼν, ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν οἴχεται, μηδὲν τι ἡμᾶς ὀνήσας τοὺς κάτω τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἢ κόνις, ἀχρεῖον, ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπιστεύκατε. οὐχ οὕτως ἄσπορος, οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τοῦ Πλούτωνος ἀρχή, οὐδ' ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος, ἵνα παρ' ὑμῶν τὰ σιτία μεταστελλώμεθα. ὥστε μοι, νῆ τὴν Τισιφώνην, πάλαι δὴ ἐφ' οἷς ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, παμμέγεθες ἐπὶ αὐτῇ ἀνακαγχάσαι· διεκώλυσε δὲ ἡ ὀβόνη, καὶ τὰ ἔρια, οἷς μου τὰς σιαγόνας ἀπесоφίγξατε.

2 Ἀὐλὸν) Ἀὐλητὸς γὰρ συνεκά-
λουν ἐπὶ τὰ πένθη τῶν ἀποικημένων,

ὡς δὴλον καὶ ἀπὸ τοῦ θεοῦ Εὐαγ-
γελίου. V.

ista forte quidem tolerabilia. Quid vero me fletus ille vester iuvat, & ille ad tibiam plantus pectorum, & mulierum illa immoderata lamentatio? Quid vero coronatum in sepulcro saxum? Aut quid apud vos valet infundere illi merum? an putatis destillaturum illud ad nos, penetraturumque esse ipsos ad inferos? Quod enim ad inferiarum sacrificia, & ipsi, puto, videtis, cum, quae facillime fugiunt, fumus auferat, ea ad superiora in coelum abire, neque quidquam nobis prodesse inferis: quod autem relinquitur, pulverem inutilem, nisi forte cineribus vesci nos creditis. Non adeo sterile nobis atque infrugiferum Diis imperium est, neque asphodelus nobis deficit, a vobis cibos ut arcessamus. Itaque, sic me Tisiphone, olim propter ea, quae faciebatis dicebatisque, clarum carchinnari subiit: at impediit linteum ac lanae, quibus mihi devinxisset maxillas.

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτου κάλυψε. 29

πρὸς Διὸς δέ, ἂν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ἐπιστραφεὶς, ἀνα-
κλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, οὐκ ἂν οἰώμεθα δικαιοτάτα
ἂν αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ' ὅμως οἱ μάταιοι καὶ βροῶσι, καὶ
μεταστειλάμενοί τινα θρήνων σοφιστήν, πολλὰς συνει-
ληχράτα παλαιὰς συμφορὰς, τούτῳ συναγωνιστῇ, καὶ
χορηγῶ τῆς ἀνοίας καταχρῶνται, ὅποι ἂν ἐκεῖνος ἐξάρ-
χῃ, πρὸς τὸ μέλας ἐπαιάζοντες. Καὶ μέχρι μὲν θρή- 21
νων, ὁ αὐτὸς ἅπασι νόμος τῆς ἀβελτηρίας· τὸ δ' ἀπὸ
τούτων, διελόμενοι κατὰ ἔθνη τὰς ταφὰς, ὁ μὲν Ἕλλην
ἱκαυσεν, ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ περι-
χρίει, ὁ δὲ Σκύθης κατεσθίει, ταριχεύει δὲ ὁ Αἰγύ-
πτιος. οὗτος μέντοι (λέγω δὲ ἰδὼν) ξηράνας τὸν νεκρὸν,
σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποίησατο, πολλάκις δὲ καὶ
δεομένῳ χρημάτων ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ, ἔλυσεν τὴν ἀπορίαν,
ἐνέχυρον ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος ἐν καιρῷ.

Haec orantem atris penitus mors abdidit alis.

At per-ego vos Iovem obsecro, si dicat talia conversus mor-
tuus, & nixus cubito; nonne aequissima nobis videatur
dicere? Sed tamen stolidi homines & vociferantur, & ar-
cessito quodam lamentationum Sophista, qui veteres mul-
tas calamitates collegerit, hoc adiutore & praecentore qua-
si suae amenitiae utuntur, & ubi ille incepit, suas quere-
las illius cantui subiiciunt. Et quantum ad lamentationes;
eadem omnibus lex ineptiarum. Quod vero superest, di-
visi per gentes quantum ad sepulturae rationem, Graecus
illos cremat, humat Persa, Indus vitro quodam oblinat,
Scythia vero edit, succis velut muria condit Aegyptius. Hic
vero (quae vidi, narro) ficcatum cadaver convivam suum
& compotorem solet facere. Saepe etiam pecuniae indi-
genti Aegyptio solvit inopiam pignori oppositus in tem-

22 Χώματα μὲν γὰρ, καὶ πυραμίδες, καὶ στήλαι, καὶ
 ἐπιγράμματα, πρὸς ὀλίγον διαρκούντα, πῶς οὐ περι-
 23 τὰ, καὶ παιδιαῖς προσεικότα; Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔνιοι
 διέβησαν, καὶ λόγους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τῶν μνημά-
 των, ὥσπερ συναγορεύοντες, ἢ μαρτυροῦντες παρὰ τοῖς
 24 κάτω δικασταῖς τῷ νεκρῷ. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ περί-
 δειπνον, καὶ πάρεσιν οἱ προσήκοντες, καὶ τοὺς γονέας
 παραμυθῶνται τοῦ τετελευτηκότος, καὶ πείθουσι γεύ-
 σασθαι ὡς οὐκ ἀπῶς, μὰ Δί', οὐδ' αὐτοὺς ἀναγκα-
 ζομένους, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπην-
 δηκότας. καὶ μέχρι μὲν τινος, ὦ οὗτος, ὀδυρόμεθα; ἔα-
 σον ἀναπαύσασθαι τοὺς τοῦ μακαρίτου δαίμονας· εἰ δὲ
 καὶ τὸ παράπαν κλάειν διέγνωκας, αὐτοῦ τε τούτου ἔνε-
 κα χρή μὴ ἀπόσιτον εἶναι, ἵνα καὶ διαρκέσης πρὸς τοῦ
 πένθους τὸ μέγεθος. τότε δὴ τότε πρὸς ἀπάντων ραψω-
 δοῦνται δύο τοῦ Ὀμήρου στίχοι·

pore frater paterve. Aggesti quidem tumuli, & pyrami-
 des, & cippi, & inscriptiones parvo tempore durantes,
 quei non superflua, & lufibus familia? Verum etiam lu-
 dorum certamina quidam instituerunt, & funebres ad mo-
 numenta orationes habuerunt, quasi causam defuncti age-
 rent, aut testimonium illi perhiberent apud illos inferorum
 iudices. Post haec omnia sunt parentales epulae. Adfunt
 cognati, & parentes consolantur defuncti, & gustare il-
 los cogunt, ut qui non inviti, per Iovem, cogendos se
 praebeant, sed iam trium dierum fame macerati ferre ine-
 diam diutius non possint. Et, quo usque tandem, aiunt, lu-
 gemus? amice. Patere requiescere felicis pueri manes. Si vero
 omnino plorare decrevisi, illius ipsius rei causa oportet cibo non
 abstinere, ut magnitudini luctus sufficias. Tunc sane, tunc in
 omnium ore sunt duo Homeri versus :

Καὶ γὰρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου. , καὶ,
Γαστέρι δ' οὐπὼς ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοῦς.

οἱ δὲ ἄπτονται μὲν, αἰσχυρόμενοι δὲ τὰ πρῶτα, καὶ
δεδιότες, εἰ Φανοῦνται μετὰ τὴν τελευτὴν τῶν Φιλτά-
των τοῖς ἀνθρώπινους πάθεσιν ἐμμένοντες. ταῦτα, καὶ
πολὺ τούτων γελοϊότερα εὖροι τις ἂν ἐπιτηρῶν ἐν τοῖς πέν-
θεσι γιγνόμενα, διὰ τὸ τοὺς πολλοὺς τὸ μέγιστον τῶν
κακῶν τὸν θάνατον οἶσθαι.

Pulchricoma haud Niobe tamen est oblita ciborum.

Et : Non iam ventre licet functos lugere Pelasgis.

Illi vero attingunt, cum pudore quidem ab initio, & ve-
riti, si videantur post carissimorum mortem humanis tamen
passionibus obnoxii. Haec, & multo his magis ridicula,
inveniat aliquis, si observet, quae in luctu fiunt propter-
ea, quod vulgus maximum malorum putat mortem.

ΡΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ.

1 ΕΡΩΤΑΣ, ὦ μειράκιον, ὅπως ἂν ρήτωρ γένοιο, καὶ τὸ σεμνότετον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα, σοφιστὴς αὐτὸς εἶναι δόξης. ἀβίωτα γὰρ εἶναι σοι Φῆς, εἰ μὴ τοιαύτην τινὰ τὴν δύναμιν περιβάλλοιο ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἄμαχον εἶναι, καὶ ἀνυπόστατον, καὶ θαυμάζεσθαι πρὸς πάντων, καὶ ἀποβλέπεσθαι, περισπούδαστον ἄκουσμα τοῖς Ἑλλήσι δοκῶντα. καὶ ὅτ' αὖ ἐπὶ τοῦτο ἀγούσας ὁδοὺς, αἱ τινὲς ποτὲ εἶπ' ἔβελεις ἐκμαθεῖν. ἀλλὰ οὐδεὶς Φθόνος, ὦ παῖ· καὶ μάλιστα ὅποτε νέος τις αὐτὸς ἂν ὀρεγόμενος

1 ΡΗΤΟΡΩΝ) Φασὶν ὅς τις Πολυδεύκη τὸν ὀνοματολόγον ἀποτεινόμενοι Λουκίανόν, τοῦτον γράφει τὸν λόγον. τέχνη μὲν οὐδ' ἢν τινα λόγον παραδιδόντα, σαρὲν δὲ λέξεων ἀδιάκριτον ὑφιστάντα, καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ταῦτα τοῖς φήσασιν εἰρηται· ἐπεὶ καὶ συγχρότως ἄμφω Λουκιανὸς καὶ Πολυδεύκης. ἐπὶ γὰρ Μάρκου

τοῦ Αὐτοκράτορος. V.

PHTOP.) Taxat Rhetores fui temporis ut luxuriosos nugacesque, & plenos ostentationis & ampullosos fluentesque deliciis. G. (Scholion hoc ego ad *Lexiph.* pertinere iudico. *Solan.*) Ideoque & illuc utrumque iam transtuli. *Reitz.*

RHETORUM PRAECEPTOR.

QUAERIS, adolescens, quomodo fieri possis Rhetor; atque honestissimum illud & omnium ore celebratum nomen, Sophista ipse esse videaris. Nec vitam enim tibi dulcem esse ais, nisi talem quandam in dicendo facultatem assequaris, ut invictus sis, neque quisquam consistere te contra audeat, admirabilis porro apud omnes, & conspicuus, & quem audire Graeci omnes vehementer studeant. Vias ergo, quae ad hoc ducant, quaecunque tandem sint, studes ediscere. Verum nulla, puer, invidia est: inprimis ubi iuvenis aliquis, optimarum ipse rerum cupidus, igna-

τῶν ἀρίστων, οὐκ εἰδὼς ὅθεν ἂν ταῦτα ἐκπορίσαιοτο, ἱερὰν
 τι χρεῖμα τὴν συμβουλὴν οὔσαν, καθάπερ νῦν σὺ, τοῦτο
 αἰτοίῃ προσελθών. ὥστε ἄκουε τό γε ἐπ' ἐμοὶ, καὶ πάντῃ
 θαρρῶν, ὡς τάχιιστα δεινὸς ἀνὴρ ἔση γινῶναι τε τὰ δέον-
 τα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτὰ, ἣν τὸ μετὰ τοῦτο ἐθελήσης
 αὐτὸς ἐμμένειν οἷς ἂν ἀκούσης παρ' ἡμῶν, καὶ φιλοπό-
 νως αὐτὰ μελετᾶν, καὶ προθύμως ἀνύειν τὴν ὁδόν, ἔστ'
 ἂν ἀφίκη πρὸς τὸ τέρμα. Τὸ μὲν οὖν θήραμα οὐ σμι- 2
 κρόν, οὔδε ὀλίγης τῆς σπουδῆς δεόμενον· ἀλλὰ ἐφ' ὅτῳ
 καὶ πονῆσαι πολλὰ, καὶ ἀγρυπνήσαι, καὶ πᾶν ὀτιοῦν
 ὑπομείναι ἄξιον. σκόπει γοῦν ὅποσοι τέως μηδὲν ὄντες,
 ἑνδοξοὶ, καὶ πλούσιοι, καὶ, νῆ Δί', εὐγενέστατοι ἔδοξαν
 ἀπὸ τῶν λόγων. Ὅμως δὲ μὴ δέδιθι, μηδὲ πρὸς τὸ μέ- 3
 γθος τῶν ἐλπιζομένων ἀποδυσπετήσης, μυρίους τινὰς
 τοὺς πόνους προπονῆσειν οἰηθεῖς. σὺ γάρ σε τραχεῖάν τινα,
 οὔδε ὄρβιον, καὶ ἰδρῶτος μεστήν ἡμεῖς γε ἄζομεν, ὡς ἐκ

rus autem, unde haec perat, illud tanquam consilium, rem
 sanctam, uti tu modo, rogatum veniat. Audi ergo, quod
 in mea potestate est, & cum fiducia, ut quam celerrime
 vir acer fias, tum ad cognoscendum quae opus est, tum
 ad explicandum, si postea manere in illis, quae a nobis
 audies, volueris, & diligenter ea meditari, & studiose viam
 pergere, donec ad metam perveneris. Atque illud, quod
 venaris, non parvum est, neque parvae curae indigum,
 sed in quo multum laborare, & vigilare, & nihil non su-
 stinere aequum sit. Vide enim, quot homines, qui antea
 nihil essent, nobiles, & divites, &, per Iovem, genero-
 sissimi, ob dicendi facultatem visi sint. Interim tamen noli
 metuere, neque te magnitudo eorum, quorum spes propo-
 nitur, ipsa assequendi difficultate reiciat, qui putes, infi-
 nitos tibi ante subeundos labores. Neque enim asperam te,
 neque arduam, & plenam sudoris viam ducemus, ut in me-

μέσης αὐτῆς ἀναστρέψαι καμόντα. ἐπεὶ οὐδὲν ἂν διεφέρομεν τῶν ἄλλων, ὅσοι τὴν συνήθη ἐκείνην ἡγούνται, μακρὰν, καὶ ἀνάντη, καὶ καματηρὰν, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀπεγνωσμένην. ἀλλὰ τόγε παρ' ἡμῶν ἐξαίρετον τῆς συμβουλῆς, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἠδίστην τε ἅμα καὶ ἐπιτομωτάτην, καὶ ἱππήλατον καὶ κατάντη, σὺν πολλῇ τῇ θυμηδία καὶ τρυφῇ, διὰ λειμώνων εὐανθῶν καὶ σκιᾶς ἀκριβοῦς, σχολῇ καὶ βάδην ἀνιών, ἀνιδρωτὶ ἐπιστήσῃ τῇ ἄκρᾳ, καὶ ἀγρεύσεις οὐ καμῶν, καὶ, νῆ Δί', εὐωχῆσθαι κατακείμενος, ἐκείνους, ὅποσοι τὴν ἐτέραν ἐτράποντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν ἐν τῇ ὑπέρειά τῆς ἀνόδου, ἔτι κατὰ δυσβάτων καὶ ὀλισθηρῶν τῶν κρημενῶν μόλις ἀνέρποντας, ἀποκυλισμένους ἐπὶ κεφαλὴν ἐνίστε, καὶ πολλὰ τραύματα λαμβάνοντας περὶ τραχείας ταῖς πέτραις· σὺ δὲ πρὸ πολλοῦ ἄνω ἔστεφανωμένος, εὐδαιμονέστατος ἔσῃ, ἅπαντα ἐν βραχεῖ, ὅσα ἐστὶν ἀγαθὰ

dia illa fatigatus retro eas: alioqui nulla parte meliores essemus reliquis, qui consuetae illius duces sunt, longae, & praeuptae, & laboriosae, & ut plurimum desperatae. Verum eximium in consilio nostro illud est, quod per iucundissimam simul & maxime compendiarium, & equos etiam capientem viam, atque declivem, multa cum voluptate atque oblectatione, per prata florida & umbram solidam, otiose incedens, sine sudore stabis in summo, & praedam nullo labore capies, & ita me Iuppiter, epulabere iam accumbens, cum anhelantes, quotquot alteram illam viam secuti sunt, ab alto videbis, circa imum ascensum, adhuc per difficilia & lubrica praecipitia vix repentes, devolutos nonnunquam in caput, & vulnera multa asperis in rupibus accipientes: tu contra ea olim supra coronatus, felicissimus eris, qui brevi tempore, quaecunque bona sunt,

παρὰ τῆς ῥητορικῆς μονονουχὶ καθεύδων λαβῶν. Ἡ μὲν 4
 δὲ ὑπόσχεσις οὕτω μεγάλη· ἀλλὰ πρὸς Φιλίου Διός,
 μὴ ἀπιστήσης, εἰ ῥᾶστά τε ἅμα καὶ ἥδιστά σοι ταῦτα
 ἐπιδείξειν Φαμέν. εἰ γὰρ Ἡσίοδος μὲν ὀλίγα Φύλλα ἐκ
 τοῦ Ἑλικῶνος λαβὼν, αὐτίκα μάλα ποιητὴς ἐκ ποι-
 μένος κατέστη, καὶ ἦδε θεῶν καὶ ἡρώων γένη, κάτοχος
 ἐκ Μουσῶν γενόμενος· ῥήτορα δὲ, ὃ πολὺ ἐνεργε τῆς ποιη-
 τικῆς μεγαληγορίας ἐστίν, ἐν βραχεὶ καταστήναι ἀδύ-
 νατον, εἰ τις ἐκμάθοι τὴν ταχίστην ὁδόν; Ὡς ἔγωγε καὶ 5
 διηγῆσασθαι σοι βούλομαι Σιδωνίου τινὸς ἐμπόρου ἐπί-
 νοιον, δι' ἀπιστίαν ἀτελῇ γενομένην, καὶ τῷ ἀκούσαντι
 ἀνόνητον. ἦρχε μὲν γὰρ ἦδη Ἀλέξανδρος Περσῶν, μετὰ
 τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην, Δαρεῖον καθηρηκῶς. ἔδει δὲ
 πανταχόσε τῆς ἀρχῆς διαθεῖν τοὺς γραμματοφόρους,
 τὰ ἐπιτάγματα τοῦ Ἀλεξάνδρου κομίζοντας· ἐκ Περ-
 σῶν δὲ πολλὰ ἐς Αἴγυπτον ἐγίγνετο ἡ ὁδός· ἐκπεριμένα

a Rhetorice tantum non dormiens acceperis. Promissio fa-
 ne quam magna. Sed per ego te amicitiae praesidem Io-
 vem rogo, ne fidem nobis deneges, si facillima simul &
 suavissima haec tibi nos ostensuros esse dicimus. Si enim
 Hesiodus, paucis ex Helicone sumtis foliis, poeta statim
 de pastore factus est, & Deorum genera atque hominum;
 a Musis obsessus cecinit: Rhetoremne, quod multum in-
 fra poetica magniloquentiam est, brevi tempore fieri pos-
 se negabimus, si celerrimam quis viam ediscat? Quorsum
 ego etiam enarrare tibi volo Sidonii cuiusdam mercatoris
 inventum, quod ob negatam illi fidem caruit successu, &
 utilitatem audienti nullam attulit. Imperabat iam Persis
 Alexander, post devictum proelio ad Arbela Darium. Opus
 autem erat per omnes imperii partes discurrere tabellarios,
 perferentes Alexandri imperia. Porro multum erat ex Per-
 sis in Aegyptum viae. Circumeundi enim montes, deinde

γὰρ ἔδει τὰ ὄρη, εἴτα διὰ τῆς Βαβυλωνίας εἰς τὴν Ἀρα-
 βίαν ἐλθεῖν· εἴτα ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντας, ἀφικέσθαι
 ποτὲ μόλις ἐς Αἴγυπτον, εἴκοσι μηκίστους ἀνδρὶ εὐζώνῳ
 σταθμοὺς τούτους διανύσαντας. ἤχθητο οὖν Ἀλέξανδρος
 ἐπὶ τούτῳ, διότι Αἰγυπτίους τι παρακινεῖν ἀκούων, οὐκ
 εἶχε διαταχέων ἐκπέμπειν τοῖς σατράπαις τὰ δοκούντα
 οἱ περὶ αὐτῶν. τότε δὴ ὁ Σιδώνιος ἔμπορος, Ἐγὼ σοι,
 ἔφη, ὦ βασιλεῦ, ὑπισχνοῦμαι δεῖξειν ὁδὸν, οὐ πολλὴν
 ἐκ Περσῶν εἰς Αἴγυπτον· εἰ γὰρ τις ὑπερβαίῃ τὰ ὄρη
 ταῦτα, ὑπερβαίῃ δ' ἂν τριταῖος, αὐτίκα μάλα ἐν Αἰ-
 γύπτῳ οὗτός ἐστι καὶ εἶχεν οὕτω· πλὴν ὅγε Ἀλέξαν-
 δρος οὐκ ἐπίστευσεν, ἀλλὰ γόητα εἶναι τὸν ἔμπορον ᾤετο.
 οὕτω τὸ παράδοξον τῆς ὑποσχέσεως ἄπιστον ἑδόκει τοῖς
 6 πολλοῖς. Ἀλλὰ μὴ σύ γε πάθῃς τὸ αὐτό· εἴη γὰρ πει-
 ρώμενος ὥς οὐδέν σε κωλύσει ῥήτορα δοκεῖν μίας οὐδ'
 ὅλης ἡμέρας, ὑπερπετασθέντα τὸ ὅρος ἐκ Περσῶν ἐς
 Αἴγυπτον. ἐβέλω δέ σοι πρῶτον, ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος,

per Babyloniam pergendum in Arabiam, tum, deserta re-
 gione multa superata, pervenire denique in Aegyptum,
 viginti maximas expedito viro istas mansiones emensum.
 Molestè hoc ferebat Alexander, quia, audito, moliri ali-
 quid Aegyptios, non poterat fatis celeriter mittere ad Sa-
 trapas, quid de illis sibi placeret. Tum ergo Sidonius mer-
 cator, *Ego tibi, inquit, Rex, promitto, me ostensurum viam non*
longam e Persis in Aegyptum. Si quis enim montes istos superet,
superaverit vero triduo, ille statim est in Aegypto. Et res ita se
 habuit. Verum non credidit Alexander, sed impostorem
 esse mercatorem putavit. Itaque quod praeter spem pro-
 mittebatur, incredibile visum vulgo. Tibi vero ne tale quid
 in mentem veniat. Experimento enim scies, nihil obstande,
 quin Rhetor videaris, intra unum nec solidum diem alis
 traiecto monte ex Persia in Aegyptum. Volo autem tibi

εἰδὼν αὖ γραψάμενος τῷ λόγῳ, ἑκατέραν ἐπιδείξαι τὴν ὁδὸν, (οὗτο γὰρ ἔστων, αἱ πρὸς τὴν ῥητορικὴν ἄγετον) ἧς ἔρῃ οὐ μετρίως μοι δοκεῖς. καὶ δῆτα, ἡ μὲν ἐφ' ὕψηλοῦ καθήσθω, πάνυ καλὴ, καὶ εὐπρόσωπος, τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ παντοίοις καρποῖς ὑπερβρύον· ἐν θατέρᾳ δέ μοι δοκεῖ τὸν πλούτον παρεστῶτα ὄραν, χρυσοῦν ὅλον ὄντα, καὶ ἐπέραστον. καὶ ἡ δοῖα δέ, καὶ ἡ ἰσχὺς παρέστωσαν, καὶ οἱ ἔπαινοι περὶ πάντων αὐτὴν, ἔρωσι μικροῖς εἰκότες, πολλοὶ ἀπανταχόθεν περιπλεκέσθωσαν ἐκπετόμενοι. εἴ που τὸν Νεῖλον εἶδες γραφῇ μεμνημένον, αὐτὸν μὲν κείμενον ἐπὶ κροκοδείλου τινὸς ἢ ἱπποποτάμου, οἷον οἱ πολλοὶ γράφουσιν ἐν αὐτῷ· μικρὰ δέ τινα παιδία παρ' αὐτὸν παίζοντα (πῆχυν αὐτοὺς οἱ Αἰγύπτῳ καλοῦσι) τοιοῦτοι καὶ περὶ τὴν ῥητορικὴν οἱ ἔπαινοι. πρόσκει δὴ σὺ ὁ ἐραστὴς, ἐπιθυμῶν ἀλλὰ δὴ ὅτι τάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἀκρας, ὡς

prius, ut ille Cebes, imagine verbis depicta utramque viam ostendere. Duae enim sunt, quae ducunt ad Rhetoricen, quam non mediocriter adamasse mihi videris. Nimirum ipsa iam in alto sedeat, pulchra undique, Amaltheae cornu dextra gerens, fructibus abundans omnigenis: ad alteram vero manum imaginare adstantem Plutum, aureum totum atque amabilem: adstent vero etiam Gloria, & Vis, & Plausus circa illam undique, parvis Cupidinibus similes, multi, amplexi se mutuo, circumvolent. Si quando Nilum depictum vidisti, ipsum quidem iacentem in crocodilo quodam aut hippopotamo, ut plerique in eo *repraesentando* pingunt; parvos autem ludentes circa illum puerulos, Cubitos illos vocant Aegyptii: tales etiam circa Rhetoricam sunt Plausus. Accede iam tu, amator, cupiens nimirum quam celerrime in summum esse, ut & ipsam uxorem du-

γαμήσειάς τε αὐτὴν ἀνελθών, καὶ πάντα ἐκεῖνα ἔχουσιν
 τὸν πλοῦτον, τὴν δόξαν, τοὺς ἐπαίνους. νόμῳ γὰρ ἀπαί-
 7 τα γίγνεται τοῦ γεγαμηκότος. Εἶτα ἐπειδὴν πλησιά-
 σης τῷ ὄρει, τὸ μὲν πρῶτον ἀπογιγνώσκεις τὴν ἀνοδὸν
 καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοίον σοι εἶναι δοκεῖ, οἷα ἡ Ἀορνὸς ἐφά-
 νη τοῖς Μακεδόσιν, ἀπόξυρον αὐτὴν ἀπανταχόθεν ἰδοῦ-
 σιν, ἀτεχνῶς οὐδὲ ὀρνέοις ὑπερπτήναι ραδίαν, Διονύσου
 τινός, ἡ Ἡρακλέους, εἰ μέλλοι καθαυρεθῆσθαι, δεο-
 μένην. ταῦτά σοι δοκεῖ τὸ πρῶτον· εἶτα μετ' ὀλίγον ὁρᾷς
 δύο τινὰς ὁδοὺς· μᾶλλον δὲ ἡ μὲν ἀτραπὸς ἐστὶ στενὴ,
 καὶ ἀκανθώδης, καὶ τραχεῖα, πολὺ τὸ δῆψος ἐμφαίνου-
 σα, καὶ ἰδρωτὰ. καὶ ἔφθη γὰρ ἤδη Ἡσίοδος, εὖ μάλα
 ὑποδείξας αὐτὴν, ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεήσει· ἡ ἑτέρα δὲ πλα-
 τεῖα, καὶ ἀνθηρὰ, καὶ εὐδρος, τοιαύτη, οἷαν μικρῶ
 πρόσθεν εἶπον, ἵνα μὴ καὶ τὰ αὐτὰ λέγων πολλάκις,
 8 ἐπέχω σε ἥδη ρήτορα εἶναι δυνάμενον. Πλὴν τό γε τοσοῦ-
 το προσθήσειν μοι δοκῶ, ὅτι ἡ μὲν τραχεῖα ἐκείνη, καὶ

cas, ubi escenderis, & omnia illa habeas, Plutum, Glo-
 riam, Plausus: lege enim fiunt omnia mariti. Deinde cum
 ad montem accedis, primo quidem desperas ascensum, &
 similis tibi res videtur, qualis Aornus visa Macedonibus,
 cum praeuptam undique cernerent, neque avibus adeo
 ad transvolandum facilem, Baccho quodam aut Hercule,
 si capienda sit, indigentem. Haec tibi primum videntur.
 Tum post paulo vides duas quasdam vias: quin altera se-
 mita modo est angusta, & spinis obsita, & aspera, sitim
 multam, ostentans ac sudorem. Et iam occupavit illam pul-
 chre ostendere Hesiodus, itaque nihil mea opera indige-
 bit. Altera autem lara, florida, irrigua, talis, qualem pau-
 lo ante dicebam; ne etiam eadem dicendo saepius retineam
 te, cum iam Rhetor esse posses. Verum illud modo adicien-
 dum puto; asperam illam atque arduam, non multa ha-

ἀνάγκης, οὐ πολλὰ ἶχνη τῶν ὁδοιπόρων εἶχεν· εἰ δέ τινα, πάνυ παλαιά· καὶ ἔγωγε κατ' ἐκείνην ἄθλιος ἀνῆλθον, τσαῦτα καμὼν, οὐδὲν δέον· ἢ ἑτέρα δὲ ἄτε ὁμαλὴ οὖσα, καὶ ἀγκύλον οὐδὲν ἔχουσα, πόρρωθέν μοι ἐφάνη, οἷά ἐστιν, οὐχ ὁδεύσαντι αὐτῷ. οὐ γὰρ ἐάρων νέος ἔτι ὢν, τὸ βέλτιον· ἀλλὰ τὸν ποιητὴν ἐκεῖνον ἀληθεύειν ὤμην, λέγοντα, ἐκ τῶν πόνων Φύεσθαι τὰ ἀγαθά. τὸ δ' οὐκ εἶχεν οὕτως. ἀπονητὶ γοῦν ὀρῶ τοὺς πολλοὺς μειζόνων ἀξιουμένους, εὐμοιρίᾳ τῆς αἰρέσεως τῆς τῶν λόγων καὶ ὁδῶν. ἐπεὶ δ' αὖν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀφικόμενος, εὖ οἶδα ὅτι ἀπορήσεις, καὶ ἤδη ἀπορεῖς ὁποτέρᾳ καὶ τραπητέον. ὥς οὖν ποιήσας ἤδη, ῥᾶστα ἐπὶ τὸ ἀκρότατον ἀναβῆσθαι, καὶ εὐδαιμονήσεις, καὶ γαμήσεις, καὶ θαυμαστός πᾶσι δοῖς, ἐγὼ σοι φράσω· ἱκανὸν γὰρ τὸ ἑαυτὸν ἐξαπατηθῆναι, καὶ πονῆσαι. σοὶ δὲ ἄσπορα καὶ ἀκήροτα Φύεσθαι πάντα, καθάπερ ἐπὶ τοῦ Κρόνου. Εὐθύς οὖν πρόβεισί σοι 9

buiffe viatorum vestigia : si vero quaedam, ea omnino antiqua. Et ego etiam miser per illam ascendi, tot susceptis sine causa laboribus. Altera vero, utpote aequabilis, anfractum habens nullum, e longinquo mihi, qualis sit, conspecta est: non qui ipse ea iverim, nec enim, iuvenis cum essem, videbam, quod sit melius, sed vera dicere poëtam illum putabam, ex laboribus nasci bona, dicentem. At illud non ita habebat. Video enim sine labore plerosque maiora consecutos quadam eligendarum rationum viarumque felicitate. Ad initium igitur *utriusque viae* delatus, dubitabis, scio, & iam dubitas, in, utram te vertas? Quid igitur iam faciendo facillime escendas in summum, & beatus sis, & *illam* ducas, & admirabilis omnibus videare, ego tibi dicam. Satis enim est, quod ipse deceptus laboravi. At tibi sine semine & aratro nascantur omnia, ut sub Saturno. Statim ergo accedit ad te robustus vir quidam, subdurus,

καρτερός τις ἀνὴρ, ὑπόσκληρος, ἀνδρώδης τὸ βάδισμα, πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τοῦ σώματος δεικνὺς, ἀρρενωπὸς τὸ βλέμμα, ἐγρηγορὸς, τῆς τραχείας ἐκείνης οδοῦ ἡγεμὼν, λήρους τινὰς ὁ μάταιος διεξιὼν πρὸς σέ, ἔπεςθαι οἱ παρακελευόμενος, ὑποδείκνυς τὰ Δημοσθένους ἶχνη, καὶ Πλάτωνος, καὶ ἄλλων τινῶν, μεγάλα μὲν, καὶ ὑπὲρ τοὺς νῦν, ἀμαυρὰ δὲ ἦδη, καὶ ἀσαφῆ τὰ πολλὰ ὑπὸ τοῦ χρόνου, καὶ Φησεὶ εὐδαίμονά σε ἔσσεσθαι, καὶ νόμῳ γαμήσειν τὴν ῥητορικὴν, εἰ κατὰ τούτων οὐδένουσαις, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν κάλων βαίνοντες. εἰ δὲ καὶ μικρὸν τι παραβαίης, ἢ ἔξω τῆς εὐθείας, ἢ ἐπὶ θάτερα μάλλον κλιθείης τῇ βάσει, ἐκπείσῃσθαι σε τῆς ὁρθῆς οδοῦ, κατ' ἀγούσης ἐπὶ τὸν γάμον. εἰτά σε κελεύσει ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἀνδρας, ἑῷλα παραδείγματα παρὰ τῆς τῶν λόγων, οὐ ράδια μιμεῖσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστὶ, Ἥγησιου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κρέτητα, καὶ Νησιώτην, ἀπεσφιγμένα, καὶ νευρώδη, καὶ σκληρὰ,

12 Τῇ ῥοπή) Τῇ βάσει. V. Inverte.

virili incessu, multum in corpore solem ostendens, masculo vultu, vigilax, asperae illius dux viae, nugas quasdam stolidus ille apud te enarrans, uti se sequaris adhortans, monstrans tibi Demosthenis, & Platonis, & aliorum quorundam vestigia, magna illa quidem, & his, quae nunc sunt, maiora, sed obscura iam, & pleraque a tempore evanida: ac dicet, beatum te futurum, & lege ducturum esse Rhetoricen, per haec si incedas, ut qui per funes eunt; si vero vel pauxillum quiddam aut transgrediare extra lineam, aut in alterutram partem magis inclines vestigium, futurum esse, uti ducente ad nuptias recta via excidas. Deinde imitari te iubebit antiquos illos viros, obsoletis orationum exemplis propositis, nec facilibus ad imitandum, qualia sunt de illa veteri officina, Hegesiae, & Cratetis, & Insulani illius, adstricta, & nervosa, & aspera, & ac-

καὶ ἀκριβῶς ἀποτεταμένα ταῖς γραμμαῖς· πόνον δὲ καὶ
 ἀγρυπνίαν, καὶ ὕδατοποσίαν, καὶ τὸ λιπαρὲς, ἀναγ-
 καῖα ταῦτα, καὶ ἀπαραίτητα φήσει. ἀδύνατον γὰρ εἶναι
 ἀνευ τούτων διαῦσαι τὴν ὁδόν. ὃ δὲ πάντων ἀνιαιρότατον,
 ὅτι σοὶ καὶ τὸν χρόνον πάμπολυν ὑπογράφει τῆς ὁδοιπο-
 ρίας, ἔτη πολλὰ, οὐ κατὰ ἡμέρας, οὐ κατὰ τριακάδας,
 ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν, ὡς προαπο-
 καμεῖν τὸν ἀκούοντα, καὶ ἀπαγορεύσαι, πολλὰ χαίρειν
 φράσαντα τῇ ἐλπίζομένῃ ἐκείνῃ εὐδαιμονίᾳ· πρὸς δὲ τού-
 τοις οὐδὲ μισθούς ἐλίγους ἀπαιτεῖ τῶν τοιούτων κακῶν·
 ἀλλὰ οὐκ ἂν ἠγῆσαιτό σοι, εἰ μὴ μεγάλα πρότερον λά-
 βῃ. Ὁ μὲν ταῦτα φήσει ἀλαζῶν, καὶ ἀρχαῖος ὡς ἀλη- 10
 θῶς, καὶ Κρονικὸς ἄνθρωπος, νεκροὺς εἰς μίμησιν πα-
 λαιοὺς προτίθεις, καὶ ἀνορύττειν ἀξιῶν λόγους πάλαι
 κατορωρυγμένους, ὡς τι μέγιστον ἀγαθόν, μαχαιρο-
 ποιῶν υἱόν, καὶ ἄλλον Ἀτρομήτου τινὸς γραμματιστοῦ,

15 Μαχ. υἱόν) Δημοσθένην λέγει. G. 16 Ἀτρομ. - γρ.) Αἰσχίνην λέγει.

curate intentis *quasi* lineis descripta : laborem porro & vi-
 giliam, & potum aquae, & cultum neglectiorem, necessa-
 ria esse dicet, & quae deprecari non liceat; fieri enim non
 posse, ut viam absque his emeritare. Quod vero omnium
 est molestissimum, *illud est*, quod plurimum etiam tibi tem-
 poris itineris huius praescribet, annos multos, non secun-
 dum dies aut menses, sed secundum totas Olympiades nu-
 merans, adeo ut, qui audit, ante succumbat & renuntiet
 labori, & longum valere speratam illam felicitatem iubeat.
 Praeter haec etiam mercedes non exiguas poscere ausit ta-
 lium malorum, neque viae se ducem praestiterit, nisi ma-
 gnum quiddam ante acceperit. Ille quidem ista dicet, inso-
 lens homo & obsoletus vere & Saturnum olens, qui mor-
 tuos antiquos ad imitationem proponat, & eruere te po-
 stulet rationes olim sepultas, tanquam maximum quoddam
 bonum gladiatorum fabri filium, & alium Atrometi gram-

ζηλοῦν ἀξιοῦν, καὶ ταῦτα ἐν εἰρήνῃ, μήτε Φιλίππου ἐπι-
 όντος, μήτε Ἀλεξάνδρου ἐπιτάττοντος, ὅπου τὰ ἐκεῖκων
 τέως ἐδόκει χρήσιμα· οὐκ εἰδὼς ὅποια νῦν κεκαυνοτόμη-
 ται, ταχεῖα καὶ ἀπράγμων, καὶ ἐς τὸ εὐθύ τῆς ρητορι-
 κῆς ὁδός. σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι, μήτε προσέχειν αὐτῷ,
 μὴ σε ἐκτραχηλίῃ που παραλαβὼν, ἢ τὸ τελευταῖον,
 προγηράσαι τοῖς πόνοις παρασκευάσῃ. ἀλλὰ εἰ πάντα
 ἐράς, καὶ τάχιστα ἐθέλεις τῇ ρητορικῇ συνεῖναι, ἀκμά-
 ζων ἔτι, ὡς καὶ σπουδάζοιο πρὸς αὐτῆς, ἴθι τῷ μὲν δασεῖ
 τούτῳ, καὶ πέραν τοῦ μετρίου ἀνδρικῶ, μακρὰ χαίρεν
 λέγε, ἀναβαίνειν αὐτὸν καὶ ἄλλους, ὅπόσους ἀν' ἐξαπα-
 τῶν δύνηται, ἀνάγειν, καταλιπὼν ἀσθμαίνοντας καὶ
 II πολλῶ ἰδρῶτι συνόντας. Πρὸς δὲ τὴν ἐτέραν ἐλθὼν, εὐρή-
 σεις πολλοὺς μὲν καὶ ἄλλους, ἐν τούτοις δὲ καὶ πάνσο-

Σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι) Συνῆδες
 τοῦτο καὶ ποιηταῖς καὶ λογογρά-
 φοις ἀπαρμυφάτοις χρῆσθαι ἀντὶ
 προστακτικῶν, ὡς καὶ νῦν οὗτος·
 ἀντὶ γὰρ τοῦ μὴ πείθου, εἶπε πείθε-
 σθαι. τοῦτο δὲ οὐχ ὡς ἐτυχὲ γίνε-
 ται, ἀλλ' ἀνίκα μετὰ ἀπαγορεύσεως

ἡ ἔννοια πρόσισιν, οἷον ἀλλά σε κε-
 λεύω μὴ τοῦτο ποιεῖν, ἀντὶ τοῦ μὴ
 τοῦτο ποιεῖν, καὶ ὡς τοῦ Θεολόγου
 Γρηγορίου, ἢ μὴ διδάσκειν τῷ τρό-
 πῳ· ἀντὶ γὰρ προστακτικοῦ τὰ ἀ-
 παρμυφата κεῖται. V.

matistae, aemulari te iubens; idque in pace, neque Philip-
 po invadente, neque imperante Alexandro, ubi illorum
 ratio utilis tum videbatur; nesciens, quae nunc recens in-
 venta fit, brevis, & minime laboriosa, & directa via Rhe-
 torices. At tu noli credere, neque attendere illi, ne te for-
 te affumtum evertat, aut denique, ante tempus ut conse-
 nescas laboribus, efficiat. Verum si omnino amas Rheto-
 ricen, & quam celerrime illa vis potiri, pleno adhuc vi-
 gore dum frueris, ut etiam ab illa colare; videlicet hirsu-
 tum illum, & ultra mediocritatem virilem, longum valere
 iube, escendere ipsum, & alios, quotquot decipere potest,
 educere; anhelantesque & multo sudore diffuentes relin-
 que. Ad alteram vero viam transgressus, cum alios mul-
 tos invenies, tum in his omniscium quendam & usque-

σόν τινα, καὶ πάγκαλον. ἄνδρα, διασεπάλειυμένον τὸ
 βάδισμα, ἐπικεκλασμένον τὸν αὐχένα. χυναίκεϊον τὸ
 βλέμμα, μελιχρὸν τὸ φῶνημα, μύρων ἀποπνέοντα, τῶ
 δακτύλῳ ἀκρῶ τὴν κεφαλὴν κνήμενον. ὀλίγας μὲν ἔτι,
 αὐλὰς δὲ καὶ ὑακινθίνας τὰς τρίχας εὐθετίζοντα, πᾶνα-
 βρόν τινα Σαρδανάπαλον, ἢ Κινύραν, ἢ αὐτὸν Ἀγάθωνα,
 τὸν τῆς τραγωδίας ἑπέραστον ἐκείνον ποιητὴν. λέγω δὲ
 ὡς ἀπὸ τούτων γνωρίζεις αὐτὸν, μηδὲ σε οὕτω θεσπέσιον
 χρῆμα, καὶ Φίλον Ἀφροδίτῃ καὶ Χάρισι, διαλάθοι.
 καίτοι τί Φημι; καὶ εἰ μύοντι γάρ σοι προσελθὼν εἴποι
 τι, τὸ Ὑμῆτιον ἐκεῖνο ἀνοίξας στόμα, καὶ τὴν συνήθη
 φωνὴν ἀφίη, μάθοις ἂν ὡς οὐχὶ τῶν καθ' ἡμᾶς τίς ἐστιν,
 οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν, ἀλλὰ τι ξένον φᾶσμα δρόσων
 ἢ ἀμβροσία τρεφόμενον. ταύτῳ τοίνυν προσελθὼν καὶ
 παραδοὺς σεαυτὸν, αὐτίκα μάλα ῥήτωρ ἔσῃ, καὶ περὶ
 βλεπτος, καὶ, ὡς ὀνομάζει αὐτὸς, βασιλεὺς ἐν τοῖς λό-

6 Ἀγάθωνα) Ἀγάθων τραγωδίας ποιητὴς, εἰς μαλακίαν σκαπτόμενος. V.

quaque pulchrum hominem, fluctuante incessu, infracta
 cervice, vultu femineo, mellita voce, unguenta spiran-
 tem, fummo digito scalpentem caput, paucos illos iam qui-
 dem, sed crispas ferrugineo colore capillos studiose com-
 ponentem, delicatissimum quendam Sardanapalum, aut Ci-
 nyram, aut Agathonem ipsum, venustum illum poëtam
 Tragoediae. Dico autem ideo, ut his illum indiciis agno-
 scas, neque fugiat te res adeo divina, adeo Veneri cara
 atque Gratiis. Quamquam quid dico? Si enim ad te clau-
 dentem oculos accedens dicat aliquid, Hymettio illo aper-
 to ore; & consuetam vocem emittat, statim agnoscas, non
 esse de nostro genere aliquem, qui terrae fructum edimus,
 sed peregrinum quoddam monstrum, rore pastum vel am-
 brosia. Ad hunc igitur si accesseris, huic te si tradideris,
 e vestigio Rhetor eris, & conspicuus, &, ut ipse appel-
 lat, rex in dicendo sine labore constitueris, quadrigis ora-

- γοις ἀπονήτῃ καταστήσῃ, τὰ τέθριππα ἐλαύνων τοῦ λόγου. διδάζεται γάρ σε παραλαβὼν τὰ πρῶτα μὲν ἐκεί-
 12 να. Μᾶλλον δὲ αὐτὸς εἰπάτω πρὸς σέ. γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιῆσθαι τοὺς λόγους, Φαῦλον ὑποκριτὴν ἰσως τῶν τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ συντρίψω που πεσόντων ἥρωα, ὃν ὑπακρίνομαι. Φαίῃ ἂν τοι γάρ οὖν πρὸς σέ ὧδέ πως, ἐπισπασάμενος ὅπόσον ἔτι λοιπὸν τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκεῖνο, καὶ ἀπαλὸν, οἷον εἴωθεν, Αὐτοθαΐδα τὴν κωμικὴν, ἢ Μαλθάκην, ἢ Γλυκέραν τινὰ μιμησάμενος τῷ προσηνεῖ τοῦ Φθέγματος. ἄγροικον γὰρ τὸ ἀρρενωπὸν, καὶ οὐ πρὸς
 13 ἀβροῦ καὶ ἐρασμίου ῥήτορος. Φήσκει δ' οὖν πᾶν μετριάζων ὑπὲρ ἑαυτοῦ μῶν σε, ὦ ἀγαθε, ὁ Πύθιος ἐπεμψὲ πρὸς μέ, ῥητόρων τὸν ἀριστον προσειπῶν, ὥσπερ ὅτε Χαιρεφῶν ἤρετο αὐτὸν, ἔδειξεν αὐτῷ ὅστις ἦν ὁ σοφώτατος ἐν ταῖς τότε; εἰ δὲ μὴ τοῦτο, ἀλλὰ κατὰ κλέος αὐτὸς ἤκεις ἀκούων ἀπάντων ὑπερπεπλεγμένων τὰ ἡμέτερα,

tionis investus: assumtum enim te prima statim ista docebit. Potius vero ipse te alloquatur: ridiculum enim fuerit, pro eo me Rhetore verba facere, malum forte talium tantorumque actorem, ut metus sit, ne lapsus alicubi personam Herois, quam ago, conteram. Dicat ergo ad te ita fere, ubi prius quantum adhuc superest comae demulserit, ac venustulum illud atque molle, ut solet, subriferit, Comicam Autothaidem, aut Malthacen, vel Glyceram quandam blanditia vocis imitatus: rusticus enim est virilis ille vultus, nec delicatum amabilemque Rhetorem decens. Dicit igitur modeste admodum de se: Numquid te, vir optime, Pythius misit ad me, quem Rhetorum vocarit optimum, ut Chae-rephon ti se interroganti ostendit, quis esset eorum, qui tum viverent, sapientissimus? Si vero non istud, sed gloria invitatus sponte venis, cum omnes audias supra modum ad nostra percel-

καὶ ὑμνούντων, καὶ τεθνηπότων, καὶ ὑποπεπτηχότων,
αὐτίκα μάλα εἴσῃ πρὸς οἷόν τινα δαιμόνιον ἄνδρα ἤκει.
προσδοκῆσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτον ὄψεσθαι, οἷον τῶδε ἢ τῶδε
παραβαλεῖν, ἀλλ' εἴ τις ἢ Τίτυος, ἢ Ὀτος, ἢ Εφιάλ-
της, ὑπὲρ ἐκείνους πάνυ φανεῖται σοι τὸ πρᾶγμα ὑπερ-
φύες, καὶ τεράστιον. ἐπεὶ τοὺς γε ἄλλους τασοῦτον ὑπερ-
φωνούντα εὐρήσεις, ὅποσον ἢ σάλπιγξ τοὺς αὐλοὺς, καὶ
οἱ τέττιγες τὰς μελίττας, καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας.
Ἐπεὶ δὲ καὶ ρήτωρ αὐτὸς ἐβέλεις γενέσθαι, καὶ τοῦτο 14
οὐκ ἂν παρ' ἄλλου ῥᾶον μάθοις, ἔπου μόνον, ὧ Κλητίου
μέλημα, οἷς ἂν εἴπω, καὶ ζήλου πάντα, καὶ τοὺς νό-
μους, οἷς ἂν ἐπιτάξω χρῆσθαι, ἀκριβῶς μοι παραδύ-
λαττε. μᾶλλον δὲ ἤδη προχώρει, μηδὲν ὀκνήσας, μὴδὲ
πισηβείς, εἰ μὴ πρατελέσθης ἐκεῖνα τὰ πρὸ τῆς ρητορι-
κῆς, ὅποσα ἢ ἄλλη προπαυδαία τοῖς ἀκοητοῖς καὶ μα-
ταίοις μετὰ πολλοῦ καμάτου ὁδοποιεῖ· οὐδὲν γὰρ αὐτῶν

10 Ὡ μέλημα) Ἀπὸ τοῦ φρόντισμα. οἷον ἐπὶ ὧ μοι πολλὰ φρον-
τίς ἐστι. V.

li, & decantare eadem, atque stupere, & fascēs nobis submittero:
statim sane scies, ad quam divinum virum veneris. Exspectabis
vero, nihil te eorum visurum, quale huic vel illi queat comparari:
sed si quis aut Tityus, aut Otus, aut Ephialtes, supra il-
los omnino ingens tibi nostrum opus & prodigiosum videbitur;
quandoquidem ita superari meis clamoribus invenies alios, quan-
tum a tuba tibiae, & apes a cicadis, & a choris, qui tonos ac-
cinunt. Quando autem ipse quoque Rhetor vis fieri, & sane a ne-
mine facilius hoc didiceris, sequere tantum, o cura Clyti, ea
quae dicam, & aemulare omnia. Et leges, quibus te uti iussero,
accurate mihi observa. Quin potius iam procede, nihil cunctatus,
neque perterritus, si non initiatus ante sis illis, quae ante Rhe-
toricen altera illa praevia disciplina dementibus & vanis homini-
bus multo cum labore tanquam viam substernit. Nihil enim us

δεήσει. ἀλλ' ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν (ἢ παροιμία Φησὶν)
 ἔμβαينه, οὐ μείον ἔξων διὰ τοῦτο, οὐδ' ἂν τὸ κοινότατον,
 μηδὲ γράφειν τὰ γράμματα εἰδῆς. ἄλλο γὰρ τι παρὰ
 15 πάντα ταῦτα ὁ ῥήτωρ. Λέξω δὲ πρῶτον μὲν ὅποσα χρὴ
 αὐτόν σε οἰκοθεν ἔχοντα ἤκειν ἐφόδια πρὸς τὴν πορείαν,
 καὶ ὅπως ἐπισιτίσασθαι, ὡς ἂν τάχιστα διανύσαι δυ-
 ηθεῖης. ἔπειτα καὶ αὐτός, ἃ μὲν προῖοντι ἐπιδεικνύς κατὰ
 τὴν ὁδόν, ἃ δὲ καὶ παραινῶν, πρὶν ἥλιον δύναι, ῥήτορά σε
 ὑπὲρ τοὺς πάντας ἀποφανῶ, οἷος αὐτός εἰμι, ἀναμφι-
 λέκτως τὰ πρῶτα, καὶ μέσα, καὶ τελευταῖα τῶν λέ-
 γειν ἐπιχειρούντων ἔχων. κόμιζε τοίνυν τὸ μέγιστον μὲν
 τὴν ἀμαθίαν, εἴτα θράσος ἐπὶ τούτοις· καὶ ἄλλως δὲ
 τόλμαν καὶ ἀναισχυντίαν. αἰδῶ δέ, ἢ ἐπιείκειαν, ἢ με-
 τριοτητα, ἢ ἐρύθημα, οἴκοι ἀπόλιπέ. ἀχρεῖα γὰρ, καὶ
 ὑπεναντία τῷ πράγματι. ἀλλὰ ρῆν καὶ βοῆν ὅτι με-

7 Ἄ μιν --- ἃ δὲ) Ἄ μιν, ἃ δὲ
 μὴ εἴπης· ἀλλὰ τινα μὲν, τινὰ δέ. εἰ
 καὶ Λουκιανὸς λίγαι ἰσταῦθα οὐκ
 εἶδα εἴτε παίζων, εἴτε σπουδάζων.
 καὶ πάλιν ἐν Τίμωνι, διδοὺς ἅπαντες

τοῖς δομένοις, ὃ μὲν πέντε δραχμαί,
 ὃ δὲ μίαν, ὃ δὲ ἡμιτάλαντον. ὁ δὲ
 αὐτὸς οὗτος ἐξελέγχει τούτῳ ἐν τῷ
 Ψευδολοικιστῇ αὐτοῦ. V.

opus erit. Sed illotis pedibus, ait proverbium, ingredi, nihilo
 propter hoc deteriore conditione futurus, etiamsi neque communis-
 finum illud scias scribere literas. Aliud enim quid Rhetor, supra
 ista omnia. Dicam vero prius, quae oporteat ipsum te viatici in-
 star ad hoc iter domo asferre, & quomodo commeatum parare, ut
 quam celerrime emetiri illud possis. Tum ipse quoque partim pro-
 gredienti in via ostendens, partim admonens, ante solem occasum
 Rhetorem supra omnes efficiam, qualis ipse sum, qui extra con-
 troversiam primas & medias & ultimas feram eorum, qui audent
 dicere. Affer igitur maximum quidem inscitiam, deinde confiden-
 tiam post haec, & praesertim audaciam atque impudentiam: pu-
 dorem vero, aut aequitatem, aut modestiam, aut ruborem, domi
 relinque: iniuria enim & contraria negotio. Verum enimvero cla-

γίστην, καὶ μέλος ἀναίσχυντον, καὶ βάδισμα, οἷον τὸ ἐμόν. ταῦτα δὲ ἀναγκαῖα πάνυ, καὶ μόνα ἐστὶν ὅτε ἱκανά. ἡ ἐσθῆς δὲ ἔστω εὐαεθής, καὶ λευκή, ἔργον τῆς Ταραιντίνης ἐργασίας, ὥς διαφαίνεσθαι τὸ σῶμα· καὶ ἡ κρήπις Ἀττικὴ καὶ γυναικεῖα, τὸ πολυσχιδές· ἡ ἐμβὰς Σικυωνία, πύλοις τοῖς λευκοῖς ἐπιτρέπουσα, καὶ ἀκόλουθοι πολλοὶ, καὶ βιβλίον αἰεὶ. ταῦτα μὲν αὐτὸν χρή συντελεῖν. Τὰ δ' ἄλλα καὶ ὁδὸν ἤδη προῖων, ὅρα 16 καὶ ἄκουε. καὶ δὴ σοι τοὺς νόμους δίδειμι, οἷς χρώμενόν σε ἡ Ῥητορικὴ γνωριεῖ καὶ προσήσεται, οὐδὲ ἀποστραφίσεται καὶ σκορακιεῖ, καθάπερ ἀτέλεστόν τινα καὶ κατὰσκοπον τῶν ἀπορρήτων. ἀλλὰ σχήματος μὲν τὸ πρῶτον ἐπιμεληθῆναι χρή μάλιστα, καὶ εὐμόρφου τῆς ἀναβολῆς, ἔπειτα πεντεκαίδεκά που, ἢ οὐ πλείω γε τῶν εἴκοσιν Ἀττικὰ ὀνόματα ἐκλέξας ποθὲν, καὶ ταῦτα ἀκριβῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἅκρας τῆς γλώτ-

5 Πολυσχιδές) Πολυσχιδές, τὸ πύλοις αὐτὴν ἐπιτρέπειν τοῖς λευκοῖς, ὅν' οὐκ ἂν ἐπὶ ἄλλου γένοιτο· ἡμῶν καλλίγια. καὶ δῆλον ἂφ' ὧν ἂν ὑποδήματος. V.

morem quam maximum asser, & modulationem impudentem, incessumque qualis meus est. Haec vero necessaria omnino, & quae sola interdum sufficiant. Vestis autem sit florida, & candida, de Tarentino textrino, ut corpus perluceat: crepida Attica, & muliebris, illa scissilis: aut calceus Sicyonius, qui in albis coactilibus magis deceat. Sint etiam pedissequi multi, & semper liber. Et haec ipsum te conferre oportet. Reliqua in via iam inter progrediendum vide atque audi. Nimirum leges tibi explico, quibus utentem agnosceret te Rhetorice atque admittet, neque averfabitur & iubebit faceffere, tanquam non initiatum & mysteriorum exploratorem. Sed primo maxima habitus cura habenda est, & decentis amictus. Deinde quindecim circiter, non plura certe viginti, Attica nomina undecunque collecta, eaque diligenti meditatione comprehensa,

της ἔχει, τὸ ἄττα, καὶ κᾶτα, καὶ μῶν, καὶ ἀμηνέπη, καὶ λῶστε, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν ἅπαντι λόγῳ, καθάπερ τι ἥδυσμα ἐπίπαίτε αὐτῶν. μελέτω δὲ μηδὲν τῶν ἄλλων, ἐὰν ἀνόμοια τούτοις, καὶ ἀσύμφυλα καὶ ἀπῳδά. ἢ πορφύρα μόνον ἔστω καλῇ, καὶ εὐανθῆς, καὶ
 17 σισύρα τῶν παχειῶν τὸ ἱμάτιον ἤ. Μετὰ δὲ ἀπόρρητα καὶ ξένα ῥήματα, καὶ σπανιάκις ὑπὸ τῶν πάλαι εἰρημένα. καὶ ταῦτα συμφορήσας ἀπατοῖε προχεινιζόμενος ἐς τοὺς προσομιλῶντας. οὕτω γάρ σε ὁ λεῶς ὁ πολὺς ἀποβλέφονται, καὶ θαυμαστὸν ὑπολήφονται, καὶ τὴν παιδείαν ὑπὲρ αὐτοὺς, εἰ ἀποστλεγγίσασθαι μὲν τὸ ἀποξύσασθαι λέγοις, τὸ δὲ ἡλίῳ θέρεσθαι, εἰληθερεῖσθαι, τὸν ἀρραβῶνα δὲ προτίμιον, τὸν ὄρθρον δὲ ἀκροκνεφές. ἐνίστε δὲ καὶ αὐτὸς ποίει καὶ αἰῶν καὶ ἀλλόκοτα ὀνόματα, καὶ ὀνοματοθετεῖ τὸν μὲν ἐρμηνεύσαι δεινὸν, εὐλεξιν καλῶν, τὸν συνετὸν, σοφόνου, τὸν ὀρχηστὴν δὲ χειρίσοφον. ἂν στελοικίσῃς δὲ, ἢ βαρβαρίσῃς, ἐν ἔστω φάρ-

in promptu & extrema lingua habeto, illud ἄττα & κᾶτα & μῶν, & ἀμηνέπη, & λῶστε, & similia, & in unaquaque oratione, tanquam condimentum illorum adsperge; reliquorum vero nulla cura sit, si dissimilia his, & ex aliis quasi tribu sint, & absona. Purpura modo pulchra sit, & florida, licet crassa de pellibus penula sit ipsum vestimentum. Postea abstrusa sunt & peregrina verba, & rarenter a veteribus dicta. Atque haec collecta in promptu habe, ut iaculari possis in eos, qui tecum loquuntur: ita enim vulgus te respicient, atque admirandum hominem putabunt, cuius supra caput suum sit eruditio, si ἀποστλεγγίσασθαι dicas pro destringi, & pro sale uti εἰληθερεῖσθαι, & arrhaktonem nomines προτίμιον, & diluculum ἀκροκνεφές. Interdum vero & ipse facies, ac pones rebus, nova & absurda nomina, vocans eum, qui eloquendo valet, εὐλεξιν, & prudentem σοφόνου, saltatorem vero χειρίσοφον. Si vero vel in iungendis verbis peccaveris, vel

μακρον, ἢ ἀναισχυντία· καὶ πρόχειρον εὐθύς ὄνομα, οὔτε ὄντος τινός, οὔτε γενομένου ποτὲ ἢ ποιητοῦ, ἢ συγγραφέως, ὅς οὕτω λέγειν ἐδοκίμαζε σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν Φωνὴν ἐς τὸ ἀκρότατον ἀπηκριβωμένος. ἀλλὰ καὶ ἀναγίγνωσκε τὰ παλαιὰ μὲν μὴ σὺ γε, μὴδὲ εἴ τι ὁ λῆρος Ἰσοκράτης, ἢ ὁ χαρίτων ἄμοιρος Δημοσθένης, ἢ ὁ ψυχρὸς Πλάτων, ἀλλὰ τοὺς τῶν πρὸ ἡμῶν ὀλίγον λόγους, καὶ ἅς Θασί ταύτας μελέτας, ὡς ἔχης ἀπ' ἐκείνων ἐπιστιγιάμενος ἐν καιρῷ καταχρῆσθαι, καθάπερ ἐκ ταμείου προαιρῶν. Ἐπειδὴν δὲ καὶ δεῖ λέγειν, καὶ οἱ παρ- 18 ὄντες ὑποβάλωσι τινὰς ὑποθέσεις, καὶ ἀφορμὰς τῶν λόγων, ἅπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ἢ δυσχερῆ, λεγέσθω, καὶ ἐκφασλιζέσθω, ὡς οὐδὲν ὅλως ἀνδρώδες αὐτῶν ἐλομένων καὶ μὴ μελλήσας, λέγε ὁ, τῆκεν ἐπὶ κε ρῆμα γλῶτταν ἔλθῃ, μὴδὲν ἐκείνων ἐπιμεληθεὶς, ὡς τὸ πρῶτον, ὥσ-

ἢ Τὰ παλαιὰ) Δρυμίας ἄγαν ὁ βομολόχος καὶ γὰρ τῶ λόγῳ καθίκετο τῶν θαυμασίων ἀνδρῶν, εἰς τὸ ἐναντίον τὴν ἐκάστου λοιδοροῦσάμενος ἀρετὴν. τοῦ μὲν γὰρ τὸ ἐπιμελὲς καὶ ὑπτιον, λῆρον ἐκάλεισε· τοῦ δὲ τὸ γορ-

γον καὶ πυκνόν, εἰς τὸ ἀχαρὶ ἀπίσκαψε· τοῦ δὲ τὸ ἀφειρόν τε καὶ ἐλευθέριον καὶ κατὰ πᾶσαν ἰδίαν εὐμεταχείριστον, εἰς ψυχρολογίαν διέβαλε. V.

barbara singula protuleris; unum sit remedium, impudentia, ac in promptu statim nomen alicuius, qui neque sit, neque fuerit unquam, poetæ, vel solutæ orationis scriptoris, qui ita dicendum probaverit, vir doctus, & linguae ad summam accuratorem peritus. Verum leges etiam non sunt: quidem vetera, neque si quid nugator ille Isocrates, aut expers Gratianus Demosthenes, aut frigidus Plato, scripsere; sed libros paulo ante nostram aetatem editos, & istas, quas declamationes vocant, ut commeatu ab iis instructus habeas, quo in tempore abutaris, atque inde, tanquam e penu, depromas. Si vero etiam dicendum sit, & argumenta quaedam praesentes subiiciant, atque dicendi materiam; quaecunque difficilia sunt, facilia dicantur, & contemnantur, quasi virile omnino nihil ipsi elegerint: tu vero nihil cunctatus dicito, quodcumque tandem verbum in linguam venerit, nihil curans ista, ut primum, sicut nempe:

περ οὖν καὶ ἔστι πρῶτον, ἑρεῖς ἐν καιρῷ προσήκοντι, καὶ τὸ δεύτερον μετὰ τοῦτο, καὶ τὸ τρίτον μετ' ἐκείνο· ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἐμπεσὼν, πρῶτον λεγέσθω, καὶ ἦν αὐτῷ τύχη, περὶ τῷ μετῴπῳ μὲν ἡ κνημὶς, περὶ τῇ κνημῇ δὲ ἡ κόρυς. πλὴν ἀλλ' ἔπειγε, καὶ σύνειρε, καὶ μὴ σιώπῃσιν μόνον. καὶ περὶ ὕβριστοῦ τινος, ἡ μοιχοῦ, λέγῃς Ἀθηνησι, τὰ ἐν Ἰνδοῖς, καὶ τὰ ἐν Ἐκβατάνοις λεγέσθω. ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθῶν, καὶ ὁ Κυναίγειρος, ὧν οὐκ ἂν τι ἄνευ γένοιτο. καὶ αἰὲς ὁ Ἄθως πλείσθω, καὶ ὁ Ἑλλησπόντος πεζεύεσθω, καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν Περσικῶν βελῶν σκεπέσθω, καὶ Ξέρξης Φευγέτω, καὶ ὁ Λεωνίδας θαυμαζέσθω, καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα ἀναγιγνωσκέσθω, καὶ ἡ Σαλαμὶς, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον, καὶ αἱ Πλαταιαὶ, πολλὰ ταῦτα καὶ πυκνὰ καὶ ἐπίπαντα τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα ὀνόματα ἐπιπολαζέτω, καὶ ἐπαν-

7 Ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθῶν) Ταῦτα πάντα παρ' Ἡροδότου ἱστορεῖται, ἢ ἐν Μαραθῶνι τῶν Περσῶν μάχῃ, Περσῶν μὲν Δατίδος ἡγουμένου, Ἀθηναίων δὲ Μιλτιάδου, ἐν ᾗ ὁ Καλλιμαχος πολεμῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀφαιρηθεὶς, ἐπὶ πολὺ νεκρὸς εἰστίκει

ὑπὸ τῆς περὶ τὸν πόλεμον προθυμίας, οὐδὲ τι παθοὶ αἰσθόμενος. ἡ Ἑλλησπόντιος ὑπὸ Ξέρξου γεφύρωσις, καὶ ἡ τοῦ Ἄθως διόρυξις, ἐν ᾗ ἡ θάλασσα εἰσρουῖσα πλωτὸν ἀπεργάσατο τὸν ἱσθμὸν τοῖς Ξέρξου σκάφεισι, καὶ ὅσα ἄλλα. V.

primum est, suo tempore dicas, & secundum post hoc, & post illud tertium: sed quod subierit primum, primum dicatur; ac si ita usu veniat, fronti ocrea circumdetur, & galea cruri. Verum instat, & verba continua, & modo ne tace. Et si de stupratore aliquo aut adultero dicas Athenis, quae apud Indos aguntur & Ecbatanis, dicantur: praeter omnia vero Marathon & Cynaegirus, sine quibus nihil fiat: & semper navigetur Athos, & pedibus transeat Hellepontus, tegaturque sol a sagittis Persicis, & fugiat Xerxes, & Leonidas in admiratione sit, & legantur sanguineae Othryadis literae, & audiantur Salamis, & Artemisium, ac Plataeae. Multa haec sunt & crebra: tum adpersa pauca illa nomina in summo quasi natent, & florum instar praeintendant:

θείτω, καὶ συνεχὲς τὸ ἅττα καὶ τὸ δῆπουθεν, καὶ μνησ-
μοῦ αὐτῶν δέη· καλὰ γὰρ ἐστὶ καὶ εἰκὴ λεγόμενα. Ἦν 19
δὲ ποτε καὶ ἄσαι καιρὸς εἶναι δοκῇ, πάντα ἀδέσθω,
καὶ μέλος γινέσθω. καὶ ποτε ἀπορήσης πράγματος
ᾠδικοῦ, τοὺς ἄνδρας τοὺς δικαστὰς ὀνομάσας ἐμμελῶς,
πεπληρωμέναι οἶου τὴν ἁρμονίαν. τὸ δὲ οἶμοι τῶν κακῶν,
πολλάκις καὶ ὁ μὲν πατασσέσθω, καὶ λαρύγγιζε,
καὶ ἐπιχρέμπτου τοῖς λεγομένοις, καὶ βάδιζε μεταφέ-
ρων τὴν πυγὴν. καὶ ἦν μὲν σε μὴ ἐπαινῶσιν, ἀγανάκτει,
καὶ λοιδοροῦ αὐτοῖς· ἦν δὲ ὀρθοὶ ἐσθήκωσιν, ὑπὸ τῆς αἰ-
σχύνης ἥδη πρὸς τὴν ἐξοδὸν ἐτοιμοί, καθέζεσθαι κέλευε,
καὶ ὅλως, τυραννὶς τὸ πρᾶγμα ἔστω. Ὅπως δὲ καὶ τὸ 20
πλήθος θαυμάζωσι τῶν λόγων, ἀπὸ τῶν Ἰλιακῶν ἀρ-
ξάμενος, ἢ καὶ, νῆ Δία, ἀπὸ τῶν Δευκαλίωνος καὶ
Πύρρας γάμων, ἦν δοκῇ, καταβίβαζε τὸν λόγον ἐπὶ

7 Καὶ μὲν πατασσέσθω) Οὐκ ἔμνην ταυτὶ τὸ μιὰν καὶ κατὰ πτυ-
στον ἔργον τὸ τὸν μὲν πατάσσειν,
ἀρχαῖον εἶναι. V.

ibid. Κελάρυζι) Λαρύγγιζι. V.
Inverte. In altero Voss. hoc Scho-
lion plenius legitur sic: Λαρύγγι-

ζι) Λαρύγγιζι τὸ πλατύνει τὴν
φωνὴν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθέγγε-
σθαι, ἀλλ' ἐπιτινύειν περιεργάτε-
ρον τῷ λάρυγγι χρῆσθαι. Sequeban-
tur ibid. quinque alia Scholia ad 2
Ver. Hist. pertinentia, quae eo
retulimus.

perpetuumque sit illud ἅττα, atque δῆπουθεν, licet nusquam il-
lis sit opus: pulchra enim sunt, etiam cum dicuntur temere. Si
vero aliquando etiam cantandi tempus esse videatur, cantentur
omnia & fiant cantilena. Et si quando non habeas, quod cantari
aptum sit, appellandis, flexa in cantum voce, iudicibus impletam
tibi harmoniam existima. Atque illud hei malorum! frequens esto,
& percutiatur femur, tum modulanti gutture pronuntia, & screa-
tu verba distingue, & inter agendum fluctuante pódice ingredere.
Et si te non laudent, indignator illis, & maledicito: sin pudore
quodam stent suspensi, ad abeundum parati, assidere illos iubeto,
atque in universum, regnum quoddam exerceto. Ut vero vulgus
etiam admiretur orationem tuam, ab Iliacis inde temporibus facto
iníitio, aut, per Iovem, a Deucalionis & Pyrrhae nuptiis, si vi-

τὰ νῦν καθεστῶτα. οἱ μὲν γὰρ συνιέντες, ὀλίγοι, οἱ μάλιστα μὲν σιωπήσονται ὑπὸ εὐγνωμοσύνης· ἦν δὲ καὶ λέγωνσί τι, ὑπὸ Φθόνου αὐτὸ δόξουσι δρᾶν· οἱ πολλοὶ δὲ καὶ σχῆμα, καὶ Φωνήν, καὶ βάδισμα, καὶ περίπατον, καὶ μέλος, καὶ κρηπίδα, καὶ τὸ ἅττα σου ἐκείνο θαυμάσονται, καὶ τὸν ἰδρῶτα ὀρῶντες, καὶ τὸ ἄσθμα, οὐχ ἔξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ πάνθενόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστὴν εἶναι σε. ἄλλως τε καὶ τὸ ταχὺ τοῦτο, οὐ σμικρὰν ἔχει τὴν ἀπολογίαν, καὶ θαῦμα παρὰ τοῖς πολλοῖς· ὥστε ὅρα μήποτε γράψης, ἢ σκεψάμενος
 21 παρέλθης. ἔλεγχος γὰρ σαφὴς ταῦτά γε. Οἱ φίλοι δὲ πηδαίωσαν αἰεὶ, καὶ μισθὸν τῶν δείπνων ἀποτινέτωσαν, εἴ ποτε αἰσθαιντό σε καταπρασούμενον, χεῖρα ὀρέγοντες, καὶ παρέχοντες εὐρεῖν τὸ λεχθπόμενον ἐν τοῖς μεταξὺ τῶν ἐπαίων διαλείμμασι. καὶ γὰρ αὐ καὶ τοῦδε μελέτω σοι τὸν χορὸν ἔχειν οἰκεῖον, καὶ συνάδοντα. ταῦτα μὲν

deatur, ad illum, qui nunc est status rerum, orationem deducito. Nam qui intelligunt, pauci; iique maximam partem bonitate quadam relicebunt: si quid vero dicant etiam, invidia quadam videbuntur facere. Sed vulgus habitum, & vocem, & incessum, & inambulationem, & cantillationem, & crepidam, & illud tantum ἅττα admirabuntur, ac viso sudore tuo atque anhelatione, non poterunt non credere, formidandum te in dicendo certatorem esse. Inprimis vero etiam illa extemporalitas excusationem non parvam praestat, atque apud populum admirationem. Itaque vide, ne unquam scribas, aut post aliquam cogitationem ad dicendum prodeas: in ista enim aperte deprehendaris. Amici autem semper plaudant pedibus, & mercedem solvant coenarum, si quando labare te sentiant, praebentes manum, & inter moras laudationum inveniendi quid dicas occasionem suppeditantes. Nam illud quoque tibi curae sit, chorum tibi tuum vel habeas, qui concinetur.

σοι τὰ ἐν τοῖς λόγοις. μετὰ ταῦτα δὲ προϊόντα σε δορυ-
φορεῖτωσαν, ἐγκεκαλυμμένον αὐτὸν, καὶ περὶ ὧν ἔΦης
μεταξὺ διαλαμβάνοντα. καὶ ἢν τις ἐντύχη, θαυμάσια
ὑπὲρ σαυτοῦ λέγε, καὶ ὑπερεπαίνει, καὶ ἐπαχθῆς γίγνου
αὐτῷ. τί γὰρ ὁ Παιανιεὺς πρὸς ἐμέ; καὶ, πρὸς ἓνα ἴσως
μοι τῶν παλαιῶν ὁ ἀγών; καὶ τὰ τοιαῦτα. Ὁ δὲ μέ- 22
γιστον, καὶ πρὸς τὸ εὐδοκμεῖν ἀναγκαιοτάτον, ὀλίγου
δὴν παρέλιπον, ἀπάντων καταγέλα τῶν λεγόντων. καὶ
ἢν μὲν τις καλῶς εἶπῃ, ἀλλότρια, καὶ οὐχ ἑαυτοῦ δει-
κνύν δοκεῖτω ἢν δὲ μετρίως ἐνεχθῇ, πάντα ἔστω ἐπι-
λήψιμα. καὶ ἐν ταῖς ἀκρόασεσι μετὰ πάντας εἰσιέναι
χρῆ, ἐπίσημον γὰρ καὶ σιωπησάντων ἀπάντων, ξένον
τινὰ ἔπαυον ἐπειπεῖν, τὰς ἀκοὰς τῶν παρόντων ἐπιστρέ-
φοντα, καὶ ἐνοχλήσοντα, ὡς ναυτιᾶν ἀπαντας ἐπὶ τῷ
Φαρτικῷ τῶν ὀνομάτων, καὶ ἐπιφράττεσθαι τὰ ὦτα.
ἐπισείσης δὲ μὴ πολλάκις τὴν χεῖρα, εὐτέλεις γὰρ, μὴδ'
ἀναστῆς, πλὴν ἀπαξ γε ἢ δις τὸ πλεῖστον ὑπομειδία

*Haec quidem observanda tibi in ipsis orationibus. Post ea vero
prodeuntem te deducant, suo tectum satellitio, & de his, quae di-
xisti, disputantem. Et si quis forte fiat obviam, admiranda de
te dicito, & supra modum te ipse lauda, ut gravis ei sis: Quid
enim ad me ille Paeaniensis? &, Ad unum forte veterum
mihi certamen est? & id genus alia. Quod autem maximum,
& ad famam parandam in primis necessarium, fere praetermisif-
sem. Quicumque dicunt, eos deride. Et si quis bene dixerit, aliena,
non sua, proferre videatur: si feratur mediocriter, reprehensione
digna sint omnia. In recitationibus ultimus omnium ingredi; facit
enim te conspicuum: & tacentibus omnibus peregrinam quandam
laudationem subiicere memento, quae aures praesentium advertat
& offendat, ut nauseent omnes ad verborum insolentiam, & au-
res obturent. Neque vero manum saepe ad laudandum moveas,
vile enim id est: neque assurgas, nisi semel forte aut bis ad sum-
Lucian. Vol. VII.*

δὲ τὰ πολλὰ, καὶ δῆλος γίγνου μὴ ἀρεσκόμενος τοῖς λεγομένοις. ἀμφιλαφεῖς δὲ αἱ ἀφορμαὶ τῶν μέμψεων τοῖς συκοφαντικοῖς τὰ ὦτα. τὰ δὲ ἄλλα, χρὴ θαρρύνειν ἢ τόλμα γὰρ, καὶ ἡ ἀναισχυντία, καὶ τὸ ψεῦσμα πρόχειρον, καὶ ὅρκος ἐπ' ἀκροῖς αἰεὶ τοῖς χεῖλεσι, καὶ Φθόνος πρὸς ἅπαντας, καὶ μῖσος, καὶ βλασφημία, καὶ διαβολαὶ πιθαναί. ταῦτά σε αἰοῖδιμον ἐν βραχεῖ καὶ περιβλεπτον ἀποφανεῖ. τοιαῦτα μὲν τὰ Φανερά καὶ τὰ ἔξω.

- 23 Ἰδίᾳ δὲ πάντα πράγματα ποιεῖν σοι δεδόχθω, κυβεύειν, μεθύσκεσθαι, λαγνέειν, μοιχεύειν, αὐχεῖν γε, καὶ μὴ ποιήσης, καὶ πρὸς ἅπαντας λέγειν, καὶ γραμμάτια ὑποδεικνύναι ὑπὸ γυναικῶν δῆθεν γραφέντα· καλὸς γὰρ εἶναι θέλε, καὶ σοι μελέτω ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι δοκεῖν· ἐς τὴν ῥητορικὴν γὰρ καὶ τοῦτο ἀνοίσουσιν οἱ πολλοί, ὥς διὰ τοῦτό σου καὶ ἄχρι τῆς γυναικωνίτιδος εὐδοκιμοῦντος· καὶ τὸ δεῖνα δὲ μὴ αἰδесθῆς, καὶ πρὸς ἀνδρῶν ἐπὶ τῷ ἐτέρῳ ἐραῖσθαι δοκοῖς· καὶ ταῦ-

num. Subride autem frequenter, & ostende, non placere tibi, quae dicuntur. Ancipites autem sunt reprehendendi occasiones apud eos, qui pronas ad calumniandum aures habent. Ceterum confidendum est: audacia enim, & impudentia, & mendacium in promptu, & iusiurandum in extremis semper labilis, & invidia contra omnes, & odium, & maledicentia, & calumniae probabiles. Haec celebrem te brevi & conspicuum facient. Atque talia sunt, quae extra sunt & apparent. In privato autem facinora omnia committere tibi decretum sit, aleatorem esse, inebriari, libidinari, moechari, gloriarique, etsi non feceris, idque apud omnes dicere, & literulas ostendere scriptas a mulieribus. Etenim pulcher esse velle debes, & hoc agere, ut mulieres studiose videantur te sectari. Nam hoc quoque ad Rhetoricen vulgo referent, quasi ea causa in ipsa quoque gynaeconiide gratiosus sis. Verum nec illud, quod dicere volo, tibi pudori sit, etsi a viris alterius rei causa amari videa-

τα γενεήτης, ἢ καὶ νῆ Δία, Φαλακρὸς ἦδη ὢν. ἀλλ' ἔστωσαν οἱ καὶ ἐπὶ τούτῳ συνόντες· ἦν δὲ μὴ ὥσιν, οἱ οἰκέται ἱκανοί. πολλὰ γὰρ καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου πρὸς τὴν ῥητορικὴν χρήσιμα παραγίγνεται. πλείων ἢ ἀναισχυντία, καὶ θράσος· ὁρᾷς ὡς λαλίστεροι αἱ γυναῖκες, καὶ λοιδοροῦνται περισσῶς, καὶ ὑπὲρ τοὺς ἀνδρας; εἰ δὴ τὰ ὅμοια πάσχοις, διόσεις τῶν ἄλλων· καὶ μὴν καὶ πιττοῦσθαι χρὴ μάλιστα μὲν τὰ πάντα· εἰ δὲ μὴ, πάντως ἐκείνα. καὶ αὐτὸ δὲ σοὶ τὸ στόμα πρὸς ἅπαντα ἠδέως κειχνέτω, καὶ ἡ γλῶττις ὑπηρετείτω καὶ πρὸς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, ἐπὶ ὅσα ἂν δύνηται. δύναται δὲ οὐ σολοικίζειν μόνον, οὐδὲ βαρβαρίζειν, οὐδὲ ληρεῖν, ἢ ἐπιπρεῖν, ἢ λοιδορεῖσθαι, ἢ διαβάλλειν, καὶ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ καὶ νύκτωρ τι ἄλλο ὑποτελεῖν· καὶ μάλιστα ἦν πρὸς οὕτω πολλοὺς τοὺς ἔρωτας μὴ διαρκέσης. πάντα αὐτὴ γε ἐπιστάσθω, καὶ γονιμωτέρα γιγνέσθω, καὶ μηδὲν ἀποστρεφείσθω. Ἡ ταῦτα, ὦ παῖ, 24

re, idque barbatus cum iam sis, aut, ita me Iuppiter, calvus. Sed sint, qui etiam hac ipsa causa semper tecum sint. Si vero non sint, servi certe sufficient. Multa enim ex hac etiam re comoda facultati dicendi utilia accedunt: maior certe impudentia atque audacia. Vides, ut loquaciores sint mulieres, & abunde maledicant, ac supra viros. Si ergo idem quod illae patiaris, praeclles reliquis. Verum etiam pice velli oportet maxime sane per omnia; si vero minus, omnino quidem illa... Ipsum vero os tibi ad omnia hiet facile, & ministret lingua cum ad sermones, tum ad alia, quaecunque poterit. Potest autem non soloeismos tantum committere aut barbarismos, neque nugari solum, aut peierare, aut maledicere, aut calumniari, ac mentiri; sed noctu aliud quoque subire ministerium, imprimis ad multos adeo amores si non sufficias. Omnia quidem illa norit, & nativa magis fiat, neque quidquam aversetur. Haec si, puer, diligenter edidiceris, potes vero;

καλῶς ἐκμάθης, (δύνασαι δέ· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς βαρὺ)·
 θάρρῳ ἐπαγγέλλομαι οὐκ εἰς μακράν σε ἄριστον ρή-
 τορα, καὶ ἡμῖν ὅμοιον ἀποτελεσθήσεθαι. τὸ μετὰ τοῦ-
 το δὲ οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν, ὅσα ἐν βραχεὶ παρέσται σοι
 τὰ ἀγαθὰ παρὰ τῆς Ῥητορικῆς. ὥρας γὰρ ἐμὰς, ὅς πα-
 τρὸς μὲν ἀφαινοῦς, καὶ συδὲ καθαρώς ἐλευθέρου ἐγενόμην·
 ὑπὲρ Ξοῖν καὶ Θρασύϊν δουλευκότος, μητρὸς δὲ ἀκε-
 στρίας, ἐπ' ἀμφοτέρω τῶς· αὐτὸς δὲ τὴν ἄραν οὐ παντά-
 πασιν ἀδόκιμος εἶναι δόξας, τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ Φιλῶ
 τῷ τρέφεσθαι συγῆν τινι κακοδαίμονι, καὶ γλίσχρω
 ἐραστῇ. ἐπεὶ δὲ τὴν ὁδὸν ταύτην ράστην οὔσαν κατεῦδον,
 καὶ διεκπεράσας, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐγενόμην, (ὑπῆρχε γάρ
 μοι, ὦ Φίλη· Ἀδράστεια, πάντα ἐκείνη, ἀπροϋίπων ἐφο-
 διαι, τὸ θράσος, ἡ ἀμαθία, ἡ ἀναίσχυρτία) πρῶτον μὲν
 οὐκ ἔτι Ποθεῖνός ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ

13 Ὡς φησι Ἀδράστεια Δαίμων
 ἡ Ἀδράστεια παρ' Ἕλλησι τοῖς
 μεγάλα καυχώμενοις ἐπιφουμένη.
 ἐπεὶ οὖν καυχώμενος εἰσάγεται ὁ
 πατρὸς οὗτος διδάσκαλος, ὥσπερ ἐκ-
 μειλισσόμενος τὴν δαίμονα ἀνευφή-
 μισαι τὴν οὕτως αὐτὴν, ἥτοι ἐπιβόη-

σατο. V.

15 Ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς Ἐντεῦ-
 θεν ἀνατίττητον ἥδη ὡς Πολυδεύκης
 διασῶρι ὁ παρὸν λόγος, εἴ γε Κά-
 στωρος ἀδελφὸς Πολυδεύκης ὁ Λή-
 δας, ὃς οὗτος ὁμώνυμος ὁ διασῶρι-
 μινος ρητόρων διδάσκαλος. V.

neque enim quidquam est in illis difficile: confidenter tibi polliceor,
 non longo interiecto tempore optimum te Rhetora & nobis similem
 redditum iri. Quod sequitur, non opus est uti ego dicam, quot
 brevi bona a Rhetorice affutura tibi sint. Vides enim me, qui
 ignobili patre natus sum, & ne pure quidem libero, ut qui ultra
 Xoin & Thumim servierit, matre autem sarcinatrice triviali. Ipse
 vero, qui forma viderer esse non omnino contemnenda, primo so-
 lorum alimentorum pretio fui cum amatore misero atque avaro.
 Cum autem viderem, hanc viam esse facillimam, eamque emensus
 in summo iam essem, (aderant mihi enim, parce, cara Adraftea!
 praesidia illa, quae modo dicebam, omnia, confidentia, insci-
 tia, impudentia) primo quidem non amplius Pothinus nominor,

Λήδας παῖσιν ὁμώνυμος γεγένημαι· ἔπειτα δὲ γράϊ
 συνοικήσας, τὸ πρῶτον μὲν ἐγαστριζομένην πρὸς αὐτῆς,
 ἔρᾳν προσποιούμενος γυναικὸς ἐβδομηκοντούτιδος, τέτ-
 τας ἐτι λοιποὺς ὀδόντας ἐχούσης, χρυσίῳ καὶ τούτους
 ἐνδεδεμένους, πλὴν ἀλλὰ γε διὰ τὴν πενίαν ὑφιστάμενην
 τὸν ἄθλον, καὶ τὰ ψυχρὰ ἐκεῖνα τὰ ἐκ τῆς σοροῦ Φιλή-
 ματα, ὑπερήδιτά μοι ἐπαίει ὁ λιμός. εἴτα ὀλίγου δεῖν,
 κληρονόμος ὧν εἶχεν ἀπάντων κατέστην, εἰ μὴ κατάρ-
 τός τις οἰκέτης ἐμήνυσεν, ὥς Φάρμακον εἶναι ἐπ' αὐτὴν
 ἐωνημένος. Ἐξωσθεῖς δὲ ἐπὶ κεφαλῇν, ὅμως οὐδὲ τότε 25
 ἠπόρησα τῶν ἀναγκαίων, ἀλλὰ καὶ ῥήτωρ δοκῶ, καὶ
 ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι, προδιδούς τὰ πολλὰ, καὶ τοὺς
 δικαστὰς τοῖς ἀνοήτοις καθυπισχυρούμενος. καὶ ἠττώμαι
 μὲν τὰ πλείστα· οἱ Φοίνικες δὲ ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐστέ-
 Φανώμενοι· τούτοις γὰρ ἐπὶ τοὺς δυστυχεῖς χρᾶμαι τοῖς
 δελέασιν. ἀλλὰ καὶ τὸ μισεῖσθαι πρὸς ἀπάντων, καὶ
 ἐπίσημον εἶναι με ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ τοῦ τρόπου, καὶ πο-

*sed iam Iovis & Ledaë pueris cognominis factus sum. Deinde
 adiunxi me ad anum mulierem, a qua primum laute alebar, ama-
 ro dum simulo mulierem septuagenariam, dentes adhuc quatuor
 habentem reliquos, auro revinctos & ipsos. Verumtamen pauper-
 tatis causa laborem sustinui, cum frigida illa de capulo oscula
 suavissima mihi fames redderet. Deinde parum aberat, quin heres
 constitutus essem, quæ habebat, omnium, nisi servus execrabi-
 lis indicasset, venenum a me, quod illi darem, esse emtum. Prae-
 ceptor igitur electus, necessariis tamen ne sic quidem carui, Sed Rhe-
 tor esse videor, & in iudiciis probandum me praebeo, praevari-
 cans saepe, & iudicum corruptionem imprudentibus pollicens. Et
 plerumque causa equidem cado: sed palmae tamen in ianua viri-
 des, in coronam plexaë. Illa enim ad infelices esca utor. Sed id
 ipsum quoque, quod odio sum omnibus, & quod insignis sum.*

λὺ πρότερον τῶν λόγων, καὶ τὸ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ
 τούτῳ ἐκεῖνον τὸν ἀκρότατον ἐν πάσῃ κακίᾳ λεγόμενον,
 οὐ μικρὸν ἔμοι γὰρ δοκεῖ, ταῦτά σοι παραίνεα, νῆ τὴν πάν-
 δημον, πολὺ πρότερον ἑμαυτῷ παρανέσας, καὶ χάριν
 26 ἑμαυτῷ οὐ μικρὰν ἐπισπασάμενος. Εἶεν ὁ μὲν γεννάδας
 εἰπὼν ταῦτα πεπαύσεται· σὺ δὲ ἦν πεισθῆς τοῖς εἰρη-
 μένοις, καὶ δὴ παρῆναι νόμιζε οἷπερ ἐξαρχῆς ἐπόβεις ἐλ-
 θεῖν· καὶ οὐδὲν σε κωλύσει ἐπόμενον τῷ νόμῳ ἔν τε τοῖς
 δικαστηρίοις κρατεῖν, καὶ ἐν τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν,
 καὶ ἐπέραστον εἶναι, καὶ γαμεῖν οὐ γράυν τινα τῶν κω-
 μικῶν, καθάπερ ὁ νομοθέτης καὶ διδάσκαλος, ἀλλὰ
 καλλίστην γυναῖκα τὴν Ῥητορικὴν, ὡς τὸ τοῦ Πλάτω-
 νος ἐκεῖνο πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνοντα φέρεσθαι, σοὶ μάλ-
 λον πρέπει περὶ σεαυτοῦ εἰπεῖν, ἢ ἐκεῖνον περὶ τοῦ Διὸς·
 ἐγὼ δὲ (ἀγεννῆς γὰρ καὶ δειλὸς εἰμι) ἐκστήσομαι ὑμῖν

3 Νῆ τὴν πάνδημον) Τὴν Ἀφρο-
 δίτην φησὶ. ὁμιλοῖ δὲ ταύτην νῦν, ἢ
 διὰ τὴν προηγουμένην ἀσχηρότητα
 τῆς γραφῆς, ἢ διὰ τὸ ἀπαιδῆς. ἐπεὶ καὶ
 τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων κακῶν ἔχου-

σεν αἱ πόρνοι, ὁ μιμεῖσθαι καὶ αὐ-
 τὴς ὑποβάλλεται καὶ τοὺς ἄλλους
 διδάσκει. V.

4 Καὶ χάριν) Γράφεται καὶ χάριν
 οὐ μικρὰν ἐπιστάμενος αὐτοῖς. V.

morum perversitatem, & prius etiam orationis, quodque digito ostendor, atque ipse princeps in omni malitia dicor, non parvum mihi quidem videtur. Haec tibi, ita me popularis Venus! praecipio, quae multo prius ipse mihi praecepi, eaque ratione gratiam mihi non parvam conciliavi. Sint ista satis! Generosus ille post haec dicta tacebit. Tu vero si dictis ab illo moveare, etiam adesse te puta, quorsum venire initio desiderabas; neque quidquam te prohibebit, quo minus legi illi obsecutus cum in iudiciis vincas, tum bene audias apud multitudinem, & amabilis sis, ducasque non anum quandam comicam, ut tuus ille legislator & magister, sed mulierem pulcherrimam Rhetoricen, adeo ut magis te deceat de te dicere, te Platonis illo volucri curru vestum ferri, quam ipsum de Iove dicere decuit. Ego vero, ignavus enim

τῆς ὁδοῦ, καὶ παύσομαι τῇ ρητορικῇ ἐπιπολάζων, ἀσύμ-
βολος ἂν πρὸς αὐτὴν τὰ ὑμέτερα. μᾶλλον δὲ ἤδη πέ-
παυμαι. ὥστε ἀκονιτὶ ἀνακηρύττεσθε, καὶ θαυμάζε-
σθε, μόνον τοῦτο μεμνημένοι, ὅτι μὴ τῷ τάχει ἡμῶν κε-
κρατήκατε, ὠκύτεροι Φανέντες, ἀλλὰ τῷ ράσῃ καὶ
πραγῇ τραπέεσθαι τὴν ὁδόν.

& timidus sum, de via vobis decedam, & desinam Rhe-
toricen sectari, qui consiliis ad eam *obtinendam* vestris uti
non possim. Vel potius iam desui. Itaque sine pulvere praed-
icandos vos atque admirandos praebete, illud solum re-
cordati, non celeritate vos vestra vicisse, qui veloci-
res iudicati sitis, verum quod facillimam & declivem viam
elegistis.

ΦΙΛΟΨΕΥΔΗΣ Η ΑΠΙΣΤΩΝ.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΚΛΕΙΣ.

1 ΤΥΧ. **Ε**ΧΕΙΣ μοι, ὦ Φιλόκλεις, εἰπεῖν, τί ποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ὃ τοὺς πολλοὺς εἰς ἐπιβυμίαν τοῦ ψεύδεσθαι προάγεται, ὡς αὐτοὺς τε χαίρειν μηδὲν ὑγιὲς λέγοντας, καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα διεξιούσι μάλιστα προσέχειν τὸν νοῦν;

ΦΙΛ. Πολλὰ, ὦ Τυχιάδῃ, ἐστὶν, ἃ τοὺς ἀνθρώπους ἐνίοις ἀναγκάζει τὰ ψευδῇ λέγειν, ἐς τὸ χρησίμον ἀποβλέποντας.

ΤΥΧ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα, Φασὶν, οὐδὲ περὶ τούτων ἡρόμην, ὅποσοι τῆς χρείας ἕνεκα ψεύδονται. συγγνώμης τοιγαροῦν οὗτοί γε μᾶλλον καὶ ἐπαίνου τινὲς αὐτῶν ἄξιοι, ὅποσοι ἢ πολεμίους ἐξηπάτησαν, ἢ ἐπὶ σωτηρίᾳ τῷ τοιούτῳ Φαρμάκῳ ἐχρήσαντο ἐν τοῖς δεινοῖς,

10 Οὐδὲν πρὸς ἔπος) Ἀπὸ τοῦ οὐδὲν πρὸς τὸν λόγον, ὃν ἡρόμην. V.

PHILOPSEUDES SIVE INCREDULUS.

TYCHIADES AC PHILOCLES.

Tych. **P**O TESNE mihi, Philocles, dicere, quid sit tandem illud, quod ad mentiendi libidinem homines allicit, ut & ipsi gaudeant, cum nihil sani dicunt, & narrantibus talia maxime attendant?

Phil. Multa sunt, Tychiade, quae cogunt homines quosdam mendacia dicere, utilitatis suae respectu.

Tych. Nihil haec ad rem, neque de his ego rogabam, quotquot usus alicuius causa mentiuntur. Etenim venia hi potius, quidam etiam laude digni sunt, qui vel hostes deciperunt, vel ad salutem tali remedio in malis usi sunt,

οἷα πολλὰ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐποίει, τὴν τε αὐτοῦ ψυχὴν ἀρνύμενος, καὶ τὸν νόστον τῶν ἐταίρων. ἀλλὰ περὶ ἐκείνων, ὦ ἀρίστε, Φημί, οἱ αὐτὸ ἄνευ τῆς χρείας τὸ ψεῦδος περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται, ἠδόμενοι τῷ πράγματι, καὶ ἐνδιατρίβοντες ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει ἀναγκαία. τούτους οὖν ἐβέλω εἰδέναι, τίνος ἀγαθοῦ τοῦτο ποιῶσιν.

ΦΙΛ. Ἡ που καταγερόντης ἤδη τινὰς τοιούτους, οἷς 2 ἔμφυτος ἔρωσ οὗτός ἐστι πρὸς τὸ ψεῦδος;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα πολλοὶ εἰσιν οἱ τοιοῦτοι.

ΦΙΛ. Τί δ' οὖν ἄλλο, ἢ ἄνοιαν χρὴ αἰτίαν εἶναι αὐτοῖς φάναι τοῦ μὴ ἀληθῆ λέγειν, εἴ γε τὸ χεῖριστον ἀντὶ τοῦ βελτίστου προαιροῦνται;

ΤΥΧ. Οὐδὲν τοῦτο· ἐπεὶ πολλοὺς ἂν ἐγὼ σοι δείξαιμι, συνετοὺς τᾶλλα, καὶ τὴν γνώμην θαυμαστοὺς, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐαλωκότας τούτῳ τῷ κακῷ, καὶ Φιλοψευδεῖς

4 Περὶ πολλοῦ) Ἀντὶ τοῦ περὶ 12 Εἰ γε τὸ χεῖρ.) Αὐτὸς καθ' ἑαυτοῦ κύνιν ἅμα ταῦτα διεξίαν. V. πλείονος. G.

qualia etiam Ulysses multa fecit, dum vel suam vitam redimeret, vel reditum sociorum. Verum de illis dico, vir optime, qui praeter necessitatem longe mendacium veritati praeponunt, eaque re delectantur, & nulla causa necessaria in ea versantur. De his scire velim ego, cuius boni causa hoc faciant.

Phil. Numquid nosti tales quosdam, quibus insitus sit talis amor mendacii?

Tych. Et plurimi quidem sunt tales.

Phil. Quid ergo aliud causae illis esse, quam amentiam, dicendum est, quod verum non dicunt, quando quod pessimum est pro optimo eligunt?

Tych. Hoc nihil est: quandoquidem plurimos ego tibi ostenderim, prudentes alioqui, & admirabili sapientia, nescio quomodo illo malo captos & mendaciorum studiosos,

ὄντας, ὡς ἀνιάσθαι με, εἰ τοιοῦτοι ἄνδρες ἄριστοι τὰ πάντα, ὅμως χαίρουσιν αὐτούς τε καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐξαπατῶντες. ἐκείνους μὲν γὰρ τοὺς παλαιούς πρὸ ἐμοῦ σε χρὴ εἰδέναι, τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κτησίαν τὸν Κνίδιον, καὶ πρὸ τούτων, τοὺς ποιητὰς, καὶ τὸν Ὅμηρον αὐτὸν, αἰοδίμους ἄνδρας, ἐγγράφῳ τῷ ψεύσματι κεχημένους, ὡς μὴ μόνον ἐξαπατᾶν τοὺς τότε ἀκούοντας αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μέχρις ἡμῶν δι᾿κνεῖσθαι τὸ ψεῦδος, ἐκ διαδοχῆς ἐν καλλίστοις ἔπεσι καὶ μέτροις φυλαττόμενον. ἐμοὶ γοῦν πολλάκις αἰδεῖσθαι ὑπὲρ αὐτῶν ἔπεισιν, ὅποταν οὐρανοῦ τομὴν, καὶ Προμηθέως δεσμὰ διηγῶνται, καὶ Γιγάντων ἐπανάστασιν, καὶ τὴν ἐν Ἄδου πᾶσαν τραγωδίαν, καὶ ὡς δι' ἔρωτα ὁ Ζεὺς ταῦρος ἢ κύκνος ἐγένετο, καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις εἰς ὄρνεον ἢ εἰς ἄρκτον μετέπεσεν· ἐτι δὲ Πηγάσους, καὶ Χιμαίρας, καὶ Γοργόνας, καὶ Κύκλωπας, καὶ ὅσα τοιαῦτα, πάνυ ἀλλόκο-

14 Καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις) Ὡς Πρόκην καὶ Φιλομήλην καὶ Καλλιστόν. ἂ μὲν εἰς ἄρκτον Πρόκην δὲ καὶ Φιλομήλην εἰς ὄρνεον μεταβληθεῖσαι. V.

adeo ut male me habeat, si tales viri, optimi reliqua omnia, tamen gaudent seque & illos, in quos incidunt, decipere. Illos enim antiquos prius, quam ego, ut noveris, oportet, Herodorum, & Ctesiam Cnidium, & ante hos, poëtas, Homerumque adeo ipsum, viros celeberrimos, scripto usos mendacio, adeo ut non modo, qui tum erant, auditores suos deceperint, sed ad nos etiam mendacium successione quadam, verbis versibusque pulcherrimis commendatum, pervenerit. Itaque saepe subit illorum vicem pudere, cum Coeli castrationem & vincula Promethei enarrant, & seditionem Gigantum, & totam inferorum tragoediam, & ut propter amorem Iuppiter sit taurus vel cycnus factus, & ut ex muliere in avem aut ursam aliqua mutata sit. Ad haec vero Pegafos, & Chimaeras, & Gorgones, & Cyclopes, & quae sunt ex eo genere, absurdae omnino & porten-

τα, καὶ τεράστια μυθία, παίδων ψυχὰς κηλεῖν δυνά-
μενα, ἔτι τὴν Μορμῶ, καὶ τὴν Λάμιαν δεδιότων. Καί- 3
τοι τὰ μὲν τῶν ποιητῶν ἴσως μέτρια. τὸ δὲ καὶ πόλεις
ἦδη, καὶ ἔθνη πολλὰ, κοινῇ καὶ δημοσίᾳ ψεύδεσθαι,
πῶς οὐ γελοῖον; εἰ Κρήτες μὲν τοῦ Διὸς τάφον δεικνύον-
τες οὐκ αἰσχύνονται, Ἀθηναῖοι δὲ τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς
γῆς ἀναδοθῆναί Φασι, καὶ τοὺς πρῶτους ἀνθρώπους ἐκ
τῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα· πολὺ
σεμνότερον οὗτοι τῶν Θηβαίων, οἱ ἐξ ὄφews ὀδόντων,
Σπαρτούς τινες ἀναβεβλαστηκέναι διηγούνται. ὅς δ' ἂν
αὖν ταῦτα καταγέλαστα ὄντα, μὴ οἴηται ἀληθῆ εἶναι,
ἀλλ' ἐμφρόνως ἂν ἐξετάζων ταῦτα, Κοροΐβου τινός, ἢ
Μαργίτου νομίζοι τὸ πείθεσθαι, ἢ Τριπτόλεμον ἐλά-
σαι διὰ τοῦ αἵρος ἐπὶ δρακόντων ὑποπτέρων, ἢ Πάνα

12 Ταῦτα Κοροΐβου τινός) Ὁ μὲν
Κίροιβος μαρὸς τις ἀπομνημονεύε-
ται ἄνθρωπος· καὶ οὕτως, ὥστε γυ-
ναῖκα ἀγαγόμενος μὴ ἂν εἰσεῖναι
συγκαθευθεῖν αὐτῇ, διὰ τὸν εἰς
τὴν πενθερὰν αὐτοῦ φόβον. καὶ οὕ-
τως ἐχόμενον τοῦτον παρθενοῦσιν αὐ-
τὴν, μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς σκηφα-

μίνης, τὸ ἄρθρον ἐδύνη συνέχισθαι,
καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ
τῷ μορίῳ τοῦ ἀνδρὸς καταψηθεῖσαν,
οὕτω τὴν κοινωσίαν τότε τοῦ γάμου
γινίσθαι. ὁ δὲ Μαργίτης μαρὸς καὶ
αὐτὸς, τὰ κύματα μετρεῖν ἐπιχει-
ρῶν. V.

tosae fabellae, puerulorum mentes mulcere aptae, qui Lar-
vam Lamiamque metuunt. Quamquam poëtarum forte to-
lerabilia fuerint mendacia. Quod vero iam civitates & gen-
tes multae, communiter, & publice, mentiuntur, quī non
ridiculum? Si Cretenses, Iovis sepulcrum ostendentes, non
erubescunt, Athenienses vero Erichthonium de terra ex-
stinxisse aiunt, primosque homines, olerum instar, de Atti-
co solo enatos: multo hi quidem speciosius, quam The-
bani, qui de serpentis dentibus Spartos [*sativos*] quosdam
germinasse narrant. Si quis vero haec tam ridicula non pu-
tet vera esse, sed, iis prudenter examinatis, Coroebi cu-
iusdam aut Margitae iudicet, credere, aut Triptolemum
per aëra veñum alatis draconibus, aut Pana venisse ex

ἤκειν ἐξ Ἀρκαδίας σύμμαχον ἐς Μαραθῶνα, ἡ Ὠρείθυιαν ὑπὸ τοῦ Βορέου ἀναρπασθῆναι, ἀσεβῆς οὗτός γε, καὶ ἀνάητος αὐτοῖς ἔδοξεν, οὕτω προδήλοις καὶ ἀληθεσί· πράγμασιν ἀπιστῶν· ἐς τοσούτον ἐπικρατεῖ τὸ ψεῦδος.

4 ΦΙΛ. Ἀλλ' οἱ μὲν ποιηταὶ, ὧ Τυχιάδῃ, καὶ αἱ πόλεις δὲ συγγνώμης τυγχάνοιεν ἄν. οἱ μὲν τὸ ἐκ τοῦ μύθου τερπνὸν ἐπαγωγότατον ὄν, ἐγκαταμιγνύντες τῇ γραφῇ, οὐπὲρ μάλιστα δεόνται πρὸς τοὺς ἀκροατάς· Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Θηβαῖοι, καὶ εἴ τινες ἄλλοι, σεμνοτέρας ἀποφαίνονται τὰς πατρίδας ἐκ τῶν τοιούτων. εἰ γοῦν τις ἀφέλοι τὰ μυθώδη ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, οὐδὲν ἂν κωλύσει λιμῶ τὸς περιηγητάς αὐτῶν διαφθαρῆναι, μηδὲ ἀμισθὶ τῶν ξένων τὰ ληθές ἀκούειν ἐβελήσαντων. οἱ δὲ μηδὲ μίᾳς ἕνεκα τοιαύτης αἰτίας ὅμως χαίροντες τῷ ψεύσματι, παγγέλοιοι εἰκότως δοκοῖεν ἄν.

5 ΤΥΧ. Εὖ λέγεις. ἐγὼ γὰρ παρὰ Εὐκράτους ἤκω σοι

Arcaëia auxiliatum in Marathonem, aut raptam a Borea Orithyiam: ille impius & amens illis videri solet, qui manifestis adeo & veris rebus fidem neget. Eo usque mendacium invaluit.

Phil. Sed poëtae, Tychiade, & civitates veniam consequantur; alteri suavitatem ex fabulis, quae tantam habeat illecebram, suae scriptioni admiscentes, qua scilicet maxime, ad auditores suos opus habent: Athenienses vero ac Thebani, & si qui alii, augustiores talibus *commentis* reddunt patrias. Si quis enim tollat e Graecia fabulosa ista, nihil prohibuerit fame eorum monstratores perire, cum ne gratis quidem hospites audire verum velint. At qui nulla tali causa inducti tamen gaudent mendacio, illi merito plane videantur ridiculi.

Tych. Recte istuc dicis. Ego enim ab Eucrate tibi ad-

τοῦ πάνυ, πολλὰ τὰ ἄπιστα καὶ μυθώδη ἀκούσας·
μᾶλλον δὲ μεταξὺ λεγομένων ἀπιῶν ὠχόμεν, οὐ φέρων
τοῦ πράγματος τὴν ὑπερβολὴν, ἀλλὰ με ὥσπερ αἱ
Ἑρινύες ἐξήλασαν, πολλὰ τεράστια καὶ ἀλλόκοτα
διεξιόντος.

ΦΙΛ. Καίτοι, ὦ Τυχιάδη, ἀξιοπίστος ὁ Εὐκράτης
ἐστὶ, καὶ οὐδεὶς ἂν οὐδὲ πιστεύσειεν, ὡς ἐκεῖνος, οὕτω
βαθὺν πάγωνα καβειμένος, ἐξηκοντούτης ἀνὴρ, ἔτι καὶ
Φιλοσοφία ξυνὼν τὰ πολλὰ, ὑπομείνειεν ἂν καὶ ἄλλου
τινὸς ψευδομένου ἀκοῦσαι παρὰν, οὐχ ὅπως αὐτός τι
τολμῆσαι τοιοῦτον.

ΤΥΧ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ ἐταῖρε, οἷα μὲν εἶπεν, ὅπως
δὲ αὐτὰ ἐπιστάσατο, ὡς δὲ καὶ ἐπώμνυτο τοῖς πλεί-
στοις, παραστησάμενος τὰ παιδία, ὥστε με καὶ ἀπο-
βλέποντα ἐς αὐτὸν, ποικίλα ἐννοεῖν. ἄρτι μὲν ὡς με-
μήνοι, καὶ ἔξω εἴη τοῦ καβεστηκότος, ἄρτι δὲ ὡς γόης

sum, praeclaro viro, ubi incredibilibus multis & fabulo-
sis auditis, vel potius in media eorum enarratione, disces-
si, qui ferre egressam modum licentiam non possem. Sed
tanquam Furiae quaedam me eiecerunt, illo portentosa
multa & absurda enarrante.

Phil. Atqui, Tychiade, fide dignus Eucrates est, neque
quisquam temere crediderit, illum, qui prolixam adeo bar-
bam submiserit, hominem sexagenarium, & in philoso-
phia diu versatum, vel sustinere posse, ut audiat alium se
praesente mentientem, nedum ut ipse tale quid audeat.

Tych. Nempe nescis, sodalis, qualia dixerit, quomodo
fidem illis facere studuerit, quomodo deieraverit ad plera-
que, pueros etiam suos (*per quorum caput iuraret*) interpo-
nens, ut etiam vultu in illum defixo varia cogitarem: iam
quidem furere hominem, & mente non constare; nunc,

ἂν, ἄρα τοσούτον χρόνον ἐλελήθει με ὑπὸ τῇ λεοντῇ γελοῖόν τινα πίθηκον περιστέλλων, οὕτως ἄτοπα διηγέτο.

ΦΙΛ. Τίνα ταῦτα πρὸς τῆς Ἑστίας, ὦ Τυχιάδῃ; ἐθέλω γὰρ εἶδέναι ἥν τινα τὴν ἀλαζονείαν ὑπὸ τηλικούτῳ τῷ πῶγωνι ἔσκεπεν.

- 6 ΤΥΧ. Εἶωθα μὲν καὶ ἄλλοτε, ὦ Φιλόκλεις, φοιτᾶν πρὸς αὐτὸν, εἴ ποτε πολλὴν τὴν σχολὴν ἄγοιμι. τῆμερον δὲ Λεοντίχῳ συγγενέσθαι δεόμενος, (ἐταῖρος δέ μοι, ὡς οἶσθα) ἀκούσας παρὰ τοῦ παιδὸς ὡς παρ' Εὐκράτην ἔαθεν ἀπέλθοι, νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος, ἀμφοῶν ἕνεκα, ὡς καὶ τῷ Λεοντίχῳ συγγενοίμην, καὶ κείνον ἴδοιμι, (ἡγνοῖν γὰρ ὡς νοσοῖ) παραγίγνομαι πρὸς αὐτόν· εὐρίσκω δὲ αὐτόθι τὸν μὲν Λεόντιχον οὐκ ἔτι, (ἐφθάκει γὰρ ὡς ἔφασκον, ὀλίγον προεξεληλυθώς) ἄλλους δὲ συχνοὺς, ἐν οἷς Κλεόδημός τε ἦν ὁ ἐκ τοῦ Περιπάτου, καὶ Δεινόμαχος ὁ Στωϊκός, καὶ Ἴων· οἶσθα τὸν ἐπὶ τοῖς

³ Πρὸς τῆς Ἑστίας, ὦ Τυχιάδῃ) καὶ τὸ πρόχειρον κατὰ τῆς ἐφεστίας τὴν Ἑστίαν εἰς ὄρχον παράλαβεν, ἐσχάρας αὐτὸν ἐξορκᾷ. V. ὡς κάποιον αὐτοῦ πυνθανόμενος,

impostorem esse, ac tamdiu me fugisse, qui leonina pelle simium tegeret ridiculum; adeo absurda narrabat.

Phil. Quenam ista? per ego te Vestam rogo, Tychiade. Volo enim scire, ecquam sub tanta barba tegat vanitatem.

Tych. Solebam etiam alias, Philocles, ventitare ad illum, si valde otiosus essem. Hodie vero cum Leonticho convento mihi opus esset, qui meus, ut nosti, sodalis est, audissemque ab eius puero, mane abiisse ad Eucratem, ut aegrotantem viserer; utriusque causa, ut *nempe* & Leontichum convenirem, & viderem ipsum, ignarus aegrotum esse, eo venio. Ac Leontichum quidem non amplius ibi invenio, qui paulo ante, uti dicebant, discessisset: sed alios frequentes, in quibus Cleodemus erat Peripatericus, & Stoicus Dinomachus, atque Ion: nosti illum, qui Platoniarum

Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι ἀξιῶντα, ὡς μόνον ἀκριβῶς κατανοηκότες τὴν γνώμην τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποφθεῦσαι δυνάμενον. ὁρᾷς οἴους ἄνδρας σοὶ Φημί, πανσόφους, καὶ παναρέτους; ὅ, τι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκάστης προαιρέσεως, αἰδεσίμους ἅπαντας, καὶ μονονουχὶ φοβεροὺς τὴν πρόσψιν. ἔτι καὶ ὁ ἰατρός Ἀντίγονος παρῆν, κατὰ χρεῖαν, οἶμαι, τῆς νόσου ἐπικληθεὶς, καὶ ῥᾶον ἐδόκει ἤδη ἔχειν ὁ Εὐκράτης, καὶ τὸ νόσημα τῶν συντρόφων ἦν. τὸ ρεῦμα γὰρ, ἐς τοὺς πόδας αὐτῶν κατεληλύθει. καβέζεσθαι οὖν με παρ' αὐτὸν ἐπὶ τῇ κλίνῃ ὁ Εὐκράτης ἐκέλευεν, ἥρεμα ἐγκλίνας τῇ φωνῇ ἐς τὸ ἀσθενικόν, ὅποτε εἶδε με, καίτοι βοῶντος αὐτοῦ καὶ διατεινομένου τί, μεταξὺ εἰσιῶν ἐπήκουσεν καὶ γὰρ μάλα πεφυλαγμένως μὴ ψεύσασαι τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἀπολογησάμενος τὰ συνήθη ταῦτα, ὡς ἀγνοῆσαι με νοσοῦντα, καὶ ὡς ἐπεὶ ἔμαθον, ὁρμαῖος ἔλθοιμι,

4 Καὶ παναρέτους; ὅτι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκάστης προαιρέσεως, αἰδεσίμους ἅπαντας) Haec V. Forſan ut reſtitueret integritati textum: Scholii vero nihil. Solap.

disputationum causa admirationi esse postulat, tanquam qui solus accurate sententiam viri perceperit, & interpretari possit aliis. Vides, quos tibi viros narrem, sapientia omni & virtute praeditos, quodque caput rei esset, de unaquaque secta, venerabiles omnes, ac tantum non adpectu ipso terribiles. Insuper vero aderat Antigonus Medicus, morbi causa, puto, advocatus. Ac iam mollius videbatur habere Eucrates, eratque familiaris illi morbus: defluxio enim iterum in pedes illi descenderat. Igitur affidere me apud se in lectulo iussit Eucrates, submissa paulum ad infirmitatem significandam voce, cum me vidisset, quamquam clamantem illum, & contenta voce aliquid dicentem, in ipso ingressu audirem. Et ego, summa cautione adhibita, ne forte pedes illius attingerem, excusatione illa vulgari prolata, me morbum ipsius ignorasse, audito au-

7 ἐκαβεζόμενῃ πλησίον. Οἱ μὲν δὴ ἐτύγχανον ἤδη ὑπὲρ τοῦ νοσήματος τὰ μὲν ἤδη προειρηκότες, τὰς δὲ καὶ τότε δι-
εξιόντες, ἔτι δὲ καὶ θεραπείας τινὰς ἕκαστος ὑποβάλλ-
οντες. ὁ γοῦν Κλεόδημος, εἰ τοίνυν, Φησὶ, τῇ ἀριστερᾷ
τις ἀνελόμενος χαμόθεν τὸν ὀδόντα τῆς μυγᾶλης, οὕτω
Φονευθείσης, ὡς προεῖπον, ἐνδύσειεν εἰς δέρμα λέοντος,
ἄρτι ἀποδαρέντος, εἴτα περιάψει περὶ τὰ σκέλη, αὐ-
τίκα παύεται τὸ ἄλγος. οὐκ εἰς λέοντος, ἔφη ὁ Δει-
νόμαχος, ἐγὼ ἤκουσα ἐλάφου δὲ θηλείας, ἔτι παρθένου
καὶ ἀβάτου καὶ τὸ πρᾶγμα οὕτω πιθανώτερον ὥκῃ γὰρ
ἢ ἐλάφος, καὶ ἔρρωται μάλιστα ἐκ τῶν ποδῶν καὶ ὁ
λέων ἄλκιμος μὲν, καὶ τὸ λίπος αὐτοῦ, καὶ ἡ χεὶρ ἡ
δεξιὰ, καὶ αἱ τρίχες ἐκ τοῦ πώγωνος αἱ ὀρθαὶ, μεγάλας
δύναιτο, εἴ τις ἐπίσταιτο αὐτοῖς χρῆσθαι μετὰ τῆς οἰ-
κειᾶς ἐπωδῆς ἕκαστω. ποδῶν δὲ ἴασιν ἥκιστα ἐπαγγέλ-
εται. καὶ αὐτὸς, ἦδ' ὅς ὁ Κλεόδημος, οὕτω πάλαι
ἐγὶ γνωσκὸν ἐλάφου χρῆναι τὸ δέρμα εἶναι, διότι ὥκῃ
ἐλάφος. ἔναγχος δὲ Λίβυς ἀνὴρ σοφὸς τὰ τοιαῦτα,

tem, cursum statim venisse, prope illum affedi. Illi forte
iam de morbo partim dixerant, partim adhuc disputabant,
insuper vero etiam curationes unusquisque nonnullas sub-
iiciebant. Nam Cleodemus, si ergo, inquit, sinistra aliquis
humi tollat dentem mustelae, ita uti dixi interfecit, & exco-
riati modo leonis pelle deliget, ac deinde circumponat cruribus,
statim cessat dolor. Non leonina, inquit Dinomachus, audivi
equidem, sed cervae virginis & nondum initae: & probabilior
sic res est: celere enim cerva & robustum maxime pedibus. Et leo
fortis ille quidem, atque adeps illius & manus dextra, & pili
de barba recti, multum valeant, si quis cum suo quodque carmi-
ne adhibere possit. Pedum vero curationem minime promittit. Ipse
quoque, inquit Cleodemus, ita olim putabam, cervae oportere
pellem esse, propterea quod velox cerva. Sed nuper e Libya vir

μετεδίδαξέ με εἰπὼν ὠκυτέρους εἶναι τῶν ἐλάφων τοὺς
λέοντας. ἀμέλει, ἔφη, καὶ αἰροῦσιν αὐτὰς διώκοντες.
ἐπῆνεσαν οἱ παρόντες, ὡς εὖ εἰπόντος τοῦ Λίβυος. Ἐγὼ 8
δὲ, οἶσθε γὰρ, ἔφην, ἐπαυδαῖς τισὶ τὰ τοιαῦτα παύε-
σθαι, ἢ τοῖς ἐξωθεν παραρτήμασι, τοῦ κακοῦ ἔνδον δια-
τρίβοντος; ἐγέλασαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ δῆλοι ἦσαν
κατεγνακότες μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ἐπεὶ μὴ ἐπι-
σταίμην τὰ προδηλότατα, καὶ περὶ ὧν ἂν οὐδεὶς Φρονῶν
ἀντείποι, μὴ οὐχὶ οὕτως ἔχειν. ὁ μὲντοι ἱατρὸς Ἀντίγονος
ἐδόκει μοι ἡσθῆναι τῇ ἐρωτήσῃ μου· πάλαι γὰρ ἡμελεῖ-
το, οἶμαι, βοηθεῖν ἀξίων τῷ Εὐκράτει μετὰ τῆς τέχνης,
οἷου τε παραγγέλλαν ἀπέχεσθαι, καὶ λάχανα σιτεῖ-
σθαι, καὶ ὅλως ὑφαίρειν τοῦ τόνου. ὁ γὰρ Κλεάδης,
ὑπομειδιῶν ἅμα, Τί λέγεις, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ; ἀπι-
στον εἶναι σοι δοκεῖ τὸ ἐκ τῶν τριούτων γίγνεσθαι τινὰς
ὠφελείας ἐς τὰ νοσήματα; ἔμοι γε ἦν δ' ἐγὼ εἰ μὴ

7 Κατεγνακότες μου) Κατεγνακότες πολλὰν τὴν ἄνοιαν. αἰτιατικὰ
ἐπὶ γενικῆς Ἀττικῆς. V.

*sapiens taliam, aliter me docuit, cum diceret, velociore esse leo-
nes cervis. Nimirum, dicebat, capiunt illos etiam persecuti. Lau-
dabant praesentes Libyn, qui recte dixisset. At ego, Pu-
eris enim, dicebam, incantationibus quibusdam talia sedari, aut
rebus extra appensis, cum tamen intus habitet malum? Ride-
bant in hoc sermone meo, ac manifestum erat, condemna-
ri ab illis multam meam inscitiam, quando nescirem, quae
essent manifestissima, ac de quibus nemo sanus contradi-
ceret, quasi non ita se haberent. Verumtamen Antigonus
Medicus videbatur delectari mea interrogatione: olim enim,
puto, neglegebarur, qui auxilium de arte sua afferre vel-
let Eucrati, & vino illum abstinere iubens, & vesci oleri-
bus, & in universum de comentione remittere. Cleode-
mus ergo subridens, Quid ais, inquit, Tychiade? Incredibile
tibi videtur, quasdam exsistere e talibus utilitates ad morbos? Mi-
Lucian. Vol. VII.*

πάνυ τὴν ῥῖνα κορύζης μεστὸς εἶην, ὡς πιστεύσειν τὰ ἔξω
καὶ μηδὲν κοινωνοῦντα τοῖς ἐνδοθεν ἐπεγείρουσι τὰ νοσή-
ματα μετὰ ῥηματίων, ὡς Φατὲ, καὶ γοητείας τινὸς ἐν-
εργεῖν, καὶ τὴν ἰάσιν ἐπιπέμπειν προσαρτώμενα. τὸ δ'
οὐκ ἂν γένοιτο, οὐδ' ἦν ἐς τοῦ Νεμείου λέοντος τὸ δέρμα
ἐνδύσῃ τις ἐκκαίδεκα ὅλας μυγαλαῖς. ἐγὼ γοῦν αὐτὸν
τὸν λέοντα εἶδον πολλάκις χρωλεύοντα ὑπ' ἀλγηδόνων,
9 ἐν ὁλοκλήρῳ τῷ αὐτοῦ δέρματι. Πάνυ γὰρ ἰδιώτης, ἔφη
ὁ Δεινόμαχος, εἴ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐκ ἐμέλῃσέ σοι ἐκ-
μαθεῖν, ὃν τινα τρόπον ὠφελεῖ τοῖς νοσήμασι προσφερό-
μενα. καὶ μοι δοκεῖς, οὐδὲ τὰ προφανέστατα ἂν παρα-
δέξασθαι ταῦτα, τῶν ἐκ περιόδου πυρετῶν τὰς ἀποπομ-
πὰς, καὶ τῶν ἐρπετῶν τὰς καταβέλξεις, καὶ βουβώνων
ιάσεις, καὶ τᾶλλα ὅποσα καὶ αἱ γράες ἤδη ποιοῦσιν.
εἰ δὲ ἐκεῖνα γίγνεται ἅπαντα, τί δὴ ποτε οὐχὶ ταῦτα
οἴσῃ γίγνεσθαι ὑπὸ τῶν ὁμοίων; ἀπέραντα, ἦν δ' ἐγὼ,
ἑμπεραίνῃ, ὦ Δεινόμαχε, καὶ ἥλω, Φασίν, ἐκκρούεις

17 Καὶ ἥλω -- τὸν ἥλον) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀσυμφόροις ἀσύμφορα πρ-
στούμενων, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ψευδῶν εἰρηται τῷ λίνῳ λίγον συνάπτεις. V.

hi vero, inquam; nisi omnino pituita plenus mihi sit nasus, ut credam, externa, & quae nihil communicent cum internis rebus, morbos excitantibus, cum oculis quibusdam, ut dicitis, praestigiisque operosa esse, & sanationem, si appendantur, immittere? Enimvero hoc non contigerit, neque si quis in pelle de Nemeaeo leone sexdecim totas mustelas deliget. Ego enim leonem ipsum saepe claudicantem prae dolore in integra sua pelle vidi. Omnino nimium idiota es, ait Dinomachus, neque talia discere curasti, quemadmodum, cum morbis adhibentur, profint: ac videris mihi ne manifestissima quidem ista recipere, febrium intermittentium depulsiones, & serpentium mulcedines, & tumorum inguinalium sanationes, & reliqua, quae iam & anus faciunt. Si vero illa fiunt omnia, quidni & ista putabis fieri a similibus? Ea, quae non consequuntur, inquam, concludis, Dinomache, & clavo, quod

τὸν ἥλον. οὐδὲ γὰρ ἂ Φῆς, ταῦτα δῆλα μετὰ τοιαύτης
 δυνάμεως ἄγνομένα. ἦν γοῦν μὴ πείσης πρότερον ἐπά-
 γων τὸν λόγον διότι Φύσιν ἔχει γίγνεσθαι, τοῦ τε πυρε-
 τοῦ, καὶ τοῦ οἰδήματος δεδιότος, ἢ ὄνομα Θεοπέσιον, ἢ
 ῥῆσιν βαρβαρικὴν, καὶ διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ βουβῶνος δρα-
 πετεύοντος, ἐτι σοι γραῶν μῦθοι τὰ λεγόμενά ἐστι. Σὺ 10
 μοι δοκεῖς, ἦδ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, τὰ τοιαῦτα λέγων, οὐ-
 δὲ Θεοὺς εἶναι πιστεύειν, εἶγε μὴ οἶε τὰς ἰάσεις οἷόν τε
 εἶναι ὑπὸ ἱερῶν ὀνομάτων γίγνεσθαι. τοῦτο μὲν, ἦν δ'
 ἐγώ, μὴ λέγε, ὦ ἄριστε· καλύει γὰρ οὐδέν, καὶ Θεῶν
 ὄντων, ὅμως τὰ τοιαῦτα ψευδῆ εἶναι. ἐγὼ δὲ καὶ Θεοὺς
 σέβω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὁρῶ, καὶ ἂ εὖ ποιοῦσι τοὺς κά-
 μνοντας, ὑπὸ Φαρμάκων καὶ ἰατρικῆς, ἀνιστάντες. ὁ γοῦν
 Ἀσκληπιὸς αὐτὸς, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, ἥπια Φάρμα-
 κα πάσσοντες, ἐθεράπευον τοὺς νοσοῦντας, οὐ λέοντας
 καὶ μυγάλας περιάπτοντες. Ἐὰ τοῦτον, ἔφη ὁ Ἴων, ἐγὼ 11
 δὲ ὑμῖν θαυμάσιόν τι διηγῆσομαι. ἦν μὲν ἐγὼ μειράκιον

aiunt, clavum eiicis. Neque enim, quae dicis, ea tali potentia
 fieri manifestum est. Nisi enim prius eo conversa disputatione per-
 suaferis, quomodo fieri ista possint, metuente febrī aut tumore,
 vel divinum nomen, vel sermonem Barbaricum, & propterea de
 inguinibus aufugiente; adhuc quae dicis, aniles sunt fabulae. Vi-
 deris tu mihi, ait Dinomachus, talia qui dicas, neque Deos
 credere, si quidem non putas fieri posse, ut per divina nomina sa-
 nationes contingant. Illud quidem, inquam, noli dicere; vir opti-
 me. Nihil enim prohibet, etiam si Dii sunt, tamen talia esse men-
 dacia. Ego vero & colo Deos, & curationes illorum video, &
 quae bene faciant laborantibus, quos medicamentorum & medici-
 nae opera restituant. Aesculapius enim ipse, eiusque filii, medi-
 camentis bonis miscendis saniabant aegrotos, non leonibus muste-
 lisque alligandis. Omitte istum, inquit Ion. Ego mirabile quid-
 dam vobis enarrabo. Adolescentulus eram circa quatuor & decem

ἔτι, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν· ἦκε δέ τις ἀγγέλλων τῷ πατρὶ, Μίδαυ τὸν ἀμπελεργόν, ἐρρωμένον ἐς τὰ ἄλλα οἰκέτην, καὶ ἐργατικόν, ἀμφὶ πλήθουσιν ἀγορὰν, ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέντα, κεῖσθαι ἤδη σεσηπότα τὸ σκέλος. ἀναδοῦντι γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα, καὶ ταῖς χάραξι περιπλέκοντι, προσεπύσαν τὸ θηρίον, δακεῖν κατὰ τὸν μέγαν δάκτυλον, καὶ τὸ μὲν Φθάσαι, καὶ καταδῦναι αὐτῷ ἐς τὸν Φωλεόν, τὸν δὲ οἰμῶζειν, ἀπολλύμενον ὑπ' ἀλγυδόνων. ταῦτά τε οὖν ἀπηγγέλλετο, καὶ τὸν Μίδαυ ἐρωῶμεν αὐτὸν ἐπὶ σκίμποδος ὑπὸ τῶν ὁμοδούλων προσκομιζόμενον, ὅλον ἀσκήτοτα, πελιδνόν, μυδῶντα τὴν ἐπιφάνειαν, ὀλίγον ἔτι ἐμπνέοντα. λευπημένῳ δὲ τῷ πατρὶ, τῶν φίλων τις παρὼν, Θάρρει, ἔφη, ἐγὼ γάρ σοι ἄνδρα Βαβυλώνιον τῶν Χαλδαίων, ὡς φασιν, αὐτίκα μέτειμι, ὃς ἰάσεται τὸν ἄνθρωπον. καὶ ὡς μὴ διατρίβω λέγων, ἦκεν ὁ Βαβυλώνιος, καὶ ἀνέστησε τὸν Μίδαυ, ἐπὶ δὲ τινὶ ἐξελάσας τὸν ἰὸν ἐκ τοῦ σώματος, ἔτι καὶ προσαναρτήσας τῷ ποδὶ τεθνηκυίας

fere annos. Venit autem aliquis patri nuntians, Midam vinitorem, robustum cetera servum, & efficacem, pleno foro a serpente morsum, iacere iam putrescente crure. Deliganti enim palmites, & palis applicanti, adrepentem viperam, morsu appetiisse pollicem, ac subito suam rursus cavernam subuisse: illum vero plorare, qui periret doloribus. Haec igitur nuntiabantur: ac Midam videbamus ipsum in grabato afferri a conservis, totum tumore inflatum, luridum, putrescentem iam, quod oculis cerneret, aegre adhuc spirantem. Tristi autem patri amicorum aliquis, qui forte aderat, Bono es animo, inquit, ego enim tibi Babylonium hominem, de Chaldaeis, quos vocant, statim arcesso, qui sanabit hominem. Et ne moras narrandi faciam, venit Babylonius, restituit Midam, carmine quodam eiciens de corpore venenum, cum alligaret insuper pedi illius lapidem, quem

παρθένου λίθον ἀπὸ τῆς στήλης ἐκκόψας. καὶ τοῦτο μὲν
 ἴσως μέτριον, καίτοι ὁ Μίδας αὐτὸς ἀράμενος τὸν σκίμ-
 ποδα, ἐφ' οὗ ἐκεκόμιστο, ὥχετο ἐς τὸν ἀγρὸν ἀπιών.
 τοσοῦτον ἡ ἐπαρδὴ ἐδυνήθη, καὶ ὁ στηλίτης ἐκεῖνος λίθος.
 Ὁ δὲ καὶ ἄλλα ἐποίησε θεσπέσια ὡς ἀληθῶς. ἐς γὰρ 12
 τὸν ἀγρὸν ἐλθὼν ἔωθεν, ἐπειπὼν ἱερατικά τινα ἐκ βίβλου
 παλαιᾶς ὀνόματα ἑπτὰ, θείῳ καὶ δαδὶ καθαγνίσας
 τὸν τόπον, περιελθὼν ἐς τρίς, ἐξήλασεν ὅσα ἦν ἔρπετα
 ἐντὸς τῶν ὄρων. ἦγον οὖν ὥσπερ ἐλκόμενοι πρὸς τὴν ἐπα-
 ρδην ὅφεις πολλοὶ, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κερά-
 σται, καὶ ἀκοντίαι, φρῦναι τε, καὶ φύσαλοι· ἐλείπετο
 δὲ εἰς δράκων παλαιός, ὑπὸ γῆρας, οἶμαι, ἐξερπύσαι
 μὴ δυνάμενος, παρακούσας τοῦ προστάγματος· ὁ δὲ
 μάγος, οὐκ ἔφη παρῆναι ἅπαντας, ἀλλ' ἓνα τινὰ τῶν
 ὀφειῶν τὸν νεώτατον χειροτονήσας, πρὸς βευτὴν ἔπεμψεν
 ἐπὶ τὸν δράκοντα, καὶ μετὰ μικρὸν ἦκε καὶ κείνος. ἐπεὶ δὲ
 συνηλίσθησαν, ἐνεφύσησε μὲν αὐτὰ ὁ Βαβυλώνιος, τὰ

de columella sepulcrali virginis defunctae exciderat. Atque hoc
 fortassis mediocre videatur : quamquam ipse Midas, sublatο, in
 quo portatus fuerat, grabato, discedens rus abiit. Tantum car-
 men illud valuit & ille lapis de sepulcro. At ille alia quoque pa-
 travit vere divina. In praedium enim cum abiisset, mane, pronun-
 tiatis ex veteri libro sanctis septem nominibus, loco per sulphur
 & facem tribus circuitibus lustrato, quotquot intra fines illos fue-
 rant serpentes eiecit. Veniebant igitur velut tracti ad incantatio-
 nem angues multi & aspidēs, & viperae, ac ceraestae, & iaculi,
 & rubetae ac bufones. Remanserat draco unus vetulus, qui prae
 senio, arbitror, non poterat erepere, ac propterea dicto audiens
 non fuerat. At Magus negat omnes adesse, atque unum serpen-
 tium minimum natu electum, legatum mittit ad draconem. Et
 venit paulo post iste etiam. Cum vero congregati essent, afflavit

13 δὲ αὐτίκα μάλα κατεκαύθη ἅπαντα ὑπὸ τῷ Φουσηματι, ἡμεῖς δὲ ἐθαυμάζομεν. Εἰπέ μοι, ὦ Ἴων, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ ὄφης, ὁ πρεσβυτέρης ὁ νέος, ἄρα καὶ ἐχειραγωγέει τὸν δράκοντα ἤδη, ὡς Φῆς, γεγηρακότα, ἡ σκίπωνα ἔχων ἐκεῖνος, ἐπεστηρίζετο; σὺ μὲν παίζεις, ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπιστότερος ὢν σου πάλαι τὰ τοιαῦτα, (ὥμην γὰρ οὐδενὶ λόγῳ δυνατόν γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι) ὅμως ὅτε τὸ πρῶτον εἶδον πετόμενον τὸν ξένον τὸν βάρβαρον, (ἐξ Ἵπερβορέων δὲ ἦν, ὡς ἔφασκεν) ἐπίστευσα, καὶ ἐνικήθην, ἐπεπολὺ ἀντισχῶν. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, αὐτὸν ὁρῶντα διὰ τοῦ ἀέρος φερόμενον, ἡμέρας οὔσης, καὶ ἐφ' ὕδατος βαδίζοντα, καὶ διὰ πυρὸς διεξιόντα, καὶ σχολῇ, καὶ βάθῃ; σὺ ταῦτα, ἦν δ' ἐγὼ, εἶδες, τὸν Ἵπερβόρεον ἄνδρα πετόμενον, ἡ ἐπὶ τοῦ ὕδατος βεβηκότα; καὶ μάλα, ἦδ' ὅς, ὑποδεδεμένον γε καρβατίνας, οἷα μάλιστα ἐκεῖνοι ὑποδύνται. τὰ μὲν γὰρ σμικρὰ

7 Δυνατὸν πιστεῦσαι) Γραι. δυνατόν γίγνεσθαι. G. 15 Καρβαττίας) Καρβαττίαι τὰ τραχέα καὶ ποιμνικὰ ὑποδήματα, ἃ καὶ ἀρβύλας φασίν. V.

illos Babylonius: at illi confestim ab illo ipso flatu, nobis admirantibus, combusti sunt. Dic mihi, Ion, dicebam ego, serpens ille legatus, iunior, numquid manu ducebat draconem vetulum, ut dicebas? an ille scipione nixus ingrediebatur? Tu quidem ludis, Cleodemus inquit: ego vero & ipse magis etiam, quam tu, incredulus circa talia cum essem, (fieri enim nullo modo posse putabam, ut ea crederem) tamen, ut primum volentem vidi peregrinum, barbarum, erat autem, ut distabat, ex Hyperboreis, credidi, & diu relustatus tandem vinci me passus sum. Quid enim facerem, qui viderem illum, sudo die, per aërem ferri, super aqua incedere, per ignem transire otiose & gradatim? Tu haec, inquam ego, vidisti, Hyperboreum hominem volare, & super aqua incedere? Ego vero, inquit, calceatum quidem crudo corio, ut plerumque illi calceantur. Nam parva illa quid dē-

ταῦτα, τί χρὴ καὶ λέγειν, ὅσα ἐπεδείκνυτο, ἔρωτας
ἐπιπέμπων, καὶ δαίμονας ἀνάγων, καὶ νεκροὺς ἐώλους
ἀνακαλῶν, καὶ τὴν Ἑκάτην αὐτὴν ἐναργῇ παρίστας,
καὶ τὴν Σελήνην κατασπῶν. Ἐγὼ γοῦν διηγῆσομαι ὑμῖν 14
ἃ εἶδον γενόμενα ὑπ' αὐτοῦ ἐν Γλαυκίου τοῦ Ἀλεξι-
κλέους. ἄρτι γὰρ ὁ Γλαυκίας, τοῦ πατρὸς ἀποθανόντος,
παραλαβὼν τὴν οὐσίαν, ἠράσθη Χρυσίδος τῆς Δημαι-
νέτου θυγατρὸς. ἐμοὶ δὲ διδασκάλῳ ἐχρήτα πρὸς τοὺς
λόγους· καὶ εἰ γε μὴ ὁ ἔρως ἐκεῖνος ἀπσχόλησεν αὐ-
τὸν, ἅπαντα ἂν ἤδη τὰ τοῦ Περιπάτου ἠπίσταντο· ὃς καὶ
ὀκτωκαιδεκαέτης ὢν, ἀνέλυε, καὶ τὴν Φυσικὴν ἀκρόασιν
μετεληλύθει εἰς τέλος· ἀμχανῶν δὲ ὁμῶς τῷ ἔρωτι,
μηνύει μοι τὸ πᾶν. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκὸς ἦν, διδάσκαλον
ὄντα, τὸν Ὑπερβόρεον ἐκείνον μάγον ἄγω πρὸς αὐτὸν,
ἐπὶ μναῖς τέσσαρσι μὲν τὸ παραυτίκα· (ἔδει γὰρ προ-
τελέσαι τι πρὸς τὰς Θυσίας) ἑκαίδεκα δὲ εἰ τύχοι τῆς
Χρυσίδος. ὁ δὲ αὐξομένην τηρήσας τὴν σελήνην, (τότε γὰρ
7 Δαμιάνιτου) Γράφεται καὶ Δημίου, V.

cere opus est, quae ostendit, immittendis amoribus, daemonibus
evocandis, mortuis veteribus revocandis in vitam, ipsa Hecate
manifesto sistenda, ac detrahenda Luna. Ego enim enarrabo vo-
bis, quae vidi ab eo fieri apud Glauciam Alexiclis. Glaucias
enim cum, patre vix mortuo, adisset hereditatem, amore captus est
Chrysidis Demaeneti filiae. Me autem philosophiae tum magistro
utebatur: ac nisi amor illum detinisset, omnia iam Peripateticae
scholae placita didicisset, qui duodeviginti annorum adolescens
iam analysi uteretur, & acroamaticos de natura libros ad finem
usque pertrahasset. Attamen consilii circa suum amorem inops,
omnia mihi indicat. Ego vero, quod magistrum decebat, Hyper-
boreum illum magum ad eum deduco, quatuor in praesens mina-
rum mercede interposita; oportebat enim statim numerare aliquid
ad sacrificia: sexdecim vero, si frui daretur Chryside. Ille vero
plenam cum servasset Lunam, (tum enim plerumque talia sacra

ὡς ἐπιτοπολὺ τὰ τοιαῦτα τελεσιουργεῖται) Βόβρον τε ὀρυζάμενος ἐν αἰθρίῳ· τινὶ τῆς οἰκίας, περὶ μέσας νύκτας ἀνεκάλεσεν ἡμῖν πρῶτον μὲν τὸν Ἀναξικλέα τὸν πατέρα τοῦ Γλαυκίου, πρὸ ἑπτὰ μηνῶν τεθνεῶτα· ἡγανάκτει δὲ ὁ γέρον ἐπὶ τῷ ἔρωτι, καὶ ὠργίζετο, τὰ τελευταῖα δὲ ὁμῶς ἐΦῆκεν αὐτῷ ἔρᾶν. μετὰ δὲ τὴν Ἑκάτην τε ἀνήγαγεν ἐπαγομένην τὸν Κέρβερον, καὶ τὴν Σελήνην κατέσπασε, πολύμορφόν τι θεάμα, καὶ ἄλλοτε ἄλλοῖόν τι φανταζόμενον. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον γυναικείαν μορφήν ἐπεδείκνυτο, εἴτα βούς ἐγένετο πάγκαλος, εἴτα σκύλαξ ἐφαίνετο. τέλος δ' οὖν ὁ Ὑπερβόρεας ἐκ πηλοῦ ἐρωτικῶν τι ἀναπλάσας, Ἀπιβί, ἔφη, καὶ ἄγε Χρυσίδα. καὶ ὁ μὲν πηλὸς ἐξέπτато, καὶ μετὰ μικρὸν δὲ ἐπίσθη κόπτουσα τὴν θύραν ἐκείνην, καὶ εἰσελθοῦσα περιβάλλει τὸν Γλαυκίαν, ὡς ἂν ἐμμανέστατα ἐρῶσα, καὶ συνῆν ἄχρι δὴ ἀλεκτρυόνων ἠκούσαμεν ἀδόντων. τότε δὴ ἤτε σελήνη ἀνέπτατο ἐς τὸν οὐρανόν, καὶ ἡ Ἑκάτη ἔδυ κατὰ τῆς γῆς, καὶ τὰ ἄλλα φάσματα ἠφανίσθη, καὶ τὴν Χρυσίδα

peraguntur) fossa in subdivali domus depressa, circa mediam noctem evocavit nobis primo quidem Anaxiclem, patrem Glauciae, ante menses septem defunctum. Graviter autem ferebat senex amorem, atque irascebatur: denique vero tamen amare illi permisit. Post vero Hecaten evocavit, quae Cerberum secum duceret, & Lunam detraxit, multiforme spectaculum, diversamque prae se speciem ferens. Primo quidem muliebrem prae se formam gerebat: sum bos fiebat pulcherrima: deinde catella videbatur. Tandem Hyperboreus de luto cum finxisset parvulum Cupidinem, Abi, inquit, adduc Chrysidem! Avolat lutum, nec ita multo post adfuit illa pulsans ianuam: & ingressa Glauciam amplectitur, ut quae ad summum furorem usque amaret hominem, fuitque cum illo, dum gallorum cantum audiremus. Tunc nempe Luna evolvit in coelum, & terram Hecate subit, & reliqua spectra eva-

ἐξεπέμψαμεν περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ λυκαυγές. Εἰ ἰς ταῦτα εἶδες, ὦ Τυχιάδῃ, οὐκ ἂν ἔτι ἡπίστησας εἶναι πολλὰ ἐν ταῖς ἐπωδαῖς χρήσιμα. εὖ λέγεις, ἦν δ' ἐγὼ, ἐπίστευον γὰρ ἂν εἶγε εἶδον αὐτὰ, νῦν δὲ συγγνώμη, οἶμαι, εἰ μὴ τὰ ὅμοια ὑμῖν ὁξυδερκεῖν ἔχω· πλὴν ἀλλ' οἶδα γὰρ τὴν Χρυσίδα ἣν λέγεις, ἐραστὴν γυναῖκα καὶ πρόχειρον· οὐχ ὁρῶ δὲ τίνος ἕνεκα ἐδεήθητε ἐπ' αὐτὴν τοῦ πηλίνου πρεσβευτοῦ, καὶ μάγου τοῦ ἐξ Ὑπερβορέων, καὶ σελήνης αὐτῆς, ἣν εἴκοσι δραχμῶν ἀγαγεῖν ἐς Ὑπερβορέους δυνατόν ἦν. πάνυ γὰρ ἐνδίδωσι πρὸς ταύτην τὴν ἐπωδὴν ἡ γυνή, καὶ τὸ ἐναντίον τοῖς Φάσμασι πέπονθεν. ἐκεῖνα μὲν γὰρ ἦν φόβον ἀκούσῃ χαλκοῦ, ἡ σιδήρου, πέφευγε. καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς Φατε. αὐτὴ δὲ ἂν ἀργυρίον που ψοφῇ, ἔρχεται πρὸς τὸν ἦχον· ἄλλως τε καὶ θαυμάζω αὐτοῦ τοῦ μάγου, εἰ δυνάμενος αὐτὸς ἐρασθῆναι πρὸς τῶν πλουσιωτάτων γυναικῶν, καὶ τάλαντα ὅλα παρ' αὐτῶν λαμβάνειν, ὃ δὲ τεττάρων μνῶν, πάνυ σμικρολόγος

nuere, & emisimus, circa ipsum fere diluculum, Chrysidem. Haec si vidisses, Tychiade, non amplius fidem negares dicentiibus, esse multa in incantationibus utilia. Recte, inquam, mones. Crederem enim, ea si vidissem. Nunc autem venia, puto, parata est, si non ita acute, ut vos, videre talia possum. Verum enimvero, novi enim Chrysidem, quam dicis, amatricem mulierem, facilemque & promptam, non video, quam ab causam opus habueritis legato ad illam luteo, aut mago ex Hyperboreis, ipsaque adeo luna; quam viginti drachmis ad ipsos abducere licebat Hyperboreas. Omnino tali carmini cedit mulier, & contrario spectris ingenio est. Nam illa si strepitum audiant aeris aut ferri, fugiunt; nempe & haec vos dicitis: haec autem argentum si qua tinniat, venit ad sonum. Alioquin ipsum quoque Magum admiror, si, cum possit ipse amari a divissimis mulieribus, & solida ab illis talenta accipere, pro quatuor minis fordidus homo Glauciam reddis

ὦν, Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεται. γελοῖα ποιεῖς, ἔφη
 16 ὁ Ἴων, ἀπιστῶν ἅπασιν. Ἐγὼ γοῦν ἠδέως ἀν' ἐροίμην σε
 τί περὶ τούτων φῆς, ὅσοι τοὺς δαιμονῶντας ἀπαλλάτ-
 τουσι τῶν δειμάτων, οὕτω σαφῶς ἐξάδοντες καὶ τὰ
 φάσματα. καὶ ταῦτα οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν, ἀλλὰ πάντες
 ἴσασι τὸν Σύρον τὸν ἐκ τῆς Παλαιστίνης, τὸν ἐπὶ τούτων
 σοφιστὴν, ὅσους παραλαβὼν καταπίπτοντας πρὸς τὴν
 σελήνην, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ διαστρέφοντας, καὶ ἄφροῦ
 πιμπλαμένους τὸ στόμα, ὅμως ἀνίστησι καὶ ἀποπέμ-
 πει ἀρτίους, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δει-
 νῶν. ἐπειδὴν γὰρ ἐπιστῇ κειμένοις, καὶ ἔρηται ὅθεν εἰσε-
 ληλύθασιν εἰς τὸ σῶμα, ὁ μὲν νοσῶν αὐτὸς σιωπᾷ, ὁ
 δαίμων δὲ ἀποκρίνεται ἐλληνίζων, ἢ βαρβαρίζων, ἢ ὅθεν
 ἀν' αὐτὸς ἦ, ὅπως τε καὶ ὅθεν ἐπῆλθεν ἐς τὸν ἄνθρωπον· ὁ
 δὲ ὅρκους ἐπάγων, εἰ δὲ μὴ πεισθεῖη, καὶ ἀπειλῶν, ἐξ-
 ελαύνει τὸν δαίμονα. ἔγω γ' οὖν καὶ εἶδον ἐξιόντα μέλανα,
 καὶ καπνώδη τὴν χροίαν. οὐ μέγα, ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦ-
 τά σε ὁρᾶν, ὦ Ἴων, ὥγε καὶ αἱ ιδεαὶ αὐταὶ φαῖνONTαι,

*amabilem. Ridicule facis, inquit Ion, qui fidem neges omnibus. Itaque lubens interrogaverim te, de illis quid sentias, qui dæmoniacos liberant terroribus, aperte adeo ipsa quoque spectra ex-
 cantantes? Et hæc me dicere nihil opus est: sed norunt omnes Syrum illum e Palæstina, talium curationum Sophistam: quot ille traditos sibi cadentes ad Lunam, distorquentes oculos, spuma os repletum habentes, tamen suscitatur, & sanos dimittit magna mercede malis liberatos. Cum enim adstat iacentibus, & interro-
 gat, unde intraverint in corpus? ipse quidem tacet ægrotus: re-
 spondet vero Graece vel Barbare daemon, tum unde fit ipse, tum quomodo atque unde venerit in hominem: tum iste adiuratione, &, si non pareat, minis daemone expellit. Atque ego vidi etiam exeuntem nigro colore & fumoso. Non erat magnum, inquam, talia te videre, Ion, cui ipsæ etiam ideæ appareant, quas Pla-*

αἷς ἀπατῆρ ὑμῶν Πλάτων δεικνυσιν, ἀμαυρόν τι θεά-
 μα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώττοντας. Μόνος γὰρ 17
 Ἴων, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τὰ τοιαῦτα εἶδεν, οὐχὶ δὲ καὶ
 ἄλλοι πολλοὶ δαίμοσιν ἐντετυχήκεσαν, οἱ μὲν νύκτωρ,
 οἱ δὲ μεθ' ἡμέραν; ἐγὼ δὲ οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ μυριάκις
 ἤδη τὰ τοιαῦτα τεθέαμαι. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐταραττό-
 μην πρὸς αὐτὰ, νῦν δὲ ὑπὸ τοῦ ἔθους, οὐδέν τι παράλο-
 γον ὄραν μοι δοκῶ, καὶ νῦν μάλιστα, ἐξ οὗ μοι τὸν δα-
 κτύλιον ὁ Ἀραψ ἔδωκε, σιδήρου τοῦ ἐκ τῶν σταυρῶν πε-
 ποιημένον, καὶ τὴν ἐπαρδὴν ἐδίδαξε τὴν πολυώνυμον, ἐκτὸς
 εἰ μὴ καί μοι ἀπιστήσεις, ὦ Τυχιάδῃ. καὶ πῶς ἂν, ἦν
 δ' ἐγὼ, ἀπιστήσαιμι Εὐκράτει τῷ Δεῖνωνος, σοφῶ ἄν-
 δρὶ μάλιστα, καὶ ἐλευθερίως τὰ δοκοῦντά οἱ λέγοντι οἵ-
 κοι παρ' αὐτῷ μετ' ἐξουσίας; Τὸ γοῦν περὶ τοῦ ἀνδριάν- 18
 τος, ἡδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, ἅπασι τοῖς ἐπὶ τῆς οἰκίας, ὅσαι
 νύκτες Φαινόμενον, καὶ παισὶ, καὶ νεανίαις, καὶ γέρου-
 σι, τοῦτο οὐ παρ' ἐμοῦ μόνον ἀκούσεως ἂν, ἀλλὰ καὶ
 παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀπάντων. ποίου, ἦν δ' ἐγὼ, ἀνδριάν-

to, pater vester, ostendit, evanidum ac tenue spectaculum, quan-
tum ad nos, qui caecutimus. Nempe solus talia, Eucrates in-
quit, vidit Ion? nonne etiam alii multi inciderunt in daemones,
noctu partim, partim interdū? Ego vero non semel, sed decies mil-
lies iam vidī talia. Ac primo quidem ad ea perterrebar. Iam vero
ob consuetudinem inusitatum nihil videre mihi videor: & nunc ma-
xime, a quo tempore anulum mihi dedit Arabs, de ferro patibul-
orum factum, & carmen me multorum nominum docuit: nisi for-
te nec mihi credis, Tychiade. Et quomodo, inquam, non cre-
dam Eucrati Dinonis filio, sapientissimo viro, & libere, quae sibi
videntur, & cum auctoritate, domi suae dicenti? Illud enim de
statua, inquit Eucrates, quod domesticis omnibus quot noctibus
apparet, & pueris, & adolescentibus, & senibus, illud igitur non
ex me solo audias, sed ex nostris omnibus. De qua, inquam,

τος ; Οὐχ εἰώρακας, ἔφη, εἰσιὼν ἐν τῇ αὐλῇ ἐστηκότα
 πάγκαλον ἀνδριάντα, Δημητρίου ἔργον τοῦ ἀνθρωπο-
 ποιού; μῶν τὸν δισκεύοντα, ἦν δ' ἐγώ, Φῆς, τὸν ἐπικε-
 κυφότα κατὰ τὸ σχῆμα τῆς ἀΦέσεως, ἀπεστραμμένον
 εἰς τὴν δισκοφόρον, ἥρέμα ὀκλαζόντα τῷ ἐτέρῳ, εοικότα
 ξυναναστησομένῳ μετὰ τῆς βολῆς; οὐκ ἐκέινον, ἦδ' ὅς,
 ἐπεὶ τῶν Μύρωνος ἔργων ἐν καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ δισκοβό-
 λος, ὃν λέγεις; οὐδὲ τὸν παρ' αὐτόν, Φημι, τὸν διαδού-
 μενον τὴν κεφαλὴν τῇ ταινίᾳ τὸν καλόν Πολυκλείτου
 γὰρ τοῦτο ἔργον. ἀλλὰ τοὺς μὲν ἐπὶ τὰ δεξιὰ εἰσιόντων,
 ἄΦες, ἐν οἷς καὶ τὰ Κριτίου τοῦ Νησιώτου πλάσματα
 ἐστήκεν, οἱ τυραννοκτόνοι. σὺ δὲ εἴ τινα παρὰ τὸ ὕψος τὸ
 ἐπιρρέον εἶδες προγαστόρα, Φαλαντίαν, ἡμίγυμνον τὴν
 ἀναβολὴν, ἠνεμωμένον τοῦ πάγωνος τὰς τρίχας ἐνίας,
 ἐπίσημον τὰς Φλέβας, αὐτοανθρώπων ὅμοιον, ἐκέινον λέ-
 19 γω, Πέλιχος ὁ Κορίνθιος στρατηγὸς εἶναι δοκεῖ. Νῆ Δί',

9 Πολυκλείτου γὰρ) Γραφεὺς ὁ καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς τῶν εἰσά-
 Πολύκλετος ὅσπερ καὶ ὁ Εὐφράτωρ. γεται θαυμάζω. V.

*statua? Non vidisti, inquit, ingrediens, in aula stans signum
 pulcherrimum, Demetrii opus, statuarum humanarum artificis?
 Num discobolon, inquam, dicis, incurvantem se ad habitum
 emittendi iam disci, reflexo vultu ad eam, quae discum attulit,
 paulum submisso genu altero, ut in ipso statim iactu surrecturus
 una videatur? Non, inquit, illud, quandoquidem Myronis ope-
 rum & ipsum est, discobolus, quem dicis. Neque illud iuxta stans
 dico, illud taenia redimitum caput, pulchrum; istud enim Poly-
 cleti opus. Sed omitte, quae sunt ad dextram introeuntium, in
 quibus Critiae Nefotae opera stant, Tyrannicidae. Tu vero se
 quam vidisti statuam ad influentem aquam, ventre prominulo, cat-
 vum, seminudam amictu, cuius barbae pilos aliquot ventus vide-
 tur iactare, insignes habentem venas, indiscreta hominis similitu-
 dine, illam dico: Pelichus Corinthiorum dux videtur. Per Iovem,*

ἦν δ' ἐγὼ, εἰδὼν τινα ἐπὶ τὰ δεξιὰ τοῦ Κρόνου, ταινίας καὶ στεφάνους ξηροὺς ἔχοντα, κεχρυσωμένον πετάλοις τὸ στήθος. ἐγὼ δὲ, ὁ Εὐκράτης ἔφη, ἐκεῖνα ἐχρύσωσα, ὅποτε μ' ἰάσατο διὰ τρίτης ὑπὸ τοῦ ἡπιάλου ἀπολλύμενον. ἦν γὰρ καὶ ἰατρός, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ βέλτιστος οὗτός Πέλιχος; ἔστι, καὶ μὴ σκῶπτε, ἦδ' ὅς ὁ Εὐκράτης· ἢ σε οὐκ εἰς μακρὰν μέτεισιν ὁ ἀνὴρ· οἶδα ἐγὼ ὅσον δύναται οὗτος ὁ ὑπὸ σοῦ γελάμενος ἀνδριάς· ἢ οὐ νομίζεις τοῦ αὐτοῦ εἶναι καὶ ἐπιπέμπειν ἡπιάλους, οἷς ἂν ἐθέλοι, εἶγναι καὶ ἀποπέμπειν δυνατόν αὐτῷ; ἴλεως, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστω ὁ ἀνδριάς, καὶ ἡπιος οὕτως ἀνδρεῖος ὢν. τί δ' οὖν καὶ ἄλλο ποιῶντα ὁράτε αὐτὸν ἅπαντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ; ἐπειδὴν τάχιστα, ἔφη, νῦν γένηται, ὁ δὲ καταβὰς ἀπὸ τῆς βάσεως, ἐφ' ἣ ἔστηκε, περίεισιν ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν, καὶ πάντες ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ, ἐνίστε καὶ ἄδοντι· καὶ οὐκ ἔστιν ὄντινα ἡδίκησεν, ἐκτρέπεσθαι γὰρ χρή μόνον· ὁ δὲ παρέρχεται, μηδὲν ἐνοχλήσας τοὺς ἰδόντας· καὶ μὴν

4 Ἡπιάλου) Ἡπίαιος εἶδος πυρετοῦ ἢ παροξυσμοῦ. G.

inquam, vidi quandam ad dextram Saturni, vittas habentem & corollas aridas, cuius pectus bracteis inauratum est. At ego, inquit Eucrates, inauravi illa, cum me sanasset, tertium iam febri queruera pereuntem. Fuit nempe medicus etiam optimus ille Pelichus? Est; & noli irridere, inquit Eucrates, aut non ita multo post ille te vir ulciscetur. Novi ego, quid possit ista derisa a te statua. Aut non putas eiusdem esse immittere, quibus velit, querqueras, si expellere potest? Propitia, inquam, sit & placata virilis adeo statua! quid igitur aliud quoque facientem, quicumque in domo es, videas? Cum primum, inquit, nox oritur, descendens de sua basi, in qua stat, domum orbe quodam circumit, & omnes illi occurrunt, nonnunquam etiam cantanti, neque est, quem laeserit: modo opus est, ut illi decedatur: sic praeterit, nulla molestia afficiens

καὶ λούεται τὰ πολλὰ, καὶ παίζει δι' ὅλης νυκτός, ὥστε ἀκούειν τοῦ ὕδατος ψοφούντος. ὅρα τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ οὐχὶ Πέλιχος ὁ ἀνδρίας, ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρής ὁ τοῦ Μίνως ἦ. καὶ γὰρ ἐκεῖνος χαλκοῦς τις ἦν, τῆς Κρήτης περίπολος. εἰ δὲ μὴ χαλκοῦ, ὧ Εὐκράτες, ἀλλὰ ξύλου ἐπεποίητο, οὐδὲν αὐτὸν ἐκώλθεν οὐ Δημητρίου ἔργον εἶναι, ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων. δραπετεύει γοῦν, ὡς
 20 Φῆς, ἀπὸ τῆς βάσεως καὶ οὗτος. Ὅρα, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ, μὴ σοι μεταμελήσῃ τοῦ σκώμματος ὕστερον. οἶδα ἐγὼ, οἷα ἔπαθεν ὁ τοὺς ὀβολοὺς ὑφελόμενος, οὗς κατὰ τὴν νομηνίαν ἐκάστην τίθεμεν αὐτῷ. πάνδεινα ἐχρῆν, ὁ Ἴων ἔφη, ἱερόσυλόν γε ὄντα. πῶς οὖν αὐτὸν ἡμύνατο, ὧ Εὐκράτες; ἐβέλω γὰρ ἀκοῦσαι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οὐτοσὶ Τυχιάδῃς ἀπιστήσῃ. πολλοὶ, ἦ δ' ὅς, ἐκείντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ, καὶ ἄλλα νομίσματα ἔνια ἀργυρᾷ πρὸς τὸν μηρὸν, κηρῷ κεκολλημένα, καὶ πέταλα

7 Ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων) Τοῦτο οὐ μάτην εἶπεν. ἀλλ' ἐπειδὴ πρῶτος Δαίδαλος ἀγαλμα εἰργάσατο περισκελές, τῶν πρὸ αὐ-

τοῦ πάντων τεχνιτῶν συμβεβηκότα τὰ ποδὲ ἀποτελούντων, παρίσχει Φήμην, ὡς τὰ τοῦ Δαιδάλου ἀγάλματα κινεῖται αὐτόματα. V.

videntes. Quin etiam lavat saepe, & tota nocte ludit, ut strepitus aquae exaudiat. Vide ergo, dicebam, ne non Pelichus sit illa statua, sed Cretensis Talus, Minois filius. Nam & ille aeneus erat Cretae circuitor. Si vero non ex aere, sed ex ligno factus esset, Eucrates, nihil prohiberet non Demetrii esse opus, sed unum de Daedali artificibus. Nam, ut ais, fugit de sua basi hic quoque. At tu vide, inquit, Tychiade, ne dicti te postea poeniteat. Novi ego, quid usu venerit ei, qui obolos furatus fuerat, quos singulis noviluniis ipsi offerimus. Gravissima quidem oportuit evenire, inquit Ion, sacrilego. Quomodo igitur ultus est illum, Eucrates? volo enim audire, etsi fidem vel maxime hic Tychiades negaturus sit. Multi, inquit, oboli ad pedes illius iacebant, & nummi aliquot alii argentei ad femur ipsius cera agglutinati, &

ἐξ ἀργύρου, εὐχαὶ τινὸς, ἢ μισθὸς ἐπὶ τῇ ἰάσει, ὅποσοι
 δι' αὐτὸν ἐπαύσαντο πυρετῶ ἔχόμενοι. ἦν δὲ ἡμῖν Λίβυς
 τις οἰκέτης, κατάρατος, ἱπποκόμος. οὗτος ἐπεχείρησε
 νυκτὸς ὑφελῆσθαι πάντα ἐκεῖνα, καὶ ὑφείλετο κατα-
 βεβηκότα ἤδη τηρήσας τὸν ἀνδριάντα. ἐπεὶ δὲ ἐπανελθὼν
 τάχιστα ἔγνω περισεσλημένος ὁ Πέλιχος, ὅρα ὅπως
 ἡμύνατο, καὶ κατεφώρασε τὸν Λίβυν. δι' ὅλης γὰρ τῆς
 νυκτὸς περιήει ἐν κύκλῳ τὴν αὐλὴν ἄθλιος, ἐξελθεῖν οὐ
 δυνάμενος, ὥσπερ ἐς Λαβύρινθον ἐμπεσὼν, ἄχρι δὴ
 κατελήφθη ἔχων τὰ Φώρια, γενομένης τῆς ἡμέρας. καὶ
 τότε μὲν πληγὰς οὐκ ὀλίγας ἔλαβεν ἀλούς· οὐ πολὺν δὲ
 ἐπιβίους χρόνον, κακὸς κακῶς ἀπέθανε, μαστιγούμε-
 νος, ὡς ἔλεγε, κατὰ τὴν νύκτα ἐκάστην, ὥστε καὶ μώ-
 λωπας ἐς τὴν ἐπιούσαν φαίνεσθαι αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ σώ-
 ματος. πρὸς ταῦτα, ὦ Τυχιάδῃ, καὶ τὸν Πέλιχον σκώ-
 πτε, καὶ με, ὥσπερ τὸν Μίνωος ἡλικιώτην, παραπαίειν
 ἤδη δόκει. ἀλλ', ὦ Εὐκράτες, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστ' ἂν ὁ χαλ-
 κὸς μὲν χαλκὸς, τὸ δὲ ἔργον Δημήτριος ὁ Ἀλωπεκῆβεν

*argenti bracteolae, votum cuiusdam, aut sanationis merces eorum,
 qui per ipsum febri erant liberati. Erat vero nobis servus e Li-
 bya, sacer homo, equiso. Hic ausus est noctu suffurari omnia
 illa, & suffuratus est, observato tempore, ubi descenderat statua.
 Cum primum vero rediens cognovit, se spoliatum esse, Pelichus,
 vide quomodo ultus sit Libyn, ac deprehenderit. Tota enim nocte
 in aula in orbem circumiit infelix, qui exire non posset, velut
 in Labyrinthum delapsus, dum die exorto deprehenderetur cum
 rebus furivis. Ac tum quidem deprehensus plagas accepit non
 paucas. Non diu vero cum supervixisset, malus male perit, qui
 diceret, singulis se noctibus flagellari, adeo ut vibices etiam po-
 stridie illius in corpore apparent. Post haec, Tychiade, & Pe-
 lichum deride, & me, ut Minois aequalem, delirare puta. Ve-
 rum, Eucrates, inquam, quamdiu quod aes est, aes erit, & opus*

- εἰργασμένος ἦ, οὐ θεοποιός τις, ἀλλ' ἀνθρωποποιός ὢν, οὔποτε φοβήσομαι τὸν ἀνδριάντα Περίχου, ὃν οὐδὲ ζῶν-
 21 τα πάντα ἐδεδίειν, ἀπειλοῦντά μοι. Ἐπὶ τούτοις Ἀντί-
 γονος ὁ ἰατρός εἶπε· καί μοι, ὦ Εὐκράτες, Ἱπποκράτης
 ἐστὶ χαλκοῦς, ὅσον πηχυαῖος τὸ μέγεθος, ὃς μόνον ἐπει-
 δὲν ἢ θρυαλλὶς ἀποσβῆ, περίεισι τὴν οἰκίαν ὅλην ἐν κύ-
 κλω ψοφῶν, καὶ τὰς πυξίδας ἀνατρέπων, καὶ τὰ φάρ-
 μακα συγχέων, καὶ τὴν θύραν περιτρέπων, καὶ μάλι-
 στα ἐπειδὴν τὴν θυρίαν ὑπερβαλόμεθα, ἣν κατὰ τὸ
 ἔτος ἕκαστον αὐτῷ θύομεν. ἀξιοῖ γὰρ, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ
 Ἱπποκράτης ἤδη ὁ ἰατρός θύεσθαι αὐτῷ, καὶ ἀγανα-
 κτεῖ, ἦν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐστιαθῇ; ὃν
 ἔδει ἀγαπᾶν, εἴ τις ἐναγίσσειεν αὐτῷ, ἢ μελίκρατον ἐπι-
 22 σπείσειεν, ἢ στεφανώσειε τὴν κεφαλὴν. Ἄκουε τοίνυν,
 ἔφη ὁ Εὐκράτης, τοῦτο μὲν καὶ ἐπὶ μαρτύρων, ὃ πρὸ
 ἑτῶν πέντε εἶδον. ἐτύγχανε μὲν ἀμφὶ τρυγητὸν τὸ ἔτος
 ὃν ἐγὼ δὲ ἀμφὶ τὸν ἀγρὸν μεσούσης τῆς ἡμέρας τρυγῶν-

illud Demetrius Alopeciensis elaboraverit, non Deorum faber, sed hominum statuarius; nunquam ego statuam Pelichi timuero, quem, neque si vivus mihi minatus esset, valde metuissim. Post haec Antigonus Medicus ait: Etiam mihi, Eucrates, aeneus Hippocrates est, cubitali circiter magnitudine, qui tantum, ubi linum lampadis exstinctum est, totam orbe domum circumit, perstrepat, pyxides evertit, medicamenta confundit, convertit ianuam, praesertim ubi rem sacram differimus, quam singulis annis ei facimus. Postulat ergo, inquam, modo etiam Hippocrates sacrificari sibi, & indignatur, si non suo tempore opimis epuletur hostiis? Quem contentum esse decebat, si quis inferias illi mittat, aut libet mulsim, aut caput coronet. Audi ergo, inquit Eucrates, idque sub testibus, quod ante quinque annos vidi. Erat tempus anni circa vindemiam: ego vero, relictis in agro circa meri-

τας ἀφείς τοὺς ἐργάτας, κατ' ἐμαυτὸν εἰς τὴν ὕλην ἀπῆειν, μεταξύ Φροντίζων τι, καὶ ἀνασκοπούμενος. ἐπεὶ δ' ἐν τῷ συνηρέφει ἦν, τὸ μὲν πρῶτον ὕλαγμός ἐγένετο κυνῶν· καὶ γὰρ εἶκαζον Μνάσωνα τὸν υἱὸν, ὥσπερ εἰώθει, παίζειν καὶ κυνηγετεῖν εἰς τὸ λάσιον μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν παρελθόντα. τόδ' οὐκ εἶχεν οὕτως, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον σεισμοῦ τιнос γενομένου, καὶ βοῆς οἷον ἐκ βροντῆς, γυναῖκα ὁρῶ προσιοῦσαν Φοβεράν, ἡμισταδιαίαν σχεδὸν τὸ ὕψος· εἶχε δὲ καὶ δάδα ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ ξίφος ἐν τῇ δεξιᾷ, ὅσον εἰκοσάπηχυ· καὶ τὰ μὲν ἐνερθεν ὀφίοπους ἦν, τὰ δὲ ἄνω γοργόνι ἐμφερῆς τὸ βλέμμα, Φημί, καὶ τὸ Φρικῶδες τῆς προσώψεως, καὶ ἀντὶ τῆς κόμης τοὺς δράκοντας βοστρυχηδὸν περιέκειτο, εἰλουμένους περὶ τὸν αὐχένα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνίους ἐσπειραμένους. ὁρᾶτε, ἔφη, ὅπως ἔΦριξα, ὦ Φίλοι, μεταξύ διηγούμενος; καὶ ἅμα λέγων, ἐδείκνυνεν ὁ Εὐκράτης τὰς ἐπὶ τοῦ πῆχεος

8 Ἡμισταδιαίαν) Πεντήκοντα ἔργων. V.

13 Περιέκειτο) Γράφεται, καθ-
ῆτο. V.

diem operis, solus abii in silvam, cogitans interim aliquid & commentans. Iam in opaco eram, cum primo quidem latratus exoritur canum: & ego arbitrabar, Mnasonem filium pro more ludere, & venatus causa in densam silvae partem progressum. At illud non ita se habebat. Sed post paulo motu quodam terrae facto, & sono, qualis est in tonitru, mulierem accedentem video terribilem, dimidii fere stadii altitudine. Habebat vero facem etiam in sinistra, & in dextra gladium, viginti circiter cubitorum. Ac quantum ad inferiora anguipes erat: supra autem Gorgoni similis, vultu, inquam, & adpectu horribili: & pro coma dracones erant, cincinnorum in modum circumiacentes, & implexi circa collum, quidam etiam in humeris spirarum in modum se volventes. Hic, Videte, inquit, amici, quam inter narrandum perhorruerim! & cum his verbis simul ostendit Eucrates omnibus pilos in

- 23 τρίχας πᾶσιν, ὀρθὰς ὑπὸ τοῦ Φάβου. Οἱ μὲν οὖν ἀμφὶ τὸν Ἴωνα, καὶ τὸν Δεινόμαχον, καὶ τὸν Κλεόδημον, κεχηνότες ἀτενές, προσεῖχον αὐτῷ γέροντες ἄνδρες, ἐλκόμενοι τῆς ρίνος, ἡρέμα προσκυνῶντες οὕτως ἀπίθανον Κολοσσόν, ἡμισταδιαίαν γυναῖκα, γιγάντειόν τι μορμολύκειον. ἐγὼ δὲ ἐνεόοον μετὰξὺ οἷοι ὄντες αὐτοὶ νέοις τε ὁμιλοῦσιν ἐπὶ σοφία, καὶ ὑπὸ πολλῶν θαυμάζονται, μόνῃ τῇ πολιᾷ καὶ τῷ πάγωνι διαφέροντες τῶν βρεφῶν· τὰ δ' ἄλλα
- 24 καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐαγωγώτεροι πρὸς τὸ ψεῦδος. Ὁ γοῦν Δεινόμαχος, εἶπέ μοι, ἔφη, ὦ Εὐκράτες, οἱ κύνες δὲ τῆς Θεοῦ πηλίοι τὸ μέγεθος ἦσαν; ἐλεφάντων, ἥ δ' ὅς, ὑψηλότεροι τῶν Ἰνδικῶν, καὶ μέλανες καὶ αὐτοὶ, καὶ λάσιοι, πιναρὰ καὶ αὐχμῶσῃ τῇ λάχνῃ. ἐγὼ μὲν οὖν ἰδὼν ἔστην, ἀναστρέψας ἄρα τὴν σφραγίδα, ἣν μοι ὁ Ἄραψ ἔδωκεν, εἰς τὸ εἶσω τοῦ δακτύλου. ἡ Ἑκάτη δὲ πατάξασα τῷ δρακοντείῳ ποδὶ τοῦδαφος, ἐποίησε χάσμα παμμέγεθες, ἡλίκον ταρτάρειον τὸ μέγεθος· εἴτα

brachio horrentes a terrore. Ion igitur, & Dinomachus, & Cleodemus, biantes atque intenti hominem audiebant, viri senes, qui naso se trahendos praeberent; & tacite adorabant colossū plane improbabilem, mulierem dimidium stadium altam, giganteum quoddam terriculamentum. Ego vero interea cogitabam, quales hī homines & versentur sapientiae causa cum adolescentulis, & multis admirationi sint, qui tamen solo capillitio cano & barba distent a puerulis, quibus ipsis ceteroque facilius mendacio ductari se patiantur. Igitur Dinomachus, Dic mihi, inquit, Eucrates, canes Deae quanti erant? Elephantis, inquit ille, Indicis altiores, nigri & ipsi, hirsuti, villis sordidis ac squalidis. Ego itaque cum viderem, constitui, conversus ad interiorem partem digiti pala anuli, quem Arabs mihi dedit. Hecate vero, cum percussisset anguino pede solum, hiatus effecit maximum, Tartarea

ᾧχετο μετ' ὀλίγον ἀλλομένη ἐς τὸ αὐτό· ἐγὼ δὲ θάρ-
 σήσας ἐπέκυψα, λαβόμενος δένδρου τινὸς πλησίον πε-
 φυκότος, ὡς μὴ σκοτοδινιάσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφαλὴν·
 εἶτα ἐώρων τὰ ἐν Ἄδου ἅπαντα, τὸν ΠυριΦλεγέθοντα,
 τὴν λίμνην, τὸν Κέρβερον, τοὺς νεκροὺς, ὥστε γνωρίζειν
 ἐνίους αὐτῶν. τὸν γοῦν πατέρα εἶδον ἀκριβῶς αὐτὰ ἐκεί-
 να ἔτι ἀμπεχόμενον, ἐν οἷς αὐτὸν κατεβάρψαμεν. τί δὲ
 ἔπραττον, ὃ Ἴων ἔφη, ὦ Εὐκράτες, αἱ ψυχαί; τί ἄλλο,
 ἦδ' ὅς, ἢ κατὰ Φῦλα καὶ Φρήτρας μετὰ τῶν Φίλων καὶ
 συγγενῶν διατρίβουσιν ἐπὶ τοῦ ἈσΦοδέλου κατακείμενοι;
 ἀντιλεγέτωσαν οὖν ἔτι, ἦδ' ὅς ὁ Ἴων, οἱ ἀμφὶ τὸν Ἐπί-
 κουρον τῷ ἱερῷ Πλάτῳ, καὶ τῷ περὶ τῶν ψυχῶν λό-
 γῳ. σὺ δὲ μὴ καὶ τὸν Σωκράτην αὐτὸν, καὶ τὸν Πλάτωνα
 εἶδες ἐν τοῖς νεκροῖς; τὸν Σωκράτην ἔγωγε, ἦδ' ὅς, οὐδὲ
 τοῦτον σαφῶς, ἀλλὰ εἰκάζων, ὅτι Φάλακρος, καὶ προ-
 γάστῳρ ἦν· τὸν Πλάτωνα δὲ οὐκ ἐγνώρισα· χρὴ γάρ,
 εἶμαι, πρὸς Φίλους ἀνδρας τάληθ' λέγειν. ἀμα γοῦν

*magnitudine: tum paulo post in illum defiliens evanuit. Ego sum-
 to animo, protensoque capite introspexi, apprehensa tamen arbo-
 re in proximo enata, ne vertigine oborta praeceps inciderem. Tum
 vidi, quae sunt apud inferos, omnia, Pyriphlegethontem, lacum,
 Cerberum, mortuos, adeo quidem, ut quosdam illorum agnosce-
 rem. Patrem quidem meum accurate noram, iisdem adhuc indu-
 tum, in quibus eum sepeliveramus. Quid vero agebant, inquit
 Ion, animae, mi Eucrates? Quid aliud, inquit, quam per
 gentes & tribus cum amicis & cognatis agunt, accumbentes in
 asphodelo? Contradicant ergo adhuc, inquit Ion, Epicurei di-
 vino Platoni & libro de animis. Tu vero numquid ipsum etiam
 Socratem & Platonem vidisti inter mortuos? Socratem equidem,
 inquit, neque hunc dilucide, sed coniecturam inde faciens, quod
 calvus erat & ventricosus. Platonem vero non agnovi: oportet
 enim, arbitror, vera dicere apud amicos. Simul ergo ut omnia ac-*

ἔγωγε ἅπαντα ἀκριβῶς ἐώρακα, καὶ τὸ χάσμα συνέ-
 μυε, καὶ τινες τῶν οἰκετῶν ἀναζητοῦντές με, καὶ Πυρρίας
 οὗτος ἐν αὐτοῖς, ἐπέστησαν οὕτω τέλεον μεμυκότες τοῦ
 χάσματος· εἶπε, Πυρρία, εἰ ἀληθῆ λέγω; ἢ Δί', ἔφη ὁ
 Πυρρίας, καὶ ὑλακῆς δὲ ἤκουσα διὰ τοῦ χάσματος, καὶ
 πῦρ τι ὑπολάμπειν ἀπὸ τῆς δαδός μοι ἐδόκει. καὶ γὰρ
 ἐγέλασα, ἐπιμετρήσαντος τοῦ μάρτυρος τὴν ὑλακὴν καὶ
 25 τὸ πῦρ. Ὁ Κλεόδημος δέ, Οὐ καινὰ, εἶπεν, οὔδ' ἄλλοις
 ἀόρατα ταῦτα εἶδες, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς οὐ πρό πολλοῦ νο-
 σήσας, τοῖόν δέ τι ἐθεασάμην. ἐπεσκόπει δέ με, καὶ ἐθε-
 ράπτειν Ἀντίγονος οὗτος. ἐβδόμη μὲν ἦν ἡμέρα, ἣ δὲ πυ-
 ρετὸς, οἷος καύσωνος σφοδρότερος· ἅπαντες δέ με ἀπολι-
 πόντες ἐπ' ἐρημίας, ἐπικλεισάμενοι τὰς θύρας, ἔξω
 περιέμενον. οὕτω γὰρ ἐκέλευσας, ὦ Ἀντίγονε, εἰ πως
 δυνηθεῖν εἰς ὕπνον τρέπεσθαι. τότε οὖν ἐφίσταται μοι
 νεανίας ἐγρηγορότι, πάγκαλος, λευκὸν ἱμάτιον περιβε-

1 Ἀκριβῶς ἐώρακα) Γράφεται, ἱκανῶς ἐώρακει. V. 7 Ἐπιμετρήσαν-
 τος) Ἀπὸ τοῦ προσδόντος. V. In G. vero Ἐπιμαρτυρήσαντος) Γραμ-
 μεν ἐπιμετρήσαντος.

curate ego vidi, & hiatus clausus est, & quidam servorum re-
 quirerentes me, & in illis hic ipse Pyrrhias, adstiterē, nondum
 plane clauso hiatus. Dic, Pyrrhia, utrum verum dicam? Per Io-
 vem, ait Pyrrhias, etiam latratum audiui per hiatus, & ignis
 subluere de face mihi videbatur. Et ego risi, corollarium
 addente teste latratum arque ignem. Cleodemus autem,
 Non nova, inquit, neque non visa aliis haec spectasti, cum
 ipse quoque non ita pridem aegrotans tale quid viderim. Vi-
 sebat me autem & curabat hic Antigonus. Dies erat septimus.
 Febris talis, ut ipsa ardentissima esset vehementior. Omnes au-
 tem, me solo relicto, clausis foribus extra exspectabant: ita enim
 iusseras, Antigone, si qua possem somnum capere. Tunc igitur
 adstat mihi iuvenis vigilanti undique pulcherrimus, veste candida-

βλημένος· εἴτα ἀναστήσας, ἄγει διὰ τινὸς χάσματος ἐς τὸν Ἄδην, ὡς αὐτίκα ἐγνώρισα Τάνταλον ἰδὼν, καὶ Τι-
 τυὸν, καὶ Σίσυφον. καὶ τὰ μὲν ἄλλα τί ἂν ὑμῖν λέγοι-
 μαι; ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ δικαστήριον ἐγενόμην, (παρῆν δὲ καὶ
 ὁ Αἰακὸς, καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ Μοῖραι, καὶ αἱ Ἑριν-
 νύες) ὁ μὲν τις ὥσπερ βασιλεὺς (ὁ Πλούτων μοι δοκεῖ)
 καθῆστο, ἐπιλεγόμενος τῶν τεθνηξομένων τὰ ὀνόματα,
 οὓς ἤδη ὑπερήμερους τῆς ζωῆς συνέβαινεν εἶναι. ὁ δὲ νεα-
 νίσκος ἐμὲ Φέρων παρέστησεν αὐτῷ· ὁ δὲ Πλούτων ἠγαν-
 ἀκτησε τότε, καὶ πρὸς τὸν ἀγαγόντα με, Οὐπῶ πε-
 πλήρωταί, Φησι, τὸ νῆμα αὐτῷ, ὥστε ἀπίτω. σὺ δὲ δὴ
 τὸν χαλκία Δημύλον ἄγε· ὑπὲρ γὰρ τὸν ἄτρακτον ἤδη
 βιοῖ. καὶ γὰρ ἄσμενος ἀναδραμὼν, αὐτὸς μὲν ἤδη ἀπύρε-
 τος ἦν, ἀπήγγειλον δ' ἅπασιν, ὡς τεθνήξεται Δημύλος.
 ἐν γειτόνων δὲ ἡμῖν ὥκει, νοσῶν τι καὶ αὐτὸς ὡς ἀπηγ-
 γέλλετο. καὶ μετὰ μικρὸν ἠκούομεν οἰμωγῆς ὀδυρομένων
 ἐπ' αὐτῷ. Τί θαυμαστόν, εἶπεν ὁ Ἀντίγονος; ἐγὼ γὰρ 26

da indutus: deinde surgere me iussum deducit per hiatus quen-
 dam ad inferos, ut statim conspectu primo agnoscerem Tanta-
 lum, & Tityum, & Sisyphum. Ac reliqua quid vobis dicam?
 Cum vero essem apud tribunal, (aderat autem Aeacus quoque &
 Charon, & Parcae, & Furiae) aliquis velut rex, Pluto, ut mihi
 videtur, assidebat, pronuntians eorum, qui paulo post morituri
 essent, nomina, quos ultra diem ipsis dictum in vita manere con-
 tingerat. At iuvenis me illi sistebat. Sed Pluto indignabundus ad-
 ductorem meum, Nondum, inquit, impletum illius filum est:
 abeat igitur. Tu vero iam fabrum adduc Demylum: iam
 enim supra colum vivit. Et ego laetus recurrens ipse quidem
 iam sine febris eram, denuntiabam vero omnibus, moriturum mox
 esse Demylum: in vicinia autem nostra habitabat, aegrotans ipse
 quoque, ut nuntiabatur. Et paulo post audiebamus planctum eo-
 rum, qui illum deplorarent. Quid mirabile, ait Antigonus? Ego

οἶδα τινὰ μετὰ εἰκοστὴν ἡμέραν, ἢ ἐτάφη, ἀναστάντας, θεραπεύσας καὶ πρὸ τοῦ θανάτου, καὶ ἐπεὶ ἀνέστη, τὸν ἄνθρωπον. καὶ πῶς, ἢν δ' ἐγὼ, ἐν εἰκοσιν ἡμέραις οὐτε ἐμύθησε τὸ σῶμα, οὔτε ἄλλως ὑπὸ λιμοῦ διεφθάρη;

27 εἰ μὴ τινὰ γε Ἐπιμενίδην σύ γε ἐθεράπευες. Ἄμα ταῦτα λεγόντων ἡμῶν, ἐπεισῆλθον οἱ τοῦ Εὐκράτους υἱοὶ ἐκ τῆς παλαίστρας· ὁ μὲν ἤδη ἐξ ἐφίβων, ὁ δὲ ἕτερος ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη, καὶ ἀσπασάμενοι ἡμᾶς, ἐκαθέζοντο ἐπὶ τῆς κλίνης παρὰ τῷ πατρί· ἐμοὶ δὲ εἰσεκομίσθη θρόνος. καὶ ὁ Εὐκράτης, ὥσπερ ἀναμνησθεὶς πρὸς τὴν οἴψιν τῶν υἱέων, οὕτως ὀναίμην, ἔφη, τούτων, (ἐπιβαλὼν αὐτοῖν τὴν χεῖρα) ὡς ἀληθῆ, ὦ Τυχιάδῃ, πρὸς σὲ ἔρῳ. τὴν μακαρίτιν μου γυναῖκα, τὴν τούτων μητέρα, πάντες ἴσασι· ὅπως ἠγάπησα, ἐδήλωσα δὲ οἷς περὶ αὐτὴν ἔπραξα οὐ ζῶσαν μόνον, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἀπέθανε, τὸν πε κόσμον ἅπαντα συγκατακαύσας, καὶ τὴν ἐσθῆτα ἣ ζῶσα ἔχαιρεν. ἐβδόμῃ δὲ μετὰ τὴν τελευταίην ἡμέραν, ἐγὼ

eam novi, quendam vicesimo die post, quam sepultus fuerat, revixisse, qui & ante mortem, & cum rediisset in vitam, hominem curaverim. Et quomodo, inquam, viginti diebus neque putruit corpus, neque alioquin fame periit? nisi forte tu Epimenidem quendam curasti. Haec dum loquimur, superveniunt filii Eucratis redeuntes de palaestra, quorum alter iam ex ephebis excessit, alter circa quintum dicimum annum est. Hi, cum salutassent nos, affident in lecto apud patrem: mihi vero illata est sella. Et Eucrates, quasi admonitus ad conspectum filiorum, Ita, inquit, hisce fruar, iniecta utrique manu, ut vera tibi, Tychiade, narrabo. Uxorem meam, nunc felicem, horum matrem, norunt omnes quantum amaverim: declaravi autem iis, quae illius causa feci non viventis modo, sed etiam vita functae, qui mundum illius omnem una cremaverim, & eam, qua viva gaudebat, vestem. Septimo autem a morte illius die,

μὲν ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς κλίνης, ὥσπερ νῦν, ἐκείμην παρα-
 μυθούμενος τό γε πένθος· ἀνεγίγνωσκον γὰρ τὸ περὶ ψυ-
 χῆς τοῦ Πλάτωνος βιβλίον ἐφ' ἡσυχίας. ἐπεισέρχεται
 δὲ μεταξὺ ἡ Δημαινέτη αὐτὴ ἐκείνη, καὶ καθέζεται πλη-
 σίον, ὥσπερ νῦν Εὐκρατίδης οὐτοσί, δείξας τὸν νεώτερον
 τῶν υἱέων· ὃ δὲ αὐτίκα ἔφριξε μάλα παιδικῶς, καὶ πά-
 λαι ἤδη ὠχρὸς ἦν πρὸς τὴν διήγησιν. ἐγὼ δὲ, ἡδ' ὅς ὁ Εὐ-
 κράτης, ὡς εἶδον, περιπλακείς αὐτῇ ἐδάκρυον ἀνακωκύ-
 σας· ἡ δὲ οὐκ εἶα βοᾶν, ἀλλ' ἠτιάτό με ὅτι τὰ ἄλλα
 πάντα χαρισάμενος αὐτῇ, θάτερον τοῖν σανδάλιον χρυ-
 σοῖν ὄντοιν, οὐ κατακαύσαιμι. εἶναι δὲ αὐτὰ, ἔφασκε,
 παραπεσὸν ὑπὸ τῇ κιβωτῷ, καὶ διὰ τοῦτο ἡμεῖς οὐχ
 εὐρόντες, θάτερον μόνον ἐκαύσαμεν. ἔτι δὲ ἡμῶν διαλε-
 γομένων, κατάρατόν τι κυνίδιον ὑπὸ τῇ κλίνῃ ὄν, Μελι-
 ταῖον, ὑλάκτησεν· ἡ δὲ ἠΦανίσθη πρὸς τὴν ὑλακὴν. τὸ
 μέντοι σανδάλιον εὐρέθη ὑπὸ τῇ κιβωτῷ· καὶ κατεκαύθη
 ὑσπερον. Ἐτι ἀπιστεῖν τούτοις, ὦ Τυχιάδη, ἄξιον ἐναρ- 28

ego hic in lectulo, uti nunc, iacebam, luctus solatia quaerens:
 silentio enim legebam Platonis de anima librum. Inter haec super-
 venit Demaeneta ipsa illa, & prope affidet, ut nunc Eucrati-
 des hic, ostendens filium suum iuniorem: qui statim pue-
 rili more cohorrui, pallidus iam ante ad hanc narratio-
 nem. Ego vero, pergit Eucrates, cum viderem, complexus il-
 lam cum eiulatu lacrimabar. Illa non passa me clamare, sed ac-
 cusavit, quod reliquis in rebus omnibus sibi gratificatus, alterum
 sandaliorum, erant autem aurea, non cremaverim: decidisse ve-
 ro illud dicebat iuxta arcam; ac propter hoc nos cum non in-
 venissemus, alterum modo cremaveramus. Adhuc loquentibus no-
 bis, execrabilis quaedam sub lecto canicula Melitenfis latravit;
 ad quem illa latratum evanuit. Sandalium tamen, sub arca re-
 portum, postridie eius diei crematum est. Adhucne fidem negare

γέσιν οὔσι, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκάστην Φαυομένοις;
 μὰ Δί', ἣν δ' ἐγὼ ἐπεὶ σανδάλω γε χρυσῷ ἐς τὰς πυ-
 γὰς, ὥσπερ τὰ παιδία, παῖεσθαι ἄξιοι ἂν εἶεν οἱ ἀπι-
 στοῦντες, καὶ οὕτως ἀναισχυνοῦντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

29 Ἐπὶ τούτοις, ὁ Πυθαγορικός Ἀρίγνωτος εἰσῆλθεν, ὁ κο-
 μήτης, ὁ σεμνὸς ἀπὸ τοῦ προσώπου, οἶσθα τὸν ἀοίδιμον
 ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, τὸν ἱερὸν ἐπονομαζόμενον. καὶ γὰρ μὲν, ὡς
 εἶδον αὐτὸν, ἀνέπνευσα, τοῦτ' ἐκεῖνο ἦκειν μοι νομίσας,
 πέλεκύν τινα κατὰ τῶν ψευσμάτων. ἐπιστομιεῖ γὰρ
 αὐτούς, ἔλεγον, ὁ σοφὸς ἀνὴρ, οὕτω τεράστια διεξιόν-
 τας· καὶ τὸ τοῦ λόγου, θεὸν ἀπὸ μηχανῆς ἐπεισκληθῆ-
 ναί μοι τοῦτον ὤμην ἀπὸ τῆς τύχης. ὁ δὲ ἐπεὶ ἐκαθέζετο,
 ὑπεκστάντος αὐτῷ τοῦ Κλεοδήμου, πρῶτα μὲν περὶ τῆς
 νόσου ἤρετο· καὶ ὡς ῥᾶον ἤδη ἔχειν ἤκουσε παρὰ τοῦ Εὐ-

11 Θεὸν ἀπὸ μηχανῆς) Ἐπὶ τῶν
 θεάτρων, ἵνα τὸ παράδοξον ἐπι-
 πελίσσεται ἰδεῖν, καὶ πλείον ἔχειν πί-
 στωας, ἀναθῆναι ὑπὲρ τὰς παρ' ἐκάτερα
 τῆς μέσης τοῦ θεάτρου θύρας, αὐ-
 ται δὲ πρὸς τὴν εὐθείαν τοῦ θεάτρου
 πλευρὰν ἀνεάγουσιν, οὗ καὶ ἡ σκηνὴ
 καὶ τὸ προσκήνιον διὰ μηχανῶν δύο
 μετακινούμενων ἢ ἐξ ἀριστέρων θεοῦς

καὶ ἥρας ἐμφάνιζε παρεσθῆναι, ὡς
 περ λύσιν φέροντας τῶν ἀμυχανῶν,
 καὶ τούτου παραδηλουμένου, ὡς οὐ
 χρὴ ἀπιστεῖν τοῖς ὄρωμένοις, ἐπεὶ
 θεὸς πάρεστι τῷ ἔργῳ, ὃ μὴδὲν
 ἀδύνατον ἐκτελεῖν ἐκ τούτου δὲ ἐπὶ
 πάντων τῶν παρὰ προσδοκίαν καὶ
 συμφερόντως τινὲ συμβαινόντων ἐπε-
 κράτῃσι τὸ ἐκ μηχανῆς θεός. C.

salibus, Tychiade, aequum censes, manifestis adeo, & quae sin-
 gulis diebus apparent? Non per Iovem, inquam: quandoqui-
 dem digni fuerint, quorum aureo sandalio nates, puerulorum in-
 star, caedantur, si qui recusent credere, & impudenter adeo ve-
 ris repugnent. Inter haec Pythagoricus Arignotus intravit,
 comatus, vultu venerabili: nosti illum sapientiae causa ce-
 lebrem, divini cognomine insignem. Atque ego illo con-
 specto respirabam, illud ipsum venire mihi ratus, securim
 contra mendacia. Os enim, cogitabam, istis hic obturabit vir
 sapiens, prodigiosa adeo narrantibus. Et, quod est in prover-
 bio, e machina Deum advocatum mihi hunc a Fortuna
 putabam. Ille vero cum assedisset, assurgente illi Cleodem-
 o, primo quidem percontari de morbo, & cum mollius

κράτους, Τί δέ, ἔφη, πρὸς ἀλλήλους ἐφιλοσοφεῖτε; μεταξὺ γὰρ εἰσιῶν ἐπήκουσα. καὶ μοι δοκεῖτε εἰς καλὸν διατεθήσεσθαι τὴν διατριβήν. τί δ' ἄλλο, εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ τουτοῖν τὸν ἀδαμάντινον πείβομεν (θεΐζας ἑμὲ) ἡγεῖσθαι δαίμονάς τινας εἶναι, καὶ Φαντάσματα, καὶ νεκρῶν ψυχὰς περιπολεῖν ὑπὲρ γῆς, καὶ Φαίνεσθαι οἷς ἂν ἐβέλωσιν; ἐγὼ μὲν οὖν ἡρυθρίασα, καὶ κάτω ἔνευσα αἰδέσθεις τὸν Ἀρίγνωτον. ὁ δέ, ὅρα, ἔφη, ὦ Εὐκράτες, μὴ τοῦτο Φησὶ Τυχιάδης, τὰς τῶν βιαίως ἀποθανόντων μόνας ψυχὰς περινοστεῖν, οἷον εἴ τις ἀπήγχατο, ἢ ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν, ἢ ἀνεσκολοπίσθη, ἢ ἄλλω γέ τω τρόπῳ τοιούτῳ ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ βίου, τὰς δὲ τῶν κατὰ μοῖραν ἀποθανόντων οὐκέτι; ἦν γὰρ τοῦτο λέγειν, οὐ πάνυ ἀπόβλητα φήσει. μὰ Δί', ἥδ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως εἶναι τὰ τοιαῦτα, οὐδὲ συνεστῶτα ὁρᾶσθαι οἶεται. Πῶς λέγεις, ἥδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, δριμύ ἀπιδὼν 30

iam habere, ab Eucrate audisset, *Ecquid vero*, inquit, *inter vos philosophamini?* dum enim intro, *audui*: & *videtur mihi*, bene vos esse *disputationem collocaturos*. Quid vero aliud, inquit Eucrates, *quam adamantino huic*, me autem ostendebat, *persuadere studemus*, uti putet, *daemones quosdam esse*, & *spectra*, & *vita funtiorum animas vagari in terra*, &, quibus *velint, apparere*. Igitur erubui equidem, & vultum Arignoti *verecundia deiecit*. Atque is, *vide*, inquit, *Eucrates*, num hoc dicat *Tychiades*, *solas eorum, qui violenta morte perierunt, animas oberrare*, ut si quis se *suspenderit*, aut *capite truncatus*, aut *palo fixus*, aut alia qua simili ratione de *vita egressus sit*; *fato autem suo mortuorum non item?* Hoc enim si dicat, non plane *reiiicienda dixerit*. Non ita est, per *Iovem*, respondebat *Dinomachus*, sed plane non esse talia, neque consistere ita, ut *videri possint*, arbitrat. Quid ais? inquit Arignotus, tor-

εἰς ἐμέ. οὐδέν σοι τούτων γίγνεσθαι δοκεῖ, καὶ ταῦτα πάντων, ὡς εἰπεῖν, ὁρώντων; ἀπολελόγησθε, ἦν δ' ἐγὼ, ὑπὲρ ἐμοῦ, εἰ μὴ πιστεύω, διότι μὴδ' ὁρῶ μόνος τῶν ἄλλων· εἰ δὲ ἑώρων, καὶ ἐπίστευον ἂν δηλαδὴ ὥσπερ ὑμεῖς. ἀλλὰ, ἦδ' ὅς, ἦν ποτε ἐς Κόρινθον ἔλθης, ἐροῦ ἔνθα ἐστὶν ἡ Εὐβατίδου οἰκία, καὶ ἐπειδὴν σοι δειχθῇ παρὰ τὸ Κράνειον, παρελθὼν ἐς ταύτην λέγε πρὸς τὸν θυρωρὸν Τίβιον, ὡς ἐθέλοις ἰδεῖν ὅθεν τὸν δαίμονα ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος ἀγορεύσας ἀπήλασε, καὶ πρὸς τὰ λοιπὰ οἰ-
 31 κείσθαι τὴν οἰκίαν ἐποίησε. Τί δὲ τούτῳ ἦν, ὦ Ἀρίγνω-
 τε; ἤρετο ὁ Εὐκράτης. αἰοίκητος ἦν, ἦδ' ὅς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων. εἰ δὲ τις οἰκήσειεν, εὐθὺς ἐκπλαγεῖς ἔφευγεν, ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τινος φοβεροῦ καὶ ταραχώδους φάσμα-
 τος. συνέπιπτεν οὖν ἤδη, καὶ ἡ στέγη κατέρρει. καὶ ὅλως οὐδεὶς ἦν ὁ θαρρήσων παρελθεῖν εἰς αὐτήν. ἐγὼ δὲ ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσα, τὰς βίβλους λαβὼν, (εἰσὶ δέ μοι Αἰ-
 γύπτιαί μάλα πολλαὶ περὶ τῶν τοιούτων) ἦκον ἐς τὴν

vum me intuens: nihil tibi horum videtur fieri, idque, cum omnes, paene dixero, videant? Iam causam pro me dixistis, inquam, si non credo, quia solus inter alios non video: si vero vidissem, crederem nimirum, uti vos. Verum, dicebat ille, si quando Corinthum veneris, interroga, ubi sit Eubatidae domus: & cum ostensa tibi fuerit, ad Craneum, ingressus in eam dic ad ianitorem Tibium, velle te videre, unde daemonem Pythagoricus Arignotus, effosso loco, exegerit, & habitabilem ab eo inde tempore domum praefuisset? Quid vero hoc erat, o Arignote? interrogabat Euclates. Deserta fuerat, inquit, diu propter terrores. Si quis vero immigraret, mox percussus fugiebat, a terribili & tumultuoso spectro eiectus. Ergo iam collabi domus, & defluere tectum; nec omnino quisquam erat, qui auderet in illam ingredi. At ego, his auditis, sumo mecum libros, (sunt autem mihi Aegyptiæ plures de talibus) ingredior domum circa primam quietem, dehor-

οἰκίαν περὶ πρῶτον ὕπνον, ἀποτρέποντος τοῦ ξένου, καὶ μόνον οὐκ ἐπιλαμβανομένου, ἐπεὶ ἔμαθεν οἱ βαδίζοιμι, εἰς προὔπτον κακὸν, ὥς ᾔετο. ἐγὼ δὲ λύχνον λαβὼν, μόνος εἰσέρχομαι. καὶ ἐν τῷ μεγίστῳ οἰκήματι καταβείς τὸ Φῶς, ἀνεγίγνωσκον ἡσυχῇ, χαμαὶ καθεζόμενος. ἐφίσταται δὲ ὁ δαίμων, ἐπὶ τινὰ τῶν πολλῶν ἤκειν νομίζων, καὶ δεδίξεσθαι καὶ μὲ ἐλπίζων, ὥσπερ τοὺς ἄλλους, αὐχμηρὸς, καὶ κομήτης, καὶ μελάντερος τοῦ ζόφου. καὶ ὁ μὲν ἐπιστὰς ἐπειρᾷτό μου πανταχόθεν προσβάλλων, εἴ ποθεν κρατήσῃ, καὶ ἄρτι μὲν κύων, ἄρτι δὲ ταῦρος γιγνόμενος, ἢ λέων. ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὴν Φρικωδέστατην ἐπὶ ῥῆσιν, αἰγυπτιάζων τῇ Φωνῇ, συνήλασα κατὰ δὴν αὐτὸν εἰς τινὰ γωνίαν σκοτεινοῦ οἰκήματος. ἰδὼν δὲ αὐτὸν, οἱ κατέδυν, τὸ λοιπὸν ἀνεπαυόμην. ἔωθεν δὲ πάντων ἀπεγνωκότων, καὶ νεκρὸν εὐρήσειν με οἰομένων, καθάπερ τοὺς ἄλλους, προελθὼν ἀπροσδόκητος ἅπασιν, πρόσειμι τῷ Εὐβατίδῃ, εὐαγγελιζόμενος αὐτῷ, ὅτι

tante meo hospite, ac tantum non manu inuicente, cum, quorum irem, audisset, in praesentem, ut ipse putabat, perniciem. Ego vero, sumpta lucerna, ingredior solus, & in maximo conclavi depositum lumine, lego tacite, humi sedens. Adest daemon, ad unum se de multis venire putans, & futurum sperans, ut me quoque, sicut reliquos, perterreat, squalidus, comatus, caligine nigrior: atque adflans tentat ab omni parte me invadere, si forte posset vincere: & nunc quidem canis, nunc taurus fit, aut leo. Ego vero, deprompta allocutione maxime horribili, Aegyptiorum sermone usus, incantando illum adegem in angulum quendam tenebricosi conclavis. Animadverso autem, ubi subierat, reliquum noctis dormivi. Mane, cum desperassent omnes, & mortuum me inventum iri putarent, uti reliquos, progressus praeter spem omnium, accedo ad Eubatidem, bonum ipsi nuntium allaturus, puram & metus ex-

καθάραν αὐτῶ καὶ ἀδείμαντον ἤδη ἔξει τὴν οἰκίαν οἰκεῖν· καὶ παραλαβὼν αὐτόν τε, καὶ τῶν ἄλλων πολλοὺς, (εἰ-
ποντο γὰρ τοῦ παραδόξου ἕνεκα) ἐκέλευον ἀγαγὼν ἐπὶ
τὸν τόπον, οὗ καταδεδυκότα τὸν δαίμονα ἐωράκειν, σκά-
πτειν, λαβόντας δικέλλας καὶ σκαφεῖα καὶ ἐπειδὴ ἐ-
ποίησαν, εὐρέθη ὡς ἐπ' ὀργυιᾶν κατορωρυγμένος τις νεκρὸς
ἑώλος, μόνα τὰ ὀστέα κατὰ σχῆμα συγκεείμενος. ἐκείνου
μὲν οὖν ἐθάψαμεν ἀνορύξαντες, ἡ οἰκία δὲ τὸ ἀπ' ἐκείνου
32 ἐπαύσατο ἐνοχλουμένη ὑπὸ τῶν Φασμάτων. Ὡς δὲ ταῦ-
τα εἶπεν ὁ Ἀρίγνωτος, ἀνὴρ δαιμόνιος τὴν σοφίαν, καὶ
ἅπασιν αἰδέσιμος, οὐδεὶς ἦν ἔτι τῶν παρόντων, ὃς οὐχὲ
κατεγίγνωσκε μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν, τοῖς τοιούτοις ἀπι-
στοῦντος, καὶ ταῦτα Ἀριγνώτου λέγοντος. ἐγὼ δὲ ὁμῶς
οὐδὲν τρέσας οὔτε τὴν κόμην, οὔτε τὴν δόξαν τὴν περὶ αὐ-
τοῦ, Τί τοῦτ', ἔφην, ὦ Ἀρίγνωτε, καὶ σὺ τοιοῦτος ἦσθαι,
ἡ μόνῃ ἐλπίς τῆς ἀληθείας, καπνοῦ μεστὸς καὶ ἰνδαλ-
μάτων; τὸ γοῦν τοῦ λόγου ἐκείνο, Ἀνθρακες ἡμῖν ὁ Θη-
7 ἑώλος) Τὸ ἑώλος λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῦ χθισίνου, καὶ ἐπὶ τοῦ
ἡδὴ διεφθόρου. V.

*per tem domum habitare illi in posterum licere. Atque assumtis cum
ipso, tum aliis pluribus, sequebantur enim rei miraculo moti, de-
ductisque ad ipsum locum, ubi subire daemonem videram, iussu
rastris & ligonibus humum fodi. Quo facto inventum est ad pas-
sus altitudinem defossam cadaver antiquum, cuius sola ossa sua
figura composita iacerent. Hoc igitur effossum sepelivimus. Cete-
rum domus ab eo inde tempore infesta spectris esse desit. Haec
cum dixisset Arignotus, divina vir sapientia & venerabilis
omnibus; nemo iam erat praesentium, quin magnae me
accusaret amentiae, qui fidem talibus non haberem, idque
ipso dicente Arignoto. Ego vero nihil trepidans, neque ob-
comam, neque ob opinionem de viro, Quid istuc, inquam,
Arignote, tunc etiam talis es, sola spes veritatis, idem tamen
fumi & spectrorum plenus? Ergo tu nobis, qui thesaurus eras,*

σαυρὸς πέφνηας. σὺ δὲ, ἥδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, εἰ μῆτε ἐμοὶ πιστεύεις λέγοντι, μῆτε Δεινομάχῳ, ἢ Κλεοδήμῳ τούτῳ, μῆτε αὐτῷ Εὐκράτει, Φέρε, εἰπέ, τίνα περὶ τῶν τοιούτων ἀξιοπιστότερον ἡγῇ τὰναντία ἡμῖν λέγοντα; νῆ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, μάλα θαυμαστὸν ἄνδρα τὸν Ἀβδηρόθεν ἐκεῖνον Δημόκριτον, ὃς οὕτως ἄρα ἐπέπειστο μηδὲν οἷόν τε εἶναι συστῆναι τοιούτον· ὥσγε, ἐπειδὴ καθεύζας ἑαυτὸν ἐς μνήμα ἔξω πυλῶν, ἐνταῦθα διετέλει γράφων καὶ συντάττων, καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν· καὶ τινες τῶν νεανίσκων, ἐρεσχελεῖν βουλόμενοι αὐτὸν, καὶ δειματοῦν, στείλαμενοι νεκρικῶς ἑσθῆτι μελαίνῃ, καὶ προσωπείοις ἐς τὰ κρανία μεμιμημένοις περιστάντες αὐτὸν, περιεχόρευον ὑπὸ πυκνῇ τῇ βάσει ἀναπηδῶντες· ὁ δὲ οὔτε ἔδεισε τὴν προσποίησιν αὐτῶν, οὔτε ὅλως ἀνέβλεψε πρὸς αὐτούς· ἀλλὰ μετὰ γράφων, Παύσασθε, ἔφη, παίζοντες· οὕτω βεβαίως ἐπίστευε μηδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς ἔτι, ἔξω γενομένας τῶν σωμάτων. τοῦτο Φης, ἥδ' ὅς ὁ

11 Ἑσθῆτι μελαίνῃ) Ὅτι τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίναις στολαῖς ἐμφύνυσαι. V.

ut est in proverbio, carbones appares? Tu vero, inquit Arignotus, si neque mihi credis dicenti, neque Dinomacho, aut huic Cleodemo, neque ipsi Eucrati, age dic, ecquem fide digniorem putas contraria nobis dicentem? Per Iovem, inquam, admirabilem virum, Abderitanum illum Democritum, qui nempe adeo certus erat, nihil horum consistere posse, ut, cum inclusisset se in monumentum extra portas, ibique perpetuo scriberet & commentaretur nocte atque interdum, adolescentulis quibusdam ludificari illum & perterrere volentibus, quod mortuorum instar nigra veste ornati, & personis ad craniorum similitudinem effictis, illum circumflarent, crebris passibus exsultantes: nihil ipse hanc illorum assimulationem metuerit, nec omnino ad illos respexerit, sed inter scribendum illud solum dixerit, Desinite ludere! Adeo firmiter credebat, nihil amplius esse animas, cum sunt extra cor-

- Εὐκράτης, ἀνόητόν τινα ἄνδρα καὶ τὸν Δημόκριτον γενέ-
 33 σθαι, εἴ γε οὕτως ἐγίγνωσκεν. Ἐγὼ δὲ ὑμῖν καὶ ἄλλο
 διηγήσομαι, αὐτὸς παθὼν, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας.
 τάχα γὰρ ἂν καὶ σὺ, ὦ Τυχιάδῃ, ἀκούων, προσβιβα-
 σθείης πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ διηγήματος. Ὅποτε γὰρ
 ἐν Αἰγύπτῳ διῆγον, ἔτι νέος ὢν, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐπὶ παι-
 δείας προφάσει ἀποσταλεῖς, ἐπεθύμησα ἐς Κοπτὸν ἀνα-
 πλεύσας, ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸν Μέμνονα ἐλθὼν, ἀκοῦσαι τὸ
 θαυμαστὸν ἐκεῖνο ἠχοῦντα, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον.
 ἐκεῖνцу μὲν οὖν ἤκουσα, οὐ κατὰ τὸ κοινὸν τοῖς πολλοῖς
 ἄσημόν τινα Φωνήν, ἀλλὰ μοι καὶ ἔχρησεν ὁ Μέμνων
 αὐτὸς, ἀνοιξας τὸ στόμα ἐν ἔπεσιν ἑπτά. καὶ εἴ γε μὴ
 34 περιττὸν ἦν, αὐτὰ ἂν ὑμῖν εἶπον τὰ ἔπη. Κατὰ δὲ τὸν
 ἀνάπλουον ἔτυχεν ἡμῖν συμπλέων Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν
 ἱερῶν γραμματέων, θαυμάσιος τὴν σοφίαν, καὶ τὴν παι-
 δείαν πᾶσαν εἰδὼς τὴν Αἰγύπτιον. ἐλέγετο δὲ τρία καὶ

7 Ἐς Κοπτὸν) Κοπτὸς πόλις Αἰ-
 γύπτου, ἐς ἣν φασὶ τὴν Ἴσιν ἀφικο-
 μένην Ὅσιριν τὸν υἱὸν ἀναζητεῖν·
 μαθεῖν αὐτὸν δισπαράχθαι,
 τὴν κόμην τὴν ἑαυτῆς ἐκκόψαι, παρ'

ὃ καὶ Κοπτὸς ἀνομάσθη ἡ πόλις.
 εἰδείκνυτο δὲ καὶ ὁ πλόκαμος τοῖς
 ἐπισημοῦσιν αὐτόθι, ἀπιστόν τι τρι-
 χῶν πλῆθος, ὅσον ἐξ ἀνθρώπου κε-
 φαλῆς εἰκάσαι. V.

pora. Hoc ais, inquit Eucrates, amentem hominem etiam De-
 mocritum fuisse, si quidem ita statuit. Ego autem vobis etiam
 aliud quid enarrabo, quod mihi usu venit, non auditum ab alio.
 Fortasse enim tu quoque, Tychiade, audiens, vi quadam ad nar-
 rationis veritatem adigaris. Cum in Aegypto viverem iuvenis ad-
 huc, doctrinae causa eo missus a patre, cupido incessit animum,
 Coptum inde adverso flumine petere, ad Memnonem audiendum,
 mirabiles illos sonos oriente sole edentem. Atque illius quidem au-
 divi non, ut vulgus, vocem nullius sensus: sed oraculum mihi
 ipse aperto ore Memnon reddidit versibus septem: ac nisi super-
 vacaneum esset, ipsos vobis recitarem versus. In reditu autem na-
 vigabat forte nobiscum homo Memphiticus, de sacris scribis unus,
 sapientia admirabili, & doctrinae omnis Aegyptiae consultus. Di-

ἔκοσιν ἔτη ἐν τοῖς αὐτοῖς ὑπόγειος ὠκηκέναι, μαγεύειν παιδευόμενος ὑπὸ τῆς Ἰσίδος. Παγκράτην, ἔφη, λέγεις, ὁ Ἀρίγνωτος, ἐμὸν διδάσκαλον, ἱερὸν ἄνδρα ἐξυρμένον, ἐν ὀθονίοις, νοήμονα, καθαρῶς ἐλληνίζοντα, ἐπιμήκη, σιμὸν, πρόχειλον, ὑπόλεπτον τὰ σκέλη. αὐτὸν, ἦδ' ὅς, ἐκείνον τὸν Παγκράτην· καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἠγνόουν ὅστις ἦν· ἐπεὶ δὲ ἑώρων αὐτὸν, εἶποτε ὁρμίσαιμεν τὸ πλοῖον, ἀλλὰ τε πολλὰ τεράστια ἐργαζόμενον, καὶ δὴ καὶ ἐπὶ προκοδείλων ὀχούμενον, καὶ συννέοντα τοῖς θηρίοις, τὰ δὲ ὑποπτῆσσοντα, καὶ σαίνοντα ταῖς οὐραῖς, ἔγνων ἱερὸν τινα ἄνθρωπον ὄντα, καὶ κατὰ μικρὸν Φιλοφρονούμενος, ἔλαβον ἐταῖρος αὐτῷ, καὶ συνήθης γενόμενος. ὥστε πάντων ἐκοινῶναι μοι τῶν ἀπορρήτων· καὶ τέλος πείθει με, τοὺς μὲν οἰκέτας ἅπαντας ἐν τῇ Μέμφιδι καταλιπεῖν, αὐτὸν δὲ μόνον ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ, μὴ γὰρ ἀπορήσειν ἡμᾶς τῶν διακονησομένων. καὶ τὸ μετὰ τοῦτο οὕτω διήγαμεν. Ἐπειδὴ δὲ ἔλθοιμεν εἰς τι καταγώ- 35

cebatur autem tres & viginti annos in adytis sub terra habitasse, Magicis artibus dum instruitur ab Iside. Pancraten dicis, inquit Arignotus, meum praeceptorem, virum divinum, rasum, linea indutum, cogitabundum, pure loquentem Graece, procerum, sumum, labiosum, extenuatis cruribus. Ipsum illum, inquit, Pancraten. Ac primo quidem, quis esset, ignorabam. Cum vero viderem illum, si quando appelleremus navigium, cum alia multa prodigiose facere, tum inequitate Crocodilis, & natare inter bel-luas, has vero illi se submittere, & adulari caudis; divinum quendam hominem esse agnovi: & cum paulatim blanditiis ad il-lius amicitiam adspirarem, opinione celerius sodalis ipsius ac fa-miliaris factus sum. Itaque omnia mihi impertivit arcana, & tandem persuasit mihi, ut, servis omnibus Memphi relictis, so-lus ipse se sequeretur, neque enim defuturos ministros. Ac postea ita viximus. Quoties in stabulum quoddam veneramus, sumtum

γιον, λαβὼν ἂν ὁ ἀνὴρ τὸν μοχλὸν τῆς θύρας, ἢ τὸ κόρηθρον, ἢ καὶ τὸ ὑπερον, περιβαλὼν ἱματίοις, ἐπέιπὼν τινα ἐπωδὴν ἐποίει βαδίζειν, τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἀνθρώπων εἶναι δοκοῦντα· τὸ δὲ ἀπελθὼν ὕδωρ τε ἀπῆντλει, καὶ ὀψάνει, καὶ ἐσκεύαζε, καὶ ἐς πάντα δεξιῶς ὑπῆρτει καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν. εἴτα δὲ ἐπειδὴ ἄλις ἔχοι τῆς διακονίας, αὐτῷς κόρηθρον τὸ κόρηθρον, ἢ ὑπερον τὸ ὑπερον, ἄλλην ἐπωδὴν ἐπειπὼν, ἐποίει ἂν. τοῦτο ἐγὼ πάνυ ἐσπουδακῶς, οὐκ εἶχον ὅπως ἐκμάθοιμι παρ' αὐτοῦ· ἐβάσκαίνε γὰρ αὐτοῦ, καίτοι πρὸς τὰ ἄλλα προχειρότατος ὢν. μῖα δὲ ποτε ἡμέρα λαθὼν, ἐπήκουσα τῆς ἐπωδῆς, ἣν δὲ τρισύλλαβος, σχεδὸν ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς. καὶ ὁ μὲν ὤχετο ἐς τὴν ἀγορὰν, ἐντειλάμενος τῷ ὑπέρῳ ἃ ἔδει ποιεῖν. Ἐγὼ δὲ, ἐς τὴν ὑστεραίαν ἐκείνου τι κατὰ τὴν ἀγορὰν πραγματευομένου, λαβὼν τὸ ὑπερον, σχηματίσας, ὁμοίως ἐπειπὼν τὰς συλλαβὰς, ἐκέλευον ὕδροφορεῖν. ἐπεὶ δὲ ἐμπλησάμενος τὸν ἀμφορέα ἐκόμισε, Πέ-

ille vir vestem de ianua, aut scopas, aut pistillum, vestibus induerat, & carmine quodam pronuntiato, ut incederet, efficiebat, ut aliis omnibus homo esse videretur: isque abiens & aquam hauriebat, & obsonabat, parabatque, omnibusque in rebus dextre operam nobis dabat, ministrabatque. Tum ubi satis ministerio illius usus esset, rursus scopas scopas, aut pistillum pistillum, carmine alio pronuntiato reddidit. Hoc ego maximo studio non potui tamen impetrare ab eo, uti discerem: illo enim inuidebat, licet ad alia esset promptissimus. At certo tandem die clanculum sublegi incantationem, erat vero trium syllabarum, prope adstans in angulo tenebricoso. Atque ille in forum abiit, cum praecepisset pistillo, quid factu opus esset. Ego vero postridie illius diei, ipso aliquid in foro negotii habente, sumo pistillum, exornatumque, dictis similiter syllabis, aquam afferre iubeo. Cum vero plenam am-

παυσο, ἔφην, καὶ μηκέτι ὕδροφόροι, ἀλλ' ἴσθι αὖθις ὑπερον. τὸ δὲ οὐκέτι μοι πείθεσθαι ἤθελεν, ἀλλ' ὕδροφόροι αἰεὶ, ἄχρι δὴ ἐνέπλησεν ἡμῖν ὕδατος τὴν οἰκίαν ἐπαντλοῦν. ἐγὼ δὲ ἀμμηχανῶν τῷ πράγματι, (ἐδεοδίειν γὰρ μὴ ὁ Παγκράτης ἐπανελθὼν ἀγανακτήσῃ, ὅπερ καὶ ἐγένετο) ἄξινην λαβὼν, διακόπτω τὸ ὑπερον εἰς δύο μέρη· τὰ δὲ, ἐκάτερον τὸ μέρος, ἀμφορέα λαβόντα ὕδροφόροι, καὶ ἀνθ' ἑνὸς δύο μοι ἐγένοντο διάκονοι. ἐν τούτῳ καὶ ὁ Παγκράτης ἐφίσταται, καὶ συνεῖς τὸ γενόμενον, ἐκεῖνα μὲν αὖθις ἐποίησε ξύλα, ὥσπερ ἦν πρὸ τῆς ἐπωδῆς· αὐτὸς δὲ ἀπολιπὼν με λαβὼν, οὐκ οἶδ' ὅποι ἀΦανῆς ὠχέτο ἀπιών. νῦν οὖν, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, οἶσθα καὶ ἐκεῖνο ἄνθρωπον ποιεῖν ἐκ τοῦ ὑπέρου; νῆ Δί', ἥδ' ὅς, ἐξ ἡμισείας γε· οὐκέτι γὰρ εἰς τὸ ἀρχαῖον οἶόν τέ μοι ἄγειν αὐτὸ, ἢν ἅπαξ γένηται ὕδροφόρος, ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν ἐπικλυσθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπαντλουμένην. Οὐ παύεσθε, 37 ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτα τερατολογούντες γέροντες ἄνδρες;

phoram attulisset; desine, inquam, nec amplius affer aquam, sed rursus esto pistillus. At ille non amplius parere mihi voluit, verum afferre aquam perrexit, donec aqua haurienda domum opeplevisset. Ego consilii inops, (metuebam enim, ne aegre ferret rediens Pancrates, quod etiam factum est) securi arrepta bifariam pistillum diffeco. Sed utraque illa pars, captis amphoris, aquam ferebat, ac pro uno duo mihi iam erant ministri. Inter haec adest etiam Pancrates, intellectoque quid actum esset, illos iterum ligna fecit, ut ante incantationem fuerant; ipse vero clam, me relicto, subduxit se nescio quorsum, & conspici desiit. Nunc igitur, inquit Dinomachus, adhuc illud nosse certe, hominem facere ex pistillo? Per Iovem, inquit, ex dimidia quidem parte. Nec enim licet mihi in pristinam eum formam reducere, cum semel factus est aquarius: sed clueretur nobis, illo semper hauriente, domus. Non desinitis, inquam, talia portenta loqui senes viri? Sin minus, at
Lucian. Vol. VII.

εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ καὶ τῶν μεираκίων τούτων ἕνεκα εἰς ἄλλον καιρὸν ὑπερβάλλεσθε τὰς παραδόξους ταύτας καὶ φοβεράς διηγήσεις, μήπως λάβωσιν ἡμῖν ἐμπλησθέντες δειμάτων, καὶ ἀλλοκότων μυθολογημάτων. Φεΐδεσθαι οὖν χρὴ αὐτῶν, μηδὲ τοιαῦτα ἐθίζειν ἀκούειν, ἃ διὰ παντὸς τοῦ βίου ἐνοχλήσει συνόντα, καὶ ὑποφοδεεῖς
 38 ποιήσει, ποικίλης τῆς δεισιδαιμονίας ἐμπιπλάντα. Εὐγε ὑπέμνησας, ἦ δ' ὅς ὁ Εὐκράτης, εἰπὼν τὴν δεισιδαιμονίαν. τί γάρ σοι, ὦ Τυχιάδῃ, περὶ τῶν τοιούτων δοκεῖ, λέγω δὴ χρησμῶν, καὶ θεσφάτων, καὶ ὅσα θεοφορούμενοί τινες ἀναβοῶσιν, ἢ ἐξ αὐτῶν ἀκούεται, ἢ παρθένος ἔμμετρα φθεγγομένη, προθεσπίζει τὰ μέλλοντα; ἢ δηλαδὴ καὶ τοῖς τοιούτοις ἀπιστήσεις; ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος, καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φθέγγεται πρὸς ἐμὲ, οὐ λέγω, μή σοι ἄπιστα δόξω περὶ ἑμαντοῦ μεγαλαυχεῖσθαι· ἃ δὲ ἐν Ἀμφιλόχου τε

certe horum adolescentulorum causa in aliud tempus differte incredibiles istas horribilesque narrationes, ne sensim impleantur terroribus, & absurdis fabulis. Parcere igitur illis oportet, neque assuefacere talibus audiendis, quae per totam vitam turbabunt illos retenta animo, & ad unumquemque strepitum meticulosos facient, variaque superstitione implebunt. Recte me mones, inquit Eucrates, superstitionem dum nominas. Quid enim, Tychiade, de talibus tibi videtur, de oraculis dico, & divinis vocibus, & quae a Deo agitati quidam proclamant, aut audiuntur ex adytis, aut virgo versibus devincta loquens futura significat? Nimirum etiam talibus fidem negabis? Ego vero, esse mihi sacrum quendam anulum, cuius sigillum Pythii Apollinis imaginem exprimat, eumque Apollinem loqui mecum, non dico, ne tibi incredibilia de me ipse gloriari videar. Quae vero in Amphilochi tem-

ἤκουσα ἐν Μαλλῷ, τοῦ Ἡρώος ὑπερδιαλεχθέντος μοι,
καὶ συμβουλευσάντος ὑπὲρ τῶν ἐμῶν, καὶ ἃ εἶδον αὐ-
τὸς, ἐθέλω ὑμῖν εἰπεῖν. εἴτα ἐξῆς ἃ ἐν Περγάμῳ εἶδον,
καὶ ἤκουσα ἐν Πατάροις. ὁπότε γὰρ ἐξ Αἰγύπτου ἐπαν-
ήειν οἴκαδε, ἀκούων τὸ ἐν Μαλλῷ τοῦτο μαντεῖον ἐπι-
φανέστατόν τε, καὶ ἀληθέστατον εἶναι, καὶ χρᾶν ἐναρ-
γῶς πρὸς ἔπος ἀποκρινόμενον, οἷς ἂν ἐγγράψας τις εἰς
τὸ γραμματεῖον παραδῶ τῷ προφῆτῃ, καλῶς ἂν ἔχειν
ἡγησάμην ἐν παράπλῳ πειραθῆναι τοῦ χρηστηρίου, καί
τι περὶ μελλόντων συμβουλευσασθαι τῷ θεῷ. Ταῦτα 39
ἔτι τοῦ Εὐκράτους λέγοντος, ἰδὼν οἱ τὸ πρᾶγμα προχω-
ρήσειν ἐμελλε, καὶ ὥς οὐ περὶ μικρᾶς ἐνῆρχετο τῆς περὶ
τὰ χρηστήρια τραγωδίας, οὐ δοκεῖν εἰθελὺς δεῖν μόνος ἀν-
τιλέγειν ἅπασιν, ἀπολιπὼν αὐτὸν ἔτι διαπλέοντα ἐξ
Αἰγύπτου εἰς τὴν Μαλλόν, (καὶ γὰρ συνίην ὅτι μοι
ἄχθονται παρόντι, καθάπερ ἀντισοφιστῇ τῶν ψευσμά-

I 'Εν Μαλλῷ) Ἀμφίλοχος δισπίζει περὶ τῶν μελλόντων ἐν Μαλλῷ. V.

plo audivi, in Mallo, Heroë praeterea mecum loquente, & de re-
bus mihi meis consulente, quaeque ipse vidi, dicere vobis volo:
tum deinceps, quae Pergamē vidi, & audivi Pataris. Cum enim
ex Aegypto domum redirem, audito, illud Malli oraculum illu-
strissimum esse verissimumque, & dilucida fundere oracula, dum
ad verbum respondeat his, quae in tabellis scripta Prophetæ tra-
dat aliquis; optimum factu putabam, ut obiter tentarem oracu-
lum, & de futuris aliquid deliberarem cum Deo. Haec adhuc
dicente Eucrate, cum viderem, quorsum res evaderet, ut-
que inciperet non parvam illam oraculorum tragoediam;
ratus, non decere me solum contradicere omnibus, relin-
quens illum navigantem adhuc ex Aegypto versus Mal-
lum, (etenim sentiebam, illos praesentiam meam gravari,
ut qui contra illorum mendacia disputarem) Ego vero, in-

των) Ἄλλ' ἐγὼ ἄπειμι, ἔφην. Λεόντιχον ἐπιζητήσων
 δεομαι γὰρ αὐτῷ τι συγγενέσθαι. ὑμεῖς δὲ ἐπεὶ εὐχ
 ἱκανὰ ἠγείσθε τὰ ἀνθρώπινα εἶναι, καὶ αὐτοὺς ἤδη τοὺς
 θεοὺς καλεῖτε συνεπιληψομένους ὑμῖν τῶν μυθολογου-
 μένων καὶ ἄμα λέγων, ἐξήειν. οἱ δὲ ἄσμενοι ἐλευθερίας
 λαβόμενοι, εἰστίων, ὡς τὸ εἰκὸς, αὐτοὺς, καὶ ἐνεφοροῦν-
 το τῶν ψευσμάτων. τοιαῦτά σοι, ὦ Φιλόκλεις, παρὰ
 Εὐκράτει ἀκούσας ἤκω, νῆ τὸν Δία, ὥσπερ οἱ τοῦ γλεύ-
 κους πiónτες, ἐρπετοσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δεό-
 μενος. ἠδέως δ' ἂν ποθεν ἐπὶ πολλῷ ἐπριάμην ληθεδανόν
 τι φάρμακον, ὣν ἤκουσα, ὡς μὴ τι κακὸν ἐργάσθηταί με
 ἢ μνήμη αὐτῶν ἐνοικουροῦσα. τέρατα γοῦν, καὶ δαίμο-
 νας, καὶ Ἑκάτας ὄραν μοι δοκῶ.

40 ΦΙΛ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Τυχιάδῃ, τοιοῦτόν τι ἀπέλαυσα
 τῆς διηγήσεως. Φασί γέ τοι μὴ μόνον λυττᾶν, καὶ τὸ
 ὕδωρ φοβεῖσθαι, ὅπόσους ἂν οἱ λυττῶντες κύνες δάκω-

quam, discedo requisiturus Leontichum: etenim illo mihi conven-
 to opus est. Vos vero, quandoquidem satis vobis non esse huma-
 na putatis, ipsos iam vocate Deos, fabulosarum disputationum
 vestrarum adiutores: & cum dicto exivi. Illi vero libertatem
 eam lubenter arripientes, tanquam epulis, credibile est, se
 tractarunt invicem & ingurgitarunt mendaciis. Talibus ti-
 bi, Philocles, apud Eucratem auditis venio, ut qui mu-
 stum biberunt ventre inflato, vomitorii indigens. Lubens
 autem alicunde & magno emerim medicamentum oblivio-
 nem inducens eorum, quae audiavi, ne quid mali mihi faciat
 in me residens illorum memoria. Portenta enim, & Dae-
 mones, & Hecatas videre mihi videor.

Phil. Ipse etiam ego, Tychiade, tale quid de narratio-
 ne tua abstuli. Dicunt certe, non solum insanire & aquam
 metuere, quos canes rabiosi momorderint; sed etiam, si

σιν, ἀλλὰ καὶ τινὰ ὁ δηχθεὶς ἀνθρῶπος δάκη, ἴσα τῷ κυνὶ δύναται τὸ δῆγμα· καὶ τὰ αὐτὰ καὶ κείνος φοβεῖται. καὶ σὺ τοῖσιν ἔοικας αὐτὸς ἐν Εὐκράτους δηχθεὶς ὑπὸ πολλῶν ψευσμάτων, μεταδεδωκέναι καὶ μοι τοῦ δήματος. οὕτω δαιμόνων μοι τὴν ψυχὴν ἐνέπλησας.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ θαρρῶμεν, ὦ Φιλότης, μέγα τῶν τοιούτων ἀλεξιφάρμακον ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν ἐπὶ πᾶσι λόγον ὀρθόν. ὦ χρωμένους ἡμᾶς, οὐδὲν οὐ μὴ τὰ ρᾶξή τῶν κενῶν καὶ ματαίων. τούτων ψευσμάτων.

quem homo morsus mordeat, eandem, quam canis, vim habere illum morsum, eademque illum quoque metuere. Et tu igitur morsus in Eucratidis domo a multis mendaciis, mihi videris aliquid illius morsus impertiiſſe, ita daemonebus mihi mentem oppleviſti.

Tych. Sed bono ſimul animo, amice, magnū talibus noxis depellendis remedium habentes, veritatem, & rectam in omnibus rationem, qua uſos nos de vanis hiſce atque inanibus mendaciis nullum turbabit.

ΙΠΠΙΑΣ Η ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ.

ΤΩΝ σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγέ Φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὅπόσοι μὴ λόγους μόνον δεξιούς παρέσχοντο ὑπὲρ τῶν πραγμάτων ἐκάστων, ἀλλὰ καὶ ἔργοις ὁμοί-
οις τὰς τῶν λόγων ὑποσχέσεις ἐπιστάσαντο. καὶ γὰρ τῶν ἱατρῶν ὅγε νοῦν ἔχων οὐ τοὺς ἄριστα ὑπὲρ τῆς τέχνης εἰπεῖν δυναμένους μεταστελεῖται νοσῶν, ἀλλὰ τοὺς πράξαι τι κατ' αὐτὴν μεμελετηκότας. ἀμείνων δὲ καὶ μουσικὸς, οἶμαι, τοῦ διακρίνειν ῥυθμοὺς καὶ ἀρμονίας ἐπισταμένου, ὁ καὶ ψάλλαι καὶ κιθαρίσαι αὐτὸς δυνά-
μενος. τί γὰρ ἂν σοι τῶν στρατηγῶν λέγοιμι τοὺς εἰκό-
τως ἀρίστους κριθέντας, ὅτι οὐ τάττειν μόνον καὶ παρ-
αινεῖν ἦσαν ἀγαθοὶ, ἀλλὰ καὶ προμάχεσθαι τῶν ἄλ-

2 Τῶν σοφῶν ἐκείνους) Οὕτω καὶ Φακυλίδης φησὶ,

Τὴν σοφίην σοφὸς εὐθύνει, τέχνας δ' ὁμότεχνος. V.

HIPPIAS SEU BALNEUM.

ERUDITORUM ex numero illos maxime laudandos aio
equidem, quotquot non disputationes modo acutas de ne-
gotio unoquoque attulerunt, sed operibus similibus firma-
runt promissiones verborum. Etenim de medicis, si quis fa-
piat aegrotus, non eos arceffet, qui optime dicere de arte
possunt, sed qui ad faciendum ex arte exercitatione se pa-
raverint. Melior etiam musicus, arbitror, eo, qui nume-
ros & harmonias norit discernere, ille fuerit, qui cantare
etiam & citharam pulsare ipse possit. Quid enim duces ti-
bi narrem, qui merito suo optimi iudicati sunt, non in
ordinanda modo acie & adhortandis *militibus* praestantes,

λων, καὶ χειρὸς ἔργα ἐπιδείκνυσθαι; οἷον τῶν πάλαι
 μὲν Ἀγαμέμνονα καὶ Ἀχιλλέα, τῶν κάτω δὲ τὸν Ἀ-
 λεξάνδρον καὶ Πύρρον ἴσμεν γεγονότας. Πρὸς δὲ τί ταῦτ' 2
 ἔφην; οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βουλόμε-
 νος, ἐπεμνήσθην αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν μηχανικῶν
 ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὅπόσοι ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ λαμ-
 προὶ γενόμενοι, καὶ μνημόσυνα ὅμως τῆς τέχνης, καὶ
 πράγματα τοῖς μετ' αὐτοὺς κατέλιπον. ἐπεὶ οἱ γε τοῖς
 λόγοις μόνοις ἐγγεγυμνασμένοι, σοφισταὶ ἀν' εἰκότως
 μᾶλλον, ἢ σοφοὶ καλοῖντο. τοιοῦτον ἀκούομεν τὸν Ἀρ-
 χιμήδην γενέσθαι, καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον· τὸν μὲν
 Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν, ἀνευ πο-
 λιρκίας, ἀποστροφῇ καὶ διαίρεσει τοῦ ποταμοῦ· τὸν δὲ
 τὰς τῶν πολεμίων τριήρεις καταφλέξαντα τῇ τέχνῃ. καὶ
 Θαλῆς δὲ ὁ Μιλήσιος πρὸ αὐτῶν, ὑποσχόμενος Κροίσω

14 Καταφλέξαντα) Ὁ Ἀρχι-
 μέδης ἐν Σικελίᾳ ὅν κατισχύσας
 ἐκ χαλκοῦ πυροφόρα κατοπτρα,
 ἅπας ἀπὸ τῆς ἀντικρὺ τοῦ ἐναν-
 τίου στόλου μύκον· εἶπ' ἀντι-
 λαντος τοῦ ἡλιοῦ, καὶ προσβαλόν-
 τος τοῖς κατοπτροῖς τὰς ἀκτῖνας αἰτ-
 ανακλωμένας πρὸς τὸν στόλον, ἐξ-
 ἤλθεν ἐξ αὐτῶν πῦρ, καὶ ἐφθεῖρε τὰς
 νῆας ἀπάσας τῶν ἐναντίων. V.

λαντος τοῦ ἡλιοῦ, καὶ προσβαλόν-
 τος τοῖς κατοπτροῖς τὰς ἀκτῖνας αἰτ-
 ανακλωμένας πρὸς τὸν στόλον, ἐξ-
 ἤλθεν ἐξ αὐτῶν πῦρ, καὶ ἐφθεῖρε τὰς
 νῆας ἀπάσας τῶν ἐναντίων. V.

sed etiam ut in prima acie pugnarent & manu rem gere-
 rent? qualem ex antiquis Agamemnonem atque Achillem,
 sequioris autem aetatis Alexandrum & Pyrrhum fuisse co-
 gnovimus. Quorsum vero ista dixi? Non enim temere il-
 lorum mentionem feci, ut historiae peritum me ostende-
 rem, sed hoc ut ostenderem, etiam inter mechanicos admi-
 ratione dignos esse, quotquot inspectione & scientia cla-
 ri, tamen etiam monumenta artis & opera posteris reli-
 quere. Quandoquidem sola in disputatione exercitati, so-
 phistae potius, quam sapientes, dici meruerint. Talem audi-
 mus Archimedem fuisse, & Cnidium Sostratum, quorum
 hic Ptolemaeum subegerit atque Memphin, sine obsidione,
 aversione sola ac dispersione fluvii: ille vero triremes ho-
 stium arte sua combusserit. Atque ante hos Milesius Tha-

ἄβροχον διαβιβάσειν τὸν στρατὸν, ἐπινοία κατόπιν τοῦ στρατοπέδου μιᾷ νυκτὶ τὸν Ἄλυν περιήγαγεν, αὐ μηχανικὸς οὗτος γενόμενος, σοφὸς δὲ καὶ ἐπινοῆσαι, καὶ συνεῖναι πιθανώτατος. τὸ μὲν γὰρ τοῦ Ἐπειοῦ πᾶν ἄρχαιον, ὃς οὐ μόνον τεχνήσασθαι τοῖς Ἀχαιοῖς τὸν ἵππον, ἀλλὰ καὶ συγκαταβῆναι αὐτοῖς ἐς αὐτὸν λέγεται.

- 3 Ἐν δὴ τούτοις καὶ Ἰππίου τούτου τοῦ καθ' ἡμᾶς, μεμνησθαι ἄξιον ἀνδρὸς, λόγοις μὲν παρ' ὃν τινα βούλει τῶν πρὸ αὐτοῦ γεγυμνασμένου, καὶ συνεῖναι τε ὁξέως, καὶ ἐρμηνεύσαι σαφεστάτου, τὰ δὲ ἔργα πολὺ τῶν λόγων ἀμείνῳ παρεχομένου, καὶ τὴν τῆς τέχνης ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντος, οὐκ ἐν τοιαύταις μὲν ὑποσχέσεσιν, ἐν αἷς αἱ πρὸ αὐτοῦ γενέσθαι ἠτύχησαν, κατὰ δὲ τὸν γεωμετρικὸν λόγον, ἐπὶ τῆς δοθείσης, Φασὶν, εὐθείας τὸ τρίγωνον ἀκριβῶς συνισταμένου. καίτοι τῶν γε ἄλλων ἕκαστος ἐν τι τῆς ἐπιστήμης ἔργον ἀποτελεσόμενος, ἐν ἐκείνῳ εὐδο-

les, cum promississet Croeso, se ficcum traiecturum exercitum, commento quodam a tergo castrorum intra unam noctem circumduxit Halyn; non quod ipse machinandi artifex esset, sed homo acutus ad inveniendum, & in sermone vehementer probabilis. Nam illud de Epeo antiquum nimis, qui non tantum machinatus esse Achivis equum, sed etiam cum reliquis descendisse in illum dicitur. In his vero Hippiae quoque huius, qui nostra aetate fuit, mentionem iniicere aequum est, viri literarum exercitatione cuivis antiquorum comparandi, in disputando acuti, disertissimi in explicando, opera autem verbis multo meliora praestantis, & artis suae professionem implentis, non in argumentis modo talibus, in quibus bona quadam fortuna superiores iam versati sunt; sed, ex Geometrico pro-verbio, in data quacunque recta triangulum accurate construens. Atqui reliquorum unusquisque, si in uno quo-

κιμήσας, εἶναι τις ὁμῶς ἔδοξεν. ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὧν τὰς
 πρῶτα, καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἀρμονικῶν, καὶ μουσι-
 κῶν φαίνεται καὶ ὁμῶς ἕκαστον τούτων οὕτως ἐντελῶς
 δείκνυσιν, ὥς ἐν αὐτῷ μόνον ἐπιστάμενος. τὴν μὲν γὰρ
 περὶ ἀκτίνων καὶ ἀνακλάσεων, καὶ κατόπτρων θεωρίαν,
 ἔτι δὲ καὶ ἀστρονομίαν, ἐν ἣ παιῖδας τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἀπέ-
 Φηνεν, οὐκ ὀλίγου χρόνου ἂν εἴη ἐπαινεῖν. Ἀ δὲ ἐναγχος 4
 ἰδὼν αὐτοῦ τῶν ἔργων κατεπλάγην, οὐκ ὀκνήσω εἰπεῖν.
 κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις, καὶ τῷ καθ' ἡμᾶς βίῳ πάνυ
 πολλή, βαλανείου κατασκευὴ· περίνοια δὲ, καὶ ἐν τῷ
 κοινῷ τούτῳ σύνεσις θαυμαστή. Τόπος μὲν ἦν οὐκ ἐπί-
 πεδος, ἀλλὰ πάνυ προσάντης, καὶ ὄρθιος, ὃν παραλα-
 βὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινόν, ἰσόπεδον θά-
 τέρῳ ἀπέΦηνε, κρηπίδα μὲν βεβαιωτάτην ἅπαντι τῷ
 ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ θεμελίῳν θέσει τὴν τῶν ἐπιτι-

10 Περίνοια) Τέχνη μηχανική. V.

dam artis opere, sibi desumto, bene rem gefisset, tamen
 esse aliquid visus est: hunc vero & mechanicorum princi-
 pem, & geometrarum, & harmonicorum, musicorumque
 esse apparet: & tamen unumquodque horum adeo perfe-
 cte in se esse ostendit, quasi illud ipsum unum modo sciret.
 Scientiam de radiis, & refractionibus, & speculis, insuper
 etiam Astronomiam, in qua effecit, ut pueri videantur su-
 periores, laudare, non parvi temporis fuerit. Quae vero
 illius opera nuper cum stupore viderim, enarrare non pi-
 grabor. Argumentum quidem commune, & in vita nostra
 satis frequens balnei aedificatio: at ingenium, & intelligen-
 tia in re ita vulgari admirabilis. Locus erat non aequabi-
 lis planitie, sed acclivis admodum & erectus, quem cum
 accepisset ab una parte vehementer humilem, solo alterius
 aequavit, subiecta toti operi firmissima crepidine, eorum-
 que, quae imponenda erant, securitate, positis rite funda-

θεμένων ἀσφάλειαν ἐμπεδωσάμενος, ὕψει δὲ πάνυ ἀποτόμοις, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν συνεχομένοις τὸ ὅλον κρατυνάμενος· τὰ δὲ ἐποικοδομηθέντα τῷ τε τοῦ τόπου μεγέθει σύμμετρα, καὶ τῷ εὐλόγῳ τῆς κατασκευῆς ἀρμοδιώτατα, καὶ τὸν τῶν Φάτων λόγον φυλάττοντα.

- 5 Πυλὼν μὲν ὑψηλὸς, ἀναβάσεις πλατείας ἔχων, ὕψις μᾶλλον ἢ ὄρθιος πρὸς τὴν τῶν ἀνιόντων εὐμάρειαν. εἰσιόντα δὲ τοῦτον ἐκδέχεται κοινὸς οἶκος εὐμεγέθης, ἱκανὴν ἔχων ἀκολουθοῖς καὶ ὑπηρέταις διατριβὴν· ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων. βαλανεῖόν δ' οὖν καὶ ταῦτα περπωδέστατα, χαρίεσσα, καὶ Φατὶ πολλῶν καταλαμβάνομαι ὑποχωρήσεις· εἴτ' ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, περιττὸς μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρὸν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑπόδοχὴν. μετὰ δὲ τοῦτον ἐκατέρωθεν διαρκεῖς τοῖς ἀποδυμένοις ἀποθέσεις, καὶ μέσος οἶκος ὕψει τε ὑψηλότατος,

mentis, stabilita. Altitudinibus autem *monium* praeruptis valde, & ad securitatem continuis, totum opus roboravit. Quae porro inaedificavit, ea cum ad loci magnitudinem congruunt, tum propter observatam in tota structura proportionem, maxime sunt concinna, & respondentem sibi fenestrarum rationem servant. Vestibulum altum, gradus ad ascendendum latos habens, supinum magis quam arduum, ad ascendendum commoditatem. Per hoc qui ingressus fuerit, eum excipit oecus communis, bene magnus, ubi morari commodè pedissequi & ministri possint, *sinus* ad sinistram paratorum ad delicias cubiculorum: balneo enim etiam haec pulchre conveniunt, secessus iucundi & multo lumine collustrati. Tum continens illis oecus, supervacaneus ille quidem quantum ad balneum, at necessarius, quatenus beatis hominibus recipiendis destinatum est. Post hunc ab utraque parte, quae sufficiant exuere se vo-

καὶ Φωτὶ Φαιδρότατος, ψυχροῦ ὕδατος ἔχων τρεῖς κο-
λυμβήθρας, Λακαῖνῃ λίθῳ κεκοσμημένος, καὶ εἰκόνες ἐν
αὐτῷ λίθου λευκοῦ τῆς ἀρχαίας ἐργασίας, ἡ μὲν Ὑγείας,
ἡ δὲ Ἀσκληπιοῦ. Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται ἡρέμα 6
χλιαινόμενος οἶκος, οὐκ ἀπηνεῖ τῇ θέρμῃ προαπαντῶν,
ἐπιμήκης, ἀμφιστρόγγυλος, μεθ' ὃν ἐν δεξιᾷ οἶκος, εὖ
μάλα Φαιδρὸς, ἀλείφασθαι προσηνῶς παρεχόμενος,
ἐκατέρωθεν εἰσόδους ἔχων, Φρυγίῳ λίθῳ κεκαλλωπισ-
μένας, τοὺς ἀπὸ παλαιστρας εἰσιόντας δεχόμενος. εἴτ'
ἐπὶ τούτῳ ἄλλος οἶκος, οἰκῶν ἀπάντων κάλλιστος, στή-
ναί τε καὶ ἐγκαβέζεσθαι προσηνέστατος, καὶ ἐμβρα-
δύναι ἀβλαβέστατος, καὶ ἐγκυλίσασθαι ὠφελιμώ-
τατος, Φρυγίου καὶ αὐτὸς εἰς ὄροφὴν ἄκραν ἀπόστίλ-
βων. ἐξῆς δὲ ὁ θερμὸς ὑποδέχεται διάδρομος, Νομάδι
λίθῳ διακεκολλημένος. ὁ δὲ ἐνδον οἶκος κάλλιστος, Φω-
τὸς τε πολλοῦ ἀνάμεστος, καὶ ὡς πορφύρα διηνησμένος.

lentibus, spoliaria; & medius inter ea oecus altissimus &
multa luce laetissimus, aquae frigidae descensiones habens
tres, Lacedaemonio lapide exornatas. Statuae in illo de
candido lapide vetusti operis, Hygeae una, altera Aescula-
pii. Progressos excipit oecus leniter tepidus, calore non
molesto occurrens, longus, utrinque rotundus: post quem
in dextra parte hilaris admodum oecus ungendi facultatem
comiter praebens, ianuas utrinque habens Phrygio lapide
politas, intrantes de palaestra recipiens. Tum post hunc
oecus alius, oecorum omnium pulcherrimus, ad stationes
ac sessiones iucundissimus, ad commodandum minime no-
xius, ad volutationes commodissimus, Phrygio lapide &
ipse ad summum usque tectum fulgens. Deinde transitus ex-
cipit calidus, Numidico lapide incrustatus. Interior deinde
oecus pulcherrimus, luce multa plenus, & purpurae instar

- 7 Τρεῖς καὶ οὗτος θερμὰς πνέλους παρέχεται. λουσαμένους
 δὲ, ἐνεστί σοι μὴ τὴν διὰ τῶν αὐτῶν οἰκῶν αὐθις ἐπανιέ-
 ναι, ἀλλὰ ταχεῖαν τὴν ἐπὶ τὸ ψυχρὸν, δι' ἡρέμα θερ-
 μοῦ οἰκήματος, καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ Φωτὶ μεγάλῳ,
 καὶ πολλῇ τῇ ἔνδον ἡμέρᾳ ὕψι πρὸς τούτοις ἀνάλογα,
 καὶ πλάτῃ τοῖς μήκεσι σύμμετρα, καὶ πανταχοῦ πολ-
 λὴ Χάρις καὶ Ἀφροδίτῃ ἐπανθεῖ. κατὰ γὰρ τὴν καλὸν
 Πίνδαρον, Ἀρχομένους ἔργου, πρόσωπον χρὴ θέμειν τηλ-
 αυγές. τοῦτο δ' αὖν εἴη ἐκ τῆς αὐγῆς μάλιστα, καὶ τοῦ
 Φέγγους, καὶ τῶν Φωταγωγῶν μεμηχανημένον. ὁ γὰρ
 σοφὸς ὡς ἀληθῶς Ἰππίας τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον,
 εἰς βορρᾶν προκεχωρηκότα ἐποίησεν, οὐκ ἄμοιρον οὐδὲ τοῦ
 μεσημβρινοῦ αἵερος· τοὺς δὲ πολλοῦ τοῦ θάλλους θεο-
 μένους, νότῳ, καὶ εὐρῳ, καὶ ζεφύρῳ ὑπέθηκε. Τί αὖν
 8 σοι τὸ ἐπὶ τούτῳ λέγοιμι παλαιίστρας, καὶ τὰς κοινὰς
 τῶν ἱματιοφυλακούντων κατασκευάς, ταχεῖαν τὴν ἐπὶ
 τὸ λουτρὸν, καὶ μὴ διὰ μακροῦ τῆς ὁδοῦ ἐχούσας, τοῦ

floridus. Tria hic labra calida praebebat. Cum vero laveris, licet tibi non per eosdem redire oecos, sed celeri via ad frigidam per conclave mediocriter calidum, idque in multa luce, & multo intus die. Ad haec altitudines congruentes, & latitudines longitudinibus pro portione respondentes, & multa ubique Gratia atque Venus enitet. Etenim ex praeclari Pindari praecepto, *Qui opus incipiunt, faciem ponant e longinquo fulgentem.* Haec autem contigerit maxime, e splendore, & luce, & fenestris, si quis machinetur. Sapiens enim vere Hippias oecum frigidarium fecit, ut in boream procurrat, nec meridiani tamen aëris expertem: eos autem, qui tepore multo indigent, noto & euro atque zephyro subiecit. Quid deinde tibi dicam palaestras, & communes eorum, qui vestes custodiunt, commodationes, celerem habentes ad lavacra nec per ambages transitum.

χρησίμου τε καὶ ἀβλαβοῦς ἔνεκα; καὶ μή με ὑπολάβῃ τις μικρὸν ἔργον προβέμενον, κοσμεῖν τῷ λόγῳ προαιρεῖσθαι. τὸ γὰρ ἐν τοῖς κοινοῖς, καινὰ ἐπινοῆσαι κάλους δείγματα, οὐ μικρᾶς σοφίας ἔγωγε τίθεμαι, οἷον καὶ τόδε τὸ ἔργον ὃ Θαυμάσιος ἡμῖν Ἱππίας ἐπεδείξατο, πάσας ἔχον τὰς βαλανείου ἀρετάς, τὸ χρήσιμον, τὸ εὐκαιρον, τὸ εὐφεγγές, τὸ σύμμετρον, τὸ τῷ τόπῳ ἡρμοσμένον, τὸ τὴν χρεῖαν ἀσφαλῆ παρεχόμενον· καὶ προσέτι τῇ ἄλλῃ περινοίᾳ κεκοσμημένον, ἀφόδων μὲν ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρήσεσιν, ἐξόδους τε πολλαῖς τεθυρωμένον· ὁρῶν δὲ διττὰς δηλώσεις, τὴν μὲν δι' ὕδατος καὶ μυκήματος, τὴν δὲ δι' ἡλίου ἐπιδεικνύμενον. ταῦτα ἰδόντα μὴ ἀποδοῦναι τὸν πρέποντα ἔπαινον τῷ ἔργῳ, οὐκ ἀνοήτου μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀχαρίστου, μάλλον δὲ βασκάνου μοι εἶναι ἔδοξεν. ἐγὼ μὲν οὖν εἰς δύναμιν καὶ τὸ ἔργον, καὶ τὸν τεχνίτην, καὶ δημιουργὸν ἡμεῖς ἀ-

9 Ἀφόδων) Ἀφροδὶς ὁ ἀπόπατος. V.

utilitatis pariter causa & salubritatis? Et ne putet aliquis, parvum me opus oratione exornandum suscepisse. In communibus enim excogitare nova pulchritudinis specimina, non parvae sapientiae esse arbitror equidem. Quale sane hoc quoque opus nobis admirabilis ille Hippias eduxit, quod omnes habeat virtutes balnei, utilitatem, opportunitatem, claritatem, proportionem; quod loci ingenio accommodatum sit, quod usum sui securum praebeat: & praeterea cetero apparatu ornatum, sellarum familiaricarum duobus secessibus, & ianuis pluribus apertum: horarum gemina indicia, alterum per aquam & mugitum, alterum per solem, exhibens. Haec si quis viderit, neque dignam operi laudem tribuerit, ille non stupidus modo, sed ingratus etiam, vel invidus potius mihi videatur. Ego proinde pro viribus & opus, & artificem, atque auctorem mune-

μην τῷ λόγῳ. εἰ δὲ θεὸς παράσχοι καὶ λούσασθαι
ποτε, πολλοὺς οἶδα καὶ ἄλλους ἔξω τῶν κοινωνήσον-
τάς μοι τῶν ἐπαίνων.

ris oratione remuneratus sum. Si vero fortuna praebuerit,
ut etiam lavare quandoque hic possim, multos novi &
alios in partem laudum mearum venturos.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ Η ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὍΤΕ ὁ Διόνυσος ἐπ' Ἰνδοὺς στρατίαν ἤλασε, (κωλύει
 γὰρ οὐδέν, οἶμαι, καὶ μῦθον ὑμῖν διηγῆσασθαι Βακχι-
 κόν) Φασὶν οὕτω καταφρονῆσαι αὐτοῦ τὰ πρῶτα τοὺς
 ἀνθρώπους τοὺς ἐκεῖ, ὥστε καταγελαῖν ἐπιόντος, μάλ-
 λον δὲ ἐλεεῖν τὴν τόλμαν, ὡς αὐτίκα μάλα συμπατη-
 θεσομένου ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, εἰ ἀντιτάξαιτο. ἤκουον
 γὰρ, οἶμαι, τῶν σκοπῶν ἀλλόκοτα ὑπὲρ τῆς στρατιάς
 αὐτοῦ ἀγγελλόντων, ὡς ἡ μὲν Φάλαγξ αὐτῷ καὶ οἱ
 λόχοι γυναῖκες εἶεν ἑκφρονες καὶ μεμνηναί, κιτῶ
 ἑστεμμένοι, νεβρίδας ἐννημμένοι, δόρατά τινα μικρὰ
 ἔχουσαι, ἀσίδηρα, κιττοποίητα καὶ ταῦτα, καὶ τινα
 πελτάρια κοῦφα, βομβοῦντα, εἴ τις μόνον προσάψαι-
 το, (ἀσπίσι γὰρ εἵκαζον καὶ τὰ τύμπανα) ὀλίγους δὲ
 8 Σκοπῶν) Τῶν κατασκόπων. G.

PRAEFATIO SEU BACCHUS.

CUM exercitum contra Indos duceret Bacchus, (nihil
 enim, opinor, prohibet, etiam Bacchicam vobis fabulam
 enarrare) ita aiunt contemta esse ab illis hominibus ipsius
 principia, ut adventantem deriderent, vel potius ipsius au-
 daciae misererentur, qui statim ab elephantis conculcandus
 esset, si aciem contra auderet instruere. Audierant epim,
 puto, exploratores absurda quaedam de illius exercitu nar-
 rare, phalangem ipsius & ordines esse mulieres infanas &
 furentes, hedera coronatas, praecinctas hinnulorum pelli-
 bus, hastis quibusdam parvis instructas, sine ferro, hede-
 ra ornatis & ipsis, levibusque parmulis, bombos, si quis
 modo attingeret, reddentibus; nempe clypeis affimulabant

τινας ἀγροίκους νεανίσκους ἐνεῖναι γυμνοὺς, κόρδακα ὀρχουμένους, οὐράς ἔχοντας, κεράστας, οἷα τοῖς ἄρτι
 2 γεννηθεῖσιν ἐρίφοις ὑποφύεται. Καὶ τὸν μὲν στρατηλάτην αὐτῶν, ἐφ' ἄρματος ὀχεῖσθαι παρδάλεων ὑπεζευγμένων, ἀγένειον ἀκριβῶς, οὐδ' ἐπ' ὀλίγον χροῶντα τὴν παρεῖαν, κερασφόρον, βοτρυοῖς ἐστεφανωμένον, μίτρα τὴν κόμην ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι, καὶ χρυσῇ ἐμβάδι. ὑποστρατηγεῖν δὲ δύο, ἓνα μὲν τινα βραχυὴν πρεσβύτην, ὑπόπαχυν, προγαστορα, ρινόσιμον, ὧτα μεγάλα ὄρθια ἔχοντα, ὑπότρομον, νάρθηκι ἐπερειδόμενον, ἐπ' ὄνου τὰ πᾶλλα ἱππεύοντα, ἐν κροκωτῷ, καὶ τοῦτον πάνυ πιθανόν τινα συνταγματάρχην αὐτοῦ. ἕτερον δὲ τεράστιον ἄνθρωπον, τράγω τὰ νέρθεν εἰκότα, κομήτην τὰ σκέλη, κέρατα ἔχοντα, βαθυπώγωνα, ὀργίλον καὶ

1 Ἀγροίκους νεανίσκους) Εἶδος Σατύραν. G.

ibid. Κόρδακα) Εἶδος ἀπρεποῦς καὶ αἰσχρᾶς ὀρχήσεως παραπλησιαίας τῇ πυρρίχῃ. V.

6 Μίτρα) Μίτρα ἢ ἐπὶ μετώπῳ ἄκρῳ χρυσοῦν ἔχουσα φέλλιον, ἀρ-

χῆς ἂν εἴη καὶ βασιλείας σύμβολον. V.

9 Τρ. πρεσβύτην) Εἶδος Ἰκαρίου. V.

ibid. Προγαστορα) Μεγαλοκοίλιον. V.

12 Ἑτερον δὲ τεράστιον) Εἶδος Πανός. V.

etiam tympana: paucos autem quosdam inter eos versari rusticos iuvenes, nudos, saltantes cordacem, qui caudas haberent, cornutos *corniculis*, qualia recens natis haedis subnascuntur. Ac ducem quidem ipsum curru vehi iunctis pardalibus, plane imberbem, ne parva quidem lanugine vestitum genas, cornutum, coronatum uvis, mitra revinctum comas, amictum purpura, & auro calceatum: duces sub ipso duos, unum brevem, senem, crassiusculum, ventricosum, simum naribus, auribus longis & erectis, tremulum, innixum baculo, asino vestum plerumque, crocota indurum, atque adeo congruentem plane agminis sub illo ductorem; alterum porro prodigiosum hominem, capro inferiori parte similem, cruribus hirsutis, cornutum,

θυμικὸν, πατέρα μὲν σύριγγα φέροντα, τῇ δεξιᾷ δὲ
 ῥάβδον καμπύλην ἐπηρμένον, καὶ περισκιρτῶντα ὅλον
 τὸ στρατόπεδον, καὶ τὰ γυναῖκα δὲ φοβεῖσθαι αὐτὸν,
 καὶ σείειν ἡνεμωμένας τὰς κόμας, ὅποτε προσίοι, καὶ
 βοᾶν, εὐ οἱ τοῦτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δε-
 σπότην· τὰς δ' οὖν ποιμένας, διηρπάσθαι ἤδη ὑπὸ τῶν
 γυναικῶν, καὶ διεσπᾶσθαι ἔτι ζῶντα τὰ θρέμματα·
 ὠμοφάγους γὰρ τινὰς αὐτὰς εἶναι. Ταῦτα οἱ Ἴνδοι καὶ 3
 ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀκούοντες, ἐγέλων ὡς τὸ εἶκος, καὶ
 οὐδ' ἀντεπεξάγειν, ἢ παρατάττεσθαι ἤξιον· ἀλλ' εἴ-
 περ ἄρα τὰς γυναῖκας ἐπαφῆσειν αὐτοῖς, εἰ πλησίον
 γένοιτο, σφίσι δὲ καὶ νικᾶν αἰσχρὸν ἔδοκει, καὶ φονεύειν
 γυναῖκα μεμνηνότα, καὶ θηλύμιτριν ἄρχοντα, καὶ με-
 θύον σμικρὸν γερόντιον, καὶ ἡμοστρατιώτην ἄλλον, καὶ
 γυμνήτας ὀρχηστὰς, πάντας γελοίους. ἐπεὶ δὲ ἡγγέλ-
 λετο πυρπολῶν ὁ θεὸς ἤδη τὴν χώραν, καὶ πόλεις αὐτ-

barba prolixa, iracundum & vehementem, qui altera ma-
 nu ferat fistulam, dextra vero baculum incurvum inten-
 tans, exercitum totum circumfaltet: territas autem ab illo
 mulierculas, iactare permisso ventis capillos ad illius ad-
 ventum, & clamare Evoe; suspicari autem, hac voce ap-
 pellari ab illis dominum. Greges porro iam direptos a mu-
 lieribus, & dilaceratas vivas adhuc pecudes: esse enim il-
 las crudivoras. Audientes ista Indi & rex illorum, ridebant,
 ut probabile est, neque contra educere exercitum, aut
 aciem struere, operae pretium censebant. Sed, (si modo
omnino educere contra eos placeat) mulieres iis immittere, si
 prope venissent; ipsis autem *viris* etiam vincere indecorum
 videbatur, & interficere mulieres furentes, & mitratum
 muliebriter ducem, & ebrium parvum seniculum, & alium
 semimilitem, & saltatores nudos, omnes ridiculos. Cum
 vero nuntiaretur iam igne vastare regionem Deus, & cum

ἀνδρους καταφλέγων, καὶ ἀνάπτων τὰς ὕλας, καὶ ἐν
 βραχεῖ πᾶσαν τὴν Ἰνδικὴν πυρὸς ἐμπεπληκώς, (ὅπλον
 γάρ τοι Διονυσιακὸν τὸ πῦρ πατρῶον αὐτῷ, καὶ τοῦ
 κεραυνοῦ) ἐνταῦθα ἤδη σπουδῇ ἀνελάμβανον τὰ ὅπλα,
 καὶ τοὺς ἐλέφαντας ἐπισιάζαντες, καὶ ἐγχαλινώσαν-
 τες, καὶ τοὺς πύργους ἀναβέμενοι, ἐπ' αὐτοὺς ἀντεπεξή-
 σαν, καταφρονοῦντες μὲν καὶ τότε, ὀργιζόμενοι δὲ ὅμως,
 καὶ συντρίψαι σπεύδοντες αὐτῷ στρατοπέδῳ τὸν ἀγένειον
 4 ἐκέκινον στρατηλάτην. Ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐγένοντο, καὶ εἴ-
 δον ἀλλήλους, οἱ μὲν Ἰνδοὶ προτάζαντες τοὺς ἐλέφαν-
 τας, ἐπήγον τὴν Φάλαγγα. ὁ Δίονυσος δὲ τὸ μέσον μὲν
 αὐτὸς εἶχε, τοῦ κέρως δὲ αὐτῷ τοῦ δεξιοῦ μὲν ὁ Σειλη-
 νός, τοῦ εὐωνύμου δὲ ὁ Πᾶν, ἡγούντο· λοχαγοὶ δὲ καὶ
 ταξίαρχοι Σάτυροι ἐγκαθειστήκεισαν· καὶ τὸ μὲν σύνθη-

5 Ἐπισιάζαντες) Στρώσαντες. V.
 Σάγμα τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον σα-
 μάριον. G.

12 Σειληνός) Ἄγα τοὺς ὑποστρα-
 τήγους, ὅσον ἀπὸ τοῦ εἰδους εἰκάσαι
 τὸν Ἰκάριον εἰδείξει καὶ τὸν Πᾶνα·
 ἐνταῦθα ὀνομαστὶ τὸν Σειληνὸν περι-

στα. καὶ τὸν τοῦτο, εἰ μίπου ταῦ-
 τὸν οἶσται τὸν Σειληνὸν τῷ Ἰκάρῳ.
 (cur de Icario fomniaret, nihil
 erat: quod & ipse sui interpret
 optimus Lucianus hic ostendit.
 Solan.)

ipsis hominibus cremare urbes, & silvas incendere, & In-
 diam universam brevi tempore implere incendiis, (nam Bac-
 chi arma ignis, patrius illi & de fulmine) hic iam festinan-
 ter fumere arma, & ornatis elephantis, atque frenatis, im-
 positisque in illos turribus, contra illos educere, conte-
 mnentes illi quidem tum quoque, sed irati tamen, & atte-
 rere festinantes suo cum exercitu imberbem istum impe-
 ratorem. Cum vero prope & in conspectum venissent,
 Indi, constitutis in prima acie elephantis, phalangem indu-
 cunt. At Bacchus mediam ipse tenet aciem, dextrum il-
 lius cornu Silenus ducit, Pan sinistrum: ordinum vero &
 agminum ductores constituti Satyri: tessera omnibus illud

μα ἦν ἅπασι τὸ, εὖ οἱ. εὐθύς δὲ τὰ τύμπανα ἔπατα-
γέιτο, καὶ τὰ κύμβαλα τὸ πολεμικὸν ἐσήμαινε, καὶ
τῶν Σατύρων τις λαβὼν τὸ κέρας ἐπήλυει τὸ Ὀρφιον,
καὶ ὁ τοῦ Σειληνοῦ ὄνος ἐνυάλιον τι ὠγκήσατο, καὶ αἱ
Μαινάδες σὺν ὀλοφυγῇ ἐνεπήδησαν αὐτοῖς, δράκοντας
ὑπεζωσμέναι, καὶ τῶν θύρσων ἄκρων ἀπογυμνοῦσαι
τὸν σίδηρον. οἱ Ἰνδοὶ δὲ καὶ ἐλέφαντες αὐτῶν αὐτίκα ἐκ-
κλίαντες, σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔΦευγον, οὐδ' ἐντὸς βέλους
γενέσθαι ὑπομείναντες, καὶ τέλος κατὰ κράτος ἐαλώ-
κεσαν, καὶ αἰχμάλωτοι ἀπήγοντο ὑπὸ τῶν τέως κατα-
γελωμένων, ἔργῳ μαθόντες ὡς οὐκ ἐχρῆν ἀπὸ τῆς πρώ-
της ἀκοῆς καταφρονεῖν ξένων στρατοπέδων. Ἀλλὰ τί 5
πρὸς τὸν Διόνυσον οὗτος ὁ Διόνυσος; εἴποι τις ἄν. ὅτι μοι
δοκοῦσι (καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ με κορυβαντιᾶν, ἢ τε-
λέως μεθύειν ὑπὸ λάβητε, εἰ τὰ μὰ εἰκάζω τοῖς θεοῖς)
ἄμειόν τι πάσχειν οἱ πολλοὶ πρὸς τοὺς καινοὺς τῶν λό-
γων τοῖς Ἰνδοῖς ἐκείνοις, οἷον καὶ πρὸς τοὺς ἐμούς. οἰά-

14 Κορυβαντιᾶν) Μαίνεσθαι. V.

Evoc. Simul pulsantur tympana, & clasticum cymbala fo-
nant, ac Satyrorum aliquis cornu fumto incinit orthium,
& Sileni asinus Martium quiddam rudit, & insultant illis
cum ululatu Maenades, succinctae draconibus, & de sum-
mis thyrsis ferrum nudantes. At Indi & illorum elephan-
tes, inclinato statim agmine, sine more & modo fugiunt,
nec intra teli iactum venire ausi, ac tandem vi superati
captique abducuntur ab his, quos modo deriserant, expe-
rimento docti, non esse ex prima fama derideandos exter-
nos exercitus. Verum enimvero, *Quid ad Bacchum iste*
Bacchus? aliquis forte dixerit. Quod mihi videtur, (& per
ego vos Gratias oro, ne me fanatico furore agi aut plane
ebrium esse putetis, si me cum Diis comparem) simili ra-
tione quosdam, atque Indos illos, ad novitatem disputa-
tionum affectos esse, ut ad mearum quoque. Nam cum au-

μενοι γὰρ Σατυρικά, καὶ γελοῖά τινα, καὶ κομιδῇ κωμικά παρ' ἡμῶν ἀκούεσθαι, τοιαῦτα πεπιστεύκασιν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι δοῶν αὐτοῖς ὑπὲρ ἐμοῦ. οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνοῦνται, ὥς οὐδὲν δεόν παρέχειν τὰ ὦτα κώμοις γυναικείοις, καὶ σκιρτήμασι Σατυρικοῖς, καταβάντας ἀπὸ τῶν ἐλεφάντων· οἱ δὲ ὡς ἐπὶ τοιοῦτό τι ἤκοντες, ἀντὶ τοῦ κίττου σιδήρον εὐρόντες, οὐδ' οὕτως ἐπαινεῖν τολμῶσι τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγματος τεθορυβημένοι· ἀλλὰ θάρρῳ ἐπαγγέλλομαι αὐτοῖς, ὅτι ἦν καὶ νῦν ὡς πρότερόν ποτε τὴν τελετὴν ἐβελήσωσιν ἐπιδεῖν πολλάκις, καὶ ἀναμνησθῶσιν οἱ παλαιοὶ συμπόται κώμων κοινῶν τῶν τότε καιρῶν, καὶ μὴ καταφρονήσωσι τῶν Σατύρων καὶ Σειληνῶν, πίσωσι δὲ ἐς κόρον τοῦ κρατῆρος τούτου, ἐκβακχεύσειν καὶ αὐτοὺς, καὶ πολλάκις μεθ' ἡμῶν ἐρεῖν
 6 τὸ, εὖ οἱ. Οὔτοι μὲν οὖν (ἐλεύθερον γὰρ ἀκοῇ) ποιούντων ὅ, τι καὶ Φίλον. ἐγὼ δὲ, ἐπειδὴ περ ἔτι ἐν Ἰνδοῖς

8 Τεθορυβημένοι) Ἑκπλαγίτηκ. V.

diunt Satyrica, & ridicula quaedam, & plane Comica a nobis recitari, talia ea esse credunt, nescio qua de me sententia imbuti. Ac partim quidem eorum plane non veniunt, quasi non oporteat descendentes de elephantibus aures praebeere comissionibus muliebribus, & Satyricis salutationibus: alii vero cum ad tale quid veniant, invento pro hedera ferro, neque sic redire audent, inopinata reperturbati. Verum audacter illis denuntio, si nunc etiam, ut prius olim, caerimoniam inspicere voluerint saepius antiqui nostri convivae, & recordati fuerint comissionum illius temporis communium, neque contemserint Satyros ac Silenos, biberintque ad satietatem de hoc cratere; futurum, ut ipsi quoque occupentur Baccho, & saepe nobiscum Evoc illud ingeminent. Atque hi quidem (liberum enim audire) faciant, quidquid placuerit. Ego vero, quan-

ἔσμεν, ἐβέλω καὶ ἄλλο ὑμῖν διηγέσασθαι τι τῶν ἐκεῖ-
 θεν, οὐκ ἀπροσδιόνυσον οὐδ' αὐτὸ, οὐδ' ὧν ποιοῦμεν ἄλ-
 λότριον. Ἐν Ἰνδοῖς τοῖς Μαχλαίοις, οἱ τὰ λαῖα τοῦ Ἰν-
 δοῦ ποταμοῦ, εἰ κατὰ ῥοὴν αὐτοῦ βλέπεις, ἐπανεμά-
 μνοι, μέχρι πρὸς τὸν Ὠκεανὸν καθήκουσι· παρὰ τού-
 τοις ἄλλος ἐστὶν ἐν περιφράκτῳ, οὐ πάνυ μεγάλῳ χω-
 ρίῳ, συνηρεθεῖ δέ. κίττος γὰρ πολὺς, καὶ ἄμπελοι,
 σύσκιον αὐτὸ ἀκριβῶς ποιοῦσιν. ἐνταῦθα πηγαὶ εἰσι τρεῖς
 καλλίστου καὶ διειδεστάτου ὕδατος, ἡ μὲν Σατύρου, ἡ
 δὲ Πανός, ἡ δὲ Σειληνοῦ. καὶ εἰσέρχονται εἰς αὐτὸ οἱ Ἰν-
 δοὶ ἀπαξ τοῦ ἔτους, ἐορτάζοντες τῷ θεῷ· καὶ πίνουσι τῶν
 πηγῶν οὐχ ἀπασῶν ἅπαντες, ἀλλὰ καθ' ἡλικίαν, τὰ
 μὲν μεράκια τῆς τῶν Σατύρων· οἱ ἄνδρες δὲ τῆς Πανι-
 κῆς· τῆς δὲ τοῦ Σειληνοῦ οἱ κατ' ἐμέ. Ἄ μὲν οὖν πρῶ- 7
 σχουσιν οἱ παῖδες ἐπειδὴν πίνουσιν, ἢ οἷα οἱ ἄνδρες τολ-
 μῶσι κατεχόμενοι τῷ Πανί, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. ἂ δ'

do adhuc inter Indos versamur, volo etiam aliud vobis de
 illis rebus enarrare, nec ipsum abhorrens a Baccho, nec
 ab instituto nostro alienum. Apud Indos Machlaeos, qui
 ad sinistra Indi amnis, si secundum flumen respicias, pa-
 scentes ad Oceanum usque perveniunt: apud hos igitur ne-
 mus est in conspecto, regione non admodum magna, sed
 opaca, hedera enim multa & vites plane illam inumbrant.
 Hic fontes sunt tres, pulcherrimae & pellucidissimae aquae,
 Satyri unus, alter Panis, tertius Sileni. Intran illud ne-
 mus Indi quotannis semel, sacrum facientes Deo, bibunt-
 que de fontibus non omnibus omnes, sed pro diversa ae-
 tate, adolēscētes nimirum de Satyrorum fonte, de Panico
 viri, de Sileni autem mei aequales. Quae igitur ado-
 lescentulis, cum biberunt, eveniant, aut quae viri audeant
 occupati a Baccho, longum fuerit dicere. Sed quae senes

οἱ γέροντες ποιοῦσιν, ὅταν μεθύσθῳσι τοῦ ὕδατος, οὐκ
 ἀλλότριον εἰπεῖν· ἐπειδὴν πῆ ὁ γέρων, καὶ κατὰσχη αὐ-
 τὸν ὁ Σειληνός, αὐτίκα ἐπιπολὺ ἄφρονός ἐστι, καὶ καρη-
 βαροῦντι καὶ βεβαπτισμένῳ ἔοικεν, εἴτα ἄφνω φωνή
 τε λαμπρά, καὶ φθέγμα τορὸν, καὶ πνεῦμα λιγυρὸν
 ἐγγίνεται αὐτῷ, καὶ λαλίστατος ἐξ ἀφροντάτου ἐστίν·
 οὐδ' ἂν ἐπιστομίσας παύσειας αὐτὸν μὴ οὐχὶ συνεχῆ
 λαλεῖν, καὶ ῥήσις μακρὰς συνείρειν. συνετὰ μέντοι πάν-
 τα καὶ κόσμια, καὶ κατὰ τὸν Ὀμήρου ἐκείνον ῥήτορα,
 νιφάδεσσι γὰρ εἰκότα χειμερίῃσι διεξέρχονται. αὐδ'
 ἀποχρήσει σφί κύκνοις κατὰ τὴν ἡλικίαν εἰκάσαι αὐτοὺς,
 ἀλλὰ τETTIΓῶδες τι πυκνὸν καὶ ἐπίτροχον συνάπτουσιν
 ἄχρι βαθείας ἐσπέρας, τούντεῦθεν δὲ ἤδη ἀφεθείσης αὐ-
 τοῖς τῆς μέθης σιωπῶσι, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἀνατρέ-
 χουσι. τὸ μέντοι παραδοξότατον οὐδέπω εἶπον. ἦν γὰρ
 ἀτελὴ ὁ γέρων μεταξὺ καταλίπη ἂν διεξήκει τὸν λόγον,

faciant aqua illa ebrü, narrare haud alienum. Cum bibit
 senex, & occupavit illum Silenus, primo aliquamdiu mu-
 tus est, & crapula laboranti atque bene madido similis.
 Deinde subito vox splendida, & loquela vehemens, & spi-
 ritus modularus illi contingit, & est ex plane muto loqua-
 cissimus, quem nec ore obturando ad quietem redigas,
 ne perpetuo loquatur, & longos sermones continuet: pruden-
 tia tamen omnia, & decentia, &, ad Homericus illius
 oratoris exemplum, *nivibus similia hibernis*, proferunt. Ne-
 que satis fuerit cynis illos propter aetatem comparare,
 sed cicadarum more confertum quiddam & volubile ad se-
 ram usque vesperam perpetuant. Inde autem, iam dimissa
 ebrietate, tacent, & ad pristinam rationem redeunt. Ve-
 rum, quod maxime admirabile est, nondum dixi. Si enim
 senex imperfectam abrumpat, quam explicare coepit, ora-

δύντος ἡλίου κωλυθεὶς ἐπὶ πέρας αὐτὸν ἐπεξελθεῖν, ἐς
 νέωτα πίων αὖθις ἐκεῖνα συνάπτει, ἃ πέρυσι λέγοντα ἡ
 μέθη αὐτὸν κατέλιπε. Ταῦτά μοι κατὰ τὸν Μῶμον εἰς 8
 ἑμαυτὸν ἀπεσκώφθω, καὶ, μὰ τὸν Δία, οὐκ ἂν ἔτι
 ἐπαγάγοιμι τὸ ἐπιμύθιον. ὁρᾶτε γὰρ ἤδη καθότι τῷ μύ-
 θῳ ἔοικα. ὥστε ἦν μὲν τι παραπαίωμεν, ἡ μέθη αἰτία·
 εἰ δὲ πινυτὰ δόξειε τὰ λεγόμενα, ὁ Σειληνὸς ἄρα ἦν
 ἔλεως.

1 Δύντος ἡλίου) Πάνυ ψεύδη καὶ οὐ ὅτι (lege ο) ψευδομένους ἀνὰ
 καὶ κάτω διασύραν. G. (In Cod. Abb. δύαντος erat, quod non pla-
 cet. Solan.)

tionem, occidente sole impeditus illam ad finem suum per-
 ducere: altero anno bibens rursus illa annectit, quae su-
 periore anno dicentem destituerat ebrietas. Ista Momi il-
 lius exemplo in me ipsum dicta sunt, nec ego, ita me
 Iuppiter, quorsum pertineat fabula adiunxero: iam enim
 videtis, qua in re similis illi sim. Itaque si quid deliremus,
 causa ebrietas: si prudentia, quae diximus, videantur, Si-
 lenus erat propitius.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ Η ΗΡΑΚΛΗΣ.

- 1 ΤΟΝ Ἡρακλέα οἱ Κελτοὶ Ὀγμιοὶ ὀνομάζουσι Φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ· τὸ δὲ εἶδος τοῦ Θεοῦ, πάνυ ἀλλόκοτον γράφουσι. γέρον ἐστὶν αὐτοῖς ἐς τὸ ἔσχατον, ἀναφαλαντίας, πολὺς ἀκριβῶς, ὅσαι λοιπαὶ τῶν τριχῶν, ῥυτὸς τὸ δέρμα, καὶ διακεκαυμένος ἐς τὸ μελάντατον, οἷοί εἰσιν οἱ θαλαττουργοὶ γέροντες· μᾶλλον δὲ Χάρανα, ἢ Ἰαπετόν τινα τῶν ὑποταρταρίων, καὶ πάντα μᾶλλον ἢ Ἡρακλέα εἶναι ἂν εἰκάσειας. ἀλλὰ καὶ τοιοῦτος ὢν, ἔχει ὅμως τὴν σκευὴν τοῦ Ἡρακλέους. καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος, καὶ τὸ ῥόπαλον ἔχει ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ τὸν γαρυτὸν παρήρτηται, καὶ τὸ τόξον ἐντεταμένον ἢ ἀριστερὰ προδείκνυσι, καὶ ὅλως Ἡρακλῆς
- 2 ἐστὶ. Ταῦτά γε ὥμην οὖν ἐφ' ὕβρει τῶν Ἑλληνίων Θεῶν
- 14 Ταῦτά γε) Ἀπὸ τοῦ κατὰ ταῦτα. V.

PRAEFATIO-SEU HERCULES.

HERCULEM Galli Ogmium sua voce appellant: sed figuram Dei plane monstrosam pingunt. Ultimae aetatis senex illis est, recalvus, plane canis, qui supersunt, capillis, rugosa cute, & ad nigerrimum colorem perustus, quales sunt senes, qui in mari opus faciunt. Potius Charontem quendam aut Iapetum de tartareis specubus, & omnia potius, quam Herculem, esse suspiceris. Verum talis cum sit, habet tamen paratum Herculis. Etenim pellem leonis suspenfam gerit, & clavam dextra praefert, & pharetra appensa, & intentum arcum sinistra ostendit: atque in univsum est Hercules. Itaque suspicabar, ut contumelia af-

τοιαῦτα παραινόμεν τούς Κελτούς ἐς τὴν μορφὴν τὴν τοῦ
 Ἡρακλέους, ἀμυνομένους αὐτὸν τῇ τοιαύτῃ γραφῇ, ὅτε
 τὴν χώραν ποτὲ αὐτῶν ἐπῆλθε λείαν ἐλαύνων, ὁπότε τὰς
 Γηρυόνης ἀγέλας ζητῶν, κατέδραμε τὰ πολλὰ τῶν
 ἐσπερίων γενῶν. Καίτοι τὸ παραδοξότατον οὐδέπω ἔφη 3
 τῆς εἰκόνος. ὁ γὰρ δὴ γέρων Ἡρακλῆς ἐκεῖνος ἀνθρώπων
 πάμπολύ τι πλήθος ἔλκει ἐκ τῶν ὠτῶν ἅπαντας δεδε-
 μένους. δεσμὰ δὲ εἰσὶν εἰς σείραις λεπταὶ χρυσοῦ καὶ ἡλέ-
 κτρου εἰργασμένα, ὅμοις εἰκουῖαι τοῖς καλλίστοις. καὶ
 ὁμῶς αὖ οὕτως ἀσθενῶν ἀγόμενοι, οὔτε δρασμὸν βου-
 λεύουσι, δυνάμενοι ἂν εὐμαρῶς, οὔτε ὅλως ἀντιτείνουσιν,
 ἢ τοῖς ποσὶν ἀντερείδουσι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς
 ἐξυπτιάζοντες, ἀλλὰ Φαιδρὸι ἔπανται καὶ γεγηθότες,
 καὶ τὸν ἄγοντα ἐπαινούντες ἐπειγόμενοι ἅπαντες, καὶ
 τῷ Φθάνειν ἐβέλεον τὸν δεσμὸν ἐπιχαλῶντες, εἰκότες
 ἀχθεσθῆσομένοισι, εἰ λυθήσονται. ὁ δὲ πάντων ἀτοπώ-

ficerent Graecorum Deps, talia Gallos in figuram Her-
 culis designasse, quem tali pictura ulcisci vellent, qui suam
 quondam regionem invaserit, ac praedas ibi egerit, cum
 quaerens Geryonis greges multas per occidentem gentes
 percurreret. Verum quod insolentissimum in illa pictura,
 nondum dixi. Nempe senex ille Hercules, hominum ma-
 gnam multitudinem trahit, auribus omnes revinctos. Vin-
 cula autem illi sunt tenues catenae, ex auro atque electro
 elaboratae, monilibus pulcherrimis similes. Et tamen ab
 infirmis adeo *catellis* tracti, neque fugam moliuntur, cum
 possint facile, neque omnino contra tendunt, aut obniti-
 tur pedibus, resupinati in contrariam ei, qua ducuntur,
 partem: sed sequuntur hilares, & gaudentes, & ductorem
 suum laudant, atque urgent omnes, &, dum praevenire
 student, laxant vinculum, quasi aegre laturo, si solvantur.
 Quod vero omnium maxime portentosum mihi videtur,

τατον εἶναι μοι ἔδοξεν, οὐκ ὀκνήσω καὶ τοῦτο εἰπεῖν. οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψει ταῖς σειραῖς τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχὰς, ἅτε τῆς δεξιᾶς μὲν ἤδη τὸ ῥόπαλον, τῆς λαίᾳς δὲ τὸ τόξον ἐχρούσης, τρυπήσας τοῦ Θεοῦ τὴν γλῶτταν ἄκραν, ἐξ ἐκείνης ἐλκομένους αὐτοὺς ἐποίησε, καὶ
 4 ἐπέστραπται γέ εἰς τοὺς ἀγομένους μειδιῶν. Ταῦτ' ἐγὼ μὲν ἐπὶ πολὺ εἰστήκειν ὄρων, καὶ θαυμάζων, καὶ ἀπορῶν, καὶ ἀγανακτῶν· Κελτὸς δέ τις παρυστὰς οὐκ ἀπαίδευτος τὰ ἡμέτερα, ὡς ἔδειξεν, ἀκριβῶς Ἑλλάδα Φωνὴν ἀφίεις, Φιλόσοφος, οἶμαι, τὰ ἐπιχώρια, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ ξένε, λύσω τῆς γραφῆς τὸ αἶνιγμα, πάνυ γὰρ ταραττομένῳ ἔοικας πρὸς αὐτήν. τὸν λόγον ἡμεῖς οἱ Κελτοί, οὐχ ὥσπερ ὑμεῖς οἱ Ἕλληνες, Ἑρμῆν οἰόμεθα εἶναι, ἀλλ' Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκάζομεν, ὅτι παραπολὺ τοῦ Ἑρμού ἰσχυρότερος οὗτος. εἰ δὲ γέρων πεποίηται, μὴ θαυμάσης· μόνος γὰρ ὁ λόγος ἐν γῆρα Φιλεῖ ἐντελεῖ ἐπι-

non pigror ipfum quoque dicere. Cum non haberet pictor, unde principia catenae suspenderet, quippe cum dextra clavam, arcum vero finiftra haberet: perforata Dei lingua extrema, tractos ex illa fecit; & retorquet *Hercules* ad illos, qui ducuntur, vultum subridentem. Haec ego stabam intuens, nec fine admiratione, dubius fimul, & indignatus. Sed Gallus aliquis adftans, non ineruditus etiam noftris literis, quod declaravit, accurate loquens Graece, popularium fuorum more, ut arbitror, philofophus, Ego vero, inquit, folvam tibi, hospes, picturae huius aenigma: videris enim plane in illa perplexus. Vim dicendi nos Galli non, uti vos Graeci, Mercurium putamus efle, fed Herculi illam affimilamus, quod hic Mercurio multum eft fortior. Si vero senex repraeſentatus eſt, nolū mirari. Sola enim eloquentia in ſenectute

δείκνυσθαι τὴν ἀκμὴν, εἶγε ἀληθῆ ὑμῶν οἱ ποιεῖται λέγουσιν,

Ὅττι μὲν αἱ τῶν ὀπλοτέρων Φρένες ἡερέθονται.

Τὸ δὲ γῆρας

ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

οὕτω γέ τοι καὶ τοῦ Νέστορος ὑμῖν ἀπορρεῖ ἐκ τῆς γλώττης τὸ μέλι, καὶ οἱ ἀγορηταὶ τῶν Τρώων τὴν ὅπα τὴν λειριόεσσαν ἀφιάσιν εὐανθῆ τινα. λείρια γὰρ καλεῖται, εἶγε μέμνημαι, τὰ ἀνθῆ. Ὡστε εἰ τῶν ὠτων ἐκδέδμενους τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὴν γλῶτταν ὁ γέρων οὗτος Ἡρακλῆς ὁ λόγος ἔλκει, μηδὲ τοῦτο θαυμάσης, εἰδὼς τὴν τῶν ὠτων καὶ γλώττης συγγένειαν οὐδ' ὕβρις εἰς αὐτὸν, εἰ ταύτῃ τετρύπηται. μέμνημαι γοῦν, ἔφη. καὶ κωμικῶν τινων ἱαμβείων, παρ' ὑμῶν μαθὼν,

Τοῖς γὰρ λάλοις

Ἐξ ἄκρων ἡ γλῶττα πᾶσιν ἔστι τετρυπημένη.

Τὸ δ' ὅλον καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λόγῳ τὰ 6

4 Τὸ δὲ γῆρας) Εὐριπίδης. V.

solet plenam vim & maturitatem ostendere, si quidem verum dixeret vestri-poetae,

Suspensa incerto est iuvenum sententia motu:

Dicit senex meliora iunioribus.

Ita quidem etiam Nestoris apud vos lingua mel defluit. Et concionatores Troianorum vocem emittunt liliaceam, hoc est, floridam; [florum instar suavem] flores enim, si recte memini, sunt lilia. Itaque neque illud mireris, si auribus revinctos hic Hercules, h. e. eloquentia trahit, qui noris illam aurium atque linguae cognationem. Neque vero contumelia in ipsum est, hac parte perforatum esse. Memini enim, pergebat, etiam quorundam de comoedia iamborum, quos a vobis didici,

Extrema enim loquacibus

Pertusa lingua est omnibus foramine.

In universum autem putamus, oratione Herculem perfecisse omnia,

πάντα ἡγούμεθα ἐξεργάσασθαι, σοφὸν γεγόμενον, καὶ
 πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι. καὶ τὰ γε βέλη αὐτοῦ
 οἱ λόγοι εἰσὶν, οἶμαι, ὅξεῖς, καὶ εὐστοχοί, καὶ ταχεῖς,
 καὶ τὰς ψυχὰς τιτρώσκοντες· πτερόεντα γὰρ τὰ ἔπη
 7 καὶ ὑμεῖς φατέ εἶναι. τσαῦτα μὲν ὁ Κελτὴς. Ἐμοὶ δὲ
 ἥνικα περὶ τῆς δεῦρα παρόδου ταύτης ἐσκοπύμην πρὸς
 ἑμαυτὸν, εἰ μοι καλῶς ἔχοι, τηλικῶδ' ὄντι καὶ πάλαι
 τῶν ἐπιδείξεων πεπαυμένῳ, αὐθις ὑπὲρ ἑμαυτοῦ ψῆφον
 δίδοναι τοσούτοις δικασταῖς, κατὰ καιρὸν ἐπῆλθεν ἀνα-
 μνησθῆναι τῆς εἰκόνος. τέως μὲν γὰρ ἐδεδόειν, μὴ τι-
 νῶν δοῶμαι κομιδῇ μεираκιώδη ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ'
 ἡλικίαν νεανιεύεσθαι· κατὰ τις Ὀμηρικὸς νεανίσκος
 ἐπιπλήξει μοι, εἰπὼν τὸ,

Σὴ δὲ βίη λέλυται.

καὶ,

Χαλεπὸν γῆρας κατείληφέ σε,

Ἡπεδανὸς δὲ νύτοι θεράπων, βραδέες δέ τοι ἵπποι·
 εἰς τοὺς πόδας τοῦτο ἀποσκώπτων. ἀλλ' ὅταν ἀναμνη-

*sapientem virum, & eloquentiae viribus pleraque expugnasse. Et
 tela ipsius orationes puto sunt, acutae, collineantes ad scopum,
 celeres, quibusque vulnerentur animi. Alata nempe verba vos quo-
 que esse diciunt. Haec tum Gallus. Mihi vero, cum apud me
 considerarem, deceretne huc me progredi, hoc aetatis
 hominem, quique hoc declamandi genus olim desissem,
 & rursus de me calculum dare tot iudicibus; opportune
 in mentem venit eius imaginis memoria. Ante enim me-
 tuebam, ne cui vestrum viderer plane adolescentuli more
 istuc facere, & praeter aetatem iuvenari; ac deinde Ho-
 mericus aliquis iuvenis increparet mihi illud,*

Iam perit tua vis, gravis arripuitque senectus,

Invalidusque tibi famulus, tardique caballus,

in pedes hoc ultimum iaciens. Sed ubi recordor fenis illius

σθῶ τοῦ γέροντος ἐκείνου Ἡρακλέους, πάντα ποιεῖν
 πράττειν, καὶ οὐκ αἰδοῦμαι τοιαῦτα τολμῶν, ἡλι-
 κιώτης ἂν τῆς εἰκόνος. Ὡστε ἰσχύς μὲν καὶ τάχος, καὶ 8
 κάλλος, καὶ ὅσα σώματος ἀγαθὰ, χαιρέτω, καὶ ὁ ἔρως
 ὁ σὸς, ὦ Τῆϊε ποιητὰ, εἰσιδὼν με ὑποπόλιον γένειον,
 χρυσοΦαένων εἰ βούλεται πτερύγων, ἢ ἀετοῖς παρα-
 πετέσθω, καὶ ὁ Ἴπποκλείδης οὐ Φροντιεῖ. τῷ λόγῳ δὲ
 νῦν ἂν μάλιστα ἀνηβᾶν, καὶ ἀνθεῖν, καὶ ἀκμάζειν καθ'
 ὥραν εἴη, καὶ ἔλκειν τῶν ὠτων, ὅσους ἂν πλείστους δύ-
 ηται, καὶ τοξεύειν πολλάκις, ὥς οὐδὲν γε δέος, μὴ κε-
 νωθεὶς λάθοι ὁ γωρυτὸς αὐτῷ. ὅρῳ ὅπως παραμυθοῦμαι
 τὴν ἡλικίαν, καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτοῦ. καὶ διὰ τοῦτο
 ἐτόλμησα, πάλαι νενεωλχημένον τὸ ἀκάτιον κατασπά-
 σας, καὶ ἐκ τῶν ἐνότων ἐπισκευάσας, αὐθις ἀφεῖναι ἐς
 μέσον τὸ πέλαγος. εἴη δ', ὦ θεοὶ, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν

5 Ὡ Τῆϊε ποιητὰ) Τὸν Ἀνακρέον-
 τα λέγει τὸν Λυρικόν. V.

7 Ἴπποκλείδης) Παροιμία οὐ
 φροντίς Ἴπποκλείδῃ, ἐπὶ τῶν μὲν

πάνυ σπουδαίων ἡμῖν λεγόμενη, ἀλ-
 λὰ κατὰ τὸ εὐκαταφρόνητον μετα-
 χειριζομένων. V.

Herculis, ad agenda omnia provehor, nec me pudet ta-
 lium aforum, qui imaginis propositae aequalis sum. Ita-
 que robur, & celeritas, & pulchritudo, & quaecunque
 corporis bona sunt, valeant: ac tuus, Teie poëta, Cupi-
 do, *intuens me, sensim canente mento, auratis vestus*, si vo-
 luerit, *alis*, aut *aquilis praetervolato*: ac non curabit *Hippo-
 clides*. At dicendi facultate vel maxime reiuvenescere, &
 florere, & vigere tempestivum fuerit, & auribus trahere,
 quam fieri possit, plurimos, & sagittas emittere saepius,
 cum metus non sit, ne imprudenti vacua fiat pharetra.
 Vides, quomodo meam ipse aetatem senectutemque con-
 soler. Et hac ipsa causa ausus sum subductum olim navi-
 giolum iterum deducere, & pro copia instructum, in me-
 dium mare dimittere. Adspiret modo a vobis, Dii, dextra

ἐμπνεῦσαι δεξιὰ, ὡς νῦν γε μάλιστα πλησιστίου τε,
καὶ ἐσθλοῦ, καὶ ἑταίρου ἀνέμου δέόμεθα, ἵνα, εἰ ἄξιοι
φαινοίμεθα, καὶ ἡμῖν τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο ἐπιφθέγγη-
ταί τις,

Οἶη ἐκ ρακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει.

5 Ἐπιγουνίδα) Ἐπιγουνὶς ἡ ἐπιτραφεῖσα δὲ εὐεξία σαρκὸς τῷ γόνατι. G.

aura! Nunc enim vel maxime implente vela, & bono, &
secundo vento indigemus, ut, si quidem digni videamur,
etiam nobis Homericum illud inclamet aliquis,

Quod femur e pannis senior tam vilibus effert!

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΟΥ

Η ΤΩΝ ΚΥΚΝΩΝ.

ΗΛΕΚΤΡΟΥ περί καὶ ἡμᾶς δηλαδὴ ὁ μῦθος πέπεικεν, 1
 αἰγείρους ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ ποταμῷ δακρύειν αὐτὸ, θρη-
 νούσας τὸν Φαέθοντα, καὶ ἀδελφάς γε εἶναι τὰς αἰγεί-
 ρους ἐκείνας τοῦ Φαέθοντος, εἴτα ὁδυρομένας τὸ μειράκιον,
 ἀλλαγῆναι ἐς τὰ δένδρα, καὶ ἀποστάζειν ἐπὶ αὐτῶν δά-
 κρυον δῆθεν τὸ ἤλεκτρον. τοιαῦτα γὰρ ἀμέλει καὶ αὐτὸς
 ἀκούων τῶν ποιητῶν ἀδόντων ἤλπιζον, εἴ ποτε γενοίμην
 ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ, ὑπελθὼν μίαν τῶν αἰγείρων, ἐκπετά-
 σας τὸ προκόλπιον, ὑποδέξασθαι τῶν δακρῶν ὀλίγα,
 ὡς ἤλεκτρον ἔχοιμι. Καὶ δὴ οὐ πρὸ πολλοῦ, κατ' ἄλλο 2
 μέντοι χρός, ἦκον δὲ ὅμως ἐς τὰ χωρία ἐκεῖνα, καὶ ἔδει
 γὰρ ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἑριδανὸν, οὗτ' αἰγείρους εἶδον,

D E E L E C T R O

S E U C Y C N I S.

DE electro nimirum nobis etiam fabula persuasit, po-
 pulos ad Eridanum flumen eam stillare lacrimam, quae de-
 plorent Phaëthontem, & sorores quidem esse populos il-
 las Phaëthontis, deinde, dum deflent adolescentulum, mu-
 tatas esse in arbores, & stillare adhuc de illis lacrimam, ni-
 mirum electrum. Talia nempe ipse quoque cum audissem
 poëtis canentibus, sperabam, si quando essem ad Erida-
 num, me subiturum populorum unam, & expanso sinu
 excepturum paucas lacrimas, ut electrum habeam. Et sane
 non ita diu est, cum alterius quidem rei causa, sed veni
 tamen in loca illa: oportebat enim adverso Eridano na-

πάνυ περισκοπῶν, οὔτε τὸ ἤλεκτρον, ἀλλ' οὐδὲ τούνομα τοῦ Φαέθοντος ἤδεσαν οἱ ἐπιχώριοι. ἀναζητοῦντος γοῦν ἐμοῦ καὶ διαπυνθανομένου, πότε δὲ ἐπὶ τὰς αἰγείρους ἀφιζόμεθα, τὰς τὸ ἤλεκτρον ἐκδιδούσας; ἐγέλων οἱ ναῦται, καὶ ἤξιον σαφέστερον λέγειν ὅ, τι καὶ θέλωμι· καὶ γὰρ τὸν μῦθον διηγούμεν αὐτοῖς, Φαέθοντα γενέσθαι Ἑλίου παῖδα, καὶ τούτον ἐς ἡλικίαν ἐλθόντα, αἰτήσαι παρὰ τοῦ πατρὸς ἐλάσαι τὸ ἄρμα, ὡς ποιήσῃ καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν· τὸν δὲ δοῦναι, τὸν δὲ ἀπολέσθαι ἐκδιφρευθέντα· καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ πενθούσας ἐνταῦθά που, ἔφην, παρ' ἡμῖν, ἵνα περ καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ, αἰγείρους γενέσθαι, καὶ δακρύνειν ἐπ' αὐτῷ
 3 τὸ ἤλεκτρον. Τίς ταῦτά σοι, ἔφασκον, διηγήσατο ἀπατεῶν καὶ ψευδολόγος ἄνθρωπος; ἡμεῖς δὲ οὔτε ἡνίοχόν τινα ἐκπύπτοντα εἶδομεν, οὔτε τὰς αἰγείρους, ἃς Φῆς, ἔχομεν. εἰ δὲ ἦν τι τοιοῦτον, οἶει ἡμᾶς δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκα

vigare. Sed nec populos vidi, diligenter licet circumspiciens, neque electrum: quin neque nomen Phaëthontis noverant incolae. Requirente enim me atque interrogante, quando veniremus ad populos, electrum reddentes? ridebant nautae, postulabantque, uti clarius, quid mihi vellem, dicerem. Hic ego fabulam ipsis enarro, Phaëthontem fuisse Solis filium, & hunc, adultus cum esset, petiisse a patre currus ipsius agendi facultatem, ut & ipse diem unum faceret: illum dedisse, hunc excussum currui periisse, & sorores ipsius dum lugerent hic circiter, dicebam, apud nos, ubi etiam cecidit, apud Eridanum, populos factas esse, & lacrimari propter eum succina. Quis haec tibi, dicebant, narravit impostor & mendax homo? Nos vero neque aurigam quemquam excidere vidimus, neque habemus, quas ais, populos. Si vero quid esset tale, putasne nos duorum

ἐρέττειν αὖν, ἢ ἔλπειν τὰ πλοῖα πρὸς ἐναντίον τὸ ὕδωρ, οἷς
 ἐξῆν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας τῶν αἰγείρων τὰ δάκρυα,
 τοῦτο λεχθέν οὐ μετρίως μου καθίμετο· καὶ ἐσιώπησα
 δισσυχυνθεῖς, ὅτι παιδίου τινὸς ὡς ἀληθῶς ἔργον ἐπεπόν-
 θειν, πιστεύσας τοῖς ποιηταῖς ἀπίθανα οὕτω ψευδομένοις,
 ὡς μηδὲν ὕγιες ἀρέσκεσθαι αὐτοῖς. μιᾶς μὲν δὴ ταύτης
 ἐλπίδος οὐ μικρᾶς ἐψευσμένος ἠνιώμην, καθάπερ ἐκ τῶν
 χειρῶν τὸ ἤλεκτρον ἀπολωλεκώς· ὅσγε ἤδη ἀνέπλαττον
 ὅσα καὶ οἷα χρῆσομαι αὐτῷ. Ἐκεῖνο δὲ καὶ πάνυ ἀλη- 4
 θῶς ὥμην εὐρήσειν παρ' αὐτοῖς, κύκνους πολλοὺς ἄδον-
 τας ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ. καὶ αὖθις ἡρώτων τοὺς
 ναύτας, (ἀνεπλέομεν γὰρ ἔτι) Ἀλλ' οἳ γε κύκνοι, πη-
 νίκα ἡμῖν τὸ λυγρὸν ἐκεῖνο ἄδουσιν ἐφροστώτες τῷ ποτα-
 μῷ. ἔνθεν καὶ ἔνθεν; Φασὶ γοῦν Ἀπόλλωνος παρέδρους
 αὐτοὺς ὄντας, ὠδικοὺς ἀνθρώπους, ἐνταῦθά που ἐς τὰ
 ὄργανα μεταπεσεῖν, καὶ διὰ τοῦτο ἄδειν ἔτι, οὐκ ἐκλαθο-

*obolorum causa remigatuos, aut trafluos adverso flumine navi-
 gia, cum divitiis nobis esse liceret, legendis populorum lacri-
 mis? Hic sermo non mediocriter me momordit. Et tacui,
 cum puderet me, cui re vera accidisset, quod puero, ut
 poëtis erederem improbabilia adeo mentientibus, ut sanum
 nihil illis placeat. Una igitur hac spe non parva falsus,
 aegre ferebam, quasi ex ipsis manibus electrum perdidis-
 sem, qui iam imaginatus fueram, ad quot res & quomo-
 do illo usurus essem. Illud tamen, & quidem certo, puta-
 bam me apud illos reperturum, cynos multos canentes
 in ripis fluvii: ac rursus interrogabam nautas, (nam adhuc
 adverso flumine navigabamus) Verum cyni certe quando no-
 bis modulatum illud carmen canunt adstantes hinc & hinc fluvio?
 Aiunt enim, illos Apollinis comites, homines canendi peritos,
 hic aliquando in volucres abiisse, & propterea adhuc canere, non*
Lucian. Vol. VII.

5 μένους τῆς μουσικῆς. Οἱ δὲ σὺν γέλωτι, Σὺ, ἔφησάν,
 ὦ ἄνθρωπε, οὐ παύσῃ τήμερον καταψευδόμενος τῆς χώ-
 ρας ἡμῶν, καὶ τοῦ ποταμοῦ; ἡμεῖς δὲ αἰεὶ πλείοντες, καὶ
 σχεδὸν ἐκ παίδων ἐργαζόμενοι ἐν τῷ Ἠριδανῷ, ὀλίγους
 μὲν κύκνους ἐνίοτε ὀράμεν ἐν τοῖς ἐλεσι τοῦ ποταμοῦ, καὶ
 κρᾶζουσιν οὗτοι πάνυ ἄμουσον καὶ ἀσθενές, ὥς τοὺς κό-
 ρακας ἢ τοὺς κολοιοὺς Σειρῆνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτοὺς
 ἀδόντων δὲ ἡδῦ, καὶ οἶον σὺ Φῆς, οὐδὲ ὄναρ ἀκηκόαμεν,
 ὥστε θαυμάζομεν πόθεν ταῦτα εἰς ὑμᾶς ἀφίκετο περὶ
 6 ἡμῶν. Πολλὰ τοιαῦτα ἐξαπατηθῆναι ἐνι, πιστεύοντας
 τοῖς πρὸς τὸ μείζον ἕκαστα ἐξηγουμένοις. ὥστε καὶ γὰρ εἴν
 δέδια ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, μὴ ὑμεῖς ἄρτι ἀφγυμένοι; καὶ τοῦ-
 το πρῶτον ἀπροσάμενοι ἡμῶν, ἤλεκτρά τινα καὶ κύκνους
 ἐλπίσαντες εὐρήσειν παρ' ἡμῶν, ἔπειτα μετ' ὀλίγον ἀπέλ-
 θητε καταγελῶντες τῶν ὑποσχομένων ὑμῖν, τοιαῦτα
 πολλὰ κειμήλια ἐνείναι τοῖς λόγοις. ἀλλὰ μαρτύρομαι
 ἡγ' Ἄλλὰ μαρτύρομαι Ἄντι τοῦ βεβαίῳ. V. (Nota δοτικῆ συνταγ-
 μένον, habet C.)

*oblitos Musicae. At illi cum risu, Tu homo, inquit, non
 defines hodie mentiri de regione nostra atque fluvio? Nos vero
 semper navigantes, & a pueris inde fere opus facientes in Eri-
 dano, paucos quidem cycnos interdum videmus in palustribus ri-
 pis fluminis, & crocitant. hi quiddam plane alienum a Musis,
 & imbecillum, adeo ut corvi vel graculi Sirenes sint ad illos.
 Canentes autem suaviter, atque ut tu ais, ne per somnium qui-
 dem audivimus. Itaque mirari subit, unde ista de nobis ad vos per-
 venerint. Multum decipi in talibus potest, si quis credat iis,
 qui in maius extollunt narrando omnia. Itaque ego etiam
 pro me nunc sum sollicitus, ne qui modo venistis, & iam
 primum nos auditis, electra quaedam & cycnos invenire
 apud nos cum speraretis, discedatis paulo post irridentes
 illos, qui, pretiosa id genus multa inesse nostris in oratio-
 nibus, vobis fuerant polliciti. At ego testor, talia me de*

ὥς ἐμοῦ τοιαῦτα μεγαλαυχουμένου περὶ τῶν ἐμῶν οὔτε
 ὑμεῖς, οὔτε ἄλλος πῶ ἀκήκοεν, οὐδ' ἂν ἀκούσειέ ποτε.
 ἄλλοις μὲν γὰρ οὐκ ὀλίγοις ἐντύχοις ἂν Ἡριδανοῖς τισι,
 καὶ οἷς οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποστάζει τῶν
 λόγων, πολὺ τῶν κύκνων τῶν ποιητικῶν λιγυροτέροις. τὸ
 δὲ ἐμὸν ὁράτε ἤδη ὁποῖον ἀπλοῖκόν καὶ ἄμουσον, οὐδέ τις
 ᾧδῃ πρόσεστιν. ὥστε ὅρα μὴ τοιοῦτά τι πάθῃς μείζω περὶ
 ἡμῶν ἐλπίσας, οἷόν τι πάσχουσιν οἱ τὰ ἐν τῷ ὕδατι
 ὁρῶντες· οἷόμενοι γὰρ τηλικαῦτα εἶναι αὐτὰ οἷα διεθαί-
 νετο αὐτοῖς ἄνωθεν, εὐρυνομένης τῆς σκιάς πρὸς τὴν αὐ-
 γήν, ἐπειδὴν ἀνασπᾶσσι, παλλῶ μικρότερα εὐρίσκον-
 τες, ἀνιῶνται· ἤδη οὖν σοι προλέγω, ἐκχέας τὸ ὕδωρ,
 καὶ ἀποκαλύψας τὰ μὲν, μὴδὲν μέγα προσδοκήσης
 ἀνιμῆσθαι, ἢ σαυτὸν αἰτιάσῃ τῆς ἐλπίδος.

meis rebus gloriantem neque vos, neque alium quemquam
 unquam audivisse, neque auditurum unquam esse. Alios
 quidem invenias non paucos, Eridanos quosdam, quibus
 non electrum, sed aurum ipsum orationis stillat, multum
 poëticis cynnis modulatiores. Ego vero qualis sim, iam vi-
 detis, simplex, literarum expers; neque cantus adest. Igi-
 tur vide, si quis maiora de nobis speras, ne tibi accidat,
 quod his, qui aquis submersa vident. Arbitrati enim, tan-
 ta esse illa, quanta desuper adspicientibus videbantur, di-
 latata a radiis umbra; cum extracta multo minora depre-
 hendunt, indignantur. Iam igitur tibi praedico, effusa aqua,
 & detegens me, ne quid magni te hausturum speres, aut
 spei vanae culpam in te ipse conferas.

ΜΥΙΑΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

- 1 **Η** ΜΥΙΑ ἔστι μὲν οὐ τὸ σμικρότατον τῶν ὀρέων, ὅσον ἐμπίσι, καὶ κῶνωψι, καὶ τοῖς ἐτι λεπτοτέροις παραβάλλειν· ἀλλὰ τοσούτον ἐκείνων μεγέθει προὔχει, ὅσον αὐτὴ μελίττης ἀπολείπεται. ἐπτέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰς αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὡς τοῖς μὲν ἀπανταχόθεν κομᾶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὠκυπτέροις χρῆσθαι· ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀκρίδας, καὶ τέττιγας, καὶ μελίττας, ἔστι μὲν ὑμενόπτερος, τοσούτον ἀπαλῶτερα ἔχουσα τὰ πτερὰ, ὅσον τῆς Ἑλληνικῆς ἐσθῆτος ἢ Ἰνδικῇ λεπτοτέρα, καὶ μαλακωτέρα· καὶ μὴν διήνθισται κατὰ τοὺς ταῶνας, εἴ τις ἀτενὲς βλέποι ἐς αὐτὴν, ὅπότεν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν ἥλιον, ἐκπτερύσσηται. **Η** δὲ πτῆσις οὔτε κατὰ τὰς νυ-

3 Ἐμπίσι) Ἐτερον κῶνωψ ἐμπί-
δος. καίτοι Ἀριστοφάνης ὁ κωμικὸς
τ' αὐτὸν φησὶ κῶνωψα καὶ ἐμπίδα,
ἐν Νεφέλαις. V. (Οἷόν ποτε τὴν
γῆμιν ἔχειν τοὺς ἐμπίδας κατὰ τὸ

στόμ' ἄλειν ἢ κατ' οὐροπόγιον. G.)
In V. altero legitur sic: Ἐμπίσι)
Ἐμπις ὁ ἐν τοῖς ὕδασι κῶνωψ. ὁ δὲ
κῶνωψ εἶδος ζαδίου.

MUSCAE ENCOMIUM.

NON est minima volucrum musca, in quantum culicibus diversis generis, & minoribus etiam insectis comparatur: sed tantum istaec magnitudine superat, quantum ipsa ape minor est. Pennata est non eadem ratione, qua aliae volucres, ut plumis toto corpore velut comata sit, maiores autem pennas habeat in alis; verum instar locustarum, & cicadarum, apiumque, pinnas habet e membrana, tanto quidem molliores alis aliis, quanto Graeca veste Indica est tenuior & delicatior. Et sane floreat pavonum instar colores habet, si quis intente illam respiciat, cum expansis ad solem pennis volatum meditatur. Volatus illius

πτερίδας εἰρεσία συνεχεῖ τῶν πτερῶν, οὔτε κατὰ τὰς
 ἀκρίδας μετὰ πηδήματος, οὔδε ὡς οἱ σφῆκες μετὰ ροι-
 ζήματος, ἀλλ' εὐκαμπὴς πρὸς ὅ, τι ἂν μέρος ὁρμήσῃ
 τοῦ αἵρος. καὶ μὴν καὶ κείνο πρόσεστιν αὐτῇ, τὸ μὴ καθ'
 ἡσυχίαν, ἀλλὰ μετ' ὥδης πέτεσθαι, οὐκ ἀπηνῶς οἷα
 κωνώπων, καὶ ἐμπίδων, οὔδε τὸ βαρύβρομον τῶν με-
 λιτῶν, ἢ τῶν σφηκῶν τὸ φοβερόν, καὶ ἀπειλητικὸν ἐν-
 δεικνυμένης· ἀλλὰ τοσοῦτόν ἐστι λιγυρωτέρα, ὅσον σάλ-
 πιγγος καὶ κυμβάλων αὐλοὶ μελιχρότεροι. Τὸ δὲ αἰ- 3
 λο σῶμα ἢ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα τῷ αὐχένι συνέχε-
 ται, καὶ ἔστιν εὐπεριάγωγος, οὐ συμπεφυκυῖα ὥσπερ
 ἢ τῶν ἀκρίδων· ὀφθαλμοὶ δὲ προπαγεῖς, πολὺ τοῦ κέ-
 ρατος ἔχοντες· στέρνον εὐπαγές, καὶ ἐκπεφύκασιν αὐτῇ
 οἱ πόδες, οὐ κατὰ τοὺς σφῆκας πάνυ ἐσφυγμένοι. ἢ
 γαστήρ δὲ ὠχύρωται καὶ αὐτῇ, καὶ θώρακι ἔοικε ζώνας
 πλατείας, καὶ φολίδας ἔχουσα. ἀμύνεται μέντοι οὐ
 κατὰ τὸ ὀρροπύγιον ὡς σφῆξ, καὶ μέλιττα, ἀλλὰ τῷ

est non qualis vespertilionum in perpetuo alarum remigio,
 neque locustarum instar cum saltu coniunctus, neque cum
 perstrepero impetu, ut vesparum; sed flexilis in quamcun-
 que partem aëris tendat. Etiam hoc illi inest, quod non
 silentio, verum cum cantu quodam volat, non infesto,
 qualis est culicum, neque graves fremitus apum, aut ter-
 ribiles minacesque vesparum imitante, sed in tantum est
 modulatio, quantum tuba atque cymbalis tibiae sunt pla-
 cidiores. Quantum ad reliquum corpus, caput tenuissimo
 canali continetur cervicibus, & circumactu est facile, non
 adnatum quale locustarum: oculi autem solide eminentes,
 multum habentes de cornu: pectus compactum, e quo
 enati pedes non omnino, ut in vespis, adstricti. Alvus mu-
 nita ipsa quoque est, thoraci similis, zonas latas & squa-
 mas habens. Ulciscitur se non circa novissimam alvi par-

στόματι, καὶ τῇ προβοσκίδι, ἣν κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέ-
 Φασι καὶ αὕτη ἔχουσα προνομεύει τε καὶ ἐπιλαμβάνε-
 ται, καὶ προσφῦσα κατέχει, κοτυληδόνι κατὰ τὸ ἄκρον
 εἰσκυῖα. ἐκ δὲ αὐτῆς ὁδοὺς προκύπτει, ᾧ κεντούσα πίνει
 τοῦ αἵματος· πίνει μὲν γὰρ καὶ γάλακτος, ἡδὺ δὲ αὐτῇ
 καὶ τὸ αἶμα, οὐ μετὰ μεγάλης ὀδύνης τῶν κεντουμένων.
 ἐξάπους δὲ οὔσα, τοῖς μὲν τέσσαρσι βαδίζει μόνοις, τοῖς
 δὲ προσθίοις δισὶ καὶ ὅσα χερσὶ χρήται. ἰδοὺς ἂν οὖν αὐ-
 τὴν ἐπὶ τεττάρων βεβηκυῖαν, ἔχουσάν τι ἐν ταῖν χεροῖν
 μετέωρον ἐδώδιμον ἀνθρωπίνως πάνυ, καὶ καθ' ἡμᾶς.

4 Γίγνεται δὲ οὐκ εὐθὺς ταιαύτη, ἀλλὰ σκώληξ τὸ πρῶ-
 τον ἦτοι ἐξ ἀνθρώπων, ἢ ἄλλων ζώων ἀποθανόντων· εἴτα
 κατ' ὀλίγον πόδας τε ἐκφέρει, καὶ φύει τὰ πτερὰ, καὶ
 ἐξ ἐρπετοῦ ὄρεον γίγνεται, καὶ κυοφορεῖ δὲ, καὶ ἀπο-
 τίκτει σκώληκα μικρὸν τὴν μῦαν ὑστέρον. σύντροφος δὲ
 ἀνθρώποις ὑπάρχουσα, καὶ ὁμοδίατος, καὶ ὁμοτράπε-

3 Κοτυληδόνι) Κοτυληδόνες αἱ τοῦ πολύποδος πεπταῖται. V.

tem, uti vespa, & apis, sed ore ac proboscide, qua eo
 modo, quo elephantī, instructa & ante se pascitur, & com-
 prehendit, & adhaerescens continet, cum acetabulo extre-
 ma parte sit similis. Ex illa vero dens emicat, quo ubi
 pupugit, potat sanguinem. Nam bibit quidem lactem quo-
 que: sed suavis illi etiam sanguis, cum dolore non magno
 eorum, qui punguntur. Sex pedes cum habeat, quatuor
 folis incedit; anterioribus autem duobus, velut manibus
 utitur. Videas igitur illam quadrupedem ingredi, ferentem
 manibus sublatum esculentum quiddam humano plane mo-
 re, atque ut nos. Nascitur non statim talis, sed vermis pri-
 mum, sive ex hominibus, sive animalibus aliis demortuis.
 Deinde paulatim & pedes profert, & pinnas gignit, & ex
 repente fit volucris: fit etiam gravida & vermiculum pa-
 rit, muscam paulo post futurum. Cum autem nutriatur cum
 hominibus, eorumque contubernio & mensa utatur, omnia

ζῷος ἀπάντων γεύεται πλὴν ἐλαίου. Θάνατος γὰρ αὐτῇ
 τοῦτο πιεῖν· καὶ μέντοι ὠκύμορος οὔσα, (πάνυ γὰρ ἐς
 στενὸν ὁ βίος αὐτῆς συμμέμετρηται) τῷ Φωτὶ χαίρει
 μάλιστα, καὶ τούτῳ πολιτεύεται. νυκτὸς δὲ εἰρήνην
 ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ἄδει, ἀλλ' ὑπέπτηχε, καὶ
 ἀτρεμεῖ. Σύνεσιν δὲ οὐ μικρὰν αὐτῆς εἰπεῖν ἔχω, ὅποταν
 τὸν ἐπίβουλον καὶ πολέμιον αὐτῇ τὸν ἀράχην διαδι-
 δράσκῃ· λοχῶντά τε γὰρ ἐπιτηρεῖ, καὶ ἀντίον αὐτῷ ὄρῳ
 ἐκκλίνουσα τὴν ὁρμὴν ὡς μὴ ἀλίσκοιτο σαγηνευθεῖσα,
 καὶ περιπεσοῦσα ταῖς τοῦ θηρίου πλεκτάκαις. τὴν μὲν
 γὰρ ἀνδρίαν καὶ τὴν ἀλκὴν αὐτῆς, οὐχ ἡμᾶς χορὴ λέ-
 γειν, ἀλλ' ὁ μεγαλοθάνοτατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος
 τὸν γὰρ ἄριστον τῶν ἡρώων ἐπαινέσαι ζητῶν, αὐὸν λέοντι,
 ἢ παρδάλει, ἢ υἱὸν τὴν ἀλκὴν αὐτοῦ· εἰκάζει, ἀλλὰ τῷ
 θάρσει τῆς μύας, καὶ τῷ ἀτρέστῳ, καὶ λιπαρεῖ τῆς
 ἐπιχειρήσεως· οὐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος Φησὶν
 αὐτῇ προσεῖναι· καὶ γὰρ εἰργασμένη, Φησὶν, ὅμως οὐκ

11 Ἰσχύν) Γραι. ἀλκὴν. G.

gustat praeter oleum, quippe quod bibisse illi mors est.
 Verum brevis aevi cum sit, omnino enim arctis vita illius
 terminis circumscripta est; luce gaudet maxime, & in ea
 versatur: noctu autem quietem agit, & neque volat, ne-
 que canit, sed contrahit se, & nusquam movet. Prudentiam
 illius non parvam in eo dico inesse, cum insidiatorem &
 hostem suum araneum effugiat. Insidiantem enim obser-
 vat, & contra intuetur, devitans impetum, ne reti illius
 capiatur, & in cirros bestiae incidat. Fortitudinem illius &
 robur nos dicere nihil attinet, sed poetarum magniloquent-
 tissimum. Homerum. Nam laudare studens Heroum prae-
 stantissimum, non leoni, aut pardali, aut apro, robur il-
 lius comparat, sed audaciae muscae, & intrepidis illius im-
 probisque conatibus. Neque enim audaciam ait illi inesse,
 sed fortitudinem. Nam etiam repulsa, ait, tamen non de-

ἀφίσταται, ἀλλ' ἐφίεται τοῦ δήγματος. οὕτω δὲ πᾶν
ἐπαινῇ καὶ ἀσπάζεται τὴν μυῖαν, ὥστε οὐχ ἅπαξ, οὐδ'
ἐν ὀλίγοις μέμνηται αὐτῆς, ἀλλὰ πολλάκις, οὕτω κοσ-
μεῖ τὰ ἔπη μνημονευομένη. ἄρτι μὲν γὰρ τὴν ἀγελαίαν
πτήσιν αὐτῆς ἐπὶ τὸ γάλα διέρχεται, ἄρτι δὲ τὴν Ἀθη-
ναίαν ὁπότε τοῦ Μενέλεω τὸ βέλος ἀποκρούεται, ὥς μὴ
ἐπὶ τὰ καιριώτατα ἐμπέσοι, εἰκάζων μητρὶ κηδομένη
κοιμωμένου αὐτῇ τοῦ βρέφους, τὴν μυῖαν αὐτῆς ἐπεισά-
γει τῷ παραδείγματι. καὶ μὴν καὶ ἐπιθέτω καλλίστην
αὐτὰς ἐκόσμησεν, ἀδινὰς προσειπὼν, καὶ τὴν ἀγέλην
6 αὐτῶν ἔβη καλῶν. Οὕτω δὲ ἰσχυρά ἐστιν, ὥσθ' ὁπό-
ταν τι δάκνη, τιτρώσκει οὐκ ἀνθρώπου δέρμα μόνον, ἀλ-
λὰ καὶ βόας, καὶ ἵππου, καὶ ἐλέφанта λυπεῖ ἐς τὰς
ρυτίδας αὐτοῦ παρεισδυομένη, καὶ τῇ αὐτῆς προνομαίᾳ
κατὰ λόγον τοῦ μεγέθους ἀμύσσουσα. μίξεως δὲ καὶ
Ἀφροδισίων, καὶ γάμων πολλή τις αὐταῖς ἡ ἐλευθερία
καὶ ὁ ἄρρη. οὐ κατὰ τοὺς ἀλεκτρυόνας ἐπιβάς εὐδύς

fistit, sed morsum appetit. Ita autem omnino laudat atque
amplexitur muscam, ut non semel, neque paucis men-
tionem illius iniiciat, sed saepe: adeo commemoratione il-
lius ornantur versiculi. Nunc enim gregarium illius ad lac
volatum enarrat; nunc Minervam, cum defendit a Mene-
lao telum, ne in vitalia illius labatur, comparans matri
dormientem infantem suum curanti, muscam rursus com-
parationi inducit. Quin etiam appellatione pulcherrima eas
ornavit, dum *frequentes* dixit, & turbam illarum vocavit
gentes. Adeo autem robusta est, ut morsu vulneret non
hominis modo cutem, sed bovis etiam & equi. Quin ele-
phantem dolore afficit, intra rugas illius dum repit, & sua
proboscide proportionem magnitudinis suae fauciat. Coitus,
& Veneris, & nuptiarum multa illis est libertas: ac mas
non, ut in genere gallinaceo, cum inscendit, statim ite-

ἀπεπλήθησεν, ἀλλ' ἐποχεῖται τῇ θηλείᾳ ἐπιπολύ· καὶ
 κείνη φέρει τὸν νυμφίον, καὶ συμπέτονται τὴν ἐναέριον
 ἐκείνην μίξιν τῇ πτήσει μὴ διαφθείρουσαι. ἀποτμηθεῖσα
 δὲ τὴν κεφαλὴν μυῖα, ἐπιπολύ ζῇ τῷ ἄλλῳ σώματι,
 καὶ ἔμπρους ἐστίν. Ὁ δὲ μέγιστον ἐν τῇ φύσει αὐτῶν 7
 ὑπάρχει, τοῦτο δὴ βούλομαι εἰπεῖν. καὶ μοι δοκεῖ ὁ
 Πλάτων μόνον αὐτὸ παριδεῖν ἐν τῷ περὶ ψυχῆς καὶ ἀθα-
 νασίας αὐτῆς λόγῳ. ἀποθανοῦσα γὰρ μυῖα τέφρας ἐπι-
 χυθείσης ἀνίσταται, καὶ παλιγγενεσία τις αὐτῇ, καὶ
 βίος ἄλλος ἐξ ὑπαρχῆς γίγνεται· ὡς ἀκριβῶς πεπει-
 σθαι πάντας, ὅτι κακείνων ἀθάνατός ἐστιν ἡ ψυχὴ, εἴ-
 γε καὶ ἀπελθοῦσα ἐπανέρχεται πάλιν, καὶ γνωρίζει,
 καὶ ἐπανίστησι τὸ σῶμα, καὶ πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ·
 καὶ ἐπαληθεύει τὸν περὶ Ἑρμοτίμου τοῦ Κλαζομενίου
 μῦθον, ὅτι πολλάκις ἀφεῖσα αὐτὸν ἡ ψυχὴ ἀπεδήμει

11 Ἀθάνατος) Ἐρ' ἐς μυῖας,
 βασιλόχευ. G.

13 Πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ)
 Ὡς περ ἡ περὶ τοῖς ἰγχεμίοις
 περιστοφομένη μυῖα οὐκ ἀφίσταται

τοῦ δήματος λιπαρῶς, οὕτω δὲ καὶ
 αὐτὸς οὐκ ἀπίσχη, βασιλόχευ, οὐ-
 δέποτε τοῦ φλυαρεῖν καὶ ἀποσκά-
 πτειν ἐς ἀνδρας τοὺς ἀγαθοὺς, ἀλλ'
 ἐς μυῖας. V.

rum defiluit; sed diu inequitat feminae, atque illa fert spon-
 sum, volantque una, neque illum in aëre coitum volatu
 disturbant. Praeciso capite musca diu vivit corpore reli-
 quo, & spirat. Quod autem maximum in natura illarum
 est, hoc iam volo dicere. Ac videtur mihi solum illud Pla-
 to praetervidisse in suo de anima illiusque immortalitate li-
 bro. Mortua enim musca insperso cinere resurgit, & in-
 staurata illi nativitas, atque alia de novo vita, contingit;
 adeo ut plane persuasum esse debeat, illarum quoque im-
 mortalem esse animam, siquidem etiam cum discessit, redit,
 & agnoscit, & suscitatur corpus, &, ut volet musca, efficit,
 & fidem conciliat illi de Clazomenio Hermotimo fabulae,
 animam illius saepe, ipso relicto, pro se peregrinatam,

- καὶ ἑαυτὴν εἶτα ἐπανελθούσα ἐπλήρου αὐτῆς τὸ σῶμα,
 8 καὶ ἀνίστα τὸν Ἑρμότιμον. Ἀργὸς δὲ αὐτὴ καὶ ἀνετος
 εὔσα, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων πονούμενα καρποῦται, καὶ
 πλήρης αὐτῇ πανταχοῦ τράπεζα. καὶ γὰρ αἶγες αὐτῇ
 ἀμέλγονται, καὶ ἡ μέλιττα οὐχ ἥκιστα μυῖαις ἢ ἀνθρώ-
 πους ἐργάζεται, καὶ οἱ ὄψοποιοὶ ταύτῃ τὰ ὄψα ἡδύνου-
 σι, καὶ βασιλέων αὐτῶν προγεύεται, καὶ ταῖς τραπέ-
 9 ζαῖς ἐμπεριπατοῦσα συνεστιᾶται αὐτοῖς, καὶ συναπο-
 λαύει πάντων. Νεοττιαν δὲ ἡ καλιαν οὐχ ἐν τόπῳ
 κατεστήσατο, ἀλλὰ πλάνηται τὴν πτῆσιν κατὰ τοὺς
 Σκύθας ἐπανηρημένη, ὅπου ἂν τύχῃ ὑπὸ τῆς νυκτὸς κα-
 τὰληΦθεῖσα, ἐκεῖ καὶ ἐστίαν καὶ εὐνὴν ποιεῖται. ὑπὸ
 σκότῳ μέντοι, ὡς ἔφην, οὐδὲν ἐργάζεται, οὔτε ἀξιοὶ λαν-
 θάνειν τι πράττουσα, οὐδὲ ἡγεῖται τι αἰσχρὸν ποιεῖν, ὃ
 10 ἐν Φωτὶ δρῶμενον αἰσχυρεῖ αὐτήν. Φησὶ δὲ ὁ μῦθος καὶ
 ἀνθρώπῳ τινι Μυῖαν τὸ ἀρχαῖον γενέσθαι πάνυ κα-
 λὴν, λάλον μέντοι γε καὶ σταμύλην, καὶ ᾠδικήν, καὶ

deinde reducem implevisse corpus, fuscitasse Hermoti-
 mum. Iam ipsa musca vacua opere & solum alieno labo-
 re partis fruitur, ac plena illi ubique mensa. Nam & ca-
 prae illi mulgentur, & non minus muscis, quam homini-
 bus, laborat apis: & coqui huic condiunt opsonia, & re-
 gibus ipsis praegustat, mensisque inambulans cum illis
 epulatur, & una fruitur omnibus. Pullitiam vero suam aut
 nidum non uno loco constituit, sed volatum erraticum
 Scytharum more suscipiens, ubicunque a nocte deprehen-
 ditur, ibi & larem sibi & cubile facit. Verum noctur, uti
 dixi, nihil agit, neque occulte cupit agere quidquam; ne-
 que putat quidquam se turpe facere, quod in luce factum
 pudori esse sibi debeat. Fertur etiam fabula, mulierem
 quandam, Muscam, olim fuisse, pulcherrimam, loqua-
 cem vero eandem atque argutam, & cantus amantem; ri-

αὐτῆρας θῆκαί γε τῇ Σελήῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρας
 τοῦ Ἐνδυμίωνος. εἴτ' ἐπειδὴ κοιμώμενον τὸ μεῖράκιον
 συνεχῶς ἐπὶ γείρειν ἐρεσχελοῦσα, καὶ ἄδουσα, καὶ κω-
 μάζουσα ἐπ' αὐτὸν, τὸν μὲν ἀγανακτῆσαι, τὴν δὲ Σε-
 λήην ὀργισθεῖσαν, εἰς τοῦτο τὴν Μυῖαν μεταβαλεῖν
 καὶ διὰ τοῦτο πᾶσι νῦν τοῖς κοιμωμένοις αὐτὴν τοῦ ὕπνου
 Φθονεῖν, μεμνημένην ἔτι τοῦ Ἐνδυμίωνος, καὶ μάλιστα
 τοῖς νέοις, καὶ ἀπαλοῖς καὶ τὸ δῆγμα δὲ αὐτὸ, καὶ ἡ
 τοῦ αἵματος ἐπιθυμία, οὐκ ἀγριότητος, ἀλλ' ἔρωτός ἐστι
 σημεῖον καὶ Φιλανθρωπίας. ὥς γὰρ δυνατόν ἀπολαύει,
 καὶ τοῦ κάλλους τι ἀπανθίζεται. Ἐγένετο δὲ κατὰ τοὺς 11
 παλαιούς καὶ γυνὴ τις ὁμώνυμος αὐτῇ, ποιήτρια, πάνυ
 καλὴ καὶ σοφὴ καὶ ἄλλη ἐταῖρα τῶν Ἀττικῶν ἐπιφα-
 νῆς, περὶ ἧς καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη, Ἡ Μυῖα ἔδακνεν
 αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας· οὕτως οὐδὲ ἡ κωμικὴ χάρις ἀπ-
 ηξίωσεν, οὐδὲ ἀπέκλεισε τῆς σκηνῆς τὸ τῆς μυίας ὄνομα,

3 Ἐρεσχελοῦσα) Ἡ φλυαρία, παρὰ τὸ ἔρην ἐν τοῖς χεῖλεσιν ἔχειν. V.

valem autem Lunae in amando Endymione fuisse. Deinde
 cum dormientem adolescentem subinde ludibriis suis, &
 cantionibus, & comissionibus, excitaret, aegre tulisse
 illum; iratam vero Lunam in hoc illam animal mutasse:
 atque ideo omnibus illam nunc invidere somno; Endymio-
 nis nimirum memorem, maxime vero iunioribus, tenerio-
 ribusque. Morfus autem ipse, & illa sanguinis cupiditas,
 non feritatis signum, sed amoris est, atque humanitatis.
 Quantum enim potest, fruitur, & de pulchritudine decer-
 pit aliquid. Fuit autem apud antiquos etiam mulier quae-
 dam illi cognominis poetria, pulchra sane, & docta; &
 alia nobilis apud Athenienses meretrix, de qua Comicus
 poeta dixit, *Isaac mordit Musca ad usque cor viri*. Ita ne-
 que Comica venustas dedignata est, aut scena exclusit no-

οὐδ' οἱ γονεῖς ἡδοῦντο τὰς θυγατέρας οὕτω καλοῦντες.
ἡ μὲν οὖν τραγωδία καὶ σὺν μεγάλῳ ἐπαίνῳ μέμνηται
τῆς μυίας, ὥς ἐν τούτοις,

Δεινὸν γε τὴν μὲν μυῖαν ἀλκίμῳ σθένει

Πηδᾶν ἐπ' ἀνδρῶν σώμαθ', ὥς πλησθῇ φόνου

Ἀνδρας δ' ὀπλίτας πολέμιον ταρβεῖν δόρυ.

πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν καὶ περὶ μυίας τῆς Πυθαγορι-
κῆς, εἰ μὴ γνώριμος ἦν ἅπασιν ἡ κατ' αὐτὴν ἱστορία.

- 12 Γίνονται δὲ καὶ μέγισταί τινες μυῖαι, ἃς στρατιωτί-
δας οἱ πολλοὶ καλοῦσιν, οἱ δὲ κύνας, τραχύταται τὸν
βόμβον, καὶ τὴν πτῆσιν ὠκύταται. αἶγε καὶ μακρο-
βιώτατοί εἰσι, καὶ τοῦ χειμῶνος ὅλου ἄσιτοι διακαρ-
τεροῦσιν, ὑπεπτηχυῖαι τοῖς ὀρόφοις μάλιστα. ἐφ' ὧν κα-
κεῖνο θαυμάζειν ἄξιον, ὅτι ἀμφοτέρω καὶ τὰ θηλειῶν
καὶ τὰ ἀρρένων δρῶσι, βαίνοντες ἐν τῷ μέρει, κατὰ τὸν

6 Ταρβεῖν) Φοβεῖσθαι. V.

men muscae, neque puduit parentes ita vocare filias. Quin
Tragoedia multa cum laude muscae memoriam usurpat, ut
in illis:

Proh dedecus, si musca forti robore

Corpus virorum amore caedis infilit:

Armatus hastam sed veretur hosticam.

Multa haberem dicere de Musca (Myia) etiam Pythago-
rica, nisi nota omnibus esset illius historia. Nascuntur
etiam maximae quaedam muscae, *militares* vulgo vocant,
alii vero *canes*, bombo asperrimo, velocissimo volatu, quae
etiam longaevae admodum sunt, & tota hieme sine cibo
durant, lacunaribus se insinuantes maxime, in quibus il-
lud praesertim mirabile est, quod utrumque & marium
opus & feminarum peragunt, mutuo se inscendentes, ut

Ἑρμοῦ καὶ Ἀφροδίτης παῖδα τὸν μικτὸν τὴν φύσιν, καὶ
 διττὸν τὸ κάλλος. πολλὰ δ' ἔτι ἔχων εἰπεῖν καταπαύ-
 σω τὸν λόγον, μὴ καὶ δόξω κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἐλέ-
 φαντα ἐκ μυίας ποιεῖν.

Veneris ille & Mercurii *Hermaphroditus* filius, mixta natu-
 ra, pulchritudine duplici. Multa cum supersint, quae di-
 cam, desinam, ne, quod est in proverbio, *elephantem fa-*
cere ex musca videar.

[illegible]

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

THE JOURNAL OF THE

11

OF THE JOURNAL OF THE

VARIAE LECTIONES

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 1. l. 4. MENIPΠΙΟΣ) Nomina personarum in *Fl.* in hoc opusculo nulla. Spatiis tantum distinguuntur. In *B. 1.* inscriptio est *Μενίππου καὶ ἑταίρου. ead. Στάδιοι*) Omittit *P. l. 8. col. 1. Τὸ πτηνὸν*) Hanc lacunam *V. Codicis* & seqq. ex *C.* supplevimus. *Solan. l. 13. col. 2. Εἰς μὴδὲν ὑγιὲς*) πρὸς μὴδὲν ὑγιούς *C.* *Εἰς μὴδὲν ὑγιούς V. l. 19. col. 1. Ὡρας*) ὥραν edita. Mutavit *Solan. ibid. l. 20. Οὕτως*) οὐ *Exc. G. Οὕτως recte C. ead. Εἰ πίστις ὑπέσται*) Pro his tribus ὑπέσται tantum *C. Pag. 2. l. 1. Πού*) Non legitur in *O. l. 2. Δὲ ἀπὸ*) δ' ἀπὸ *O. l. 3. Τὴν τοῦ*) τὴν abest ab *O. ead. Ἀνοδόν*) Sic edd. omn. Ἀνοδος *O. l. 8. Σταθμούς*) σταδίους *Graev. frustra. ead. Τινὰς*) Abest a *Fl. l. 20. col. 1. ζ')* ζ' *Y* Excerpta *G.* quod ipse excerptor Bruno exponit septem cum semisse. *ζστ'* est in *V. ead. col. 2. Ὑποξενίζοντος*) ὑποξενίζοντας editum ante, & διαλεγόμενος. Emendavit *Solan. Pag. 3. l. 5. Μακρόν γε τὸν*) Hoc habent *Fl. l. Ald. H. S. &c. Μακρόν τινα τὸν P. & marg. A. l. W. l. 7. Λέγειν*) λαλεῖν *P. l. 17. col. 2. Ὑπὲρ τὴν*) ὑπὲρ διὰ τὴν edita. Sed cum abesset διὰ in *G. C. & V.* merito delevi, quod vel sine *Codd.* delendum erat. *Reitz. Pag. 4. l. 3. Οὐρανίωνων*) οὐρανίων male *Fl. l. 6. Καὶ*) Abest a *Fl. Pag. 5. l. 5. Καταπεσὼν*) πεσὼν tantum *Fl.* *Vulgatae* vero favet *P. l. 11. Ἀκήρωτα*) Bene *I. & V. 2. Ἀκήρωτα* cert. male. Ἀκύρωτα *marg. A. l. l. 16. col. 1. Ὅτε*) Bene sic dedit *Solan.* cum antea ederetur ὅτι. *Pag. 6. l. 3. Δίειμι*) Nil mutant edd. *l. 6. Μὴ δὲ*) Sic *Fl. l. H. 1. B. 1. Μὴδὲ P. S. l. 15. Ἀποβλέπειν*) ἀναβλέπειν *Fl.* *Vulgatum* servat *P. Pag. 7. l. 14. Ὑπολάμβανον*) ὑπολάμβανον *P. sola. Pag. 8. l. 9. Καταμαθεῖν*) μαθεῖν *Fl. l. 12. Καὶ τέλη*) Non habet *Fl. l. 16. col. 1. Τ' φαγῶραι*) ὑ' φαγῶραι bis editum antea. Correxuit *Solan. Pag. 9. l. 2. Αὐτοῦ*) αὐτοῦ edd. priores. Cum ramen mox recte πρὸς αὐτούς. *l. 16. Ὅπόσοι στάδιοι*) Nil variant edd. *l. 17. col. 1. Τερατουργίαν*) τερατουργίας, ματαιολογίας ed. *Cler.* Emendavit *Solan. Pag. 10. l. 6. Αὐτὸν ἐπιμετροῦν*

Lucian. Vol. VII.

Y

τες) ἀναμετροῦντες *Fl.* omisso αὐτόν. Vulgatum est in *P.* *l.* 13. Καὶ τοῦ ἡλίου) Sic edd. praeter *Fl.* a qua melius abest καί. *l.* 15. ἔξῃς) ἐξ ἰσού *L.* Vulgatam servat *Fl.* *l.* 17. Ἀγνώμων) Male sic edebatur: Οὐρανογνώμων) ἀνόητος. Sed in *Mf.* *V.* recte ad ἀγνώμων referebatur. *Solan.* *Pag.* 11. *l.* 2. Πάνυ πολὺ) Sic edd. excepta *I.* quae παμπολύ. Unde παμπόλυ facit *Solan.* Παμπόλυ marg. *A.* 1. *l.* 3. Ἀγένητος) Bene sic *Fl.* *P.* *H.* & *c.* Ἀγένητος *I.* *l.* 15. col. 1. Εἰ ἐν γειτονία) Aliter nostri Luciani Codd. & quidem melius: quod *C.* etiam confirmat. *Solan.* *Pag.* 12. *l.* 2. Τέλει) τέλειον *L.* Vulgata est in *Fl.* *l.* 5. Αὐτοῦ) Restitui ex marg. *A.* 1. & *Pell.* & *Gronov.* Αὐτῶν est in *P.* & edd. omn. *l.* 7. Ἐδύξασε) ἐδίδαξε *Fl.* quod melius puto. *l.* 15. col. 1. Τδ ἥδην) ὁ ἥδην lectum ante. Mutavit *Solan.* *ibid.* *l.* 16. Γνωζόμενων) ἠνωμένον *C.* *ead.* col. 2. Πυθαγόραν) Πυθαγόρας edita. male. Correxuit *Solan.* *l.* 18. col. 1. Παρεχόμενης) παρεχόμενος voluit *Solan.* nescio quare. *Reitz.* *ead.* col. 2. Σωκράτην) Et hic Σωκράτης ed. *Cler.* male. *Pag.* 13. *l.* 5. Οἱ τῆς) Sic ex *L.* & *B.* 2. dedi. Οἱ edd. cett. Οἱ *Fl.* *l.* 7. Παρηβηκότας) παρηνοκότας male *Schol.* *l.* 16. col. 2. Παρηβηκότας) παρονοκότας edebatur ante, sed non fas erat eundem errorem repetere. *Reitz.* *l.* 18. col. 1. Αὐτὸς) αὐτὸν & ἀσώματον male editum ex *V.* Iam correxi ex *C.* *Reitz.* *ibid.* *l.* 20. Ταῦτα) ταύτης erat in edd. Correxuit *Solan.* *ead.* col. 2. Συνεσέρχεται) συνεξέρχεται *V.* quod in impr. recte mutarum videretur. *Solan.* *Pag.* 14. *l.* 1. Ἦυγενεῖσις) Sic *I.* *Fr.* *Fl.* *P.* *H.* *B.* 1. *S.* *Ald.* *l.* 15. col. 1. Εἰ ληπτὸς) In *Coll.* praemittitur Ὅρα τοῦ Δυκιστοῦ ἀθεότητα. *ibid.* *l.* 16. Οὐπὲρ) ὑπὲρ ediderat *Cler.* Mutavit *Solan.* *ibid.* *l.* 17. Συνέστη) συνεέστησε edita. Mutavit *Solan.* *l.* 18. col. 2. Πλάττει) πράττει lectum ante. Merito correxit *Solan.* *Pag.* 15. *l.* 1. Διαρκέσαι πρὸς μέγ.) Ita etiam esse in *P.* & *Fl.* notat *Solan.* Sed διαρκύσαι invenio in marg. *A.* 1. *l.* 7. Τὸ πρῶτον) τοπρῶτον edd. quaedam. *l.* 8. Ὑπηρετῶν) Ἀνυπερέττων; *Pell.* *l.* 13. Κατεπτόμην) κατεπτόμην *B.* 1. *ead.* Ὑψιλλὰ) Deest in *Fl.* *l.* 16. Ἄνω) ἂν *Fl.* *Pag.* 16. *l.* 1. Δ' οὖν) οὖν *Fl.* Vulgatam ceterarum firmat *P.* *l.* 13. Ἰπποπόλων) ἰπποπόλων edd. priores, male. *l.* 15. col. 2. Παρατεῖνον) παρατεινόμενον edita. Mutavit, non addens unde, *Solanus.* *ibid.* *l.* 16. Ἦν) Non aderat in impress. Adiecit *Solan.* *ibid.* *l.* 17. Κοπτομένον) Legendum arbitror κοπταμένου, vel κοπουμένου. *Reitz.* *l.* 18. col. 1. Τεμπῶν) Τημπῶν edebatur antea male. *ead.* col. 2. Θράκων) Θράκων ante edebatur; sed iam ad Luciani textum accommodavi. *Reitz.* *Pag.* 17. *l.* 5. Τοῦτο εἰδῶμεν) τοῦτ' ἰδῶμεν *O.* *l.* 7. Πέρι γῆς τε)

τε περί γῆς Ο. Τε π. γ. τὲ Fl. l. 9. Εικάζεις) εἰκάζει Ο. l. 12. Δόκει) Et sic legere Fl. notat Solanus. Sed & habent l. P. H. &c. l. 15. Τὸν Ῥοδίον) τῶν Ῥοδίων Ο. Nil mut. edd. Pag. 18. l. 4. Ὑποστίλβων) ἀποστίλβων Ο. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. &c. l. 6. Μοι) Deest in Ο. Pag. 19. l. 1. Ὠήθης) ᾠήθεις Ο. l. 3. Νεοττίας) νεοττίας Ο. l. 7. Ἐοικναυμένης) ἀφικνουμένης male Ο. l. 10. Σοφός) φουσικός Ο. l. 15. Οὔτις) οὔτι male Fl. Pag. 20. l. 3. Δεῦρο) δεῦρ' Ο. l. 8. Καταπτῶμαι) Sic Fl. H. P. Κατάπτωμαι l. & P. Pag. 21. l. 1. Γε) σε Ο. l. 2. Δεήση) Δεήσει Fl. l. 4. Ἀετοῦ) αἰετοῦ Ο. l. 5. Τί οὖν) τί δ' οὖν melius Ο. l. 6. Ἀετός ἐστίν ὀξυαπέστατος) αἰετός ἐστίν ὀξυαπέστερος Ο. l. 7. Ἀντίον δέδορκε) ἀντιδέδορκε Ο. l. 8. Ἀετός) αἰετός Ο. l. 9. Ἀκτίνας) ακτίνους male Ο. l. 11. Ἀετοῦ) αὐτοῦ S. ead. Γε) Abest a Fl. l. 12. Ἐσκενασμένος) ἐνεσκενασμένος Ο. l. 15. Βασιλικὸν) βασιλέα Ο. l. 18. col. 2. Ἀέρα) ἄνδρα legabatur sine sensu. Ἀερα inde fecit Solanus. Ego ἄερα. Reitz. Pag. 22. l. 2. Γάρ) δὲ Fl. Δ' Ο. l. 4. Ἄλις) ἄλης male l. l. 11. Πάμμεγα περιέλαμψε) πάμπολυ περιέλ. Ο. Μέγα περιελ. P. l. 14. Ὅποσα) ὅσα Fl. Vulgatum firmat P. l. 19. col. 1. Πτολεμαίων) Sic accommodavi ad Lucian. Nam Πτολεμαίων editum ante. Reitz. Pag. 23. l. 1. Δέ) Deest in Ο. ead. Μητριᾷ) μητρὶ Fl. male. Prius cert. & P. Ἀδελφῇ Coll. l. 2. Ἀλέξανδρον) Ἀλί. Ο. l. 7. Σπαρτίος) Σπατίος Ο. & Fl. Vulgata est in cetr. & P. l. 9. Κατηλομένος) Nil mut. l. Fl. Fr. P. Pag. 24. l. 3. Μισδοῦ) Sic P. L. Ο. Μισδῶν editum ante, nec male. l. 4. Ἀσκληπείου) Ἀσκληπιῶ Ο. l. 8. Ἀπαιτοῦντας) Sic l. Fl. Fr. P. &c. l. 11. Σοι) Deest in Ο. l. 12. Παρεσχίσσαι) παρεχέσσαι P. l. 14. Δυσχερές) Omisit Ο. l. 15. Οἷα) ὅσα Fl. male. Οἷα cert. & P. l. 19. col. 1. Τερπωλὴν) τερπωλὴν lectum antea misere. ead. col. 2. Εὐωχίαι) εὐωχίαις edita prave. Pag. 25. l. 2. Ἐν γειτόνων) ἐγγειτόνων Ο. l. 7. Δέ) Omisit Ο. l. 16. col. 2. Ἀλφίτων) ἀλφίτου edita. Et mox συγγείμενον pro συγκεραμένον. Quae ex C. emendavit Solanus. ibid. l. 17. Ἀπὸ πολλῶν) Et hoc & reliqua ex C. emendavit idem. Vulgatum enim erat ex V. Ἀπόλλων λέγει ἐκ πολλῶν συγγεῖσθαι τὸν βίον. Pag. 26. l. 2. Πλησίον) πλησ. cum duabus virgulis transverfis Ο. l. 10. Ἀλλὰ — κινουμένων) Οὗτο haec verba desunt in Ο. l. 13. Σιωπῶντες) σιωπῶντες l. l. 14. Καὶ ἀτακτον) Omisit Ο. l. 15. Καὶ πολυειδεῖ) Desunt in Ο. & Fl. Pag. 27. l. 3. Τὸ) Abest ab Ο. l. 5. Ἀχαρνῆσι) Ἀχαρνοῖσι Ο. l. 7. Τετάρων) τεσσάρων Ο. l. 12. Κυνοῦριαν) Κυνοσουρίαν edd. & Ο. l. 13. Φακεῦ Αἰγυπτίου) Αἰγυπτιακοῦ φακοῦ Ο. Pag. 28. l. 4.

**Ἄν ἐγγέλων*) ἀνεγγέλων *Fl. & O. l. 13. Τὴν*) Non adest in *O. l. 16. Μουσικοὺς*) *δημαγωγούς* iterum, male *O. Pag. 29. l. 2. Δοκεῖ*) Deest in *O. l. 5. Τούς*) Omittit *O. l. 7. Καταγεγέλαστο*) κατεγέλαστο *Fl. (κατεγεγέλαστο S. & B. 4.) l. 8. Ἀνεπτώμην*) ἀνεπτόμην *Pell. l. 10. Οὐπω*) οὐτῶ *I. & V. 2. Vulgatam ceterar. servat O. ead. Ἀνεληλύθειν*) ἀνελελύθειν *I. male. l. 22. col. 2. Βαστάσαι*) βαστάξαι *V. Pag. 30. l. 1. Ὡ*) ὥ *δη O. l. 4. Τίνα αἰτίαν*) τίνα τὴν αἰτίαν *O. l. 8. Μοι*) μου *Fl. Μοι φασὶ O. l. 9. Τοῦ*) γὰρ *H. Γοῦν Marc. male. Τοῦ Fl. B. 1. I. P. & c. l. 10. Μου*) Deest in *O. l. 13. Αὐτοῖς*) Abest ab *O. l. 18. Τὸ φῶς*) Ad aliena verba relatum hoc Scholion in fedem reduxit Solanus. *Pag. 31. l. 2. Τῆς*) Abest a *Fl. adest in cett. & O. l. 6. Ἐνασχημονούντας*) Et sic *Fl. cum cett. l. 9. Μετοικῆσαι*) μετοικίσαι *O. l. 13. Ἐκείνους*) ἐκεῖνος *O. l. 15. Περιπάτω*) τοῖς περιπάτοις *O. P. l. 16. Πρὸς παρ' O. l. 18. col. 1. Τὴν ἐκάστου*) Ante haec verba in editis addebatur: ἀλλὰ καὶν τινα ἰδῶ αὐτῶν. Quae Solanus merito delevit. *l. 19. col. 2. Ἰνα*) Hoc Scholium in *V. & impr. prave ad ἵνα μὴ δεῖξω* referebatur, quod praecessit. Ego vero suo loco reddidi. *Solan. Pag. 32. l. 2. Μὲν*) τὴν *S. & B. 4. ead. Ἐπὶ*) Aberat in *P. H. & O. Aderat in Fl. I. B. 1. S. l. 3. Μὲν μοι* marg. *A. 1. ante μὲν* inserit. *l. 9. Ἀετὸς*) Iam & sic *O. cum quater ante αἰετὸς. Pag. 33. l. 3. Ἐπτερωμένους*) ἐπαιρωμένους *O. Sē ead. manus superscripsit vulgatam lect. l. 4. Τε*) Abest a *Fl. l. 11. Παρὰ*) Sic *I. Fl. S. Περὶ* al. male. *l. 16. col. 1. Ἀφίξεσθαι*) ἀφέξεσθαι edita. Ad Lucian. accommodavit Solanus. *Pag. 34. l. 2. Οὐν*) Non compareret in *O. l. 3. Ἐπανεῖς*) ἐπανιεῖς *O. l. 4. Ὅπου*) Desideratur in *O. l. 15. col. 1. Ἐφιάλτης*) Θεομάχοι ὄντες addit *C. ibid. l. 21. Ἀλωεὺς*) Vulgabatur Ἀλοεὺς. Emendarat Solanus. *ibid. l. 22. Τὰ τῶν οὐρανίων*) Distantiam lunae altera, & solis a luna. *C. Unde paret aliter legisse. Solan. Pag. 35. l. 3. Τμῶν*) Nihil hic variare edd. notat Solanus. *l. 5. Ἐπὶ λείπεται*) ἐπιλείπεται *Fl. & marg. A. 1. Nil mutat P. l. 6. Ἐλλείποιν*) ἐλλείποιν *O. l. 13. Ἐχων*) ἐκὼν *P. Sed prius I. Fl. B. 1. H. S. ead. Φιλόκαινον*) Hoc revocavi ex *Fl. Schol. & Coll. & marg. A. 1. Cum φιλόνεικον* edd. cett. haberent. *l. 14. col. 1. Τοσούτων*) τοιούτων edita male. *ibid. l. 15. Ἐπιτέλουν*) ἐπιτέλουν legebatur. Correxerat Solanus. *ibid. l. 17. Μειλιχίῳ*) Μειχιλίῳ ante lectum prave. Mutavit Solanus. *ibid. l. 19. Μεγαλουργίαν ἀπορούντων*) Sic *G. recte. In V. aliter, μεγαλουργίας ἀπόρουν* scil. ut ante vulgatum erat. Prius igitur recepi. *Reitz. l. 23. col. 2. Φιλόκαινον*)

Prava Codicis V. scriptura. *Solan.* Γραι. φιλόκεινον G. Cum ex V. φιλόκαινον in Schol. recte exhibuisset Cler. adscripserat Solanus, pravam hanc esse scripturam. Sed plane contra suam ipsius sententiam, & veritatem: nam in ipso Luciano φιλόκαινον recte recipi iubet. Quare aut ante haec Scholia elaboravit, quam Luciano textum excussit, aut imprudens Vossiani Cod. lectioni appinxit id, quod lectioni Cod. G. appitum oportuit. *Reitz.* Pag. 36. l. 4. Τε) δὲ Fl. Vulgatum tenet P. l. 10. Ταῦτα) τούτοις O. & Fl. Vulgatae assentitur P. l. 11. Παριστᾶσιν) περιστᾶσιν male O. ead. Ωσπερ) Desideratur in O. l. 15. col. 1. Ἡ Πίσα) Hoc Schol. male ad aliena verba relatum suo loco reddidit Solan. l. 18. col. 2. Τῶν Πλάτωνος) τοῦ Πλάτωνος vulgabatur, τῶν rescripsit Solan. addiditque haec esse corrupta. In C. vero sic legi: οὐδὲν ἦπτον τῶν Πλ. ν. τ. χ. ἐπιφέροντες. Pag. 37. l. 1. Ἄττα) Sic edd. vulgo & P. Ἄμα O. & Fl. l. 2. Ἐς τὸ) ἐς τι O. l. 4. Ἐοικυῖαι) εὐοικυῖαι male l. ead. Πώματα) πτώματα O. & mox iterum πτώμα. l. 7. Ἡύχοντο) εὐχονται marg. A. l. 11. Ὡ Ζεῦ) ὦ Ζεοὶ Codd. O. P. l. 12. Φαίη) ἔφη O. l. 16. Ἥτει) ἔτι male O. Pag. 38. l. 3. Ἀγέενυσε) ἀγέενυσε Fl. l. 7. Δὲ) δὲ S. l. 10. Αὐτῶν) αὐτὸν Fl. male. Vulgatam cert. asserit P. l. 16. col. 1. Ἐπεπρόθει) ἐπεπρόθων lectum antea prave. l. 20. col. 2. Συγκάθεσιν) Et hoc restitutum, cum legeretur vulgatum συγκάθεσιν. Pag. 39. l. 7. Ποιεῖν) πονεῖν G. P. & marg. A. l. Ποιεῖν edd. & O. ead. Τήμερον) Διήμερον O. l. 8. Νιφέτω) ἰφέτω male P. l. 9. Βορέας) Βορρᾶς Fl. Nihil mut. P. l. 15. Ἄττιν) Ἄττιν O. solus. l. 18. Τοὺς μετόικους) Et hoc Schol. male ad verba κατέκλινε παρὰ τὸν Πᾶνα relatum, in ordinem revocavit Solan. Pag. 40. l. 1. Μύρτα) μύρα Marcil. Nil mut. edd. l. 5. Ποι) που O. l. 6. Δὲ) καὶ male S. Recte δὲ P. H. I. aliaque. l. 8. Οὔτε πίν.) οὐ πίν. O. Nil mut. edd. & Homer. l. 13. Σειληνός) Σιληνός O. l. 14. Τῆς) τὰς G. Τῆς edd. & O. Pag. 41. l. 1. Τοῦ) τῶν O. P. & marg. A. l. 2. Ὑποβεβρεγμένοι) ὑ—ος O. l. 4. Εὐδον) εὐδον l. & P. male. ead. Ἐχε) εἶχε l. ceteraeque male, cum O. Ἐχε P. Ἐχει B. 2. l. 6. Φύει) φύσεις O. & marg. A. l. 7. Γίνεται) ἐγίγνετο O. Ἐγένετο Fl. Ἐγίγνετο marg. A. l. 12. Κοινώσασθαι) Sic Fl. B. 1. I. H. Ald. S. Κοινωνήσασθαι P. cum O. & marg. A. l. 13. Γε) τὰ O. Plane omittit Fl. l. 15. Πλεῖον) πλεον O. Pag. 42. l. 5. Στωϊκούς ὀνομάκασιν) ἑαυτοὺς videtur addendum. Pell. l. 7. Πολλῶ) Sic plerique scripti & editi. Πολλῶν O. Πολλὰ Fl. l. 11. Ἐοικότες) ἐμφορεῖς Coll. & O. l. 12. Ἀφέλῃς) ἀφέλη τις

O. l. 18. Ὑπόμορον, Δυσδαμόντα) Pravis & hic usus est Codicibus: sic tamen etiam Coll. G. nisi quod δυσδαμόνες habent. Solan. Pag. 43. l. 9. Ἐνὶ ἐν male O. l. 11. Ἐκμεμελ.) ἐκμεμελ. Fl. ead. Δοιδροῦσι) ὀνειδίζουσι O. & P. l. 13. Ἰταμότατος) Recte sic O. Ἰταμότατος edd. omnes male. l. 16. Δὴ) Deficit in O. Pag. 44. l. 4. Ἀνυπόδετος) Sic edd. vett. omnes. Ἀνυπόδετος S. & Amst. l. 10. Ἡμῖν) ὑμῖν Fl. sola. Pag. 45. l. 4. Ἡμῖν) Receptum ex Fl. Ὑμῖν cert. l. 12. Ἐπηγγειλάμην) περιηγγειλάμην P. ead. Οὐν ἀρχομένου) ἀρχομ. οὖν Fl. l. 19. col. 1. Eis τὸ ἐξῆς) In altero Vossiano partem huius Scholii priorem tantum inveni, in altero posteriore: quare in unum iam contraxi. Reitz. Pag. 46. l. 11. col. 2. Ὁ Κυλλήνιος) Ad alia verba relatum hoc Schol. in sedem propriam revocarat Solanus.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 48. l. 1. Πανήμεριος) πανήμερος Fl. l. 3. Κνήσασθαι) ἀλφασθαι G. Ἀλφίσασθαι P. l. 7. Ἀσπ) Ita S. P. P. & marg. A. 1. Ἀσρία cett. edd. l. 8. Τε αὖ) Non legitur in Fl. l. 10. Ἐκκεκώφεται) Restitui ex B. 2. V. 2. & S. Ἐκκεκώφεται enim cett. omnes. l. 13. Μεταβαίνει) μετέρχεται Fl. Nil mut. P. l. 16. Διασεισάμενη κελεύη) διασεισάσα κελεύση P. & marg. A. 1. Pag. 49. l. 2. Ὅσα ἐπὶ πείρῃ) ὅσα ἐπὶ πείραν P. πείραν etiam P. Sed πείρῃ Fl. l. H. B. 1. Fr. S. l. 8. Φυτουργούντας) φυσσώντας vel φουσουργούντας conicit Solanus. l. 9. Λικμῶσιν) Pell. potest etiam legi λειμῶσιν, sensu optimo. l. 13. Συντελοῦσι) συντελοῦντες P. Συντελοῦντες marg. A. 1. Pag. 50. l. 5. Χαλάζας) χαλάσας male H. 1. & 2. quod emendarat in marg. Gesner. l. 9. Ἀπανταχόσε) ἀπανταχοῦσι male P. Ἀπανταχοῦ marg. A. 1 W. l. 16. col. 1. Διαμέλλοντες) διαμέλοντες ante editum. ibid. l. 17. Ἀπτανται) ἄπτανται ante fuit. Mutavit Solanus. ibid. l. 18. Θρύψως) θλίψως Exc. G. mendose. Recte legitur in C. Solan. ibid. l. 22. Τρητὸν) Legebatur una voce παρατρητὸν, sed liquet ex Pausania in Corinthiacis locum fuisse Nemeae vicinum, qui Τρητὸς dicebatur. Vid. Sylburg. ed. p. 111. Cler. Pag. 51. l. 5. Εἰ γὰρ που δεῖ) ἦν γάρ τι καὶ μικρὸν ἐπινυστάσομεν marg. A. 1. l. 6. Ἐπινυστάσομεν) ἐπινυστάσομεν Fl. l. 10. Κρατῆρες) Hoc & tria seqq. omisit Fl. ab οἱ ad οἱ transfiliens. Pag. 52. l. 1. Ἀσιτος) ἄβυτος Fl. Vulgatum tenet P. ead. Μεμνηρίζω) Sic Graev. &

Hom. Μεμερίζω edd. priores male. l. 4. Πότε) ὅποτε marg. A. 1. l. 6. Γούν) γέτοϊ marg. A. 1. l. 9. Ταῖς ἐπιστήμας) τὰς ἐπιστήμας, καὶ τέχνας — συνέστησαν P. & marg. A. 1. l. 10. Πάνυ) Abest a Fl. l. 14. Ἡμᾶς) ὑμᾶς male H. utraque. l. 17. col. 2. Περὶ τῶν) Ita dedit Solan. pro vulgato παρὰ τεχνῶν. l. 19. col. 1. Μῆπω τελεσθεῖσας ἀλ.) Haec tria in edd. non comparentia supplevit idem; nec dubito, quin ex Cod. ideo etiam addidi. Reitz. Pag. 53. l. 3. Πάνυ) πάντες P. L. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. l. 8. c. l. 6. Τὸν χρόνον) Sic edd. omnes. l. 8. Δοκεῖ) Sic bene Fl. H. P. & c. Δοκῇ l. & V. 2. l. 9. Ἡ θέλεις) εἰ θέλεις ἢ Fl. ead. Παραγυελοῦμεν) προαγυελοῦμεν Fl. l. 11. Καταπτάμενος) καταπτῶμενος P. Pag. 54. l. 5. ΔΙΚ. Αὐθις ἐς τὴν γῆν) αὐθις ἐς τὴν γῆν. ΔΙΚ. male Fl. l. 18. col. 1. Ἡν) Ab- erat in editis. Inferunt Solan. l. 19. col. 2. Τυθῆναι) ἀποδοθῆναι C. Pag. 55. l. 6. Μέλιτον) Μέλιτων edd. anteriores male. l. 8. Ἀπανταχῇ) Et sic Fl. cum reliqq. l. 10. Ἰλας) Bene sic B. 1. & 2. Ἰλας cett. Dubie H. l. 11. Ἀπαντῶντων) ἀπαντῶντων ad- spirare edd. priores. l. 16. Περιέρχονται) περιπροτεῦσιν G. P. & marg. A. 1. Pag. 56. l. 12. Κἄν) γὰ marg. A. 1. l. 14. Ἀπ- ῶμεν, ᾧ Δίκη) προϊῶμεν, ᾧ Δίκη, ταυτήν P. Nil mut. Fl. Pag. 57. l. 2. Τὴν ὁδὸν) Nil mutare edd. norat Solan. l. 8. Κα- ταπτοῖο) καταπτῇ L. Καταπτῆς marg. A. 1 W. l. 15. Γὰρ) Non habet Fl. Pag. 58. l. 5. Ἐπεὶ) ἐτι P. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. Pag. 59. l. 2. Ἀπονεύωμεν) Sic Fl. l. Ald. H. S. & c. Ἀπονεύσωμεν P. & marg. A. 1. l. 4. Κάθησο) Rescript ex G. L. & marg. A. 1. quae κάθησθω. Καθῆσθαι edd. l. 22. col. 1. Τὸν Πᾶνα & c.) Apparet, Scholiasten aliter legisse. Sed forsan τοῦ pro τῶν per festinationem vidit. Nam Luciani verba bene habent. Reitz. ead. col. 2. Ὅς ἐλθὼν) ὅς γε ἐλθὼν lectum ante. Particulam γε delevit Solanus. Pag. 60. l. 1. Μαραθῶνα δὲ) ἐν Μαραθῶ P. Μαραθῶνα δὲ P. Ἐν Μαραθῶνι marg. A. 1. l. 4. Μετοικικὸν) μετοίκιον P. & marg. A. 1. l. 5. Ἐν γειτόνων) Restit. ex P. Ἐκ γειτόνων ante editum. ead. Πρόσεισι) προσέρ- χεται P. & marg. A. 1. l. 8. EPM. καὶ ... ΔΙΚ.) Longo spa- tio haec seiungit l. coniungit Fl. item P. Nisi quod punctum post καὶ collocat, aequae ac ceterae. l. 15. Κατέπεμψέ με ἀ- ποκλ.) κατέπεμψεν ἀποκληρώσοντας Fl. ead. Ἀποκληρώσου- σάν) ἀποκληρώσοντας A. 1. l. 17. Ἀθήνησιν) Ἀθήναις legeba- tur, quod emendavit Solan. rursus non addens unde. Probo tamen, quia sic & alibi emendatum ex Codd. Reitz. Pag. 61. l. 1. Πράττω) τιμῶσι με marg. A. 1. Sed hoc certe glossa est. l. 13. Ξυάμα.) νῦν ἄμα Fl. omisso σκυθρ. At P. σκυθραποῦς

συνάμα. *l.* 14. Ὅμοιους) οὐχ ὁμοίους edd. vett. male. Delevit negationem *S.* & *A.* quae recte abest in Cod. *P.* Ἀγομοίους *L.* etiam bene, si οὐκ serves. *ead.* Τοὺς ἄλους) τοῖς ἄλλοις male *Fl.* *l.* 18. *col.* 1. Λέγεται) λέγουσι *V.* & μοχ ἐφόνευσε. Servavi tamen lectionem editorum, quam Solan. quoque non mutarat. *Reitz.* *Pag.* 62. *l.* 4. Καλάμου) αὐλοῦ *P.* & marg. *A.* 1. *l.* 5. Πολεμικὸς) πολεμιστὴς marg. *A.* 1. *l.* 6. Ἀεὶ κεκραγόντων) Omisit *Fl.* *l.* 11. Τὸ) τὸν *Pell.* (*n.* νόμον) *ead.* Μεγάλα) ἅμα *P.* Nihil mut. *Fl.* *l.* 19. *col.* 2. Τὸ ὄρθιον) Ad Luciani textum hoc accommodavit Solan. Nam τὸν ὄρθιον legebatur; non male, si νόμον intelligas. Sed praestat τὸ, & interpretatio ad τὸ spectat. Μετρὸν etiam pro μέχρι prave legebatur. *Reitz.* *l.* 21. *col.* 1. Ἐς ἀκριβέστατον) Haec & seqq. medio Scholio perὸς τὸ ὄρθιον inscripto continuo filo annexa disiunxit & huc retulit Solan. *Pag.* 63. *l.* 4. Ἡ θρασύτερος) ἢ καὶ θρασύτερος διαλυομένων ἀπελθῇ *P.* *l.* 6. Περιασχολεῖ) Ita coniunctim omnes, praeter *Fl.* quae ἀσχολεῖ tantum, περι prorsus eiecto. *l.* 7. Κεκλημένοι) Sic dedit Solan. Κεκλημένοι edd. hac priores. *l.* 9. Γε) καὶ marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 64. *l.* 2. Τύχη) Δίκη *B.* 1. & 2. *l.* 3. Καταστησόμεθα) Revocavi lect. *Fl.* Καταστησόμεθα edd. cett. *l.* 6. Ἀπάντων Ἀθηναίων) ἀπάντων ἀχθῆναι Ἀθηναίων *Fl.* *l.* 11. Ἀγωνιῖται) ἀνιῖται *Fl.* Ἀγανιῖται *P.* *Pag.* 65. *l.* 3. Ἑμοίγε) Restitui ex *L.* qui ἐμοί, & ex *Pell.* qui ἐμοίγε. Absurde enim ἔχοιμι edd. *l.* 4. Ἀκούοντι) ἀκούων τι male *B.* 2. cum bene esset in *B.* 1. &c. *l.* 16. *col.* 2. Ὑποτακτικοῦ) ὑποτατικῷ legebatur. Correxuit Solan. *ibid.* *l.* 17. Εἰσέλθοι) Ita dedit idem, pro vulgato εἰσέλθῃ. *Pag.* 66. *l.* 15. Ἡ) Caret articulo *Fl.* *Pag.* 67. *l.* 3. Διαλύσωμεν) διαλύσωμεν *G.* *l.* 6. Νεαρὸν) μὴ παλαιὸν *P.* *ead.* Προαποκληρωμένοι) ἀποκληρωμένοις *Fl.* *l.* 11. Τῷ Σύρῳ) τὸν Σύρον *Fl.* Vulgatum firmat *P.* *ead.* Τῷ αὐτῷ) τὸν αὐτὸν *Fl.* Prius tenet *P.* *l.* 13. Ἐγγέγραπται) Recte sic *Fl.* *Fr.* *B.* 1. *H.* *P.* *S.* Ἐκγέγραπται male *I.* & *V.* 2. *Pag.* 68. *l.* 1. Ὑπερορίας) ὑπερορίους *G.* *l.* 3. Πλὴν ἀποκλήρου) πλὴν ἁλλὰ κλήρου *G.* *P.* Nil mut. edd. *l.* 5. Φείδῃ) φίλῃ male *Fl.* *l.* 11. Καὶ) Non habet *Fl.* *l.* 12. Μόγισ) μόλις *Fl.* *ead.* Ἔστηκα) ἔστηκεν marg. *A.* 1 *W.* *l.* 13. Δεινῶν) κοινῶν *Fl.* Vulgata est in cett. Item in *P.* *L.* *l.* 16. Ἐβελήσει ἐν γε) Restitut. ex *P.* *G.* Nam ἐβελήσει γε edd. male. *Pag.* 69. *l.* 4. Πρότερα) Sic *Fl.* *Fr.* *B.* 1. *P.* *S.* &c. Πρότερον *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 8. Πρότερον) πρότερα *Fl.* sola. *l.* 9. Δὲ) Non compareret in *Fl.* *l.* 10. Ὑπὸ τῆς Ἀκαδ.) ὑπ' Ἀκαδημίας *Fl.* *l.* 12. Ὡν) ὃ *Fl.* *ead.* Προστάξειεν) πράξειεν *P.* cum marg. *A.* 1.

*Pag. 70. l. 2. Εἶδον) ἰδόντες Fl. l. 5. Ἀγαγοῦσα) Sic edd. Ἀπαγοῦσα vult Solanus ex P. l. 8. Σκολιά) Restitut. ex B. 1. I. Fr. S. &c. Nam σχολιά H. 1. & 2. ac P. l. 10. Ἀθλιος) ὁ ἄθλιος emendat Solan. Bene; sed sine auctorit. l. 16. Ἐμαντῆς) ἐμανὺ αὐτῆς Fl. Vulgatae consentit P. *Pag. 71. l. 4. Ἡ) ἂ P. B. l. 8. Καὶ τὴν φύσιν ὅμ.) Fl. ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ τὴν φύσιν. προσαρπάσασα &c. ead. Προαρπ.) προσαρπάσασα G. & P. Nil mut. cett. l. 10. Ξυνουπουργεῖ) ὑπουργεῖ Fl. *Pag. 72. l. 12. Ἀνεγρόμενος) Sic P. & P. Ἀνεγειρόμενος I. Fl. H. Fr. S. &c. l. 17. Οὐτὲ βιασαμ.) Deficiunt in Fl. *Pag. 73. l. 2. Πρὸς ἐμοῦ) Nihil hic variare edd. notat Solan. l. 4. Καὶ) Abest a Fl. l. 5. Ἐπέστρεψα) Sic dedi ex Fl. Ὑπέστρεψα aliae. l. 7. Τε) Omittit Fl. l. 11. Ἄγε δὴ) ἀγετε Fl. sine δὴ. Vulgata vero est in P. ead. Ἀνάστητε) Deficit in Fl. l. 12. Ἄλλοις) Sic Fl. Ἄλλους cett. l. 14. Καὶ) Non legitur in Fl. *Pag. 74. l. 12. Σώφρονα) σώφονα male Fr. l. 13. Ὑμῶν) Correxuit Solan. Et marg. A. 1. Ἡμῶν enim edd. omn. male. *Pag. 75. l. 7. Αὐτῶν) Deest in Fl. l. 13. Ἦκουον) ἀκούω Fl. l. 16. col. 2. Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους) Propter Epicureos hoc. ἄθεοι γὰρ, folis voluptatibus indulgentes. C. Pro ὑπέκρουσαν lege ὑπέκρουσεν. Solan. *Pag. 76. l. 2. Ἐρωτᾶτε) πρότερον ἐρωτᾶτε G. l. 3. Ἡμέτερον) ὑμέτερον Schol. Nil mut. Fl. I. P. &c. ead. Πεισθέντες) Restitui ex Angl. G. P. & marg. A. 1. Προσθέντες edd. male. l. 4. Ἄν) Omittit Fl. l. 14. Ω) Non habet Fl. *Pag. 77. l. 6. Μυσαχθεῖς) Recte sic Fl. P. V. 2. S. Μυσαχθῆς I. Fr. H. B. 1. ead. Κεφάλαιον) ἐπὶ κεφαλαίῳ G. P. Nil mut. edd. l. 8. Ἀγκύλους) ἀγγύλους I. H. 1. & 2. male. ead. Λαβυρίνθους ὁμοίους) λαβυρίνθους ὁμοίως Fl. Nil mut. P. l. 10. Διακόψας) Restitutum ex P. L. Ἀποκόψας Angl. Ἀπορρίψας edd. absurde. l. 13. Προσνέοντα) προσίοντα L, Προσνεύοντα Fl. Ceterae quod edidimus. l. 15. Πόνον) πόντον melius respondet allegoriae. *Pell. l. 16. Ἐκείνους) Ad Lucianum hoc accommodavit Solan. cum ἐκείνου legeretur in edd. unde pro varia lectione possit haberi. Reitz. *Pag. 78. l. 1. Ἰκέτην) Receptum ex G. Οἰκέτην edd. ead. Ἐλέου) ἐλαίου Fl. male. l. 2. Καταφεύγοντα) Sic edd. constanter. Καταφυγόντα G. l. 9. col. 1. Ἐλέου) Hic scriptum fuit ἐλαίου, quod nempe librarius dictanti minus attentus affines sonos τοῦ Ε & τοῦ ΑΙ confuderit. Vid. praefationem praefixam Scholiis primi Voluminis. *Cler. ibid. l. 13. Τριχῶς) Nihil adscriptum erat, quo pertineret hoc Schol. Sed facile, quo spectaret, inveni. Reitz. ibid. l. 17. Ὁφελεῖσθαι) Post hoc verbum inferebatur in C. ὥσπερ οἱ δερμαίνόμενοι. ead. Τῷ πρῶ-***********

τως) Πρώτου Exc. G. & V. In C. haec decurtata sunt, & seqq. fere omnia omissa. *Solan.* l. 22. col. 2. Φρονίμευσις) V. & Exc. G. φρονίμευσις. In impr. erat φρόνησις. *Solanus.* *ibid.* l. 28. Τελικὰ καὶ ποιητικὰ) Sic recte V. & Ex. G. In priore impresso erat articulus ante τελ. & ποιητικά. *Solanus.* *ibid.* l. 31. Θάρρος) L. θάρσος; quamvis in C. G. etiam sic scribatur. *Solan.* l. 35. col. 1. Αἰσθῆσιν) Exc. G. αἰσθῆσιν, & V. quod in impr. prave αἰδῆσιν editum est. *Solan.* Pag. 79. l. 2. Δοκιμάσας) Sic Fl. l. H. Fr. B. 1. S. Δοκιμασθέν P. A. *ead.* Τους — πόνους) τούτους — τούς πόνους Fl. *isola.* l. 28. col. 1. Ἀνάλογον) ἓνα λόγον V. Sic mutavit primus editor. *Solan.* *ibid.* l. 31. Διῶτι) Διογῆ. V. i. e. Διογένης. *Solan.* Pag. 80. l. 2. Μέχρι μὲν τοῦ λόγου) Secutus sum P. P. & marg. A. 1. Μέχρι τούτου νέαν. . . enim edd. cett. Μέχρι τοῦ λόγου etiam Codd. B. L. l. 3. Τῆς ἡδονῆς) περὶ τῆς ἡδ. S. l. 5. Ἀθλῖος) ἀθλίους marg. A. 1. W. l. 13. col. 2. Ἐαυτὰ) Sic V. Ἐαυτοῦ edd. male. l. 26. col. 1. Σπερματικούς) Sic V. bis. Quam apte, alii dispiciant; ego dubito. *Solan.* Pag. 81. l. 1. Μακρὰ) Recepi ex l. & Cod. P. Μακρὰν Fl. P. S. H. Fr. B. 1. &c. *ead.* Πόνους) νόμοις Fl. Prius recte cett. & P. l. 5. Ἀληθέστερον) ἀληθέστερος marg. A. 1. l. 11. Ὑμεῖς) ἡμεῖς male V. 2. Recte aliae. l. 13. col. 1. Φέρων) V. φορών. Sed recte mutatum est in impress. *Solan.* Pag. 82. l. 8. Ὅ, τι) Male quaedam ὅτι. In P. τί tantum, quod praestit. l. 9. Προηγμ. καὶ ἀποπρ.) προηγούμενον καὶ ἀπροηγούμενον P. & marg. A. 1. l. 13. Ψηφοφορήσουσι) ψηφοφοροῦσι Fl. Pag. 83. l. 10. Φιλονεικῆτε) Sic l. P. H. Fr. S. Φιλονικαῖτε Fl. Φιλονεικαῖτε O. l. 11. Διονυσίου) Διονύσου male O. Prius recte Fl. Fr. l. &c. l. 12. Τί) Abest a Fl. l. 14. Αὐτῆς) αὐτῆς male P. Recte aliae, Αὐτ᾽ abest ab O. l. 17. col. 2. Δεήσας) Sic V. Δεῆσον edita. Pag. 84. l. 1. Ἀδίκαστος) ἀδικος male O. l. 6. Δικάσατε) Restitui ex O. Δικάσατε edd. priores. l. 8. Τοῖνον) Omittit Fl. l. 13. Ἀπέφευγεν) πέφευγεν O. l. 16. Ἀργυρομοιβική) Sic inveni in editis, neque varietatem Codicis notatam reperio. At supra c. 13 & Lucian. & Scholiast. habent ἀργυραμοιβική. Et cum hic etiam recte edd. Luciani α in medio, non ο praeferant; ita corrigendum Scholiasten, apparet. Conf. supra ad l. d. notata. *Reitz.* Pag. 85. l. 9. Εἰσαγε) ἀπάγαγε O. l. 13. Χθές, ὥσπερ ἔφη, ἐπ.) Quatuor haec defunt in O. l. 15. Διαλόγου) διαλόγον male Fl. Διαλογουμένου O. omisis quinque sequentibus verbis. Vulgata est in P. *ead.* Ἀπολογ.) διαλογουμένου marg. A. 1. l. 17. col. 2. Ἐν ἐπιστήμαις) Haec duo verba in edd. non compa-

rentia addidit Solanus noster, non significans, unde hauserit. Servavi tamen, quia suspicor ex collat. Cod. inventa: nam audacius fuisset, eiusmodi mutationes ex ingenio facere. Edita habebant ἀναίρειν τὰ ὄντα, in quibus ὄντα idem etiam delevit. *Reitz. Pag. 86. l. 6. Εἰθ') ἐπειθ' O. l. 7. Ὑμῖν*) Sic bene *O. Fl. Fr. l. P. l. 8. Καὶ βεβούλημαι*) Non habet *Fl. l. 10. Τ' αὐτὰ) τὰ αὐτὰ Fl. ead. Δέ μοι παρίστ.*) παρίσταται μοι, omisso δέ, *O. l. 12. Οὗτος*) οὗς αὐτός *P. Nil mut. Fl. l. 13. *Οἴσῃς*) οἴσῃσαι male *O. l. 14. *Ὡστε*) Non habet *O. Pag. 87. l. 1. Δικασταὶ*) Omisit *Fl. ead. Τοῦτον*) Ita dedi ex *I. H. Fl. B. l. S. Τοῦτο P. Τοῦτον* *O. l. 5. *Ἐπειδὴ*) Sic edd. plurimae. *Ἐπειδὴν al. Ἐπεί P. O. & Th. Mag. v. ἀτενές. l. 6. Ὑπέπτηςσε*) ὑπέπτηςσε male *I. l. 10. Τοῦτω*) Deest in *O. l. 11. Ἐπεσενεγκ.*) ἐπείσενεγκ. *O. Ἐπενεγκ. Fl. l. 13. Παρένεγραψα*) παρέγγραψα *Fl. l. 14. Διαμαρτόντας*) ἀμαρτανόντας *Fl. Nil mut. P. l. 16. Εὐπορίαν*) εὐποτμίαν *O. l. 17. Ἀρχαδίκον*) Ἀρχαδίκιον *V. & G. quod in impress. ita mutatum est. Solan. Pag. 88. l. 1. *Ἀνω καὶ κάτω περιηγόμεν*) καὶ κάτω περιηγόμεν *O. omisso ἄνω. l. 4. Ἐβελήσ.*) Ξελήσ. *O. l. 5. Ἰώνιον*) ἰώνιον edd. priores. *l. 8. Μοι*) αἰὲ *O. l. 10. Τὴν*) Consentit *O. l. 11. Μεγαλοφρονήσας*) μέγα φρονήσας *O. P. ead. Δὲ τέλειον*) δὲ καὶ τέλειον *O. l. 12. Αὐτὸς*) Reposuit Solan. ex *G. P. Ox. & marg. A. l. Αὐτὸν* editum ante. *l. 16. Ἐν*) Abest ab *O. Pag. 89. l. 1. Κομματικά*) κομικά *O. & marg. A. l. 1. For- te κομωτικά* ait Solan. *l. 6. Μακρὰ*) μικρὰ *Fl. & L. l. 10. Ἀλλὰ καὶ*) ἀλλ' οἶμαι καὶ *O. ead. Οἶμαι*) Hic iam omittit *O. ead. Ὑβρίζειν*) ὑβρίζει *Fl. l. 11. Κακώσεως*) τῆς κακώσεως *O. l. 13. Καὶ καινῶν*) καινῶν δὲ *O. l. 14. col. 2. Εἰ*) Inferuit uncif- que seclufit Solanus, non ut suspectum; sed ut de suo addi- tum. *l. 15. col. 1. Λόγων*) In edd. aberat. Inferuit Solan. *ibid. l. 16. Ἐπιδεικτικῶν*) ἐπικτικῶν erat in *V. Παθητικῶν* inde fe- cerat editor, quod Gronov. recte in ἐπιδεικτικῶν mutare iu- bet. *Solan. l. 18. col. 2. Ἐξαύνεται*) Restitutum ex *V. Impres- sa prave ἐξαύνεται*. In *C. ἐξανίηται. l. 21. col. 1. Ἀλλὰ τι*) ἀλλὰ ἄτε *C. Pag. 90. l. 2. Προστάτιν*) Sic recte *Fl. l. P. &c. Προστάτην S. l. 3. Ἐαυτῶν*) Ἀ. sola male ἑαυτὸν. *ead. Μνη- στευόντων*) μνημονεύόντων *O. male. l. 9. *Ὀν τοῦ*) ὃν οἶδε τοῦ *O. l. 10. Ὁρᾷ*) Abest ab *O. recte, si οἶδε legas. l. 12. Μὲν*) Ex *O. insertum: aberat ab edd. l. 16. Κατὰ σχῆμα*) κατὰ τὸ σχῆμα *O. Pag. 91. l. 1. Δικασταὶ*) Recepi ex *O. aberat ab edd. l. 3. Αὐτὸ τὸ*) ταῦτα *Fl. l. 4. Αὐτὰ*) αὐτὸς *Fl. male. Vul- gatum firmant P. L. l. 10. Τοῦτον*) τοῦτον *O. l. 12. Ὑπολά-*

βοίτε) ὑπολάβειτε O. l. 13. Ἐμμένουσιν) μένουσαν O. l. 14. col. 2. Εἰς) εἰς legebatur, male. *ibid.* l. 15. Οὐδέ) Excidit εὐρέθη, vel tale quid. Sic tamen etiam C. & G. l. 16. col. 1. Κομμοδικῆς) κομμοτικῶς, δ. λέγει C. quod probo. *Solan.* l. 21. col. 2. Κώμους — ἐνισταμένον) Pro his omnibus in C. legas Κώμοις, καὶ τῶν τοιούτων. l. 22. col. 1. Δέ) μηδ' editum antea prave. Delevit μὴ *Solan.* *Pag.* 92. l. 5. Ὅποι) ὅπου O. *ead.* Φέροι) φέρει *Fl.* l. 10. Ἡ) Omittit *Fl.* l. 11. Ἀπὸ τοῦ τέγους ἀδόντων) Quatuor haec defunt in O. *ead.* Ἀκούουσα) ἀκούσαι *Fl.* Vulgatum est in P. l. 13. Θύρας) Sic O. & marg. A. 1. Θυρίδας edd. *ead.* Λαθεῖν) λανθάνειν O. *ead.* Ἡσέλγαίνε) Bene sic O. P. B. 1. S. Ἡσέλγαίνε male l. *Fl.* H. Fr. l. 14. Γράψασθαι) γράψασθαι O. Γράψαι Th. Mag. l. 15. Οὐκ ἐδοκίμαζον) Haec & sequentia male defunt in O. *Pag.* 93. l. 5. Ἀριστέων) Sic etiam *Fl.* l. 7. Συνδιαλεγόμενον) συνδιαλεγόμενος τῶν ἐπαύρων καὶ κρότου οὐ δεομένους G. & P. Nisi quod κρότων P. pro κρότου. In vulgata conspirant edd. l. 14. Διπλασίονα ἀποισάμενοι) διπλασίον οἰσόμενοι *Fl.* l. 16. Δικασταί) Non habet *Fl.* l. 18. Αἴς) ἥs antea datum pessime. *Pag.* 94. l. 2. Ὡς περ εἶδα &c.) ὥς περ δὲ νόμος *Fl.* omiffis reliquis. l. 5. Τῶ) Sine artic. *Fl.* l. 7. Τε) Non habet *Fl.* l. 11. Ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ) ὑπὲρ τὰ νῦτα τοῦ οὐρανοῦ G. & marg. A. 1 W. Nil mut. edd. l. 15. col. 1. Τὰ Πλατ. &c.) Inverso ordine edita: Ἐν οἷς τὰ Πλ. τ. *ibid.* l. 17. Εἰσάγει) Non aderat in editis. Addidit Solanus, & ὑποβαλλόμενα, quod post διαλόγους legebatur, delevit. *ibid.* l. 25. Ὁρᾶσθαι) τοῦ ὁρᾶσθαι edita. Expunxit articulum Solanus. Sed ante Λουκιανός, ὃ addidit. *Pag.* 95. l. 3. Σκῶμμα) σκύμμα male P. H. utraque. Recte Fr. *Fl.* S. &c. l. 4. Ἀριστοφάνην) Ἀριστοφάνη *Fl.* l. 6. Καλῶς) ὀρθῶς marg. A. 1. l. 9. Λαθραῖον) Sic *Fl.* P. H. S. &c. Λαθρίδιον l. l. 11. Σχήματος) Omisit *Fl.* *ead.* Διαμένον) Restitutum ex P. Διακείμενος edd. l. 17. col. 2. Οὐτα πεζός) Hoc Scholium ex Collectaneis emendavimus & suo loco reddidimus. *Solan.* l. 20. col. 1. Λεγόμενοι) γινόμενοι lectum antea male. *Pag.* 96. l. 1. Μέτρων) Sic dedit Solan. ex L. P. & Mf. Gr. Μετέωρον ante editum. l. 6. Τὴν Διάλογ. ἢ) ἢ τὴν διάλογον P. G. melius. l. 9. Ταύτη) διὰ τοῦτο L. & marg. A. 1. Sed omisso καί. l. 11. Τὸν) τὸ *Fl.* *ead.* Ἀνθρώπινον) ἀντὶν marg. A. 1 W. l. 14. Τοῦτο) τοῦ τὸ male *Fl.* *Pag.* 97. l. 2. Τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ) Quinque haec defunt in *Fl.* l. 5. Ἰσχυρὰ) γλισχυρὰ L. G. P. & marg. A. 1. *ead.* Καθήμετος) κάθημαι πρὸς αὐτ. σμικρολογούμενος G. Nihil mut. edd. l. 7. Εἰργάσατο) κατεσκευάζετο marg. A. 1. l. 9. Μορίου εἰδω-

λον) μηρῶν male P. Μόριον ἢ ὄλον Pell. l. 11. Λεπτολογῶν) λεπτολογεῖν Fl. (Cod. Confl.) l. 14. Ὁξυδορκεῖ) ὀξυδερκεῖ Fl. S. & marg. A. 1. Ceterae sex Ὁξ—ορκεῖ. l. 16. Τὰ) οὐ τὰ marg. A. 1 W. l. 17. col. 1. Πρὸ) Sic rescripti, cum πρὸς editum legerem. Reitz. Pag. 98. l. 6. Ἐμοὶ) ἦν Fl. Vulgatum fir-
mat P. l. 9. Φέρει) Nihil mut. Fl. ead. Καὶ μὴ παύσαιτο) μὴ παύσαιτο τούτου, sine καὶ, P. l. 12. col. 1. Ὡς δοιμάτιον) Aliter lectum ante; sed ad Lucian. accommodavit Solan. *ibid.* l. 14. Διεσμιλευμένον) Sic rescriptit idem ex V. & C. cum διαμε-
μελισμένον editum offenderet.

IN DE PARASITO.

Pag. 100. l. 9. Δόκει) δοκεῖν P. minus recte. Nil a vulgato
abit Fl. l. 13. col. 1. Ἡ ἀπομοτική) τὰ ἀπομοτικά Solanus de-
derat: bene quidem; sed quia non addiderat unde habeat,
non ausus sum recipere. Reitz. *ibid.* l. 15. Προσκέιται) Ita in-
veni. Alias προσκεῖται rectius, ut Schol. hinc decimo ὑπόκει-
ται recte scribebatur. Sed in his fluctuant auctorum etiam
edd. Reitz. l. 16. col. 2. Δοκῆς) δοκεῖς edita. Δοκῆς V. Δοκῆς
C. l. 21. col. 1. Ἄλλ') ἀεὶ legebatur in edd. mutavit Solanus;
ibid. l. 22. Τῷ) Sic bene dedit idem, cum ederetur τὸ κακός.
Pag. 101. l. 2. Ἐχει σοι) ἔχοιμι P. male. Ἐχοιμι ὥς P. Ἐχει
σοι recte edd. Fl. l. &c. l. 9. Καὶ σοὶ) δὲ καὶ Fl. Pag. 102. l. 1.
Τόγε) τότε male Fl. ead. Παράδοξον) ὄνομα Marci. Non com-
paret in edd. neque Codd. l. 9. Ταύτην) Abest a Fl. l. 10.
Μηδεμίαν) Ita P. Μὴ δὲμίαν l. Fl. H. B. Fr. Ald. S. l. 12. Τὴν
μανίαν) Nihil mutant edd. ead. Ἀφίει) ἀφίσεις Fl. Vulgarae
accedit Cod. P. Ἀφίεις marg. A. 1. l. 15. Παιδαγωγὸν) πατέ-
ρα P. Pag. 103. l. 5. Καλῶν) ἀποκαλῶν marg. A. 1 W. & P. Nil
mut. Fl. l. P. &c. l. 9. Τῷ) Sic dedi ex Fl. Τῷ cert. l. 11. Τοῦ-
το λέγοντες) λέγοντες τούτο Fl. l. 14. Προοίσται) Sic etiam
Fl. cum cert. Pag. 104. l. 14. Ὅν) ὅμως ὃν Fl. l. 15. Οὐδέν)
Sic Solan. rescript. ex Fr. Οὐδέν erat in cert. Personas ΤΥΧ. &
ΠΑΡ. Fl. hic omisit, ab οὐδέν novam periodum incipiens.
l. 16. Δέ τοῖς ἀληθέσι διοίσει) δέοι, ἀληθὴ δὲ οὐ P. Pag. 105.
l. 1. ἰθι) ἰσθι male l. l. 3. Ἐπακολ. ἂν) ἐπακολ. μὲν ἂν S. l. 5.
Ἐπίστασαι) Pell. Ἀν σύ; Nil mutant Fl. Fr. l. &c. l. 7.
Ὁκνεῖ) ὁκνεῖ edd. antea male. l. 9. Ἐκ καταλήψεων) Restituit
ex Fl. quae quidem iunctim ἐκκαταλ. Discretim S. & marg.
A. 1 W. Ἐγκαταλήψεων edd. vulgo male: Ἐκ καταλήψεων

συγγενομένων G. l. 11. Ἐκείνου γε εἰπόντος) ἐκεῖνό γε εἰπὼν.
 Fl. l. 16. Τῆς) Abest a Fl. Pag. 106. l. 1. Ἀλλὰ μὴ) Et hæc
 omittit Fl. l. 2. Σαβρὸν) σαπρὸν edd. priores. ead. Ἀποφθέγ-
 γηται) ἀποφθέγγονται marg. A. 1. & Fl. male. l. 4. Ἐκ κα-
 ταλήψεων) Sic S. & A. Ἐγκαταλήψεων cett. & P. Ἐκκατα-
 λήψεως Fl. l. 6. Ὅτω) Recepi ex P. L. Οὔτω edd. Sed μοχθῶ
 eadem recte. ead. Μεταγνοίσι) μεταγνοίη S. & A. l. 7. Εἰ-
 περ) ἥπερ vult Marcil. Sed prius edd. l. 9. Τοῦτον) Nil mut.
 Coll. & Fl. l. 11. Μὴ) Hoc habent Mf. Angl. & P. Abest in
 edd. cett. l. 14. Διδέναι) διειέναι male Fl. Vulgatum ruetur.
 P. Pag. 107. l. 8. Παντός) Nihil mutare Fl. adscripsit Solan.
 l. 11. Πλάττεσθαι) Nihil mutant edd. Πράττεσθαι legit Ges-
 ner. l. 16. Ἐστιᾶσθαι) ἐστιᾶσθαι Exc. Fl. Sed prius cett.
 cum P. & Plat. l. d. Pag. 108. l. 6. Τοῖς κερκτιμένοις) τοὺς κερ-
 κτημένους Exc. Fl. Sed reliquæ cum P. prius praeferunt. l. 8.
 Τὴν) Abest artic. a Fl. l. 11. Οὐδ' ἔστιν γε ἀνευ τοῦτου ἐστὶ) ὦν
 οὐδ' ἔστιν γε ἀνευ ἐστὶ Fl. Pro ὦν etiam ὦν marg. A. l. IV. l. 14.
 col. 1. Παρὰ τοῖς) παρὰ τοὺς κερκτιμένους edita. l. 15. col. 2.
 Κατὰ τὸν) edebatur ante. Mutavit Solan. ibid. l. 16. Σεσυλη-
 μέναι) Sic edita habebant. Σεσυλημένος V. Sed adeo mancum
 est undique in eo Codice Scholium, ut medicinam facere
 non aulim. Solan. l. 21. col. 1. Ἀντιτιθῆς) ἀντιθῆς legebatur,
 mutavit Solanus, qui paulo post etiam τὰς ἐνεργείας dedit
 pro τῆς ἐνεργ. quod ante editum fuerat. ead. col. 2. Ὑποστά-
 σεως) Non aderat in edd. sed ex Cod. supplevit Solanus.
 Pag. 109. l. 9. Οὐχ οὕτω) οὐδ' οὕτως male Fl. l. 10. Δυνήσεται)
 Emendatio Gesneri. Δυνήσεται male Fl. P. Fr. B. 1. S. H. Ald.
 Συνήσεται l. Pag. 110. l. 13. Σύγῃ) σὺ Fl. Pag. 111. l. 1.
 Ὑπέρευγε) Sic edd. Ὑπερ εὐ allevit Solan. non addens, con-
 jectura, an varia lectio sit. l. 8. Φημί) Sic Hom. l. d. item P.
 & P. Φησὶ male Fl. Ald. H. S. ead. Εἶναι) Sic Homer. L. Fl.
 V. 2. & P. Ἐμμεναι male cett. Φησὶ χαριέστερον ἔμμεναι ἄλ-
 λο marg. A. 1. l. 9. Εὐφροσύνη) εὐφροσύνην male edd. omnes.
 l. 11. Κρεῖων) κρεῖων edd. quod corrigendum esse etiam Guyet.
 monuit. ead. Δ' ἐκ) Restituit ex Hom. Δὲ edd. omissa prae-
 positione. l. 12. Ἐγχείη) ἐγχείη P. Pag. 112. l. 2. Σοφωτά-
 τω) φιλοσοφωτάτῳ P. ead. Ἑλλήνων) Sic L. P. H. Ὀλων cett.
 & P. Λόγων Fl. & marg. A. 1. l. 6. Τούς) Articulo caret Fl.
 l. 12. Δείας) τελείας marg. A. 1. & L. Nil mut. edd. l. 16. Ἀ-
 κούειν) Constans lectio. Pag. 113. l. 2. Παραπλήθωσι) παρα-
 πλήθουσι Fl. ead. Κρεῖων) Sic etiam Fl. Fr. l. P. l. 4. Αὐτὸν) αὐ-
 τῶν Fl. l. 13. Τῶν) Deest in S. l. 18. col. 1. Τῷ μελήσουσι δὲ

μοι ἴπποι) Hom. II. E, 228, μελήσουσι δ' ἐμοί. Sed Eustath. idem cum Scholiasta reperit. *Solan.* Qui pro τῶ etiam τὸ dederat; sed quia vulgata satis sana, nec auctoritatem indicat, non sum obsecutus, etsi bis ter ante obtemperavi etiam non monenti, unde emendationem hauserit, & mox etiam duce eodem ἢ in edd. absens ante ἀντι inferui. *Reitz.* Pag. 114. l. 5. 'Επὶ) ἀπὸ *Solan.* ead. Σχεδίας) Σχερίας vult *Solan.* l. 9. Οὐ ζήσεται) Et sic *Fl.* cum cett. Pag. 115. l. 6. Παρέχει) Forfan πάρεστι *Pell.* l. 7. Τοῦ) Deest in *Fl.* l. 12. ἢ εἰ μὴ) Sic *B.* 2. P. ἢ μὴ omisso εἰ cett. Εἰ μὴ omisso ἢ *L.* Pag. 116. l. 4. Ἀπολλυμένων) Restitut. ex G. Τῶν ἀπολλύμενος *L.* & marg. *A.* 1. Ἀπολογούμενος edd. l. 6. Ἐκεῖνος) ἐκείνους *L.* & marg. *A.* 1. Prius cett. l. 15. Ἀπὸ τῶν) ἀπὸ recepi ex *I. V.* 2. *B.* 2. & *Ms.* Gr. Ἐκ edd. cett. Pag. 117. l. 4. Δι' αὐτὰς) Sic esse in omn. edd. notat *Solan.* l. 11. Τὸ) Delet artic. *Pell.* l. 13. Πολλὴ) Sic *Fl.* l. *Ald.* *A.* *Fr.* *S.* Πολλοὶ *P.* *H.* *B.* 1. & 2. ead. Αὐτὸ) Sic *I.* *Fr.* *Ald.* *H.* *P.* Αὐτοὺς *Fl.* *S.* *B.* 1. & 2. l. 15. Τῷ μανθ.) Sic *B.* 1. & 2. *P.* *P.* recte. Τὸ male *I.* *Fl.* *S.* & c. Pag. 118. l. 2. Τῷ) Bene *P.* *B.* 2. & *G.* Τὸ rursus male edd. cett. Pag. 119. l. 3. Αὐτῇ) αὐτῇ edd. priores. l. 5. Χρησθῆαι) χρᾶσθαι *Fl.* l. 9. Σωκράτην) Σωκράτη *Fl.* l. 15. Αὐτῇ) Nil mut. edd. Pag. 120. l. 13. Δεῖ) δὴ male *Fl.* Pag. 121. l. 5. Κακοπαθοῦντες) κακοπαθοῦντες *H.* 2. Correxerat *Gesn.* Et recte κακοπ. cett. l. 11. Ἀνήρωτα) Recte *B.* 1. & 2. *P.* *S.* Ἀνήρωτα male *I.* *Fl.* *Fr.* *Ald.* *H.* utraque. Pag. 122. l. 9. Τὴν φιλοσοφίαν) Articulum omittit *Fl.* l. 10. Ἀποφαίνονται) ἀποφαίνουσι *Fl.* l. 16. Οὐ) Male omissum in *Fl.* Pag. 123. l. 9. Γνώμης) γνώμῃς *Pell.* Pag. 124. l. 3. Καὶ μὴν καὶ) Sic *Fl.* Non adest καὶ posterius in aliis. ead. Τι) τις *Fl.* Et contra mox τι, ubi cett. τις. l. 4. Ἀσύμφωνον) ἀσύμφωνος *Fl.* l. 5. Ἀξιώσας) ἀξίός ἐστι *Fl.* l. 6. Προσδεκτέος ἂν εἴη) Tria haec absunt a *Fl.* & merito. *V.* nott. l. 13. col. 2. Ἀφ') Delenda haec vox. *Solan.* Saltem ἀπ' scribendum fuisset, ni rursus aliquid exciderit. *Reitz.* l. 15. col. 1. Τὸ δὲ) τὸ ὅλον edita. At in *V.* lacuna est. Τὸ δὲ *C.* l. 17. col. 2. Βιβλίῳ) Adde πρώτῳ. *Solan.* l. 18. col. 1. Συλλογισμῶν) Sic coniicio: in *V.* erat συλλογι. . . . unde συλλογίζειν fecerat *Cler.* *Solan.* *ibid.* l. 19. Δογματῶν) Sic edita . . . διγμάτων *V.* unde, & ex *C.* liquet, fuisse παραδειγμάτων, & mox ἔλεγεν pro vulgato ἔλεγεν. *Solan.* *ibid.* l. 20. . . . Εἶδος) Hic videtur deesse στέρησις, & paucula quaedam de materia & forma, quorum iacturam non aegre feret eruditus orbis. Sequentia etiam ita sunt mendosa, ut intelligi non possint. Sunt lacunae plures, quae

forte inde dumtaxat natae, quod librarius autographi verba legere non potuerit: multa enim hic pessime erant scripta. *Cler. ibid. l. 21. Στέρησιν*) Hoc recte monente Clerico recepit Solan. ex C. quae sic: *Quin & ipsum Aristotelem id tutantem in Phys. audimus; usum exemplo tali. Tria esse, ὕλην, εἶδος, καὶ στέρησιν. ead. col. 2. Ἐπὶ γράψαν* Anne ἐπιγράφαι; aut φυσικὰ pro φυσικούς; *Reitz. Pag. 125. l. 5. Μίαν* ἂν *Fl. & marg. A. 1 W. l. 9. Δὲ τοὺς*) Et sic esse in *Fl.* adscripsit Solan. Sed est & in cett. praeter *B. 1.* quae τοὺς δὲ παρασιτεῖν. Τούσδε *B. 2. l. 10. Οἶον* οἱ Schol. & Coll. *l. 12. Καὶ συμφωνία*) Omisit *Fl. l. 16. col. 1. Ἔοικεν ἐν*) ἔοικε tantum sine praepos. legebatur: iam ad Lucian. accommodavi. *Reitz. Pag. 126. l. 10. Ὡς*) Abest a *Fl.* Ἠῆτα Pell. pro κατὰ. *Pag. 127. l. 3. Δείξω καὶ*) Utrumque omittit *Fl. Pag. 128. l. 5. Τμῶν*) Et sic edd. vettr. *l. 19. col. 1. Τῶν Λακεδαιμονίων*) τοὺς Λακεδαιμονίους male *V. Pag. 129. l. 4. Παρασιτία*) Ita cum puncto subscr. *P. Fr.* Sine eo cett. περὶ σιτία *V. 2. Pag. 130. l. 10. Δοκῇ*) δοκῇ male *Fl. l. 15. Χορεῖν*) χορεῖν male *I. & V. 2. Pag. 131. l. 16. col. 1. Διεσφορὸς*) διασφείρουσι editum ante, & κρεῶδης omissum. Octo autem locis hoc unum Scholion ex *V.* correxit Solan. quae iam non enumerabo, quia iam sic est ut Cod. exhibet, nec variae Lectt. Mss. fuere. *Reitz. Pag. 132. l. 3. Καὶ εἰ*) εἰ καὶ *Fl. l. 4. Τί δὲ εἰ*) Restit. ex *I. & V. 2. Τί δὲ* cett. male. *l. 7. Παρετάξατο*) Recepi ex *I. V. 2. G. & marg. A. 1. Παρεδέξατο* cett. *l. 9. Ὑπισχυῖν*) ὑπισχυεῖ *Fl. & marg. A. 1 W. l. 11. Λέγω*) λέγε marg. *A. 1.* sublara persona ΠΑΡ. & post ὅμως collocata. *Pag. 133. l. 3. Ἄλλος*) ἄλλως *V. 2. male. l. 4. Κατ' αὐτὰ*) καὶ ταῦτα *Fl. l. 6. Ἀνδρείότεροι*) Recte quaedam. Aliae ἀνδριότεροι. *Pag. 134. l. 13. Ὅστις εἰπεῖν*) εἰπεῖν ὅς τις *Fl. l. 17. Λέγει*) Hoc verbo hiatum edd. implevit Solan. adscripsitque addendum etiam υἱός, quod tamen etiam deesse fatetur in *C. Pag. 135. l. 3. Ἐν τῇ πύλει*) Nihil variant edd. Ἐπὶ Δηλῶ vult Palm. *l. 6. Ὁραῖζειν*) Sic edd. Ὁρίζειν *G. & marg. A. 1 W. Ὁαρίζειν* vult Graev. *l. 7. Προβάλλειν*) παραβάλλειν marg. *A. 1. l. 17. Ὅστις*) Sic *Fl. B. 1. P.* aliaque. Ὅς *I. Pag. 136. l. 4. Ὅσπερ*) Sic *Fl. Ald. Fr. S. Ὅσπερ B. 1. 2. (& 4.) I. P. H. Pag. 137. l. 2. Πλέον*) Edd. Luciani. Πλεῖον Homer. *l. 6. Δι' ὅλου*) Quaedam διόλου. *l. 7. Οὐχ*) Recte *Fl. P. B. Οὐκ I. l. 8. Προσκαλουμένοις*) Sic *Fl. Ald. B. 1. & 2. H. P. S. Καλουμένοις I. l. 10. Ἄγον*) Sic *Fl. & Hom. Ἄγων* edd. cett. *Pag. 138. l. 1. Καὶ*) Non adest καὶ in *Fl. l. 9. Χείρω*) χείρονα *Fl. Pag. 139. l. 7. ΤΥΧ.*) Aberat persona ΤΥΧ. & seq. ΠΑΡ. in

edd. Adieci ex Iensio. *l. 9.* Ἀν αὐτόθ') Restitut. ex Homer. Πάντες κ' αὐτόθ' edd. Luciani. *l. 16.* Τιθήμεναι) Recte S. & Hom. Τιθέμεναι edd. cert. male. *Pag. 140. l. 2.* Ἀποβάς) ὑποβάς marg. *A. 1. l. 3.* Καὶ νῦν) Sic edd. omn. Ἐνθα ex Homer. adlevit Gefner. *l. 13.* Ἀτάλαντον) ἀτάλαντος ora *A. 1 W. Pag. 141. l. 3.* Ἀφείλετο) Nil murare edd. addidit Solan. *l. 9.* Καὶ εὐθ.) Forfan κἄν εὐθ. coniciebat Guyet. etiam Gefner. *l. 12.* Οὗτος δὲ) οὗτός δε emendat Gefn. *Pag. 142. l. 5.* Καλῶς) καλῶ S. & B. *4. l. 9.* Ὑπασπιστὰς) Nil mut. edd. *l. 11.* Χλωροὺς) χλοροὺς male *H. 1. & 2. Pag. 144. l. 15.* Ἐκείνῳ) Recepi ex *l. Ἐκείνῳ* certt. ead. Τόλυν) Non adest in *Fl. l. 18. col. 2.* Αἰξ) αὐρα V. pro quo αἰξ in impressis repositum. Melius Coll. G. Sed neuter sales Lucianeos cepit. *Solanus. Pag. 145. l. 2.* Ὡν) τί ἂν *l. & marg. A. 1.* Ὡόνται) ὥονται *l. l. 13.* Ἄλλος — μανθάνοντας) Integer hic versus deest in *Fl. l. 15.* Ὁμοίως) Et hoc deest in *Fl. l. 16.* Ἐπὶ εἴ τι *l. & marg. A. 1. Pag. 146. l. 2.* Ὅτι μισθὸς) Omisit *Fl. l. 5.* Ἐξω) ἐξωθε *Fl. l. 14.* Πάντως) πᾶσα marg. *A. 1 W.* non male. *Pag. 147. l. 13.* Οὐδέποτε) οὐδέπω *Fl. Pag. 148. l. 4.* Δεδιδότας) δεδιδότες edd. priores male. *l. 14.* Ἐαυτὸν) ἐαυτῷ ora *A. 1. l. 16.* Δὲ δ' καλῶς) Non habet haec tria *Fl.* Sed pro οὐ τὸ ἀγ. scribit τὸ οὐκ ἀγαθός. Marg. *A. 1.* etiam ὥσπερ τὸ οὐκ ἀγαθός. Sed hoc ex eadem sumsit, credo, ut saepe. *Pag. 149. l. 9.* Τινι) τινι *Fl.* cum accent. *Τινι* certt. *Τινα l.* sola. *l. 10.* ΤΥΧ.) Deest hic nomen personae in *Fl. l. 13.* ΠΑΡ.) Et hanc pers. omitt. *Fl. Pag. 150. l. 2.* Φθνήσαντας) Sic edd. Φθινύσ. vult Gefner. *l. 5.* Ἀποπτήσας) Sic edd. quas monitu Westfennii sequor. Ἀποπτήσας enolans dederat Gefner. *l. 8.* Τοῦ παρασίτου) τὸν παρασίτου *l. & V. 2. l. 14.* Τύγου) Sic edd. omn. habere notat Solan. *l. 16. col. 1.* Φαρμάκῳ) Antea sic legebatur : Τοὺς δὲ καταπρησθέντας) Φαρμάκῳ, ὥς Σωκράτης. Sed priora verba merito delevit Solan. quia indicium tantum sunt Scholii, quod tamen non sequebatur. *ibid. l. 19.* Φθνήσαντας) φθνήσέντας ante editum prave; cum V. tamen φθνήσαντας, etiam mendose. Sed quia Solan. indicabat, φθνήσαντας esse in C. idque cum Luciani textu conveniat, facile hoc recepi. *Reux. Pag. 151. l. 9.* Τοῦ κοσμήσθαι) τοῦ κοσμεῖσθαι Pell. *Pag. 152. l. 4.* Πάντα) ταῦτα *Fl. l. 11.* Ἡ) Sic recte *Fl. P. Ald. Fr. &c.* Ei male *l. & V. 2. & marg. A. 1. Pag. 153. l. 15.* Ἐθ' ἑλοιο) Sic edd. omn. praeter *l. & V. 2.* quae ἂν ἐθέλοις, quod etiam adscriptum in marg. *A. 1 W. ead. Ἐσθίσιν*) Anon. Forf. σιτισίν, adscripsit. *Pag. 154. l. 3.* Με) μοι *Fl.*

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 155. l. 3. ANAX.) Nomina personarum in fronte non habet l. nec Fl. &c. Ἀναχάρσιος καὶ Σόλωνος B. 1. & 2. l. 4. Ὑμῖν) ἡμῖν Fl. Ceterae ὑμῖν cum M. l. 7. Καλινδούμενοι) Sic Fl. l. Ald. Fr. &c. Κυλινδ. M. l. 10. ἑτερον) Sic M. Fl. Ald. P. Fr. B. 1. & 2. H. ἄτερον) l. 11. Συννευκότες) Rescripti ex W. Συνεν. edd. l. 12. Ἦν ἰδού) Sic edd. & M. Ἦριδὲ Pell. Nūn Marcil. Pag. 156. l. 7. Χρίσμα) Ita bene l. Fl. P. &c. Χρῆμα W. Sed in margine erat χρίσμα. l. 12. Πάττουσιν τε) Ex W. restituit. Ταράττουσί τε edd. l. 13. Ἐπαμύνται) Et hoc recipi ex W. Ἐπαμύνται G. quo restituta lectio tamen firmatur. Πάττουσι edd. l. 15. Ἀφαιρούσης) ὑφαιρούσης marg. A. 1 W. l. At prius Fl. B. Ald. Fr. H. P. S. & M. Pag. 157. l. 3. Ἀποπτύσειν) Rescripti ex W. Ἀποπτύσει edd. priores. ead. Αὐτῷ) αὐτοῦ l. 4. Παταχθέντος) παταχθέντες male M. l. 7. Τοῦτον) τοῦτων male Fl. l. 12. Ἀγαθὸν) ἀγαθὸν W. Vulgatum firmat Fl. ead. Μανία) μανία cum puncto subscr. M. S. Amst. Ceterae sine eo, male. Pag. 158. l. 2. Δόξαντα) Sic edd. & M. l. 7. Ἐπάγει) Ita M. Fl. Ald. B. 1. H. P. Fr. S. Παρέχει l. & marg. A. 1. l. 14. Διαζώσμεθα) παροζώσμεθα M. & marg. A. 1 W. cum Fl. At prius l. Ald. B. 1. P. &c. Pag. 159. l. 3. Λυκίου) Λυκείου Fl. Vulgatum probat M. & edd. cett. l. 7. Γυμνασμάτων) Sic Fl. Ald. B. 1. Fr. H. P. S. Γυμνασίον l. & W. l. 10. Πυγμῆς) πηγμῆς male l. l. 11. Ὑπερβάλλεσθαι) Bene sic edd. principes septem & S. Ὑπερβάλλεσθαι l. sola. Pag. 160. l. 2. Ταῦτα εἶναι) εἶναι ταῦτα W. l. 7. Τοσαῦτα) ταῦτα Fl. Prius cett. l. 8. Πρὸς) Sic esse in edd. omn. addidit Solanus. Pag. 161. l. 1. Ἀπονητι) ἀπονητεῖ W. l. 11. Δόξει) Sic M. cum Fl. Fr. &c. Δόξη l. l. 12. Ὀρᾷς) Sic edd. & M. Pag. 162. l. 2. Εὐδαιμονίσουσιν) εὐδαιμονίζουσιν M. l. 4. Πρὸς) ὑπὸ W. Vulgatum tenet Fl. cum cett. l. 7. Θαιμάτιον) θαιμάτια M. & Fl. male. Pag. 163. l. 4. Παναθηναίων) Παρ' Ἀθηναίων male M. l. 11. Ἀλεκτον) ἀλεκτον W. male. Pag. 164. l. 6. Τὰ μετέθ) Nil mutare in hoc verbo edd. & M. adscriptit Solan. l. 15. Ἠττώμενοι) ἡττημένοι Fl. sola. Vulgatum etiam firmat M. Pag. 165. l. 1. Λαμβάνοντες) λαβόντες W. & marg. A. 1. l. 3. Μνέστω) Sic W. & marg. A. 1 W. Μνέσπετε edd. l. 6. Οἰκθεῖν) Receptum ex M. & Fl. Οἰκισθεῖν edd. cett. l. 7. Τότε) ποτὲ W. & Fl. l. 8. Πρὸς) περὶ W. & marg. A. 1. Sed πρὸς Fl. cum cett. Pag. 166. l. 1. Ξένον)

Sic W. & Fl. Ξένων edd. l. 2. Τινῶν ξυγγραφέα) ξυγγραφέα
 τινὰ M. l. 8, T1) Sic M. & edd. omn. l. 15. Δέξιμι) Restitu-
 tum ex W. Διεξίμι edd. priores. Pag. 167. l. 10. Πατρίων)
 παντοίων L. & marg. A. i W. Pag. 168. l. 4. Καταμάθης) Sic
 W. Καταμάθεις edd. l. 14. Οὕτω) οὕτως Fl. & W. Pag. 169.
 l. 3. Ἐπι) Sic recte P. aliaque. Ἐπὶ male l. Fl. l. 5. Φλογώ-
 δη) φλογμώδη W. l. 8. Ὅτι περ) Ἀν' ὅτι περ; Pell. Pag. 170.
 l. 1. Αἱ ὑπαίθριοι) Artic. abest a l. & V. 2. Adest in Ald. Fl. & c.
 & M. l. 6. Προσέξεις) Edd. Προσέξης W. l. 13. Ὁμολογοῦσα)
 Emendatum recent. manu in W. Sed in margine scriptum ὁ-
 μολογήσουσιν. ead. Ὅσα) Recepi ex W. L. & marg. A. i. Ὁ-
 σφ edd. priores. l. 14. col. 1. Ἑλλίπης) ἑλλειπῆς legebatur,
 quod recte emendavit Solan. addens in C. haec praemitti:
 σκύπτει δηλονότι. Ἀττικῶς. καὶ ὅρα ὅπως οὐ προσέξεις κ. ρ. ὁ. ἀ.
 ἑ. λ. ead. col. 2. Ἑλλείπει) λέγεται Clericus ediderat, quod
 mutavit Solan. nescio unde. Obscundavi tamen, quia ne-
 cessarium videbatur. Reitz. l. 18. col. 1. Δυσχερῶς) δυσχερῆς
 edita. Mutavit Solan. l. 19. col. 2. Οὐν ἀναθεν) δ' οὐν ἀνω le-
 ctum antea. Emendavit Solan. l. 22. col. 1. Προσέξης) προσ-
 έξεις correxerat Solan. Non repugno, quia & sic paulo post,
 eodem hoc Scholio legitur, & in C. quoque, ut modo indi-
 catum. Sed quia ibi οὐ προσέξεις est, & in Luciani textu Cod.
 W. προσέξης etiam exhibet, quod vel usitatus, nihil hic mu-
 tare sustinui. Licuit enim Scholiastae id utroque more enun-
 tiare, dum illa Luciani exponit. Reitz. l. 23. col. 2. Τοῦτο)
 τουτον M. Sed eodem verlu ἑλλειπὺς iterum editum, quod
 facile in ἑλλειπὺς converti. Reitz. l. 24. col. 1. Ἄν σοι) αὐτοί
 edita. Mutavit Solanus. Pag. 171. l. 2. Αὐτὴν) αὐτῇ Fl. Sed
 vulgatum firmat M. l. 9. Ἀναγεγράφω) ἀναγραφέσθω l. &
 V. 2. Item marg. A. i. at prius cett. & M. l. 12. Αἰσχυνοῖτο)
 αἰσχύνηται W. l. 14. Τμῶν) Bene sic Fl. aliaque. Ἡμῶν
 male l. & V. 2. Pag. 172. l. 2. Ἑσρακῶς) ἑσρακῶς M. male.
 l. 5. Σδ) Omissum in M. l. 6. Ὡς φασίν) Haec verba in W.
 post ἐγένετο collocantur. ead. Ἐπίστασθαι) ἐπίστασθε W.
 male. l. 8. Εὐδαιμονήσεις) εὐδαιμονήσῃ Fl. & W. l. 9. Πει-
 στέον) πιστέον male M. Nihil a vulgato abit Fl. l. 11. Συνη-
 ρεφεῖ) Recepi ex M. & S. Συνειρεφεῖ enim edd. cett. l. 16.
 T1) ὅτι Fl. Prius cett. & M. Pag. 174. l. 2. Ἐκατέρω) ἑκατέρων
 male W. l. 13. Ἀρεσπαγῖται) Ἀρεσπαγῖται W. & sic paulo
 post bis. l. 15. col. 1. Ἀρεῖῃ πάγῳ) Sic scriptum inveni, nec
 Solan. quidquam notarat. Alias Ἀρεῖῳ πάγῳ scribitur, vel
 etiam iunctum. Reitz. Pag. 175. l. 2. Καταρρήτορευόμενος)

καταρτητορευόμενος W. Pag. 176. l. 5. Ἡμῖν) Sic M. etiam cum edd. Sed ἡμῶν cum Solano lego. l. 10. Περιπεφραγμένον) πεφραγμένον W. Pag. 177. l. 3. Ἀναφύεται) Sic Fl. cum reliquis. Ἀναφύεται W. l. 12. Ὑφ') Recepi ex Fl. M. & marg. A. 1 W. Ἀφ' edd. cett. l. 13. Γίγνοιντο) Ita edd. omnes & M. Pag. 178. l. 2. Παραδιδόντες) παραδόντες W. Nihil mut. Fl. l. 13. Πλησιάσωσι) πλησιάζωσι M. Pag. 179. l. 2. Ἐμαυτῷ) εαυτῷ Fl. l. 3. Ἀρεωπαγίτην) Ἀρεοπ. M. Vulgatum tuetur Fl. l. 5. Τὰ ἀναγκαῖα) τὰ μὴ ἀναγκ. W. male. Pag. 180. l. 3. Ἄμα ἀναγεγραμ.) Non adest ἄμα in Mf. Graev. Adest quidem in cett. Sed Fl. & W. ἄμα γεγραμμένοι habent, non ἀναγεγρ. l. 13. Σπείδουσιν) σπείδειν W. Sed vulgatum tenet M. Pag. 182. l. 5. Ἀσματα) Edd. sine puncto. Sed W. ἄσματα recte. Verum nescio, num ubique in hac ed. observatum sit. l. 14. Γίγνοιντο) γίγνοιτο W. cad. Σκύτη) σκήτη Ald. Sed correctum in marg. Pag. 183. l. 10. Συννευκότες) Sic W. Συνεν. cett. & edd. Pag. 184. l. 4. Συμπλακείς) συμπλακείς W. l. 12. Τοῦτο) τούτου M. l. 17. Εὐθύς πολλῶ) πολλῶ εὐθύς M. cad. ῥέοντα) ῥέοντα V. 2. & marg. A. 1. ῥέοντα l. Vulgatum servat M. Pag. 185. l. 8. Ἐμψυχον) εὐψυχον l. sola. l. 9. Ἀπολαύοντες) ἀπολαμβάνοντες W. Nil mut. Fl. l. 13. Περιλειμμένον) περιλειμμένου M. l. 15. Καί) Abest a Fl. Adest in cett. & M. Pag. 186. l. 1. Διευκρινούντα) διακρινούντα V. 2. Prius reliquae omnes & M. l. 2. Ἐπιμήκιστον) Sic M. & edd. praeter Fl. quae ἐπὶ μήκιστον. l. 13. Τὰ ἐνδοθεν) ἐνδοθέν τε W. omisso τὰ. l. 16. Αὐτὸν) Omittunt Fl. & W. l. 17. Ἐνδιδούν) Sic Fl. Fr. l. H. Ald. B. 1. P. S. Ἐνδιδόν W. Pag. 187. l. 2. Ἀποπληροῖ) ἀναπληροῖ marg. A. 1 W. l. 12. Τάφρον) τάφρον Amst. S. l. Ald. H. & c. Τάφρον recte W. P. Fl. l. 14. Ἡμῖν) Punctum hic est in M. cad. Μολυβδίνας) μολυβδίδας W. & Fl. Pag. 188. l. 4. Ἀναρρίπτουσιν) Sic edd. Ἀναρρίπτουσιν W. l. 6. Ὑπερβάλοιτο) ὑπερβάλοιτο M. l. 9. Ὑποβέβληνται) ὑποβέβληνται Fl. & W. male. l. 12. Τὸν ὄλισθον) Ita & M. cum edd. cad. Γίγνεσθαι) γίνεσθαι M. l. 13. Ἐγχέλυσιν) ἐγγέλεσιν M. Pag. 189. l. 1. Διολισθαίνοντας) διολισθάνοντας W. l. 9. Τούναντίον) ἐπὶ τὸ ἐναντίον Fl. & M. l. 11. Διαδιδράσκον) διαδιδρασκόμενον W. & marg. A. 1. Vulgatum tenet Fl. l. 12. Καί) Omittit Fl. & M. Pag. 190. l. 5. Λυκείῳ) Fl. & M. quoque λυκείῳ habere notat Solan. nescio quare, nisi quod minore λ habebant; sed hoc solemne est edd. antiquioribus. l. 6. Ἀποτλύναι) Sic & Fl. cum reliquis, & M. l. 10. Διαρρέειν) διατρέειν male M.

Pag. 191. l. 5. λέγειν) Non habent λέγειν Fl. & W. Habent cert. l. 8. Ὑμῖν) Sic emendavi ex Fl. Fr. S. M. Ὑμῖν l. P. H. Ald. B. 1. male. l. 11. Ὑμᾶς) Recte Fl. Fr. Ald. H. P. B. 1. S. & M. Ὑμᾶς l. Pag. 192. l. 4. βαθείς) ἀν βαθείς Fl. prae-misso ἀν etiam retento. l. 5. Ὑποδείξετε) Sic dedit Solanus ex W. Ὑποδείξετε edd. priores. l. 9. Μορμολυττόμενοι) μορ-μολυττούμενοι W. Pag. 193. l. 4. Ἀφέντας) Et sic Fl. cum cert. & M. Posset & ἀφέντες coniici. l. 5. Διδάσκετε) διδά-σκε M. Διδάσκετε accentu in prima collocato Fl. l. 6. Διδόν-τες) διδούς M. Nihil a vulgato abit Fl. l. 12. Ξιφίδιον) ξιφεί-διον W. l. 13. Ἐπεισπέσω) Nihil mut. Fl. l. 14. col. 2. Σκη-νών) C. Abb. σκηνωμάτων, & M. in fine Scholii. [Tu item le-ge Suidam.] *ibid.* l. 15. Οἶον) Non aderat in edd. Inferui Solan. Ac vix dubito, quin ex collatione Codicis, alioqui au-daciuscule factum foret. Reitz. *ibid.* l. 16. Τὸ κατὰ) τὰ κατὰ edita. Mutavit Solan. l. 17. col. 1. Ἐσκεπασμένοι) σκεπα μιοι. V. Σκεπασμένοι M. l. 18. col. 2. Ἐν οἷς) ἐν ᾧ V. l. 20. col. 1. Μὲν γὰρ γερραῖναξία) In editis erat μὲν γερρῶ ξία γὰρ εἴρε-ται. Cod. Abb. vero γερραῖναξία, καὶ εἴρηται. In V. γερ-γὰρ εἴρηται. In M. γὰρ γερραῖναξία. *ibid.* l. 21. Αἰδοίων) In V. —δοίων. Sed in margine recens manus αἰδοίων adscripsit. Pag. 194. l. 2. Ἐκείνων) Punctum post ἐκ— habet Fl. & spa- tium vacuum, quod vel novem literas caperet; nihil tamen omisit. l. 8. Διατέθεικε) μετατέθεικε Fl. quod & adpictum orae A. 1 W. Vulgatum est in M. l. 15. Ἐπειδήπερ) ἐπείπερ Fl. & W. Pag. 195. l. 2. Πολὺ) πολλοὶ male Fl. & marg. A. 1 W. l. 10. Παρεζῶσθαι) Receptum ex Fl. & W. Περιεζῶ-σθαι edd. hac priores. l. 13. Ἐξενέγκοι) ἐξενέγκη minus bene M. l. 15. Πόλεμοι) Nihil mutant edd. & M. Pag. 196. l. 1. Αὐδαιρέτως) Rectius abest in W. & Fl. l. 2. Συμπολιτεύε-σθαι) συμπολιτευμένων W. & marg. A. 1. l. 6. Φείδεσθε.) Sic emendat Solan. & Gesn. Φείδεσθαι edd. & M. Pag. 197. l. 3. Τῆς Ὑδρας) περὶ τῆς Ὑδρας W. l. 4. Δύ') Nil mut. Fl. nec M. l. 8. Γίνεται) γίγνεται M. l. 9. Ποίσεις ἐν βραχεῖ) ἐν βραχεῖ ποιήσεις M. Pag. 198. l. 1. Τοῖς Ὅλ.) τῶ Ὅλ. M. l. 4. Ποιῖσθε) ποιῖσθαι W. male. l. 8. Τοῦτο) οὕτω M. l. 10. Ἐγγενέσθαι) γενέσθαι Fl. Vulgatum probat M. l. 12. Διὰ τουτο) διατουτο l. l. 13. Τοσούτους) Hoc praetuli ex Fl. & W. Τούτους edd. vulgo. l. 15. Ἀπεργάζεται) Sic edd. & M. Pag. 199. l. 1. Ἐαυτὸν) αὐτὸν W. l. 2. Ἡ) Abest ab M. Pag. 200. l. 2. Μηδὲ) μὴ δὲ l. Ald. fere perpetuo. Ση post δὲ inserit marg. A. 1. Sed dubie anpe voluerit δὴ. *ead.* Προαπα-

γορεύοιεν) Sic M. edd. excepta *Fl.* quae προαπαγορεύοιεν.
 Απαγορεύοιεν Mf. Gr. l. 3. Καμάτων) καμάτων M. l. 4. Αύ-
 τῶν) αὐτοὺς Pell. l. 12. Παίωσιν) παίωσιν W. Pag. 201. l. 4.
 Παρεστῶσας) παρεστῶτας W. male. l. 5. Ἦν) εἰ M. l. 9. Σώ-
 μασιν) σῶμασιν male I. l. 11. Ἀνασταθέντας) Sic M. l. V. 2.
 Ἀναταθέντας L. Ἀνατεθέντας edd. cett. l. 13. Ως) Omittit
Fl. & M. l. 14. Πολεμίων διατιθέντων) π—ως δ—ες Pell.
 Pag. 202. l. 1. Αὐτὸ) αὐτὰ L. l. 4. Σώζειν) σώζειν W. cum
 puncto subscr. l. 15. ἤκουσεν) ἤκουεν W. Pag. 203. l. 1. Οὐ
 καὶ σὺ, ὃ Σόλων) ὃ Σόλων οὐχὶ καὶ σὺ W. l. 2. Γὰρ ταῦτα)
 γὰρ καὶ ταῦτα M. l. 14. Ἐλλεβόρου) Bene sic M. Fr. B. 1. &
 2. P. S. Ἐλεβόρου I. V. 2. Ald. Fl. H. l. 16. Ἐαυτῆς) αὐτῆς W.
 Pag. 204. l. 3. Ἀντερῶν ἐν Σπ.) ἐν Σπάρτῃ ἀντερῶν M. l. 5.
 Ἀρεσχομένῳ αὐτοῖς) Receptum ex M. & Fl. Αὐτοῖς etiam W.
 Ἀρεσχομένοις ἐν τούτοις edd. cett.

I N D E L U C T U.

Pag. 206. l. 4. Αὐτῆς) αὐτῇ *Fl.* l. 6. Ἐκείνοις) αὐτοῖς ἐκείνοις *Fl.*
 Pag. 207. l. 10. Αὐτῷ) Sic *Fl.* P. H. Ald. S. &c. Αὐτῶν I. &
 marg. A. I W. l. 11. Τὸν τοιοῦτον) Omittit artic. *Fl.* Qui adest
 in cett. l. 14. Τῆς ἀνόδου ὑφείμενον) Ita *Fl.* B. 1. Ald. Fr. P.
 H. Τῆς ἀναόδου ὑφειμένον I. & marg. A. I W. Pag. 208. l. 3.
 Προῦκειται) πρόκειται I. & V. 2. Πρόσκειται L. & G. l. 16.
 ὀνόμασται) ὀνόμασται vult Solan. ex *Fl.* Vid. nott. Pag. 209.
 l. 9. Αἰεῖ) Sic edd. constanter. l. 17. Ἐς τὸν τῶν ἀσ. χώρον) ἐς
 τὸ χωρίον *Fl.* sola. ead. Ἐκπέμπουσι) ἐσπέμπουσι I. sola.
 Pag. 210. l. 2. Καίμενοι) Sic *Fl.* B. 1. P. &c. recte. Καίμενοι
 I. l. 5. Αὔος) Receptum ex G. L. & marg. A. 1. Αὐτὸς edd.
 omnes. Pag. 211. l. 9. Βιαζόμενον) Sic *Fl.* I. Fr. P. &c. l. 17.
 Καλινδούνται) Sic *Fl.* I. Ald. S. Κυλινδούνται B. 1. P. Fr. H.
 Pag. 212. l. 9. Φήσει) φησὶ *Fl.* l. 12. Ἐτι) Nihil variat *Fl.*
 Pag. 213. l. 4. Ἐπικατέσφαξαν) ἢ συγκατάρυξαν male infe-
 rit *Fl.* l. 7. Οὕτως) Et sic *Fl.* l. 8. Εἶνεκα) Scripsi ex *Fl.* Ald.
 I. B. 1. S. Ἐνεκα Fr. H. P. l. 11. Γινώσκειν) Ita *Fl.* B. 1. Fr.
 Ald. V. 2. P. H. Γινώσκειν S. A. Γινώσκειν I. l. 15. Αὐτοῦ)
 αὐτὸν vel αὐτῶν L. Vulgatum tenet *Fl.* Pag. 214. l. 3. Μα-
 ταιάζοντα) Consentunt *Fl.* I. Fr. P. &c. Ματαιίζοντα Suid.
 l. 8. ἢ) I. & V. 2. ἢ. Ceterae ἢ. l. 9. ἢ διότι) ἢ διότι *Fl.* Fr.
 P. H. &c. Νῦν δ' ἔτι I. ἢ διότι V. 2. ἢ τί σοι marg. A. 1. l. 15.
 Περὶ) Recepti ex *Fl.* nam περὶ edd. cett. ead. ἢ) Ita interro-

gantis. more dedi ex marg. *A. 1.* pro vulgato ἦ. *Pag. 215. l. 3.* Διδάξωμαι) Servavi scripturam edd. *S. P.* licet διδάξωμαι sit in *I. Fl. Ald. B. 1. H. Fr. l. 7.* Παρατρέψαι) Sic edd. Διαστρέψαι *G. Διατρέψαι L.* Utrumque tam διατρέψαι quam διαστρέψαι scriptum marg. *A. 1. l. 9.* Καταφρονήσας) Bene ita *P. H. S. B. 1. & 2.* Καταφρονήσας *I. Fl. Ald. Fr. l. 12.* Ὅρα) ἄρα esse in quodam addit Solan. & οὐ in Pell. non vero satis distincte. *l. 14.* Ἐν τῷ μνήματι) ἐν ἐπιμνήματι *Fr.* Vulgatum est in cett. *l. 17.* Δυσπρόσμεθα) Restitui ex *L. Δεσπρόμεθα* edd. hac priores. *Pag. 216. l. 4.* Ἐστεφανωμένους) Sic *Fl. H. P. B. 1.* Στεφανωμένους. *l. 13.* Ὑμῶν) Sic bene *Fl. Fr. P. &c.* Ἡμῶν *I. l. 18. col. 2.* Ὡς δὴλον) Posteriora haec verba desunta in *C. Pag. 217. l. 2.* Δέ) Omittit *Fl. l. 5.* Συνειληχότα) Nihil variant edd. *l. 11.* Ὑάλω) ὕλω *Fl. Σιάλω* edd. Cogn. In ὕάλω consentiunt nostri Codd. & edd. *ead. Περιχρίει*) Emenda περιχύει, vel περιχέει, quod Guyet. etiam monuit. *Pag. 218. l. 1.* Χώματα) χρώματα *Fl.* male. *l. 2.* Πρὸς) καὶ πρὸς *Fl.* male. *l. 13.* Κλάειν) κλάειν *Fl.* sine puncto subscripto.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 220. l. 3. Πάνδημον) Sic *Fl. Ald. B. 1. & 2. H. P. &c.* Πάντημον *I. V. 2. Mf. Graev. & L. ead. Σοφιστής)* ὁ σοφιστής *I.* sola. *l. 14. col. 1.* Λόγω) Ita dedit Solan. nescio unde; obsecundavi tamen, quia vulgatum stare non poterat. Hemst. in Praef. ad Poll. p. 31 pr. ἢ λόγον. corrigebat; quod praeferat, cui lubet. *Reitz. ibid. l. 16.* Ὑφιστάντα) συνιστάντα, *corradiem,* pro ὑφιστάντα corrigi iubet Hemst. *l. d.* & pro ἀδιακρίτων ἀδιακρίτων. malit; licet —ον non damnet. Ego quoque —ων praeferrem. Sed συνιστάντα & ὑφιστάντα ratione accentus eum scribere voluisse, tamen credo, qui lubens admisisset correctionem, si ex Cod. firmaretur. *Reitz. Pag. 221. l. 3.* Αἰτοῖν) αἰτοῖς *Fl.* sine commate post σύ. *l. 4.* Τάχιστα) Ita dedit Solan. ex *L. Μάλιστα* edd. priores. Τάχιστα etiam marg. *A. 1. ead. Ἀνῆ)* Omittit *Fl. l. 6.* Ἀκούσης) ἀκούσῃ *Fl. l. 16. Γε)* Abest a *Fl. Pag. 222. l. 3.* Τὸ πολὺ) Sic *Fl. Ald. H. P. &c.* Ἐπιτοπολὺ *I. l. 9.* Ἀγρεύσεις) αἰρήσεις *L. & marg. A. 1 W. l. 10.* Ἐκείνους) Restitutum ex *Fl. & S. Ἐκπνους* cett. male. Ἐκπνους *Marcil.* frustra. Ἐκείνους etiam marg. *A. 1.* Sed deletum deinde. *Gesner.* vulgatum tueri conatur. *Pag. 223. l. 2.* Ἀλλὰ) σύ δὲ *L. & marg. A. 1. ead. Διδς)* Non habet *Fl. l. 3.* Ἀπιστήσης) ἀπιστήσης marg. *A. 1 W. Pag. 224. l. 4.* Δια-

νύσαντας) Rescriptum ex *I.* & *V.* 2. Διανύσαντα enim cert.
l. 7. Δὴ) δὲ *Fl.* *l.* 15. Κωλύσει) Sic *Fl.* *Ald.* *H. P.* &c. Κωλύει
I. & marg. *A. 1 W.* *Pag.* 225. *l.* 5. Καρπαῖς) Omisit *Fl.* *l.* 10.
 Εἴ που) Recte *Fl.* *Fr. B. H. S.* &c. Ἐπου male *I.* cum *V.* 2.
l. 13. Αὐτὸν) αὐτὸν *I.* & *S.* *Pag.* 226. *l.* 6. Ἀπόξυρον) ἀπὸ ξηρον.
Fl. male. *l.* 13. Οὐδὲν ἐμοῦ δέησιν) οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ δέησαι *I.* &
L. Quod edidimus, est in reliquis. *l.* 14. Καὶ ἀνθηρὰ) καὶ abest
 a *Fl.* *l.* 15. Καὶ τὰ) Pro καὶ πολλάκις hic habet *Fl.* postea τὸ
 πολλάκις omittens. *l.* 16. Τοσούτο) Ita *Fl.* *I. B. S.* Τοσούτον
P. etiam recte. *Pag.* 227. *l.* 10. Ἐπεὶ) Melius ita *Fl.* *l.* *V.* 2.
P. S. Ἐπὶ male *L. H. Fr. B.* 1. & 2. & *Ald.* Sed correctum in
 marg. Ἐπεὶ δ' ἔση Pell. *l.* 11. Ὡς οὖν) ὥς ἂν *I.* sola. Ὁ ἂν *L.*
l. 14. Ἐαυτὸν) αὐτὸν marg. *A.* 1. *Pag.* 228. *l.* 8. Φήσιν) Recepi
 ex *I.* Φῶσιν cert. *l.* 9. Τούτων) τούτων *Fl.* male. *l.* 12. Βάσει)
 ῥοπή marg. *A. 1 W.* *l.* 16. Κράτητα) Sic edd. omnes. Κρίτταν
L. Κρίτωνα in nota Graevii. *Pag.* 229. *l.* 2. Διπαρές) Ex *Mf.*
Graev. & marg. *A. 1 W.* Ἀλιπαρές edd. priores. *l.* 7. Ὀλας)
 Desideratur in *Fl.* *l.* 10. Ἀπαιτῶ) Ex marg. *A.* 1. recepi pro
 vulgato ἀπαιτεῖν. *l.* 14. Προτιθεῖς) προτίθεσθαι *Fl.* *l.* 16.
 Ἀτρομήτου) ἀτρομήτου *S.* vertens in *terpidi.* *Pag.* 230. *l.* 2. Ἐ-
 πιτάττοντος) Nihil variant edd. nec *O.* *l.* 4. Ταχέϊα καὶ
 ἀπρ.) βραχέα καὶ ἀπράγμονα *O.* *l.* 5. Ὅδ'ος) ἡ ὁδ'ος *O.* *l.* 6.
 Μή σε) καὶ σε *O.* *l.* 9. Ὡς) Non habet *O.* *ead.* ἴθι) Recepi ex
O. ἴσθι edd. *ead.* Δασεῖ) λασεῖ male *O.* *l.* 10. Πέραν) Et sic
Fl. *l.* 12. Ἀσθμαίνοντας) ἀσθμαίνοντα καὶ ἰδ. π. συνόντα *O.*
 & *Fl.* *l.* 13. Πρὸς δὲ) σὺ δὲ πρὸς *O.* & marg. *A.* 1. *l.* 14. Πο-
 λους μὲν καὶ) Sic *O.* Μὲν in edd. aberat. *l.* 18. col. 1. καὶ) Non
 aderat in editis. Addidit Solan. *Pag.* 231. *l.* 12. Τίς) Abest ab
O. *l.* 15. Σεαυτὸν) ἑαυτὸν *Fl.* *ead.* Ἐση) Non adest in *O.*
Pag. 232. *l.* 6. Ἄν) Desideratur haec particula in *O.* *l.* 7. Ἐ-
 πισπασάμενος) Restitutum ex *L. G. O.* & marg. *A.* 1. Ἀσπα-
 σάμενος edd. Ἐσπασάμενος *Fl.* etiam recte. *l.* 9. Αὐτοθαΐδα)
 αὐτὸς θαΐδα *G. O.* *l.* 12. Ἀβροῦ) τοῦ ἀβροῦ *O.* *ead.* Δ' αὖν)
 Sic *Fl.* *B.* 1. & 2. *H. P. S.* Δ' οὐ male *I.* Τόινυν. *O.* *l.* 13. Ὡ
 ἀγαθὸ) ὧ γὰρ magis Attice *O.* *ead.* Ἐπεμψεν πρὸς μὲ) ἐπεμ-
 ψεν ἐπ' ἐμὲ *O.* *l.* 14. Ὅτε) ὃ *O.* *l.* 15. Αὐτῷ) Abest ab *O.*
Pag. 233. *l.* 1. Ὑποπεπτηχότων) ὑπεπτ. *O.* *l.* 4. Παραβα-
 λείν) Adfici ex *I.* *Fl. S.* Παραλαβεῖν *L. Ald.* cert. male. *l.* 8.
 Χοροὶ) χορικοὶ *I.* Vulgato assentitur *O.* *l.* 9. Ἐθέλεις) ἐθέλεις
O. *l.* 10. Κλητίου) Κλυτίου Pell. quod probo. In *O.* plane de-
 est. *l.* 12. Παραφύλαττε) φύλαττε *O.* *l.* 13. Μὴ δὲ πτοηθεῖς)
 μὴ δὲ πτοηθῆς *O.* Μὴ δὲ discretim etiam *I.* aliaeque quaedam,

hic & fere ubique. *l.* 17. Ὑπὲρ οὗ) Ita ex V. restitutum, cum ante ederetur ἐπεράστου. *Pag.* 234. *l.* 1. Δέσση) δέσσει O. *ead.* τοῖς) Omittit O. *l.* 3. Παρὰ) Restitut. ex *Fl.* & O. Nam περὶ edd. vulgo. In O. vero παρὰ ταῦτα, omisso πάντα. *l.* 7. Ἐπειτα καὶ) ἔπειτα δὲ καὶ Thom. Magist. *l.* 11. Ἐχων. κόμιζε) Deest ἔχων in O. & pro κόμιζε, legit νόμιζε. *l.* 12. τοῦτοῖς καὶ ἄλ. δὲ) Pro his τοῦτω καὶ tantum O. *l.* 15. Μὴν) Omittit O. *Pag.* 235. *l.* 2. Μόνα) Et hoc deest in O. *l.* 3. Ἡ ἐσθῆς καὶ ἡ ἐσθῆς O. *ead.* Ἔργον) ἔργα O. Et mox male Ταραντινίνης. *l.* 5. Καὶ) Non habet O. *l.* 9. Δὴ σοι) σοὶ δὲ *Fl.* *l.* 10. Οὐδὲ) Quaedam οὐ δὲ, ut solent. *l.* 11. Ἀτέλεστον) ἀταλέστατον O. *l.* 12. Ἀλλὰ) Deest in *Fl.* *l.* 14. Ἐπειτα) ἔπειτα δὲ O. *ead.* Ἡ οὐ) Omisit *Fl.* *l.* 15. Ἀττικὰ ὀνόμ.) Ἀττικῶν ὀνομάτων O. *l.* 17. col. 2. Ἐπιπρέπειν) In impress. περιπρέπειν erat. In textu Luciani recte legitur ἐπιπρέπουσα, unde legendum & hic ἐπιπρέπειν, ad quod propius accedit, quod in V. & Exc. G. legitur ἐπιπρέπειν. Solanus. *ibid.* *l.* 18. Ὅ γ') ἡ edita. Correxerit Solan. *Pag.* 236. *l.* 1. Καὶ κατὰ &c.) καὶ τὸ κατὰ, καὶ τὸ μὲν O. *l.* 4. Ἐάν) εἰ O. & marg. *A.* 1. *ead.* Ἀσύμφυλα) Recte sic P. S. I. Ἀσύμφηλα male *Fl.* *Ald.* *B.* 1. *H.* *Fr.* *l.* 7. Πάλαι) Et sic habere *Fl.* cum *I.* *Fr.* & Ox. notat Solan. *l.* 9. Ἐς) πρὸς O. *l.* 11. Μὴν) Omittit O. *l.* 13. Ἀρραβῶνα) Recte sic *Fl.* Ἀραβῶνα male *I.* *Ald.* *B.* 1. *H.* P. S. *ead.* Προτίμιον) προνόμιον G. O. & marg. *A.* 1. In vulgato conspirant edd. *l.* 15. Ὀνοματοθέτει) νομοθετεῖ O. *l.* 16. Καλῶν) καλῶν O. *Pag.* 237. *l.* 2. Ἡ ποιητοῦ) ἡ abest ab O. *l.* 4. Ἀπκηριβαμένος) ἡκριβαμένος O. & *Fl.* *ead.* Αναγίνωσκε) ἀναγίνωσκε O. *l.* 5. Μηδὲ εἴ) μὴδ' εἴ O. Μὴ δὲ εἴ *l.* & aliae quaedam. *l.* 9. Καταχρησθαι) καὶ χρῆσασθαι marg. *A.* 1. *l.* 10. Καὶ δέη) καὶ deest in O. *l.* 11. Ὑποβάλωσι) ὑπολάβωσι male O. *ead.* τῶν) Sine articulo *Fl.* *l.* 12. Λεγέσθω) Ἀν ἐκλεγέσθω; *Pell.* *l.* 14. Μὴ μελήσας) μηδὲν ἀπιμελήσας O. & marg. *A.* 1. Δὲ μὴ μελήσας edd. *ead.* Ἐπὶ κε) Sine κε *Fl.* *Pag.* 238. *l.* 1. Προσέκοντι) τῷ προσέκοντι O. *l.* 10. Περσικῶν) Μηδικῶν O. *l.* 11. Ὁ Λεωνίδας) Sine artic. *Fl.* Λεωνίδης marg. *A.* 1. *l.* 14. Πλαταῖαι) Restitutum ex O. Πλαταῖαι edd. male, *ead.* Ἐπίπαστα) ἐπὶ πᾶσι *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 15. Τὰ ὀλίγα) Articulum habent *I.* *Fl.* *V.* 2. Omittunt cett. & O. *ead.* Ἐπανθείτω) συνανθείτω O. *l.* 20. col. 2. Ἀπεργάσαιτο) In editis ἀπεργάσαι. Mutavit Solanus. *Pag.* 239. *l.* 1. Μηδ' αὐ) Sic edd. omn. Μηδέν O. *l.* 3. Πάντα ἀδέσθω) πάντα σοὶ ἀδ. O. *l.* 10. Ἐστήκωσιν) ἐστήκασιν male *Fl.* *Pag.* 240.

l. 1. Οἱ) καὶ O. l. 2. Καὶ) Hic vero abest καὶ ab O. l. 4. Καὶ σχῆμα) τὸ σχῆμα sine καὶ O. ead. Καὶ βάδισμα) Utrumque omisit Fl. l. 5. Θαυμάσονται) τεθήησι O. l. 6. Οὐχ ἔχουσιν) οὐκ ἔχουσιν O. Vulgatum tuerur Fl. l. 8c. l. 9. Σμικρὰν) μικρὰν O. l. 12. Τῶν δειπνῶν) τὸν δειπνῶν male O. l. 16. Οἰκείον) Omisit O. Pag. 241. l. 1. Προϊόντα) προσιόντα male Fl. l. 3. Διαλαμβάνοντα) Nihil mut. edd. nec O. l. 4. Ὑπὲρ) Sic Fl. Ald. H. B. 1. P. 8c. Περὶ l. l. 10. Δοκίτω) δόκει τῶν O. ead. Ἐνεχθῆ) ἐνεχθέντων O. l. 13. Ἐπειπεῖν) εἰπεῖν O. l. 14. Ἐνοχλήσοντα) ἐνοχλήσαντα Fl. male. l. 16. Ἐπισείσης) καὶ ἐπισ. O. Pag. 242. l. 1. Γίγνου) γίνου O. l. 2. Τῶν μέμψων) τῆς μέμψεως O. l. 3. Τὰ ὄτα) Defunt in Fl. l. 4. Τὸ ψεύσμα) ψεύδος, & sine artic. O. l. 7. Καὶ περίβλεπτον) Omiserat O. sed in marg. additum. l. 9. Ἰδία) Bene sic Ald. H. P. 8c. Male sine puncto l. & Fl. l. 10. Αὐχεῖν) ἢ αὐχεῖν O. ead. Γε) Hoc reposuit Solan. ex O. pro τε, quod edd. habebant. l. 12. Ὑποδεικνύναι) ἐπιδεικνύνειν O. l. 15. Σου — εὐδοκίμοῦντος) σοι — εὐδοκίμοῦντι male Fl. l. 16. Τὸ) τὸν Fl. ead. Αἰδεσθῆς) Sic dedi ex l. V. 2. O. L. Αἰδεσθεῖς edd. cett. l. 17. Κἄν) εἰ καὶ O. Pag. 243. l. 2. Οἰοικέται) Caret artic. O. l. 7. Πάσχοις) Ex O. sic dedi, cum πάσχεις edd. ead. Διοίσεις) καὶ καταυτίγῃ διοίσεις male Fl. l. 9. Ἠδέως) ἁμοίως O. l. 12. Οὐδὲ βαρβ.) καὶ βαρβ. O. l. 15. Διαρκέσης) διαρκέση O. & marg. A. 1. l. 16. Γε) τε Fl. l. 17. Ἦν) ἐν male O. Pag. 244. l. 5. Γὰρ) Omisit O. l. 8. Ἐπ' ἀμφοδίου) Sic edd. omnes. Ἐπαφροδίτου G. Ἀμφοδίου O. Ἐπ' ἀφοδίτου marg. A. 1. l. 9. Ἀδόκιμος) Recepi ex Fl. cum ἀδόκιμον esset in cett. l. 12. Δισκπεράσας) δισκπαίσας O. l. 15. Ποτεινός) Bene l. H. P. S. 8c. Ποτεινός male B. 1. & 2. v. 21. col. 1. Ἀνεφήμης) Ita pro vulgato ἀνεφήμης dedit Solan. Pag. 245. l. 2. Συνοικήσας) συνοικήσας male O. l. 3. Ἐβδομηκοντ.) ἑβδομηκοντίδος Th. Mag. V. τριακοντούτης. Vulgatum tuerur Fl. 8c. ead. Τέτταρας) τέσσαρας O. l. 4. Λοιπὸν O. l. 9. Αὐτὴν) αὐτῇ O. Sed vulgatum praeftat. l. 11. Κἄν) Recte l. Ald. Fr. H. S. sine accentu, κἄν male Fl. P. B. 1. l. 14. Ἐστεφανωμένοι) καὶ ἑστεφ. O. l. 16. Πρὸς) πρὸ male O. Pag. 246. l. 3. Ἐμοι γε) μοι tantum O. ead. Νη) καὶ O. l. 5. Γεννάδας) γεννάσδας male O. l. 6. Πεπαύσεται) πέπανσαι male O. l. 8. Τῶ νόμῳ) τοῖς νόμοις O. l. 9. Κρατεῖν) κρατεῖν male O. l. 13. Ἐεῖνο) Omisum in O. l. 14. Πρέπειν) Et hoc neglexit O. l. 18. col. 1. Προηγησαμένην) Non dubitavi cum Solano ita edere, pro vulgato προηγα-

μένον, quod nihili erat. *Reitz.* Pag. 247. l. 1. Ἀσύμβολος) Restitui ex V. 2. Ἀσύμβουλος cett. & O. l. 2. Πέπανμαι) πε-
παύσομαι O. minus recte.

IN PHILOPSEUDEM.

Pag. 248. l. 15. Ἡρόμην) Sic dedit Solan. pro edito εἰρόμην.
Pag. 249. l. 4. Περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθ.) Nil mut. edd.
neque Coll. l. 10. Εἰσιν) Abest a Fl. l. 18. col. 2. Κόνιν) Aut
corrupta haec vox, aut verba aliquot exciderunt. Solanus.
Pag. 251. l. 8. Τῆς Ἀττικῆς) τῆς γῆς Ἀττικῆς G. ἤς etiam ad-
ditum in marg. A. 1. l. 12. Ἐμφρόνως) εὐφρόνως Fl. l. 18.
col. 1. Ἀγαγόμενος) Hoc recepi ex Exc. & C. ac G. pro vul-
gato ἀγαγόν. *Reitz.* ibid. l. 22. Σκηψαμένως) Apud Graeci-
vium ηψ— vid. not. Solan. Pag. 253. l. 5. Διεξιόντος) Sic
edd. nec quidquam varietatis hab. Codd. Διεξιόντες vult So-
lanus: & sic textui *Ald.* superscriptum est. Pag. 255. l. 14.
Πεφυλαγμένως) πεφυλαγμένος B. 2. sola. l. 16. Ἐλθοιμι)
ἐξέλθοιμι marg. A. 1 W. Pag. 256. l. 1. Ὑπὲρ) περὶ Fl. sola.
l. 15. Ἐπαγγέλλεται) δύναται marg. A. 1. l. 17. Τὸ δέσμα))
διὰ τὸ δέσμα l. sola frustra, cum marg. A. 1. Pag. 258. l. 5.
Οὐκ ἂν) οἷς ἂν male l. οὐκ cett. Δὲ οἷς ἂν etiam marg. A. 1.
l. 6. Ἐνδύσῃ) ἐνδύσῃ l. sola, minus recte, vid. c. 7. Ἐνδύσῃς
peius marg. A. 1. l. 8. Ὀλοκλήρῳ) Sic edd. magno consensu.
Ὀλίγῳ male l. & marg. A. 1. l. 10. Ὀφθαλμοῖς) ὀμλεῖ Fl. l. 15.
τί) ὅτι marg. A. 1. & Fl. male. Pag. 259. l. 3. Τὸν λόγον) τῷ
λόγῳ Fl. ead. Τῷ τε) οὕτω τε τοῦ l. cum V. 2. & marg. A. 1.
Pag. 260. l. 8. Τὸν φῶλόν) Recte sic Fl. Fr. P. &c. Τὴν l. &
V. 2. l. 13. Παρὸν) παρελθὼν Fl. l. 15. Ἰάσεται) ἰάσαιτο Fl.
Ἰάσεται marg. A. 1 W. Pag. 261. l. 6. Ἰσρατικὰ) ἰερὰ Ven. &
marg. A. 1. l. 9. Τῶν) Omittit artic. Fl. l. 17. Συνηλίσθησαν)
Ex emendatione Solani. Συνηλίσθησαν edd. Nec quidquam
variet. ex Codd. notatum invenio. ead. Αὐτὰ) αὐτοῖς Fl. &
marg. A. 1. Pag. 262. l. 7. Ἄν αὐτὰ πιστ.) πιστεῦσαι αὐτὰ
Fl. omisso ἂν. Deerant in uno Cod. Coll. Et pro γιν. πιστ.
erat. In margine A. W. duo haec adscripta, δυνατῶ πιστεῦ-
σαι αὐτὰ: additumque, vel sic, λόγῳ δυνατὸν γίγνεσθαι ἂν
αὐτὰ. Pag. 263. l. 5. Ἀλεξιμέλους) Ita edd. hic, sed paulo
post Ἀναξ— habent. l. 7. Δημαινέτου) Sic Fl. l. Fr. &c. Δη-
μέου Schol. Pag. 264. l. 1. Ἐπιτοπολὺ) Sic l. P. H. S. &c.
Ἐπιτολὺ Fl. l. 3. Ἀναξικλέα) Sic iam l. Fl. Fr. P. H. S. &c.

nec quidquam Codd. iuvant. *Pag.* 265. *l.* 3. Εὖ λέγεις) Aliam personam hic addendam monet marg. *A. i. W.* *l.* 6. Ἐραστὴν) Et sic *Fl.* cum cett. *Pag.* 266. *l.* 1. Τελεῖα) Et hic personam inferendam ait marg. *A. i.* *l.* 5. Πάντες) Abest a *Fl.* *l.* 6. Τούτων) τοῦτω *Fl.* *l.* 15. Μὴ πεισθεῖν) ἀπειθοῖν *Fl.* sine μὲ. *l.* 17. Οὐ μέγα) Et hic alius personae nomen praemittendum monet marg. *A. i.* *Pag.* 267. *l.* 1. Ἄς) ὅσα *l.* & marg. *A. i.* Vulgarum tenet *Fl. Fr. P. &c.* *l.* 2. Μόνος) Hic rursus aliam personam. inferit marg. *A. i.* *l.* 10. Ἐπφδὴν) ἐπασιδὴν *Fl.* *l.* 13. Μάλιστα) καὶ μάλιστα ἐλευθ. *Fl.* ead. Οἱ λέγοντι οἴκοι παρ' αὐτῶ μ. ἐξ.) σοι λέγοντι ἐπ' ἐξουσίας *Fl.* *l.* 16. Φαινόμενον) Sic edd. omnes. Φαινομένου corrigit Solanus. *Pag.* 268. *l.* 5. Τὴν) Sic edd. omnes, excepta *Amsl.* quae τὸν, casu magis, quam consilio. *l.* 6. Συναναστησομένῳ) συναντησομένῳ *Fl.* male. *Pag.* 269. *l.* 1. Τὰ) Caret artic. *Fl.* *l.* 2. Κεχυρσωμένον) Sic *P. H. B.* *l.* 1. *S.* Κεχυρσωμ. male *l.* *Fl. Ald.* *l.* 4. Μ' ἰάσατο) Nihil mutant *Fl. l. Fr. P. &c.* *l.* 12. Ποιοῦντα) Bene *Fl. H. P. S. &c.* Πιοῦντα male *l.* *Pag.* 270. *l.* 3. Τοῦ) τὸν *Exc.* Τοῦ *Fl. l. &c.* & *l.* 8. Βάσεως) στάσεως *Fl.* & marg. *A. i.* *l.* 15. Πρὸς) Et sic *Fl.* cum *l.* ceterisque. *l.* 16. Ἀργυρᾷ) Omittit *Fl. l.* 17. *col.* 1. Τῶν — τεχνημάτων) τὰ τεχνήματα ante edebatur. ead. *col.* 2. Συμβεβληκῶτα) συμβεβηκῶτα Kusterus legi iubet. *Solan.* *l.* 19. *col.* 1. Πρῶτος) πάντων est in *V.* quo forsitan Πανδρ. voluit. In impressis sic mutatum est. *Solanus.* ead. *col.* 2. Τὰ) Non aderat in editis. Adiecit *Solan.* *Pag.* 271. *l.* 8. Ἀθλιος) Nihil mutare *Fl.* addidit *Solan.* *l.* 10. Της) Abest a *Fl. l.* 14. Αὐτοῦ) τοῦ marg. *A. i.* Forfan τῶν voluit. *l.* 16. Τὸν) Ita *Fl. P. H. B.* *l.* 1. *S.* Τοῦ *l.* Sed eodem redit. *l.* 18. Ἀλωπεκιδεν) Ἀλωπεκίδεν edd. priores. *Pag.* 272. *l.* 3. Ἀρτίγονος) Ἀρτίγωνος male *Fl.* *l.* 6. Θρυαλλίς) Bene *Fr. S. Amsl.* Θριαλλίς male cett. *l.* 11. Ὁ ἰατρός) Non habet *Fl.* Nec opus est. *l.* 12. Ἐφ') Sic *l.* *V.* 2. marg. *A. i.* & *G.* Ἀφ' edd. cett. demta. *Fl.* quae ὑφ'. *l.* 15. Ὁ) ὁ male *Fl.* *Pag.* 273. *l.* 12. Φρικῶδες) φρικῶδες male *Fl.* *l.* 13. Βοστρ. περ.) περιέκειτο· βοστρυχηδὸν αἶλ — *Fl.* *Pag.* 274. *l.* 1. Πᾶσιν) Sic edd. Πάσαις *Solan.* Sed in noct. mutavit sententiam. *l.* 12. Καὶ αὐτοῖς) Sine καὶ *Fl.* *l.* 13. Πινναρᾷ) Bene *V.* 2. Πινναρᾷ reliquae. *l.* 15. Δακτύλου) Sic *Fl. B. l. Ald. H. P. S.* Δακτυλίου *l.* *Pag.* 275. *l.* 1. Τὸ) Deest in *Fl.* *l.* 10. Τοῦ) Omittit *Fl.* *Pag.* 276. *l.* 3. Οὐπω) Recte sic *Fl. Fr. P. &c.* Οὕτω *l.* *l.* 7. Ἐπιμετρήσαντες) Alii ἐπιμαρτυρήσαντος *Coll.* Vulgarum tenent *Fl. l. &c.* *l.* 12. Καύσανος σφοδρ.) Nihil mut. edd. Καύσος σφοδρότατος θερμότερος *G.*

l. 13. Ἐπικλεισόμενοι) ἐγκλεισ. marg. A. 1. l. 15. Μοι) Omit-
tit Fl. l. 16. Ἐργηγορότι) ἐργηγοροῦντι Fl. l. 17. Ἐωράκει) Sic
etiam Exc. G. Lege ἑωράκειν, vel ἑώρακα. Solan. Pag. 277.
l. 6. Μοι δοκεῖ) Constans lectio. l. 13. Ἦδῃ) Deest in Fl.
l. 14. Ἀπήγγειλον) ἀπήγγειλον Fl. l. 17. Αὐτῶ) αὐτὸν Fl.
Pag. 278. l. 1. Ἦ) ἥ Fl. ac marg. A. 1. l. 5. Ἐθεράπνευες) ἐθε-
ράπνευσας marg. A. 1. l. 11. Τίεων) Nihil mut. l. Fl. Fr. P.
l. 12. Αὐτοῖν) αὐτοῖς Fl. ead. Ὡς) Abest a Fl. l. 13. Μακαρί-
τιν) μακαρίτην P. male. Pag. 279. l. 4. Καθίζεται) καθίστε
marg. A. 1. W. Αἱ καθίζει; adscriptit I. I. Wetst. Pag. 280.
l. 11. Ἐπεισκληθῆναι) ἐπείσχυκληθῆναι Kuster. recte; sed non
addicunt Codd. l. 12. Ἀπὸ) Et sic Fl. l. 15. col. 1. Θεὸν ἀπὸ)
Ad alia verba ante relatum hoc Scholion iam in sedem suam
retractum est. ibid. l. 16. Τὸ παράδοξον) Lege τι. In C. enim
est [παράδοξον quid.] Nisi malis παρὰ δόξαν τι. Solan. ibid.
l. 17. Ἐχειν πίστειας) Lacuna pro his erat in edd. in V. & G.
quam ex C. supplevit Solan. Addiditque: Eadem in Exc. G.
quae in V. reperitur lacunae. Sed Scholion exstat integrum in C.
unde supplevit. Sexdecim quippe lacunis hiabant edita, quas
iam impletas non indicabimus cum lectoris taedio. Ἐχον le-
git I. I. Wetst. Reitz. l. 21. col. 2. Προσδοκίαν) Sic V. προσ-
δοκίας Exc. G. Pag. 281. l. 1. Ἀλλήλους) αὐτοὺς marg. A. 1.
cum Fl. ead. Ἐφίλοσοφεῖτε) Admissi ex Fl. Φιλοσοφεῖτε cett.
l. 2. Ἐπήκουσα) Sic edd. Ὑπην. vult Solanus. Pag. 282. l. 2.
Ἀπολελόγησθε) ἀπολογήσομαι L. Ἀπολογῇ Fl. ac marg. A. 1.
Vulgatum servant cett. l. 5. Ἐροῦ) ἔρου, accentu mutato,
marg. A. 1. l. 7. Κράνειον) Ita Fl. Fr. l. B. 1. H. Ald. S. Κρά-
νιον P. l. 9. Ἀνορύξας) Recepi ex L. marg. A. 1. Fl. & S.
Ἀνοίξας Ald. l. H. P. &c. Pag. 283. l. 2. Μόνον οὐκ) Sic l. &
marg. A. 1. Μονογὸν Fl. P. H. S. Ald. B. 1. Fr. l. 8. Καὶ κομή-
της) καὶ abest ab Fl. l. 17. Πρόσειμι) προσέρχομαι marg. A. 1.
Sed glossa est. Pag. 284. l. 1. Αὐτῶ) αὐτοῦ Fl. Pag. 285. l. 7.
Ὦσως) Sic edd. Lege ὥστε. l. 14. Αὐτῶν) αὐτὸν male l. sola.
ead. Ἀνέβλεψε) Hoc recepi ex Fl. idque etiam adpictum marg.
A. 1. Ἐνέβλεψε vulgo. Pag. 286. l. 4. Τάχα) Sic Fl. Ald. Fr.
B. 1. & 2. H. S. recte. Ταχὺ l. V. 2. & L. cum marg. A. 1.
l. 15. Ἰερῶν γραμματέων) Ita l. Ald. H. P. B. 1. Fr. S. Ἰερῶν
γραμματέων G. Ἰερωγραμματέων Fl. l. 16. Αἰγυπτίον) Nil
mutare Fl. Fr. addit Solan. Sed volens legi Αἰγυπτίαν, fru-
stra. l. 21. col. 1. Τὴν ἑαυτῆς) Alterum hoc τὴν in editis non
comparens inferuit Solan. Pag. 287. l. 4. Ἐν ὁθονιοῖς) ἀεὶ pro
his duobus verbis habet Fl. scribens ἐξυρημένον ἀεὶ νοήμονα. οὐ

καθαρῶς ἑλλ. &c. *ead.* καθαρῶς) οὐ καθαρῶς *Fl.* *l.* 5. Πρόχει-
λον) προχείλῃ *Fl.* *Pag.* 288. *l.* 5. Ὑπηρετεῖ) ὑπηρετήσαν *Th.*
Mag. *l.* 10. Αὐτεῦ) Non adest in *Fl.* *l.* 11. Τῆς ἐπιδῆς) τὴν
ἐπιδῆν *Fl.* *l.* 13. Ἐδεῖ) Sic *P. S.* Ἐδοι *Fl.* *l.* *Ald. H.* &c. Lege
igitur δέοι. *l.* 16. Ἐκέλευον) Ita *Fl.* *Ald. P. S.* aliaque. Ἐκέ-
λευσα *I.* *Pag.* 289. *l.* 4. Ἐπαντλοῦν) ἀπαντλοῦν male *Fl.* *l.* 7.
Ἐκάτερον) ἐκάτερα marg. *A.* 1. *ead.* Ἀμφορέα) ἀμφορέας *Fl.*
l. 10. Ἐπιδῆς) ἐπαοιδῆς marg. *A.* 1. *l.* 16. Ἐπικλυσθῆναι)
ἐπικλυσθῆναι edd. priores. *Pag.* 290. *l.* 15. Ἐκτυπούσης τῆς
σφραγίδος) ἐκτυποῦσαν τὴν σφραγίδα *Fl.* *l.* 16. Ἀπιστά)
ἀπιστοῦντι *G. & L.* Nihil mutant edd. *Pag.* 291. *l.* 11. Οἶ) οἶ
I. male. *l.* 13. Δοκεῖν οἰκθεῖς δεῖν) Pro his tribus δοκιμάσας
tantum *Fl.* Οὐ δοκιμάσας μόνος ἀντικέγειν marg. *A.* 1. sine
dubio ex *Fl.* *l.* 15. Συνίην) Sic & *Fl.* cum cett. Anne συνίειν;
l. 17. Θεσπίζει) Ἀμφίλοχος τι σπίζει antea lectum misere.
Reitz. *Pag.* 292. *l.* 3. Ἠγείσθῃ) ἡγείσθαι *Fl.* male. *l.* 14.
ΦΙΛ.) Persona haec omissa erat in edd. At in *Fl.* designabatur
lacuna, ut solet. *ead.* Ἀπέλαυσα) Restitui ex *Fl.* quod marg.
A. I W. etiam adscivit. Ἀπήλαυσα cett. male. *Pag.* 293. *l.* 6.
ΤΥΧ.) Et haec persona aberat tam ab edd. cett. quam *Fl.* *l.* 8.
Οὐδὲν οὐ) μηδὲν sine οὐ *Fl.*

IN HIPPIAM.

Pag. 295. *l.* 1. Τῶν) Omisit *Fl.* *l.* 6. Ἐπὶ) ἐν *Fl.* *l.* 12. Πτο-
λαιμαῖον) Sic edd. omnes, praeter *I.* quae Πτολαιμαῖον. *l.* 14.
Καταφλέξαντα) Nihil abit *Fl.* nec *W.* id est Wecheliana ed.
aliquot Dialogorum. *l.* 16. col. 2. Καὶ) τοῦ legebatur in edd.
Mutavit Solan. *Pag.* 296. *l.* 13. Ὑπότηχῃσαν) εὐτύχῃσαν *Fl.*
l. 15. Συνισταμένου) Et sic *Fl.* cum *W.* ceterisque. *Pag.* 297.
l. 11. Σύνεσις) σύντεσις male *Fl.* cum marg. *A.* 1. *l.* 15. Βαλ-
λόμενος) βαλλόμενος *Fl.* *Pag.* 298. *l.* 1. Ὑψῆσι) ἄψῆσι Pell.
l. 4. Τῆς) καὶ τῆς *Fl.* *Pag.* 299. *l.* 1. Φωτὶ) Bene *H. P. S.* ma-
le φωτὶ *Fl.* *Fr. I. W.* *l.* 2. Κεκοσμημένος) Restitui ex *Fl.* *l.*
Ald. S. Κεκομισμένος male *W. P.* Κεκομησμένος *H.* 1. & 2.
Unde κεκομισμένος deinde natum viderur. *Pag.* 300. *l.* 8. Ἀρ-
χομένους) ἀρχομένου marg. *A. I W.* Ἀρχομένου voluit. *l.* 9.
Αὐγῆς) Restitui ex *L. & Fl.* Αὐτῆς edd. cett. *l.* 10. Φωταγω-
γῶν) φωθαγωγῶν male *S. A.* Recte *Fl.* *l.* *P.* &c. *l.* 12. Βορ-
ρᾶν) βορᾶν edd. priores male. *l.* 15. Τὸ) Omittit *Fl.* & merito,
Pag. 301. *l.* 6. Πᾶσας) πᾶσας male *I.* *l.* 9. Ἀφίδων) Sic dedi
ex *Fl.* & Schol. Ἀμφοδῶν edd. cett. *l.* 10. Δυσιν) Sic recte *L.*

B. 1. P. Δυσσιν Fl. I. V. 2. H. Fr. S. l. 11. Ὀρῶν) Bene W. P. Ὀρῶν male cert. l. 14. Ἀλλὰ καὶ ἀχαρ. &c.) ἀλλὰ καὶ βασκάνου καὶ ἀχαρίστου μοι μᾶλλον marg. A. 1. l. 15. Μοι) μὴ male I. Pag. 302. l. 2. Καὶ ἄλλους) Omisit Fl.

IN BACCHUM.

Pag. 303. l. 1. ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ) Sic edd. Προλαλιά Schol. Index H. & Wech. ead. ἦ) Sic Fl. &c. Ὁ Schol. l. 6. Ὄς) Abest a Fl. ead. Συμπατηθισομένου) Sic recte Fl. Fr. B. 2. P. S. Συμπατηθισομένου I. l. 8. Ὑπέρ) Hoc dedi ex I. & L. Ὑπὸ Fl. Ald. H. P. S. &c. male. Περὶ vult Solan. l. 15. Σκοπῶν) Titulus horum Scholior. in editis erat Προλαλιά ὁ Διόνυσος. In C. vero Προσλαλιά ἢ Διόνυσος. Reitz. Pag. 304. l. 2. Κεράσας.) καὶ κέρατα Marci. & L. In vulgato conspirant edd. l. 8. Βραχὺν) Sic Fl. Ald. V. 2. Fr. H. B. 1. P. S. Τραχὺν I. & marg. A. 1. l. 11. Κροκωτῶ) Recte S. sola. Κροκοτῶ media correpta cert. omnes male. l. 12. Πιθανὸν) Constans lectio. Ἀπιθανὸν vult Solanus. l. 17. col. 1. Κόρδακα) κόρδακος edita male, quod ad Lucianum accommodavi. Reitz. ead. col. 2. Εἶδος Ἰκαρίου) Sic V. prave. Quem enim Icarium somniavit, is Silenus est. Vide & Scholion 2, ubi veram & genuinam scripturam habemus; & 9, ubi Scholiasten errasse patebit. Solan. l. 19. col. 2. Τῇ πυρρίχῃ) Ita ex C. correctum, cum in editis esset πυρρίχης, & sine articulo. In eodem C. autem additur: ὃν φασιν ἰδιωτικῶς κάρυδα. Reitz. Pag. 305. l. 5. Εὐοί) Sic I. Ald. S. B. 1. Εὐοί Wech. Εὐοί Fl. Εὐοί P. H. ead. Τοῦτο) τοῦτον Pell. l. 13. Θηλύμετριν) Nil mut. edd. l. 15. Ἠγγέλλετο) ἠγγέλτο Fl. & marg. A. 1 W. Pag. 306. l. 2. Πυρρός) Sic Fl. W. P. &c. Φλογός I. & L. l. 10. Προτάξαντες) Ita dedi ex I. H. Ald. B. 1. & S. Προτάξαντες Fl. P. quod & adscript. marg. A. 1. l. 12. Αὐτῶ) αὐτῶν Fl. & marg. A. 1. sine dubio ex eadem. l. 15. col. 1. Στρώσαντες) τρώσαντες ed. Cler. Muravit Solanus. *ibid.* l. 18. Σειληνός) Ad alia verba relatum hoc Scholion huc recte retraxit Solan. *ibid.* l. 19. Εἰκάζαι) εἰκάζσαι legebatur, quod correxit Solan. Pag. 307. l. 1. Εὐοί) Sic iam & P. quae ante εὐοί habebat. Εὐοί I. etiam & W. aliaeque. Εὐοί Fl. l. 2. Ἐσήμαινε) Ita Fl. Fr. I. Wech. P. &c. Ἐσήμηνε vult Solan. l. 13. Διόνυσον) λόγον Fl. Sed ex glossa natum. Pag. 308. l. 2. Ἀκούεσθαι) ἀκούσεσθαι Fl. quod Solan. recipi voluit. l. 10. Τελετὴν) Bene Fl. Fr. Wech. P. &c.

Τελευτήν male *I. l. 11. Κώμων*) κώμων male *I. sola. l. 13. 'Εκβακχεύσειν*) ἐμβακχεύσειν male *Fl. l. 15. Εὐ οἱ*) εὐοὶ rursus *Fl. Εὐ οἱ P. Pag. 309. l. 2. Οὐκ ἀπροσδιόνυσον*) Restitutum ex *L. & B. Οὐχ ἂ πρὸς τὸν Διόνυσον* cett. *l. 9. Διεδεδεστάτου*) διεδεδεστάτου male *B. 2. Recte* cett. *l. 10. Οἱ*) Male abest ab *I. Pag. 310. l. 3. Καρηβαρῶντι*) καρηβαρῶντι *Fl. l. 16. Τὸν*) Deest in *Fl. Pag. 311. l. 1. Δύντος*) Recte *Fl. I. W. P. Δύναντος* Cod. Abb. *ead. 'Επεξελθεῖν*) ἐξελθεῖν *Fl. sola. l. 9. Δύοντος*) In Luciano δύντος. Sed quia & δύντος recte dicitur, nihil mutavi; nam forsan ita in suo Cod. legit Scholiastes. Ex errore autem Cod. Abb. qui δύναντος fecit, apparet eum δύντος quoque voluisse. *Reitz.*

I N H E R C U L E M.

Pag. 312. l. 1. ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ) Προλαλιὰ Schol. Prius edd. *ead. 'H*) ὁ Schol. Vulgatum servant *Fl. I. W. P. &c. l. 11. 'Ενῆπται*) ἐννείται *G. Vulgatum* tenaciter servant edd. *l. 14. Ταῦτά γε*) Haec priori § connectere malit *I. I. Werftenius. ead. 'Ελληνίων*) Sic & *Fl. cum I. Fr. W. P. &c. l. 15. Ταῦτά γε*) Titulus horum Scholior. in *V. erat Προλαλιὰ, ὁ 'Ηρακλῆς*. In *C. προσλαλιὰ ἢ 'Ηρακλῆς. Reitz. Pag. 313. l. 3. Λεϊάν*) λίαν male *Wech. Pag. 314. l. 13. 'Ερμην*) Et sic *Fl. cum cett. Pag. 315. l. 11. 'Ο λόγος*) ὁ λόγιος coniicit *I. I. Werftenius. l. 16. 'Εστιν*) ἐστί melius legas. (*'Εστι S. & B. 4. quare sic rescriptimus.*) *Pag. 317. l. 6. Χρυσοφαένων*) χρυσοφαίων *Fl. Idem adscriptum margini Ald. l. 10. Τοξεύειν*) τοξεύει *Fl. l. 19. col. 1. 'Ιπποκλείδῃ*) In *V. 'Ιπποκλείδου*, prave; sed in impressis recte emendatum est. *Solan. Pag. 318. l. 3. 'Ημῖν*) ὑμῖν male *Fl. ead. 'Επιφθέγξεται*) ἐπιφθέγξοιτο *Fl.*

I N D E E L E C T R O S E U C Y C N I S.

Pag. 319. l. 3. 'Ημᾶς) Rescripti ex *I. marg. A. 1. & V. 2. 'Υμᾶς* cett. male cum *Ald. & Fl. l. 14. 'Ηκον*) Nihil mut. edd. *'Ηκων* vult *Solanus. Pag. 320. l. 4. 'Εκδιδούσας*) Omittit *Fl. l. 11. 'Ημῖν*) Restitut. ex *L. & V. 'Υμῖν* cett. *Pag. 321. l. 9. 'Αληθῶς*) ἀληθές *Fl. l. 11. Αὐθῆς*) Bene *Fl. Fr. W. P. Αὐτῆς* male *I. l. 13. 'Ημῖν*) Recte *L. & I. 'Υμῖν* *Fl. cum cett. male. ead. 'Αδουσιν*) *Fl. ἄδουσιν* sine puncto subscripto. *Pag. 322. l. 7. Μὲν*) Non habet *Fl. l. 11. 'Ενι*) ἴσσι *L. Pag. 323. l. 3.*

Ἐντύχοις ἀν) ἐντύχης sine ἀν Fl. l. 6. Ἄμουσον) Sic G. L. marg. A. i. & I. Ἄμυθον Fl. Wech. P. &c.

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 324. l. 2. Οὐ τὸ) Sic & Fl. cum l. P. &c. Οὕτω L. l. 5. Τὰ) Omisit l. Non item Fl. aliaque. l. 8. Μὲν) Non comparat in Fl. l. 11. Διήνθισται) διήθησθαι Wech. l. 14. col. 1. Ἐτερον) ἕτερος C. Sed vulgatum praestat. Reitz. ibid. l. 16. Κώνωπα) κώνωπας καὶ ἐμπίδας edita. Mutavit Solan. Pag. 325. l. 5. Ἀπηνῶς) Sic edd. constanter. Ἀπηνῶς vult Solan. Pag. 326. l. 2. Προνομεύει) προνομένει Wech. male. l. 4. Ὀδοῦς) ὁδοῦς adspirare Fl. Pag. 327. l. 11. Ἀλκὴν) Alii ἰσχὺν, aiunt Coll. In nostris nihil varietatis est. l. 14. Τῶ) τὸ male Ald. Pag. 328. l. 6. Ἀποκρούεται) ἀποκρούσεται Fl. male, ex qua tamen idem adscriptum marg. A. i. Pag. 329. l. 7. Αὐτὸ) αὐτῶ male Fl. l. 8. Αὐτῆς) αὐτοῦ Fl. recte, adiecit Solan. At nec vulgatum improbo. l. 14. Ἐπαληθεύει) ἐπαληθεύοι male Fl. l. 15. Ἀφείσα) Sic Fl. Ald. H. B. i. P. S. Ἀφείσα l. & marg. Ald. l. 19. col. 1. Περὶ τοῦ) Lege ὑπὸ σοῦ, vel simile quid. Solan. l. 20. col. 2. Ἐς μυίας) Quid exciderit, facile ex Scholio praemisso perspicies. Solan. Pag. 330. l. 2. Ἀργός) Sic edd. & Th. Mag. l. 5. Ἡ) Ira dedit Solanus. Καὶ edd. priores. l. 6. Οἱ) Absit a Fl. l. 15. Δρώμενον) Forsan ὀρώμενον, appinxit Solan. Pag. 332. l. 15. Βαίοντες) καὶ βαίοντες marg. A. i. W.

A N N O T A T I O N E S

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 2. l. 3. Ἄνοδον) Hunc locum corruptum esse, nullus dubito. In Ox. Cod. pro Ἄνοδον, ἄνοδος legitur. Forſan ἂν ὁ δὲς γένοιτο καὶ ταῦτα, vel ἡ ἄνοδος γ. κ. τ. nam c. 2, οὐδὲν ἐδέησέ μοι, inquit, πρὸς τὴν ἄνοδον. SOLAN. Erunt, qui ἄνοδος ex O. praeferant, ut nexus ſit, ἄνοδος καὶ ταῦτα γένοιτο, tumque comma poſt ἄνοδος tollendum. Nec diſplicet. Nam ἄνοδος tum ſubſtantive valebit *adſcenſus*. Infra de Luſt. c. 2 f. variatur in τῆς ἀνόδου & τῆς ἀνω ὁδοῦ, quod tamen eodem reddit. REITZ.

ead. l. 8. Σταδίους τινὰς) Valde fallor, aut ſcribendum eſt non longe a principio: πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαι ſου παρακο-
λουβῶν ἡλίους καὶ ſελήνας, ἐτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα ſταδίους
τινὰς, καὶ παραſάγγας ὑποξενίζοντος. Etenim iamdudum te ſe-
quens audio ſoles & lunas, & ridicula illa, ſtadia quaedam & pa-
raſangas tanquam peregrinum iactantem. Vulgo legitur ſταθμούς,
manſiones. Sed ſτάδιοι & παραſάγγαι rectius iunguntur,
quam ſταθμοὶ & παραſάγγαι. Si quis tamen malit vulga-
tam tueri, per me licet, praeſertim ſilentibus veteribus li-
bris. GRAEV. Σταθμούς τινὰς καὶ παραſάγγας) Ad hunc lo-
cum ὁ πᾶν Graevius annotavit, rectius iungi ſταδίους &
παραſάγγας. Moveret me viri eruditiffimi auctoritas, ut
in eandem cum ipſo ſententiam condeſcenderem, niſi ſταθ-
μούς ſaepe alibi cum παραſάγγας iunctos offendiffem apud
Graecos. Frequentiffime apud Xenoph. in L. I Ἀναβ. immo
etiam in alio loco ab Luciano haec duo iuncta reperiuntur,
ſc. in libro de Conſcrib. Hiſt. τὸ δὲ καὶ περὶ τοὺς τόπους αὐ-
τοὺς ψεύδεσθαι οὐ παραſάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ ſταθμούς ὄ-
λους: at vero in deſcriptione locorum mentiri non paraſangas modo,
ſed totos etiam ſtathmos. Alex. ab Alex. Gen. dier. L. II, c. 20,
Sed praeter haec, inquit, fuerunt paraſanga & ſtathmus: hanc pa-
raſangam multi ex triginta conſciunt ſtadiis, ſtathmum vero qua-
tuor paraſangas paene conſicere &c. Haec in Obſervatt. Crit.
pag. 66, L. Bos.

ead. l. 11. Διαέρια) Conf. supra Ὀρχ. c. 42 f. SOLAN.

Pag. 3. l. 1. Καθάπερ οἱ Φοίνικες) Naurae peritissimi. Aratus de Cynofura Phaenom. v. 40: τῇ δ' ἀρα Φοίνικες πίσυροι· περώσι θάλασσαν. Et mox v. 45: τῇ καὶ Σιδόνιοι ἰθύντατα ναυτίλλονται κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 6. Κατακοιμηθεὶς) Conf. Gall. c. 6 f. SOLAN.

ead. l. 7. Ὀνειρον γὰρ, ὃ τὰν, δοκῶσι λέγειν) Δοκῶ σοι λέγειν. MARCIL. Unde Marcil. malam lectionem habeat, neicio. Ego δοκῶ σοι in plurimis iam recte inveni. REITZ.

ibid. Ὡ τὰν) Habebat *P.* ed. cum *Fl. I. H. S.* &c. Et Schol. ad Gall. Sed cum alias circumflecti amet, ut apud Aristophan. Plut. 66, Ὡ τὰν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ· & *ibid.* 377, Ὡ τὰν ἐγὼ σοι τοῦτ' ἀπὸ μικροῦ πάνν, ubi & longum est in metro; errare non possumus, si circumflectamus: nam ubique circumflectitur ap. eundem, nec non in exemplis a Spanhemio ad Aristoph. locum priorem copiose adductis. Quia autem video, in Luciani edd. etiam deinde τὰν scribi, accentum talem dedi, qualem inveni; nam acuit etiam Suid. ed. Hag. & Aesop. F. IX. REITZ.

ead. l. 9. Διοπετής) Sic iam edd. Et ita usitate apud quosvis. At supra Imag. c. 9, διῖπετές· idque posterius apud Homerum frequens, ut *Il. Π, 174* &c. REITZ.

ibid. Διοπετής — ἐξ οὐρανοῦ) Davisius ad Cic. de Nat. Deorum I, c. 16, p. 41, haec glossæmatis rea facit, & ἐξ οὐρανοῦ delet; quia bis idem diceretur. Sed Luciani vulgatam sic defendit Th. Wopkens in Lectt. Tull. p. 124: *Equidem hanc stili abundantiam ex ipso Luciano aliisque cuiuscunque linguae auctoribus probatissimis defendi posse, vix dubitaverim. Ciceronem huius rei testem locupletissimum arbitror, qui sic de Finib. L. IV, c. 18: qui ad honestatem aliud adiungant, quod ex eodem genere non sit. Min. Fel. Or. c. 16: Dicam equidem, ut potero, pro viribus. Quo præter alia hunc locum contulit ipse vir cl. ex Dionē Chryf. Or. VII, p. 118: μάλιστα εὐρήσειν ἡγούμενοι τὴν τῶν πολλῶν διάνοιαν, ἃ δὲ καὶ τοῖς πολλοῖς ἐδόκει, περί τε τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἄλλων, ἃ θαυμάζουσιν. Adde Div. Paul. I, Cor. IV, 47, (leg. XV, 47.) ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χαϊκός.* (Sic etiam ibi editum; at in Epist. Pauli legas χαϊκός.) Plura exempla Latina vid. ap. eund. Wopk. ad L. I de Divinat. cap. 33, p. observat. 258. Sed non concedo, in Apostoli verbis repetitionem plane eandem inesse: nam ait, primum hominem ex terra natum, terrestremque adeo esse, sive, ut ex terra prognatus sit, ita etiam terrestribus rebus esse addictum;

adeoque nihil hic abundat, nihil est, quod abesse queat. Interim concedo, nihil in Luciano mutandum: nam & supra Imag. l. c. c. 9, ἐξ οὐρανοῦ additur, licet paucis verbis interpositis, nimirum: καὶ διίππετος, ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι τῶν ἐξ οὐρανοῦ γένειοιτο. Alium pleonasmum vid. Dial. proximo Gall. c. 20 m. τὰς φροντίδας αὐτῶν, ὡς ἔχουσι, quem ipse Davif. probat, ut ibi vidimus. Sed satis esto. Alias synonymias per coniunctiones coniunctas videbimus deinde, nec tamen excusabimus omnes; nam interdum satis frigent, ut illud ἤκα καὶ κατέρχομαι, ob quod Aristophanes Ran. 1187 Aeschylum traducit. Sed Scholiastes defendit. REITZ.

Pag. 4. l. 3. Οὐρανώων) Οὐραγίων hic male scribi in Fl. patet ex Homer. Il. A, 570, & passim: nam quia addit, se verbo Homérico usurum, etiam illud inde petendum. REITZ.

Pag. 5. l. 11. Ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα) Benedictus, *celer*es erant sine cera pennae. At nulli bono istae celeres. Itaque Erasmus, *citra ullam ceram erant pennae*. Nec tamen id sufficiat. Melius vertissent *alae vel pennae volatiles*. Sic mox cap. 10: Πρὸς ἄλλοις τοῖς ὠκυπτεροῖς λαβὰς τινὰς ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, imperfecte *summis pennis*. Vide ad 1 Ver. Hist. c. 13. GRON. In Icaromenippo inducit Lucianus Menippum narrantem, quemadmodum iter per nubes & sidera fecerit, & ad Deos ipsos penetrarit. At in initio rationem, qua in hac peregrinatione usus fuit, exponit miranti cuidam, quomodo ille potuerit istam ἐν τοῖς ἀστροῖς ποιεῖσθαι ἀποδημίαν, rogantique, num non terruerit exemplum Icarī, At, inquit, Icarus, quippe qui alas cera allitas gesserit, simulac illa cera ad solem cito esset liquefacta, una cum alis delapsus, ut par erat, cecidit: ἡμῖν δὲ ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα. Quid haec ultima ex praecedentibus aliud posunt notare, quam, nobis vero alae erant non ceratae? At id non est ἀκήρατος, quippe quod ἀκηραίνω, *perimo*, deductum significat integer, sincerus, inviolatus. Video equidem, hoc sensu tolerari posse hanc vocem, ut significantur alae quasi inviolatae, satisque firmatae. At quanto venustius, cumque praecedentibus convenientius, si unius literae mutatione legatur ἀκήρωτα. Κηρώ, *cera illino*: inde κηρωτός, *ceratus*; hinc ἀκήρωτος. Nam certe quamquam quis contendere velit, per ὠκύπτερα ἀκήρατα posse hic, ut dixi, commode intelligi alas inviolatas; haud dubie tamen ex praecedentibus, & tota antithesi, quam facit Menippus suas inter & Icarī alas, liquidum est, auctorem voluisse ἀκήρωτα. Quae emendatio nostra si probeatur ab eruditis, novo vocabulo lingua Graeca, ut nunc co-

gnita, locupletata est. Frustra namque in Graecarum dictio-
num Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaesieris. IENS. Ἀκήρωτα recte Ven.
utraque; reliquae omnes ἀκήρατα, mendose. SOLAN. Ἀκήρω-
τα optime Iens. coniecerat, & paruisse sic emendanti, etsi
vel in nulla ed. invenissem. Iam vero, quia I. & V. 2. ἀκήρωτα
habent, eo alacrius ita dedi: vulgatum enim prae illo nihili
est, neque Gronovius veram lectionem vidit, quae tamen in
ipsa, quam incusat, versione latebat. Quod autem Iens. addit,
frustra in Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaeri, ignoscat, si monuero,
apud Suidam inveniri, qui id verbis disertis ab ἀκήρατος di-
stinguit, dicens: ἀκήρατος ἀφθαρτος — ἀκήρωτος δὲ ὁ δίχα
κηροῦ. Vid. illum v. Ἀκήν. Nec iam dubitabis, quin vox sit
proba. REITZ.

Pag. 6. l. 3. Δίεيمي) Mirabar, nullam edd. διέξιμι habere,
quod Nostro usitatus. Sed alterum eodem redire, nemo igno-
rat. REITZ.

ead. l. 4. Μετέωρος εἰμι) Confer supra ad Iov. Trag. cap.
4. REITZ.

ead. l. 6. Με περιίδης) Usus talium formularum in preci-
bus declaramus ad Φιλοπατρ. c. 3 pr. GESN.

ead. l. 7. Ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρτημένον) Const. Porphy. de
Leone Armenio l. 15: ὥς σκιά τῷ ἀνδριάντι εἶπετο ἀληθῶς
καὶ ὅλως ἥρτητο, καὶ ἐκρέματο ἐξ ὧτων, ὥσπερ τι κεραμοῦν ἀγ-
γεῖον τοῖς λόγοις τοῦ μοναχοῦ. Ita scripsisse existimo Libanium
Epist. 559, ubi de Rufino: οὗτος νῦν ἐκκρέμαται τῶν ἀγγείων
(leg. ὧτων) καὶ τὸν αὐτὸν ἰδοῖς ἂν νῦν μὲν γελῶντα, νῦν δὲ
κλαίοντα, πρὸς τὸν αἰὲ φοιτῶντα λόγον τὴν γνώμην τρεπόμε-
νον. I. I. WETST.

ead. l. 12. Πλούτους) Pluralis hic rarior aliquanto, Nostro
tamen haud infrequens. Vid. ad Hermot. c. 9. Adde Tox. c.
45; & Diod. Sic. I, cap. 71, καὶ μεγίστους πλούτους ἔσχον.
REITZ.

ead. l. 13. Καταφρονήσας — ἐπειρώμην) Verba haec Menip-
pi non assecuti sunt Erasmus & Salmuriensis interpres, cum
καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν
τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀνακύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ
πᾶν ἀναβλέπειν ἐπειρώμην, interpretantur: Contentis his atque
horum studio, adiecitque animo ad ea, quae sunt vere bona, hinc emi-
care, & ad universi naturam suspicere sum conatus. Ἀσχολίαν τῶν
ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, non est adiecit animo ad ea, quae
sunt vere bona; sed haec significant cum praecedentibus καὶ τὴν
περὶ ταῦτα σπουδὴν, & earum rerum studium abstractionem a veris

bonis esse ratus, sursum oculos tollere, & universum respicere studui.
 Ἀσυχολία saepe est impedimentum, quo aliquis avocatur & abducitur a negotio & re quadam. GRAEV.

ead. l. 14. Σπουδαίων) Forſan *χυδαίων*. GUYET. Quid Guyetus ſibi velit, *χυδαίων* *futilium* corrigens, non intelligo: nam cum paulo ante de futilibus dixerit Lucianus, iam ſermonem ad oppoſita convertit, adeoque iam *uiliſia*, non *futilia* quaerit; quare vulgata ſeſe omnino recte habet. Neque quemquam credo dubitaturum, *σπουδαίος* non ſolum de homine dici, uti ap. Iſocr. Or. ad Demon. pr. τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν: ſed & de rebus *bonis*, & *magni momenti*, i. e. cura noſtra dignis; alioquin aſſerrem illud Herodiani V, 4, 15, *ἐκατοντάρχων — ἐπὶ τινὰ σπουδαία πεμφθέντων*. Rurſus Iſocr. *ead.* Or. ad Dem. duab. pag. poſt pr. ἡ δὲ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὖξεσθαι πέφυκε. Ut ſexcenta alia exempla omittam. REITZ.

Pag. 7. l. 6. Ὡς ἔτυχε) Sine ordine, temere. Vid. Bud. Comm. L. G. p. 471. REITZ.

Pag. 8. l. 2. Συνθροπότητι) Solemne fuiſſe hypocritis triſte ac ſeverum tueri, eodemque nomine non ſemel ab Luciano exagitari philoſophos, vid. ſi lubet, I. Elſner. Obſervatt. ad Ev. Matth. VI, 16, ubi hoc aliaque Luciani advocat. REITZ.

ead. l. 4. Τ. φαγόραι) Hom. Od. A, 385. SOLAN.

ead. l. 8. Μετεωρολόσχης) Ariſtoph. in Nubibus paſſim Socratem hoc nomine traducit; ut *μετεώρων* ſpeculatorem ac nugatorem, v. 225 eum dicentem inducit, *ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον* & paulo poſt, *Ἐξεῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πρᾶγματα* &c. 359, *μετεωροſοφιστῶν* ſummm. At 332, *μετεωροφέναντας* eius ſectatores vocat. Vocabulo vero *μετεωρολόσχης* utitur Scholiaſt. eiufdem ad v. 330. REITZ.

Pag. 9. l. 5. Τὰ αὐτὰ) Xenoph. Ἀπομν. I, pag. 413, 35, οὗ ταυτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. Utitur eodem argumento & Laetantius III, 28. (Qui quoniam ratio illis non quadrabat, per ignorantiam rerum divinarum, tam varii, tam incerti fuerunt, ſibiſque ſaepe contraria diſſerentes, ut quid ſentirent, quid vellent, ſatis ſtatuerere ac diiudicare non poſſis. SOLAN.

ead. l. 9. Χαμαὶ ἐρχομένων) Hom. Il. E, 442. Adde ſupra Hermor. c. 5. SOLAN. Geſnerus *ἐρπομένων* legit. Sed vid. Ad-denda. REITZ.

ead. l. 16. Στάδιον) Quia Latinis *ſtadium*, an ὅποσα στάδια quaefivit Solanus? cum τὸ στάδιον uſitatum, ut ap. Aelian. X, 4 &c. Herodot. L. 2, p. 167, alioſque ſaepe. Sed Graecis &

ὁ στάδιος dici, nisi satis notum, vid. Evang. Luc. XXIV, 13, Ioan. VI, 19, & passim. Item Thucyd. IV, c. 3, ἀπέχει γὰρ σταδίου — τετρακοσίου. Nostrium supra 1 Ver. Hist. c. 3 pr. σταδίου τρεῖς. Et 31 f. στάδιοι διακόσιοι &c. REITZ.

Pag. 10. l. 11. Μύδρον) Vide Plurarch. 295, 1, & 1639, 2. Anaxagoras ita sentiebat. Vide etiam, si lubet, Diog. Laërt. p. 35 A. SOLAN.

ead. l. 13. Τοῦ ἡλίου) Vulg. καὶ τοῦ ἡλίου. Sed rectius abest καὶ a Mf. Reg. 2955. & ed. Flor.

ead. l. 15. Τὸ ποτὸν) Conf. supra Gall. c. 12. Codicis autem L. lectio ἐξ ἴσου non displicet: sed quia vulgata haud inepta, nihil muto. REITZ.

Pag. 11. l. 1. Ἐν γειτόνων) Intellige οἰκοῖς. GUYET. Adscripserat margini Basf. vir quidam doctus ἐκ γειτόνων, male. Conf. cap. 16. Et Bis Accus. c. 10 pr. & 31 f. Recte cepit ellipsin Guyet. & eodem redit, χώραν οἴκων, aut simile quid intelligas. Ita ἐς Κλοπιδῶν vidimus supra in Asini pr. ad verba ἐς τὰ Ὑπατα. Atque alibi ex Homer. Il. Z, 47, ἐν Ἀφνειῷ πατρὶς. Quod hic eo repetimus, ne quis tironum hinc inferat, ἐν vel eis hic genitivum regere. REITZ.

ead. l. 4. Οἱ δὲ καὶ τὴν δημιουργὸν αὐτοῦ) Ὅρα τὴν τοῦ Λουμανοῦ ἀθεότητα, annotat Schol. Mf. Reg. 2954.

in Schol. col. 2. l. 5. Ἐπὶ στάσιν) Ἐπίστασιν inde fecerat Solan. Non obsecundavi, quia non addidit unde habeat, & quia non capio. Si eis addidisset, crederem. Immo eis ἐπίστασιν legendum arbitror, ac tum Scholiastae mens plana. REITZ.

Pag. 12. l. 5. Καὶ τῶν ὡς περὶ ἐνδὲς αὐτῶν διαλεγομένων κατεγίγνωσκον) Interpres: eos damnantes, qui de hoc veluti uno quopiam disputarent. Αὐτῶν delendum videtur, si Graece locutus est Lucianus, uti semper accurate & emendate locutus est. In Mf. est αὐτόν: quod nec ipsum hic locum habere potest. GRAEV. Apparet prorsus, Erasmus, quem sequitur Benedictus, legisse αὐτοῦ, quod omnino requiritur. GRON.

ibid. Αὐτοῦ) Quando virorum doctorum coniectura vel uno librorum testimonio firmatur, id saepe indicium veritatis est; maxime hic: quare cum Gronov. recte sensisse animadverterem, non dubitavi, aliis testibus accedentibus, ita emendare vulgatum αὐτῶν. Quid enim prodesset veram lectionem invenire, & falsam interim semper retinere? REITZ.

ead. l. 6. Πόλεμον) De hoc fusius ad Συγγρ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅπου) Pro cum, quandoquidem, Nostro maxime familiare. Vid. Solan. ad Amor. c. 20 f. Tim. § 2. Deor. Dial.

XVIII, 2. Infra Bis Accus. c. 20. Adde Herodian. II, 10, 13. Ut alios omitam. Et sic Latini, *ubi pro quandoquidem*. Horat. 2 Od. XIII, 33: *Quid mirum? UBI illis carminibus stupens demittit atras bellua centiceps aures*. Et ap. Terent. crebro. REITZ. *ead.* l. 9. Κυνῶν) Socrates; vide B. πρ. c. 16, & quae ibi annotata sunt. SOLAN.

ibid. Ἐπιδεικνύτο) Conf. Vit. Auct. c. 16. REITZ.

Pag. 13. l. 5. Οἱ τῆς συμπάσης) Sic optime L. & B. 2. In reliquis οἱ prave legitur. SOLAN.

ead. l. 7. Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορίμασι εἰκόντας &c.) Sic etiam infra πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν μὴδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόριμα σιωπῇ παραφεροίμην. In quo genere loquendi durum mihi videtur, quod κωμικὸν dixerit, non vero τραγικόν. Nam δορυφόροι sunt Regum, Dynastarum, & Tyrannorum, qui in scenam tragicam semper inducuntur, nunquam vero in comicam. Nam comoedia circa communem vitam civilem versatur, & cives Athenienses, aut aliunde mediocris fortunae viros libertos, servos, mulierculas inducit loquentes, & ideo Plautus in Amphytrione Mercurium sic inducit loquentem in prologo: *Nam me perpetuo facere, ut sit comoedia, Reges quo veniant & Dii, non par arbitror. Quid igitur? quoniam hic servos quoque partes habet, Faciam, ut commixta sit tragicomoedia*. Utitur igitur, vel potius abutitur comoediae nomine, & illud καταχρηστικῶς Latine sumit etiam pro tragoedia, in qua saepe inducebatur satellitium Regis vel Tyranni mutum, solo Rege loquente. Sic etiam nos vernacule dicimus, *je viens de la comédie*, licet tragoedia fuerit in scenam inducta. PALM. Bene monuit Hemsterh. in marg. adeundum L. Bos Obs. Crit. p. 67. Huius igitur verba subiungam: »Palmerius durum sibi videri ait, dixisse Lucianum κωμικόν, non vero τραγικόν, quia δορυφόροι sunt Regum, Tyrannorum &c. qui in scenam tragicam semper inducuntur, nunquam vero in comicam, & tandem censet, Lucianum hic potius καταχρηστικῶς comoediam pro tragoedia dixisse. At sciendum est, δορυφόρους non semper de Regum satellitibus dici, verum etiam saepe abusive de quibuscvis comitibus, qui alios comitantur: unde δορυφορεῖν simpliciter pro comitari. Exempla sunt apud Ael. Hist. An. aliosque. Unde etiam commode in comoedia δορυφορίματα dicuntur illae personae, quae alias personas comitantur, iisque adstant in scena, nihil loquentes, nihil agentes, quae alio nomine κωφὰ πρόσωπα, personae mutae vocantur. Et hasce intelligit auctor per κωμικὰ δορυφορίματα.

Optime ergo Scholiastes ad hunc locum. — Eleganter autem dicit Lucianus, philosophos quosdam assimilare Deos *personis mutis*, qui censent, Deos non curare res humanas, nihil in mundo agere, sed quietos se tenere, audientes & videntes omnia, quae ab hominibus peragantur. » Haec ille. Sed habuimus *κωμικὸν δορυφόρημα* etiam supra in Quom. Hist. c. 4, ibique ad Spanh. remissimus, qui ad Aristoph. Ran. 944 multis id agit. REITZ.

Pag. 14. l. 1. Ἡὕγενης) Alibi *εὐγένης* scribitur, ut Z. Tr. c. 26, quod & hic reponendum cenleo; nisi forsan apud Comicum ita exstiterit. SOLAN. Licet supra Iov. Conf. c. 26 m. aliter scribatur, hic tamen *Ἡὕγ.* servo, quia Homericum aequae ac *ὑψίστ.* V. Il. Σ, 318. REITZ.

ead. l. 5. Ἐτερος δέ με θυμὸς) Homer. Od. I, 302. SOLAN.

ead. l. 11. Αἰσώπος) Hinc liquido patet, ignotam Luciano fabulam de aëriis Aesopi conditoribus, quam in eius vita a Planude conficta habemus: ea enim potius usus fuisset, quam istis. Fabula aquilae & scarabaei, quam tangit, adhuc exstat apud Aesopum nostrum secunda. Ubi autem camelus coelum ipsum petat, nulla hodie apud Aesopum, qui circumfertur, exstat; sed tum ex hoc Luciani loco, tum ex Avieno & Babria exstiterisse satis constat. Vid. Avieni Fab. 8. Babriae 34. Adde & Scholiastae testimonium eandem laudantis. SOLAN. Appinxerat orae Hemsterh. videndum Aristophan. Pac. 128, & Kusteri not. Mf. Apud Aristoph. quidem lego fabulam Aesopi de cantharo in coelum volante; sed notas illas Kusteri non possideo, (licet nonnullas Solanus notis suis inseruerit, Kusteri nomine addito) nec alia de meo addere in re haud magni momenti, & linguam non spectante, volo. REITZ.

ibid. Κανθάρις ἐνίοτε) Illam de scarabaeo, aquilae ova e Iovis gremio excuriente, fabellam inter antiquissimas Aesopicasque vere referendam, patet ex Aristoph. *Eip.* v. 128 seqq. ubi Taygaeus eo vestitus inducitur. De camelo quod mentionem facit, est forte illa, ubi cornua sibi petenti aures etiam admittit Iuppiter. GESN.

in Schol. col. 1. l. 4. Κάκιστον ἄθρον στόμα) I. I. Wetstein recte coniicit emendandum *κακίστου &c.* REITZ.

ibid. col. 2. l. 5. Τὸν Tὸν Cod. V. male, ait Solanus. Nescio quare. Nam non solum communis generis est *κάμηλος* sed in Aphthonii fab. 15, in qua haec ipsa est narratiuncula de camelo Iovem precante, ut sibi cornua largiatur, *τῆς καμήλου, & ἡ κάμηλος προσελθούσα* legitur. Immo feminino genere vel fre-

quentius effertur, quam masculino; quia feminis plerumque utuntur ob lac. Ita κύων licet communis sit generis, tamen fere perpetuo legas αἱ κύνες ap. Xenoph. aliosque; quia feminae in venatu potiores habitae. REITZ. Dixi, me nescire, cur Solan. τὴν κάμηλον improbet; iam video, eum id recte quidem improbasse propter sequens διαλεγόμενον: sed tum temporis credebam, Cod. qui τὴν exhibet, etiam διαλεγόμενῃν certe habere. IDEM in Addend. & Corrig.

Pag. 15. L. 8. Ὑπηρετῶν) Etsi vulgata tolerabilis, tanta tamen veri (specie se mihi commendat coniectura Pelleti, ὑπερέττων *subremigans* exhibentis, ut doleam a Codd. non confirmari. Nam nihil hic aptius, quam *remigium* manuum, uti *remigium alarum*. Sed non laboro novandi prurigine. REITZ.

ead. l. 9. Χαμαιπετῶς) Vid. supra Ἑρμοῦ. c. 5 A. SOLAN.

ead. l. 13. Κατεπτῶμαι) Ed. Basil. κατεπτῶμην. Infra (cap. 13, vers. fin.) καταπτῶμαι. Et c. 19 f. ἀνεπτῶμην. Sed legendum videtur κατεπτῶμην a κατάπτωμαι, & infra ἀνεπτῶμην ab ἀνάπτωμαι, unde ἀνάπτωτο apud Plat. legitur. Πέτομαι, πτόμαι, ἀνάπτωμαι, κατάπτωμαι &c. GUYET. Κατεπτῶμην) Sed & κατεπτῶμην. Vid. quae noto ad c. 13. Hic servavi vulgatum, & illic, etsi diverse scriptum; quia nescio, quid Lucianus praeulerit, an utrumque usurparit. REITZ.

Pag. 16. l. 4. Ἐπισιτισάμενος) Verte batur cibo *pastus*. Recte emendavit Gefnerus *viatico sumto*. Vid. de hoc verbo, in quo saepiuscule aberrarunt interpretes, ad Dial. proxime praemissum Galli c. 16. REITZ.

ead. l. 8. Πάμπολου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Vertit Erasmus, *plurimum nubium emensus*. Sed ἀποσπᾶν est avellere, avertere. Forte legendum ἀναπτὰς, hoc est, quod volebat Erasmus, *cum supra plures nubes evolassent*. Inferius in hoc catalogo: διασείσας ἑμαυτὸν ἀνεπτῶμην δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς, *me ipsum movens evolavi ad Iovis Aegiochi domum*. GRAEV. Quomodo aut hae voces Latine reddi possint *plurimum nubium emensus*, aut si possent, quid huc facerent, nullus unquam potui capere. Itaque putavi fabulatorem innuere, *cum plurimum e nubibus astraxissem*, atque nimia uviditate gravarer. GRON. Πάμπολου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Hanc lectionem satis tuetur ipse Lucianus, apud quem in Dearum iudicio XX, c. 5, Mercurius, Ἀλλὰ μετὰξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Ad eum locum Graevius hunc ex Icaromenippo, & alium ex Dialog. Marin. XX Thetidis & Doridis c. 1, opportune affert, ubi dicitur, Ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπά-

σσειν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλατταν. Est ergo, ut ex his verbis liquet, ellipsis τοῦ ἀπὸ, in Icaromenippo, πάμπλου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, & in Dearum iudicio πολὺ ἀπεσπασάμεν τῶν ἀστέρων, pro ἀπὸ τῶν νεφῶν, & ἀπὸ τῶν ἀστέρων. Integram iterum hanc dictionem eodem sensu habet Noster in de Domino c. 12, καὶ περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Ceterum non recte cepit hanc locutionem interpretes, vertendo hic in Icaromenippo πάμπλου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, plurimum nubium emensus, cum debuerit, plurimum spatii praeter, sive ultra nubes emensus; vel, longo intervallo nubibus post se relictis; vel, cum iam plurimum a nubibus recesseram. Iam enim haud dubie superaverat nubes Menippus, quippe qui iam ad Lunam ipsam pervenerat. Ita enim capiendam hanc locutionem, patet ex adductis locis, ubi πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι est omnino, iam multum a terra recessisse, terram post se longo intervallo reliquisse. Sed & locus in Dearum iudicio male vulgo dispungitur, ἤδη πολὺ προϊόντες, ἀπεσπασάμεν τῶν ἀστέρων. Delendum istud comma: πολὺ pertinet ad ἀπεσπασάμεν. Et hic quoque ἀποσπάσαι πολὺ τῶν ἀστέρων (pro ἀπὸ τῶν ἀστέρων) est, iam emensum esse astra (nam ea versio ibi tolerari potest) & longe ea esse praetergressum. Ita namque intelligendum esse, Mercurium cum Deabus iter per astra iam confecisse, liquet ex verbis continuo subsequenter, καὶ σχεδὸν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἔσμεν, & prope iam ad Phrygiam pervenimus. Sicut ergo ἀποσπασάσθαι, sive passive, sive active per ellipsin τοῦ σε, h. e. εἰαντὸν, usurpatur de itineribus; ita & abstracte sumit Cicero III de Or. 36: Repente te quasi quidam aestus ingenii tui procul a terra abripuit, atque in altum a conspectu paene omnium abstraxit. IENS.

ibid. Ἀποσπάσας) Vid. quae de hoc verbo, quod frustra suspectum fuit Sreph. in Thes. hac significatione notatu digna attulit Hemsterh. ad Deor. Dial. XX, (Vol. II, p. 305 sq. h. ed.) ubi Graevium notat eorum hic oblitum, quae supra rectius ad Deor. Dial. notarat. Optime rem hic tetigit Iensius, & versio Gesneri verum sensum Luciani est affecuta. Solan. adscripserat, conferendum infra Οἶκ. c. 12. Ibi similiter est, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Item Dial. Marin. XII. Et Ἐπισκ. cap. 21. REITZ.

ead. l. 13. τὴν τῶν ἵπποπόλων) Hic Dialogus est Homericus cento. τὴν τῶν ἵπποπόλων. Ex Iliad. v. BOURD. ἵπποπόλων) Ἀνὶ ἵπποπόλων legendum, ut αἰπόλων; Placet. GUYET. ἵπποπόλων Θρησκῶν) Ex Iliad. Γ, v. 4; non ἵπποπόλων, ut editur

vulgo, quibus hic nullus est locus. GRAEV. Prave antea hic in omnibus impr. legebatur ἱπποπόλων. Nos ex Homero, & Nostro ipso Συγγρ. c. 49, veram scripturam restituiamus. SOLAN. Hom. Il. N, 4: Νόσφιν ἱπποπόλων Ὀρηκῶν καθοράμενος αἶαν. Unde quantitatem penultimae in edd. male productam, facile correxi. Quod miror Bourdelotium non vidisse, qui tamen Homerum consuluit. REITZ.

ibid. Τὴν Ὀρηκῶν — τὴν Μυσῶν) Omisit αἶαν, sive γῆν, quod Homerus l. d. addit. Sed nihil hac ellipsi frequentius. Sic Long. Paft. L. 2, p. 63, (al. 47.) ἐλθόντες εἰς τὴν αὐτῶν. Adde Wess. ad Diod. Sic. II, 3, 6. Et L. Bos de Ellipsi. REITZ.

Pag 17. l. 12. Δόκει) Haud immerito *Fl.* contulit Noster. Nihil tamen mutavit; imperativus autem δόκει natus mihi videtur ex imperativis praemissis; forsan male: nam δοκῶ legendum arbitror, quod migravit in δοκεῖ, deinde in δόκει. Et Parisinae interpres Erasmus dedit *pufillam quandam terram mihi videre videbar*; unde coniicio, eum ἐδόκει legisse, quod aliquanto melius erat vulgato. Verum dum Gesner. servavit imperativum, comma in semicolon mutans, ego nihil quoque mutavi, qui sensum vulgatae facile quidem perspicio: neque imperativus ille est inusitatus, ut infra Parasit. c. 2 pr. αὐτὴν αἰτίαν εἶναι δόκει: & cap. 1, μὴ δόκει τοῦτο &c. alterum tamen praeferrem; nisi aliquantum me refrenaret illud ὥστε κατακύψας, quod postponitur, cum sic debuisset praemitti. Minus enim accurate narraret, qui visa prius enumeret, dein oculos se ad obiectum convertisse diceret. Sed si ὥστε pro *cum*, *quando*, accipias, recte postponitur κατακύψας, i. e. pufilla mihi apparebat terra, cum oculos demissem. Verum tum ὥς pro ὥστε legendum, quod similiter mutare nolim. Ideoque maneat vulgata, donec meliora inveniantur. REITZ. In *Baf.* 4. pro δόκει legitur ἐδόκου.

ead. l. 15. Ῥοδίων κολοσσόν) Altus erat LXX cubitis. Strabonis aetate fractis ex terrae motu genibus collapsum Rhodii ex causa quadam nondum restituerant, XIV, p. m. 449 B. Vide not. ad Συγγρ. c. 23, Ἰστ. α, c. 18, & Z. Tr. c. 11. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Πηλουσίῳ) Πόλει edita male. Πρὸς τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ C. Καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ V. Incipit autem novum Scholion ab ὁ δὲ — Φάρῳ, quod male continuo ductu editum. REITZ.

ibid. l. 5. Σταδιαῖος) Vid. Prideaux ex Iosepho hoc falsi argumentem, Hist. suae L. I, Partis II, ad ann. ante Chr. 284. SOLAN.

Pag. 18. l. 4. Ὑποστίλβων) Ἀποστίλβων O. & ed. *Fl. ut Δικ. c. 1.* Sed nihil muto. SOLAN. At seq. Dial. Bis Accus. c. 1, τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων. Et alibi non semel; unde conicias, & hic ita legendum. Sed minime fas est; nam de Oceano subtrato sermo est, qui cum inferne sursum remittere dicatur splendorem, optime ὑπὸ praefigitur. Interim philosophatur male, Oceanum esse id, quod resplendet: nam partes terrae solidas remittere lucem, dum aqua radios eius absorbet, rectius norunt hodierni philosophi. REITZ.

ead. l. 8. Οἱ πολέμουvτες, οἱ γεωργ.) Iam aliquando sine interposito καὶ haec eleganter ἀσυνδέτως enuntiat, ut μοx, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία. Et *Asin. cap. 16 med. Conf. 2 Ver. Hist. c. 35.* Adde *Eurip. Ἰκετ. 700 & 722.* Et *Long. Past. II, p. 32, (ed. Moll.)* qui etiam repetitum καὶ amans, interdum tamen, licet parcius, sic loquitur: ἐσκίπτων, ἐσύριπτον, ἦδον. Alia ex eodem dedimus ad *Ver. Hist. l. c.* Sed haec non magni sunt momenti. Alioqui plura congerere liceret, si ad ostentationem tantum haec componere velimus. REITZ.

ead. l. 9. Ὅποσα τρέφει ζεῖδωρος ἀρουρα) Passim *Homerus; BOURD. Homer. Od. Λ, 308.* SOLAN.

ead. l. 10. Τρέφει ζεῖδωρος ἀρουρα) Parodia Homerica. Frequentius est tamen apud *Homerum φέρει ζ. α.* ut *Od. 357.* SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ὡς ἀπὸ ρ' ὀρᾷσθαι μιλίων) *Iosephus ed. Ox. pag. 1205, 1,* lumen eius ad CCC stadia tantum penetrare dicit. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλ. καὶ Ὀλυμπ.) Cave hoc Scholiastae credas: ipsum adi *Lucianum Συγγρ. cap. 68.* SOLAN. Adleverat orae *Hemsterh. Vid. Fabric. ad S. Empir. p. 276 G.* REITZ.

Pag. 19. l. 10. Σοφὸς) Φυσικός, O. etiam hic habet. De *Empedocle* vid. *N. Δ. XX, & notas.* SOLAN.

ead. l. 15. Οὐτίς τοι δέξ.) *Homer. Odyss. Π, 187.* SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Οὗτος λέγεται) Corrupte. Lege οὗτος λέγεται οὕτως εἶναι ὁξυδερκής. SOLAN.

Pag. 20. l. 2. Φέρων ἐνέβαλον) Vide, quae de hac phrasi notavimus supra de *Merc. cond. c. 24.* Et potius, quae *Hemst. ad Dial. Mort. VI, § 3,* quae nondum legeram, cum illa notare; alioqui iam tum eo remissem lectorem. REITZ.

ead. l. 3. Ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ) Repertus est, qui serio assereret, de luna delapsum *Emped.* Vid. *Diogen. Laërt. p. 231 C.* SOLAN.

ead. l. 5. Ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας) Sic in Hercule Gallico. BOURD.

ead. l. 8. Καταπτῶμαι) Vid. supra ad pr. c. 11 monentem Guyetum, & suspicabere etiam hic *κατάπτωμαι* cum *I. le-*gendum. Sed quia & *πετάομαι* — ὦμαι pro *volare* aequè dicitur ac *πέτομαι*, numerum edd. potiozem sum secutus. Erunt, qui *πετῶμαι* & *πτῶμαι* poëticum potius dicant, & *πέτομαι* praeferant, ut eo facilius a *πετάω expando*, distinguatur; quibus non adversarer, si verum foret, solos poëtas τῷ *πετῶμαι* & *πετάομαι* uti. Apud eos certe frequentius, quam alios. Nec tamen alii abstinent, ut ex Diod. & Ael. de anim. probare possem, si tempus sineret. Aristot. *πετόμενοι* ait, non *πετῶμενοι*, de Animal. incessu cap. 10 pr. iterum f. & c. praeced. item *πέτεσθαι* ibid. ac *πέτανται*. Sed *πετῶμαι* in Novo Foedere non semel, ut Apocal. IV, 7, ἀετὼ πετωμένῳ & VIII, 13, ἀγγέλου πετωμένου &c. REITZ.

ead. l. 9. Καπνοδόχης) Καπνοδόχης Th. Mag. male. SOLAN.

ead. l. 14. Μὰ Δί') Legendum videtur, *οὐ μὰ Δί'*. GUYET. Iens. ad Abdic. cap. 2 sub *μὰ Δί'* saepe negationem intelligi, Bud. vero, *μὰ* per se negare, contendit. Quod si verum est, hic nihil opus erit addito *οὐ*. Atqui & nos ad Gall. c. 11 (ubi exemplis, in quibus *μὰ* affirmat, addere potuissim eiufdem Gall. cap. 29.) quoque generaliter idem affirmare visi sumus cum Berglero ad Alciph. Verum ita tamen id intelligi velim, ut *μὰ* neget praemissa interrogatione vel oratione negante, vel subsequente; & sic *οὐ* ex praemissis recte intelligitur, interdum de novo additur, *οὐ μὰ Δί'* iungendo; ut sedulo multisque contra Budaeum observat Devarius de part. p. 261 ad 269; quem ideo hic citasse non piget, quia diligentius in ea particula versatus est, quam in aliis. Nondum tamen cum Guyeto *οὐ* infero, etsi *οὐ* in interrogatione non praemittitur, quia ex oppositione sequente *ἢν μὴ* patet, sensu negandi interpretandum esse. Veluti immo apud Terent. crebro tacite negat, sive ironice affirmat, ut: *ubi (est) domi ne?* IMMO apud libertum Discum. Eun. III, 5, 60. REITZ.

ibid. Τὴν ἀχλὺν) Serv. ad finem 2 Aeneid. v. 604, de hac nebula. Aeschylus Sept. adv. Theb. p. 80. Apul. lib. 1 Flor. (locus est Il. E, 127.) BOURD.

Pag. 21. l. 2. Δέησι) Eodem redibit, utrum Florentinae *δέησει* malis, idque pro tertia futuri a *δεῖ* habeas, vel pro secunda fut. a *δέομαι* utrum *δέησι* retineas. Supra de Salt. cap. 3 pr. τῆς ἀπολογίας σοι δέησι. Infra Dial. Mer. 2 a.

m. οὐδὲν δέησει. Sed Tim. c. 48, οὐδὲν δέησῃ τῶν — λόγων. Conf. ad Imag. c. 5. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ τοῦτό ἐστιν) Forſan καὶ τούτῳ. GUYET. Non reicerem τούτῳ, ſi in libris eſſet. Iam vero nihil muto, exponens τοῦτο per διὰ τοῦτο, prorſus ita, ut eſt in 2 Ver. Hiſt. c. 19, εἰς τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι. Alciph. III, pag. 392, τὸ χρυσιὸν ἀποδρῦπτεσθαι, propter aurum lancinari, ubi tamen Bergl. διὰ malit infernum, quia, quod verum eſt, duriuscule procedit oratio. In hoc Luciani autem nihil aſperitatis, ſi omittatur. Et ſaepe in aliis phraſibus omittitur. Diod. Sic. L. II, c. 55, 68, καταπλαγέντες τὸ μῆκος τοῦ πελάγους. Eurip. Androm. v. 211, — ταῦτά σοι ἔχθρι πρός, ob haec te odit maritus. Ibid. 217, Ἐκτείνας ἂν τὰς; an propter ea interficeres? Sic enim vertendum, non ut vulgo factum, an occideres iſtas? Confer mox cap. 25, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. Alia ſimilia vid. ap. L. Bos de Ellipſi, p. 266 ed. Franek. REITZ.

Pag. 22. l. 7. Τοὺς κανόνας ἀπειθύνοντας) Verbum eſt translatum a τεκτονικά ad ſcholam Stoicorum. De hoc verbo Theod. Marſil. ad Perf. BOURD.

ead. l. 15. Πτολεμαῖον) Evergetem intelligit, quamquam is palam amorem profeſſus ſororem duxit uxorem. Vid. Herodian. I. SOLAN.

ead. l. 16. Λυσιμάχῳ) Filium pater, ſive quod ſibi inſidias ab eo fieri comperiſſet, ſeu inſita crudelitate percitus, necavit. Tangi hanc tragoediam a Noſtro olim credebam? Ὅρχ. c. 58, nominato illic genere Antipatro pro filio Agathocle. Sed quoniam Agathoclem filium Lyſimachus novercae amoris inſimularum interemiſſe traditur, hoc nunc potius ſequor; deque Agathocle hic ſermonem eſſe, non de Antipatro, comperio. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Αὐτὸν) Corrupte. Lege αὐτῷ, vel αὐτῆς. SOLAN.

Pag. 23. l. 1. Στρατονίκη) Peſſime hic, & Διαβ. c. 14, tum veritati rei geſtae, tum perſonae Antiochi conſulit Lucianus. Quid enim a perſona iuvenis illius longius abſuit, quam nutus illi Ovidii diſcipulo convenientes, non ei, qui valetudine ex amore celato contracta, vitae diſcrimen ſummum adiit, periturus haud dubie, ni Medici callida ſollertia rem perveſtigatam in lucem edidiſſet? Neque hoc ignorabat Lucianus, qui alibi hiſtoriam illam fuſe narrat. Niſi forte haec a iuniorē Luciano ſcripta putes. Vide, quae alia occasione de incuria ſcriptorum varia, rem eandem narrantium, a me ob-

fervata sunt ad *Ἀναβ.* cap. 36. De quodam dictum memini; tantam eius esse urbanitatem, ut bis eandem fabulam eodem modo narrare non potis esset. SOLAN.

ibid. Τῇ μητρὶ.) In multis Codd. τῇ μητρὶ, mendose. Historia narratur infra de Dea Syr. c. 17, de Imag. & Conscrib. Hist. Galen. lib. de praecognit. Plut. Iulian. Imper. Val. Max. Similem refert Aristaenet. Epist. 13, l. 1. BOURD.

ead. l. 2. Ἀλέξανδρον) Polyisperchontis, ut videtur, filius, qui a satellitibus trucidatus, cuiusque uxor Cratesipolis imperium fortiter tenuit. Ad Diodor. XIX amandor. SOLAN. Fuit Alexander Pheraeus Thessalorum tyrannus, ab uxore Thebe interfectus, Iasonis ex fratre nepos & gener. Plut. Pelopida extr. p. 297 — 8: πρῶτον τύραννον ὑπὸ γυναῖκος ἰδίας ἀπολέσθαι. Alexander vero Polyisperch. non in Thessalia, sed Peloponnefo regnavit. I. I. WETST.

ead. l. 3. Καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα — καὶ Ἀττάλῳ &c.) Vellem nos docuisset Lucianus, qui fuerit ille Antigonus, qui nurum suam adulterio polluit, & Attalus ille a filio veneno sublati. Nam cum fuerint plures Antigoni, & plures Attali, dubium est, de quibus loquatur noster auctor. Nullus enim, quod sciam, eorum, qui exstant, historicorum, ea facinora notavit. De Antigono certe Coclite egregia inter patrem & filium usque ad mortem concordia vetat nos intelligere. Tum Philam Antipatri iam provectam aetate duxerat, & ideo adulterii minus suspectam: Deidamiam vero, quam duxit Molossidis regis filiam, nunquam Antigonus vidit, eam enim Demetrius Athenis reliquerat, quando in Asiam patri laturus auxilium ivit. De Antigono Gonata dicta crederem magis. Sed ea debent iis annumerari, de quibus tacet historia. PALM. Plut. Demetrio p. 895 A. de Phila: ταύτην κομιδῇ νέον ὄντα τὸν Δημήτριον ἔπειθεν ὁ πατὴρ, οὐκ οὔσαν αὐτῷ καθ' ὅραν, ἀλλὰ προσβυτέραν λαβεῖν ἀπροθύμως δ' ἔχοντι &c. quod Luciano suspicionem praeberet potuit. Non obstat aetas; potuit enim Antiocho iam cognita fuisse, cum esset iunior: & quae Demetrio provectae aetatis erat, poterat Antiocho iuvenula videri. I. I. WETST.

ead. l. 4. Ἀττάλῳ) Philadelphum tangere videtur, qui a fororis filio, non a suo, veneno necatus est. Strab. XIII. Appian. SOLAN. Καὶ Ἀττάλῳ) Τῷ Φιλαδέλφῳ. Schol. Ms. Reg. 2955.

ead. l. 5. Ἀρσάκην) Quē Arfacem, aut a quo haec tradita afferat, nescio. SOLAN.

ibid. Γύναιον) Uxorem, an pellicem? GUYET.

ead. l. 7. Σπαρτίνος) Hic mihi prorsus ignotus. SOLAN.

Pag. 24. l. 1. Ἐφιδόωρον) Haec iam aevi recentioris, quod mille illae indicant drachmae; stipendium enim notant philosophis ab Antonino assignatum. Vid. Eύν. cap. 3, & Notas. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀγαθοκλέα) Diverfus hic videtur ab eiusdem nominis duobus, tribusve a Nostro memoratis. Certe Peripateticus ille dicitur, qui memoratur Δημων. c. 29 SOLAN.

ead. l. 4. Κλεινίαν) Ignotus hic mihi, uti & sequens *Herophilus*. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπαιτῶντας) Forſan ἀπαιτῶντας, aut ἐπαιτῶντας. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ τὴν τυχοῦσαν) Sic ſupra Eun. cap. 11, οὐ τὴν τυχοῦσαν διατριβήν. Et Piſc. cap. 17, οὐ τοῖς τυχοῖσι θηρίοις, ubi & alia addidimus. Addi etiam poſſet Alciph. III, Epist. 59, οὐχ ὁ τυχὼν, non vulgaris aliquis. Sed pluribus nihil eſt opus. REITZ.

ead. l. 16. Οὐ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι) Erasmus, ubi erant convivia: cum ſit, alibi erant convivia. Sic Ariſtoteles in Oeconomico quater uſus eſt οὐ pro alibi. GRAEV.

ibid. Εἰλαπίναι) Homer. II. Σ, 94. SOLAN.

Pag. 25. l. 2. Ἐν γειτόνων) Hoc verum eſſe, vid. ſupra c. 8 pr. REITZ.

ead. l. 8. Ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο) Vide Γυμν. cap. 38 &c. & Δημων. c. 46. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Τῶν Γετῶν) Hi ab aliis Daci vocantur. Vide Xiphilinum in Traiano. CLER.

ibid. col. 2. l. 8. Καταδουλοῖς) Corruptum hoc eſſe, adſcripſit Solanus. Non vero quomodo ſanandum. Neque ego quidquam divinando aſſequor; ita alienum hic eſt hoc verbum. REITZ.

Pag. 26. l. 11. Ἀχρὶς ἂν) Th. Mag. Thucydidem ſemper ἀχρὶ, non ἀχρὶς dicere notat. Improbatur ἀχρὶς pro donec etiam Phrynich. Sed vid. quae contra illum notamus ad Tox. c. 13. Et anne mox ἐπάρδοντες pro ἀπ. legendum? REITZ.

ead. l. 12. Τῆς σκληνῆς) Intellige τοῦ βίου. GUYET.

in Schol. l. 1. Γέλοιος) Confer ſupra de hac differentia, ad Iov. Trag. cap. 33. Videretur autem Schol. hic in Luciano γέλοιος pro παγγέλοιος leviſſe, feſtinanſine an revera, nescio. Sed παγγέλοιος melius. REITZ.

Pag. 27. l. 4. Οἰνόνην) Ad Marathonem urbs. Meurf. SOLAN.
Lucian. Vol. VII. B b

ead. l. 5. Ἡ Ἀχαιοὶ πλήθρα κακῆσθαι) Puerilem fane plāgam merentur interpretes, licet viri doctissimi, tamen teterime in omnibus edd. hic de Acarnania somniantes: tanquam Acharnae, regio Attices, adeo carbonibus suis sit obscura, ut debuerit ab illis ignorari. GRON. Vide Meurf. de Pop. Att. Adde Palmerio Thucyd. IV, 56. V. etiam Gronf. not. SOLAN.

ead. l. 12. Εἴτα τὴν Κυνοσουρίαν &c.) Prima verba interpretatur Erasmus supine & aliud agens, vel ut iam dixi, adhuc iuuenis & nondum ad culmen eruditionis evectus, ad quod postea pervenit. Nam in proclivi erat emendare & legere Κυνοσουρίαν, quae fuit regio inter Argivos & Laconas semper controversa. Thucyd. L. V: καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι ἠέξιον δι-
κῆς ἐπιτροπὴν σοφίαι γενέσθαι, ἢ ἐς πόλιν τινα, ἢ ἐς ἰδιώτην περὶ
τῆς Κυνοουρίας γῆς, ἥς αἰεὶ περὶ διαφέρονται μεθορίας οὐσῆς. De
ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus & Laconum
cecidit, historia nota est ex Strabone lib. VIII, ex Herodoto
lib. I, Plutarcho in parallelis, & aliis. PALM. Κυνοουρίαν) Re-
cte emendasse Palmerium Κυνοουρίαν, affirmat Duker. ad Thu-
cyd. IV, 56. Et sic quoque emendandum esse Scholiasten Lu-
ciani, monet. Ipseque iam recte in Thucyd. Κυνοουρίαν edi-
cavit, cum alii haberent Κυνοουρίας, alii Κυνοσουρίας. Quare
& hic vulgatum eieci. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 9. Φακὸς) Φάκος editum erat, quod audacter ex Luciano mutavi. Alterum intactum relinquo, etsi alii φακὴ scribunt. Vid. Athen. IV, c. 15, non longe ab init. ubi φακῆν, sed paulo post ter, quater, φακῆν, satis inconstanter. Stephan. ubique φακῆ & φακῆν. Ego φακῆ ubique ex analogia mallet. Sed exhibeo ita, ut invenio. REITZ.

Pag. 28. l. 2. Μῆας ἡμέρας) Mantineensem pugnam innuit, de qua Thucyd. V, 40, & seqq. V. etiam Ἐπισκ. c. 24. SOLAN.

ead. l. 4. Ἄν ἐγέλων) Vertitur vulgo ridebam: mallem risissem. De indicativi hac potestate subiunctiva non semel antedictum. Vid. saltem notata ad Tox. c. 34. Et hic quidem tres ob causas: primo quia ἄν additur, tum quia optativus εἰ τινα ἴδοιμι praemittitur; denique quod mox adiungat, vix grandis magnitudine apparuisse totum Pangaeum cum ipsis metallis. Cum igitur vix hoc visu distinguere potuerit, qui annulos cuiusquam videre potuit? Immo εἰ τινα ἴδοιμι est, si quem videre potuissem. Adeoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidisse dici poterit, & sic etiam risisse, verbum non attigi. REITZ.

ead. l. 5. Πάγγαιον) V. Xenoph. p. 324, 41, ed. Steph. ubi prave legitur Παγκαίω. Eurip. PH. p. 477 C. & Clem. Alex.

p. m. ΥΙΙ C. ubi a Cadmo inventa ea metalla docet. SOLAN. *ibid.* Αὐτοῖς μετάλλοις) De σὺν hic rursus intelligendo si nondum satis monitum est, vid. Gall. cap. 26, & infra cap. 27. REITZ.

Pag. 29. l. 1. Ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἐφικ.) Scribe ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἐφίκεσαν. Nam μυρμηκία est ἡ μυρμηκῶν ὁπὴ, & μοχ ἀνεπτύμην δώματ' εἰς Ἀγίόχοιο Διός. GRAEV.

ead. l. 7. Διασεισας ἐμαυτὸν) Et pro concutere, agitare, & pro vexare usitatum esse si quis nescit, adeat Iac. Elsner. ad Evang. Luc. III, 14, ubi μηδένα διασεισῆτε hoc Luciani aliorumque exemplis illustratur. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνεπτύμην) Ἀνεπτύμην. Ἀνάπτομαι, ἀνεπτύμην, κατεπτύμην supra. GUYET. Confer supra notata ad cap. 13, & 11. REITZ.

ead. l. 9. Δώματα) Hesiod. 1 Oper. BOURD. Homer. Iliad. A, 222. SOLAN.

Pag. 30. l. 2. Φιλοσόφων) Lege omnino Plut. de Luna, 1696 & 1727. SOLAN.

ead. l. 4. Διχότομος ἢ ἀμφικυρτός) Verte, dividua, aut utrinque turgida, i. e. aequa portione divisa; aut maior dimidia, minor plena. SOLAN.

ead. l. 8. Φασί μοι) In Flor. Cod. φασί μου. Cetera HomERICA sunt. BOURD.

ead. l. 9. Παρὰ γὰρ ἡλίου) Παρὰ γοῦν ἡλίου. MARCIL.

ead. l. 11. Προαιρούμενοι) Et hoc deesse in O. sed admodum dubie, notarat Solanus. At cum necessario adsit in edd. nihil me movet ista suspicio. REITZ.

ead. l. 12. Λίθον) V. Xen. ed. Basf. 495 B. qui Anaxagorae tribuit; Orig. c. Celsum V, 238, 2; Diog. Laërt. pag. 35 A. Schol. Pind. ad Ol. I, p. m. 13 B. & Suid. SOLAN.

Pag. 31. l. 2. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς) An ἀπὸ τῆς σκηνῆς; post scenam. Placet. GUYET. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς) Sic Chrysostr. Ὁμ. κ'. Ἀντιοχ. καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἔδδκει βασιλεῖα βλέπειν, de Elia. SOLAN. Placet mirifice quantum ad sententiam, quod Erasmus dedit, in aperto: sed quomodo cum verbis Graecis, ut leguntur in libris, quos consulere potui, omnibus, conciliari possit, non apparet. Vellem legeretur ὑπὸ τῆς σκηνῆς. Dum illud ostendatur, sequi forte praestant verba, ut nunc habemus. Non vult revelare Luna vitam illorum, quam scenica sit, quam ficta, & intus turpis. GESN.

ead. l. 15. Ἐν περιπέτῳ) Adleverat orae ed. Graev. Hem.
B b 2

sterhusius, adeundum Ez. Spanh. ad Aristoph. *Ranas* v. 973. Ibi autem Aristoph. Ἐπυλλοῖς, καὶ περιπάτοις, καὶ τευτλοῖσι μικροῖς, *concisus disputationibus, & verbis minutis*. Ad quæ Spanh. „Περιπάτων voce infra quoque utitur v. 984, Οὐ σοὶ γὰρ ἔστι περίπατος κάλλιστα περί γε τούτου, *neque enim pulchra tibi est disputatio ea de re* „ Ubi Scholiastes: περίπατοι γε, διατριβαί. Lucianumque h. l. adducit. Unde quidem non conficitur, hicne cum O. & P. plurali num. hanc vocem legendam, an singulari, cum vulgata: sed singularis hic videtur aptior, quia, quando περίπατοι pro disputationibus ipsis usurpatur, figuratum est; hic vero locus ipse designatur, quia διατριβαί ἐν περιπάτῳ dicuntur, & Academia additur. REITZ.

ead. l. 16. Πρὸς αὐτῶν) Non opus esse παρ' legere cum O. sed vulgatam probam esse, vix testimoniis indiget: vide tamen sic πρὸς ἡμῶν Timon. c. 9 f. *ibid.* c. 5, 15, & 25. REITZ.

Pag. 32. l. 1. Ἔσται ταῦτα) Sic supra in Alex. seu Pseudom. cap. 22 f. ἔσται πάντα, ὅπόταν ἐθέλω εἶναι ἐγώ. Ubi vid. notata; quibus addere liceret non ita longe abeuntem Alciph. I, Ep. 32, μηδὲ κρείττερος εἶναι σοὶ τυχεῖν ἐραστοῦ. Ubi εἶναι pro fiat, coniungat, similiter positum: sed nihil adeo singulare hoc est, & est festinandum. REITZ.

ead. l. 3. Ἔρθα μὲν) Homer. Od. X, 98. SOLAN. Ἔρθα μὲν) Quia μὲν in Homeri l. d. est, servavi illud quidem; sed μοι, quod marg. Ald. exhibet, ad sensum in Luciano convenientius duco, si pro μὲν substituitur, non addatur, quod versus respueret. REITZ.

ead. l. 7. Ἐδόκει μοι ὥς εἶχον εὐδὺς εἰσὼ παρίεμαι) Benedictus, mihi, *ut habebam*, illico videbar ingressurus. Quanto rectius & elegantius Erasmus: *mihi visum est protinus ita, ut eram, introire*. Nouissima formula tam Graeca, quam Latina. GRON.

ead. l. 12. Ἐκοπτον — τὴν θύραν) In Act. Apost. XII, 13, est κρούειν τὴν θύραν. Sed utrumque dici docet I. Elsner. Observe. T. I, p. 411. Plura Graev. ad Soloecismum, haud ita longe a fin. ubi monet, veterum ianuas extrorsum versas, & exeuntem aequè pulsasse fores, atque intrantem. Vid. interim Spanh. ad Aristoph. Plut. 1098, ubi κόπτων τὴν θύραν quoque occurrens ita exponit: „Eumoeis Mf. in Dictionibus Atticis: Κόπτει τὴν θύραν, ἔξωθεν ὦφει δὲ ὁ ἐνδoθεν, Ἄττικῶς. κροτεῖ δὲ Ἑλληνικῶς. Sic Aristoph. Acharn. 401, κόψω τὴν θύραν. In Concion. vero 982, κρούσης τὴν θύραν, *pulsabis ianuam.*“ REITZ.

ead. l. 16. Ἀμα) Mèn hic male esse in ed. Par. notat Solan;

falso. Nam & haec ἄμα cum cert. habet, aequè ac O. REITZ.

Pag. 33. l. 1. Ὑπετάραττε — τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους) Vide ineptias interpretum, haec verba, ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας· καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξασθαι πρᾶσεδῶκαν, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους, sic vertentium: Nonnihilenim ipsos turbabat novus & inopinatus adventus meus, & quod nunquam futurum exspectabant, ut omnes homines ad eundem morem alati venirent. In qua versione nihil sani. Nescierunt, ὅσον οὐδέπω, & ὅσον οὐπω, eleganti idiotismo Graecis significare iam iam, paulo post, quod dudum observavit magnus Budaeus. Verte: Turbabat enim eos nonnihil necopinatus meus adventus, & quod statim vel mox omnes homines ad eundem modum alatos adventuros putarent. GRAEV.

ead. l. 2. Ὅσον οὐδέπω) Vid. supra 1 Ver. Hist. c. 8 f. Item de Merc. cond. c. 31. REITZ.

ead. l. 4. Τιτανῶδες) Titanicum torvum vocant ac tettricum, ac cuiusmodi feruntur fuisse veteres illi Titanes. Idem in Timon. COGN.

ead. l. 5. Εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν) Nihil novi est, praepositionem oppositam addi verbis compositis; ramen interdum notandum, quia nonnullis alibi suspecta fuit locutio, ut supra quoque notavi ad Quom. Hist. c. 42. Adde hic Hippocr. S. VI, de Artic. p. m. 93, ὡς ὅτε εἰσω ἐξέπιπτεν, cum (caput ossis) intro excidit, i. e. luxatum est. Adde 1 Ver. Hist. cap. 26, εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ. Sed obvia haec ὅσα κόνις. REITZ.

ead. l. 6. Τίς πόθεν &c.) Homer. Odysl. A, 170 &c. SOLAN.

ead. l. 7. Μικροῦ) Pro μικροῦ δεῖν. Sic fere Aesop. Fab. V, ὡς μικροῦ καὶ ἀποθανεῖν. REITZ.

ibid. Ἐξέθανον) Conf. supra Quom. Hist. c. 20. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐμβρονητός) Ἐμβρόντητος, καὶ ἔμβεβροντημέτοι, a Graecis κυρίως appellantur, quorum mens aut iclu fulminis, aut incredibili eius pavore obstupescit: utrumque vocabulum per metaphoram ad alia transfertur. Stupidum atque animi impotentem plerumque significat. Moscop. καὶ ὁ ἔμβεβροντημένος ὁ ἔξω φρενῶν. Demosth. de Coron. ἐμβρόντηται, εἴτα νῦν λέγεις; Hos Latini attonitos dicunt. Cels. Attonitos quoque raro videmus, quorum & corpus & mens stupet. Fit interdum iclu fulminis, interdum morbo; ἀποπληξίαν Graeci vocant. Ovid. Trist. I: Non aliter stupui, quam qui Iovis ignibus iclus Vivit, & est vitae nescius ipse suae. Xenoph. Ἀναβασ. γ, & Ἑλλην. δ. usus est his dictionibus. COGN.

Pag. 34. l. 3. ὧτου — Ἐφιάλτου &c.) Homer. X. Odyss. A, 307, & seqq. SOLAN.

in Schol. col. 1 l. 21. Δημῶ —) Sic scriptum est in Codice Mf. An hic autem intelligatur Δημοσθένης Thrax, Grammaticus, de quo Suidas, an alius, iuxta cum ignarissimis novi. CLER. In Coll. G. de eo nihil est. SOLAN.

Pag. 35. l. 3. Ὑμῶν) Lege ἡμῶν) narrantur enim haec, non dicuntur. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπὸ Φειδίου) De Phidiae posteris quaerit, ut cui ob statuum tantum debeat: quibus etiam ideo sacerdotium attributum est; de quo vide Pausan. El. p. 161, 35. SOLAN.

ibid. τὰ Διόστια) Conf. supra Tim. cap. 7, ibique notata ab Solano & ab Hemsterhusio. REITZ.

ead. l. 7. τὸ Ὀλύμπιον) Νᾶν scilicet. GUYET. Aegre τὰς potest intelligi, nisi τὸν Ὀλύμπιον legas. Sed τὸ bene habet, si τερὸν, vel τέμενος, vel simile quoddam neutrius generis nomen intelligas. Et amant nomina facellorum neutrum genus, ut τὸ Ἀνουβεΐδιον, Anubis templum, τὸ Ἀνάκλειον, Castoris & Pollucis; de quo vid. Hemsterh. ad Timon. c. 10. REITZ.

ibid. Ὀλύμπιον) Consule de hisce Meurs. Athen. Att. I, 60 &c. (AG. IV, 849.) Marm. Ox. 118, & Phin. XXXVI, 6. Aequo autem scribitur Ὀλύμπιον & Ὀλυμπιον. A Perseo inchoatum. Liv. XL, 20. SOLAN.

ead. l. 8. Δωδώνη) Neque quando hoc factum sit, ego novi. SOLAN.

ead. l. 12. Παίσεις ἔχων) Παίσεις ἐκὼν inveniebam in P. quod Solanus non animadverterat. Sed, ἔχων rectius alias habere, cum Scholiaste videns, id omnino recepit. Est enim ἔχων pleonasm. verus. Vid. omnino notata supra ad Asin. c. 20; quae etsi vulgaria, tamen maxime faciunt ad lectionem vulgatam stabiliendam; quae cum sic bene habeat, plura non addam. Nam πλεονάζει τὸ ἔχειν etiam in aliis locutionibus, veluti apud Alciphro. I, Epist. 1 f. ἀπηνεγκάμεθα γαμυταῖς καὶ σπινδαίοις ὄγκον οὐκ ὀλίγον EXEIN τῶν λεπτομερῶν ἰχθύων. Noter Tox. c. 45, δὸς μοι τὴν θυγατέρα — γυναικα EXEIN. Hesiod. Ἔργ. V. 42, Κρυφάντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Si tamen plures edd. aut Codd. ἐκὼν haberent, suspensio pede irem in mutando; nam & sic in Liban. sine varietate, Epist. XIV, p. 4, παίσεις ἐκὼν, fronte ludis. REITZ.

ead. l. 13. Φιλόκαινον) Schol. Coll. & Fl. ed. uti sententia necessario postulat. Exulare itaque iussimus vulgatum φιλόκαινον. SOLAN. Nescio, quis locus hic esse possit τῷ φιλονεικῶντι.

κίψ. Φιλοκαίναν, *novarum rerum studium* reprehendi, apparet. Atque ita interpretatus sum. Vel sic, vel φιλοκενίαν, legi voluit Solanus. Dedit enim *levitatem*. GESN.

Pag. 36. l. 2. Πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ) Exempla huius locutionis, quae etiam est in I Epist. ad Corinth. XV, 28, dedit I. Elsner. Observ. T. II, p. m. 126. REITZ.

ibid. Μεστὰ δὲ Δίδος) Arat. v. 2. SOLAN. Confer supra ad Prometh. c. 14. REITZ.

ead. l. 6. Δυνατὸν) Τὸ ἦν subaudiendum. An librario excidit restituendum? GUYET.

ead. l. 7. Ἐν Περγᾶμῳ) Vide Pausan. p. 160, 16. SOLAN.

ead. l. 8. Βενδίδειον) Dea Thracia Bendis; vide Z. τρ. c. 8. Hesychius eandem cum Diana facit. Vide Strab. IX, X, pag. 471, & Procl. in Tim. I, de festis eius. Athenis etiam colebatur. Xen. Ἑλλ. β, p. 277, 14. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀνουβείδιον) Nihil variare edd. notat Solan. quare? Forfan quia alias etiam Ἀνουβίδιον invenias. Sed Ἀνουβείδιον etiam supra Tox. c. 28. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ ταῦτα) Τούτοις etiam marg. A. i. Sed quoties eius lectio consentit cum *Fl.* suspicio mihi est, id varietatis ex ipsa *Fl.* desumptum, quia subinde additum video, id inde esse petitur; quare postea in hoc Dial. talia in variantt. non commemorabo, quae bis idem dicunt. Sufficiat lectorem semel monuisse, quidquid *Fl.* singulare habet, id hic margini hic etiam adlitum. Ubi autem cum al. Codd. consentit margo eadem, aut ubi quid novi affert, id addere haud negligam unquam. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκατόμβας παριστᾶσιν) Verbum hoc usitatum esse in sacrificiis, pluribus probat saepe iam laudatus I. Elsner. ad Rom. XII, 1. Ubi huius Luciani non est oblitus. REITZ.

ead. l. 12. Διὰ πάντε ὅλων ἐτῶν) De ea phrasi dictum est ad Ous. c. 11. SOLAN.

Pag. 37. l. 1. Ἄττα) Etsi ἅμα verosimile est, nihil tamen mutavi, quia & alterum Nostro frequentatur. Vid. supra Tim. c. 28, Imag. c. 13, Lexiph. c. 5, Rhet. c. 16 &c. REITZ.

ead. l. 5. Καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης) Cum vox posterior non possit alio referri, quam ad *ἑυρίδα*, opinor longe melius intellexisse Erasmus, cum ad primam consedisset, quam Benedictum, quarum in prima sedens, quod ille haud dubie ad sellam retulit, abiens ab Graecis, quod non oportuit. GRON.

ead. l. 14. Στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπ.) Iterum pro στεφθῆναι διὰ

τὰ Ὀλύμπια. Conf. supra cap. 14, καὶ τοῦτό ἐστι βασιλεύς.
 Adde hic Aristoph. Eq. 644, Εἴτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια,
ium coronarunt me ob laetum nuntium, quod Kusterus ad Plur.
 765, & Scholiast. ad hunc vers. Equit. clarius exponit eadem
 ellipsi τοῦ διὰ, quam Spanhem. qui & illa lacta me coronarunt
nuntia vertens dubium facit, sitne εὐαγγέλια nominandi an
 accusandi casus. Sed quia eadem ambiguitas in Graecis, data
 opera ad verbum sic videtur vertisse, cum in ipso Aristoph.
 textu planius conversum sit, ob laetum me coronant nuntium;
 quod ipsum satis tamen paret ex aliis exemplis ab eodem
 Spanh. l. c. ad Equit. & Kustero ad Plut. adductis; licet in
 Pluti loco alia sit constructio, quam Spanhemius melius indi-
 cat Kustero; ait enim Aristoph. Plut. 764, — κἀγὼ γ' ἀναδῆ-
 σαι βούλομαι εὐαγγέλια σ' ἐν κριβανωτῶν ὀρμαθῶ τοιαῦτ' ἀπ-
 αγγείλοντα, ibique ἀναδῆσαι σε ἀπαγγείλοντα τοιαῦτα εὐ-
 αγγέλια connectendum recte monet Spanh. REITZ. Coronari
 Olympia dixit ad hanc formam Horat. Epist. I, 1, 50: *Quis*
magis coronari contemnat Olympia. GESN.

Pag. 38. l. 3. Ἄλλ' ἕτερον) Homer. Il. Π, 250. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡς περ ὁ Πύρρῳ) Gell. L. XI, cap. 5, de Pyrrho-
 nis loquens scribit: *Nihil discernunt, nihil constituunt*. De his
 Cic. in Lucull. COGN. De hoc eiusque dubitatione vid. supra
 Vit. Auct. versus fin. REITZ.

Pag. 39. l. 2. Ἐρμῶδον) Vide supra c. 16. SOLAN.

ead. l. 7. Ἄ δέ τι πικρὸν) Non absurde Mf. προσέταττε τοῖς
 ἀνέμοις καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δέ τι ποιεῖν. Vulgati ποιεῖν. Praecepta
ventis & tempestatibus, in quibus esset elaborandum. GRAEV.

ead. l. 15. Ἄττιν) Sic recte scribi, vid. supra Deor. Dial.
 XII, & notam Solani. Sed confer not. Hemst. qui & Ἄττην
 scribi contendit. Ego Ἄττιν hic servo, quia sic longe plurimi
 Codd. & edd. omnes. Item infra Ἄττις Eccl. cap. 9 pr. & ali-
 bi. REITZ.

ead. l. 16. Σαβάζιον) Conf. Bochar. Chan. I, 18, & Meurs.
 de Gr. fer. Vide etiam Εκκλ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 17. Ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ) Ceres, Opis & Saturni fi-
 lia, Dea frugum fingitur, plerumque pro pane aut cibo acci-
 pi solet, secundum illud Terentii, *Sine Cerere & Baccho friget*
Venus. Cur autem ab antiquis Dea iudicata sit, quaeve pri-
 ma repererit, scribit Plin. L. VII, c. 56. COGN.

Pag. 40. l. 1. Ἡρακλῆς κρέα) Voracem fuisse Herculem &
 supra visum est Ἐρωτ. c. 4, & multa eius nomina produunt. V.
 Plut. 1187, 2. SOLAN.

Ibid. Καὶ μύρτα ἢ Ἀφροδίτῃ) Καὶ μύρα ἢ Ἀφροδίτῃ. MARCIL. Haud addicendibus sane avibus mutare iussit Marcius: μύρτα enim suis civibus apponit Plato in sua Rep. sacramque Veneri arborem nemo ignorat. SOLAN. Non adducor, ut credam Marcilium fugisse, myrtum Veneri sacram, quod vel pueri norunt ex Phaedr. III, fab. 17, atque inde coronas plexas in conviviis, ut ap. Hor. 2 Od. 7, 25, & ubivis exstat; sed μύρα unguenta plus facere ad lauras epulas existimavit; quae Veneri etiam recte tribuuntur. At nihil mutato opus esse monet etiam Wesseling. Obs. p. 51 — 2, scribens: *Venus fructum arboris sibi consecratae confert, componitque se ad exemplum aliorum, quos inibi commemoraverat Lucianus, res sibi sacras, aut acceptas contribuisse. Et erant olim esui myrti baccae; Plato suos cives μύρτοις, myrtis tanquam bellariis vesci voluit, L. 2 de Rep. p. 272. Habet etiam huc pertinentia Athenaeus L. XIV Deipnos. c. 18 & 19. Haec ille, & assentior, licet Phaedrus myrtum sterilibus arboribus adnumeret. Non attenderunt priscae interpretes, haud scriptum in Luciano μύρτον, cum verterent myrtum, sed μύρτα baccas myrti, sive myrta. Autumni fructibus, quibus hortus superbiebat, μύρτα annumerat Long. Past. II, p. 33 ed. Moll. REITZ.*

ead. l. 2. Μαριδάς) Non adeo lauras, quippe quibus vescebarur sutor Micyllus Ἀλ. c. 22. Ridiculi causa dictum puta: de iis enim nihil tale Athenaeus, qui diligenter ista plerumque exsequitur, quem vide 313. Immo alibi Casaubonus docet, Hecatae mactari solitas, ad 325. SOLAN.

ead. l. 3. Ἡρέτα) Confer de hoc adverb. ad Merc. Cond. cap. 28. REITZ.

ead. l. 6. Οἱ καὶ θεοὶ) Οἱ δὲ θεοὶ. GUYET. Οἱ καὶ θεοὶ, ὡς Ὅμηρος πρὸς λέγει καὶ αὐτὸς οἶμαι καθάπερ ἐγὼ τὰ κεῖ τεθεαμένος, οὔτε σίτον ἔδουσιν, οὔτε &c. Vertuntur haec: Dii autem, ut alicubi Homerus dicit, quin etiam ego, ut qui illud ibi sim conspicatus, neque frumentum edunt, neque &c. En interpretis somnia! Verte, Dii namque (ut alicubi Homerus ait, & ipse, puto, sicut ego, conspicatus ea, quae ibi fiunt) neque frumentum edunt, neque &c. Narrat Menippus cum alia, quae in coelo vidit, tum Deorum quoque epulas. IENS.

ead. l. 8. Οὔτε σίτον ἔδουσιν &c.) Οὔτοι σίτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἰδοπα οἶνον. GUYET. Hom. II. E, 341. SOLAN. Versus Homeri est, Οὐ γὰρ σίτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἰδοπα οἶνον quem addo, ut appareat, quam probe Guyetus comecerit, si mensura versui sit restituenda: iam vero vel totus versus Home-

ricus poterit ita recipi, uti est apud ipsum, vel prorsus nihil mutandum, & pro allusione tantum accipiendum. Et quis credat, adeo ad verbum tenuisse carmina Homeri Lucianum, ut numeros semper meminerit, non vero sententiam solum? REITZ.

ead. l. 11. Αὐτῇ κρίσει) Το σὺν intelligendum. GUYET. Recte: sed habuimus id tam crebro, ut plura addere pigeat. Vide saltem ad Gall. c. 26. REITZ.

ead. l. 14. Τῆς τε Ἡσιόδου) Censeo, Lucianum scripsisse τὰς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν. Hesiodi Theogonias canebant. Non τῆς Θεογονίας, ut vulgo legitur. GRAEV. Rescribi curassem cum Graev. τὰς, si plures Codd. addicerent. Nam αἰσιδω cum genitivo ubi occurrat, nescio; sed posset usitatissima ellipsi pronominis τὴν vel μένος accipi; maxime quia non omnem Hesiodi plus mille versuum Theogoniam, sed partem tantum eius cantare potuerint, uti etiam ex Pindaro Oden unam tantum cantasse narratur. Si vero Hesiodi carmina in Odas hymnosve divisa fuissent, salva foret vulgata lectio, construendo ἦσαν τὴν πρώτην τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου καὶ τῆς Θεογονίας Ἡσ. Nam etiam si αἰσιδω τινος probum esset per se, minus tamen hic placeret nexus ἦσαν τῆς, καὶ τὴν, (quamvis ego recte dici posse sciam, δός μοι τοῦ οἴνου, καὶ τὸν ἄρτον, ubi portionem vini, totumque panem simul postules.) Τὰς Θεογονίας denique & hoc difficultatis videtur relinquere, quod Hesiodi titulus sit Θεογονία singul. num. non Θεογονίας plur. Verum haec minor est priore, quia, cum plurium Deorum complectatur nativitatem, nihil prohibet, quin ita nativitates dicatur. Gesneri versio ad Graevii sententiam est accommodata. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Μυρσίνης) Alias μυρσίην est Myrtus arbor. Long. Past. L. II, p. 33 bis. Sed & μυρσίην dicitur Ael. V, 6. REITZ.

Pag. 41. l. 1. Τοῦ Πινδάρου) Quia eodem redit, τοῦ ἂν τῶν hic legas, nihil mutavi: interim τῶν verum credo, ut revertat ad ὕμνων. Quod in allegandis poetis, aliisque scriptoribus, Noster sine articulo eorum nomina ponere amat, ut hoc ipso cap. iam bis. Item c. seq. κατ' Ὅμηρον εἶπα, & Gall. c. 2, τὰ Ὅμηρον ποιήματα. Eod. Gall. c. 6, καὶ μὴν Ὅμηρος λέγει. C. 7 tamen ὁ Πινδάρους φησι bis, & c. 8, κατὰ τὸν Ὅμηρον. Quare quisque legat, ut lubet. REITZ.

ead. l. 3. Ἄλλαι — Εὐδον &c.) Ex Homeri Il. B, v. 1; ex qua corrige εἴχῃ pro εἶχῃ idque per se etiam metrum exigit. IENS,

ead. l. 4. Ἐχε) Recte emendarunt *B. 2.* & *Par.* editores illud ἔχε, quod in reliquis impressis & *Mf. Ox.* in εἶχε mutatum fuerat: ita enim & apud Homerum legitur, & postulat carminis ratio. SOLAN. Sola *Par.* hic sapuit, ἔχε exhibendo. Solanus ἔχε etiam in *B. 2.* esse addiderat. Sed festine nimis eam inspexit; nam ἔχει habet. At ex Homero facilis erat emendatio, quam Ienf. ante Solanum dudum indicavit, quamque inde haurire potuit, ut video in aliis fecisse eundem Solanum, quod obiter in praefatione indicabo, si meminero. REITZ.

ead. l. 12. Κοινώσασθαι) Ita & supra *Iov. Trag. cap. 5 f.* μὴ κοινούμενος περὶ τῶν οὕτω μεγάλων. Quare Parisinae lectionem repudiavi, etsi uno *Cod.* fultam. REITZ.

Pag. 42. l. 3. Ἐτόσιον &c.) *Iliad. Σ, 194.* SOLAN.

ead. l. 4. Λόγων λαβυρίνθους) Sic *Conviv. cap. 6, Δίφιλος* ὁ λαβυρίνθος ἐπικλην. BOURD.

ead. l. 5. Ὠνομάκασιν) Τὸ ἑαυτοὺς hic reponendum videtur. Vid. lib. vet. GUYET. Deest ἑαυτοὺς. SOLAN. Nescio, num opus sit pronominis additione, quia & alibi omittitur ἑαυτοὺς & αὐτοὺς. Vid. ad 1 Ver. Hist. c. 30, ἀπορρίψαντες, ibique L. Bos. Et nos ad *Astrol. 1.* Ubi & potuissim addere *Aristid. Or. pro Rhet. ipso pr.* Οἶμαι δεῖν, ὅστις μέλλει τὰ δέοντα εἶναι, ἢ ψήφου κύριος ἥρῶς ἐσσεσθαι, μὴ τοῦτο σκοπεῖν &c. Ubi αὐτὸν ante ὅστις omissum. At hoc non pertinet ad ἑαυτοὺς, de quo supra: quod tamen in aliis verbis saepe omitti, ut in ὑπερβάλλω, προσβάλλω, προσάγω &c. supra T. I vidimus. Aut prae-terit. aēt. passiv. accipitur, quorum quaedam Ienf. dedit ad Tyrannic. At in hoc verbo Ὠνομάκασιν id nondum observavi; quare ἑαυτοὺς iam admitterem, si in libris invenirem. REITZ.

ead. l. 7. Πολλῶ γελοιότερα) *Flor. πολλά.* BOURD. Illud πολλῶν nihili esse, quilibet videt. Sed πολλὰ coniunctum cum ἄλλα posset locum habere. Vulgata tamen magis arridet, neque ea probatione indiget. Supra *Tyran. c. 18 f.* πολλῶ χαλεπώτερον, & centies apud quosvis. REITZ.

ead. l. 17. Ἀρετὴν τραγῳδοῦσι) *Conf. Gall. c. 11, & Peregr. cap. 3.* SOLAN.

Pag. 43. l. 6. Τῶν ἰβोलῶν τὸν ῥύπον) Respondere ex adverso haec possunt divitiarum contemptui, quem prae se ferunt philosophi. Et habent forte aliae etiam gentes formulas, quae huic sint ex aliqua parte similes. Certe sordidissimae avaritiae describendae accommodata videtur non minus, quam illud quondam Germanorum, qui futurorum nummorum (ignosce Pudor!) sordidissimum mortalem vocant. Neque tamen dissimu-

lo, mihi admodum blandiri, quod in mentem venit legere ὀβελῶν, quae voces quam sint affines, aut plane eadem potius, Eustathius docet aliquoties, praesertim ad Il. A, pag. 102, 38, *Baf.* Est autem magis naturale, imaginari mendicabulum eiusmodi barbatum & palliatum, quod verua lingat, in quibus paulo ante afae carnes fuerunt, quam labiis & dentibus purgantem obolos philosophum. Usus tyrannus est: ad hunc attendendum. GESN.

ead. l. 8. Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ) Hom. Il. B, 246. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐκμεμελετηκότες) Vulgatam lectionem Florentina meliorem studio servavi. REITZ.

ibid. λοιδοροῦσι) Ὀνειδίζουσι. O. & L. quia credo λοιδορίας iam dixerat. Vulgatam tamen retineo. SOLAN. λοιδοροῦσι τοῖς, rarior constructio, ait Kuster. ad Aristoph. Plut. 456. Nam activa accusativum, media forma dativum adfiscit. Suidas contrarium docet, eique potius, quam Scholiastae Aristophanis, credendum ait Salmas. ab Kustero allegarus (ad Ach. Tat. p. 723.) Ego vero Kustero & auctorum veterum exemplis fidem habeo: nam & ita praeter Aristophanem Aesopus activum λοιδορεῖν cum accusativo construit, fab. 139 bis, item 148. Aelian. V. Hist. XIV, 26. In Evang. Ioan. IX, 28, ἐλοιδορήσαν οὖν αὐτόν. Actor. XXIII, 4, & alibi. Epist. man. p. 48, λοιδορεῖ τοὺς θεοὺς ὁ γεωργός, & vel decies alibi; nam indicem eius exscribere nolo. Deuteron. XXXIII, 8, ἐλοιδορήσαν αὐτόν. Medium vero cum dandi casu Noster supra Gall. c. 15. Aesop. fab. 68. Aeschin. de fals. Leg. pag. altera f. ἐμοὶ λοιδορούμενος καὶ τοῖς ἄλλοις. Item apud LXX, Exod. XVII, 2. At cum dativo tamen & activum 2 Macc. 12, 14, τοῖς περὶ τὸν Ἰούδαν λοιδοροῦντες. Sed quia facillima aberratio scribarum inter τοῖς & τοὺς, nihil in Luciano definitio. Qui malit ὀνειδίζουσι recipere, ex O. & P. faciat. Sed facilius est mutatio τοῦ λοιδοροῦσι in λοιδοροῦνται, quia terminationes eiusmodi per compendium solent exarari in Mss. REITZ.

ead. l. 13. Ἰταμότατος) O. solus recte sic hanc vocem scribit. Impressi omnes ἰταμότατος. SOLAN. Conf. supra Asin. cap. 6. REITZ.

Pag. 44. l. 3. Κέκραγα) Quasi *sum clamans*. De his praeterito praesentibus vid. S. Clarke ad Hom. Il. A, 37, — δὲ Χρῦσιν ἀμφιβέβηκας. Et Dial. seq. Bis Accus. c. 3, κέκραγαςι — καὶ ἀγανακτοῦσιν. Ibid. cap. 11, ἀκούω γε αὐτῶν αἰὶ κέκραγόντων. Amat hoc verbum imprimis in praeterito, loco praesentis collocari; unde forsan factum, ut unicum tempus paulo post fu-

turi, quod in toto Novo Foedere occurrit, nimirum κεκρά-
 ζονται Evang. Luc. XIX, 40, sit loco futuri ordinarii. REITZ.
ead. l. 4. Ἀνυπόθετος) Conf. supra Afm. c. 16 m. ibique
 notata. REITZ.

ead. l. 10. Ἡμῖν) Sic ed. Fl. In reliquis ὑμῖν. SOLAN.

ead. l. 15. Πᾶσαι τὸν βίον) Genus humanum, quod Nostro
 familiare est: ab aliis quoque saepe sic vocari, exemplis plu-
 rimis demonstravit Casaubonus ad Athen. XV, 5, ubi neque
 hunc locum laudare omisit, neque illud non monuit, *vitam*
 eodem modo dici Senecae atque Plinio: nos paulo ante & hic
seculum bonis itidem auctoribus vocamus. GESN. Ita supra
 Tim. § 25, πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου, quae iam pridem
 inter homines defecit. Alia, de tota vitae ratione, vid. in Amor.
 c. 20 & 33. Ac Gall. c. 5 pr. REITZ.

Pag. 45. l. 4. Ἡμῖν ἀσφαλέστατα) Et si *Par.* quoque habe-
 ret ὑμῖν, in versione tamen dederat nobis: quod cum sensus
 postulet, quia oratio pertinet ad omnes Deos consultantes,
 qui hic opponuntur hominibus, haud gravate Florentinae le-
 ctionem recepi, Solano etiam iubente, qui ita in *I.* emendarat.
 Et licet ὑμῖν defendi queat, quod oratorum more concludat
 Iuppiter, dicatque quasi, Agite ergo, eligite, quae vobis uti-
 lia; tamen quia principio capitis bis ter ἡμῶν, & ἡμῖν dicens
 se ipsum non excludit, praestiterit clausulam huic propositio-
 ni respondere. REITZ.

ead. l. 5. Ἐβόων) Quisquis miraris tumultuantes in conci-
 lio Lucianeos Deos, Senatum Romanorum audi apud Tacitum
 sub Imperatoribus non raro sic tumultuarie succlamantes.
 SOLAN.

ead. l. 9. Αὐτῇ διαλεκτικῇ) Conf. supra de σὺν recte omisso,
 ad c. 27. Et Gall. 26. REITZ.

ead. l. 10. Ἱερομηνία — τεττάρων) Absurdum; sed consulto;
 ridiculi causa dictum. Constat autem, hunc libellum scriptum
 medio mense Decembri videri voluisse, quo tempore Satur-
 nalia Romae celebrabantur. V. c. 26. Sed cur *quatuor menses*
 addat, nescio. SOLAN. Frustra quaesivi in historia temporum
 Luciani *ferias quadrimestres*. Fieri tamen potest, ut *supplicatio*
quatuor mensium instituta sit, cum Iulio Caesari, Dione teste
 L. 40, p. 144 B. *sexaginta dierum* sit decreta. Plane fictitias pu-
 tat has ferias Dukerus in Addendis ad Thucyd. p. 672. Qui
 ceteroquin illam notionem *Ἱερομηνίας*, quae ad omne genus
 feriarum pertinet, praeclare iam explicaverat ad III, 56, item-
 que ad V, 54. Porro ἐκ χειρὶαν *iustitium* vertere, quam indu-

cias, malui; cum non de bello, sed de differendis noxiorum suppliciis sermo sit. GESN.

ead. l. 12. 'Ες νέωτα) Habuimus supra Hermot. cap. 4 sub init. Et ante etiam ex Theocr. ni fallor, ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος. Adderem Alciph. III, Ep. 23, p. 328, & 48, p. 384, aliosque, si quid opus foret. REITZ.

ead. l. 14. 'Η, καὶ κυανέησιν) Hom. II. A, 528. SOLAN.

Pag. 46. l. 6. Κεραμεικὸν) Athenis itaque scriptus hic Dialogus. SOLAN.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 47. l. 3. ΖΕΥΣ &c.) B. 1 & 2. Ζηὺς, Ἑρμοῦ &c. Sed quia nomina Latina in *Par.* in primo casu erant collocata, etiam Graeca sic ordinavi, quod & factum ab Hemsterh. in *Tim. Prometh.* atque alibi. In aliis edd. abest personarum inscriptio. REITZ.

ead. l. 7. ΖΕΥΣ) In omnibus deerat nomen Iovis loquentis. Ipsa *B.* quae pro more suo omnes Dialogi personas adscribit, Iovis quidem primo loco nomen habet, sed Catalogo finito, non repetit. SOLAN.

ibid. Ἄλλ' ἐπιτρίβειν) Senatii duo e quopiam poeta Comico desumpti. Sic autem legendi videntur:

Ἄλλ' ἐπιτρίβειν ὅπριοι τῶν σοφῶν μόνοις

τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς.

Sed prior versus a Luciano, ut legitur, interpolatus videtur; quamobrem nihil mutandum. GUYET.

ead. l. 11. Τυφλῶ) Homerum a caecitate sic dictum scribunt Herodot. & Plutarch. ὄμπερον enim caecum appellant Cuman. COGN. De Homeri caecitate vid. notata ad 2 Ver. Hist. c. 20. REITZ.

ibid. Μάκαρας) Illad. Δ, 127 &c. SOLAN.

Pag. 48. l. 3. Κνήσασθαι τὸ οὖς) Paroemia. BOURD. Mf. pro οὐδὲ ὄσον κνήσασθαι τὸ οὖς, φασί, σχολὴν ἄγων, scribit οὐδὲ ὄσον ἀλφαῖσασθαι τὸ οὖς, φασί, σχολὴν ἄγων. Non tantum otii habens, ut aurem inveniat, hoc est, tangat. Ἀλφαῖω & ἀλφαίνω est invenio. GRAEV. Κνήσασθαι) Sic edd. Addiderat Solan. conferend. Πητ. c. 11. Ibi habemus, τῷ δακτύλῳ ἀκρῶ τὴν κεφαλὴν κνῶμενον. At quis dubitat, κνᾶσθαι scalpere significare? Interim ad stabiliendam vulgaram aliquid confert. REITZ.

ead. l. 7. Ἄωπ) Illud ἄωπια natum suspiceretur quis a repeti-

to ex sequente ἀπὸ. Alius contra ἀσπὶ amisisse ᾱ praedicabit, quod absorptum sit ab ᾱ sequente. Ego ἀσπὶ praefero, ob hiatum, qui alioqui κακοφωνίαν parit; & ἀσπὶα saltem cum puncto subscripto scribendum fuisse arbitror, quod edd. pariter omiserunt, excepta B. 1. Nam si neutrum plurale foret, pro adverbio posurum, accentus esset ἀσπὶα. REITZ.

ead. l. 10. Ἐκκεκώφηται) Sic V. 2. B. 2. S. & A. In reliquis mendose ἐκκεκώφηται legitur. SOLAN.

ead. l. 12. Κολοφῶνα) De hoc oraculo Potterus silet. Apollinis Clarii erat. A Germanico consultum legimus apud Tacit. A. II, 54. Lolliae quoque Paulinae, apud eundem A. XII, 22, inter alia obiectum, quod hoc oraculum super nuptiis Imperatoris Claudii consuluisse. Strabo, qui circa Augusti tempora scripsit, loquitur de illo oraculo, quasi sua aetate fama eius tantum, non ipsum superfuerit; memorans τὸ πρὸ τῆς Κολοφῶνος ἁλσος τοῦ Κλαρίου Ἀπὸλλωνος, ἐν ᾧ καὶ μαντεῖον ποτε ἦν παλαιόν. L. XIV, p. 642. Forte igitur post eius tempora illud, ut alia quaedam, restitutum. Tanquam suis quoque temporibus celeberrimi eius meminere non hic tantum Lucianus, sed & Philostratus Vit. Apollon. IV, 1, & Porphyrius, Iamblichusque in huius lib. de Myst. Aegypt. § III, cap. 11, qui δὲ ὕδατος χρηματίζεσθαι eo loco aiunt: εἶναι γὰρ πηγὴν ἐν οἴκῳ καταγείω, καὶ ἀπ' αὐτῆς πίνειν τὸν προφήτην. Nonnulla etiam de hoc oraculo Paus. in Achaic. p. 210 habet, qui illud ut & Branchidarum in Mileto ἱερὸν suo tempore non ἐξείργασμένα *absoluta* ait: quod firmat coniecturam nostram, inquit Olearius, (ex quo haec desumpta ad Philostr. p. 140.) de restaurato hoc templo paulo post, quam Strabo scriberet sua. Plura de Colophonio hoc oraculo collegit Schol. Apollonii Argon. I, v. 308. Cave autem, quia Clarii Apollinis oraculum fuisse apud Strabonem l. c. dicitur, cum oraculo Clario confundas, quod viro clarissimo fraudi fuisse credo, cum Colophonium oraculum in Luciani Pseudomanti sibi visus est deprehendisse. De Clario enim illic sermo est; de Colophonio ne hilum quidem deprehendes. Hic enim, ut vides, diserte distinguuntur. Meminit & alibi Noster. Vide Z. τρ. cap. 30. SOLAN.

ibid. Ἐάνθορ) Oraculum Pataraeum tangit, de quo Virg. Aen. IV, 143: — Qualis ubi hibernam LYCIAM XANTHIQUE FLUENTA Deferit, ac Delum maternam invisit Apollo. SOLAN.

ead. l. 16. Διασεισμένη) Sic etiam Fl. cum cett. Quare nihil mutavi, etsi alias actiivum Nostro aliisque potius frequen-

tatur; nec medium adeo facile se offeret. Sed med. forma *σείομαι* pro *plaudo*, Liban. Ep. 1001, p. 468: 'Ο δὲ ἔχων, τὸ δέατρον δὲ ἐσειέτο. Quem significatum Wolfius in ed. nupera ex Cretollii Theatr. Rhet. probat. Nisi & hic potius ἐσειέτο sit passivum, i. e. *commovebatur theatrum* (plaudendo.) REITZ.

Pag. 49. l. 2. Ἐπὶ πείρῃ) Servavi lectionem edd. poriorum. Etsi ἐπὶ πείραν non damno. Ἐπὶ enim cum dativo consilium, conditionem, causam significare, satis dictum supra 1 Ver. Hist. 19. Addo tantum Aesop. fab. 6, ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν, *se id utilitatis eorum causa facere*. Adi etiam Wess. ad Diod. Sic. II, c. 24, ubi ἐπ' ἐλευθερίᾳ est, *ea conditione, ut liberi essent*. Aliud est ἐπὶ τῆς πείρας. E. c. Aristid. Or. pro Rhet. T. 2 ed. Ieb. p. 2, ὅστις — τοῦτο ἐπὶ τῆς πείρας ἀρίστα δείκνυσσι, *quisquis id optime ipso experimento, ipso facto, comprobaverit*. REITZ.

ead. l. 3. Ἀρρεῖα κρέα καὶ χελώνες ἐς τὸ αὐτὸ ἔλονται) Haec respiciunt Pythiae responsum, quod dedit Croesi legatis, cum id consulerent de rege, quid tum ageret, apud Herodotum lib. I, c. 47. Meminit etiam superius in Iove Tragoedo. GRAEV. Herodotum vide. Passim alibi tangit Noster. V. Z. ἐλ. c. 14, & Z. τρ. c. 30. SOLAN.

ibid. Χελώνας) Supra Iov. Trag. c. 30 χελώνης ait. Item Iov. Conf. c. 14. Forfan & hic χελώνης legendum. REITZ.

ead. l. 4. Ὁ Λυδὸς) Midas. GUYET. Guyetus ait τὸν Λυδὸν Midam esse; sed *Croesus* est. REITZ.

ead. l. 5. Ἐπὶ τῶν νοσούντων ἐνοχλούμενος) *Senarius luxatus*. GUYET.

ead. l. 6. Ὅρῃ τε &c.) Senarii duo e veteri poëta desumpti sic videntur corrigendi: Ὅρῃ τε δεινὰ διγγάνει τ' ἀνδρῶν, Ἐπ' ἀλλοτρίῃσι τε συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρποῦται. Praecedens autem senarius sic stare posset — Ἀσκληπιδὲς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἀσκελὲς ἐνοχλούμενος &c. GUYET. Hippocratis verba sunt, a Tragico, ut videtur, retractata. Vide Plut. § 19, ubi paulo aliter leguntur. Addo, a Kustero monitus, Tzetz. Chil. VIII, 155. SOLAN. Lepide huc translata Hippocratis verba περὶ φουσῶν 1, 6. GESN. Ὅρῃ — διγγάνει — ἀλλοτρίῃσι τε συμφοραῖς) Dedita opera haec Ionice inseruit, quia medice loquitur, Hippocratem imitatus; sed & συμφοραῖσιν tum scribendum. Locum Gesnerus iam indicavit. REITZ.

ead. l. 8. Φυτοουργούντας) Fortassis scripserat φυσοργ—; quod quia novum est, malim φυσσῶντας. SOLAN.

ead. l. 10. Ὡς τὸν ὕπνον) Qualis Deus sit *Somnus* & *Somnium*,

vid. 2 Iliad. & Virg. VI Aen. De ratione somniorum vide Luciani Somnium, sive Gallum. Homer. in Odyss. XIX. COGN.

ead. l. 16. Τσαύτας φροντίδας) Conf. supra Gall. cap. 22. SOLAN.

ibid. Διηρημένος) Ambigitur interdum de scriptura huius verbi. At vid. supra Tox. cap. 9 f. ἡ διηρημένα τὸ στόμα. Ac Dial. Mort. V, § 2, τὸν κλῆρον — διηρημένοι. Diod. Sic. L. 2, cap. 41, διηρημένης πολιτείας, divisae Reip. Sed Tox. c. 40 & 55, διηρημένος recte, sublatus. Sic ἐπηρημένους, elatos, Diod. Sic. 2, 34, pag. 147 f. Hoc enim α διαίρω & ἐπαίρω, prius vero α διαίρω esse, notum quidem; sed per festinationem oblitus sum monere ad Tox. c. 55, ubi id addendum fuerat, ni vellem videri ea confundere. REITZ.

Pag. 50. l. 2. Βλακύνωσιν) Non tam stuporis hic notionem subesse, quam tarditatis alicuius & negligentiae, etiam Scholiastes ad h. l. observat. Conf. de hac significatione Spanhem. ad Aristoph. Plut. 325. GESN.

ead. l. 7. Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες) Nec haec verba ceperunt interpretes, οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑέτους, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμενος καὶ διατάξας πέπαυμαι τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων ἀπῆλλ. — cum sic interpretantur: Non enim solum generalibus illis meae administrationis, pluvius videlicet, grandinibus, ventis, & fulguribus administratis, seu curarum parte sublevato, quiescere mihi licet. Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες sunt speciales curae, quae singulis sunt impendendae, & opponuntur τοῖς κεφαλαίοις διοικήσεως, quae sunt, in quibus summa rerum vertitur. Sic autem vertes: Non enim tantum praecipua illa mei imperii, pluvias, grandines, ventos, fulgura cum ipse rexi & gubernavi, levatus & solutus sum curis his particularibus. GRAEV.

ead. l. 10. Βουκόλον) Conf. Deor. Dial. III. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐν Ὀλυμπία — βαβ.) Hinc ego coniicio, ipsa Olympiade — scriptum hunc libellum, & de bello illo Parthico intelligo. Sed coniectura mera est, nec, nisi alia succurrant, cui tuto satis credi possit. SOLAN. Numerum Olymp. omisit Solan. in nora sua, eum postea adiecturus; sed qualem coniecerit cum ex tempore divinare nequeam, non implevi. REITZ.

Pag. 51. l. 2. Ἐν Αἰθίοψιν εὐώχ.) Hom. II. A, 423. SOLAN.

ead. l. 3. Οἱ μὲν ἄλλοι) Hom. Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἄνθρωποι ἱπποκορυσταὶ Εὐδὸν παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχει νήδυμος ὕπνος. GUYET. Hom. II. B, 1. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀληθής) Ὁ ἀληθεύων. GUYET.

Lucian. Vol. VII.

Cc

ead. l. 11. Ἀκαλλιέρητα) Τὸ πάντα hic deesse videtur, aut simile quid. Τὸ πάντα interpres supplevit. GUYET.

ead. l. 15. Εἰ τύχοι) Confer, si operae videtur, Amor. cap. 42, & Tox. 4. REITZ.

Pag. 52. l. 1. Μερμηρίζω) Cur in omnibus edd. est μερμηρίζω; quis enim nescit, μερμηρίζω Homericum esse verbum? GRAEV. Vocem hanc a Graevio moniti emaculavimus. SOLAN. Hom. Il. B, v. 3, Ἄλλ' ὄγε μερμήριζε κατὰ φρένα — unde orthographiam in edd. peccantem restituiimus. REITZ.

ead. l. 3. Μόρους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι) Conf. principium huius Dial. SOLAN.

ead. l. 10. Κεκράγασιν) Conf. supra ad Dial. proximi cap. 31. REITZ.

Pag. 53. l. 3. Πάνυ) Πάντες P. & L. Sed neque hoc satis commodum. SOLAN.

ead. l. 5. Συγκυφότες) Corpore incurvato, i. e. facie pro-na, ut in Evang. Luc. XIII, 11, καὶ ἦν συγκύπτουσα. Ubi I. Elfner. hoc Luciani, & aliud ex Appiano affert. REITZ.

ead. l. 6. Τὸν χρόνον) O tempora, o mores! Sed nescio, an ab aliis sic Graece usurpetur. SOLAN.

ead. l. 14. Τὴν μὲν δίκην) Scribe Δίκην. GUYET. I. e. maiusculo Δ, tanquam nomen proprium: quod facile ei dedimus. Confer eisdem Guyeti notam sequentem. REITZ.

Pag. 54. l. 2. Σὺ δὲ, ὦ Δύγατερ) Phurnutus Iovem iustitiae patrem creditum ait, ea ratione, quod sit princeps & imperator universorum, quodque quaecunque reges facerent, ut iusta & aequa putarentur. Eadem ratione Anaxarchus Sophista in quarto historiarum Arriani antiquos ait Iovi assistentem iustitiam fecisse, quam interpretationem non satis probat. COGN. ὦ Δύγατερ) I. e. Δίκην. GUYET.

ibid. Καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεάς) Harpocratio scribit, Athenienses vocare Erinnyes σεμνὰς θεάς, quasi dicas, Deas castas & incorruptas. Pausan. in Corinthiac. ait, Semnas a Sicyoniis, Eumenides dici ab Atticis: in Attica tamen etiam Deas Semnas vocari. Has vocat Hesiod. in Theogon. Erinnyes. Semnis Deis oves praegnantem immolabant & melicratum. COGN. τὰς σεμνὰς θεάς) I. e. τὰς Εὐμενίδας. Hesych. Σεμναὶ θεαί. τὰς Εὐμενίδας οὕτως ἔλεγον, καὶ Ἐριννύας ἐπὶ εὐφημισμῷ. GUYET. Consule Hesych. SOLAN. Firmat, quae monet Scholiastes de templo Eumenidum, Pausanias in Areopagi descriptione, f. Attic. p. 52, 21. Omnia copiose illustravit Meurs. Areopago c. 2. GESN.

ead. l. 3. Ἀποκλήρου τὰς θίκας) De fortitione iudicum per-
multa Scholiast. Aristoph. ad Plut. v. 277. Consule etiam ibi
Spanhem. Nam in explicandis antiquitatibus operam colloca-
re in hac ed. non est nostrum. REITZ.

Pag. 55. l. 1. Ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ) Cum Dracone
etiam gallum attributum legimus propter vigilantiam, de quo
ipsi res sacra fiebat. Quin & Socrates apud Platonem mori-
turus, sumto veneno, cum puer illi detexisset, quod illi iam
frigerent praecordia, gallum debemus, o Crito. COGN. De
cultu Aesculapii vid. etiam Ovid. Met. XV, fab. L. Et Mich.
Rosall. Ceterum falso insinulatum Socratem, quod nulla
omnino sacrificia faceret, supra vidimus ad Demon. c. 33, ex
Xenoph. Memorab. quem etiam ad partes vocat Anonymus
in Bibl. Raisonnée an. 1737, mens. Apr. p. 370, in recensenda
nova ed. Caton. Distich. Quo ostendat, Lucianum in De-
monaste non negare Socratem unquam sacrificasse, sed quod
vulgo accusaretur non sacrificasse, & quod respondeat, Mi-
nervae non sacrificasse, quia cl. vir in rescript. Boxhornio, Ca-
toni annexis, pag. 35 scripserat: *Illud forte nonnullis minus no-
tum, inter hos fuisse aliquot, qui plane abstinerent a sacrificiis, cum
opimis, tum tenuibus atque exiguis. De Socrate & Demonaste philo-
sophis tradit Lucianus in Demonaste, de illo praeterea in Bis Ac-
cusato.* At Socrates Atheismi accusatus cicutam bibere ada-
ctus est; unde facile apparet, eadem ratione accusatum fuisse,
quod non sacrificaret. Verum raro eum saltem sacrificasse,
ego quidem crediderim: cum enim turbam Deorum non ad-
mitteret, etiam falsis istis Diis non sacrificare debuit; verum
caerimoniae & consuetudinis causa id potuit facere, quod as-
firmanti Xenophonti negare non ausim. REITZ.

ead. l. 6. Μέλιτον) Prave hic etiam in omnibus legebatur
Μέλιτον. Vide Not. ad Z. ἐλ. c. 16. SOLAN.

ibid. τὸ δὲ νῦν εἶναι) M. Aurelio imperante. Hinc est, quod
toties & tam acriter eos insectatur. SOLAN.

ead. l. 10. Κατὰ ἱλας) Lego κατ' ἱλας. B. 2. κατὰ ἱλας. Re-
liquae κατὰ ἱλας. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπὶ τὴν πῆραν ἀΐξαντες) Adleverat Solan. vid.
infra Περ. 517. Id est, de Mort. Peregr. c. 37. Ibi ἐπὶ τὰς βα-
κτηρίας ἤξαν est in I. Sed cum aliae ἤξαν habeant, hoc ibi dis-
quirendum erit. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτό-
νων περιέρχονται) Ms. περινοστούσιν. Philosophi extemporanei
ex coriariis & fabris facti oberrant. GRAEV.

ead. l. 16. Περιέρχονται) Περινοστοῦσι P. etiam agnoscit. Sed nihil muto. SOLAN. Περινοστοῦσιν verum esse puto, quia περιέρχονται usitatus verbum interpretatio fuit alterius minus triti. Aristoph. Plut. 121, — προσπταίνοντα περινοστειν ἐσθ. Noster hoc Dial. cap. 27, δόξαν δὲ αὐτῷ περινοστειν. Nihil tamen mutavi, quia vulgatum satis commodum. REITZ.

Pag. 56. l. 14. Ἀπίωμεν, ὃ Δίκη, εὐθὺ τοῦ Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαῖα τῆς Πάρνηθος, ἐνθα αἱ δύο ἐκείναι ἀκραι) Athenarum hoc loco τοποθεσίαν describit, & tanquam ab Oriente veniens primum occurrit Sunio, & Athenas ad sinistra Parnethis ponit: duae vero illae summitates, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervae Colossus a Phidia elaboratus, & Areopagus; fuerunt enim Athenae bicipites, ut Parnassus. PALM.

Pag. 57. l. 4. Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται) Vid. supra notata ad Prometh. vers. fin. REITZ.

ead. l. 11. Ἀγοραῖος) Hic ipse Mercurius hoc titulo gaudet; alibi fratri eius ut proprius tribuitur, (vide Z. 7p. c. 33) qui & Hermagoras dicitur. SOLAN.

Pag. 58. l. 16. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων) Lucas Holstenius in notis ad Steph. de urbibus in ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ hoc modo interpretandum inquit: sed dum sic loquimur, Atticae iam appropinquamus. Quare Sunio ad dextram relicto, ad Acropolin iam hinc declinemus. Ac postquam descendimus, ipsa quidem alicubi hic in tupe confide, Phycem versus prospiciens, expectansque, donec ea, quae sunt a Iove mandata, proclamavero. Sic enim ἐπὶ τοῦ πάγου vertendum, non, ut male interpretes, super vicum, aut super campo. ALMEL.

Pag. 59. l. 1. Σούνιον) Atticae tabula proposita haec omnia palam fient. SOLAN.

ead. l. 4. Καθῆσθαι) Mf. Αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που ἐπὶ τοῦ πάγου κάθισο, tu vero hic in colle confideto: male in editis καθῆσθαι. Nam quamvis infinitivus pro imperativo Graecis usurpatur, hic tamen collocari non potest. GRAEV. Κάθισο) Sic etiam L. quod & recepimus, pro καθῆσθαι, quod in impr. est. SOLAN.

ead. l. 9. Ὁ κερασφόρος) Conf. Deor. Dial. XXII. SOLAN.

ibid. Ὁ τὴν σύριγγα) Ecce iterum ἔχων intellectum, quod alibi frustra inferere voluere nonnulli. Conf. supra dicta ad Gall. c. 14. Et infra hoc Dial. c. 19. Item Dial. Mort. X, ὃ δὲ τὴν πορφύριδα, (scil. ἔχων) & Catapl. c. 4 pr. ὃ τὸ ξύλον. Ibid. c. 13, & vel centies alibi. REITZ.

ead. l. 10. Λάσιος ἐκ τοῖν σκ.) De phrafi v. Διογ. c. 2, Συρ. c. 24, & Ἑκκλ. c. 4. Mercurius autem *filium* non dicit, quia talis monstri pudebat. V. Θ. Δ. XXII. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡκει μὲν τὸ πρόσθεν) Historiam, h. e. fabulam, non uno loco tangit Pausanias. Sed omnia diligentissime iam persecutus est Meurs. Athen. Attic. II, 8. GESN.

ead. l. 13. Δάτιδος) V. Herod. VI, 231, & Suid. A Xerxe in Graeciam cum Artapherne missus. Adde not. ad Θ. Δ. XXII. SOLAN.

Pag. 60. l. 1. Μαραθῶναδε) Curavi, ut adverbii more ederetur, ut S. exhibebat, veluti οἰκαδε & similia scribi solent; id enim sensus exigebat. REITZ.

ead. l. 3. Σπήλυγμα) Μακρὰς vocabant; Eur. ter. Meurs. Ath. Att. II, 103 & 108. V. not. ad Θ. Δ. XXII. SOLAN.

ead. l. 4. Πελασγικοῦ) Appinxerat Hemsterh. adeundum Duker. ad Thucyd. II, 17. Ibi Thucyd. ait: τὸ τε Πελασγικὸν καλούμενον τὸ ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν. Ibiq. Waff. notat videndum Hesych. voce Πελαργικοί, & Schol. in Lucian. Strabon. p. 221. Schol. Aristophan. Ὀρν. 833. Dukerus vero, in Schol. & Aristoph. l. d. esse Πελαργικὸν, de quo etiam moneat Scholiast. Luciani h. l. Haec illi: sed ut lectori otium faciam, addam verba Hesychii, qui Πελαργικοί νόμοι τοῦ ἀντιτρέφειν τοὺς γονεῖς· πελαργικὸν ἀντὶ τοῦ πελασγικόν. Πελαργούς γάρ φησι τὴν Ἀττικὴν οἰκῆσαι ἀπὸ τῶν πελασγῶν, μεταφέροντες ἐπὶ τὰ πτηνά. Etymologus autem ab linteis, quae gestabant, populos nomen πελαργικὸν accepisse tradit, scribens: Πελαργικὸν τὸ ὑπὸ Τυρρηνῶν κατασκαφὴν τεῖχος· οὗ καὶ θεασάμενοι τινὲς, πελαργούς ἀνόμασαν διὰ τὰς σινδόνας, αἵς ἐφόρου. Verosimilius Strabo L. 2, pag. 339, docet, Atticos scriptores ita *Pelagorum* meminisse, ut qui etiam Athenis fuerint, & eos, quod vagi instar avium modo haec, modo alia adirent loca, Pelargos appellatos ab Atticis, quae vox ciconiam significat. Patet igitur, Πελασγικοῦ & Πελαργικοῦ posse scribi; sed Πελασγικοῦ hic verius. REITZ.

ibid. Eis τὸ μετοικικόν) Nimirum receptum in urbem iocatur, non pleno civitatis iure, sed ut μέτοικον, de quorum tributis plura Harpocration voc. μετοίκιον. GESN.

ead. l. 5. Ἐν γειτόνων) Sic P. uti iam ante legendum videram; ut Ἰκαρ. c. 8 & 16, & hoc ipso opusculo c. 31. Repertur tamen ἐκ γειτόνων in fragmento inc. Menandri 103, pro in *vicinia*, quod vide p. 226, & Em. p. 83. SOLAN. Ἐν γειτόνων etiam emendavit marg. A. 1 W. quod ex seqq. ubi rur-

sus bis, ter sic occurrit, facile quidem est probatu. Quare hoc Solano & Lucianeae consuetudini dedi, ut *ἐν* hic quoque recipere; quamvis *ἐκ* etiam locum hic posse habere, omnino credam, quia *ἐκ γειτόνων πρόσσεισι* coniungi potest: quin & *ἐκ γειτόνων* apud alios legas, ubi vel maxime *ἐν* videretur postulari. Alciph. L. 2, Ep. 2, p. 216, *ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν*. Ubi peritissimus Bergl. ex Aristaen. I, Ep. 5 & 19, plane eadem verba *ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν* adducit; item ex Lys. *εἰς γειτόνων*. At vel in Alciph. & Arist. *ἐν* mallet, nisi viderem & sic esse ap. Menand. ab Solano indicatum, similemque lusum in *ἀπὸ* pro *ἐν*. E. c. Heliod. Aeth. VII, pag. 319, *καὶ τῶν ἀπ' οἰκῆματος ἐπὶ μακρῷ*, de virgine, quae *διὺ DOMI* est *asservata*. REITZ.

ead. l. 8. EPM. *καὶ . . . ΔΙΚ.*) Sic edendum cum punctis curavimus, ut idem dicturum fuisse Mercurium pateat, nisi loquenti Iustitiae honoris causa cessisset. FL. EPM. *καὶ ΔΙΚ.* prave. Reliqui impressi punctum unicum post *καὶ* habent; minus, quam nos, dilucide. SOLAN.

Pag. 61. l. 5. *Τράγον ἔνορχιν δύουσί μοι*) Supra Deor. Dial. IV, § 1, *καὶ δύομέν γε αὐτῷ ἔνορχιν τράγον ἐπὶ τὸ σπῆλαιον ἄγοντες*. REITZ.

ead. l. 13. *Τοὺς τὸ γένειον οὐχ ὁμοίους ἐμοὶ*) *Τοὺς τὸ γέρειον ὁμοίους ἐμοὶ*, ut *μοχ καὶ ἡνιώμην ἐπὶ τῇ τοῦ πάγωνος ὁμοιότητι*. Pan idem, qui & nunc loquitur. MARCIL. Aut delendum οὐχ, quod in plerisque ante ὁμοίους est, ut in S. & A. factum est; aut legendum *μόνον οὐχ*. V. finem capitis. In L. *ἀνομ* recte, si praecedat *οὐκ*. Sed P. recte omisit οὐχ. SOLAN. Negationem ante ὁμοίους in edd. male praemissam recte etiam deleverat Gesnerus noster. REITZ.

Pag. 62. l. 7. *Ἀρετὴν τινα*) Supra Gall. c. 11, & huius Dial. c. 21 a. m. ac saepe alibi. SOLAN.

ead. l. 11. *Τὸ ὄρθιον*) Et si τὸν ὄρθιον νόμον interpretere, licet tamen τὸ retinere. Quasi dicat, ad *id*, quod vocant ὄρθιον, qui tamen malit μέλος vel μέτρον intelligere, faciat. In *Par. ed.* haec marginalis glossa addebatur: *Tonus quidam Graecorum Musicozum fuit: cuius & Gellius meminit in Arione*. I. e. Li. XVI, c. 19, ubi Gell. ait: *Stansque (Arion) in summae puppis foro, carmen, quod Orthium dicitur, voce sublatissima cantavit*. Eratque carmen Orthium, sive Orthius modus, qui ad accendendos animos in proelio adhibebatur. REITZ.

ead. l. 14. *Αὐλὸν*) V. Longin. SOLAN.

Pag. 63. l. 1. *Ἐπισκοπούμενον*) Nihil varietatis notarat So-

Ianus. Cum igitur ἐπισκοπούμενοι invenirem in *P.* & *H.* utraque, & suspectum haberem, cognovi ἐπισκοπούμενον recte esse in *I. B.* 1. *S.* cumque Gesner. id etiam in marg. emendasset, quantocius hoc dedi, quod sensus postulat. REITZ.

ead. l. 3. Ἀπεξασμένοι) Conf. Somn. § 2, & Hermot. cap. 62. SOLAN.

ead. l. 5. Τεθήπασιν) Conf. supra Scyth. c. 8 & 9, & Alex. cap. 13. REITZ.

ibid. Καὶ μάλιστα ὁπόσους μὴδὲν τῶν ἀναγκασιτέρων περιασχολεῖ) Vertunt, imprimis, quibus nihil rerum necessarium curae est. Περιασχολεῖν est verbum, quod Graecia non novit, nec nosse potest. Lege ἀναγκασιτέρων πὲρὶ ἀσχολεῖ, praecipue quos nullum negotium necessarium avocat, impedit. GRAEV.

ead. l. 6. Ὅπως) Ὅπως. GUYET. Non credo. Nam ἀσχολεῖν accusativum personae recte habet. Confer supra Zeux. c. 7, ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ ὑπόθεσις καινὴ οὔσα. REITZ.

ibid. Περιασχολεῖ) Si adimere velimus Luciano, quae nondum in Lexicis annotata sunt, bona sui parte truncabitur. Verbum hoc quid habet in forma, vel significatione, vel constructione denique, quod non conveniat cum διασχολέω, quo passim uti Herodotum, Lexica docent? GESN. Nihil muti. Suspicio tamen subnascitur, ἀναγκασιτέρων πὲρὶ ἀσχολεῖ legendum, usitata anastrophe. Sed video Graev. idem iam praecepisse. REITZ.

ead. l. 7. Κεκλημένοι) Sic omnino legendum, invitis omnibus libris, qui κεκλημένοι habent. SOLAN. Possis κεκλημένους forte etiam intelligere, qui alliciantur & quasi advocentur, dum praetereunt, clamoribus: sed hoc nihil ad iudicium de victoria. Causa hic indicatur, cur vicisse iudicet vulgus eos, qui sunt clamosiores atque impudentiores. Non dubito, quin legendum sit κεκλημένοι, quod verbum, Luciano minime insolens, non ad blanditias modo demulcentium pertinere, sed ad incantationes etiam, quibus defixi ac deliniti stupent, satis constat. Fallor, an idem spectavit Solanus, qui in versione posuit *obstupescit*. GESN. Optime olfecit Gesn. κεκλημένοι legendum, & sic Solan. voluisse; quare unius literulae additione Luciano nitorem redditum, nemo indignabitur. REITZ.

ead. l. 9. Δημοφελές τι) Bene sic emendarat Gesn. cum in *H.* sua δημοφελές secunda correpta legeret, quod vitium etiam obsidet *P.* Non veteres, nec *S.* & *Amst.* REITZ.

ead. l. 12. Μὴδὲν ὑποστειλάμενον) Deposito metu, Erasmus. Gesnerus rectius, absque dissimulatione. Ita in Act. Apost. XX,

20, ὡς οὐδ' ἐν ὑπεστειλάμην τῶν συμφερόντων. Vid. ibi Elſnerum ſimilia ex Iſocr. Aefch. aliſque, non omiſſo hoc Luciani teſtimonio, afferentem. Adde Noſtrum ſupra Amor. cap. 36, ὑπεσταλμένῳ φωνῆς τόνῳ. REITZ.

ead. l. 13. Ἐπι ſκοπῆς) Vid. ſupra Reviv. cap. 21, ubi idem pro vulgato ἐπίſκοπος ex Coll. & G. affertur. Ad prius ſtabiliendum etiam addi poſſet Hermot. cap. 28 f. ἀναβάντα ἐπὶ ſκοπὴν τινα, & Zeux. c. 4; quod poſterius teſtimonium Solanus iam produxit in Reviv. l. d. REITZ.

Pag. 64. l. 2. Ἀγαθὴ τύχη) Nihil varietatis annotarat Solan. Invenio tamen ἀγαθὴ δίκη in utraque Baſ. At cum l. Fr. P. S. recte habeant τύχη, plures inquirere nolo; eſt enim formula uſitata, ſaepe occurrens: vid. Vit. Auſt. c. 1, Alex. c. 14 & 38. Rurſus infra hoc Dial. Bis Accuſ. c. 22 f. REITZ.

ead. l. 7. Ὁ μιςδὸς τριώβολον ἐκάſτης δίκης) Merces pro quoque iudicio tres oboli. Haec erat merces conſtituta, quae Athenis iudici dabatur. Pollux Onomaſt. VIII, 5, τριωβόλιον ὃ τῷ δικαſτῇ διδόμενος μιςδὸς, tres oboli, data iudici merces. Aeſtimatur autem obolus Atticus octo chalcis, ſeu ſtufero Baravico, chalcus vero, quem Batavi *deutam* vocant. Sic & patroni cauſarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipſo dialogo: πολλοὶ γὰρ, οἱ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ διαβράχῃναι ἐτοιμοί, ſunt πολλοί, qui vel trioboli gratia diſrumpi parati ſunt. GRAEV. Vid. Kuſter. ad Ariſtoph. Plut. v. 329. Vel potius Spanhem. ad eundem, qui de mercede hac iudiciali, olim tantum duorum, deinde trium obolorum, agit, & Graevium ob hanc ad Lucianum notam redarguit, mercedemque patroni non fuiſſe eandem, quam iudicis triobolaris, ſed duplam, ex Ariſtophane docet. REITZ.

Pag. 65. l. 2. Ὡς τὴν Ἥχῳ εἶθα ἐπικ.) Conf. ſupra Deor. Dial. XXII f. SOLAN..

ead. l. 3. Λόγων τῶν δικανικῶν ἅλις ἔχοιμι, ὅσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι) Non conſtat his conſtruetio, & corrigendum ex Baſileenſi ἀκούων τι. GRON.

ibid. Ἐμοί) Sic L. uti Kuſterus coniecerat. In reliquis ἔχοιμι, mire abſurdum; niſi, quod ſuſpicor, ἔχει μοι ſcriptum fuerit. SOLAN.

ibid. ἅλις ἔχοιμι — ἀκούοντι) Haec non cohaerere, fatiſ apparet. Nec illud ἀκούων τι mihi fatiſ facit, excogitatum forte ad medicinam loco ſaucio faciendam. Non videtur, inquam, illud τι hic adiuncturus fuiſſe Lucianus. Quor loca inter diſtantes & ſcribentes iotaciſtas corrupta ſint, vel Cante-

riani syntagmatis Aristidi ab illo edito subiuncti c. 1, vel cuiuscunque libri antiqui inspectio docere unumquemque satis potest. Sic mox habebimus *ἐκέτην* in *οἰκέτην* mutatum &c. Verbo, legendum videtur, *ἄλις ἔχει μοι — ἀκούοντι*. Ufus ille verbi *ἔχει* non infrequens. Noster Παρασ. princ. *καὶ γὰρ οὐδὲ τ' ἄλλα οὕτως ἔχει σοι*. Thucyd. III, 53, *χαλεπῶς ἔχει ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ περὶ αὐτῶν, difficile nobis est persuadere*. Inprimis referre hic iuvat principium orationis primae Antiphontis, ubi similiter peccatum videtur, *Νέος μὲν καὶ ἀπειρος δοκῶν ἔγωγε ἔτι, δεινὸς δὲ καὶ ἀπὸρὸς ἔχοιμι περὶ τοῦ πράγματος κ. τ. λ.* Videtur legendum, *Νέος μὲν καὶ ἀπειρος δοκῶ* (vel *δοκῶν* servato, & intellecto *εἰμι*) *ἔγωγε δεινὸς δὲ καὶ ἀπὸρὸς ἔχει μοι περὶ τ. π.* Eadem nimirum ratione, qua mox in eodem exordio dicitur, *εἰ ἐπεξιώντι ἀναγκαίως ἔχει οἷς ἡκιστα ἔχρην ἐν διμορφᾷ καταστήναι*. GESN. (*ἔμοιγε*) En medicinam, quam Gesnerus desiderabat, quamque coniectura affecutus est, ex libris confirmatam. REITZ.

ead. l. 7. Ὡς περ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες) Alciph. II, pag. 262, *δέδοικα τοὺς Ἀττικοὺς σφῆκας οἵτινες ἀρχονται παντὶ με περιβομβεῖν* ubi Bergler. pristinum Luciani interpretem merito reprehendit, quod haec verterit, *ut vespae circumstre-pentes verticem*, cum *arcem* debuisset, id quod Gesnerus noster sponte correxit. Ceterum Athenienses irritatos esse pugnacissimos, ideoque crabronibus comparari ab Aristophane; vid. apud modo laudatum Bergler. REITZ.

ead. l. 15. Οἷσθα δὲ δράσομεν) Attici vulgo *οἶσθ' ὃ, τι δρά-σόν*. V. Muret. Var. Lect. III, 12. SOLAN.

Pag. 66. l. 1. Κληρῶμεν) De causis sorte producendis vide AG. V, 2091. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπηγγελμένοι) *Ἐπηγμένοι* notatum erat in marg. Iunt. Sed deletum deinde, adscriptumque conferendum cap. 25. Unde patebit, nihil hic mutandum. REITZ.

ead. l. 5. Μέθη κατὰ τῆς &c.) I. e. *τῆς μέθης διὰ κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος, ἀνδραποδισμοῦ οὐσα*. Ὑπὲρ Πολέμωνος, i. e. *περὶ Πολέμωνος, de Polemone, super Polemone*. Κατὰ τῆς Ἀκαδημίας, subaudi *γραφεῖσα*. Ἀνδραποδισμοῦ, pro *ἐπὶ ἀνδραποδισμοῦ*. Et sic de cert. GUYET.

ibid. Ὑπὲρ Πολέμωνος) Erasmi. ac Gesn. *dedere, pro Polemone*. Guyetus, *de, super*. Verum est, *ὑπὲρ* τινὸς significare *pro aliquo*. Ut in notissima Novi Foederis sententia, *Εἰ δὲ οὐκ ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν*; Noster hoc Dial. cap. 6, *καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι, & omnes PRO TE philosophantur*. Et c.

14 bis, ter c. 15. Idem Quom. Hist. c. 12, ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαζοῦ χούντα. Tox. c. 36 pr. θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων. Amor. cap. 47, p. m. μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων — θέλουσιν. Aristid. T. II, pag. 116 ed. Iebb. ὑπὲρ ἀνδρῶν καλῶν ἔρεῖν, PRO viris honestis dicere. Interim bene Guyetus monet, recte hic *de, super*, significare: nam Polemon non tam est, *pro* quo causa dicitur, vel qui reus defenditur, sed subiectum litis, de quo contenditur, quemque ambae litigantes suum vindicant; vide modo pr. capituli 16. At si quis malit reddere *propter*, hic me habebit audientem. Ita e. c. in 1 Ep. ad Corinth. XI, 24, τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλωμενον, recte veritas, *pro nobis*, (& sic centies in N. T.) sed & *propter nos*, ibi eodem redibit & multis in locis. Long. Paft. IV, 132, (140) ὑπὲρ παιδὸς ἰδίου δεδοικώς, *timens filio*. Sive *de, pro, super* filio, quod & ibi parum discriminis afferet. Sic mox περὶ Ἀριστίππου iidem est subiectum, de quo ambigunt; confer c. 23 & seq. Nec obstat, quod περὶ τινος εἰπεῖν etiam dicantur oratores pro aliqua re dicentes, ut Demosth. περὶ στεφάνου, Demosth. *pro corona*: nam & ibi corona est, de qua litigatur, alique *de corona* vertunt; etsi hic parum quoque intersit, *pro* an *de* malis. Apud Lucian. aurem h. l. praestat *de, propter*, vel *super*, quo sensu habuimus ὑπὲρ Gall. c. 18. REITZ. ead. l. 6. Ἀνδραποδισμῶ) V. not. ad c. 17. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡ Στοὰ κατὰ) I. e. τῆς στοᾶς δίκῃ κατὰ τῆς ἡδονῆς περὶ τῆς ἀδικίας οὔσα. GUYET. Haesi, an in versione Stoa potius nomen retinerem, quod Prosopopoeiae magis aptum videretur. Sed cum non invenirem auctorem Latinae appellationis, cum toties se occasio obrulerit Ciceroni, Senecae, aliis: malui *Porticum* dicere, quae non minus potest feminam terminatione signare, quam *socrus*: quaque usi Cicero & Horatius. GESN.

ead. l. 9. Διονύσιον) Zenonis hic discipulus, de quo paulo post, c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Περί Ἀριστίππου) I. e. τῆς τρυφῆς δίκῃ περὶ Ἀριστίππου πρὸς ἀρετὴν &c. GUYET.

ead. l. 13. Ἀργυραμοιβικὴ) I. e. τῆς ἀργυραμοιβικῆς δίκῃ τῇ Διογένει γραφεῖσα, sive, κατὰ τοῦ Διογένους, δρασμοῦ οὔσα, i. e. περὶ δρασμοῦ. GUYET. Ἀργυραμοιβικὴ hic edd. recte. Ac rursus infra c. 24. Ubi Scholiast. tamen ἀργυρομοιβικὴ, sine dubio per errorem calami, aut typorum; quamvis non fit contra analogiam in aliis nonnullis compositis; at in hoc verbo α verbi ἀμείβω maneat, aequè ac manet in χρυσαμοιβός, ἐραμοιβός &c. REITZ.

ead. l. 15. Πύρρωνος λειποταξίου) Diog. Laërt. initio vitae eius. BOURD.

Pag. 67. l. 3. τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν, αὐταὶ δὲ εἰς ὕστερον δεδικάσονται) *Antiquiores illas, inquit interprez, prius dirimamus: hae autem postea iudicabuntur.* Non reiicio hanc scripturam, sed mihi tamen magis arridet Mf. lectio, in quo παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν, priores prius expediāmus, &c. caufas. GRAEV.

ibid. Διαλύσωμεν) Nihil varietatis in edd. reperio. Solan. vulgatum iam delerat, & ν pro λ substituerat ex G. Ego necessitatem nondum video: quin quia δίκας supra praemissum intelligitur, apertissimum videtur διαλύειν δίκας, pro dirimere, diiudicare. Ita simplex λύειν, pro dissolvere dubium, ex Alciphr. II, 4, p. 262, qui λύειν τὴν γνώμην, pro decidere sententiam, habet, supra, ni fallor, iam vidimus. Addo Hippocr. sive Epistolam Artaxerxis ad Hippocr. quae est numero prima, λύε ταῦτα πάντα, id est, solve nos omnibus his difficultatibus. Sed διαλύεσθαι ἐγκλήματα Thucyd. I, c. 140. Et IV, c. 118 post med. τὰ ἀμφίλογα δίκη διαλυνοντας ἀνευ πολέμου. Herodian. VI, 5, 8, διαλυθέντος δὲ τοῦ πολέμου, peracto bello. Dion. Hal. VIII, p. 517 f. Διαλύσομαι τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον. Aristoph. Lyf. 569. Alia Lexicogr. iam dedere. Nec tamen διαλύσωμεν repudiarem, si modo plures Codd. addicerent. REITZ.

ead. l. 6. Νεαρὸν) Μὴ παλαιὸν P. sed solus; & glossēma meum est. SOLAN.

ead. l. 8. Τὴν δέησιν) Ἀν τῇ δέησει; GUYET. Non male. Sed personae dativus intelligi potest, quando res accusandi casu additur: ut enim Latine dicitur gratificari alicui, & gratificari alicui quid, ita & Graece χαρίζεσθαι τινὶ τι. Exempla in Novo Foedere sunt adeo frequentia, ut nullum inde addere opus sit. Nec insolitum profanis. Ael. V. H. XII, 1, vers. fin. χαριζομένων ἀπάντων βασιλεῖ τοῦτο, ut ex Codd. bene edidit Peziz. Mitto alia exempla. Interim δέησει fere mallet, quod hic elegantius. REITZ.

ead. l. 11. τῷ Σύρῳ) τῷ Λουκιανῷ τῷ Σαμοσατῇ. GUYET.

ead. l. 13. Οὐ γὰρ) Fuit, cum Mercurio tribuenda haec verba putarem, quibus Iustitiae responderet. SOLAN.

Pag. 68. l. 1. Ἰδοὺ καὶ τὰς ὑπερορίους ἥδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκλ.) Sic Mf. Ἀττικῶς. Vulgo ὑπερορίας. GRAEV.

ibid. Ὑπερορίας) Subaudi δίκας. GUYET.

ead. l. 3. Πλὴν ἀλλὰ κλήρου ἑνδεκα) Sic Mf. verumtamen sortire decem. Editi, πλὴν ἀποκλήρου. GRAEV.

ibid. Τὸς αὐτοὺς) Τοσούτους rescribendum iubet S. Petitus ad Legg. Att. p. 323: *Ita ut ἀποκλήρου ἑνδεκα τοσούτους ἑκατέρᾳ τῶν δικῶν significet*, fortire undecim totidem utrique liti. Nam iudicia reddenda erant eodem die; tum vero lege cavebatur, ne quis eadem die duo redderet iudicia. Cui ego plane assentior, ac rescriberem, modo vel unus Codex adiuvaret. REITZ.

ead. l. 7. Τῇ Ἀκαδημίᾳ) Subaudi δικάζοντες. GUYET.

ead. l. 8. Τὸ ὕδωρ ἔγχει) Conf. Abdic. c. 8 f. SOLAN. Immo & mox c. 16 f. atque alibi passim. REITZ.

ead. l. 12. Μόλις) Μόλις antiquius esse, significatu tamen non differre, vid. Solan. & Hemst. ad Iud. Voc. cap. 4. Vix differre agnoscit etiam Wessel. ad Diod. Sic. II, c. 47. Confundi autem saepe a scribis, hinc apparet. Addat, cui tanti est, Deor. Dial. VII, 1, ubi μόλις edidit Hemst. quod ibi sic etiam est in *Fl.* & *P.* Sed *I.* μόλις ibi vicissim habet, etsi in variantt. non est notatum. REITZ.

ibid. Ἔστηκα) Ἔστηκεν, quod bene monuit marg. *A. 1 W.* omnino verum arbitror; sed quia sola hoc habet, nondum recipere sum ausus. REITZ.

ead. l. 13. Δεινῶν) *P. L.* & edd. omnes, exceptis *Fl.* & *Ald.* quae κοινῶν habent. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδεὶς ἐβελήσειέ γε τῷ φανερῷ συναγορεύσαι Μέδῃ) Nemo certe velit ebrietati palam patrocinari. Puer vidi legendum ἐν φανερῷ. Ex nunc firmat Mf. in quo οὐδεὶς ἐβελήσει ἐν γε τῷ φανερῷ συναγορεύσαι μέδῃ, nemo volet aperte patrocinari ebrietati. GRAEV.

ibid. Τῷ φανερῷ) Pro ἐν τῷ φανερῷ. Sed ἐν τῷ φανερῷ legendum videtur. GUYET.

ibid. Ἐν) Sic *P.* etiam, recte. Impressi omnes ἐβελήσειέ γε, absque ἐν, absurde, quia sequitur τῷ φανερῷ. SOLAN. Ἐν τῷ φανερῷ) Recte monuit Guyet. cumque libri quidam addicant, facile recepi. REITZ.

ead. l. 17. Ταῦτα) Quae sequuntur scilicet. GUYET. Occurret sic rursus Dial. seq. c. 12 pr. atque alibi. REITZ.

Pag. 69. l. 4. Αὐτῇ) Ἡ Ἀκαδημία. GUYET.

ead. l. 9. Τὸ γε νῦν ῥέον) I. e. ὕδωρ. Illi nunc fluit aqua (scil. clepsydrae.) KUSTER. Vertebatur in Graeviana, quae nunc fluit oratio. In Paris. id quod nunc dicitur. Sed ὕδωρ intelligendum relinqui, recte monuit L. Bos de Ellips. p. 176 ed. Franq. Monuit idem Guyetus. REITZ.

ead. l. 10. Ἀνδράποδον — εὐνοῦν) Ita in Epist. ad Ephes. VI, 7, μετ' εὐνοίας δουλεύοντες. Ubi Iac. Elsner. bene monet, εὐ-

novi saepe ac proprie dici de servis fideli ac sincero animo fervientibus, ne quis existimet, *benevolentiam* minus convenire erga dominum, ac plurimis testimoniis confirmat. REITZ.

- ead. l. 12. Ων) Melius ita vulgo, quam quod Fl. ὁ. Nec genitivi illa constructio cuiquam potest esse ignota, pro μηδὲν αὐτῶν, ὧν &c. Long. Paft. L. 2, p. 43, ὁρνίθων ἀγέλαι συνέρχονται τὸ ἐωθινόν, τῶν μὲν ἐς τροφήν, τῶν δὲ ἐς ὠδήν. Herodian. II, 1, 2, δυσὶν οἰκέταις τῶν πιστῶν ἑαυτοῖς. REITZ.

- ead. l. 14. Ἔωθεν εἰς ἐσπέραν μεθύων) Sic in Deorum consilio ἀκράτῳ ἔωθεν ἀποπνέων. BOURD.

- ead. l. 15. Στεφάνοις δινηθισμένος) Conf. Nigr. c. 18. SOLAN.

Pag. 70. l. 5. Ἀπαγοῦσα) Sic P. melius, quam in impressis, ubi ἀγαγοῦσα. SOLAN. Admitterem Solani emendationem, dum ἀπάγουσα vel ἀπαγαγοῦσα legat. Singularem enim vim habet, quasi *raptam captivamque abduxerit*, vel ut praedam suam abegerit, aut seorsum abduxerit colloquendi secumque habendi causa, quo sensu Liv. & Sallust. in *tabernaculum abducere*, & sim. frequenter usurpare, quis nescit? vid. tamen Cort. ad Sallust. Iug. VIII, 2. Adde supra Tim. § 16. Ubi licet contrariam in partem de adulterio stuproque dicatur, tamen eadem causa locutionis est, pro *perducere seorsum*, ad se, sive *seducere*. REITZ.

- ead. l. 10. Ὁ) Articulum ante ἄθλιος ego inserui, qui in omnibus desiderabatur. SOLAN.

ibid. Πικνός) *Macilentus*. Vide nos ad Iamblichum. KUSTER.

- ead. l. 17. Ἐμοὶ ρευσάτω) Verbebatur, *peroratum a me esto*. Sed rursus intelligendum ὕδωρ, monuit L. Bos loco ad principium huius cap. adducto. REITZ.

Pag. 71. l. 7. Περυκτότα οὐ φαύλως οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην) Interpres: *non male natum, neque ita ut ebrietatem referret*. Tu sic potius: *non malo ingenio hominem, neque ad ebrietatem natum*; id est, non deditum ebrietati. L. Bos.

- ead. l. 8. Προαρπάσασα) Dicitur ebrietas προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα. Vertunt, *praereptus cum esset adhuc adolescens tenellus*. Sed reponendum ex Ms. προσαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα, *ad se rapiens, seu attrahens adolescentem etiam tunc & valde tenerum*. Pro quo cap. 26 dicit, πρὸς ἑαυτὸν περιέσπασε, & statim, προσάγεται αὐτῶν τοὺς πολλούς. GRAEV. Parisiensis etiam προσαρπάσασα. Sed recepta melior & sanior mihi videtur. SOLAN. Nihil murandum puto. Ebrietatem prius rapuisse ait; se suum sibi iterum vindicasse &c. GESN.

ead. l. 16. Καταυλούμενος) Cf. *supr.* Phal. I, c. 11 f. SOLAN.

Pag. 72. l. 2. Παρ' ἐμὲ) Meminit & Orig. c. Cels. p. 50, 1. Sed ibi philosophum non nominat: *pag. 125, 1, Xenocratem* vocat; uti & Diog. Laërt. IV, p. 100 C. & Euf. Chron. Horat. 2 Sat. 3, 254: — *faciesne quod olim Mutatus Polemon?* SOLAN.

ead. l. 3. Πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἐταίρων) Introducitur Academia dicens, Polemonem venisse ad se, dum patentibus foribus de virtute & temperantia forte verba faciebat *πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἐταίρων* i. e. secundum interpretem, *apud amicos praesentes*. Sed pro *apud amicos* rectius verteres ad discipulos. Philosophos enim discipulos suos modestiae causa vocare consuevisse *ἐταίρους & ὁμιλητάς*, ab aliis ostensum est. VITR.

ead. l. 6. Συγχεῖν ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ) Interpres: *perturbare nos tentabat, conventum clamore inquietando*. At τὸ *συγχεῖν* cum casu secundo nunquam construitur. Deceptus fuit interpres prava distinctione. Verba erant distinguenda hoc modo: *συγχεῖν ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ*. Et vertenda: *confundere nostrum conabatur conventum, turbas dando sua vociferatione*. VITRING. Recte vidit Vitringa; quare interpunctionem ita fieri curavi, ut is iussit. REITZ.

ead. l. 12. Ἀνεγειρόμενος) Sic P. In impressis *ἀνεγειρόμενος*. SOLAN. Non repudiavi vulgatam, quae *ἀνεγειρόμενος* habet; sed quia ad *Par.* haec describitur, quatenus bona est, eius lectionem servavi, tum quia Cod. P. quoque sic exhibet, & alibi Noster sic solet, ut modo Gall. c. 2 vidimus. Sed utrumque idem esse, quis nescit? REITZ.

Pag. 73. l. 2. Πρὸς ἐμοῦ) Cur hic edd. excusserit Solan. olfacere me credo. Nimirum *πρὸς ἐμὲ* quaesivit; nec adeo immerito, ut sit, *quomodo affectus sit erga me*. Erasmus enim ut Graecis auxiliaretur, dederat, *quo pacto A ME immutatus atque affectus sit, διακρίται* passive accipiens: quod non plane nego fieri posse: nam sive *dispositus sum* dicas, & pro passivo habeas, sive *iaceo*, & neutrum voces, non magni interfuerit, ac *πρὸς* cum genitivo passivis & passionem significantibus additum valere *ab*, verum est. Sic *supra* Icar. c. 21 f. *πρὸς αὐτῶν γεωμετρούμενη*. Tim. § 9 f. *ἀμεληθῆναι πρὸς ἡμῶν* (*ἡμᾶς* ante lectum.) Sed ibidem § 5 & 25, *πρὸς* cum genit. pro *ὕπθ*. Item § 15, *ὥς μὴ ὠφεῖναι πρὸς τινός*. Ne alios testes adducam, quod in proclivi foret. At quando *διακρίμαι* significat *affectus sum erga aliquem*, certe solet οὕτω *διακρίμαι πρὸς τινὰ* dici cum accusativo, ut Noster in *Prometh.* c. 103, *οἱ ἀνθρώποι εὐ-*

γνωμονέστερον διακείνται πρὸς τὰ τοιαῦτα. Isocr. ad Nicocl. ὡς χρὴ πρὸς ἀρχοντας διακείσθαι, qualia bene multa iam protulit Stephanus in Thef. Verum cum etiam reperias in Thucyd. VII, c. 77, ὁρᾶτε — ὡς διακείμαι ὑπὸ τῆς νόσου, quod recte ita exponas passive, videte — in quem statum a morbo redactus sit, & ut modo vidimus, πρὸς cum genitivo valeat saepe ὑπὸ, videretur & hoc Luciani ita defendi posse, ac reddi, in quem statum a me redactus sit; sed minus tamen commode: nam cum Academia Ebrietatem advocari iubeat, ut ipsa fateatur se sponte amore vitae melioris ad illam transisse, necesse est, ut ipsa testetur, quo studio affecta sit, quem animum gerat erga magistrum; ut recte Gesnerus ex contextu reddidit. Quare πρὸς ἐμὲ legere etiam malim; etsi πρὸς μητρὸς, respectu matris, Alciphron I, Ep. 19, p. 74, & πρὸς accusativo ac genitivo simul iungatur eodem commate ap. Aristot. Pol. I, c. 8 f. ἡ γὰρ θρησκευτικὴ — ἡ δὲ χρῆσθαι πρὸς τὰ θηρία, καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅσοι πεφυκότες ἀρχεσθαι μὴ θέλουσιν. Verum ibi alia ratio est: nam ἀνθρώπων est genitiv. partitivus pendens ab ὅσοι, & ellipsis simul, cum intelligatur πρὸς τοὺτους ante ἀνθρώπων. REITZ. Non Ebrietatem advocari iubet Academia, sed Polemonem. Causam interferit, iudices allocuta, ὅπως καταμάθῃτε, ὃν τρόπον διακείται πρὸς ἐμοῦ: quae verba, re denuo perpenſa, iam sic de Erasmi sententia, interpretanda arbitror, *ui discatis, quomodo a me* (i. e. mea opera iam) *affectus sit*, qualis iam homo sit, postquam mihi obtemperavit. GESN.

ead. l. 6. Κόσμιον ἀνδρα καὶ σώφρονα) Iunguntur etiam κόσμιος & σώφρων in Epist. I ad Timoth. c. 3, v. 2. Sed ordine contrario; unde coniiceret, plus esse κόσμιος, quam σώφρων. Licet id non semper pro argumento valeat, quin in eiusmodi paene synonymis ordinem haud adeo observent auctores; minime poëtae, modo ne plane vitiose decreſcat oratio: nam in illo Aristophanis Plut. 89, quod I. Elsner. ad l. d. affert, ὡς τοὺς δίκαιους καὶ σοφούς, καὶ κοσμίους, videretur sic κόσμιος plus etiam esse, quam δίκαιος & σοφός, quod tamen non sequitur; nam virtutes fere inter se sunt aequales & pares, ut Cic. ait de Amic. Ceterum κόσμιον esse hominem probatis & compositis moribus, nemo nescit. Qui tamen exempla desiderat, adeat laudatum Elsner. videatque Herodianum etiam κόσμιον ac σώφρονα coniungere, & κόσμιον praemittere. REITZ.

ead. l. 8. Χάριν οἶδεν) Supra Tox. c. 53, Catapl. fin. & alibi

faepe hac phrasi utitur aequae ac Alciph. Et Liban. Soph. Ep. 13, *χάριν δὲ εἰδότες σοι τοῦ φιλεῖν*. Item Homer. Iliad. E, 235, — *ἐγὼ δὲ κέ τοι εἰδέω χάριν ἥματα πάντα*. REITZ.

ead. l. 11. Ἄγε δὴ) Etsi plural. μέλλετε sequitur, nihil tamen opus est Florentinae lectione ἄγετε. Nam ἄγε sequente plurali bene multis iam confirmavit Steph. in Thef. Sic φέρε apud Aristid. p. m. 415, T. I, in Or. Leuotr. I, φέρε δὴ πρὸς Διὸς, εἰ ταῦτ' εἶπον οἱ Θεβαῖοι πρὸς ὑμᾶς. Ne quid plura in re manifesta. Latini similiter, *Age, videamus, pro agite*. Cic. pro Leg. Man. c. 14 pr. *Age vero — considerate*. REITZ.

ead. l. 12. Ἄλλοις) Recte ἄλλοις Fl. nam & sic c. seq. δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ. Item cap. 24, δικάσεται μοι. Et licet accusativus δίκην saepe addatur huic verbo; tamen dativum personae habet, quando pro *dicere alicui ius*, uti hic, ponitur. Ideoque id recipiendum contra ceteras edd. existimavi. REITZ.

ead. l. 13. Πάσαις — κρατεῖ) Ψήφοις subaudiri, pluribus docet L. Bos de Ellipsi. p. 207 — 8. REITZ.

ead. l. 14. Τίνα — τιθέμενον) Ψήφον & hic intelligi docet idem L. Bos de Ellipsi. p. 206. REITZ.

Pag. 74. l. 1. Ἡ κατάγραφος) Ἡ κατάγραφος, ἢ τὰ ποικίλα id est, ἡ ποικίλος κατάγραφος, sive ἡ τοῖς ποικίλοις καταγεγραμμένη. GUYET.

ead. l. 2. Ἡ τὰ ποικίλα) Ob insignes in ea porticu picturas. De phrasi vide N. Δ. X, cap. 4, & alia, quae ibi indicantur, exempla. SOLAN. Conf. etiam de hac ellipsi c. 9, & Gall. cap. 14. Guyet. rem quidem exposuit, ellipsin minus accurate affsecutus. Ἐχουσα enim intelligi, ex superioribus locis videbis, & res est notissima. REITZ.

ead. l. 7. Ἐν χρῶ κέκαρμαι) V. Theophr. Char. Μικρολ. p. 34, & Nostrium B. πρ. c. 20, Ερμ. c. 18, cum notis. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν Διονύσιον) Τὸν Ἡρακλειώτην. GUYET. Stoicus hic clarus inter Zenonis discipulos memoratur a Diog. Laërt. pag. 173 B. qui tamen postea molestissima lippitudine laborans, a suis tandem defecit, doloremque inter *indifferentia* ponere desuit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡμῶν) Leg. ὑμῶν. SOLAN. Ὑμῶν) Non dubitavi hoc contra edd. recipere, quia sensus omnino requirit, & millies in eo propter soni vicinitatem, quem iotacismus plane confundit, aberratur in Codd. quorum auctoritas hic parum valere debet, quandoquidem res ipsa loquitur. Optime etiam Gesner. sponte in versione dederat, *ante vos*. REITZ.

ead. l. 14. Ἀδελφὴ τῆς παρούσης δίκης ἐστὶν) Ab Erasmo

Benedictus accepit *quasi quaedam soror praesentis causae est*, caprata elegantia, ut mihi videtur, praeter mentem Luciani, qui si tale quid intellexisset, scripsisset quoque *ἀσεί τις ἀδελφῆς*. Sed nunc simpliciter *ἀδελφὸν* ei ponitur pro aequali & simili, ac plane ut infra, *παρεπλήσιον γὰρ τι καὶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι*. GRON.

Pag. 75. l. 7. *Τῷ πόνῳ*) Queritur de Graecis Cicero, quod, etsi copiosior est eorum lingua, vocem hanc *dolori* simul & *labori* communem fecerint, Tusc. II, 14; in quo a Budaeo reprehenditur Comment. p. 750 ed. Steph. Sed immerito, uti vel ex hac & sequenti oratione satis patet. Davifus etiam, iniquum hic erga Graecos fuisse Ciceronem, inde se arguere putat, quod *labor* inter Latinos etiam doloris obtineat potestatem, quod duobus locis Plaut. conficere se putat. SOLAN.

ead. l. 10. *Τί ἀν*) *Ἀν τί οὐκ ἀν*; GUYET. Si praemissum *καὶ τοι* *quamquam*, *verum* reddas, plane absponum videtur cum Guyeto *οὐκ* inferere. At si veritas *αἰ* *qui*, ut c. 21 med. *καὶ τοι τίς ἀν* *κριτῆς*, *αἰ* *quis iudex* &c. *deinde vero*, possit *οὐ* stare. Sed non voluit negationem proferre Lucianus. Ait enim Stoa: Quid ego querar de iniuria mihi illata? Deos ipsos iniuria afficit, ideo non tam propter me, quam propter Deos eam punite. I. e. minor est mea, quam patior, iniuria, ideoque quid adeo ei succenseam? Immo videtur argute imitari morem philosophorum sive Theologorum, qui non sua, sed Dei causa, se dolere distant, ut vindictam eo graviolem consequantur. REITZ.

ead. l. 11. *Ὅπου*) Pro *quandoquidem*, ut Latinorum *ubi*. Vide Dial. proximo Icar. c. 9 pr. REITZ.

— Pag. 76. l. 1. *Πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾷτε, οἷους ἀν οἶεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, εἰ προσδέντες τῇ ἡδονῇ ἔφυγον τοὺς πόνους*) *Verumtamen illud ab ipsa quaerite, quales putet fuisse nostrum Herculem & Theseum, num voluptati indulgentes, evitarent labores*. Nihil hic reprehendo, sed moneo tantum, in prioribus verbis *πρότερον* inferere Mf. *ἐκεῖνά γε αὐτὴν πρότερον ἐρωτᾷτε*, haec prius illam interrogate. Dein pro *προσδέντες* in illo, ut & Anglicano, scribi *πεισδέντες*, num *persuasi a voluptate*, ut alludat ad Herculem Prodicium apud Xenophontem, cui voluptas omnibus modis persuadere conabatur, ut sua sequeretur castra. GRAEV.

ead. l. 3. *Ἡμέτερον*) Solan. Iuntinae adscriptis, male Scholiasten *ὑμέτερον* habere. Gesnerus contra deleto *η*, *ὕμ*. edi voluit, & huic assentior. *The sea vestrum* enim melius procedit, Lucian. Vol. VII. Dd

quam nostrum, etsi suum quoque Thesea Stoa dicere queat, tamen minus commode. Sed quia nulla ed. praeit, & vulgatam retinui, & versionem ei contrariam. REITZ.

ibid. Εἰ προσθέντες) Angl. *ei praeiungentes*. BOURD.

ead. l. 6. Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι) Nimirum Porticus, id est, Stoica philosophia, loquitur, quae minutis interrogatiunculis, & quasi punctis, quod proposuit, efficit, Cic. Parad. praef. Vel, ut idem de fin. IV, 3, *pungit, quasi aculeis, interrogationibus angustis*. Porro hanc esse altercationem, satis Quintilianus docet. GESN. Conf. c. 22 f. & 28 m. ubi δισύλλαβα & κομματικά proponit ἐρωτήματα. Adeoque simili modo praecise sibi postulat responderi. REITZ.

ead. l. 8. Το μὴδὲν οὔσα) Conf. supra de Merc. cond. c. 16; ὡς τὸ μὴδὲν ὄν. REITZ.

ead. l. 9. Ψηφισασθε ἥδη τὰ εὖορκα) Iusiurandum religiose servandum decernite. GUYET.

ead. l. 12. Ὁ Ἐπίκουρος — λέγει) Nihil novi est, nominativum sic pro vocativo poni; neque id mirum, si vel nominativus ipsi vocativo additur interdum, ut apud Homer. II, A, 189, φίλος ὦ Μενέλαε. Non enim addam, quod sexcenties apud eundem occurrit, μητίετα Ζεὺς id quod S. Clarke ad II, A, 175, non pro vocativo admittit, sed antiquum nominativum Macedonicum esse tradit. Esto! quia nimis anomalum foret, adiectivum ab suo substantivo ita dissentire. Verum tum quoque dicendum, φίλος olim φίλος in vocativo sonuisse, non φίλε. Interim purus eiusmodi nominativus, qualis hic in Luciano, non potest negari pro vocativo valere, quia articulus additur, veluti & ap. Homer. II, Γ, 275 & seqq. Ἥλιος δ', ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούεις, καὶ ποταμοὶ — μάρτυροί ἐσσι. Ubi Didymus etiam Ἥλιος pro ὦ ἥλιε positum ait. Adde Nostrum infra cap. 33 pr. ὁ διάλογος — λέγει. REITZ.

Pag. 77. l. 2. Πρὸς ἑαυτὴν — βλέπειν) De hoc Graecismo conveniente cum Belgicismo, vid. fratris nostri consultissimi G. O. Reitzii Belgam Graeciff. p. 446. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ ἥν φησι κεφαλαίον τῶν πόνων τὴν εὐδαμονίαν παραγίγνεσθαι λήρον οἰηθεὶς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθους ὁμοίους ἀπέφυγε) Vertitur: Et quam laborum caput, felicitatem provenire dicit, nugae ratiis, obliquos illos sermones labyrinthis similes evitavit. In Ms. legitur καὶ ἥν φησι ἐπὶ κεφαλαίῳ τῶν πόνων. Ἐπὶ κεφαλαίῳ, ἐν κεφαλαίῳ, & apud Thucyd. ἐν κεφαλαίῳ, est uno verbo, quod & Latinis,

denique, aut, ut Cicero, *quid quaeris? noli quaerere*. Idcirco sic vertes: *Et quam, ut uno verbo dicam, laborum ait felicitatem esse, pro nugis habens, ambiguos illos sermones, & labyrinthis similes evitavit*. Quamvis vulgatam non damnem, quae sic potest explicari commode, & *quam felicitatem, caput seu summam omnium laborum, ait esse, pro nugis habens*. GRAEV.

ead. l. 7. Παράγινεσθαι) Glossa videtur, veteres Codd. inspicienti. GUYET. Vellem libri praesent, ex quibus nil varietatis notatum invenio, & lubens illud *παράγινεσθαι* cum Guyeto eicerem: quod licet ita construi possit, ut sensum aliquem fundat, tamen quanto concinnius fluat oratio, si exfulet, facile apparet. REITZ.

ead. l. 10. Ἀπορίδας) Angl. *ἀπορίδας*. BOURD. *Διαρίδας*) Ita P. & L. In vulgatis *ἀπορίδας*, pro quo scriptum fuisse *ἀπορήζας* arbitror; certe in A. *ἀπορίδας* legi testantur. SOLAN.

ead. l. 11. Πόνον — πονηρὸν, ἡδεῖαν — ἡδονὴν) Non assequitur interpretatio ulla suavitatem huius loci. Erymologiis frequenter utebantur Stoici. Domestico igitur quasi argumento utitur Epicurus. *Πονηρὸν* esse qui negabitis τὸν πόνον, a quo *πονηρὸν* dicatur? Videntur auctores linguarum laboris notionem cum malo saepe iunxisse. Docent hoc Ebraeorum *amel*, Graeca *πονηρὸς* & *μοχθηρὸς*, item *πανούργος*, *ραδιοῦργος*, Latinorum *laborare morbo*, *invidia* &c. Cives mei in Franco-nia morbum sacrum sive comitalem vocant saepe *die Arbeit*: quo eodem vocabulo etiam in partus *doloribus* utuntur. Similiter deinde *Νοστής πόνον* de morbo Dionysii adhibet. GESN.

ead. l. 12. Ἀποκλείειν ἐχρῆν) Interrogative pronuntians, usque ad *εὐδαιμονίῃ μετὰ τὸν βίον*. GUYET. Id igitur ut fieret, curavi. REITZ.

ead. l. 15. Ἐς τὸν πόνον) Non damno hanc lectionem; sed quid si continuata metaphora dixit *πόνον*; GESN.

ibid. Ἐκδοτον) In Aët. Apost. cap. 2, 23, *ἐκδοτον λαβόντες*. Ubi saepe laudatus Elsner. hoc Luciani aliisque veterum testimoniis *ἐκδοτον* exponit, *qui hostibus & adversariis exposcentibus ad supplicium, utque de eo pro arbitrio statuunt, traditur*: quare in re manifesta plura non addam, praeter Phalar. Epist. 4 & 5. REITZ.

Pag. 78. l. 1. Ὡς περὶ ἱκέτην — ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα) Sic rectius Mf. Cum ille supplicis instar ad voluptatem, tanquam ad misericordiae aram confugerit. Editi, *φεύγοντα*: sed tum non confugiebat, sed ante confugerat. GRAEV.

ibid. ἱκέτην) Etsi οἰκέτην legerat, tamen supplicem verterat Obsop. in Paris. ed. quod indicium est, eum verum vidisse. REITZ.

ead. l. 3. Ἀρετὴν — ἰδρῶτι) Hesiod. Ἔργ. 288, τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Πολυβρύλλητον autem ait, quia philosophis tam frequenter in ore est, ut persaepe iam audivimus. Conf. Gall. c. 11. Item hui. Dial. c. 11 &c. REITZ.

ead. l. 4. Μετὰ τὸν βίον) Vid. Ἑρμ. c. 78, cum nota nostra, & Plut. in M. Catone 641. SOLAN.

Pag. 79. l. 2. Δοκιμασθέν) Editiones plurimae δοκιμάσας. BOURD.

Pag. 80. l. 1. Δὲ) Delendum omnino censeo illud δὲ, nisi malis cum Fl. ἑάρια — τούτους — τοὺς πόνους &c. immo sic etiam melius aberit. SOLAN.

ead. l. 2. τοῦ λόγου) Basil. τούτου. BOURD. Μὲν τοῦ λόγου B. P. & L. nisi quod in P. solo est μὲν. P. ed. recte mutavit; in reliquis τούτου est, nihil aliud. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐμπιπλάμενους) Iam rursus sine μ. At ἀνεμπιπλάμεν Icar. c. 11 pr. Utrumque rectum. Prius tamen Nostro fere frequentius. Vid. supra Iov. Conf. c. 46, Amor. c. 8 & 24 &c. Solanus alibi frustra μ inferens, hic manum recte abstinuit. REITZ.

ead. l. 8. Γύγου) Conf. Παρασ. c. 58, & Εὐχ. c. 40. SOLAN.

ead. l. 9. Αἶδος κύνειν) Ex Il. E, 845. Adde Schorti adag. 13, & Plut. 136 f. Aristophan. Ἀχ. 390, ε. Suid. Apollod. I, pag. 38 A. SOLAN.

Pag. 81. l. 1. Μακρὰ χαιρεῖν) Ego valere iussi illud vulgatum μακρὰν, cum verum P. & I. exhibuerit. Vid. omnino ante notata ad Iov. Confut. c. 32 f. Adde, si vis, Afin. c. 46, & Gall. c. 13. REITZ.

ead. l. 10. Λόγοις) Ex Euripide hoc Phoen. 363. Amphis autem, ὅπου τις ἀλλοεῖ καί σε καὶ τὸν νοῦν ἔχει. Steph. γινώμ. 13. SOLAN.

Pag. 82. l. 8. Τί διάφ.) Sic P. nisi quod προηγούμε — & ἀποπροηγούμενον habet. In reliquis ὅτι, aut ὅ, τι διάφ. SOLAN.

ead. l. 12. Δισύλλαβα) Nihil variare edd. adlevit Solanus noster. At mox c. 28, κομματικὰ ἐρωτήματα. Sed breves atque abruptas, praecisas quaestiunculas per δισύλλαβα Lucianus intelligit, quales modo praemisera, & eodem redit κομματικὰ ἀκόπτω, quasi quae brevioribus includuntur commatibus; addit enim μικρὰ καὶ κομματικά. REITZ.

ead. l. 15. Τρίτῳ) Vid. Aristot. Ἀναλ. προτ. Sed vix tempe-

ro, quin illud ἀναποδείκτων in ἀδυνάτων mutem; adi tamen B. πρ. c. 24, ubi ἀναπόδεικτον συλλογισμὸν vocat. SOLAN.

ibid. Τῶν ἀναποδείκτων) Audiamus breviter Apuleium de habit. doct. Plat. f. de hermen. p. 37, 8: *Ex hisce igitur in prima formula modis novem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, ut demonstratione non egeant, adeo ut ipsi ceteros gignant, fidemque illis ex se imperiant.* Poteram igitur σχῆμα modum interpretari, si constaret, ad hanc ipsam divisionem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod iam quaerere non vacabat, & cui temere est tantum a re sua otii? GESN.

Pag. 83. l. 2. Τύχη τῇ ἀγαθῇ) Alias plerumque sine articulo haec formula effertur. Sed & cum eo; vid. ad Alex. cap. 14 & 38. REITZ.

ead. l. 3. Ἀρετὴ καὶ Τρυφή) Forfan Ἀρετῇ &c. SOLAN.

ead. l. 10. Φιλονεικῆτε) Quia utrumque stare potest, nihil mutavi. Credo tamen φιλονεικεῖτε ex O. praeferendum, quia imperandi modus maiorem hic vim habet. Et quia sic solet, ut mox f. huius cap. μὴ ἀγανακτεῖτε. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ οὗτος &c.) Versus fenarius. GUYET.

ead. l. 15. Τὸ δεῖνα) Τὸν μισθόν· τὸ δικαστικόν, quod sequitur, glossēma videtur τοῦ δεῖνα. GUYET.

Pag. 84. l. 1. Τὸ δικαστικόν) Τριώβολον intelligi, bene monuit L. Bos de Ellipsi. p. 171. Conf. supra c. 12, ὁ μισθός, τριώβολον ἐκάστης δίκης, ibique notam Gefneri. Acute quidem Guyetus coniecit, τὸ δικαστικόν glossam videri, quia idem est, quod τὸ δεῖνα: non tamen assentior, tam quia Scholiastes δικαστικόν iam suis in exemplaribus legit, quam quia bene exponit, per contemptum non nominasse triobolum, sed δικαστικόν illud subiecisse τοῦ δεῖνα. Cum igitur lepos insit in eo, minime id eiectum velim. Nam ut ὁ δεῖνα, qui digito monstratur, magni quid prae se fert, ita per iocum dicit, grande illud scilicet honorarium. Sed melius procederet metaphora illa deceptionis, si vel τριώβολον nominando etiam μέγα praemisisset, dicens, gravis illa merces triobolus: verum lūfit forsan in oppositione τοῦ δικαστικόν & ἀδίκαστος, ideoque prius eo minus abesse patiar. REITZ.

ead. l. 6. Δικάσετε) Sicuti conieceram legendum, habet Ox. non δικάσατε, quod in impressis omnibus est. Sic etiam verterat iam interpret. SOLAN.

ead. l. 10. Δρασμοῦ) Subaudi τὸ περὶ, i. e. περὶ δρ. GUYET.

Pag. 85. l. 2. Ἐφκει — πράζειν) De mutando πράζειν in πράσσειν cogitaram. Nunc acquiesco. SOLAN.

ead. l. 5. κριτήριον) Hic paria facimus Graecis: nam etiam Cic. Acad. 4, 6, tollit Philo iudicium cogniti & incogniti. GESN. In I Epist. ad Corinth. VI, 4, βιωτικὰ μὲν οὖν κριτήρια εἶν' ἔχοντες, i. e. iudicia ad res huius vitae pertinentia. Ubi I. Elfner. & hoc Luciani affert, aliudque ex Polyb. Excerpt. Legat. pag. 1095, δίκας ὑπέχειν ἐν ἴσῳ κριτηρίῳ, causam dicere in aequo iudicio. REITZ.

ead. l. 6. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν) Male interpretantur, indiēla igitur causa ipsum condemnent. Est enim, ipsum condemnent, quia non obierit vadimonium. Sic ἐρήμην ὀφλεῖν, est vadimonii deserti reum esse. Pollux VIII, 8. Ἐρήμην λύειν est deserti vadimonii absolvere, & iterum agendi facultatem dare. GRAEV.

ead. l. 7. Λογογράφον — Σύρον) Intellige Lucianum rhetorem ex Samofata Syriae civitate natum. Syria autem maioris Asiae regio est, iuxta Iudaeam, quae hodie Syria vocatur, de qua Strabo L. XVI, Plin. L. V, c. 12 & 22, Pomp. Mela L. I. COGN.

ibid. Πρώην) V. c. 33. Dialogos ergo scribere coeperat ante annum aetatis quadragesimum. SOLAN.

Pag. 86. l. 3. Πρώτον) Hoc prooemium totum est ex Demosthenis de Corona oratione desumptum, p. m. 141, sive ut rhetoras sui temporis plagii, quod passim facit, insimularer; aut ut loquentis dignitati confuleret: sed prior ratio placet, dignitatis enim Rhetorices haud tam sollicitus videtur, quam ut per eam affectatos sui temporis rhetorás perat; quod & ipsa oratio & notae satis ostendunt. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐχὶ τ' αὐτὰ) Ex alia iam eiusdem Demosthenis oratione, Olynth. scilicet III, p. m. 21. SOLAN.

ead. l. 14. Ὡστε) Deest in Ms. Ox. prave. Quod autem ἀνακολουθία videtur hic esse, inde est, quod deficiente iam Demosthene, αὐτοπρόσωπος Rhetorica reliqua exsequi cogitur. SOLAN.

Pag. 87. l. 1. Τοῦτον) Et si τὸ μεράκιον neutro genere est usitatum, hic tamen Parisinae lectio τοῦτο intolerabilis erat, quia mox ὄντα cum cett. habet, cum ὄν deberet. Recte autem masc. genere etiam usurpari, ratione sexus, exemplis egere non existimo. Vid. tamen supra adductum ex Aristoph. Plut. τέκεα ἀναβοῶντες. Idque & Latinis frequentari plus satis notum, ut Terent. in Andr. Mea Glycerium. REITZ.

ead. l. 3. Ἐνδεδυκότα) Th. Mag. v. ἐνδεδυκώς haec eodem modo profert. REITZ.

ibid. Περὶ τὴν Ἰωνίαν) Habes hic multa ad Luciani vitam spectantia, quae cum id agemus, excutienda erunt, & ad sua quaeque tempora referre conabimur in Vita Luciani a nobis concinnanda, & huic operi praefigenda. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπειδὴ) Ox. & Thomas Mag. ἐπεὶ. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐμαθὴς) Et haec Thom. Mag. habere voce Εὐμ., recte notavit Solan. REITZ.

ead. l. 12. Πολλοὺς καὶ δαυμ. λόγους) Haud satis modeste facere Lucianum, qui haec Rhetoricam dicentem inducat, non deerunt, qui arbitrentur; inter quos ego etiam cenferi non recusem, non ignarus tamen quid regei possit, nempe Lucianum artibus oratoriis cum semel valedixisset, famam etiam, quam iisdem sibi fecerat, parvi duxisse, ea sola contentum, quam, novae insitens viae, sibi iam comparabat. Hinc etiam conicere licet, paucissima prae reliquorum numero Luciani scripta ab eo edita, quae tum scripta sunt, cum fucatae illi Rhetoricae operam daret. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰς τοὺς φυλάτας) Respicit nempe ad ius civitatis praemii loco datum, ut aliis bonarum artium professoribus, sic Rhetoribus quoque ac Sophistis, cuius plura exempla sunt apud Philostratum; v. g. in Hippia 1, 11, in Adriano 2, 10, 3, in Aristide 2, 9, 1, ubi plura Olearius, quemque ibi laudat Spanhem. Orb. Rom. Exerc. I, c. 4. GESN. Recte monet Solanus, errare Olearium ad Philostratum in Vit. Soph. hoc Lucianum eodem trahentem. Adscripserat etiam Hemsterh. orae Luciani: errat Olear. ad Philostr. V. S. p. 495, N°. 8. Et ut vera quidem, quae hic notat Gesnerus, tamen Lucianus aliter hic ludit. Rhetorica quippe ipsa civis adsciscit sibi maritum, sed peregrinum, βάρβαρον τὴν φανήν. Deinde operam dat, ut tribulibus adscribatur ac civium in numero sit, i. e. ut ex Syro & Barbaro Graecorum disertissimus haberi possit. Ipse propterea c. 30, καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραφε. Non igitur agit de iure civitatis, quo praemii loco donatus fuerit. Quod si eum impetrasse aliunde probari queat, alia res fuerit; hinc saltem non probatur. REITZ.

ibid. Παρενέγραφε) Cave, hoc cum clarissimo Philostrati interprete (ad pag. 495) sic intelligas, ut in Graecis urbibus civitate donatus fuerit, quod illic Hippiae contigisse legitur. SOLAN.

Pag. 88. l. 3. Περιπέλλουσα) Complectens. GUYET. Male.

Quid enim complexus ad eum omnibus notum clarumque reddendum? REITZ.

ead. l. 5. Ἰόνιον) Hanc vocem emaculavi, quae antea in omnibus prave per ω scribebatur. SOLAN. Recte orthographiam emendavit Solanus noster: nam ita scribitur κῶλπος Ἰόνιος apud Thucyd. Diod. ac Strab. Et brevis est secunda ap. Dionys. in Perieg. v. 94. Sed ἰώνια, ἰώνες & ἰωνικὸς secundam habent longam. REITZ.

ead. l. 6. Κελτικῆς) Vide Ἀπ. μισθ. c. ult. ubi Sophistae sibi titulum assumit, dum illic peregrinaretur. SOLAN.

ead. l. 11. Μέγα φρονήσας) O. & P. optime. In impress. μεγαλοφρονήσας. SOLAN. Μεγαλοφρονήσας) Μέγα φρονεῖν in vitium ponitur. Hinc Menand. in fragm. Luciani ed. minori subiunctis XXVIII, 1, "Ὅτ' εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρονεῖ. Quod Apost. ad Rom. XII, 16, ait, μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονούντες. Contra μεγαλόφρων, qui est excelsi animo, magnanimus, plerumque virtutis habetur; ideoque μέγα φρονήσας hic recipiendum dicas, quia superbiam hic reprehendit Lucianus. Vtrum nihil mutavi, cum verbum μεγαλοφρονέω aequè in vitiis ponatur, ac μέγα φρονῶ, ut Steph. iam notavit. (Licet in meliorem partem Ioseph. Ant. XIX, 7, 3, εὐεργετικὸς — καὶ μεγαλοφρονῆσαι ἔθνη φιλότιμος.) Quin & μεγαλόφρων pro vitio ducitur ap. LXX, Prov. XXI, 4, μεγαλόφρων ἐφ' ὕβρει δρασυμῆκαρδος, λαμπτήρ δὲ ἀσεβῶν ἀμαρτία. In mediam quandam partem Dion. Hal. de Demosth. Grav. pag. m. 173: καὶ σεμνυρόμεθα μὲν καὶ μεγαλοφρονοῦμεν ἐπὶ τὸ βέλτιον τῶν ἄλλων γεγονέναι, i. e. gloriamur. Sed nihil ibi interesset, utrum μέγα φρονοῦμεν diceret. Idem Antiq. VIII, p. 350, a. m. Οὐλόους καὶ — ταῖς αὐτῶν δυνάμεσι πολλαῖς οὔσαις μεγαλοφρονήσαντες, i. e. elati. Unde facile patet, eodem redire, utrum in Luciano eligas, & facilius, quomodo interdum ad virtutem, interdum ad vitium valeat; posterius tamen eo frequentius, quo nimis alta de se sentire solent homines. REITZ.

ead. l. 12. Αὐτὸν δὲ) Mf. αὐτὸς δέ. GRAEV. Αὐτὸς O. & P. etiam. In impr. αὐτόν. SOLAN.

ead. l. 13. Φιλοσοφίας υἱὸν) Dialogos primus scripsisse fertur Zeno Eleates. Alii tamen alios auctores Dialogi assignant; at omnes philosophos. Vide Diog. Laërt. pag. 81 A. B. & not. SOLAN.

Pag. 89. l. 1. Κωμικὰ) In impress. omnibus κομματικὰ legebatur. De emendatione ob verbi novitatem cogitanti, Cod. Ox. κωμικὰ exhibet, quod minime respiciendum; immo in

textum recipiendum censeo, nisi forsan sub vulgata lateat vox κομματικά, quae rei aptissima haud immerito etiam videatur. SOLAN. Κομματικά ἐρωτήματα) Conf. c. 22, διούλαβα ἐρωτήματα, quod eodem redit. Neque hic, neque illic quidquam immutandum arbitror; nam praemissum διούλλαβα argumento est, & hic κομματικά rectius esse, quam κομικά, & mox sequens συλλαβίζων declarat δισσύλλαβα supra non sollicitandum. Nec ignotam arbitror Sophistarum per quaestiuunculas, & per positiones crebris commatibus sectas, disputandi & arguendi consuetudinem. Adde, quod me humanissime monuit L. I. Wetstenius. Hieronymus prol. in prophetas: *HOSEAS COMMATICUS* est, & quasi per sententias loquens. Et in Matthaeum: prudentem semper admoneo lectorem, ut non superstitiosis acquiescat interpretationibus, & quae commatice pro fingentium dicuntur arbitrio, sed consideret priora, media & sequentia, & neciat sibi universa, quae scripta sunt. REITZ.

ead. l. 3. Συλλαβίζων) I. e. τὰς συλλαβὰς συνείρων κυρίως. Supra, τὰ παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων, les faisant ére-
ler. GUYET.

ead. l. 6. Ἐπισείσαι) Aliter plaudebant Sophistis, maximoque cum strepitu. Plin. Sec. V.... — quid quisque sentiat, perspicit ex vultu, oculis, nutu, manuum motu, murmure, silentio... VI — non labra diduxerunt, non moverunt manum, non denique assurrexerunt saltem lassitudine sedendi. Vide Casaub. ad Th. 116, & nos ad Σχv. c. ult. SOLAN.

- ibid. Τῶν ὅρων) Ἀνέντης τῶν ὅτων; Persius: *Et manus auriculas imitata est mobilis albas*. I. e. pollice auri inserto manum agitare. GUYET. Facilius est aliorum coniecturas carpere, quam facere meliores. Versus Persii a Guyeto adductus, est 59, Sat. I; ibique sannas & exsibilacionis gestus describit poëta. Ait enim: *O Iane, a tergo quem nulla ciconia pinxit, Nec manus auriculas imitata est mobilis albas, Nec linguae, quantum sitiat canis Appula, tantae*. Estque illa pollicis in aurem insertio asinarum auricularum simulatio, adeoque contemptus maximi publica testatio. Talia autem si Syrus novus ille Dialogorum amator quaerere dicatur, verbis mox seqq. τοιοῦτων πρᾶσθῃ ὁ γενναῖος, contraria Luciani menti videtur sententia fingi, qui velit, plausus oratori expectandos, dum a Rhetorica aufugit, eum non amplius captare, sed leviores ac tacitos risus, modestioresque complosiones. At obstat tum μακρὰ ἐπινεύσαι ideoque μικρὰ iam ex Fl. necessario foret legendum. Sed confer c. 33, ubi Dialogus queritur, Satyricam sibi personam

a Luciano indutam : & vide, anne explosio ac fannae intelligantur in eos, qui in Satyra traducuntur, non in auctorem directae; tumque coniectura Guyeri erit optima, & μακρὰ retinendum. Sed quia omnia videntur ad modestas laudes & ad plausus, quos Sophista studiose quaerit, pertinere; (nam laus modica vera) ita ἐν τὸς τῶν ὄρων retineo, at μικρὰ ἐπιτεῦσαι recipio: nam parva annuentis capitis commotio assentientis est signum; magna, derisionis. REITZ.

ead. l. 11. Ἐνοχος) Ἐνοχος τῆς κακώσεως non est vexationis obnoxius, ut volunt interpretes, sed malitiosae desertionis reus. Pollux Onom. lib. III, 3: ἀποπέμψασθαι γυναῖκα, καὶ τὰ πρᾶγμα, ἀποπομπή, καὶ ἀπόπεμψις, καὶ ἀποπομπῆς δίκη. καὶ κακοῦν, καὶ δίκη κακώσεως, προικὸς, σίτου. καὶ τούναντιον, ἀπόλειψις, καὶ δίκη παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ἀπολείψεως. & ineptissime ab interprete Latino κακοῦν & κάκωσις, affligere, & afflictionis poena. Hic locus, ut plurima alia in Polluce, non possunt verti Latine, quia lingua Latina caret vocabulis, quibus proprietatem harum Atticarum locutionum exprimat recte. Hoc vero vult, ἀποπομπή & ἀπόπεμψις dici de viro, qui repudiat uxorem; κακοῦν & κάκωσις de eo, qui eam deserit: sicut contrario ἀπόλειψις de uxore, quae virum deserit, sive nuntio remisso, sive, ut puto, malitiose, & sine causa. De τῷ ἀπολείπειν vide, quae notavi olim ad Soloecistam. Quamvis δίκη κακώσεως sit quoque actio malae tractationis, quae datur etiam parentibus adversus liberos, & pupillos. Vide Harpocratonis Lexicon. GRAEV. Nihil melius τῇ κακώσει respondet, quam mala tractatio. Observavit etiam Kuhnius ad Poll. 3, 46. Rei uxoriae actio in foro Romano vocabatur, quae malae tractationis in scholis, docente Fabio VII, 3, 11. Ex cuius Decl. VIII, 6, discas, hoc nomine etiam comprehendi detrañum cultum, negatum comitatum, fastiditas noctes, pulsata faciem. Latius autem patuisse κακώσεως actionem, non nego. Vid. Spanhem. ad Aristoph. Νεφ. 1328. GESN. Mulier marito scribit ap. Alciph. I, Epist. 6 f. ἴσθι με παρὰ τὸν πατέρα οἰχισσομένην· δε οὐδ' ἐμὲ περιβέσται· καὶ σὲ γράβεται παρὰ τοῖς δικασταῖς κακώσεως. Unde apparet, κάκωσιν etiam esse eam actionem iniuriae, quae intenditur marito, a quo uxor indignis modis tractatur. Ubi Berglerus & hoc Luciani, & aliud ex Diog. Laërtio affert. REITZ.

Pag. 90. l. 2. Ἐπιγράφονται) Conf. supra Scyth. c. 10, ἐπιγράφμενος προστάτας. Ubi al. συγγραψ. Sed infra Peregr.

§ 11, προστάτην ἐπιγράφον. Quae loca indicante Solano contuli. REITZ.

ibid. Ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτιν ἑαυτῶν) Rarius ed. *Amst.* consulere soleo, quia omnium est vitiosissima. Neque Solan. hic eam consuluerat; sed quia Wesseling. Obs. p. 162 monebat, eam perverſe ἑαυτὸν dedisse, & ex *Ald.* ἑαυτῶν reſcribendum, excuſſi alias, & *Fl. Ald. H. P. S.* (quid enim ceteras moror in re manifesta?) recte etiam ἑαυτῶν habere vidi. Addo ex iisdem Obs. l. d. Soph. Oed. Tyran. Ὄστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράφωμαι. Ad quae verba ait: Ex veteri apud Athenienses more; quo omnes inquilini μέτοικοι sibi ſumere debebant patronum προστάτην, qui vero neglexerant ſacere, compellabantur actione ἀπροστασίῳ, de qua Harpocraton. Eiuſcemodi sibi patronum legere illis eſt νέμειν, γράφεσθαι, ἀπογράφεσθαι, ἐπιγράφεσθαι, & ſυγγράφεσθαι προστάτην. Neque quiſquam rerum Atticarum paulo peritior id ignorare poteſt. Quare mirari ſubit, Luciani interpretem bis ad hoc dicendi genus offendiſſe. Et primo quidem in *Scytha*, (c. 10, ubi id iam monui, Geſnerus autem ſponte in verſione emendavit.) Deinde in *Bis Accuſ.* h. l. — Latina facta ſunt, ſuique velut praefidem ſcriptis teſtantur. Neque id ſatis bene. Geſnerus hic antiſtitam dedit, pro patronam, quod non mutavi, quia preſſo pede Graeca ſequi ſolet; ſed cur ab ἐπιγράφονται igitur liberiore ſtilo diſceſſerit, nescio; nec eſt magni momenti, nec difficile ei, qui rem tenet. Ἐπιγράφεσθαι Graecis pro adſciſcere sibi etiam aliis in rebus uſitatum: hinc Theophilus Inſtit. L. 2, Tit. I, § 5, ἡ δὲ αἰγυπτίων δεſποτεία ἰδικὸν οὐκ ἐπιγράφεται δεſπότην, litorum poſſeſſio (dominium) proprium non capit dominum. REITZ. Sine dubio ad illud ius patronorum apud Athenienſes reſpicitur; poteratque, quin debebat verti, patronamque ſuam proſitentur. GESN. in Addend.

ead. l. 4. Κόπτουσιν — τὴν θύραν) Conf. Graev. ad Soloeſiſt. cap. 10, & Elſner. Obs. ad N. T. 2, p. 445, Apocal. III, 20. REITZ.

ead. l. 12. Μὲν μὴ ἐπιτρέπετε) Ex O. eſt vocula μὲν, quae, cum nitori ſententiae conſulat, admittenda eſt. SOLAN.

ibid. Ἄγνωμον) Adleverat Solan. vid. Th. Mag. v. Εὐγν. Sed operae erit eius verba addere. Εὐγνώμων, ait, μὴ λέγῃς, ὡς εὐδαιμον, ἀλλ' εὐγνώμον· ἄγνωμον δὲ, καὶ ſύγγνωμον. Λουκίανος ἐν τῷ δις κατηγορούμενος· ἄγνωμον γὰρ &c. uti hic leguntur. Sed εὐγνώμων οἰκίδιον habuimus tamen Aſin. c. 2 f. & alibi, conſentientibus vert. edd. Scribit & ſic Stephan. Videbi-

mus alias plura, unde patebit vanum esse Magistrum. REITZ.

ead. l. 14. Οὗτος ἀπολογείσθω) Οὕτως volebat Gesnerus. Ac lubens ita edidiffem, si varietatem invenissem. REITZ.

Pag. 91. l. 1. ΣΥΡΟΣ) Luciani apologia. GUYET.

ibid. Δικασταί) Ex Cod. Ox. Deest enim illa in haftenus impress. SOLAN.

Pag. 92. l. 1. Παιανιεύς) Demosthenes. V. Πρωτ. cap. 21, & passim in decretis in Or. Dem. de Corona. SOLAN.

ead. l. 3. Καὶ φυκίον ἐντρίβομένην, καὶ τὸ ὄφθαλμὸν ὑπογραφομένην) Ὑπογράφεισθαι τοὺς ὄφθαλμοὺς, ἀττικώτερον esse docet Thom. Mag. quam ψιμμβουεσθαι. Facere hoc consueverunt feminae luxuriosae meretrices, ut & viri effeminati. Noster Dial. Meretr. τὸ ὄφθαλμὸν ὑπογεγραμμένη. De Medis Xenoph. Π. I, 10: ὁρῶν δὲ αὐτὸν κεκοσμημένον καὶ ὄφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει, ἃ δὲ νόμιμα ἦν ἐν Μήδοις. Idem de Cyro L. 8: ὑποχρίεσθαι δὲ τοὺς ὄφθαλμοὺς προσίετο, ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοντο, ἢ εἰσι καὶ ἐντρίβεσθαι, ὡς εὐχρόατεροι ὁρῶντο, ἢ πεφύκασιν. L. Bos.

ead. l. 13. Θύρας) O. melius, quam impr. in quibus omnibus θυρίδας legebatur. SOLAN.

ead. l. 15. Μοιχείας) I. e. περὶ μοιχείας. GUYET.

ibid. Ἐν γυιτόνῳ) Cf. supra c. 10 pr. Icar. c. 8 & 16. REITZ.

Pag. 93. l. 2. Τετταράκοντα) In iis, quae iunior scripsit Lucianus, vix quemquam ab eo nominari videbis eorum, quos carpit, quod a seniore audaciuscule factum est. SOLAN.

ead. l. 4. Δικαστὰς) Et orator & Sophista iam tum fuerat. Vide etiam A. μισθ. c. ult. SOLAN.

ibid. Τυρ. κατηγ. καὶ ἀρ. ἐπαίνους) His ergo potissimum ars Sophistarum illius temporis continebatur. Hinc in Μισθ. cap. 35, de rhetore legisti inter prandendum laudes domini peragente; hinc ibidem c. 11, optimates, dum eruditos experirentur, laudes suas ab iis audire. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπαίνους ἐκφυγόντι) Qui attendere volet, intelliget, hoc participium multo propius cohaerere cum sequentibus ἐλθόντα, συνδιαλεγόμενον, quam cum praecedente γεγονότι. Itaque non dubito, quin ἐκφυγόντα legendum sit. Eadem ratio est illius supplementi, quod e suo Codice hic attulit Graevius, quodque genuinum videri facile patior: modo legatur συνδιαλεγόμενον — δεόμενον. Quamquam enim syllepfi quadam Syrum, h. e. Lucianum, atque Dialogum coniunctos intelligere forte liceat; tamen eo descendere, nisi magno consensu librorum coactus, nolim. GESN.

ibid. 'Ες δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα διαλεγόμενος. πολλὰ ἔχων &c. Ultima sic leguntur in Mf. cum aliquot verborum incremento: ἡρέμα συνδιαλεγόμενους, τῶν ἐπαίνων καὶ κρότου οὐ δεομένους. πολλὰ ἔχων, *placide disputantes, laudes & plausum non desiderantes*. Quae Luciani esse nemo infirmabitur. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐρατρίαν) Subaudi ψῆφον. GUYET. Sed satis hoc iam inculcatum, quis non videat ex modo praemisso ac supra tam saepe addito ψῆφος; REITZ.

ead. l. 13. Ὁ Διάλογος — λέγει) Conf. supra c. 20 f. ὁ Ἐπικουρος — λέγει. REITZ.

ibid. Ἐπὶ τῶν αὐτῶν) De iisdem iudiciis. GUYET. Immo sub iisdem, sive iisdem iudiciis praesidibus; sed & hoc in vulgus notum. At hoc ipsum voluit Guyet. nimirum de iisd. iudd. intelligendum esse. REITZ.

ead. l. 14. Διπλάσιον) Adversatur hoc palam iis, quae c. 14 constituta erant. Aut igitur parum sibi constare censendus est Lucianus, aut, corruptum locum esse, fatendum est. Fl. ed. διπλάσιον οἷς—. SOLAN.

in Schol. l. 1. Μελέτας) Eas Latini *causas* Ciceronis tempore, *controversias* Quintiliani aevo dixerunt. Vide quae contra eas habet Petronius initio. CLER.

Pag. 94. l. 8. Ἄνω που &c.) Plat. Phaedr. 344. G. H. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀεροβατοῦντα) Socratem tangit, ab Aristoph. eodem nomine traductum in Nebul. v. 225, ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. & *ibid.* deinceps frequenter. Ita μεταωρολέσχην vocat eundem Dial. praeced. REITZ.

ibid. Πτηνὸν ἄρμα) Meminit rerum Noster Ἀναβ. c. 22, & Πητ. c. ult. SOLAN. Conf. supra Pisc. c. 22 f. REITZ.

ead. l. 11. Ὑπεράνω) Dialogus dicit se ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ. sed ὑπεράνω simpliciter significat *super coelum*, vel *in coelo*. Mf. ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ, *super coeli dorsum*, hoc est, supra nubes. Dialogus autem hic cum de rebus sublimibus loquitur, τραγωδεῖ, καὶ μετέωρος βαίνει. GRAEV. Conf. supra Deor. Dial. IV, § 2, & Herm. c. 61. SOLAN.

Pag. 95. l. 2. Μοι — μοι) Delendum censeo posterius. SOLAN. Recte. Idem Hag. editioni adscripserat Gesnerus. At quia constans est lectio, eam vel invitus exhibui. REITZ. In impr. omnibus erat: εἰτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖρξέ μοι τὸ σκῆμμα. Verum cum non agnoscatur posterius μοι a Mf. Reg. 3011. illud exfulare iussimus.

ead. l. 4. Ἀριστοφάνην) Haec terminatio Nostro frequentior. Alioqui eodem redit. Vid. *supr.* Demon. c. 62, ubi Σοκράτη & Διογένην. Δημοσθένην infra Demosth. Enc. c. 2 & 9. Itaque nihil opus erit ex *Fl.* Ἀριστοφάνη revocare, quae supra contrarium in modum Ἄρην exhibet, ubi cett. Ἄρην. De Salt. c. 21. Adde Gall. c. 3. REITZ.

ead. l. 6. Μένιππον) De quo supra multis ad N. Δ. I. SOLAN. *Μένιππον τινα*) Iuniorē altero; vid. Olear. ad Philostr. pag. 164. a. 5. REITZ.

ead. l. 8. Κάρχαρον) Vid. supra notata ad Merc. Cond. cap. 35. Quom. Hist. c. 43. De Salt. c. 4. REITZ.

ead. l. 9. Τὸ δῆγμα λαβραῖον) Invehitur in malevolos *sublesta* lingua, qui, ut ait Plautus, *Palam blandiuntur, clam si occasio usquam est, Aquam frigidam subdole suffundunt.* De quibus vide Casaub. ad Characteres Theoph. *περὶ εἰρωνείας.* Pisid. Cosmog. Ποιεῖ δὲ τοὺς εἰρωνεὺς ἀβλήους κύνας Σαίνειν δοκεῦντας καὶ ἄκνειν ἡπείγμένους. BOURD.

ead. l. 11. Διαμμένων) Sic P. solus. In impress. *διακείμενος.* SOLAN.

ead. l. 14. Οὔτε πεζός εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μετεώρων βέβηκα) Interpretes: *Neque pedestris, neque sublimis incedo.* Ἐπὶ μετεώρων βαίνειν non est Graece loquendi ratio. Graeci enim dicent *μετεώρων βαίνειν.* Deinde num *μετέωροι* opponuntur *πεζοῖς*; Nihil certius, legendum esse, ut olim vidi, & nunc vere me vidisse Mf. docet, *ἐπὶ τῶν μέτρων βέβηκα, neque in metris incedo,* hoc est, neque in prosa, nec poetice scribo: genus meum dicendi non est, quale est illorum, qui oratione soluta utuntur, aut philosophi, aut oratores, aut historici, nec quale est poetarum, sed est ex utroque mixtum. Mox καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκότα, non est, ut interpretantur, *continuis interrogationibus prae fractus,* sed exilis, excisus, ieiunus, macilentus, de qua voce superius nonnihil notavi. Paulo post reponē particulam ἢ suo loco, ex quo exciderat, πάντα γοῦν μᾶλλον ἢ ἡλπισα ἢ τὸν διάλογον τοιαῦτα εἶρεῖν περὶ ἐμοῦ. GRAEV. Mf. Gr. recte μέτρων. KUSTER. Accedit etiam auctoritas Mff. P. & L. In impress. *μετεώρων.* SOLAN. Μέτρων sponte etiam probavit Gesnerus. Conf. supra pro Imag. cap. 18: εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βᾶδην, ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιντο. REITZ.

Pag. 96. l. 11. Ἀνθρώπινον) Nullius momenti primo adspetu videtur esse τὸ ἄνθρωπον marginis *A. W.* quia idem significat, quod vulgatum. Verum quia istud est Codicis alicuius scri-

bendi compendium, hinc studio id addidi, quo palam fieret, habere hunc marginem etiam lectiones ex Codice quodam desumptas. REITZ.

Pag. 97. l. 4. Ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογεῖμαι) Quod tenuia illa & exilia cum ipso sedens arguari non soleo. Mf. pro τὰ ἰσχνὰ scribit τὰ γλισχνὰ, & pro καθήμενος σμικρολογεῖμαι, legit, κάθημαι σμικρολογεῖμαι. Digitum non verterim, utrum eligas, & vereor, ne ego quoque σμικρολογεῖμαι, qui haec annotem. GRAEV.

ead. l. 6. Ἀθάνατος) Platonis Dialogos innuit, Phaedrum 344 C. Apol. Socr. 369 A. & Phaedon. 381 A. SOLAN.

ibid. Πόσας κοτύλας) Locus Platonis de animae formatione sic incipit: Τῆς ἀμερίστου καὶ ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ἐχούσης οὐσίας, καὶ τῆς αὐτῆς περὶ τὰ σώματα γιγνομένης μεριστῆς, τρίτον ἐξ ἀμφοῖν ἐν μέσῳ συνεκράσατο οὐσίας εἶδος &c. Ed. Basf. p. 478 f. SOLAN.

ead. l. 8. Κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας) I. e. τῆς αὐτοῦ, immaterialis. GUYET.

ibid. Εἰς τὸν κρατῆρα) Alludit ad illam Platoniam in Timaeo Cosmogoniam c. 19, coll. c. 28 pr. Sed videtur e memoria laudare locum. Nam apud Platonem non est ἀμιγῆς, sed ἀμέριστος καὶ ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ἔχουσα οὐσία — quamquam paulo post τὴν ἑατέρου φύσιν δυσμικτον appellat: ubi & partium proportionem exponit. Altero loco ita de Deo: ταυτ' εἶπεν, καὶ πάλιν ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα (Cic. temperationem superiorem) ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραυνὸς ἐμίσγει, τὰ τῶν πρόσθεν ὑπέλοιπα κατεχεῖτο μίσγων, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 9. Τὰ πάντα) Articulum restituiimus ex Mf. Reg. 3011.

ibid. Πολιτικῆς μαρίου εἶδωλον) Vide Plat. Gorg. 287 E. F. & Quintilian. II, 15, pag. 105, quem lege. SOLAN. Ut modo Ciceronem interpretationis auctorem laudare licebat; ita hunc locum e Quintiliano damus II, 15, 25, ubi Platoniam illam de Rhetorica doctrinam e Gorgia cum Fabio diligenter composuimus. GESN.

ead. l. 11. Λεπτολογεῖν) Quia Solan. nusquam alibi illud (Cod. Const.) adiecit, quod sciam, nescio quid sibi velit. (vid. Var. Lect.) Sed credo id constantem Codicum lectionem significare, non Constantinum quendam Codicem. Λεπτολογεῖν etiam adscriptum erat marg. Ald. Sed vulgatum praeferat. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποβλέπει) Lege ἀνω βλέπει. GUYET. Non ma-

le Guyet. coniecit, & facile me nactus esset obsequentem, si quis Cod. eodem duceret. Iam vero vulgatam fervare cogor, & ἀποβλέπειν accipere pro oculos avertere quocunque, i. e. ad quaevis remotiora, & sic oppositio τῶν πρὸ τοῖν ποδοῖν quaedam apparet, maior tamen & convenientior futura, si ἀναβλέπει vel ἀνω βλ. legamus, quia sublimium ac coelestium speculationem potissimum exprobrare huic solet, & ideo alas etiam addit, ὡς ἀεροβατοῦντι, quibus se supra nubes evolasse ait, ut vid. c. 33. REITZ.

ibid. τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν) Plat. Phaedr. 344 G. H. SOLAN.

Pag. 98. l. 8. Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετρυπημένην οὕτως φέρει, καὶ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις) Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι, τὴν τετρυπημένην οὕτως φέρουν; καὶ μὴ παύσαι φθονεῖν τοῖς ἀρίστοις. Calculi autem pertusi, sive ψῆφοι τετρυπημένοι in iudiciis condemnatorii. Aeschines contra Timarchum, & plane pleneque Scholiastes Demosthenis Ulpianus in orationem eius contra Timocratem. MARCIL.

ead. l. 9. τὴν τετρυπημένην) Calculum condemnationis. De his calculis copiose Scholiast. Aristophan. & Flor. Christian. ad Vesp. BOURD.

IN DE PARASITO.

Pag. 99. l. 3. ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ) Inscriptio editionis Basf. est Τυχιάδου καὶ Παρασίτου. In aliis edd. personae non additae in titulo, sed in ipso tamen Dialogo. REITZ.

ead. l. 4. Σίμων) Σίμων παράσιτος. GUYET.

ead. l. 6. Καὶ ἄλλω χρήσιμοι) Plato in Epist. ad Arch. Ταρент. ἀλλὰ κἀκεῖνο δεῖ σε ἐνθυμεῖσθαι, ὅτι ἕκαστος ἡμῶν οὐκ αὐτῷ μόνῳ γέγονεν, ἀλλὰ τῆς γενέσεως ἡμῶν τὸ πατὴρ μερίζεται, τὸ δέ τι οἱ γεννήσαντες, τὸ δέ τι οἱ λοιποὶ φίλοι. COGN.

ead. l. 12. Μουσικὴν) Antiquitus nihil eruditum habebatur sine musica, unde apud Comicos, qui literas se didicisse negant, aiunt se non didicisse musicam. Musica & Arithmetica primum instituebantur iuvenes Athenis. Lucian. in Gymnas. COGN. Vid. Plutarch. de Musica, & Comment. ad praefat. Corn. Nep. REITZ.

Pag. 100. l. 9. Δόκει) Sic mox c. 2, & supra Icar. c. 12 pr. Quare nihil mutato est opus. In marg. A. 1. adscriptum Fl. δοκεῖν. Falso, si Florentinam innuit: nam, ut recte Solanus animadverterat, eadem δόκει cum cett. habet. REITZ.

Par. 102. l. 1. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον) Τόγε τῆς τέχνης ὄνομα παράδοξον. MARCIL.

ead. l. 12. Τὴν μανίαν) Τῆς μανίας. Patet illo statim sequente, ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. MARCIL. Ingeniosa sane, ut huius scriptoris omnia, scriptus est hic libellus de Parasito, ubi contenditur, τὴν Παρασιτικὴν non artem modo esse, sed & universalium ac singularum artium praestantissimam. Is itaque, qui Parasiticam hic propugnaturus est, rogatus unde vivat, se quoque respondet callere artem, quae sibi victum praestet, nimirum Parasiticam. Miraculo rei attonitus alter ille, rogat, Equis tandem, nisi furens, Parasiticam appellarit artem? Respondet Parasitus c. 2: Ἐγὼ γὰρ, εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ τοῦ μὴ δὲ μίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην, αὐτὴν αἰτίαν εἶναι μοι τὴν μανίαν δοκεῖ, καὶ με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφίσι. Neutiquam hic audiendus Marcilius, legens p. 240 ed. Amst. τῆς μανίας. Neque id, quod ille vult, patet ex sequentibus. Quin attendenti patet contrarium. Post δοκῶ posito commate, haec verba ita redde: *Si autem insanire tibi videor, existima insaniam mihi esse causam, quod aliam artem non calleam; quare omni me culpa liberares.* Quoniam nempe infania omnem culpam secus factorum sola & una habeat; ut iequitur, φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην (μανίαν) &c. Patet, haec omnia ad μανίαν esse referenda, quae furentes reddat inculpabiles; ut quae hominum mentes tanquam magistra pro suo arbitrio tractet, in se omnem culpam arceffens, veluti culpa eorum vitiorum, quae discipuli a praeceptoribus imbibunt, penes magistros est. Quandoquidem itaque Simon (id nomen est Parasito) plane non dissimulat se Parasitum, *Ubi ergo, inquit Tychiades, opus erit te alicui, qui te non norit, significare, appellabimus te Parasitum.* Respondet ille: Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὰ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. Χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδὲν τι ἥττον, ἢ Φειδίας ἐχαίρει τῷ Διί. Planum est, haec verba esse mutila, & excidisse tale quid, quale interpres, qui hiarum sensit, addidit: sive χαρίσαιοις ἀν, sive aliud. Sed hoc verosimile est, primo quia facile ob affine verbum potuit esse praetermissum; dein quia statim quoque ita sequitur, καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, *si ad me scribens, dicas, ΣΙΜΩΝΙ ΠΑΡΑΣΙΤΩ, ἢ ΔΙΩΝΙ ἐπιγράφων ΦΙΛΟΣΟΦΩ.* Commode ergo ita supplendus est hic locus, πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὰ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν, χαρίσαιοις ἀν, *rem mihi feceris multo gratiorem, me sic nominans, quam Statuariūm Phidian.* IENS.

ead. l. 15. Παιδαγωγὸν) Si verum est, ut saepissime est, potentiora esse postponenda, omnino πατέρα recipiendum ex P. Et Obsopoeus, *magistrum* atque *auctorem* vertens, videtur eo alluisse; sed nescio, unde habuerit. REITZ.

Pag. 103. l. 9. Τῷ) Abieci accentum cum *Fl.* ut pateat pro τῷ accipiendum, quod alibi iam plus decies habuimus, & ne mea repetam, vid. Hemst. ad Prometh. c. 7. REITZ.

ead. l. 11. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες) Non damno equidem supplementum illud *χαρίσασθε* sed opus illo esse non arbitror, cum ἀπὸ τοῦ κοινου intelligi ex praecedentibus possit, *γχαρίσασθε*. GESN.

ibid. Τοῦτο λέγοντες ἐμὲ) Verbum hic deesse videtur, *τιμήσετε*, aut simile. GUYET. Vid. Iensii notam praemissam, qui post haec verba, *χαρίσασθε ἂν*, vel simile quid, excidisse arbitratur. Sed quid si peculiaris Atticismus sit, (ut revera est) participii pro subiunctivo vel imperativo? Ita enim prorsus Epictetus Sent. 52, p. 116 ed. Rel. ubi, cum nihil praecedat, quo referatur, sic incipit novam sententiam: *Τοὺς δυσχερεῖς δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἄγοντες, οἷς οὐ δοκεῖ κατὰ φύσιν ἡδονὴ εἶναι* &c. quod ibi recte convertitur: *Molestos autem philosophos in medium producimus* &c. quae legens videbis, non etiam sequi verbum, quo nominativus particip. referatur. Sic *σφίγγοντες* pro *σφίγγεσθαι* & simil. crebro Aret. Cappad. Vid. eius Syntaxi editioni Boerhavii subiunctam, p. 359 a. Quamquam genitiv. participii pro tertia imperativi frequentius occurrit, de quo supra ad Iov. Trag. c. 12. Adde Maitt. de Dialect. p. 66 & 79, ubi etiam nominativum partic. cum ὥς, ex Sophocl. Oed. Tyr. 551, οἷσ' ὥς ποιήσων, pro *ποιήσεις*. Et ex Xen. p. 437, οἱ προδιδόντες, *prodiderunt*. Multos alios lusus in participiis asferre liceret, si tempus sineret; sed Luciani hoc aequè ac Epicteti revera pro imperativo & subi. exponi possunt simpliciore multo ellipsi, quam si *χαρίσασθε ἂν* suppleas, verbum εἰμὶ tantum intelligendo, ut λέγοντες sit λέγοντες ἔστε. Veluti Phavorinus, notante Maittaire, p. 66, ἀγγελλόντων exponit ἔστωσαν ἀγγέλλοντες. Cumque genit. partic. pro tertia imperativi occurrat frequentissime, quid miramur, si & nominativus pro secunda eiusdem ponatur interdum? Particip. pro infinitivo rariore etiam struenda Thucyd. I, 121 f. ἡμεῖς δ' ἐπὶ τῷ τιμωρούμενοι τοὺς ἐχθρούς, quod Scholiaf. notat pro *τιμωρήσασθαι* positum. Nam alias praemisso verbo alterum in participio poni millies, id hic non agimus, quia tum alia est ratio. REITZ.

ead. l. 12. Ἀγαλματοποιὸν) Vid. Ienf. De Iove Olympio supra passim dictum est. SOLAN.

ead. l. 14. Προῖσται) A futuro Aeolico προῖ, προῖσμαι, προῖσαι, προῖσται, προῖσαι. An ab οἶσται, οἶστος, *missile*? Placet. Τοῦ ὧ, ἡμι triplex videtur: ἔω, ὦω, οἶω. Ab ὦω, ὦκα, ἔωκα, ἀφέωκα &c. GUYET.

Pag. 104. l. 3. Δίῳνι — φιλοσόφῳ) Dion Alexandrinus natione, praecipuam in philosophia laudem est consecutus. Suid. Philostr. & Syn. de laude calvitii. Lucian. in Peregrino. COGN. Vide Cogn. Not. & Μεν. c. 17. Perlesta Platonis epistola septima, facile, credo, mecum senties, *Dionysium* hic, non *Dionem*, a Luciano scriptum fuisse. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅπως οἶμαι) Vett. Codd. inspiciendi. GUYET. Nihil varietatis invenio, nec desidero. Si cum Obsop. male vertas, *ut arbitror fore*, καὶ abesse possit; (et si saepe πλεονάζει, v. infra cap. 28.) At si cum Bened. verius, *etiam quod sentio, dicam*, neque abundabit καὶ, neque in ὅπως quidquam vitii latet, pro quo forsan ὅς quaesivit Guyetus. Sed vid. de ὅπως, infra c. 9 & 32. Et notam Solani ad Tim. § 48. REITZ.

ead. l. 15. Οὐδέν) Ita Fr. sola. Reliquae omnes οὐθέν. Fl. cum sequentibus iungit, omittis Τυχ. & Παρ. SOLAN. Primo illud admonendi sumus, vocabulum οὐθέν, Attica ratione abundare. Deinde in personis nihil mutaverim, cum bene omnia sic cohaereant. Sed illud εἰ καὶ, quod solum obscuritatem difficultatemque huic loco obiecit videtur, non concoquo, & dedisse Lucianum arbitror εἰπὲ, quod etiam interpretatione expressi. *Dic modo, ut potes.* Parum referet ad verum ea in re cognoscendum, siue paratus sis, siue minus. GESN. Non valde repugnavi Solano οὐθέν rescribenti, quia vix aliter solet Noster: alioqui perinde esse, nescio num operae fuerit probare. Sed quia Phryn. p. 76 negat, οὐθεὶς recte dici pro οὐδεὶς, alii-que οὐθεὶς Aeolicum esse aiunt, nonnullos auct. subiungam, in quibus οὐθέν, μηθέν & οὐθεὶς invenio, qui tamen Attica magis, quam Aeolica, dialecto scripsere. Οὐθέν bis apud Dion. Hal. VII, p. m. 472, 16, atque alibi passim. Οὐθεὶς Diod. Sic. II, c. 19, v. 36. Οὐθέν idem III, c. 57, v. 65. Μηθέν Aristot. I Pol. c. 8, εἰ οὖν ἡ φύσις μηθέν, μήτε ἀτελὲς ποιεῖ. Quamquam ibid. c. 4, οὐδὲν ἀνέδει. Sed eod. lib. c. 11 post med. ἅτ' οὐθενὸς ἐπιβάλλοντος c. 12, σκυτοτόμος δ' οὐθεὶς, οὐδὲ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν. At οὐθέν rursum L. 2, c. 3, & μηθέν ibid. med. Item de Coelo L. I, c. 5 med. διαφέρει δέ γε οὐθέν, & sic perpetuo in hac phrasi aliquoties repetita c. 6, & in Analyl. quoque sae-

pe occurrente. Ita ut hinc quaedam videatur differentia intercedere inter οὐδὲν & οὐθέν, quam tamen nimiam faciunt commentit. ad Phrynich. quos vide. Vix enim alia est, quam quod prius ex οὐδὲ ἐν, alterum ex οὐτε ἐν sit conflatum, nam & οὐδὲ αἶς, ad maiorem forsan emphasin, scribi qui nescit, adeat Mollum ad Long. Past. p. notarum 52. Sed sufficit hic ostendisse, Atticis scriptoribus utrumque adhiberi. Sic μηδὲς rursus Diod. Sic. I, c. 22 pr. & IV, c. 44 pr. οὐθὲς καλύσει, & saepe alibi. Epiſt. Man. c. 29. Ibid. c. 36 f. ὅρος οὐθὲς ἐστίν. Lenius Scholiaſt. Aristoph. quem indicat Maittaire. de Dial. p. 2, οὐδὲς elegantius esse, quam οὐθὲς. Unum οὐθὲς affert hic ex Gen. XXXI, 44, cui itaque superiora illa addi poterunt, item duo triave alia, quae Hoefchel. ad Phryn. l. c. ex LXX, & Athen. profert. REITZ.

ead. l. 16. ΤΥΧ.) Tychiadis personam quidam loquentem inducunt usque ad verbum ἐπίστασαι. Aliter tamen omnes editiones, aliter interpreſ. BOURD.

ibid. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ ἀληθὴ δὲ οὐδὲν διοίσει) Ita hunc locum refinximus, partim auctoritatem secuti Fl. ed. & P. nomina personarum hic in editis addita omittentium, partim ex coniectura. In impressis enim legebatur, οὐδὲν. ΤΥΧ. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει. ΠΑΡ. In P. vero, οὐδὲν εἰ καὶ σμικρὰ δέοι, ἀληθὴ δὲ οὐ διοίσει. SOLAN. Mss. Regg. 2954. & 3011. εἰ καὶ σμικρὰ δέ τοι ἀληθὴ δὲ διοίσει. Unde cl. Bel. de Ball. coniicit legendum: εἰ καὶ σμικρὰ δ' εἶποις, ἀληθὴ δὲ διοίσει, quand tu dirois peu de chose, la vérité de tes raisons l'emportera toujours.

ibid. Τοῖς ἀληθέσι διοίσει) Εἰρωνικῶς dictum. GUYET.

Pag. 105. l. 4. Μετέχοιμεν αὐτῆς) Qui legerit ea, quae mox sequuntur, εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἀπάντων ἢ παρασιτικῇ κ. τ. λ. ille facilius assentietur forte nobis, cum dicimus, legendum esse μετέχοιμεν. Quod verbum in μετέχοιμεν mutarunt, qui illud conformare verbo ἐπακολουθήσαιμεν vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. GESN.

ead. l. 5. Ὡς ἐπίστασαι) Mallem εἰ ἐπίστασαι. SOLAN. Negaverat supra Parasitus, se philosophiae peritum esse. Itaque illud ei hoc loco Tychiades, & frustra ab eo expectari definitionem indicat. Itaque ut ironia lectori esset manifestior, videlicet in versione adieci. GESN.

ead. l. 8. Τέχνη ἐστίν) In Parasito definitio artis habetur: τέχνη ἐστὶν σύστημα ἐκ καταληψιασυγγεγυμνασμένων πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Sic scribe partim ex ed. Flor. partim ex Mss. Interpretes yerterunt, *Ars est, quae constat ex*

perceptionibus consentientibus & coëxercitatis ad finem vitae utilem. Ubi est in Graeco *consentientes*? Dein quid Latinis sint *coëxercitatae*, nemo dixerit. Verte: *Ars est corpus perceptionum, quae exercitae sunt ad quandam utilem vitae finem.* Sic contra ἀσχυγύμναστοι καταλήψεις sunt perceptiones, quae non exercentur, aut non fuerunt exercitae. Vide mox c. 6, ubi hanc explicat definitionem. GRAEV.

ead. l. 9. Ἐγκαταλήψεων) Quidam ἐκ καταλήψεων, ut postea. BOURD. Ἐκ καταλήψεων) Ut Fl. ed. & S. c. 6 & 8. In reliquis enim ἐγκαταλήψεων ἐ— uti & in P. & C. Vid. Quintil. II, 17, p. 116, 1. SOLAN. Ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων) Sic legenda videtur nobilissima artis definitio hic & apud Sextum Empiricum, apud quem quoties occurrat, docuit Fabricius ad Pyrrh. Hyp. 3, 188. Si quis inspicere velit loca omnia, ad quae ab illa Fabriciana animadversione deducitur, inveniet, nusquam alio, quam secundo casu, & ubi separari ἢ ἐκ possit, legi ἐγκαταλήψεων vel ἐγκαταλήψεως in plerisque locis esse alios Codices, qui habeant ἐκκαταλήψεων, vel, ut Noster mox sine ulla, quod norim, varietate, ἐκ καταλήψεως. Donec igitur afferatur ex bono libro casus alius, v. g. ἐγκατάλληψις, vel similis; licebit nobis suspicari, librariis deberi, dictata excipientibus praesertim, illud ἐγκαταλήψεων quod in pronuntiatione veteri vix differre ab illo altero, satis constat. De usu vocis κατάλληψις in artis definitione add. Spanhem. & Kusterus ad Aristoph. Neph. 317. Interpretatio, quam damus, est Quintiliani II, 17, 41, nisi quod *perceptiones* hic admisi pro *praeceptionibus*, quae libros Fabii obsederunt, & quas ei reliquisse fere poenitet. Sed malebam nempe in eam partem peccare, quae cautior est. Vox σύστημα explicatur a Fabio, quod *consentientes* sunt perceptiones, e quibus ars constat. Si uno nomine utendum sit, *compages* forte commodius fuerit, quod proinde mox adhibebimus, it. *corpus*. GESN. Mox pr. c. 6, ἐκ καταλήψεως, non ἐγκατ. quare & hic ita restitui. In marg. A. 1. W. additum etiam erat, *legendum ἐκ καταλήψεων* vid. Commentarium Hermogenis fol. 2, ubi per definitio explicatur. Sed addamus, quae L. Bos Obs. Cr. p. 77 contra Graevium notavit: Carpit Graevius versionem Latinam, — at interpres videtur mihi vulgarem hanc artis definitionem expressisse Quintiliano, qui utrumque vocabulum, consentientes, & coëxercitatae, habet in Instit. Orat. L. II, c. 18, (leg. c. 17.) sive ille, inquit, ab omnibus fere approbatus finis observatur, artem constare ex perceptionibus consentientibus & coëxercitis ad finem utilem vi-

tae; ubi in marg. ed. Basil. notatur, hoc Graece ita dici: τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων (alii ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων) πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Ceterum hanc artis definitionem habet etiam Artemidorus Oncir. IV, 3, & Schol. Aristoph. ad Nubes, p. 143. REITZ.

Pag. 106. l. 1. Αἱ πονηραὶ χύτραι) Ut aerea vasa tinnitu dignoscuntur, ita homines ex sermone. Huc allusit Perf. Sat. III: — sonat vitium percussa maligne, Respondes viridi non coctis fidelia limo. Et rursus in Sat. V: — pulsu dignoscere cautus Qui solidum crepet & pistae testoria linguae. COGN.

ead. l. 2. Μὴ σαθρὸν) Casaub. ad illud Perfii sonat vitium, legi vult σαθρὸν. BOURD. Σαθρὸν) Plut. L. II, p. 64. (ed. Xyl. Gr. L.) KUSTER. Casauboni emendationem secuti sumus, σαθρὸν legentis pro σαθρὸν. Locus est Platonis huic simillimus in Theaet. p. 83 B. σκεπτόν — διακρούοντα εἴτε ὑγιᾶς εἴτε σαθρὸν φέγγεται. SOLAN. Cum σαθρὸν sit apud Platonem & Plutarchum in eadem similitudine; suspicatur, si recte intelligo, Casaubonus ad Perfii Sat. 3, 21, etiam hic legendum esse σαθρὸν. Quam frequens sit Luciano huius nominis usus, ostendit iam Kusterus ad Aristoph. Plut. 814, quibus addi potest ex Encom. Demosth. pag. 694 extr. Graev. τὸ τοῦ νοσοῦντος σαθρὸν, pars affecta &c. Praestat forte, quod facit Kusterus in Aristophane, etiam hic ἐπέχειν, cum σαθρὸν significatione in tantum conveniat, ut quae sunt σαθρὰ, etiam σαπρὰ dici queant. De negatione, quae hic abundat, iam dixit Schol. GESN.

ead. l. 4. Ἐκ καταλήψεων) Ut supra, nisi quod hic FL. ἐκ καταλήψεως. P. etiam ἐγκ.—. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅτῳ) Sic P. & L. recte. In impr. οὗτῳ. SOLAN.

ibid. Μεταγνοίῃ) Sic S. & A. quibuscum consentit Mf. Reg. 2954. Vulg. μεταγνοίῃ, male.

ead. l. 7. Ἀργυρογνώμονα) Ἀργυροκόπος vulgo mensor & mensarius a Graecis κολλυβιστής, nummularius & trapezita. COGN.

ibid. Εἴπερ ἐπίστατο διαγινώσκειν) Ἐπερ ἐ. δ. MARCIL. Non male. Et sic priscus interpr. artem — quia norint, fecerat. Sed vulgatum stare potest. REITZ.

ead. l. 9. Κιβδηλοῦς) Quod simplex non est, neque sincerum, id vulgato verbi Graeci κιβδηλον vocant, hinc ducto vocabulo, quod aliud prae se ferant, aliud regant, παρὰ τὸ κεύθειν τὸ δῆλον, vel quod Athenienses ob summum in Chios odium, si cui male vellent, huius nomen nomismati solent inscribere,

addita litera, iisque in terram abiectis dira imprecari. Παρὰ τὸ τοὺς Χίους βδελύττειν. Sed proprie nummum subaeratum κίβδηλον appellant, & κίβδηλιν corruptelam. COGN.

ead. l. 10. Καὶ ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομ.) Καὶ ταῦτα οὐχ ὥσπερ. Patet oraculo Euripidis sequente, & post illa, verbis Luciani pag. sequente. MARCIL. Οὐχ ὥσπερ) Marcilii coniecturam secutus sum. SOLAN. Ὡσπερ τῶν νομισμάτων) Οὐχ ὥσπερ, quod Marcil. volebat, Solanus iam receperat in textum, sine auctoritate. Ego, quantumvis festinem, non tamen ita praepropere οὐχ invitis Codd. intrudo; quia negatio ex sequenti μὴ potest intelligi ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. (Sed quia mox etiam μὴ non aderat in *I.* aliisque, minus errarunt, qui οὐχ hic inferi cupiebant.) Huc enim redit Parasiti argumentatio. Arte quadam indigent nummularii in nummis dignoscendis, eadem & nos in hominibus explorandis, quia mores non illico in oculos incurrunt, ut nummi adulterini, (scil. etiam se habent) i. e. quosque non primo adspectu deteguntur. Construe itaque: τῶν ἀνδρῶν μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων, ὥσπερ τῶν νομισμάτων μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων. Per multa sunt eiusmodi locutionis exempla. Sed insigne reticentiae τοῦ οὐ vel μὴ testimonium est ap. Eurip. Androm. v. 80: Γέρον ἔκείνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρὰν, *senex est ille, ita ut nequaquam te iuvare queat*; sive, *senior est, quam ut* &c. Apud Hippocr. S. I, aph. 13, μάλιστα negative exponendum, ex alterius membri negatione, quando ait: Γέροντες εὐφοράτατα νηστεῖν φέρουσι, δεύτερον οἱ καθεστηκότες, ἥκιστα μεϊράκια, πάντων δὲ μάλιστα παῖδια, i. e. minime optium pueri ieiunium ferunt. Ex Latinis familia dedi in *Ambiguïs*, Tit. *Negandi formul.* fin. Alia quaedam, si non prorsus similia, propinqua tamen, dedit L. Bos de Ellips. p. 331 — 2. REITZ.

ead. l. 11. Μὴ φανερῶν) Ex Angl. Cod. negationem, quae ubique aberat, addidimus. BOURD.

ead. l. 12. Εὐριπίδης) Locus integer ita habet: Ὁ Ζεῦ, τί δὲ χρυσοῦ μὲν, δὲ κίβδηλος ἦ, Ταμῆρι ἀνθρώποισιν ὅπασας σαφήν &c. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνδρῶν &c.) Eurip. Med. 518. SOLAN.

Pag. 107. l. 2. Λόγους λέγειν) Sic supra Gall. cap. 3, παραδοξότατον λόγον — λέγω. Et Herod. c. 3, λόγους ἔλεγον. Arr. Exp. Al. I, p. 54, λέγουσιν ὑπὲρ σφῶν τόνδε λόγον. Alias eiusmodi repetitiones abunde iam vidimus. Cumque ad Gall. c. 5 promiserim talia me deinde silentio praeteriturum, addam tantum, quod ibi omisi, mirandum esse, qui in Evang. Matth. XI, 10, ἐχάρησαν χάραν, quod Marc. IV, 40, iterum oc-

currit, ut minus Graecum fuerit reprehensum. Quod multis tuetur Eckhard. in Observ. ex Aristoph. Plut. p. 2. REITZ. *ead. l. 8. Παντὸς ἀπῆλθε*) *Ἀν διὰ παντὸς*, i. e. *perpetuo, ubique*, quaesivit Solanus? nam *per omnia* dederat etiam Obsop. Non opus erit, si *παντὸς* cum Gesnero nostro mascul. gen. accipias, pro *παντὸς ἀνθρώπου*. Non displiceret tamen *πάντως*, si alicubi inveniretur. At *παντὸς μᾶλλον* neutro gen. ante omnia conversum in Ael. V, 13 pr. ubi ait: Ἀθηναῖοι — ἐπιτήδεις πρὸς τὰς μεταβολὰς παντὸς μᾶλλον. Sed & possis ante omnes reddere, etsi pluralis praecedit. Ita enim & Dion. Hal. Ant. X, p. m. 642, 30, τοὺς πολεμίους — οὓς παντὸς μάλιστα ἐφοβούντο, quos ante omnes alios timebant. Sed eodem reddit, quos magis timebant, quam quidvis. Nam neutr. generis certe est ap. eund. X, 681, 31, δὲ παντὸς μάλιστα ἐβούλοντο, quia τὸ δὲ ibi praemissum erat. Generaliter autem excellentiam significat; neque credo, semper disquiri debere, quo genere accipiendum sit. Et περὶ τοῦ παντὸς, de summa rerum, neutr. est apud Herodian. IV, 4, 14. Περὶ παντὸς ποιεῖν, plurimi facere, Lexicogr. iam notarunt. Quare nihil hic muto. REITZ.

ead. l. 11. Πράττεσθαι) In quibusdam *πράττεσθαι*. BOURD.

ead. l. 15. Πλάτωνος) Haec Platonis sententia existat in Dialogo, qui inscribitur Gorgias sive Rhetor. COGN. Locus non in Gorg. existat, sed in Theaet. p. ed. Basf. 83 A. SOLAN.

Pag. 108. l. 7. Εἶν) Legendum videtur *εἶεν*. GUYET. Non male. Sed si ad Parasitum ipsum referas, non tanta mutandi necessitas. Ad *καταλήψεις* certe singularem referre nolim. Licet enim femin. plur. etiam (sed rarius) invenias cum sing. verbi, cuius exempla quaedam dedit frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. p. 357 — 8, tamen Lucianus non ita solet. Sed quid tum dicemus de *ἀπόλλυσιν*, quod etiam sing. est? Idne quoque in pluralem mutandum: aut fatendum, tamen hic Lucian. iunxisse feminin. plur. verbo sing.? REITZ.

ibid. Ἀπόλλυσιν) Ἀπολλύουσιν. GUYET. Bene, si *εἶεν* semel receperis; nam tum & hoc mutandum erit. Priorem difficultatem avertit Gesnerus, *εἶν* ad Parasitum referendo; at *ἀπόλλυσι* tamen *perdunt* convertit, pluralem edendum esse forsitan innuens. Velim igitur, etsi *εἶν* retineo, minima accentus mutatione *ἀπολλύσι* legere: nihil tamen mutavi; si forte & alia femin. apud Nostrium ita constructa reperiantur. REITZ.

ead. l. 10. Μὴ καὶ μανίας) Τὸ μὴ delendum videtur. GUYET. Non delendum, si interrogandi signum addas, quod adest in P. in aliis non. Conf. c. 40 f. REITZ.

ead. l. 11. *Ὁν, οὐδὲ ζῆν &c.) Lectionem Florentinae vulgata meliorem arbitror; sed mallet tum etiam illud ὃν post βίω, quod illa cum ceteris servat, omitti, ut recte notat marg. *A. 1 IV.* quo sententia parasitica sit, οὐδὲν εὐχρηστότερον εὐρίσκω ἢ τῷ βίω, ὃν ἀνευ οὐδὲ ζῆν ἐστὶ. Nihil interim mutavi, quia vulgata eodem redit; sed altera est concinnior. REITZ.

Pag. 109. l. 3. Δύναμιν δέ τινα) Nempe hic removet τὸ τεχνοειδές, qualis est animalium sollertia in victu quaerendo, fruendis nidis &c. ut paulo post ἀτεχνίαν. Vulgavit Fabricius ad Sexti Empir. adv. Gram. I, 75, locum egregium e Scholiis ineditis ad Dionysium Thracem, ubi occasione eiusdem definitionis artis explicantur & ab ea distinguuntur τεχνοειδές, ἡμιτέχνιον, μικροτεχνία, κ. τ. λ. & tandem etiam ἀτεχνία. GESN.

ead. l. 10. Δυνήσεται σώζειν) Consequentia orationis & nexus haud dubie postulant secundam personam, quam cum Ionica s. antiqua ratione positam inveniret librarius, δυνήσεται, imperitia quadam immutasse videtur in δυνήσεται. Vidit hoc etiam primus interpret Vinc. Obsopoeus, a quo discessum non oportuit. Non metuo, ne quis Graece doctus obiiciat pronomen ἑαυτὸν. Hoc enim aequae secundae personae ac tertiae iungi posse, translativum est. GESN. Δυνήσεται σώζειν ἑαυτὸν) Cum δυνήσεται antea editum legerem, coniiciebam, legendum δυνήσῃ vel δυνήσαιο, ut fiat secundae personae, & praemissae interrogationi, *an tu evasurus sis?* respondeat. Immo sic legi voluisse Obsopoeum crederem, qui vulgata servata tamen dedit, *te ipse servare potuisses*; nisi ex aliis eius erratis viderem, nihil certi inde conficere licere. Sed quia Gesnerus τ tantum delebat, ut δυνήσεται legas, idque facillimum & optimum, (nisi forte nimis Ionicum fuerit,) lubens meliori cessi, & quia necessitas exigit, vulgatam reieci, quae plane absurda erat. Restat tamen, ut ἑαυτὸν, quod tertiae personae est, iam etiam in σαυτὸν mutet, qui volet, quia etiam proxime praemisit Noster σὺ σεαυτῷ. Sed per me non erit necessarium, quia ἑαυτὸν est omnis personae. Pro ἑμαυτὸν id assertum vid. ad Asin. cap. 13; pro σεαυτὸν in Apolog. pro Merc. c. 2 pr. ταῦτα μὲν πρὸς ἑαυτὸν — λέλεκται σοι, nisi credas propter signa sequens dubiam esse lectionem. Vid. igitur apertius pro secund. persf. positum in Ep. ad Galat. V, 14, ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτὸν. Evang. Matth. XXVI, 11, πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν 2 Corinth. X, 12, & passim. Epict. Man. pag. 58 f. Ael. I, 34 med. τολμήσεις τοῖς

ὀφθαλμοῖς ἑαυτοῦ — ὑπομεῖναι; hinc in Glossar. vetere in Biblioth. Coisl. pag. 233, Ἐαυτοὺς ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους οἱ Ἀπτικοὶ λέγουσιν. Sed quid multa? Lucianum sic saepe habere, bene proficitur Sol. ad Apol. l. d. Et patebit ex Indice. REITZ.

Pag. 110. l. 6. Τοιοῦτον) Pleonasmus, qualis ille Pausan. p. 22, ἐς δὲ τὸν ναὸν, ὃν Παρθενῶνα ὀνομάζουσιν, ἐς τοῦτον ἐσιούσι, quem cum aliis simil. affert Maitt. de Dialect. p. 75. Addo Diod. Sic. V, c. 7 post med. τῷ δὲ Λιπαρῷ τῆς Ἰταλίας ἐπιπύμουσι, συγκατεσκεύασεν αὐτῶν τοὺς — τόπους. REITZ.

ead. l. 11. Ἄλλ' ἐκεῖνο) Intellige, ὅρα, πρίνσον. GUYET.

ibid. Ὅπως) Sic Noster passim. Vid. Τιμ. cap. 28. (sed quia alia divisio ibi instituta iam est, § 48.) SOLAN.

ead. l. 13. Σὺ λέγων) Pro λέγεις, s. λέγων εἶ. Vide ad cap. 2. REITZ.

ead. l. 15. Λεκτέον) Λεκτέων. MARCIL. Λεκτέων) Additum oportuit καὶ πρακτέων. SOLAN. Quod Marcil. voluit, id iam erat in P. S. A. I. Fl. &c. Aliis igitur edd. usus fuit. REITZ.

Pag. 111. l. 8. Οὐ γὰρ) Versus Homericus erat corruptissimus. BOURD. Inspecto Homeri loco, (qui est Odys. I, 5.) quantum hic turbaverint aut ipse Lucianus, aut librarii, apparebit. Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημι τέλος χαριέστερον εἶναι ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα, Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκούζονται αἰοῖδ' οὐ ἡμενοὶ ἐξείης· παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κραιῶν· μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων Οἶνος &c. Hunc Homeri locum respicit Basilus de legendis Graecorum libris, (Grot. ed. p. 87.) cum ait: οὐ τοίνυν ἐπαινεσόμεθα τοὺς ποιητάς, οὐ λοιδορούμενους, οὐ σκώπτοντας, οὐκ ἐρῶντας ἢ μαθύοντας μιμουμένους. οὐχ ὅταν τραπέζῃ πληθούσῃ καὶ ὠδαῖς ἀνειμέναις τὴν εὐδαιμονίαν ὀρίζονται. SOLAN.

ibid. Τέλος χαριέστερον ἔμμεναι) Sic se restituisse ait Bourdelotius, & sic Mf. qui addit ἄλλο, τέλος χαριέστερον ἄλλο. Sed εἶναι retinendum esse constat ex Hom. Odys. I, v. 5, unde haec hausta sunt, unde etiam liquet, in altero mox versu legendum πλήθωσι τράπεζαι, ut & exstat in Flor. GRAEV.

ibid. Εἶναι) Hom. L. Fl. V. 2. & P. In reliquis erat ἔμμεναι; prave. In P. ut & G. ἔμ — ἄλλο, quod melius, si φησὶ retineatur. SOLAN. Εἶναι legendum pro ἔμμεναι, etiam adscriptit Guyet. Item paulo post εὐφροσύνη pro vulgato εὐφροσύνην. REITZ.

ead. l. 9. Εὐφροσύνη) Corrupte hic omnes εὐφροσύνην. Ego ex Homero ipso emaculavi. SOLAN.

ibid. Ἐχῇ κατὰ) Ἐχει κατὰ scribendum videtur, pro κατ-

ἔχει. GUYET. Non plane opus est cum Guyeto *κάτα* per anastrophen scribere; neque sic est in meis Homeri edd. Nam etsi per tmesin pro κατέχω accipi queat, tamen non est anastrophe, qualis Od. Z, 107, Πασάων δ' ὑπὲρ ἡγε κάρη ἔχει, & ἔχω etiam per se interdum signif. *versari, degere*, cuius exemplum mox subiiciam; ita ut εὐφροσύνη ἔχει κατὰ δῆμον ad verbum sit, *laetitia versatur apud, per populum*. De ἔχῃ vero in ἔχει mutando non adeo repugno; cum lectio inter ἔχῃ & ἔχει etiam variet in Homeri libris Odyssaeae loco, quem Solanus indicavit. Ἐχω autem pro *versor, immoror* frequens. Alciphro. III, Ep. 20 pr. τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχων ἐν ἄστει. Idem I, 1, τρίτην ταύτην εἶχεν ὁ χειμῶν ἡμέραν. Long. Past. I, p. 24 ed. Iung. (18 Moll.) ἡ δὲ Χλόη — ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον εἶχε πηγῦσα τὸ γάλα (male πηγῦσα ed. Iung.) Idem IV, 113, περὶ δῆραν εἶχε λαγῶν. Ael. XIII, 2 m. καὶ ὁ μὲν περὶ τὴν βαλχεῖαν εἶχεν. Et III, 42, καὶ αἱ μὲν περὶ τοὺς ἰστούς εἶχον. Sed ἔχει κατὰ rursus Hom. Od. Δ, 491: Οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖρας τε πόδας τε, *senium cum occupat ad manus pedesque*; ubi ex traiectione structurae patet tmesin esse, qua in aliis verbis etiam utitur millies milliesque; nec tamen ideo *κάτα* scribi necesse, quia praepos. praecedit casum suum. REITZ.

ead. l. 15. Τοῦτο τί μοι) Hom. Odyss. I, v. 11. SOLAN.

Pag. 112. l. 2. Τὸν Ἑλλήνων) In aliis Codd. τὸν ὄλων. BOURD. 'Ἑλλήνων) Unde hanc scripturam habuerit Parisiensis editor, incertum. In L. certe reperitur; & omnino proba est. In ple-
risque impr. & ipso P. ὄλων. In Fl. λόγων. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅτε τὸν Φιλοκλήτην) Atqui haec nullibi, quod quidem commeminerim, narrat Homerus. Sed vide Philostr. p. 703, & qui ibi in notis memoratur Hyginus fab. CII. SOLAN.

ibid. Φιλοκλήτην) Est apud Philostr. in Heroic. & Homer. in catalogo navium. COGN.

ead. l. 6. Ἑλλήνας — κατέσχευεν) Hom. Il. A: Τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέσσειν ἐρητύσασκε παραστάς. COGN. Versus, quem Cognatus profert, est in Il. B, 189. Et nihil huc facit. Melius conveniret vers. eiusd. B, 165, ubi de Graecorum fuga cohibenda sermo est. Sed neque hoc magni est momenti. REITZ.

ead. l. 7. Ἐαυτὸν μαστιγώσας) Hom. Od. Δ, 244. SOLAN.

ead. l. 10. Τῇ Καλυψοῖ) Hom. Od. E, 14, & passim. REITZ.

ead. l. 12. Λείας) Τελείας L. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲ γὰρ οἶδν τε ἀκούειν αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων) Verto: fieri enim non potest, ut eos (versus) PERCI-

PIAMUS, si non saepius dicantur. Interpres habebat, quos nisi saepe referantur, audire non possumus. Verum τὸ ἀκούειν hic non est audire, sed intelligere & percipere. VITRING.

ibid. Ἀκούειν αὐτῶν μὴ πολλάκις λεγομένων) Id est, repetiti placent. GUYET. Ἀκούειν hic intelligere est; quo sensu in N. T. usurpatur; nove. Nisi forte corruptus locus est. SOLAN. Ἀκούειν Solanus nove dictum ait, pro intelligere, ut in Novo Foedere usurpatur. Gesnerus etiam recte vertit intelligere. Obopoeus, neque enim ad satietatem AUDIRI possunt, nisi saepius repetantur: minus commode, minus vere. At ut ἀκούειν intelligendi significatu non sit antiquissimum; non tamen est adeo novum, ut singulari Novi Foederis stilo sit tribuendum. Ex Galeno enim L. X id iam protulit Bud. in Comm. L. Gr. pag. 565, duobus testimoniis, quorum posterius tantum repetam. Ἀπλοῦν δὲ, ait, ὅταν εἰπῶ, ῥόδιον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἀκούειν σε χρή. Sed ex aliis etiam defendit Pfochenius de stilo N. T. ad verba Apostoli 1 Cor. XIV, 4, ubi οὐδεὶς γὰρ ἀκούει recte vertitur, nemo enim intelligit. Sensus, quem Guyetus his verbis tribuit, etiam alia multo difficiliore structura est ap. Liban. Ep. 31, τούτων δ' οὐδεὶς, ὅστις οὐκ ἤκουσεν, ὥς ἀκούσει quod vertitur, quorum nemo orationem audiuit, quin audire iterum vellet. Ad verbum autem sonabit, horum autem nemo, qui non (ita) audierit, ut auditurus. Quid si igitur ἀκούσεις optandi modo legas? vel ἀκούσων. REITZ.

Pag. 113. l. 1. Δαιτυμόνες) Hom. Od. I, 7. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον) Iens. ad Dial. Imag. posterius verbum iis annumerat, quae in Lexicis non inventiuntur; (quamquam in verse ἀχλόντες edi sit passus, ut ibi vidimus.) Interim verum est, in Stephan. Scap. Bud. Poll. Suid. & Hesych. non reperiri ἀόχλητος. Utitur tamen & Alciphr. IV, Ep. 55, pag. 410, plane totidem verbis scribens τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, ubi peritissimus Bergl. & haec Luciani affert, & ipsum Epicurum in Epist. ad Menoeceum apud Diog. Laërt. X, Segm. 127, in simili sententia τὴν τοῦ σώματος ἀόχλειαν dicentem, & ἀνοχλησίαν Diog. Laërt. II, Segm. 87. REITZ.

ead. l. 10. Ὁ δὲ Ἐπικούρειος) Ἐπίκουρος forte. Sic interpres. GUYET.

Pag. 114. l. 5. Ὀδυσσεὺς ἀπὸ τῆς Σχερίας) Videtur omnino respicere Odyss. N, 79, 92. Vox σχεδίας, quae in libris omnibus nostris exstat, irrepsit pro Σχερίας facili scolorum lapsu, qui etiam ἐπὶ pro ἀπὸ dederunt. Σχερία autem, aut Σχερίη, nomen est insulae Phaeacorum, (Od. E, 34 & 35.)

unde in Ithacam tandem delatus Ulysses somno illo libero fruitur, divinitus etiam aucto. SOLAN. Magna veri similitudine sese commendat coniectura Solani: sed quod eam, inducta vulgata, iam in contextum recipi voluit, sine auctoritate librorum, id quidem praematurum esse consilium mihi videtur. Alia res foret, ubi vulgata lectio ita absurda, vel falsa, ut sine eiusmodi coniectura intelligi aut credi non queat. Cum vero & ἐπισχεδὶν Homero ead. Odysf. crebro usurpetur, & veritati non adverfetur, ego nihil mutari passus sum. REITZ.

ead. l. 6. Κατὰ ταῦτα) Illo modo, i. e. sequenti. GUYET. Habuimus idem in Bis Accus. c. 15 med. REITZ.

ead. l. 9. Οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσεται) Forfan quis οὐ ante ζήσεται omitti posse suspicaretur, ut vid. supra Abdic. c. 18 notata. Sed si in eiusmodi locutionibus οὐ intelligendum relinquitur, quis negaverit ergo & recte id addi interdum, ut Tox. c. 26 pr. καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰσχύνεται. REITZ.

Pag. 115. l. 5. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει· τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μὴδὲν οὐκέτι) Proinde ei, qui multa possidet, hoc fortasse praeber: ei vero, qui pauca, nihil amplius. Mentem Luciani non satis affecutus est, qui ita reddidit. Debebat posterius membrum ita reddere: ei vero, qui pauca, & nihil, non ita, i. e. hoc non praeber. VITRING.

ead. l. 6. Παρέχει) L. e. licet hoc facere. GUYET. Melius Vitringa; quare comma post μὴδὲν, quod in P. aberat, etiam addidi, id quod Gesnerus quoque fecerat. REITZ.

ead. l. 12. Ἡ μὴ) Τὸ εἰ hic deesse videtur. GUYET. Ei B. 2. P. & A. quod & agnoscit L. sed abest ἦ. In reliquis deest εἰ. Aludit iterum ad eandem fabulam Μισθ. c. 13. SOLAN.

ead. l. 13. Παρὰ τοῦτο) Forfan παρὰ τούτου, adscripserat Gesnerus. REITZ.

Pag. 116. l. 2. Τοῦ τέλους) Non attendit ad hanc vocem interpretes. Sic mox cap. 30, συμφωνία τῶν ἔργων καὶ τοῦ τέλους. Constituebat enim Epicurus philosophiae suae summam ἐν τῷ τέλει. Sic Petron. Satyr. Ipse pater veri doctus Epicurus in arte lussit, & hoc vitam dixit habere telos. Quo loci mendose faciunt, qui in secundo versu reponunt lussit pro iussit, ut moneo ad emendationem huius epigrammatis. BOURD.

ead. l. 4. Ἀπολογούμενος) Τῷ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν — οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολογούμενος ἀχθεσθεῖν, καὶ πάντα ἔχει. At vero parasito neque coquus est &c. neque pecuniae, pro quibus causam dicere gravetur. Sic interpretes: non bene equidem. Mi dicuntur ἀπολογεῖσθαι, qui se defendunt contra impu-

gnantem. Hic est ἄτοπον. Lege ex Ms. ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων ἀχθεσθεῖν, neque pecunia, quia amissa crucietur. GRAEV. Ἀπολλυμένων) Τῶν ἀπολλύμενος L. unde confirmatur Graevii emendatio. In impr. omnibus ἀπολογούμενος, insulse. Sed quid isthic loci οἰκονόμος; Ego certe οἰκίαι vel συνοικίαι legendum esse arbitror. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐκείνος) Ἐκείνους malim. Et Solanus Florentinam etiam ἐκείνους male habere, Iuntinae adleverat. Nam etsi singularis ad Epicurum videtur spectare, illud μόνος rectius pluralem sibi oppositum habebit; quia si solus immunis est, ceteri omnes debent esse isti malo expositi, & ὧν ἐκείνους tum exponendum, intellecto denuo ἀνάγκη ἐνοχλεῖσθαι, quibus istos (Epicureos) perturbari necesse est. REITZ.

ead. l. 11. Πάσης γὰρ τέχνης) Πάσαις γὰρ τέχναις legendum videtur. GUYET. Haud male quidem Guyeti coniectura habet. At cum non desint exempla genitivi, ubi dativus usitatius locum haberet, nihil muto. Diod. Sic. L. II, c. 28 m. αὐτοῦ κατέγνω θάνατον, ubi & αὐτῷ dicere potuisset. Idem IV, cap. 44, τῆς θυγατρὸς καταγνῶναι θάνατον. Sic ἱερὸς τινὶ etiam usitatum cum genitivo. Noster supra Gall. c. 28, οὐπὲρ ἱερὸς εἶμι. Aesop. F. 2, τοῦτου ἱερὸς εἶναι λέγεται. Evang. Ioan. XIX, 36, ὅσπου οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ. Quo loco itidem αὐτῷ idem foret; etsi in loco parallelo Exod. XII, 10, de re eadem legatur ἀπ' αὐτοῦ. Construe igitur hic ἀνάγκη πάσης τέχνης. Ita ex Cic. I in Verr. 18, insula Deorum sacra, pro Diis, affert Iensius in Lectt. Luc. p. 285; addiditque deinde Iustin. XVIII, 7, decimas Herculis ferre. Et XI, 5, duodecim aras Deorum statuit. Alia huius generis dedit Wopkens in Animadv. ad Avian. infertis Obf. Miscell. Britann. mens. Aug. 1736, pag. 210. REITZ.

ead. l. 15. Ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν διδασκάλων) Sic recte Ms. vulgo ἐκ τῶν διδασκάλων. GRAEV. Τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἐκ τῶν διδασκάλων ὀρώμεν; Ms. Graevii ἀπὸ τῶν διδασκάλων. At vulgata lectio videtur multo aptior & elegantior, ut sit ellipsis loci alicuius, ubi διατρίβουσιν οἱ διδάσκαλοι, puta, σχολῆς vel διδασκαλείου, ut mox sequitur. Praecipue ubi de scholis ac auditoriis loquuntur, Graeci amant hanc ellipticōs loquendi formam. Sic ἐς διδασκάλου Noster in Hermotimo c. 82 f. εἰς μουσικοῦ φοιτᾶν, in Amoribus c. 64 f. Ἐς Πλάτωνος iterum in Hermotimo, & passim. Adde, quae ad Tom. I notavimus. IENS. Ἀπὸ τῶν διδασκάλων praeter Ms. Gr. ed. Ven. Reliqui

vero libri ἐκ. Sed *B.* 2. pro διδασκάλων, διδασκαλείων hic habet, prave. SOLAN. Non quidem improbo vulgatum, quod Ienſ. defendit, ἐκ pro ἀπὸ, & vel servassem, si tanti esset. Sed consentienti Solano ac Graevio in ἀπὸ aequo bono, aequo testibus suis firmato, hoc facile dedi, ut recipere. Et si me tertium testem his adiungere licet, ἀπὸ cum illis magis probō; quia ἐκ τινὸς ἔρχεσθαι, quando οἶκος intelligitur, amat sine articulo poni, ut Aristoph. Plut. 84, ἐκ Πατροκλέους γὰρ ἔρχομαι, & simil. quae cum praepos. ἐς iuncta, ipse attulit lenſius. REITZ.

Pag. 117. l. 1. Eis διδασκαλεία φοιτῶντες) Confer Somn. sub init. SOLAN.

ead. l. 13. Πολλή) Consulto mutavit textum Hesiodi, qui ita habet *Erg.* 290, μακρὸς — ἐπ' αὐτήν. In *P. Fl.* ed. & *S. αὐτοῦς*, in reliquis αὐτὸ. SOLAN. Πολλή — αὐτὸ) Notarat Solanus noster solam *P.* quae male πολλοὶ haberet. Sed & alias sic habere vidi, ideoque in variantt. distinxī; sed melioribus parui. Interim & πολλή male forsā ab interpret. cum οἶμος coniunctum, dum reddunt *multa est via*, ad quod *Fl.* aliaque ansam videntur dedisse, comma post γὰρ omitentes. At cum οἶμὸς masculinum sit, πολλή, (si proba est lectio, & non πολλὰς prœtice pro πολλὺς, rescribendum) forsā ad τέχνην referendum. Hesiod. ab Solano indicatus habet, μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν quod etsi Lucianus mutavit, malim tamen utrumque adiectivum ad viam referre, ut *longa & ardua* dicatur. Verum isthoc ipsum voluit Gesnerus aequae ac priores interpret. & ὁδὸς post πολλή intellexere, ellipsi satis per se usitata, qua tamen carere possemus, si adiectiv. ad sequens οἶμος aptemus: nam quid opus aliud *viae* vocabulum intelligi, ubi aliud *viam* itidem significans iam additur? Si differentia inter ὁδὸς & οἶμος esset tanta, ut prius *itineris spatium*, alterum *difficultatem eius* tantum indicaret, vel elegantissimam agnoscerem hic ellipsin. Αὐτὸ vero recte ad totum negotium pertinet: nam si πολλοὶ legas, scil. καρποὶ, belle quidem αὐτοῦς eodem referri videtur; sed hoc ipsum sefellit scribas, quī πολλοὶ cum dedissent, etiam αὐτοῦς refingere debuere. At falsa tum prodit sententia. REITZ. Quid si πολλή refertur ad τέχνην, & αὐτὸ ad totam phrasin τοὺς καρποὺς ἀπολαμβάνουσι; GESN.

ead. l. 14. Εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τὸ μαθάνειν) Sic corrupeſunt posteriores sanum & sincerum priorum editionum, ἐν αὐτῷ τῷ μαθάνειν. Paulo post iterum τῷ degene-

ravit in τὸ (ἅμα τὸ ἀρξασθαι), ut iam vidit & monuit Graevius. IENS.

ead. l. 15. τῷ μανθ.) Ita B. 2. & P. Reliquae τὸ, prave. SOLAN. ibid. Ἐν τῷ τέλει ἐστίν) Obso. reddiderat, *quantocius in quaestu est*. Haud ita male ad sensum: ludit enim in duplici sensu vocab. τέλος. REITZ.

Pag. 118. l. 2. ἅμα τὸ ἀρξασθαι) Sine dubio quoque scribendum, ὃ δὲ παράσιτος εὐδὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τῷ ἀρξασθαι τῆς τέχνης. At *parasitus simul atque artem orsus est, victum habet*. ἅμα τῷ ἀρξασθαι est σύν τῷ ἀρξασθαι, vel σύν τῇ ἀρχῇ. Edd. male. ἅμα τὸ ἀρξασθαι. GRAEV.

ead. l. 9. Μίαν δὲ ἢ δύο μόνας) Disce hinc, quanto sapientius a Iudaeis & Christianis, seu potius a Deo ipso, feriae sanctae & caste colendae imperentur. Duo autem illi apud Graecos dies festi, primus erant & septimus, de quo posteriore alibi nos. SOLAN.

ead. l. 16. Πολυποσίαις δὲ — οὐκ ἐστὶν εὐφρ. μανθ.) Prope ad synchyfin accedit haec constructio, ita instituenda: εὐφραίνόμενον πολυποσίαις οὐκ ἐστὶ μανθάνειν. Belle tamen se res habet: nam vel maiorem habuimus Imag. c. 4 pr. ἀλλὰ καὶ σὺν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἡκούσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Molitor, non tamen priori absimilis verborum traiectio est ap. Callim. Hymn. I, v. 10, Ἐν δὲ σε Παρράσιν ῥεῖν τέκν. Long. Past. III, pag. 110, ἐκ γὰρ μοι χηνῶν τῶν εὐκοσεν ἕνα τὸν κάλλιστον αἰετὸς ἤρπασε. Adde nonnulla alia in Syntax. Aretaei, eius Oper. adiuncta pag. 359. Sed Latini, si non iisdem plane, aliis tamen συγχύσεισι vel frequentioribus & intricatioribus delectantur, quod praeter Sanctium & Rutgers. ad Horat. compluribus in locis egit Th. Wopkens in Lectr. Tullian. REITZ.

Pag. 119. l. 3. Αὐτὴ δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ &c.) Non αὐτὴ, sed αὐτὴν legendum; id quod manifestum ex antithesi, quam facit Parasitus. Otensurus nempe, Parasiticam praestare aliis artibus, aliae quidem, inquit, artes sine instrumentis neutiquam dominio suo inservire queunt; neque enim fieri potest, ut quis sit tibicen sine iibis, fidicinem agat sine lyra, equitet sine equo. Haec vero (Parasitica) ita bona est, nec artifice molesta, ut quis nihil aliud habens, ea ipsa pro instrumento uti possit. Ita quoque cap. 21 pr. scribendum, αἱ μὲν ἄλλαι τέχαι, δοकाσί μοι ταύτης ἐπιθυμῶν αὐτὴ δὲ οὐδεμιᾶς ἐτέρας· non, ut vulgo, αὐτὴ. IENS. Αὐτῇ) Iensii emendatio. SOLAN. Sic mox recte § 19, κατὰ Σωκράτην, καὶ αὐτὴν quare nullus dubitavi, monentibus Iensio & Solano parere. REITZ.

ead. l. 9. Κατὰ Σωκράτην) Plat. Ione 145 B. C. D. SOLAN. Ut *Fl.* hic Σωκράτη, ita eadem supra Ἄρη, Gall. 3, atque alibi non infrequenter. Sed cum plurimae v addant hic & alibi, & perinde sit, nihil mutavi. Diog. Laërt. Σωκράτη praefert, T. I, L. 2, p. 106, 113, 114, 117 &c. Sed Ἀριστοφάνην p. 103, & T. II, p. 585 &c. Σωκράτην etiam ibid. p. 586. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτὴ δὲ) Ut supra cap. 17 αὐτὴ in αὐτῃ mutavimus, ita & hic dixeris faciendum. Sed quia ταύτης iam proxime praeceffit, non male hic αὐτὴ sequitur, ut sit, *ipsa vero*; nec opus credo bis *haec* dici. REITZ.

Pag. 120. l. 1. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ) Vitiosum habetur ab Rhetoribus, nimis multa monosyllaba coniungere. At statim vel sex sequuntur. Ac pluribus scriptoribus haud infrequens quinque interdum & plura monosyllaba iungere. Sic Noster mox cap. 28, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν, ubi plura dabo, quia ibi necessitas quaedam in haec inquirere. Aesop. Fab. 149 vel septem iungit, δυνατώτερός μου εἶ. εἰ δὲ μὴ, τί σοί ἐστιν. REITZ.

ead. l. 4. Ἀλλότρια) Athen. lib. 1. In quo multa sunt huius Dialogi. BOURD.

ead. l. 6. Καὶ μὴν) Ante haec verba incipit loqui Parasitus. Aliud tamen secutus est interpret. BOURD.

Pag. 121. l. 5. Κακοπαθεῖντες) De molesto ac duro labore translatum. Ita de opere rustico Diod. Sic. IV, c. 20 f. De pugnantibus Gallis Aelian. II, 28. REITZ.

ead. l. 11. Ἀνήρωτα) Ante B. omnes edd. ἀνήρωτα, corrupte. Vid. Homer. Od. I, 108. SOLAN.

Pag. 122. l. 9. Τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἃς διὰ γυναικείῃται) Τὴν τε ῥητορικὴν καὶ τὴν φιλοσοφίαν μεγίστας τε καὶ καλλίστας εἶναι, ἃς διὰ γ. Sic paulo ante, ὅτι γὰρ μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει. MARCIL.

ead. l. 13. Ναυσικάα) Homer. Odyss. Z, 101. SOLAN.

ead. l. 16. Κατὰ τὴν ὑπόστασιν) Erat, cum hoc nomine certam & constantem rationem intelligi putarem; nec deerat, unde illam firmarem sententiam. Sed toto hoc loco, & his, quae sequuntur, diligentius iterum consideratis, apparebat mihi, sumendum esse nomen ea ipsa notione, quae solemnis quasi & propria est, quae ὑπαρξιν notat, s. eam, quam recentiores scholae *existentiam* dicere solent, *substantiam* aliquoties vocavit Fabius: nos circuitu maluimus uti ad claritatem. Vid. de hac ὑπεστάσιως notione Sextus Empir. Math. VIII, 186, & ibi Fabric. GESN.

Pag. 123. l. 10. Τεκμαίρεσθαι) Unde fit, ut nihil praeter opinionem. Vol. VII.

nionem coniecturamque superfit. Hunc ego tandem ex obscuris hisce verbis sensum erui, qui solus mihi genuinus videtur. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀρχὴν γάρ φημι) Perperam sane in hoc scriptore versa est dictio ἀρχὴν, vel τὴν ἀρχὴν. Neque enim *principio*, ut vertunt, nec *principium*, ut pag. seq. (ἀπὸ δεξιῶς μετρίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο) notat, sed *omnino, prorsus*. Tanaq. quoque Fabrum male in Timone οὐδὲ τὴν ἀρχὴν εἶρας αὐτοὺς vertisse *primo congressu*, accurate observat Gronovius ad Tom. I, pag. 1010 ed. Amst. (i. e. in Tim. circiter med.) Ad eandem dictionem, quamvis vulgatam, adhaesit quoque Polirianus, dum in Miscellaneis cap. 56 locum hunc Pausaniae in Boeoticis, de tauris apud Aethiopas, ὅτι σφίσιν ἐπ' ἀκρᾷ τῇ ῥινί, ἐν ἐκάστῳ κέρασ καὶ ἄλλο ὑπὲρ αὐτὸ οὐ μέγα, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν, vertit, *quoniam illis in summa nare singulis unicum cornu, tum aliud supra non magnum, verum in capite, ne initio quidem cornua*. Ridiculum prorsus, οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν *vertere, ne initio quidem cornua sunt*. Nihil aliud Pausanias, nisi simpliciter vult, tauris illis in capite omnino non fuisse cornua. IENS. Quoties hoc monerimus? De scopulo hoc interpretum vid. ad 1 Ver. Hist. c. 4. Et Hemst. ad Nigr. § 26. Et mox c. 29, μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπεὶ τί) Lege ἐπεὶ τοι. GUYET. Gesnerus sensum adiuvit, signum interrogandi post ποτε ponens; quod scil. faciendum, si vulgatam retineas. At non male coniecit Guyetus: quare notam interrogandi novam non adieci Graecis; sed quae in fine periodi aderat, servavi. REITZ.

Pag. 124. l. 3. Καὶ μὴν τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφορον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἁξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη) Haec sine ullo sensu sic leguntur vulgo versa: *Certe in reliquis artibus, quamquam earum ratione non nihil discreparet, & postulata venia quispiam praeterierit; si quidem mediae videntur, earumque perceptiones non sunt immutabiles, admittendus non est*. Inficentis haec plenissima. In Graecis quoque non est nihil vitii. Προσδεκτέον enim, non προσδεκτέος, legendum; idque ad ἄλλας τέχνας referendum. Verto autem sic: *Ac aliae quidem artes, quamvis & in iis aliquid absonum esset, idque praeterieret quis, venia dignum existimans, (quoniam & mediae videntur, & earum comprehensiones, sive intellectiones, non sunt immutabiles) admittendae forent*. Id vult noster ille τῆς Πλε-

πασιτικῆς ἐγκωμιαστῆς, Alias quidem artes, velut Philosophiam, Rhetoricen, & ceteras, non esse simplices; idque facile tolerari posse: Parasiticam vero esse omnino simplicem, eandemque apud omnes gentes. Ceterum mirum quantum diversam scripturam huius loci exhibet ed. Flor. Nempe, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας εἰ καὶ τις κατὰ ταύτας ἀσύμφωνος εἴη, καὶ παρέλθοι τι, συγγνώμης ἄξιός ἐστιν. ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσιν καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν, οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι. Vides insignem diversitatem, praeterquam quod ultima (προσδεκτικός ἂν εἴη) plane omituntur. Sed haud dubie foedus hic corruptus fuit Codex Flor. & vulgata scriptura alias satis sincera; sublato ex ea illo, quod modo sustulimus, mendo. IENS. Vid. Iensf. SOLAN. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν) Καὶ μὴν τὰς μὲν aliae, quasi vererentur monosyllaborum nimium concursum. Et posset quidem abesse alterum καί. Sed quia καὶ μὴν καὶ millies frequentatur Nostro; ut in Quom. Hist. § 60, ibique allegatis, item Eun. 3, Demon. c. 22, 54, 56, Asin. 38, (alia de καὶ abundante ad Somn. c. 7 sunt notata) ideo etiam hic illud addi passus sum. Praeterea monosyllaborum congregatio non est impropria linguae Graecae. Conf. supra c. 21 f. ubi τί δὲ οὐχ οἱ τά. Ibid. c. 10 p. m. μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν. Et passim singulis Dialogis, quinque monosyll. videre licet, quin & sex, ut in Tim. § 16, ἄν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ. Sic & Liban. Ep. 29, καὶ γὰρ καὶ τὰ μὴ. Idem Ep. 31, οὐ γὰρ ἦν τοῦ σου. Ep. 33, δὲ τὸ μὲν τι τῆς, & passim. Nemo autem frequentius aut plures copulat, quam Aristoteles, ex quo haec tantum addo. Phys. VI, cap. 6, ἐν δὲ τῷ νῦν οὐκ. Ibid. vel octo monosyll. legas: Ἔστω γὰρ ἐν τῷ νῦν ἐκ τοῦ α εἰς τὸ β. Ac versu ult. eiusd. cap. ἔστ' ἐν ᾧ ἂν ἢ οὐκ ἂν εἴη. Xenoph. Cyr. III, sub init. sex etiam copulat, τέλος δὲ καὶ ὁ παῖς καὶ αἱ γυναῖκες. Ibid. p. 54 a. m. νῦν μὲν γὰρ ἐν τῇ σῇ χώρα. Octo Diod. Sic. III, c. 62, p. 231, τὸν μὲν ἐκ γῆς, τὸν δ' ἐκ τῆς ἀμπέλου. Nec a quinque abstinent Demosth. ut in Or. adv. Mid. p. m. 414 C. καὶ γὰρ εἰ μὲν ᾧ. Sed desino συλλαβίζειν. REITZ.

ibid. τὰς μὲν ἄλλας τέχνας) Nihil hic vitiosum; sed impeditionis constructio, praemisso Accusativo, quem regit ἀξιόσας. Ego in interpretando hunc ordinem secutus sum: Προσδεκτικός ἂν εἴη, εἰ τις παρέλθοι συγγνώμης ἀξιόσας τὰς ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, ἐπεὶ μέσαι κ. τ. λ. GESN.

ibid. Εἰ καὶ τι — τις συγγνώμης ἀξιόσας) Quamquam earum ratione & postulata venia. Verte: quamquam nonnihil discrepet, hoc venia dignatus quispiam praetereat. GUYET.

. *ead. l. 4.* Καὶ παρέλθαι τις συγγνώμης ἀξιῶσας) Haec ex *Fl.* Solanus ita constituerat, καὶ παρέλθαι τις. συγγνώμης ἀξιῶσας ἔστι &c. ac sequentia illa tria, προσδεκτέος ἂν εἴη, cum eadem deleverat, quod certe necessarium, ubi ἀξιῶσας ἔστι pro ἀξιῶσας receperis. Et placet quidem haec lectio; verum quia omnes ceterae in vulgata consentiunt, cuius sensus non est plane incommodus, insignem adeo mutationem facere non sum ausus. REITZ.

ibid. Τίς συγγνώμης ἀξιῶσας ἔστιν) Ita recte *Fl.* nisi, quod prave τὶ pro τίς habet. In reliquis pro ἀξιῶσας ἔστι, ἀξιῶσας prave legitur; & mox post ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη, quod *Fl.* non agnoscit, & nos ut supervacaneum & merum glossema omisimus. SOLAN.

ead. l. 5. Μέσαι) Mediae. An mediocres? GUYET.

ead. l. 6. Προσδεκτέος ἂν εἴη) Haec addititia videntur: GUYET. Si haec verba retinenda sunt, non video, cur προσδεκτέος in προσδεκτέον sit mutandum, cum iungi possit praemisso τίς. REITZ.

ead. l. 7. Ὡς ἀναγκαίαν) Haec duo verba cur addita sint, mihi non satis liquet. SOLAN.

ead. l. 8. Μᾶλλον τῶν ὀργ.) Vertitur, magis convenire, quam instrumenta? Verte, consonare magis, quam organa? GUYET. Quid sit μᾶλλον τῶν ὀργάνων, mihi non liquet. SOLAN. Quia Solanus ait, sibi non liquere, quis horum verborum sensus sit, mihi vero haud ita difficilis videtur, paucis eum explanare tentabo. Queritur, philosophiam non esse unam nec sibi consentientem, quam tamen oporteret vel consonantiorē esse instrumentis musicis. Adeoque verba, μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ, μᾶλλον τῶν ὀργάνων, sonant, nec esse ipsam sibi ipsi consonam prae organis musicis, sive, plus etiam, quam instrum. musica. Ideo in verbis δὲ τίς ὥς ἀναγκαίαν, ut scribebantur, illud solum mutavi, ut δὲ τίς interrogantis more scriberem. REITZ.

Pag. 125. l. 2. Φορὰς ἀντιδόξου) Contrariarum opinionum conflictum. GUYET. Ad verbum, provenatus s. multitudinis, sectae, disciplinae, diversa sentientis. De usu simili nominis φορὰ plenissime edoceri aliquis potest, si adire lubeat Fabric. ad S. Empir. Math. VII, 49. Hic ipse Sextus egregie suppetias fert Parasito nostro, Math. II, 6 seq. ubi quanta sit dissensio circa definitionem Rhetorices, demonstrat. GESN.

ibid. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν) Point du tout, i. e. nulla modo. GUYET. Recte Guyetum monere, vide ad huius Dial. c. 27, ubi lenius idem notat. REITZ.

ead. l. 8. Μὲν τοὺςδε, ἑτέρως δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν) Legeretur videtur, ἄλλως τοὺς μὲν, ἑτέρως δὲ τοὺςδε παρασιτεῖν. GUYET. Illud posterius τοὺς δὲ in nostris Codd. atque edd. non invenio, sed τοὺς tantum, certe in *I. Fl. H. P. Fr. Ald. S.* Sed *B. 1.* τοὺς δὲ, quod in τοὺςδε mutandum, facile largior, idque *B. 2.* iam fecit. At cum in cett. absit, earum lectionem servavi, ne sine necessitate τὸ δὲ conduplicetur. REITZ.

Pag. 126. l. 10. Ὡς κατὰ τινος — αἰσχύνῃς) Hoc κατὰ quid sibi hic velit, non equidem assequor: intelligerem, si esset ὡς περὶ, vel ὡς δῆτα, vel simile quid. Corruptelam hic intercessisse, e scribendi compendiis ortam, vix dubito. GESN.

ibid. Κατὰ τινός) Καί τινος legendum. GUYET. Probo conjecturam: nam κατὰ sensum commodum non exhibet. Interim δῆτα ex Pell. potest legi, donec certiora ex aliis Codd. doceamur. REITZ.

ead. l. 15. Ἀναγραφάντων τοὺς ἐκ. βίους) An qui singulas vitas scripserant, an vero qui omnium, quod a Diogene factum? SOLAN.

Pag. 127. l. 1. Νῦν τὸν Ἑρακλέα) De hoc Parasitico sacramento Io. Meursius. Iurabant etiam Parasiti νῦν τοὺς ἄλλας. Liban. Paraf. BOURD.

ead. l. 4. Ὡς ἐγὼ δοκῶ) Videtur leg. ὥς. GESN. Gesnerus ὥς malebat. Nihil repugno, si libri addicerent. Nam etsi construendo, τοὺς ἀρίστους, scil. αὐτῶν, ὧν ἐγὼ δοκῶ, regimen genitivi ὧν extundi potest; tamen sensus minus est commodus, quam si ὥς legas; & pristini etiam interpretes, ut ego opinor reddentes, ita legi voluisse videntur. REITZ.

ead. l. 5. Αἰσχύνῃς) Vid. Eik. c. 17, & hoc ipso op. c. 43, & Plut. in Vit. Aristid. & π. κόλακ. Bentleius, Diog. Laërt. II, 61, p. 48 C. D. & Suid. Septem numerantur eius Dialogi melioris notae; totidemque aut imperfecti, aut his longe inferiores. Diog. l. c. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅπως εἰ δύναιτο) Nota phrasin. GUYET. Nihil aliud signif. quam si modo posset, vel si hoc modo posset, pro εἰ οὕτω δύναιτο. Alia de ὅπως iam alibi laudatus habet Solan. ad huius Dial. c. 9, & ad Tim. § 48. Inversa autem hic ordinaria constructio videtur, quod alii negabunt, & εἰ δύναιτο duobus commatis incluso ita constituent, ὅπως γινώσκῃται δι' αὐτῶν, εἰ δύναιτο. Sed ὅπως tum pro ὥς valebit, ut videtur etiam tacite intruisse Guyet. ad c. 3 huius Dial. unde id ei suspectum fuit, quia cum infinitivo non amat construi. Exemplum ab Solano illic indicata huc non faciunt. Neque illa c. 3 & 9 plane

respondent huic loco. Hic enim relativum ὅπως pro demonstrativo οὕτως positum est, quasi dixeris, *si quo modo possit*, pro *si hoc modo possit*. Haud aliter, quam relativum δε saepe accipitur pro οὕτως, non solum in formula ἥδ' δε pro ἔφη οὕτως, quam habuimus Alex. c. 43, Lexiph. c. 2, 4, & singulis fere seqq. Sed & alibi, ut Aesop. Fab. 91, καὶ δε ὑποτυχῶν εἶπεν. Item Fab. 101, αἱ περιστέραι — ἐξήλασαν (κολοιδν) παίουσας. Καὶ δε ἀποτυχῶν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς ἐπαῆκε πρὸς τοὺς κολοιοὺς πάλιν. At ὅπως sic usurpari minus frequenter observavi: est tamen haud absimile illud Herodiani III, 5, 9, ἔδωκε δὲ αὐτοῖς καὶ δηλητήρια φάρμακα ὅπως τινὰς πείσαι δυνήσκειν &c. i. e. *si hoc modo nonnullis persuadere possent*, vel *quibus eum, si possent, aggrederentur*; ubi Steph. quoque malit legi εἰ-πως, quia alterum ei minus usitatum videbatur. Ego utrumque fervarem, quia nihil contra analogiam peccat; licet exempla sint aliquanto rariora: nam cum ex ὅς πᾶς conflatum dicatur; & hic recte interpretabimur, *si qua*, vel, *si quodammodo possit*, ac tum idem erit ὅπως εἰ, quod εἰπως. REITZ.

ead. l. 9. Ἡὺδοκιμηκέαι) Sic omnino scribendum, non ut in omnibus impr. est εὐδ—. SOLAN. Εὐδοκιμηκέαι) Admississem augmentum ἠὺδοκ. quod adeo necessarium clamat Solanus noster, si alicubi invenissem; sed ne Iungermanni Manibus δοκυσίσοφος videar, nihil mutavi; & cum mox § seq. rursus εὐδοκίμει, consentientibus vet. edd. habeamus, (quod similiter in ἠὺδοκίμει mutatum voluit) atque alibi apud Nostrum diphthongus εὐ maneat immutabilis, praestet abstinere manum. Habuimus idem supra Alex. c. 32, Amor. c. 33, pro Imag. c. 19 f. atque alibi. REITZ.

ead. l. 12. Ἀρίστιππος) Genere Cyrenaicus, maxime voluptarius fuit, canis regius a Diogene nominatus, quod assentaretur Dionysio. Ad hunc Stratonem, vel, ut alii Platonem, dixisse tradunt, Tibi soli & chlamydem, & vestem reiiculam ferre datum est. Leg. Diog. Laërt. L. 2. Horat. Ep. L. I. COGN.

ead. l. 17. Αὐτὸς εὐδοκίμει) Hic τὸ μάλιστα desiderari videtur. GUYET. Quod Guyet. scribit εὐδοκίμει, nescio negligentiae, an diligentiae adscribam, quod praes. temp. crediderit, quia augment. abest; an vero alicubi sic legerit. Sed hoc minoris momenti, vid. quae paulo ante dixi. Pluris est, quod μάλιστα omissum sit. Sed satis intelligi posse arbitror, quia μάλλον omittitur creberrime, ut non semel vidimus. V. Quom. Histor. cap. 17 f. & Gall. 18 &c. Nihil tamen desinio. REITZ.

Pag. 128. l. 4. Πλάτων) Vid. Plat. Dion. 283. — (Sed *spectum mihi illud ὑμῶν.*) Ter in Siciliam navigasse tradit Diog. Laërt. III, p. 74 C. & prima quidem vice venundatum. Mirum autem est, de Xenophonte nihil hic additum, qui & ipse Parasiticae, & Parasitis credo, operam dedisse insimulatus est. Vid. Athen. 427 F. SOLAN.

ead. l. 9. Δουτέρῳ στόλῳ) In priore venierat. Vid. Diog. Laërt. p. 147 C. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀριστόξενος) Musicus dictus fuit a patre, musicae praecipuo magistro, auctore Suid. Steph. de Urbibus, in dictione *Tarentum*, scribit hunc fuisse patria Tarentinum. De hoc Cic. & Gell. COGN. Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς πολλοῦ λόγου ἄξιός καὶ αὐτὸς γε παράσιτος Νηλέως ἦν) Quis fuerit ille Neleus, qui parasitum habuit Aristoxenum, discimus ex Strabone, L. XIII: ὁ τοῦ Κορίσκου υἱὸς Νηλεὺς ἀνὴρ Ἀριστοτέλους ἠπιοαμένος καὶ Θεοφράστου — πρῶτος ὃν ἴσμεν συναγωγὰν βιβλία, καὶ διδάξας τοὺς ἐν Αἰγυπτῷ βασιλέας βιβλιοθήκης αὐτάξιν. Non est mirum, si παράσιτον habuerit Aristoxenum, nam viri divitis fuit bibliothecam adunare, (an *adornare*?) & Aristoxenus eandem cum Neleo philosophiae sectam profitebatur. Aristotelis enim fuerat etiam auditor. De eo sic Suidas: Ἀριστόξενος υἱὸς Μνησίου τοῦ καὶ Σπινθάρου μουσικοῦ, ἀπὸ Τάραντος τῆς Ἰταλίας, διατρίψας δὲ ἐν Μαντινείᾳ φιλόσοφος γέγονε, καὶ μουσικῇ ἐπιθέμενος οὐκ ἥστόχησε ἀκουστῆς τοῦ τε πατρὸς, καὶ ἡμέτερου τοῦ Ἐρυθραίου, εἴτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου, καὶ τέλος Ἀριστοτέλους. Multa deinde de eo subiungit, quae videbis; & tandem addit, συνετάξατο δὲ μουσικά τε καὶ φιλόσοφα. Ex his patet, eundem esse, de quo hic Lucianus. PALM. Ἀριστόξενος — μουσικὸς) Quamvis Musicus audiat, Philosophus hic fuit; sed ob libros de Musica scriptos id nomen adeptus est. Scripserat etiam Platonis Vitam. Vid. D. Laërt. 122 D. qui saepe eum historiae causa laudat, Spintharique filium in Vit. Socratis vocat, & seq. Palmer. notam vid. & eundem D. Laërt. 293 F. A. Gell. IV, 2. Dionysio II aequalis fuit, Iambl. N°. 234. SOLAN.

ead. l. 16. Νηλέως) De hoc Athen. L. I. (p. 3 A.) COGN.

ibid. Εὐριπίδης — παρσίτει) Hoc abunde Suid. & Gell. L. XV. COGN. Huc adduci Euripidem nulli mirum videbitur, cui viri & vita & studium perspecta sint. SOLAN.

Pag. 129. l. 1. Ἀνάξαρχος) Legendus Laërtius. COGN.

ead. l. 4. Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, παρασ. σπουδ.) Fortean φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, ὑποσχὼν, παρασ. σπ. Nisi

accipi Lucianus voluit, ὥσπερ ἦν, ut erat, pro, ut est, five ὥσπερ ἐστίν, five, ut res se habet. MARCIL. Tentat hic aliquid Marcilius p. 255 ed. Amst. Sed, ut & ipse postea innuit, id vult Parasitus: *Ostendi ergo, Philosophos, ut plane se res habuit, parasiticae operam dedisse.* Quasi dicat: id quod de Philosophis commemoravi, Aristippo, Platone, Aristoxeno, quorum alii aliorum potentiorum mensas frequentarunt, vere fuit παρασιτεῖν idque ita esse, demonstravi. IENS.

ibid. ὥσπερ ἦν) I. e. ἔφην. Cui ignota illa Platonica ἦν δ' ἐγώ, ἢ δ' οὐ; Possis etiam ὥσπερ ἦν interpretari, *quantum licuit, quantum poterant*, ut indicetur, non pari successu parasitatos esse Philosophos, sed pro suo quemque ingenio & facultate. GESN.

ibid. Παρασιτία) Fr. & P. παρασιτία. Ven. 2. περὶ σιτία. Suspicor scriptum fuisse παρασιτιᾶν, vel παρασιτεῖν, ut cap. 31, ubi etiam cum σπουδάζω coniunctum vides; ut opponatur τῷ φιλοσοφεῖν ἐβελήσαντα, quod mox sequitur. SOLAN. Παρασιτία) Haud adeo leve est animadvertisse, hocne cum puncto subscripto sit legendum, necne? Nam si qui studio id omisere, possent credi παρασίτια, neutr. plur. dare voluisse, (si modo inveniat adiective) nam σπουδάζω etiam accus. iungitur. Sed in hac varietate praetuli id, quod planum & usitatum est. REITZ.

Pag. 130. l. 4. Μάλιστα χρησιμώτατοι) Superlativus duplex. Articulum addit Aelian. XIII, 2 pr. ἀνοσιώτατος δὲ ἀνθρώπων τὰ μάλιστα. REITZ.

ead. l. 13. Περιορῶν ἔξω) Subaudi τῆς πόλεως. GUYET.

Pag. 131. l. 7. Μὴ γελοῖον) Subaudi τὸ ὄρα, aut simile quid, ὄρα μὴ γελοῖον ἢ λέγειν videtur. GUYET. Si cum S. interrogandi signum addas, quod feci, μὴ interrogativum non desiderabit eam ellipfin, quae in prohibendi formulis ὅπως μὴ, locum habet. At iubet μὴ acui Budaeus, quando interrogantis est. Verum non observatur hoc in Luciani aliorumve autorum edd. Ita in Ep. Pauli ad Rom. IX, 14, scribitur μὴ ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ; interrogative. Aristoph. Plut. μὴ τ' ἀγαθά; Aelian. XII, 22 f. μὴ τοῦτον Ἡρακλῆν ἡμῖν ἄτερον ἐσπείρας; at indicativum amat, quando simpliciter interrogat. Ideoque cum Guyeto elliptice exponere poterit, cui libuerit, sensu tamen eodem redeunte. REITZ.

ead. l. 11. Οὐδὲ λευκός (τὸ μὲν γὰρ γυναῖκι) Vide H. Casaubonum ad haec verba Theocriti Idyll. 16, ἢ ἦλυν ἀπὸ χροῖας κύκνον ἔγνω. BOURQ.

ead. l. 13. 'Οποῖον ἡμεῖς) Sic Ter. Eun. II, Sc. II, 10, & seqq. *Viden' me* &c. Parodiam ex Tragico esse quae sequuntur verba existimo. SOLAN.

Pag. 132. l. 4. 'Αλλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα) Unde pendet εἰκάζειν; Scribe ex Mf. ἀλλὰ τί δὲ ταῦτα εἰκάζειν; *sed quid opus est ista comparare?* GRAEV. Δεῖ Ven. utraque. In reliquis impr. δὴ, mendose. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰ δέ τις &c.) Dicit, nullum Rhetorem aut Philosophum belli tempore sustinere in campum descendere, & extra muros prodire. Εἰ δέ τις παρεδέξατο, φησὶ τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν, quod si quis coactus id suscepit, hunc deserta acie abscessisse dico. Sed quid suscepit? prodire in campum? Sed vix Graecos sic loqui existimem. Mf. bellissime παρτάξατο. Si quis vero in acie cogetur stare. Παρατάττεσθαι est instrui in acie. GRAEV. Παρτάξατο Ven. utraque. In reliquis παρεδέξατο. SOLAN.

ead. l. 11. ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως) Nullus dubito, quin haec ita refingenda sint, ut exhibet margo A. W. ΤΥΧ. ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχυῆν μέτριον λέγε δὲ ὅμως. ΠΑΡ. πῶν μὲν &c. Sentiet, qui vel mediocri cum attentione perlegerit. REITZ.

ibid. Ἰσοκράτης) Et alii, quos postea nominat, aetate eadem vivebant Athenis. Lege Cic. de clar. Orator. Quintil. L. I. Plut. in Phocion. COGN.

ead. l. 14. Φωνὴν) Locus subobscurus, mihi que suspectus. Utut sit, ἰσχυρόφωνον fuisse tradit Plut. in X Rhet. SOLAN.

ibid. Δημάδης) Meminit & infra Δημοσδ. c. 15. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Παθόντα) Recte pro eo, quod fecit, & quod illi accidit. Sic Liban. Ep. 731 f. alii que passim. Vid. not. Hemsterh. ad Prometh. p. 226, T. I. REITZ.

Pag. 133. l. 3. 'Ὡς εἶγες τις) Sic interpres legisse videtur: ὥστ' εἶγες τις. GUYET. 'Ὡς εἶγες — κατ' αὐτὰ) Fl. ὡς — καὶ ταῦτα. Neutrum placet: alludere credo ad locum aliquem orationum Demosthenis, absque quo frustra sit, qui medicinam huic facere velit. SOLAN.

ead. l. 4. Κατ' αὐτὰ) Κατὰ ταυτά. GUYET.

ibid. 'Εν αὐτοῖς) Ἀν αὐτοῖς. GUYET.

ead. l. 6. Ἀνδρείτεροι) Sic recte scribunt Ven. 2. S. & A. Reliquae ἀνδριότεροι. SOLAN.

ead. l. 12. Κορυφαῖος) Demosthenes. GUYET.

ead. l. 14. Φίλιππος) Hartung. 663. Sed apud Dem. p. m. 70 B. est ὁλεθρος Μακεδόν. SOLAN.

ibid. ὄθεν) E Macedonia scil. GUYET.

Pag. 134. l. 1. Πίπας τὴν ἀσπίδα) Demosthenes clypeo suo literis aureis inscripserat, ἀγαθὴ τύχη attamen cum ad pugnam ventum esset, abiecto clypeo aufugit, quod cum illi probro daretur, elusit hoc versiculo: Ἄνθρωπος δὲ φεύγων καὶ πάλιν μαχίσσεται. Cetera huius Dialogi desumpta ex Iliad. & Odyss. COGN. Ipse Demosthenes docet, sibi λειποταξίου γραφὴν ab inimicis impactam; p. m. 378, & *ibid.* passim. SOLAN.

ead. l. 3. Θραξί) De Philippo an Demosthene dicatur hoc κάβαρμα, dubium videri potest: de Demosthene dictum cur statuum, ex Plutarchi loco discas, quem ad Ἐρυν. c. 7 descripsi. Videbis ei ab Aeschine obiectum, quod ex Barbara natus esset. SOLAN.

ibid. Καὶ Σκυθαις, ὅθεν ἐκείνο τὸ κάβαρμα ἦν) An oriundus e Thracia aut Scythia? Sed teste Suida Δημοσθένους ὁ ῥήτωρ ἦν Παιανισίς. Idem Suidas mentionem facit Demosthenis Thracis Grammatici. An utrumque confudit Lucianus, seu potius parasitus? GUYET.

ead. l. 10. Κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα) Sic apud Diog. Laërt. in Stilpo. BOURD. Conf. Gall. cap. 11. Similem phrasin vid. apud Diog. Laërt. Stilpone. SOLAN.

ead. l. 16. Πλάτων) Reliqui an viderint, nescio, certe Platonem tradunt ter militasse. Vide Diogen. Laërt. III, pag. 72 A. SOLAN.

Pag. 135. l. 1. Αἰσχίνης) Conf. supra Imag. c. 17. SOLAN.

ibid. Ὀμιλος) Sic supra Asin. c. 37, αὐλητὴς Ὀμιλος. SOLAN.

ead. l. 2. Μόνος δὲ τολμήσας) Locus classicus de militia Socratis in Platonis Apol. p. m. 363 F. ὅτε μὲν μὲ οἱ ἄρχοντες ἔταττον, οὓς ὑμεῖς εἰλεσθε ἄρχειν μου, καὶ ἐν Ποτιδαίᾳ, καὶ ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ ἐπὶ Δηλίῳ, τότε μὲν οὐ ἐκείνοι ἔταττον, ἡμῶν ὥσπερ καὶ ἄλλοις, ἐκινδύνουν ἀποθανεῖν κ. τ. λ. Sed hanc militiam non minus, quam Lucianus, deridet, & mendacii Platonem accusat, Athenaeus V, 15, praeclare ille quidem refutatus a Casaubono: add. Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 17. Etiam Plutarchus in Alcib. p. 355 H. Steph. sine ulla dubitatione fortitudinem illius, & servatum in proelio Alcibiadem, translatumque in eundem praemium, commemorat. Add. Menag. ad Diog. Laërt. 2, 22 seq. Aut historica fides nulla est, aut vir fortis in bello etiam fuit Socrates. GESN.

ead. l. 3. Ἐν τῇ πόλει) Legendum omnino videtur, εἰς τὴν Ἀμφιπόλιν. Vide Suidam. Τὸ μάχην glossema est. GUYET. Mirum est, neque interpretem, neque commentatorem, hunc

locum emendasse: at mendum est, & manifestum; emendatio vero in proclivi. Quid enim est τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην; Quatenam fuit ea pugna in urbe facta, in qua Socrates affuit? & quis Deorum Parnethen montem a Boeotiae finibus in Athenas ipsas transportaverat? Lege, lege meo periculo, τὴν ἐπὶ Δηλῷ μάχην. Ea fuit, in qua Socrates ἤριστευσε. Sed mira est hoc loco interpretis confidentia simul & ignorantia, qui de suo addidit, *adversus Lacedaemonios*. At ea pugna contra Boeotos facta fuit, & quod dicit inferius, ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ, ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna, & Socratis in ea strenuitate locuti sunt: sufficiet ad emendationis nostrae confirmationem Plutarch. in Alcib. ἐπὶ δὲ τῆς ἐπὶ Δηλῷ μάχης γενομένης, καὶ φευγόντων Ἀθηναίων, ἔχων ἴππον ὁ Ἀλκιβιάδης, τοῦ δὲ Σωκράτους περὶ μετ' ὀλίγων ἀποχωροῦντος οὐ παρέλασεν ἰδὼν &c. Vide & Laërtium in Socrate. Ceterum ex hoc loco, credo, Ortelius in suo Lexico imaginatus est urbem in Attica vel pagum, nomine Ταυρέου Παλαίστρα. Fuit enim in ipsa urbe Athenis is locus, & ipse Taureas is fuit, cui Alcibiades colaphum inflixit, de choragio contra eum immodestius contendenti, ut ait idem Plutarchus in Alcibiade. Palaestrae erant loca in urbibus, ubi iuvenes exercebantur sub quodam exercitationum magistro. Sic apud Theocr. Idyll. 2 Simaetha Delphin Myndium suum amasium arceffit e palaestra Timageti — ἀλλὰ μολοῖσα Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγῆτοιο παλαίστραν. Τῇναι γὰρ φοιτῇ, τῇναι δὲ οἱ ἄδύ καθῆσθαι. PALM. Vid. Xenoph. p. 253, 32, & Thucyd. IV, 101. Expeditiones Socratis memorantur tres. 1) *Amphipolitana*, anno tertio Ol. LXXXIX. 2) *Potidaensis*, de qua Plato & Plut. diserte: ἰσχυρὰς δὲ γενομένης μάχης, ἤριστήθευσαν ἀμφοτέρω. Alcibiades scilicet & Socrates. 3) *Apud Delium*, de qua Tullius de Divin. I. Trium harum diserte meminit in Apol. apud Platonem ed. Basf. p. 11 f. Athenaeus tamen V, 15, negat unquam a Socrate pugnatum. Sed vide tu Casauboni Animadversiones, in quibus Athenaei iudicium hac in parte luculenter refellitur. SOLAN. Menagius ad Laërtii l. c. ipse quoque corruptum ait h. l. & legi vult, τὴν Ἀμφιπόλεως (forte commodius τ. ἐν Ἀμφιπόλει) μάχην. Et sane favet ei Spartani militis mentio, quam cum hac fuga connectit Lucianus. Ad Delium vero non contra Spartanos, sed contra Thebanos pugnatum, constat. Similis ratio poterat etiam impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει suspiceretur legendum ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ, ubi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat,

cum servari suam libris, in quantum mihi constat, omnibus lectionem cuperem, & respici putarem ad fortissimum unum Socratis factum, cuius nescio quomodo laudati modo illius patroni mentionem omisere, relatum a Diodoro Siculo lib. XIV, p. 497 C. cum solus cum duobus familiaribus accurrat, ad eripiendum triginta Tyrannis Theramenem. Conveniebant verba ἐν τῇ πόλει res gerenda erat contra praesidium Spartanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaestram. Sed rebellis est Parnes, quem montem intra Athenas conspici potuisse, apparet ex Aristoph. Nesp. 322, & his, quae copiose Meurs. Rel. Attic. c. 9. Sed XII millibus passuum ab urbe remotum fuisse medio inter hanc & Thebas spatio, ostendit Wasse in Addend. ad Thucyd. IV, 97. Sed idem quoque Parnes extra dubitationem fere collocat Palmerianam emendationem. Nam diserte Thucydides l. c. & Plutarchus de Daemon. Socr. p. m. 1032 pr. cum illa ad Delium contra Thebanos pugna fugae παρὰ τὴν Πάρνηθα mentionem coniungunt. Sed quid faciamus palaestrae Taureae? Ponamus illam in via e Parnethe Athenas ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ; viderit Parasitus, h. e. Lucianus, qui cogitasse potuit duas alias pugnas, quibus interfuit Socrates. GESN.

ead. l. 4. Ταυρέων παλαίστραν) De qua vid. Plat. in Charmide statim ab initio 235 C. SOLAN.

ead. l. 5. Πολὺ γὰρ αὐτῷ &c.) De Socrate, cum ex proelio in palaestram aufugisset, πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστείωτερον εἶδκει μετὰ μαιρακυλλίων καθιζόμενον ὠραίζειν, καὶ σοφίσματα προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. Quae sic verterunt: *Ipsi multo urbanius videbatur, cum adolescentulis sedendo se ornare, & secum versantibus captiunculas proponere, quam cum Spartano viro pugnare. Verum quis unquam audivit, Socratem se ornasse, aut pueros ornari in palaestra, ubi nudi corpus exercebant? Vide sequentem dialogum de gymnasiis, ubi se non ornasse in iis, sed pulvere commaculasse dicuntur. Adde, ὠραίζειν non significare se ornare, ut volunt interpretes. Omnia sunt absurdissima. Cogitabam olim pro ὠραίζειν legere παίζειν, ludere cum pueris, nam sic & alibi locutus est. Sed postea in Mf. deprehendi veram scripturam, in quo legitur ἀορίζειν sed scribendum ἁρίζειν, garrere. Est in hoc verbo aculeata figura, qua Socrati exprobat oblique παιδεραστίαν. Nam ἁρίζειν proprie dicitur de colloquio amatorio. Homer. Iliad. Z: εὐτ' ἄρ' ἔμελλε Στρεΐαθ' ἐκ χώρης ὅθι ἦ ἁρίζε γυναικί quando iam erat Dd.*

gressurus e loco, ubi cum sua colloquebatur uxore. Et Iliad. x: τῷ ἑαριζόμεναι ἄτε παρθένος ἠίδεός τε. Παρθένος ἠίδεός τ' ἑαρίζον ἀλλήλοισιν. Cum hoc confabulari, seu virgo adolescensque. Virgo & adolescens confabulantur inter se. Hinc ἑαριστὺς est blandus mulierum sermo, quibus capiunt animos virorum. Idem poeta de cestu Veneris: Ἐνθ' ἓνι μὲν φιλότης, ἓν δ' ἱμερος, ἓν δ' ἑαριστὺς Πάρφασις. Ibi est quidem amor, inest desiderium, insunt blanditiae Illicientes. Recte enim antiquus interpres ἑαριστὺς πάρφασις coniungit, & Etymologicum magnum exponit ὁμιλία παρασκευαστική, colloquium, quod praeparat, hoc est, animum ad amandum & consuescendum incitat. Idem: ἑαροὶ αἱ γυναῖκες, αἱ γαμεταί, οἷονεῖ ὁμοαροὶ τινες οὔσαι, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρπέναι γάμψ καὶ συνηρμόσθαι. ἔξ αὐτοῦ δὲ ἑαρίζειν λέγεται, τὸ τοὺς ἀνδρας γυναῖξιν ὁμιλεῖν. Vide sequentia. Significat Lucianus, Socratem in palaestra non de virtute disputasse cum ephebis, sed colloquia habuisse plena amoris, ac blanditiarum. GRAEV.

ead. l. 6. ἑαρίζειν) Faire le beau. GUYET. Parum abest; quin recipiam emendationem Graevii. Sed quia non satis certum, quid Lucianus reliquerit, abstinui; licet vulgata lectio minus placeat, prae illa: ἀδύσκειν etiam ἑαρίζειν. Gesnerus. Et in versione eo allusit. REITZ.

ead. l. 7. Ἄνδρϊ Σπαρτιάτῃ) Suspectum. Forte ἀνδρὶ σπαρτιάτῃ. Thebani enim & Boeotii dicebantur σπαρτοί, i. e. satii. Fabula nota. Vid. Nostrium Φιλοφ. c. 3. KUSTER. Adde Eur. Ἰκ. (pag. 330 A. 344 AB.) & Ἡρ. μ. (pag. 719 A.) & Nostri: Ὀρχ. c. 41. Sed nihil muto. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅστις οὐδέν τι &c.) I. e. vera dicis, non calumniaris. GUYET. Apparet quidem. haesisse in hoc loco Benedictum, dum quae nimia attulit Oblopoëus, amputare conatur; sed dum expedire se ab eius interpretatione penitus nequivit, nihilo magis lectorem adiuvit, quam fecerat prior, qui sic interpretatur, quibus per Iovem nequaquam voluntas erat, haec illis illudendi gratia exprobrare, sicut tibi. Itaque parum gratiae arti tuas conciliare videris, tantos viros falsis contumeliis afficiendo. Ex his omittens Benedictus illa sicut tibi, sequentia reddidit: itaque parum gratiae arti tuas conciliare videris contra viros hosce mentiando. At quaeso quid est, quod in illis hic parasitus mentitur? Utique in praecedenti periodo testatur, se haec eadem audivisse ab viris bonis & fide dignis, nec ullam causam suspectis mendacii in istis hominibus. Hinc certe & in nostra periodo assentitur parasito, contra quam

interpretes volunt. Nam manifeste Graecae voces hunc sensum efficiunt, ut adeo nihil mihi videaris, gratificans tuae arti, in illis viris mentiri. GRON.

ead. l. 14. Καὶ λέγε) Nihil varietatis invenio; mallet tamēn hoc loco καὶ eiicere cum Gesnero, qui in marg. notarat hoc forsā delendum. Nam nexu φέρε καὶ σὺ λέγε melior est, quam φέρε καὶ σὺ καὶ λέγε. Etsi de καὶ abundante iam ad nauseam commentati sumus antea. REITZ.

ead. l. 16. Οὐδεὶς ἀνήκοος Ὀμήρου) Οὐδεὶς μὴ ἀνήκοος Ὀμ. MARCIL. Marcilius hoc loco legit, οὐδεὶς μὴ ἀνήκοος Ὀμήρου. At id admittendum negant sequentia. Sensus est simplex: Atqui, o amice, nemini, etsi vel maxime sit indoctus, usque adeo inauditus est Homerus, qui nesciat, Heroum etiam praestantissimos apud eum esse parasitos. IENS. Mallet ἀνηκόος. SOLAN. Minime probo Marcilii commaculationem, quae forsā hinc orta, quod crederet, duas negationes & hic negare, ideoque tertiam addendam. Sed non negant duae negationes, quando μὴ vel οὐ praemittitur adiectivo cum a privativo; nam οὐκ ἀνάξιος Graecis aequae est non indignus, i. e. dignus, ac Latinis. Ael. V. H. IV, 18, Συρακούσιον ἄνδρα χαρίεστα, καὶ τῶν Ὀμήρου μὴ ἀπαίδευτον. Et οὐκ ἀπαίδευτος ἱατρικῆς, I, 7 pr. Ac passim apud quosvis, ita ut plura addere pudeat. REITZ.

Pag. 136. l. 2. Νέστορ) Hom. II. A, 249. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅσπερ ἑδοκεῖ) Ὅσπερ ἑδοκεῖ. MARCIL. Solanus contra, cum ὥσπερ legeretur in l. id in ὅσπερ mutavit, cui assentior, etsi & alterum tolerabile: sed quia in ὅσπερ optima edd. consentiunt, eo facilius id praetuli. Aliud est paulo post, θαυμάζει ὥσπερ τὸν Νέστορα. REITZ.

ead. l. 7. Δέκα Αἰαντας) Hom. II. B, 371. SOLAN.

ead. l. 11. Ἰδομενέα — παράσιτον) Hom. II. Δ, 256. SOLAN. *ibid.* Ἐγγονον) Quamvis consentiant libri, & apud alios ita etiam scriptum saepissime reperiatur, legendum apud omnes ἔκγονον videtur. SOLAN.

Pag. 137. l. 2. Πλείον) Ex Homero II. Δ, 262, reposuimus pro πλέον. SOLAN. Πλέον) Verum est, in Homero l. d. πλέον legi, ut versus mere spondaicus, Homero rarior, ibi postulat, ait enim: Δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλείον δέπας αἰεῖ. Sed quia in hemistichio, quod Lucianus profert, σὸν δὲ πλέον etiam versum, & magis fluentem facit, nihil mutavi; quia vel dedita opera sic potest scripsisse, vel memoriter. At cum Homeri affectata spondaeorum dimensio studio

etiam a poeta quaesita videri potest, ad lentam admirantis & rem magnam parantis pronuntiationem exhibendam, legere iam πλσιον & hic poterit, cui id videtur tanti. REITZ.

ead. l. 6. Δε' ἄλου) Ita V. 2. & P. scribunt, recte. In reliquis coniunctim scribitur δόλου, absurde. SOLAN.

ead. l. 10. Εἰς Ἀγαμέμνονα) Homer. Il. H, 312. SOLAN.

ibid. Ἀγρον) Sic apud Homerum & in ed. Fl. legitur: reliqua Lucianea sunt. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς αὐτὸς φησι) Ubi hoc dicat Homerus, nescio; certe Il. B, 405, vocat ad coenam Nestora & Idomeneum in primis. Sed ex verbis ipsis Agamemnonis ab eo supra allatis (Iliad. Δ, 262) id elicit. Ast ex quibus eliciat, Nestora etiam semper adfuisse Agamemnonis mensae, nescio. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ Καινέως) Locus Homeri, unde hoc coniciat, est Iliad. A, 264. SOLAN.

Pag. 138. l. 10. Ἐκτορα) Hom. Il. Π, 278. SOLAN.

ead. l. 11. Πρωτσίλαου) Iliad. Π, 293. SOLAN.

ead. l. 16. Σαρπηδόνα) Iliad. Π, 480. De sequentibus videt etiam ead. Il. Π, 788 & 849. SOLAN.

Pag. 139. l. 2. Θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι) Apollo, Hector, & eius auriga, seu armiger. GUYET.

ead. l. 3. Καὶ τελευτῶν &c.) Καὶ τελευτῶν δὲ (Πάτροκλος) φησὶς ἀφῆκεν, οὐχ οἷας γενναϊότατος Ἐκτωρ, προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα — ἀλλ' οἷας εἰκὸς ἀφῆναι παράσιτον. ΤΥΧ. Τίνας ταύτας; ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἰπὲρ μοι εἴκοσιν ἀντεβόλησαν &c. Sic puto hunc locum legendum, intextis personis, quae perperam exciderant. Ait Parasitus, Patroclum morientem non istiusmodi supplicem ad interfectores suos misisse vocem, qualem Hector, suppliciter orans Achillem, ut corpus suum cognatis traderetur, at misisse eam vocem, quae Parasito fuerit digna. Rogat Tychiades, quae demum ea vox fuerit? Respondet Parasitus id, quod ab eo moribundo prolatum fuisse, refert Homerus. IENS.

ead. l. 4. Ἐκτωρ προσπίπτων) Hom. Il. X, 337. SOLAN. In Homero est λίσσεται, non προσπίπτων. Sed an & προσπίπτω cum accusativo construitur? An verborum ordo est mutandus? legendumque, Ἐκτωρ προσπίπτων καὶ ἰκατεύσθαι τὸν Ἀχιλλέα; nam προσπίπτειν τινὶ cum dativo usitate dici, est notissimum. Non est quidquam immutandum, cum & Eurip. cum accusat. construat fere semper, ut Hecub. 339. Πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς γόνυ. Ibid. 737, — πόντερον πρόσπιπτε γόνυ; deinde Androm. v. 537, Τί με πρόσπιπτε

πτεις, ἄλιαν πέτραν, ἢ κῦμα λιταῖς ὡς ἰκετεύων. Sic & προσ-
πιτνοῦσ' ἐμὸν γόνυ idem Suppl. v. 10 eadem ratione, i. e. el-
lipsi τοῦ πρὸς. Nam ibid. v. 43, πρὸς γόνου πίπτουσα τὸ σὸν.
Unum ex Andromache eiusdem locum protulit, non com-
monstravit, Scapula, quod tamen mirere, quia Stephanus;
quem exscripsit, de hoc casu nihil. REITZ.

ead. l. 8. Τοιοῦτοι δ' εἶπερ) Hom. II. Π, 847. SOLAN.

ead. l. 9. Ἄν) Ex Homero restitui. Nam antea legebatur κ'
αὐτόθ'. SOLAN.

ead. l. 16. Μὴ ἐμὰ) Iliad. Ψ, 83. SOLAN.

ibid. Τιθήμεναι) Ex Homero restituit hanc vocem Benedi-
ctus in S. In omnibus antea prave scriptum τιθέμεναι. Socra-
tes apud Xenophontem Achillis *amicum* fuisse probat, non
amafium; qua de re ad Ἐρ. c. 32 B. SOLAN.

Pag. 140. l. 3. Καὶ νῦν) Quid hoc sit, nescio. Homer. I. c:
v. 89, ἔνθα. SOLAN.

ead. l. 9. Μηριόνην τοῦ Ἰδομ.) II. N, 246, 295. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν μὲν Ἰδομ.) Haud facile dixeris, quem locum
respiciat. In catalogo 152—8 Idomeneus δουρικλυτὸς tantum
audit, Meriones autem ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρεϊφόντῃ v.
158. Sed non Σεράπων illic, adeoque a verbis parasiti nimium
recedunt. II. N, 246, Σεράπων audit; & 295, τοῦ ἀτάλαν-
τος Ἀρηϊ, & mox cum addit, Οἷος δὲ βροτολογὸς Ἀρης πό-
λεμὸν δὲ μέτρεσι, τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ
ἀταρβής ἔσπετο — τοῖσι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀγροὶ ἀν-
δρῶν ἦσαν ἐς πόλεμον. Merionem videtur Martem facere,
Idomeneum Phobum; illic enim saepius Marti affimilatur
Meriones, Idomeneus eo quidem in loco nusquam; (328)
donec cum Aenea manum conferens (v. 500) ἀτάλαντος
Ἀρηϊ dicuntur & ipse & Aeneas. Saepius autem hoc elogio
ab Homero ornatur Meriones, quam Idomeneus, quod an-
sam huic scurrae dedit. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀριστογείτων) Atqui apud Thucydidem merito-
rius est Harmodius, non Aristogiton. VI, 54. Praeterea pau-
perem facit & plebeium contra Thucydidis mentem, qui de
eo ita loquitur: γενομένου δὲ Ἀρμόδιου ἦρα ἡλικίας λαμπροῦ,
Ἀριστογείτων ἀπὴρ τῶν ἀσπῶν μέσος πολίτης ἐραστὴς ὃν εἰ-
χεν αὐτὸν. In reliqua historia sequitur Lucianus receptam de
ius opinionem. Quod Thucydides autem de statu is reticet,
minus mirabuntur, qui meminerint, ex Pisistrato ortum;
quam causam recte assignat eius Scholiastes ad I, 20. No-
biles autem erant statuae. Rogante quodam, quodnam ef-

set optimum aest? Ego, inquit Antipho, Atheniense optimum iudico, ex quo Harmodii & Aristogitonis statuæ conflatae sunt, apud Philostr. 900. SOLAN.

ead. l. 15. ὥσπερ Θουκυδίδης φησὶ) Cum Hemsterh. orae adleverit Thucyd. VI, p. 411, v. 98, ibique Dukerum adiri posse commonuerit, pauca ex eo addere volui; sed omiserunt operae. REITZ. Vid. ergo Thucyd. Vol. IV ed. Bip. pag. Annot. 401 ad verba μέσος πολίτης.

Pag. 141. l. 3. Ἀφείλετο) Propter phrasæ raritatem addidit Noster, lectionem hanc esse constantem; nam cum proprie *abripere aliquem* significet, & privationi bonorum & honorum plerumque iungatur, mirum videretur hic adiungi contrarium. Sed cum velit *eriptam* civitatem e servitute, sensus erit minime incongruus. Sic *eripere ex periculo* signif. apud Aelian. XI, 6, ἀφείλοντο οὖν αὐτὸν οἱ ἑταῖροι. REITZ.

ibid. Ἔστηκε χαλκοῦς) Sic Lexiph. c. 11. De Gymn. c. 17. Et χρυσοῦν σε στήσαιμεν Alciph. I, Epist. 30 f. Alia simi. Hemsterh. ad Tim. § 51. REITZ.

ead. l. 6. Οὐχὶ πρῶτον μὲν &c.) Οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος (Παράσιτος) ἀριστοποιησάμενος ἐξείσιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησὶν ἐστιάσει, καὶ εὐθύς ἅμα ἔω μάχεσθαι δέοι. Locus hic in posteriori parte paulum contortus, & forte male transpositus. Certe verus verborum ordo est, οὐ γὰρ ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι, καὶ εὐθύς ἅμα ἔω μάχεσθαι δέοι, φησὶν ἐστιάσει. Interpres non satis fideliter hic egit. Verte, *Nonne autem is (Parasitus) primum pransus exit in aciem, quemadmodum & Ulysses censet? Etenim quem in bello pugnare, & quidem primo mane pugnare oporteat, epulis, ait, excipiet.* Forte scripsit quoque Noster φησὶν ἐστιάσειν, ait se epulis excepturum. Verba Ulyssis, ad quae respicit Parasitus, puto haec esse in Homeri Il. T, 160: Ἀλλὰ πάσασθαι ἀναχθεῖς δοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή. Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα Ἀκμωνος σίτοιο δυνήσεται ἀντα μάχεσθαι. Sed vesci iube velocibus in navibus Achivos Pane & vino: hoc enim robur est & fortitudo. Neque enim vir toto die usque ad solem occidentem Expers cibi poterit contra pugnare. Huc faciunt verba Scholiaetae Theocriti ad I, v. 51, οἱ μέλλοντες πολυμῆιν, πρωίας ἐτι οὔσης, ὀλίγον τινα ἥσδιον ἄρτον, καὶ ἀκρατον οἶνον ἐπινον, ὥς θερμοὶ ὦσι, καὶ μὴ δειλιῶσιν, ὃ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλου. Pugnaturi, summo mane, parum panis comedebant, & meracum bibebant, quo calidi

Lucian. Vol. VII. Gg

& minime meticulosi forent; quod & ἀκρατισμὸν appellant. IENS: ead. l. 8. Οὐ γὰρ, ἀλλ' Id est, non enim hoc solum faciet, sed etiam &c. Exempla quaerenda. GUYET. Iensius transponendo haec sananda putat; sed addenda tantum vocula εἰ post ἐστιάσεις, unde excidit, quia eadem literae ipsius voculae sunt simul illius verbi ultimae. Ita vero sensus erit: Nonne ita est? Immo quem in bello pugnare ait Ulysses, eum excipiet prius epulis, etiamsi confestim a prima luce pugnare oporteat. PERIZ. ad Aelian. V. H. VIII, 12. Vid. Homer. Iliad. T, 162 & 230. Sed perturbata hic adeo sunt omnia, ut vix aditus pateat ad emendationem. Lego tamen κ' ἂν pro καί. SOLAN. Primo illud οὐ γὰρ ἀλλ' solo atenim reddidi: ut hoc pariter & multis aliis locis recte factum ab interpretibus aliis. Nempe asseverationem quandam habet ista particularum coniunctio, quasi tu dicas, non est aliter; sed. Et videtur haec supplendi ratio commodior breviorque illa altera, quam scrupulosa nimis diligentia ex ipso orationis contextu eruere docet Devarius. Deinde non puto opus esse illa, quam suadebat vir doctus, verborum transpositione, sed ut immutato tantum apice, pro καὶ εὐθύς legamus καὶ ἔν εὐθύς. Est quasi gradatio: quem pugnare iubet Ulysses, eum vult antea cibum capere, idque etiam si summo mane in pugnam eundum sit, ubi alias cibi tempus non est. Huc pertinet apud Homerum πρόπαν ἡμᾶρ κ. τ. λ. GESN. Recte Gesn. simpliciter etenim significare ait. Conf. Fab. Ep. L. 2 f. ad Aristoph. Eccles. v. 386. Et Iens. ad Vit. Auct. § 6. REITZ.

ibid. "Οὐ ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησιν) Glossema videtur. GUYET. Et ego mallet abesse; tum enim minus perplexa erit oratio. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ εὐθύς) Lego καὶ ἔν εὐθύς. GUYET. Idque omnino reciperem, si vel una ed. praeiret. Et parum absuit, quin vel iis invitis sic dedissem. REITZ.

ead. l. 15. "Ωσπερ ὁ Αἴας) Hom. Il. Θ, 272. SOLAN.

Pag. 142. l. 6. "Ως ἀξίων γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν) Aliter videntur legisse interpretes, dum reddunt adeo ut indignum sit facinus, aut certe intelligunt aliter. In quo dubito an audiendi sint, & non potius Lucianum intelligere debeamus, ac si dicat, adeo ut sit operae pretium, ut mereatur & dignum sit huic adiacens philosophi cadaver adspici, ob maximam inde exstiruram diversitatem. GRON.

ibid. "Αξίων γε) Εἰρωνικῶς dictum videtur, κατ' ἀντίφασιν. GUYET.

ead. l. 9. Ὑπασπιστὰς) Forſan ὑπεραſπ—. Anon. SOLAN.

Pag. 144. l. 6. Ἐν δὲ δὴ) Amant δὲ & δὴ etiam ſic iungere Alciph. & Longus. Vid. hunc Paſt. II, p. 41; illum I Ep. 30, p. 126, & alibi. REITZ.

ead. l. 7. Τίς ἂν καὶ) Et καὶ ita poſt ἂν Phalar. Epiſt. 38 : φ' τάχα ἂν καὶ ἐπίειδῃν. Ne plura ex Noſtro addam. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκείνῳ) Ἐκείνων coniciebat Geſner. Favet huic coniecturae leſtio Iuntinae; ex qua, ſi opus foret, illud facile conficias. Nimirum retulit ἐκείνων ad philoſophos, quibus iam comparatum it paraſitos. Verum cum τὸν βίον παρασίτου praemittatur, recte iam procedit, ſe hanc vitam eſſe comparaturum ἐκείνῳ ſcil. βίῳ τῶν φιλοſόφων καὶ ῥητόρων. Interim bene vidit Geſnerus, vulgatam minus recte habere; & niſi Iunt. ſuccurriſſet, ἐκείνων ſcil. φιλοſόφων βίον, recipi potuiſſet. REITZ.

Pag. 145. l. 2. Οἴονται. περὶ ῥήτορας) Erat, cum non viderentur haec ſana eſſe. Legendum putabam, ὧν οἱ ἄνθρωποι οἴονται περὶ αὐτοῦ. ῥήτορας δὲ κ. τ. λ. Sed in viam me reducere, quae deinde ſequuntur, εὖροις δ' ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη. GESN.

ibid. Περί) Corruptum hunc locum arbitror. Vide tamen initio c. 53. SOLAN.

ead. l. 7. Πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας) Sic in Tim. § 56, εὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων. Tangit finem huius diſſertationis Long. lib. 4 ποιμεν. Liban. Paraſ. BOURD.

ead. l. 11. Ὡς τε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοſόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην δώροις ἐπ' αὐτῇ ἑάλω) Sic concipiendus hic locus, ut egregie diſtinguitur in ed. Baſileenſi, & verſio ſimplex optime ſatisfaciet, omiſſis illis ineptiis, quas abunde nimis adiiciunt interpretes. Verte, ita ut celeberrimorum hoc tempore philoſophorum (nam de rhetoribus quid opus eſt dicere? qui ſcilicet in foro & cauſis habitant, quod philoſophus non promittit, & ideo abſurdus ſit, quod dicet) alius quidem in cauſa ſedens ut iudex, in largitione fuerit deprehenſus, alius vero &c. GRON.

ibid. Φιλοſόφων * περὶ) Hic deſunt nonnulla. GUYET. Non credo, neque Gronovius, neque Geſnerus credidere. Quare diſtinctionem tantum Gronovianam ſum ſecutus, abundantia commata delendo, & interrogandi notam addendo: ſenſuſque apparet ſatis planus. REITZ.

ead. l. 13. Εἰς πρᾶτται) Liban. Ep. 20 f. τὸ γὰρ χρεσίον
G g 2

εἰσπραττέτω μὲν, εἰσπραττέτω δὲ παρὰ τῶν λελοιπότεων τῆς τάξεως. Alciphro. III, Ep. 21 f. παρὰ τοῦ λύκου δίκας εἰσπράξασθαι. Verum haec alia est constructio. At ille duplex accusat. εἰσπραττέται μισθὸν τοὺς μανθάνοντας etiam recte se habet; nam & sic Arrian. Expr. Alex. 2, c. 1 f. χρήματά τε εἰσέπραξαν τοὺς Μιτυληναίους, *Mitylenaeis pecuniam imperant*. Dion. Halic. X, p. m. 640 pr. Ἀππίος — τὸ Σαβίνων ἔθνος εἰσπράττων ἀρχὴν καὶ κράτος, *Appius — Sabinorum genti imperium & dominatum vindicans*. REITZ.

ead. l. 16. Εἴ τι) Sic ed. I. Reliquae ἔτι. Neutrum admodum placet. Scribe tantum εἰ. Hic autem Apollonium petit, de quo vid. Δημων. c. 31, & quae ibi sunt annotata. SOLAN.

Pag. 146. l. 14. Πάντως) Quod orae A. W. adpicium est πᾶσα, Luciani stilo admodum est conveniens. Saepe enim ait πᾶσα ἀνάγκη, ut Hermot. c. 27 f. ac 39 pr. Nec non hoc Dial. Paras. c. 12 & 39 m. & c. Item Epiet. Man. c. 29, alii-que. Sed quia & alterum bonum, nihil propter unum Codicem immutarim. REITZ.

ead. l. 15. Ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται) Haec etiam male habent. SOLAN.

Pag. 148. l. 1. Οὐκ ἂν δὴ πού εἰ μὴ ἐφοβοῦντο ὀπλισμένους) Philosophos, ait, plurimos cum baculo prodeuntes invenias, οὐκ ἂν δὴ πού, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὀπλισμένους, i. e. qui sane non ita armati essent, nisi timerent. Somniavit interpretes, dum haec verba reddidit: quod non facerent, nisi armatos metuerant. Vides, vocolas οὐκ ἂν δὴ πού sic nihil habere, quo referantur, quae certissime referri debent ad τὸ ὀπλισμένους, cum quo participio non iungendum verbum ἐφοβοῦντο, quod absolute hic ponitur, ut paulo ante de iisdem dixerat, φοβοῦνται μάλιστα. Haec L. Bos in Obs. Crit. pag. 78. Quare commatibus additis, quae in edd. aberant, lectori succurre non dubitavi. Gesnerus errorem pristinae versionis correxit sponte, quod non opus erit ubique monere. REITZ.

ead. l. 4. Δεδιώτας) Miror, nihil hic varietatis quaesivisse, nihil emendasse Solanum, cum δεδιώτες legeret, quod qui cum proxime nexis προΐοντας & ἀποκλείοντας stare possit, nemo exponet aut propugnabit; quare edd. excussis, tamen vel iis invitis ita dedi. Florentina eodem vitio laborat; sed quia posterior syllaba per compendium in ea est exarata, quod in Mss. similiter fieri amat, facile erroris origo detegitur. REITZ.

Pag. 149, l. 5. Ἀπολογία) Socratis Apologiam scripsere

inter alios Plato & Xenophon. Reliqui suas quisque, quarum exstant etiamnum quaedam. SOLAN.

ead. l. 9. Τιμι) Τιμα adicripi. Gesn. Et quia *lunt.* quoque sic habet, forsitan praestaret sic edere, quia aliquantum ambiguum *τιμι* pro *ὕπὸ τινός*, quando adiungitur eiusmodi verbo, quod etiam dativum post se amat, uti pluribus demonstravi in libro *de Ambigg.* Tit. Dativ. Nam *scriptum, dictum est mihi*, pro *a me*, ambiguitate non caret. Verum quia *πρὸς παράσιτον* additur, satis patet sensus, *nunquam a quoquam scriptam dicam adversus parasitum*, ideoque vulgatam non mutavi: nec testimoniis egere putem, dativum etiam Graecis ita additum verbis passivis personam agentem notare, alioqui asserrem hoc Diod. Sic. IV, 1, *εἰρηται ἡμῖν ἐν ταῖς προειρημέναις βίβλοις, dictum est a nobis* &c. Herodian. I, 2, 9, *ὅσα μὲν οὖν ἐκείνῳ πέπρακται ἀνδρεῖα.* Nostrium Iov. Trag. c. 7 pr. *ἀριστα κεκήρυκται σοι*, & similia ubique obvia. REITZ.

ead. l. 11. Τοῦ τῶν ῥητόρων) Male exciderat artic. *τοῦ* in ed. REITZ. quem reposuimus ex edd. S. B. 4. & Mf. Reg. 3011.

ead. l. 15. Κακούς κακῶς ἀποθανόντας) Amant & Graeci huiusmodi repetitiones adverbii cognati. Aristoph. Pl. v. 65, — *ἀπὸ δ' ὅλῳ κακὸν κακῶς.* Ibid. 418, — *ἐξ ὅλῳ κακούς κακῶς.* Alciph. III, Epist. 28 f. *κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο.* Item ib. Ep. 48 pr. &c. Ne quid plura in re nota. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀποίσεται) Lege *ἐποίσεται.* SOLAN.

Pag. 150. l. 1. Φαρμάκῳ) Socratem. GUYET. *Φαρμάκῳ — καταπρησθέντας — δυσουρίας*) Socrates, Heraclitus, Epicurus. LA CROZE.

ibid. Καταπρησθέντας) Ad Empedoclis in Aetnae cratera insipientis mortem referri, non videtur dubium, cum eam saepe alias rideat Lucianus. Quod autem in Scholiis Heraclitus hic nominatur, turbatum aliquid esse puto. Ad illum potius retulerim *φυγὴν* s. exilium, quod commemorat praeter Diog. Laërt. 9, 15, etiam Athenagoras apol. c. 27, pag. 123 Dechair. Sed videtur etiam auctiore hic Codice Scholiastes usus. Antisthenis vero mentionem peperit credo verbum *φθινήσαντας*, quod de phthisi accepit, qua periisse illum tradit Diog. Laërt. 6, 19. GESN.

ead. l. 2. Ἀπὸ δυσουρίας) Epicurum. GUYET. Epicurum Stoici male accipiebant, quod diceret *δυσουρικὰ καὶ δυσεντερικὰ πάθη* sibi molesta esse ap. Cic. Fam. 7, 26. Et Diogenes Laërt. 10, 15, ait, eum *τελευτῆσαι λίθῳ τῶν οὐρῶν ἐπιχειρόντα.* GESN.

ibid. Φθινύσαντας) Sic etiam *Fl.* cum cett. Gesnerus emendabat Φθινύσαντας. Recte, credo; nam Φθινέω ignoro, & nil solemnius hac vocalium permutatione. Interim fervavi inspectionem vulgatam, si forte & alibi inveniat. REITZ.

ibid. Φυγόντας) Aristotelem & alios. GUYET.

ead. l. 14. Γύγου χρυσίον) Vid. supra ad Δίχ. c. 21 de annulo illo magico. Sed quid hoc ad rem quaeso? Nihil prorsus. Lege, me auctore, aut Κροίσου, aut Μίδου, donec ex Mss. Codd. utrum horum maluerit, constet; & vid. N. Δ. II. SOLAN. V. Bis Accus. c. 21 post med. ubi Γύγου δακτύλιον, quo alludit; nec tamen opus erit δακτύλιον hic denuo legere, quia χρυσία generaliter omnia aurea ornamenta significant, maxime mulierum. Menand. fragm. XIII, v. 5, (ed. minor. Hemst.) Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, καὶ οὐ χρυσία. REITZ. Opes Gygis non minus decantatas fuisse, quam annulum eius magicum, probat cl. Bel. de Ballu, adducto Archilochi versu, Οὐ μοι τὰ Γύγει τοῦ πολυχρύσου μέλει &c. adeoque vulgatam contra Solanum, Γύγου in Κροίσου aut Μίδου mutare cupientem, recte defendit. Versus Archilochi leguntur apud Steph. in Poët. Lyr. min. p. 246 ed. 1586.

Pag. 151. l. 11. Δορυφορίας) Ad satellites regio respici, non est quod dicam. Sic δορυφόρημα, de satellitio tragico, supra Icarom. e. 9, atque alibi non semel. REITZ.

Pag. 152. l. 7. Αἰσχίον) Mallem αἰσχρὸν, ut infra deinceps usurpari ab eo videbis. SOLAN.

Pag. 153. l. 7. Παραπλεῖν) In universum non facile est ea loca convertere, in quibus verborum lusus inest. Hic etiam παρὰ praepositio difficultatem aliquam habet, quae non societatem modo, sed excessum etiam & superationem, interdum etiam vitium occultum in compositione notet; quae forte in παρασίτου appellatione iungi possunt, ut parasitus sit, qui cum aliis, quibus obrepfit, largius cupidiusque ceteris, cibum capit. Sed cum imprimis tamen ad cibi societatem respiciatur, quorum etiam illi Solonis παράσιτοι, atque Phoebi Παρασίου pertinent; mahi in ceteris compositis quoque huius praecipue significationis rationem habere. GESN. Praeternavigare, dein praecurrere, praetercurrere, praeteriaculari, ultra iaculari, adscripsit Guyet. Omissem, nisi causam viderem esse, quod pristinus interpretes hoc male reddiderit, adnavigare, adcurrere, adequitare, adiaculari, quo facto iocus minus apparet; qui tamen haud ita planus est in singulis his verbis compositis, nisi ex conclusione argumenteris, parasitum velle, melius

atque utilis esse iuxta, i. e. cum alio coenare, quia id fit alterius sumtu, quam coenare apud se; adeoque & utilius esse comitem navigare ab alio assumtum, quod & hoc fieri queat alterius sumtibus, idque mallet, si omnia reliqua verba ad eandem potestatem reduci possint: sed cum non videam, qui παρακοντίζειν eodem detorqueri queat, restat, ut παρὰ in omnibus hic allegatis compositis tantum significet excellentiam quandam, quasi praeter modum vulgarem haec omnia facere. Veluti qui praeter metam iaculatur, victor est, ut Horat. canit I Od. VIII, 11, — *saepe disco, saepe trans finem iaculo nobilis expedito*. Adeo παρασιτεῖσθαι grandius quid sonare atque esse, quam simplex σιτεῖσθαι. Si vero & hoc friget, credamus id tamen personae parasiti conveniens, qui ex frigidis eiusmodi iocis risum captant; quos Lucianus dedicata opera sic frigidos proiecisse dici poterit, ut eos depingeret, quales sunt. Conf. Tim. § 52, ubi Hemsterh. ad ἀλλὰ γὰρ rūs illos minime ingeniosos sibi non placere ait. Nec mihi placent. Interea nihil prohibet, quo minus liceat Nostro stultitiam adulatorum talem proponere, qualis esse solet. Cum vero hic lusus tantum in verbis sit, non valde quidem ingeniosus, nec tamen omnino absurdus, nihil hic, quod reprehendam, habeo. REITZ,

ead. l. 15. * Εὖ ἔλοιο) Ven. utraque ἀν. ἐθέλοις. SOLAN.

Pag. 154. l. 3. Σὺ δέ με — διδάσκειν) Infinitivus loco imperativi valde quidem usitatus; sed quia tum inest ellipsis verbi μέμνησο, possit etiam hac ratione illud μοι, quod Fl. habet, locum invenire, quod hortantis est, & quasi pleonastice in huiusmodi praecipiendi formulis inferi solet, ut non semel vidimus. Conf. saltem ad Asin. cap. 4, φυλάττου μοι, ἔφη, τὴν Ἰππάρχου γυναῖκα. Infinitivi autem exempla etiam alibi dedimus ex Hippocr. Homer. Lucian. & Arr. IV, p. 180 pr. οὐ δὲ μὴδενὶ ἄλλῳ παραδύναι — — τὸ ἐμὸν κράτος. Sed quia infinit. hic pendet a δίκαιος, significatque, tu dignus es me docere, nihil immutarim. REITZ.

ead. l. 4. Φασὶ δὲ) Hoc accipiendum est cum distinctione. Nam verum illud est in matre, quae non convolat ad secundas nuptias. Alias falsum, ut testantur politissimi Homericī versus, quos ex Odyss. profert Stobaeus serm. 192. Vide D. Ambros. 6 Hexamer. BOURD.

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 155. l. 1. ΑΝΑΧΑΡΞΙΣ) De Anacharsi & Solone vi-

de, quae supra annotata sunt ad Σκν. cap. 5, & Plut. in Sol. SOLAN.

ead. l. 2. ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ) Gesn. vertit *DE EXERCITATIONIBUS*, quod hic retinui. At cum *de Gymnasius* inscriberetur a pristinis interpret, ego hanc inscriptionem deinceps servavi, quia allegationes ex hoc Dialogo in notis Commentatorum sic etiam sunt institutae, & lectores huic inscriptioni assueti minus commode loca indicata possent invenire, si titulus Dialogi mutaretur. REITZ.

ead. l. 4. Ταῦτα δὲ ὑμῖν) Hanc paginam interpretor ad lib. X Heliodor. BOURD.

ead. l. 9. Λίπα) Oleum *μανίας φάρμακον* vocabat. Diogen. Laërt. I, Segm. 104, p. 27 C. SOLAN.

ead. l. 10. Ἄτερος τὸν ἕτερον) Recte Iuntinam habere ἄτερον, adscripserat Solanus, & quia ἄτερος tam prope praemissum, credat quis etiam ἄτερον rectius sequi, quam ἕτερον. Esse autem ἄτερος Atticum, ex Aristoph. demonstrat Maittair. de Dialect. pag. 15, pro ὁ ἕτερος. Addo Callim. fragm. XCI, — οὐς ἄρχεν ἄτερος δαίμων, ubi Bentleius etiam ex Epigramm. ἄτερος Ηρακλέους adducit. Verum non adeo me movit solius Iunt. auctoritas, ut contra ceteras edd. & Codd. irem; quia in casibus obliquis aegre sic scribi posse monent Grammatici; in accusativo certe, non video quae crasis pro τὸν ἕτερον locum invenire queat. At si usus tamen contra analogiam induxisset, facile admitterem; dum vero ἄτερον in accusat. aliunde probare non habeam, vulgatam servo. REITZ.

ibid. Οὐκ οἶδ' ὃ, τι παθόντες) Huc pertinet illud ipsius Anacharsidis apud Diog. Laërt. I, 104, τὸ ελαιον μανίας φάρμακον ἔλεγε, διὰ τὸ ἀλειφομένους τοὺς ἀθλητὰς ἐπιμαίνεσθαι ἀλλήλοις. GESN.

ead. l. 12. Καὶ ἦν ἰδοῦ) Καὶ νυ ἰδοῦ. MARCIL. Vid. Xenoph. ἀναβ. Aristoph. & Nostrium Ἀναβ. c. 51. SOLAN. Non quidem ita edidimus in Pisc. c. 51 pr. sed ἀλλ' ἰδοῦ tantum, quia hoc plurimae edd. & P. habebant. Iam ferme mallem ἀλλ' ἦν ἰδοῦ & ibi legi. REITZ. Καὶ μὴν ἰδοῦ vult cl. Bel. de Ball.

ead. l. 13. Ἐκ τοῖν σκελοῖν) Posset ἐκ abesse. Sed additur crebro. Diod. Sic. IV, c. 19, p. 265, πόλις ἐκ βίας ἀλοῦσα. Soph. Ai. 27, — κατηναρισμένας ἐκ χειρὸς —. Confer Nostrium supra, Asin. c. 23. Et *ibid. cap. 45, ἐμὲ δὲ ἀράμενοι ἐκ τῶν ποδῶν*. Long. Past. IV, p. 147 ed. Moll. (vere 139.) κρατήσας ἐκ τῶν κρατῶν. REITZ.

Pag. 156. l. 2. Περιπλέξας) Sic rursus infra c. 31. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀναπλησθέντες) Conf. supra Mισθ. cap. 17, & Z. Tr. 33. SOLAN.

ead. l. 9. Οἱ ἐγχεύουσιν) Vid. supr. Tim. cap. 29, ubi similis quidem phrasis, sed ἐγχέουσιν, non ἐγχεύουσιν. At conf. Steph. ab Hemisterhusio ibi indicatum. REITZ.

ead. l. 11. Ἐν πηλῷ οὗτοί γε &c.) Οὐκ ἐν πηλῷ οὗτοί γε, ἀλλὰ φέμενον ταύτην βαθεῖαν ὑποβαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι ἐπαμῶνται τε ἀλλήλους. Sic Mf. non ταραττούσι, ut editur. Sed hi non in luto, sed altam arenam in fossa subicientes se invicem illa adspargunt. Paulo post dicit ἐπιπάττειν τὴν κόνιν. Hapthen intelligit, de qua Mart. VII, Ep. 67, & flavescit haphe. Sed de hac & aliis ad palaestram pertinentibus viri docti iam pridem egerunt copiose; vide imprimis eruditissimum P. Fabrum in Agonistico II, 2, & 5, & 22. GRAEV.

ead. l. 12. Πάττουσι — ἐπαμῶνται) Sic W. totum hunc locum habet; vulgatae aliter, nempe ταραττούσι τε — πάττουσι. Polyæn. eadem voce utitur. Ego antequam W. vidissem, ἀράττουσι legebam. SOLAN. Ταράττουσι τε ἀλλήλους) Mihi maxime placet P. Fabri coniectura, qui Agonist. 2, 1, δράττουσι legendum suspicatur, vel ἀράττουσι, ut tamen illud praeferam. Est enim de primo quasi actu sermo, ubi alter alterum primoprehendit, & ut possit firmiter prehendere, pulvere spargit. Eidem etiam Fabro assentior, ὀρύγμα fuisse locum depressiorem, effossum, dictum alioquin σκάμια, s. τὰ ἐσκαμμένα, quae ὑπερπηδᾶν, transilire, tanquam terminos, intra quos luctantes coërcentur, non licet; verbo, ipsam caveam. GESN. Πάττουσιν τε) Probe etiam vidit Gesn. vulgatum ταραττούσι nihili esse. Et quamvis δράττουσι eleganter sit coniectatum a Fabro, praeferendum tamen id, quod Codex suppeditat, cuius scripturam etiam in terminatione sequi consultum duxi, etsi v. paragogicum abesse possit. Cumque mox ἐπαμῶνται quoque ex 2 Codd. receperim, (nam πάττουσι iam iterato exhibere absurdum fuisset) versionem ad utrumque accommodavi, non quod Gesneri versionem reprehendam, quae erat, in cavea prensant se invicem, & — spargunt; sed quod Graecus contextus, qualem nunc dedimus, aliam postulabat. REITZ.

ead. l. 14. Αφυκτότεροι) Conf. Θ. Διαλ. XVII med. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸν ὀλισθόν) Scribitur iterum eodem modo cap. 28. Ego tamen legendum censeo τὸν ὄλ. SOLAN. Quod neutro genere τὸν ὄλ. maluit Solan. ideo factum suspicor, ut adiective accipiatur, & lubricum, lubricitatem significet; ita compositum

ἐὺολισδὸς adiective Suidas habet. Non displiceret, si auctoritatem pro τὸ ὀλισδὸν attulisset. Verum cum etiam Hesych. ὀλισδὸς, πτωσις, habeat, nihil in Luciano mutaverim. Auctor Etymolog. etiam scribit: ὀλισδὸς, — ὁ ὅλος καταπίπτων. REITZ.

. cad. l. 16. Ὀρθοστάδην) Tria erant apud Graecos certamina, pancratiū, palaestra, & cursus. De pancratio, ludorumque generibus, quibus Graeci antiqui & Romani usi sunt, leg. Bud. annott. ad l. *Athletas*. de his, qui notantur infam. & ad l. *Qua auditione*, ad l. *Aquiliam*. Gellius L. XII, c. 26. Propert. L. III. COGN.

. Pag. 157. l. 3. Ἀποπτύσειν) Ita W. Reliqui libri ἀποπτύειν. SOLAN.

. cad. l. 4. Παταχθέντος) Adscripsit frater: Recte παταχθέντος. Sed tunc versu priore αὐτοῦ pro αὐτῷ legendum. Si vero αὐτῷ retinemus, etiam structura παταχθέντι postulare mihi videtur. Iam & mihi. REITZ. in *Addend.*

. cad. l. 9. Ἐγχοινοῦσι) Poëtis Atticis frequens verbum illustrat Spanh. ad Aristoph. Plut. 255. GESN.

. cad. l. 12. Μανία) Θαυμάζειν ἔλεγε, πῶς οἱ Ἕλληνες νομοθετοῦντες κατὰ τῶν ὑβρίζοντων, τοὺς ἀθλητὰς τιμᾶσιν ἐπὶ τῷ τύπτειν ἀλλήλους. Diogenes Laërt. Anachar. pag. 27 C. SOLAN.

. Pag. 158. l. 2. Δόξαντα) Lege, meo periculo, δόξοντα. SOLAN.

. cad. l. 12. Ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα καὶ τερπνὰ. ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθεῖν, εἴσεται ὡς οὐ μάτην διαζώμεσθαι τὸν ἀκινάκην) Ista ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθεῖν, vertuntur: quod ad me attinet, si quis vestrum tale quid mihi proponat. Verum διατιθέναι τινά τι, non est, aliquid proponere alicui; sed, hoc vel illo modo aliquem tractare, vexare. Noster infra in hoc Dial. c. 38, μήτε τυράννου βιαιομένου, μήτε πολεμίων διατιθέντων, neque tyranno vim faciente, neque vexantibus hostibus. In Pseudologista cap. 25, τοιαῦτά με διατίθης, ἡ me tractas. Sic Demosthenes alique locuti sunt. L. Bos. Si quid testimoniū opus est, adde Aesop. Fab. 8, σύ με χεῖρον διέθηκας, de vulpe ab rubo vulnerata; at Fab. 39, δεινὸς οὖν ὑπ' ἀλλήλων διατιθέντες. Sed cum duplici accus. etiam Alciph. I, p. 200, τί με διαθήσει, & quae Bergl. ibi notat. Et Wessell. ad Diod. Sic. I, c. 89 pr. ubi de crocodilis: τοὺς τὰ δεινότερα διαθέντας, atrocissima perpetrantes. Vel potius Hemst. ad Nigrin. c. 38, qui hoc multis iam egit. REITZ.

Pag. 159. l. 3. Λυκίου) Lyceum, Gymnasium, de quo consule Meursium. SOLAN.

ibid. τὸν ἐπὶ τῇ) Ἀντίπτωσις, pro τοῦ ἐπὶ τῇ στήλῃ κέκλι-
μένον τόξον ἔχοντος. GUYET.

ead. l. 4. Κεκλιμένον) Conf. supra Asin. c. 51. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀνακλασμένη) Bene monuit in margine Hemsterhusius, adeundum Dukerum ad Thucyd. p. 460. Is autem ad verba L. VII, c. 25, ἐκ τε τῶν ἀκατίων ὄνευσεν ἀναδού-
μενοι τοὺς σταυροὺς, καὶ ἀνέκλων, quae conversa sunt, vallos
ex naviculis religatos circumagebant, fractosque convellebant, ita
commentatur: — Ἀνακλᾶν hic non est, quod Vossius & Portus
putarunt, frangere, verum sursum attollendo convellere & edu-
cere. Suidas & Scholiastes exponunt e fundo evellere. Sic Thu-
cyd. II, 76, & alii apud Lipsium. V. Poliorc. 8. Ἀνακλᾶν machi-
nam muro incussam dicunt eos, qui laqueis iniectis eam attollunt,
& avertunt. Et in aliis generibus loquendi non frangendi, sed infle-
tendi & in altum tollendi significationem habet. Aristaeus. I, Ep. 3.
ὅς ἀνακλᾶν ἡμᾶς ἐπὶ πολὺ τὸν αὐχένα πρὸς δεξιὰν τῶν κυκλῶ
συναϊωρουμένων βοτρυῶν. Lucian. de Gymnas. p. 272, (i. e. hoc
loco) ἢ δεξιὰ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακλασμένη. Haec ille
optime. Adde hinc ἀνακλάσει ἐπ' αὐτὴν γράμματα tabe-
lae plicabiles ap. Herodian. I, cap. 17 pr. Sed κατακλωμένῳ de
saltatore, Noster etiam supra de Salt. c. 5. (quod Gesnerus ta-
men reddidit frangenti.) Ita ἐπικλωμένον inflexum signif. pro
Imag. c. 13, & Deor. Dial. XI. Sed & fractum, Tox. c. 20. Est
autem ubi multum differat, reddasne per frangere, an attollere,
sursum flectere; nam e. c. crus, brachium, cervicem frangere,
aut flectere, quanti intersit, quis non viderit? Interim non ne-
go, etiam in illa arietis muralis allevatione, ad istum eluden-
dum instituta, aliquam frangendi potestatem in verbo ἀνα-
κλᾶν remanere, quatenus imperus eius refringitur, sive po-
tius, qua linea recta, ad quam eius morus fiebat, ista sursum
aversione quasi frangitur, veluti philosophi refractiones recte
vocant radiorum lucis inflexiones per vitra contingentes. In-
terim male reddideris arietem frangere, pro avertere. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκείνῳ) Nihil mutare FL appinxerat Solan. An er-
go ἐκείνῳ quaesivit? Non improbem; sed nihil opus est, &
vulgatum, quod sequimur, nihil incommodi habet. REITZ.

ead. l. 9. Παγκρατιάζειν) Aliter & rectius Aristoteles Rhet.
I, c. 9, p. m. 207, 38, ὁ γὰρ δυνάμενος τὰ σκέλη ῥίπτειν πῶς
καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πόρρω δρομικός· ὁ δὲ θλίβειν καὶ κατέχειν,
παλαιστικός· ὁ δὲ ὥσαι τὴν πληγὴν, πληκτικός (legendum, ut in

rec. ead. sit, πυκτικὸς.) ὁ δ' ἀμφοτέροις τοῖς τοῖς, παγκρατια-
στικὸς· ὁ δὲ πᾶσι, πένταθλος. Vide etiam Philostrati locum ad
Δημῶν. c. 49 supra adductum. SOLAN.

ead. l. 10. Πυγμαῖς) Oratio non satis perspicua: si enim alia
loca intelligit per γυμνάσια, quid opus his? Sin vero nova cer-
taminum innuit genera, cur & hoc inter ea recenset, quod cum
Pancratio idem esse dixit? Vide tamen cap. 24, ubi distinguit:
SOLAN. Conf. Tim. c. 50 & 53 f. ubi πυξ—. REITZ.

ead. l. 15. Στέφανος) Confer infra c. 16 & 36. KUSTER.

ibid. Ἰσθμοῖ) Idem Dukerus modo laudatus ad Thucyd. V,
18, hoc verum esse probat, quod & sic infra Neron. c. 8 oc-
currat. Et ita quoque in Thucyd. legi recte mavult, ubi καὶ
Πυθοῖ, καὶ Ἰσθμῶ. REITZ.

ead. l. 16. Σελίνων) Vid. Plut. in Timol. Pineas fuisse olim
in Isthmiis coronas, docet idem Symp. probl. V, 3; deinde in
gratiam Herculis & ad Nemaeorum exemplum ex arpio factas;
tandem ad pineas reditum fuisse; p. 1203 f. ἐκ δὲ Νημέας κα-
τὰ ζῆλον ὁ τοῦ σελίνου ξένος ὦν ἐπεισῆλθε δι' Ἡρακλέα, καὶ κρα-
τίσας ἡμαύρωσεν ἐκαῖνον, ὥς [ἰσροῖς οὐκ] ἐπιτήδειον. Perite er-
go & erudite haec Lucianus. V. Pott. SOLAN. Pro ἐκ σελίνων.
Habuiamus non semel. Conf. saltem ad Gall. c. 24. REITZ.

ead. l. 17. Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ) Haec sic vertit
Vinc. Obsopoeus, nescio quam bene, nam in Graeco de sa-
cerdotibus ne verbum quidem: ἱερῶν inclinatur a recto ἱερὸς,
id est sacer, non a ἱερὸς, quod est sacerdos. Vertere igitur debe-
bat: poma Deo sacra proponebantur. Olim suspicabar μῆλα hoc
loco interpretari debere, non poma, sed oves, ut & apud Max.
Tyrium sermone 37, & in Antholog. primi libri, primo Epi-
gram. eo quod campus Crissaeus vel Cirrhaeus, qui erat Apol-
lini sacer, ad oves pascendas aptus erat, non autem ad poma
ferenda, quando erat sine arboribus. Sic enim de eo Pausanias
in Phocicis: τὸ δὲ πεδῖον τὸ ἀπὸ τῆς Κίρρας ψιλὸν ἐστὶν ἅπαν,
καὶ φυτεύειν δένδρα οὐκ ἐθέλουσιν, ἢ ἐκ τινὸς ἀρας ἢ ἀχρεΐου
τὴν γῆν εἰς δένδρων τροφὴν εἰδότες. Oves igitur, quae pasce-
bantur in eo campo non arato nec arboribus confito, erant
Apollini sacrae, e quibus, ut putabam, quaedam pro brabio
dabantur cuidam athletarum generi. Sed aliter sentire me coë-
git Libanius Sophista in laudatione palmae & pomi arboris,
ubi haec leguntur: φοῖνιξ μὲν γὰρ παντὸς ἀγῶνος γίνεται
στεφανος, καὶ τὸν θάλλον ἔχει νίκης ὑπόμνημα, μῆλα δὲ αὐ-
τοῖς στεφανοῖ τὸν ἀγῶνα τὸν Πύθιον. Itaque hoc loco non male
μῆλα poma intelliguntur, μῆλα tamen pomum arborem, non

fructum, significat, & videntur poma sola inepta ad coronam texendam. Sed ut Libanius cum Luciano concilietur, intelligo victorem coronatum fuisse ramusculis eius arboris suo fructu oneratis. Sed norandum est, brabium mutatum fuisse a temporibus Pausaniae: nam a secunda Pythiade coronas pro brabio institutas ait, & quidem ex lauru. Sic enim in Phocicis: δευτέρα δὲ Πυθιάδι οὐκ ἐπὶ ἀθλοῖς ἐκάλεισαν ἐτι ἀγωνίζεσθαι, στεφανίτην δὲ τὸν ἀγῶνα ἀπὸ τούτου κατεστήσαντο — δάφνης δὲ στέφανος ἐπὶ τῶν Πυθίων τῇ νίκῃ κατ' ἄλλο μὲν (ἐμοὶ δοκεῖν) ἐστὶν οὐδέν, ὅτι δὲ τῆς Λάδωνος θυγατρὸς Ἀπόλλωνα ἐρασθῆναι κατέσχεν ἡ φήμη. Aliam vero eius rei causam refert Aelian. Var. L. III, c. 1, scilicet eo, quod Apollo, postquam Pythonem occiderat, in aqua Penei fluvii in loco dicto Tempe purgatus inde laurum decerpfit, & Delphos attulit. Lauream igitur coronam olim praemium erat victoribus datum in Pythiis, sed tempore Luciani & Libanii, vel id mutatum fuerat, vel poma data sunt pro brabio in agone quodam multum postea introducto & recepto, laurea manente pro praemio cursoribus & antiquorum certaminum athleticis. At ecce Heliodor. in Aethiopicis armatis cursoribus palmae ramum pro brabio datum fuisse dicit. Sed in omnibus sacris certaminibus aliis brabiis auctarii vice datum fuisse, (ita legitur ap. Palm. pro *additum*) asserit Pausanias in Arcadicis, pag. 276, & Plutarch. Symp. VIII, c. 4. Heliodorus tamen nullum aliud praemium pro victoria suo Theageni adiudicat, praeter ramum illum palmae arboris. Sed non est dissimulanda summi viri sententia, qui in notis ad Dionem per poma vult intelligi lauri baccas, sed sine exemplo. Aufonium etiam reprehendit enumerantem diversa brabia, sic: *Serta quibus pinus, malus, oliva, apium*. Sed cum eo consentit Libanius loco citato, qui *μηλέα* habet, non *μῆλα*. Tamen iure videtur arguere Aufonium, qui dum Graecum epigramma exprimit, male *μῆλα* per *malus* vertit. Sed fateor, per *μῆλα* me non posse capere, quomodo intelligi possint poma. PALM. Errat Palmerius. Vid. Pott. 417. SOLAN. Lucianum fructus arborum, *μῆλα* dicere, non ramos, puto. Non primum Anthologias epigramma laudo, ubi *κρίντος, μῆλα, σέλινα, πίτος*, forte ipsius societatis causa suspicionem moveant, ramum esse intelligendum; sed hoc, quod hoc ipso loco simile plane Panathenaeorum praemium commemoratur, *oleum e sacra Minervae olea*. Deinde quoties praemiorum horum denuo mentionem in hoc Dialogo iniicit, iniicit autem aliquoties, *μῆλα* semper a coro-

nis distinguit: praefertim infra, c. 15 med. *πρόκειται στέφανος οὐ πίτυος, οὐδὲ κοτίνου ἢ σελίτων.* Quidni *μηλέας* aut *μήλων* adiceret, si par erat ratio? GESN.

Pag. 160. l. 1. Παναθ. ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας) Quid hoc fit; docet Meursius Panath. Olearum nempe genus iuxta Academicam, quae Deo sacrae erant; Schol. Aristoph. Νεφ. Accipiebant autem urceum totum, (idem Schol.) & exportare solis licebat. SOLAN. Adleverat marg. Hemsterhusius, videndum P. Burman. Z. Καταιβ. Ex hoc igitur quaedam adiecisse non alienum erit. Ait autem f. p. 281 ed. iteratae: *Oleum ex eius (arboris) fructu exprimere in sacros usus licuerit: nam victoribus in Panathenaicis inde oleum datum, docet Suidas, & Scholiastes Sophoclis ex Aristotele, & Apostolius proverb. Cent. XIII, 28. Ut & Lucian. in Anach. T. 2, pag. 173 ed. Graev. Unde ab Athenaeo L. XV, 11, & Plin. XIII, 1, Panathenaicum oleum vocatur, quod optimae notae erat. Et fortasse corona oleaginea, qua victores coronabantur Athenis, teste Plin. XV, 4, ex his μορίοις fuit. (sic legitur, pro μορίαις.) Quod magis verosimile videbitur, si verum sit, quod notat Alex. ab Alex. III, c. 3, duces Athenienses in bellum prodituros sertum ex olea sacra sumfisse. Hoc saltem statuere licet, coronas inde aliquando factas. Ut Creon apud Eurip. Ion. V. 1433. Cetera vid. ib. De μορίᾳ autem Commentt. ad Poll. seq. 242, ἢ δὲ ἱερὰ ἐλαία, μορία. Hesych. vero ibid. adductus: Μορία ἐλαίαι ἱερὰι τῆς Ἀθηνᾶς. Confer & Menag. ad Diog. Laërt. III, Segm. 26, p. 149, T. 2. REITZ.*

ibid. (Ex τῆς μορίας) Hesych. Μορίαί, ἐλαίαι, ἱερὰι τῆς Ἀθηνᾶς. GUYET.

ead. l. 8. Πρὸς ἀλλήλων) Quod Solanus nihil mutare edd. adiecit, indicio est, eum aliam lectionem optasse invenire; nam alioqui sponite patet consentire edd. quando nihil notamus. Maluit autem ὑπὸ pro πρὸς. Vid. quae mox notamus ad c. 11, πρὸς τῶν ἀντιπάλων. REITZ.

Pag. 162. l. 4. Ὑπὸ) Sic W. hic. Supra tamen cum impraesaliter, nempe ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων, c. 9. SOLAN. Πρὸς) Solanus ex W. ὑπὸ τῶν ἀντ. rescribi malisset, id enim in margine I. indicarat; non tamen πρὸς delebat, ut solet, ubi omnino necessariam putat mutationem. Ego, ut ὑπὸ facile admitterem, si pluribus testibus firmaretur, ita iam nihil mutuo, quia supra cap. 9 in πρὸς consentiunt edd. & Codd. Idque verbis passivis frequenter adiungi eadem potestate, qua ὑπὸ, paucis indicavimus supra Icar. c. 21 f. ex Timon. § 5, 9, 15 & 25. Adde Icar. 15, & Bis Accus. c. 5 pr. Sexcentis simili-

bus idem probaturi ex solo Luciano, si quem de eo dubitare suspicari possemus. REITZ.

ead. l. 7. Θοιμάτιον) M. & Fl. *Θοιμάτια*. Fortasse *Θαυμάτια*, quod alibi reperiri testatur doctissimus auctor Emend. Menand. p. 105. SOLAN.

Pag. 164. l. 6. Τὰ μεγέθη) Quid reponam, non video: certe non recte habet illa vox. Εὐχ. c. 12 pro *πάχος, μέγεθος* repositum est. SOLAN. Si proceritatem corporis intelligas, non mirare, cur suspecta vox fuerit Solano. At neque *μέγεθος* semper *ingens* quid signif. (licet ita accipiendum longe frequentius, atque ideo *parvo* opponatur a Polluce III, 88.) sed quamcunque etiam magnitudinem, i. e. certam quantitatem, adeoque & de re vel minima praedicari potest. Neque plurale *μεγέθη* ad procerum athletarum corpus spectare puto, (qui ne quidem erant homines longi, verum torosi) sed ad dimensionem, i. e. proportionem membrorum pertinere arbitror, de qua etiam cap. 25 loquitur, quam foedant pugiles tumoribus, ac cicatricibus. *Μέγεθος* autem etiam de parvo homine praedicari videas ap. Herodian. IV, 7 fin. *καὶ γὰρ ἦν θαύματος ἄξιον ἐν μικρῷ πάντῳ τὸ μέγεθος σώματι*. Licet ibi videatur de *viribus* accipiendum, ut ap. Diod. Sic. IV, c. 61 f. *μικροὺς μὲν τοῖς μεγέθεσι, πολλοὺς δὲ τὸν ἀριθμὸν*. Numero magis, quam *viribus*, pollentes. Sed de spatio parvo diserte apud eundem V, c. 10 med. *ἔστι δὲ καὶ ἡ ἡσος τῶν διπαρῶν μικρὰ μὲν τὸ μέγεθος*. Et sic iterum ibid. c. 11 pr. Et c. 13, *καταμερίζουσιν εἰς μεγέθη σύμμετρα*. Interim de statura parva etiam Poll. V, 68, de lepore animali, *μέγεθος, οὔτε μέγας, οὔτε μικρὸς τὸ ὕψος*. Et sic de *mensura* s. dimensione *μέγεθος* dici, non est quod pluribus demonstrarem. *Magnitudinem* similiter Latinis de re etiam parva dici, obiter notavi in libello *de Ambiguis*. Si quis tamen hic pro *τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη* legere malit, *τὰ κάλλιστα μέλη*, me non repugnantem habebit. REITZ.

ead. l. 7. Τοῖς ὑπωπίοις) Div. Paulus in I ad Corinth. IX, 27, *ἀλλ' ὑπωπιάζω τὸ σῶμά μου*. Ad quae verba exponenda multa, & hoc Luciani, assert L. Bos in Obs. Philol. p. 142, probatque *ὑπόπια* esse *vestigia plagarum*, ac vulnera ipsa & contusiones. Recte; sed Medicis proprie maculae ac tumores caerulei ab extravasato sanguine grumoso, quales a baculorum lorumque plagis relinquuntur. Et similis oculorum morbus. Idque ap. Hippocr. & Aret. frequens. REITZ.

Pag. 165. l. 3. Μηδέπω) Sic M. melius, quam in impress. *μηδέποτε*. SOLAN.

ead. l. 6. Οἰκοῦσιν) Ita M. & ed. Fl. rectius, quam in vulgatis, quae οἰκισθεῖν legunt. Sic cap. 18, ὅπως ἂν ἀριστα πόλιν οἰκοῖτο. SOLAN.

Pag. 166. l. 2. Τινῶν) Ego lectionem Cod. M. τινὰ praeferentis vulgata potiore arbitror, quia auditu tantum ait sibi notum nomen Solonis legislatoris, adeoque adiectio τις potius ad personam, quam ad leges pertinet, nec quoddam tantummodo leges composuisse dicitur is, qui plurimas composuit. Quia tamen non obscura neque plane absurda visa vulgata, propter unum Codicem eam reicere, religio fuit. REITZ.

ead. l. 8. Τι) L. τε, quamvis M. etiam agnoscat τι. Idem Anonymum coniecisse video, qui τε margini Codicis sui adscripsit. SOLAN.

ead. l. 15. Διέξιμι) Sic recte W. In impr. διεξιμι. SOLAN.

Pag. 167. l. 6. Πρόκειται ἄγῶν) Sic τὸν προκείμενον ἡμῖν ἄγῶνα Div. Paul. in Ep. ad Hebr. XII, 1, ubi plura similia L. Bos. Addiderat Hemsterh. etiam vidend. Synes. Ep. 100, pag. 239 D. & Basil. Seleuc. initio Gr. I. REITZ.

Pag. 168. l. 4. Ὅπταν — καταμάθης) Non fugit Solanum, ὅπταν aequè cum optativo construi atque cum subiunct. sed meliorem hic esse subiunct. recte iudicavit; nec enim sensus est, ubi intelligere velis aut possis, sed, postquam intellexeris. Quare ei obsecundavi. REITZ.

ibid. Καταμάθης) Ita W. Impressi omnes minus recte καταμάθοις. SOLAN.

ead. l. 9. Ἰσθμοῖ) Sic & infra recte Ner. c. 8, Ἰσθμοῖ ἀπέθανεν. Sic Πυθοῖ, Pythone in urbe, Thucyd. V, 18 f. Ἰσθμοῖ etiam Pindar. Ol. 2 med. REITZ.

ead. l. 14. Οὕτω) Parvi est. Sed οὕτως probum arbitror, & ab librariis posterioribus euphoniae causa mutatum. Ut enim sequente consona οὕτω frequentius scriptum invenimus, sequente vero vocali οὕτως, ita crebro οὕτως consona etiam sequente exaratum videas. Indicavi nonnulla ad Scholiaf. Gall. c. 9. Adde singula fere ἐπιμύθια Aphthomii, ubi οὕτως νεότης, οὕτως φαῦλοι, οὕτως λίαν &c. invenies perpetuo. Item οὕτως καὶ Aesop. fab. 8. Apud LXX, Numer. XXXVI, 5, οὕτως φυλή ac 2 Reg. XVIII, 14, οὕτως μανῶ. Diod. Sic. III, c. 8, οὕτως δέ. Sed variatur fere perpetuo in Codd. eiusdem, aliis οὕτω, aliis οὕτως exhibentibus. At cum veteres in pronuntiando σ ultimum videntur elisisse, inde factum, ut deinde consona sequente, modo adscriberetur, modo ommitteretur. REITZ.

Pag. 169. l. 6. Πῖλον) Haud suo loco vox οἰκοθεν sita est; sed familiare hoc Luciano. De pileo quod habet, mutatum deinceps. Atheniensium morem ex Philostrato discas. Vit. Soph. p. 572. SOLAN. Non adeo alienum est οἰκοθεν, si cum L. Bos de Ellipsi. p. 216, verb. Ἀπιέναι, exposueris, eius participium subaudiendo, i. e. οἰκοθεν ἀπιόντι, aliaque non absimilia ab eo adducta contuleris. REITZ.

ead. l. 8. Ὠτιπερ) Ego Pelleti coniecturam recipiendam arbitror. REITZ.

ead. l. 9. Ἀστέρος — πάντα καταφλέγοντος) Canis fidus, quae & canicula, ardentissimo aestatis tempore exoritur, Sole primam partem Leonis percurrente, qui dies 15 ante Augusti Kalendas est. Plin. L. II, c. 47; L. XVIII, 28. COGN.

Pag. 170. l. 1. Αἱ ὑπαίθριοι) M. & edd. omnes, exceptis Ven. quae omittunt. SOLAN.

ead. l. 5. Ὅπως μὴ) Subaudi, ὅρα, i. e. ὅρα ὅπως &c. GUYET. Vid. ad Tim. 28. SOLAN. (At ex divisione Hemst. iam est § 48.)

ead. l. 6. Προσέξεις) Miror, qui Solanus noster, facilis alias ad mutandum contextum, ubi quid melius alicubi invenit, hic nil mutat. Ego praefero προσέξεις ex W. Etsi μὴ τοῦτο ποιήσεις recte dicitur; tamen in eiusmodi ellipsi, quae hic subest, nimirum, ὅρα ὅπως μὴ προσέξεις, subiunctivus est melior. In Tim. cap. 48, καὶ ὅπως — φυλάξῃ legas. Iuvat addere, quia haec lectio discutienda est, alterum locum Solani, quem ad Tim. indicavit, esse in Prometh. c. 3. Sed quia Hemst. alia divisione instituta numeros in notis Solani tamen non mutavit, vide iam Prometh. § 5, ubi rursus καὶ ὅπως μου καταγορήσης. Et sic Eurip. quem adducit, itidem cum subiunct. Immo vel simplex μὴ & ὥς μὴ subiunct. iungi, quis dubitat? Phalar. Epist. 26, μὴ ἀγνοήσης. Noster mox c. 18 f. ὥς μὴ περιπλέκῃς &c. Quia tamen μὴ ποιήσεις sine ὅπως haud infrequens, quod probatione non eget, etiam hic nihil muto, nisi plures Codd. accedant. REITZ.

ead. l. 13. Ὅσα) W. & L. In impress. omnibus ὅσω, quod alibi elegans est; hic autem locum habere posse mihi quidem non videtur; ideoque reieci. Vid. not. ad Φαλ. β, c. 2. SOLAN. Ne mihi quisquam obiiciat, post ὅσω intelligi μᾶλλον, quod ipsum saepe commonstravi; & sic vulgatum stare posse. Ego hic μᾶλλον locum vix habere video, nec ὅσω adeo habere, quo referatur; cumque mox τὰ μέγιστα sequatur, ὅσα eo cupidius arripui, quod tribus praeterea testibus firmatum se satis indicat. REITZ.

¶ Pag. 171. l. 2. Οὐδὲν — ἀποκρυφαίμην αὐτὴν) Non audio Florentinae αὐτῇ. Ἀποκρύπτεσθαι enim cum duplici accusativo construi amat, quod vel Lexicogr. ex Plut. & Plat. tradidere. In Novo Foedere ἀποκρύπτω τι ἀπὸ τινός construi solet. REITZ.

ead. l. 9. Εὐεργέτης ἡμῶν) Ἐπώνυμοι prisca heroës fuerunt, a quibus Atticae tribus sua cognomina acceperunt: his magni honores ab Atheniensibus collati, statuaeque in arce eius urbis collocatae. Horum nomina si quis desideret, Pausan. in Attic. & Demosth. ἐν ἐπιταφίῳ consulat. COGN.

ibid. Ἀναγεγράφω) M. & editiones fere omnes. Sed *Venerata* utraque ἀναγράφω. SOLAN.

ead. l. 10. Χαλκούν αὐτὸν) Conf. Lexiph. c. 11, Paraf. c. 48, & passim. REITZ.

ibid. Τοὺς ἐπώνυμους) Hesych. Ἐπώνυμοι, οἱ τῶν φυλῶν ἐπώνυμοι Ἡρώες, οἵ περ ἦσαν δέκα. GUYET. De duplici potestate huius vocis vid. Hemst. ad Dial. Mar. IX, 1, & Wessell. ad Diod. Sic. I, 20. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπώνυμους) Duplices hi Meursio; primo X numero, a quorum statuis dictae tribus. Secundo XLII, quorum statuae in Ceramico erant. SOLAN.

Pag. 172. l. 3. Αὐτόχθονας ἀνδρας) Thucydides in proëm. histor. Aristid. in Panathen. Aristophan. ἰππεν. Tretz. ad Lycoph. Vide virum clar. Io. Savar. ad Sidon. Apoll. Epist. 6, lib. 8. BOURD.

ead. l. 7. Οἰκοῖτο) Conf. supra c. 14 sub init. SOLAN.

ead. l. 11. Συνηρεφεῖ) M. S. & A. Reliquae συνειρεφεῖ, mendose. SOLAN.

Pag. 173. l. 11. Διακόψης) Lego διακόψεις. GUYET. Non improbo quidem hanc coniecturam. Nihil tamen mutaverim: nam cum sit aorist. subi. αἰσivi, qui saepissime futuri habet potestatem, eo quod hic modus alio futuro careat; recte veritas, ita amputaveris, praecideris ambages. Usitator quidem in ἀποδόσει eiusmodi indicativus, ut ap. Hippocr. S. 2, aph. 9, ἀνὲρ φέψης, μᾶλλον βλάψης, ne alia addam, in re tritissima: sed subiunct. nihil habet incommodi. REITZ.

ead. l. 12. Ἐξαγώνια) Id est, ἔξω τοῦ ἀγῶνος. GUYET. Habuimus supra; pro Imag. c. 18 pr. REITZ.

ead. l. 14. Βουλῇ ἐξ Ἀρείου πάγου) Sic infra Oix. cap. 18 f. ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή. SOLAN. Sed vid. de re ipsa notata ab Hemsterh. ad Tim. c. 50. REITZ. Τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου S. & B. 4. quas secuti sumus.

Pag. 174. L. 1. Φόνου) Subaudi δίκην. GUYET.

ead. l. 3. Ἐν τῷ μέρει) Recte, pro *alternis vicibus*. Ita ἐν μέρει *vicissim*, supra Bis Accus. c. 16 f. vel *deinceps*, suo ordine, ut Diod. Sic. II, c. 34 f. Ubi plura testimonia profert Wesseling. N°. 80. Et Hemst. ad Dial. Mort. XII, ubi οὐκ οὖν ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω, docet per vices significare, quod interpretes interdum fugerit. REITZ.

ibid. Διώκων) Verbum hoc forense esse, etsi satis notum, & *astorem* notare, eique opponi τὸν φεύγοντα. *reum*; vid. tamen exempla pluscula afferentem Iac. Elln. in Observ. ad Evang. Matth. V, 44, ubi & Gatakerum haec fugisse animadvertit, qui μήτε διώκων, μήτε φεύγων in Antonin. de reb. suis III, 7, frustra mancum pronuntiat. REITZ.

ead. l. 7 Ἦν δέ τις ἢ φροῖμιον εἶπη) Apud Areopagitas oratoribus haud licuisse affectus movere, ut quibus iudicum animi a veritatis luce in falsitatis caliginem saepe abducuntur, auctor est Quintil. L. II, c. 17. Igitur Athenis inrerdicebat praeco dicturis in concione, ne vel praefatione vel affectibus uterentur, rem modo exponerent, ἀνευ προοιμίῶν καὶ παρῶν. COGN.

ead. l. 12. Περιπέττειν) Περιελίττειν legit interpr. GUYET. Περιπέττειν — ἐν τοῖς λόγοις) De hoc pleonasmō praepositionis ἐν, satis dictum supra Herod. c. 5. REITZ.

ibid. Γυνὰ τὰ γεγεν. βλέποιν) Divus Paul. ad Hebr. IV, 13, καὶ οὐκ ἔστι κτίσις ἀφανὴς ἐνώπιον αὐτοῦ, πάντα δὲ γυνὰ &c. ubi alia similia dedit I. Elsner. neque haec Luciani praetermisit. REITZ.

Pag. 176. l. 5. Ἡμῶν) Lege ἡμῶν. SOLAN. Nondum vulgatum immuto. REITZ.

Pag. 177. l. 12. Ἀφ' ὧν τὰ τε εὐφυῶς διακείμενα, βελτίᾳ παρὰ πολὺ γίγνοιντο ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακομοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον) Planum est, legendum vel γίγνοιντο, vel μετακομοῖτο. At prius est ἑλληνικώτερον. Sic paulo post, οἱ (γεωργοὶ) τὰ φυτὰ μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νήπιά ἐστι, σκέπουσιν, καὶ περιφράττουσιν, ὥς μὴ βλάπτοιτο ὑπὸ τῶν πνευμάτων. Et hic haud dubie βλάπτοιτο legendum, praecessit enim ἐστί. Non tamen semper, vel ipsi Attici, neutrum plurale cum verbo singulari construunt. Nam apud Nostrum in Dial. Mortuor. XIII, § 1, ὅμοια ἐλέγοντο & in Parasito c. 53, ταῦτα ἀπόλλυνται in eodem hoc libello cap. 24, σώματα γίγνονται & alibi ἱερήια θνήσκουσι. Sic & apud Aelianum, οὐ πιστὰ δοκοῦσι, & δρομικώτατά εἰσι, pluraque talia. IENS.

ἄφ' ὧν M. & Fl. ed. melius, mea quidem sententia, quam ἄφ', quod in reliquis est. SOLAN. Quamquam non deest, quo vulgatum ἄφ' defendam, tamen facile hoc Solano & adductis auctoritatibus dedi, ut alteri praeferrem, quod melius est. Sic & Evang. Luc. IX, 7, ἤκουσε δὲ Ἡρώδης — τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ πάντα. Herodian. IV, XI, 3, χαίρειν τοῖς γινομένοις ὑπὸ τῶν βαρβάρων προσποιεῖτο. Et alii passim. Alioqui ad vulgatum ἄφ' ὧν — γίγνονται defendendam afferrem Long. Past. II, p. 61 ed. Wech. ἀπώλετο ἡ ναῦς ἀπὸ τοῦ πνεύματος. Alciphr. I, 29, pag. 120, βουλόμενον σπουδασθῆναι ἀπὸ σου. (ubi Bergl. tamen ὑπὸ malit.) Aesop. fab. 65, in Ἐπιμυθ. οἱ ἀδικούντες ἀπὸ θεοῦ κολάζονται. Aelian. V. H. VII, 1, καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης προσταττόμενα δρᾶσαι. Ev. Luc. VII, 35, καὶ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς πάντων. Plura vid. in Obs. Miscell. vol. V, III, 427. Quae tamen minime eo afero, quasi parum interesse inter ὑπὸ & ἀπὸ existimem, quod Graeci alias egregie distinguunt; (& melius, quam Latini, qui utrumque una praepositione *ab* efferentes saepe in ambiguitatem incidunt maximam, ut multis exemplis commonstravi in libello *de Ambiguis*) nam cum e. c. Evang. Luc. IX, 45, ἦν παρακαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν legas, contrarius fere sensus emerget, si ibi ὑπὸ dixeris. Ita αἰρεται ἀπ' ἐμοῦ, *aufertur mihi*, sed αἰρεται ὑπ' ἐμοῦ, *ego aufero*, s. *aufertur mea opera*. Sic & ῥυθδῆσται ἀπὸ σου, *erit liberabitur a te*, cum ὑπὸ vero, *liberabitur per te*. In nonnullis autem locutionibus perinde erit, utrum ἀπὸ an ὑπὸ utare, ut, δοθήσεται ἀπ' & ὑπ' ἐμοῦ, ubi eodem redibit, dabitur *a me*, sive *de meo*, an *per me*. REITZ.

cad. l. 13. Γίγνεται) Vide Iensf. In omnibus libris nostris mendose γίγνονται, cum sequatur μοχ μετακοσμοῖτο. SOLAN. Γίγνονται) Facile largior lensio ac Solano, γίγνεται melius convenire sequenti μετακοσμοῖτο, & Lucianum forsan etiam sic dedisse; quia tamen non plane est vitiosa oratio; sine Codicum auctoritate hic nihil mutavi: nam ne regulae quidem Grammaticae aiunt coniunctionem similes numeros postulare; neque neutrum plurale semper singularem verbi requirit; (quod ipse lensius recte monuit, & exempla plurima neutrorum cum plural. indicavit etiam Wessl. ad Diod. Sic. V, c. 8, No. 85, ubi cum vulgo ederetur ἔθνη διεφέροντο, καὶ — ὑπήκουον, iam tamen ex 2 Codd. ὑπήκουον concinnius editum, licet vulgatum defendi posset ex Eunap. in Oryb. p. 174, qui ταῦτα μὲν οὖν εἰσι καὶ οὕτως ἔχει.) Sic μοχ c. 24, εὐτονώτερα

γίγνονται omnes. Ubi tamen solus W. γίγνεται iterum. Sed c. 24 med. idem Cod. cum edd. τὰ σώματα γίγνεται. At si quid mutandum, μετακοσμοῖντο potius pro μετακοσμοῖτο scriberem, quia γίγνεται dedita opera in plur. videtur constituisse, quod plurale βελτίω etiam addiderit, cum βελτίον γίγνεται dicere potuisset, si ad singularem transire voluisset: ut c. 34, πολὺ ἄμεινον χρήσιντ' ἂν αὐτοῖς. Quamvis hoc pro argumento invicto non venditem, cum possit etiam βελτίω indeclinabile positum dici ab iis, qui singularem praeferunt, veluti Diodor. Sic. πλείω adverbii more uti solet, ut observat Wessell. ad L. I, c. 92 pr. Et ut Lucian. etiam Afīn. c. 10, πληγὰς ἔτι πλείω λάβης. Immo & βελτίω, μείζω, καλλίω ex Aristaeen. dedimus ad Abdicat. c. 16 pr. Verum & singularis cum plurali personae permiscetur in aliis locutionibus, ut Liban. Ep. 394, pag. 200 f. εἰσῆλθομεν εἰς ἄνδρας — τί οὖν εἰσῆλθες; ibid. pag. 202, φάρμακα πεπόκαμεν — φλέβα δὲ ἐτμήθην οὐκ εἰσθώς. Et Ep. XV, ἔγνωμεν καὶ ἠπιστάμεν. Notabilior transitus a plur. ad sing. est in Ep. ad Galat. VI, 1, ὑμεῖς καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον — σκοπῶν σεαυτὸν. Sed aliud eiusmodi vidimus in Zeux. c. 7, περίβαλε — καὶ ἀράμενοι, cui adde Ev. Luc. V, 4, ἐπανάγαγε — καὶ χαλάζετε. Et Aelian. I, 4, ubi unius canis mentione praemissa, pergit, οὐδὲ πίνουσιν ἐπικύπτουτες. REITZ.

Pag. 178. l. 3. Μουσικῇ) Inter reliquas Cyclicas disciplinas, primo loco Musicam disciebant, quam & Epaminondas & alii nobiles viri summa cum industria consecrati sunt, ut admonet interpretes Aristoph. in Equit. & Athen. L. XIV. COGN. Videndus ea de re Plato Πολ. & Strabo I. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπιέξασθαι) Cf. supra Ἐν Δ. V, § 2, ibique de hoc verbo notata ab Hemst. Adde 2 Ver. Hist. § 36. REITZ.

Pag. 179. l. 2. Ἐμαυτῷ) Male Florentinam habere εαυτῷ, adscripserat Solan. At nescio, num prorsus male: nam ut id pro σεαυτῷ habuimus supra Paral. c. 8, & ipse ibi fateretur Lucianum sic saepe solere, ita & pro ἐμαυτῷ 1 Ver. Hist. cap. 6, Afīn. c. 13 &c. nam singula repetere nihil opus est. Interim vulgatum hic tutius servatur. REITZ.

ead. l. 13. Προῤῥήσεων) Cf. supra de Sacrif. c. 12 pr. SOLAN.

Pag. 180. l. 2. Οἱ δημοσίαι &c.) Οἱ δημοσίαι πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλαις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι sc. νόμοι, leges, quae maiusculis literis scriptae omnibus publice legendae proponuntur. Quid ἅμα hic sibi velit, non video. In ed. Flor. legitur: μεγάλαις γράμμασιν ἅμα γεγραμμένοι. In Mf.

vero, *μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι*, ut omnino scribendum est. GRAEV. Parum abest, quin monente Graevio, ac praeunte Mf. illud *ἀμα* eliciam e contextu, quod e compendio τοῦ ἀνα — natum videtur, ita ut prior aberrans scriba *ἀμα γεγραμμ* — dedecit, quod dein, cum in aliis exemplaribus *ἀναγ. γρ* — inveniretur, una cum illo servatum est. REITZ.

ead. l. 9. Σοφιστῶν) Cum tam crebro fiat Sophistarum philosophorumque mentio, non inutile fuerit eorum discrimen explicare, idque ex Platone potissimum, qui Sophistam his fere coloribus depingit, ut sit avarus, ambitiosus, vanus, & virtutis expers, in nugis occupatus, ac propterea tum fugiendus, tum contemnendus: contra philosophus summum ac prope unicum veritatis studium habet, cetera omnia vel leviora ducit vel contemnit, probitatis & sapientiae magister & exemplum. COGN.

ibid. Φιλόσοφοι) Solonis aetate nondum inventum erat *philosophi* nomen. Res notior est, quam ut diutius immorer. SOLAN.

ead. l. 11. Κωμ. — τραγ.) Atqui minime probabat Tragedios Solon, qui Thespim ideo agere & docere vetuit. Vide Diog. Laërt. p. 15 A. & Plut. Cautum etiam Athenis lege est, ne quis Areopagita Comoediam scriberet; idem Plut. de glor. Athen. Exstat Aristidis oratio *de non agendis Comoediis*. At Gorgias aliter sentiebat; vid. Plut. de aud. Poët. Haec fere ex Menagii ad Diog. notis. Antiquissima apud Athenienses inventores Tragoedia. Plat. 47 CD. SOLAN.

Pag. 181. l. 6. Κράνη — κερηνότα παμμέγεθες) Conf. supra Quom. Hist. c. 4. SOLAN.

Pag. 182. l. 1. Πήσεις) Cf. supra Quom. Hist. c. 1. SOLAN.

ead. l. 14. Γίγνοιτο) Hic certe eodem redit, *γίγνοιτο* cum W. legas, an *γίγνοιτο*. Conf. supra ad fin. c. 20 dicta. Quare & hic constantem edd. lectionem non muto. REITZ.

Pag. 183. l. 10. Συννευκότες) Ita recte W. solus. Reliqui mendose *συννευκότες*, SOLAN.

ead. l. 14. Οὐκ ἀχρεῖα οὐδ' ἐοῦτοι ἐκμελετῶντες) Sustuli punctum, quod in edd. nonnullis, atque in versionibus priscis aderat ante οὐκ, quasi separatus esset sensus, & nominativus adeo absolutus, qui iam, ut Gesnerus quoque voluit, a praemissis pender. De nominativo illo absoluto alibi agemus, si usus postulaverit, quod Index commonstrabit. Qui vero periodum hanc separatam volunt, possunt intelligere verbum *εἰς*, de cuius frequentissima ellipsi vid. L. Bps, & Aræaci

Syntax. De οὐκ — οὐδὲ autem sic posito conf. 1 Ver. Hist. c. 6. Item c. 24. Et 2 Ver. Hist. c. 30. De Salt. c. 4. Long. Paft. III, 110, οὐκ ἔλαβεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνης, & Bergl. ad Alciphr. I, Ep. 32, p. 132. REITZ.

ead. l. 17. Σώματα γίγνονται) Conf. modo dicta ad εὐτονώ-
τερα γίγνοιτο. REITZ.

Pag. 184. l. 14. Ἄργον) Vid. Thom. Mag. v. ἀργός, & Lu-
cian. Mui. Ἐγκ. cap. 8, ubi iterum genere fem. ἀργός dici-
tur. SOLAN.

ead. l. 17. Ἰδρῶτί τε — ρέόμενα) Supra ad 1 Ver. Hist. c. 7, ubi ποταμῷ οἶνον ρέοντι ὁμοιοτάτῳ (ὁμοιοτάτῳ editum cul-
pa operarum) haec verba afferens scripsi ρέοντα, quia sic legebam in Iunt. (etsi male ρέοντα typis in ea descriptum, quam tum prae manu habebam.) Iam vero ceteras ρέόμενα habere video, quod mutassem, si plures Codd. iuberent. Nam τὰ ρέοντα magis obvium, quam ρέόμενα. Est tamen apud Homer. II. Ψ, 367, χαῖται δ' ἐρρώοντο μετὰ πνεύσῃ ἀνέ-
μοιο, quod Schol. interpretatur ἐκινούντο, ἐσειόντο: cumque Stephan. etiam ex Galeno afferat ἰδρῶτι ρέόμενος ὁ νεανίσκος, quod ipse exponit eadem forma dici, qua διαπνέόμενος, iam omnino nihil hic immutatum velim. Maxime cum & supra l. d. id activa five transitiva potestate, accusativo iunctum habuerimus, quod Solan. frustra suspectum habebat ratione accusativi, ad quem probandum, praeter Eurip. ibi productum, etiam addo γῆν ρέουσαν γάλα καὶ μέλι, quod habemus quater apud LXX, Exod. III, 8 & 17, & XIII, 5, ac XXXIII, 3. Et plus decies ibidem deinde. Adeoque structura loci istius in 1 Ver. H. poterit eadem ratione stare, si construxeris, ποταμῷ ὁμοιοτάτῳ ρέοντι οἶνον, μάλιστα οἷος ὁ Χῖος ἐστίν, ut Gesne-
rus etiam accepit. At quia languet, flumen praedicare simile esse vinum fluenti, quod revera vinum vexisse affirmat au-
ctor, etiam nunc mallet aliquid emendare, ac legere, ποτα-
μῷ ρέοντι οἶνον ὁμοιότατον &c. ut similitudo referatur ad spe-
ciem vini. Mirere autem, cur hic spernat Solanus ρέόμενα, in-
fra vero intactum sinat c. 38, ubi αἵματι ρεομένους quoque ha-
bemus, & sine varietate. Ideoque & hic esto intactum. REITZ.

ibid. ῥέοντα) Venetae. In M. & edd. reliquis ρέόμενα, quod hic minus elegans mihi videtur. Confer Not. ad Ἰστ. α, cap. 7. SOLAN.

Pag. 185. l. 2. Τὸ μεσημβρινόν) I. e. κατὰ τὸ μεσ— vid. ad Gall. c. 6. REITZ.

ead. l. 5. Eis χεῖρας ἔλθειν) Phrasis apud Historicos obvia,
H h 4

aeque ac ἐντὸς βέλους, de pugnantibus. Contra in mitiorem etiam partem Long. Past. II, pag. 45 ed. Iung. ἐδεόμην οὖν εἰς χεῖρας ἔλθειν μηδὲν φοβούμενον ἔτι. De sene Cupidinem orante, ut ad se veniret, se capere fineret. Sed εἰς χεῖρας δέχεσθαι & ἵναί τε proeliantibus habuimus 1 Ver. Hist. cap. 17, & Zeux. c. 9. Ἐν χερσὶν αὐτὴν ἡ μάχη ἐγένετο Arrian. Exp. Al. I, p. 57 m. REITZ.

ead. l. 8. Ἐμψυχον) Cum εὐψυχον invenirem in I. neque aliam varietatem adscriptam ab Solano, nisi quod ἔμψυχον in M. legatur, sed manu seriore exaratum, suspicabar eum εὐψ— probasse, atque sic edi voluisse. Ideoque edd. cett. diligenter excussi, supraque addidi, & vulgaram prae lectione lunt. servandam existimavi: nam etsi εὐψυχον primo adspici blandiri queat; tamen non adeo de magnanimitate heroica hic sermo est, quam de vegeto habitu corporis, in quo nulla languoris signa, sed calor, rubor, adeoque & alacres ac vividae actiones horum comites. REITZ.

ead. l. 9. Ἀπολάμποντες) Cum ἀπολάμποντες sit in W. possis etiam ἀπολάμποντος conicere. At cum in vulgato nihil sit incommodi, nihil potius tentandum. Alioqui splendendi ac nitendi verbum convenit hominibus boni habitus, ut cap. 29, στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Et unde sic nites? lupus ait cani bene pasto apud Phaedr. III, 7. Sed in illo Luciani loco στιλπνός adhibetur post sordes ablutas, adeoque non prorsus est idem. REITZ.

Pag. 186. l. 1. Διευκρινούντα) Probum hoc esse, bene multis probari posset: sed sufficiant Diod. Sic. IV, cap. 68 pr. τούτων δ' ἡμῖν διευκρινημένων, πειρασόμεθα διαλεθῆναι περὶ Σαλμωνέως, ac saepe alibi, ut ibid. cap. 71 & 73 pr. item 75 &c. Dion. Hal. Περὶ συνθεσ. ὀνόμ. cap. 30 p. m. 21 f. τότε κἀκεῖνα διευκρινήσω, τὰ παρὰ πολλοῖς ἀπορούμενα. Noster supra Herimot. c. 7, διευκρινηθέν ὑπὸ τοῦ πυρός. Sed mox malim προσωρεύοντα invitis edd. REITZ.

ead. l. 2. Ἐπιμήκιστον) Sic scribebatur etiam Dial. Mort. VI, § 5. Ubi Fl. quoque hoc in duo dispescit, etsi id in variantt. non addidit Hemsterh. Vid. tamen, quae de hac orthographia notat. Ἐπιμήκιστον iterum cap. 27 & 38 edd. Ubi Fl. more suo rursus separat. Sed ἐπιπλέον coniungunt omnes infra cap. 34 med. REITZ.

ead. l. 17. Ἐνδιδούν) Μὴ ἐνδιδούν legisse videtur interpres; sed corrupte. Τὸ ἐνδιδούν participium est. GUYET. Esto participium; tamen ordinario ἐνδιδόν facit. Ita ut lectorum ple-

rique scripturam W. sint amplexuri. Quia tamen a δῶ anti-
que posset formari δῶν, δούσα, δούν, aequae ac διδούς, ούσα,
όν, a διδάμι, nihil mutavi. REITZ.

Pag. 187. l. 12. Ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέοι) Pro
τάφον recte viderunt eruditi reponendum τάφρον. Et sic pla-
ne Florentina. IENS.

ibid. Ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέοι) Τάφρον, fossatum, scam-
ma. MARCIL. Mirum, hoc manifestum vitium, quod olim
Marcilius animadvertit, tolerari, cum non tantum in Flo-
rentina ed. & Mf. sed & in interpretis libro recte legatur τά-
φρον. GRAEV. Τάφρον Mf. Gr. W. & edd. Fl. V. 2. & P. In
aliis male τάφον legitur. SOLAN. Ut Marcil. correxerat, ha-
bebant iam edd. plurimae. REITZ.

ead. l. 14. Μολυβδίνας χειρ.) Ridet Constantinus Lexico-
graphus, vir de Graecis literis optime meritis, eos, qui
usum globorum plumbeorum in saltu aliquem esse putant.
(v. ἀλτῆρες.) Hinc ubicunque occurrunt ἀλτῆρες usum illum
praestantes, rescribere iubet ἀλκτῆρες, quo pertica designa-
tur, qua saltus haud dubie iuvatur. Hanc viri docti rationem
vel unicus hic Luciani locus subvertit. Adde, quod nostra
quoque aetate quibusdam in locis mos ille antiquus obtinet.
Vidi ipse in Scotia saltu certaturos, aut globulis ferreis in
eam rem utentes, aut, si ad manum non essent, lapides ae-
qui quam maxime ponderis conquirentes. Hos aliquamdiu
cum vibrassent in ipsa iam saltus micarione, post tergum re-
iciebant, ne se scilicet degravarent; eisque impetum iuvari,
usu se didicisse profitebantur. Consule etiam, si lubet, Mer-
curialem de Arte Gymn. II, 11. SOLAN. Alias eadem Fl. scri-
bebat μολυβδαίνας, etiam ubi μολυβδίνας mallet Solan. Vid.
Alexand. c. 25, & Lexiph. c. 5. Ego & hic μολυβδαίνας haud
incongruum credo, at nihil muto. REITZ.

ead. l. 16. Χαλκούν) Disci haec elegans & suis omnibus nu-
meris absoluta descriptio; qualem an apud quemquam alium
reperias, haud scio. Eustathius aliter describit ad Il. B. Βαρὺς
λίθος, inquit, πλατὺς καὶ κοιλότερος ubi etiam discrimen ob-
servat inter discum & σόλον. Scholiasta σόλιον scribit; quae
vox an & alibi reperlatur, nescio. Homeri utique locum re-
spicit Il. Ψ, 826, ubi σόλος dicitur. SOLAN.

Pag. 188. l. 4. Ἀνω — πέρρω) Posterius observandum; vul-
go enim ignoratur ille disci usus. SOLAN.

ibid. Ἀναρρίπτουσιν) In ἀναρρίπτουσιν iam converterat So-
lan. Sed quia & ἀναρρίπτειν invenias, nihil mutem. Thucyd.

IV, c. 95, τοσόνδε κίνδυνον ἀναρρίπταῦμεν. Et L. V, cap. 103, ἀναρρίπτοῦσιν. REITZ.

ead. l. 12. Τὸν ὀλισθόν) V. c. 2, & scribe τὸ ὀλισθόν. SOLAN. Immo vid. c. 2, ubi cum nihil mutarim, tanto minus id hic facio, quia forsan & πλείω in πλείον esset mutandum, quod Solanus non attendit: nam πλείω pro πλείονα hic mascul. est; alibi neutrum quidem, sed plurale. Nisi adverbii more immobile dixeris, ut Diod. Sic. id ponere amat, veluti indicavimus ad Afm. c. 10, & ad Abdicat. c. 16 pr. & hoc Dial. cap. 20 fin. REITZ.

ead. l. 16. Ἀντιλαμβάνεσθαι) Conf. supra Nigr. § 19, ac de Merc. cond. c. 3 f. SOLAN.

Pag. 189. l. 13. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι) Sic supra Deor. Dial. XVII med. SOLAN.

ead. l. 14. Κόνις) Plut. π. τοῦ π. ψυχροῦ refrigerare etiam putat; 1757 f. ψυχεῖ δὲ καὶ τὰ τῶν ἀθλητῶν ἢ κόνις σώματα, καὶ κατασβέννυσσι τοὺς ἰδρώτας. Vid. Plin. & Theophr. Char. ubi Casaubon. observat, non omnem pulverem palaestrae aptum. 172. SOLAN.

Pag. 190. l. 2. Ἀποσμῆ) Conf. omnino Reviv. c. 14. Ubi etiam sic legi volebant Graev. & Solan. qui Iuntinae ibi adscripserat ἀποσμάμενον. In notis vero eiusdem male ἀποσμαιμένον describentis errore exaratum, quod etiam corrigere sum oblitus. REITZ.

ead. l. 6. Ἀποπλύναι) Καὶ δὲ ἂν ἔλη ἀποπλύναι &c. GUYET. Ἀποπλύναι necessario legendum, pro vulgato ἀποπλύναι. SOLAN. Malim cum Solan. ἀποπλύναι legere: licet enim ἔλη ἀποπλύναι construere queamus, immo iam debeamus, pro ἔλη eis τὸ ἀποπλύναι, minus tamen commode procedit, quam si alterum reponas. REITZ.

ead. l. 9. Συγκεκροτημένος) Coactus. GUYET. Supra Gall. c. 24, ἵππος συγκεκροτημένη, equitatus exercitativissimus conversum. Hic melius convenit, compactum, i. e. ad labores ac duritiem condensatum habens corpus. Habet enim cogendi & colligendi significatum, apud Herodianum frequenter. Sed & componendi atque instruendi, ut συγκροτεῖν συμπόσιον. Long. Past. IV, 127. (135.) Εἰ πανηγύρεις παντοδαπὰς συνεκρότει, Herodian. V, 6, 14. Ac Diod. Sic. fin. L. IV. Alioqui & συγκεκρατημένον legere possis, i. e. robustum, ut Aret. Capp. I, c. 5 post med. αὐτοῖς οὔτε ὕπνος — συκρατέει τὰ μέλη, iis neque somnus membra confirmat, corroborat. REITZ.

ead. l. 10. Λευκόν) Miror, ni Lucianus λευκὸς scripsit, addit

frater; opportune, quamvis vulgatum tolerabile. REITZ.

Pag. 191. l. 5. Ἔστι — ὁπότεν) Ita W. & Fl. Reliquae edd. interponunt λέγειν. SOLAN.

ibid. λέγειν) Commodius aberit. Sed quia longe plures sunt, qui id habent, quam qui omittunt, ideo & hic adesse passus sum. REITZ.

ead. l. 14. Περιπλέξτε) Conf. supra c. 1. SOLAN.

Pag. 192. l. 5. Ὑποδείξτε) W. recte. In impress. ὑποδείξτε. SOLAN.

ead. l. 6. Τὰς πανοπλίας) Proprie esse *gravem armaturam*, pluribus probat L. Bos in Ep. ad Ephes. VI, 13, ubi ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ habemus. Indicavi monente Hemsterhusio. De apparatu autem illo theatrari confer, si lubet, Tox. c. 9. REITZ.

Pag. 193. l. 4. Ἀφέντας) Forſan ἀφέντες. GUYET. Idem & mihi venerat in mentem, & ad marg. notaram, ante inspectam Guyeti coniecturam. Nihil tamen muto, quia ad αὐτοὺς referri potest. Nominativus vero concinnior foret. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 9. Τὴν λέξιν) Huius quidem loci sensum suppeditabunt Harpocraton, Etymologicum Mag. & Phavorinus in voce Γέρρον· similia enim habent, sed quia Scholiastae nostri verba non parum ab eorum verbis differunt, eius lacunae ex iis suppleri non possunt. Vide & Festum in voce *Gerrae*, eiusque interpretes Scaligerum & Dacerium. Ceterum quod hic habetur de origine nominis Gerrhorum Aegyptiacorum, nescio an alibi legatur: nam Strabo quidem Gerrhorum meminit, lib. XVI, p. 523, sed nihil hac de re habet. CLER. M. addit: τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἐν τῷ ἄγρῳ Φερεκράτους, γέρροις ἀποσταυροῦνται. REITZ.

Pag. 195. l. 6. Ἐπιπλέον) Servavi scripturam edd. Alias & ἐπὶ πλέον scribitur. Conf. ἐπιμήκιστον c. 26 pr. REITZ.

ead. l. 10. Παρεζῶσαι) Ita W. & Fl. In impress. περιζῶσαι. SOLAN.

ead. l. 12. Ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφορεῖ) Simile ius Romanorum; veritum enim prodire cum telo. Cic. Parad. 4. Sic iure civili l. 14, ff. de re milit. Novell. 85. Legend. Synes. Epistol. 107. BOURD.

ibid. Μὴ δὲν δέον) Sic absolute positum habuimus crebro; adeoque frustra sollicitatum fuit ab Solano in T. I. Ita Noster Iov. Conf. 11, οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ εἰμ. δύειν. Et Lapith. c. 8 pr. Ep. Saturn. 9. Et non raro alibi. Alciph. I, Ep. 26 pr. Item III, p. 314, ac p. 442 f. Herodian. II, c. 8 f. &c. REITZ.

ead. l. 15. Πόλεμοι) Immo πολέμοι, nam de bellis quid opus fuit memorare, multa fuisse Scythis? Vide tamen Τόξ. cap. 36, ubi de iisdem dicitur συνεχείς οἱ πόλεμοι. SOLAN.

Pag. 196. l. 1. Αὐθαιρέτως) Non agnoscunt W. & ed. FL. Quin & Cod. W. ξυμπολιτευομένων habet. SOLAN. Ante hoc verbum deesse aliquid videtur, minimum particulæ καὶ τὸ, vel τὸ, τε. Et sic interpretatus sum: nec aliter superiores. GESN.

ead. l. 6. Φείδεσθε) In M. & impr. φείδεσθαι, quod mutavimus. Ratio mutationis in propatulo est. SOLAN.

ead. l. 10. Ταμιενόμενοι — τὰς ἀλλὰς) Eodem modo utitur Diod. Sic. IV, c. 12. Ad quem Wessél. No. 17 pluribus docet, usurpari de militibus non omnes vires primo impetu effundentibus, sed *dispensantibus*. REITZ.

Pag. 197. l. 1. Ὅσῳ τις) Sequens μάλλον etiam hic tacite repetendum. Vid. quæ de hac ellipsi noto ad Gall. c. 18. REITZ.

ead. l. 3. Τῆς Ὑδρας μῦθον) Est ubi multum interfit, addasne in hac phrasi περὶ, an omittas. Nam *fabula Aesopi* erit, quam ille finxit, scripsit. *Fabula de Aesopo* autem, ea e. c. quam Phædrus reliquit inscriptam, *Aesopus ludens*. Sed *fabula vulpis, hydrae* &c. idem quod *de vulpe, de hydra*; quia nulum ibi ab ambiguitate periculum, ideoque nihil mutavi; at si plures Codd. haberent, τὸ περὶ reciperem. Ceterum illud plerumque addi, ubi sensus perspicuitas id postulat, putidum foret exemplis docere. Vid. tamen de Salt. cap. 46, τὰ περὶ Ὀρέστην δράματα. Sed & negligitur vel cum nominibus personarum, non *a* sed *de* quibus fabula est composita, apud Longi. Past. I haud longe a fin. ἀρχήσαντο τὸν μῦθον τοῦ Λάμωνα. Et L. III, p. 88, (ed. Moll.) ἤρξατο αὐτῇ μυθολογεῖν τὸν μῦθον τῆς Ἥχου. Unum habet Steph. ex Apoll. Rhod. μῦθος Αἰθαλίδου, vertiturque, quæ vulgo de *Aethalide* dicuntur. Sed & sic Aristor. de Poët. c. 14, Οἰδίποδος μῦθον, fabulam s. tragoediam *de Oedipode*, (etsi male τῶν μῦθον habet ed. Laemarii.) Quare vulgatum minime moveo, etsi vellem auctores hanc differentiam accuratius observarent. REITZ.

ead. l. 7. Ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου) Quia video, tetrum errorem ex Salmuriensi ed. in hanc propagari, putavi monendum, male in Latinis legi, *ut in igne & ligno usu venit*; quem si modo attendat, quilibet facile corrigat. Paulo post non sufficit versio eorum, οὐ γὰρ ἂπ' ἰσχυρὰς οἶμαι τῆς ῥίζης ἀνεφύετο, ubi Latina habent, *neque enim ab alius astra radice productum fuerat*. Neque enim in ellychnio id procedit, quod

potest esse longissimum, ut altissime demittatur, nec tamen erit *ἰσχυρὸν*, h. e. densum, robustum, ut tantam ex se praebeat flammae materiam, ut flatus non exstinguat: *ρίζα* autem τοῦ φωτὸς τοῦ λύχνου est principium ipsius ellychnii. Aliena est hic consideratio radicis in arbore & frutice. GRON.

Pag. 198. l. 10. Ἐγγενέσθαι) Futurum postulat sententia: W. γενέσθαι. SOLAN. Futurum Solanus malit; ne ego repugno. Nihil tamen mutassim, quia infinitivi aoristos crebro pro futuris positos invenias: exempla compluria dedit Anonym. ad Xenoph. Ephes. in Miscell. Observ. an. 1734, Vol. IV, pag. 286. REITZ.

ead. l. 13. Τοσούτους) W. & Fl. In reliquis τούτους. SOLAN. *ibid.* Ἐς τοσούτους ἀποδυσόμενοι) Supra Herodot. c. ult. ἐπ' ἑμμαντοῦ — ἀποδύσαντες ἴδῃτε, paulo aliter, quam hic. Ἐς autem non modo hic pro ἐν, quocumque frequenter permutatur, ut ad Asin. cap. 1 notavimus; sed quia intelligitur, in conspectum eos prodituros. Τοσούτους vero Solano dedimus, quia efficacius, si dicas, in tot ac tantorum hominum conspectum nudum prodire. Gesneri versionem tamen servavi, quia ad vulgatam composita nihil incommodi habet. REITZ.

ead. l. 15. Ἀπεργάζεται) Ego scribendum putaram ἀπεργάζεται, sed nihil mutato opus est. SOLAN.

ead. l. 17. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ) Conf. supra Harmon. c. 1 med. REITZ.

Pag. 199. l. 11. Τί ἂν πάθοις) Et si supra non semel habuimus pro *quid facerem?* vid. ad 1 Ver. Hist. c. 4; adde Liban. Epist. 730 f. μὴ σὺ τι πάθῃς ἀβέλτερον, ne *quid committas illiberalius*, (licet numerus epistolar. male inscriptus a Wolfio; Epist. enim 731 aut omissa, aut numeri ab operis male continuati) tamen hic melius erit, *quomodo affectus fueris*, id est, *nonne mirareris?* Sed quia sequitur, γελάσῃ δηλονότι, eo respectu etiam *quid faceres* aliquo modo locum quidem haberet, minus tamen commodum fuerit. Interim liberior versio *quid diceres*, ad sensum accommoda non displicet. REITZ.

ibid. Ὀπτόγων) Certaminis *gallorum* meminit Potterus, laudatque Aelian. Var. H. II, 28, a Miltiade post Marathoniam pugnam institutum docentem. Videntur autem Tanagraei galli ceteris antecelluisse; Ἀλ. c. 4. Adde Xenoph. Συμπ. p. 514, l. 40 edit. Steph. De *coturnicum certamine* nihil habet vir doctissimus; quo magis observari meretur. Meminit passim Arrianus ad Epictet. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλεκτρούων) Plinius scribit, Pergamis omnibus

annis spectaculum gallorum gallinaceorum certantium solem-
niter ac publicitus edi solitum, ceu gladiatorum. Id & A-
thenis factitari coeptum est, Aeliano referente, a Themisto-
cle superatis Persis. COGN. De his omnia Sam. Petitus ad LL.
Att. I, 40, f. pag. 84. Si veram eorum certaminum originem
docet Aelianus V. H. II, 28, ubi refert ad Themistoclem,
non cavit sibi ab insigni anachronismo aliquot aetatum va-
fer alioqui Lucianus, ut scilicet neque in illo, quod paulo
post σύγχρονον Soloni facere videtur Lycurgum, ducentis
forte annis maiorem. GESN.

Pag. 200. l. 2. Μηδὲ προαπαγορεύειν) Recte Mf. μηδ' ἀπα-
γορεύειν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τοῦ ἄλλου δυσχε-
ρους. Ne vulnerati, aut fessi, aut alia molestia affecti deficiant: sic
non male interpretes, sed male vulgati sensim μὴ δὲ προαπα-
γορεύειν. Nam quis usus est τῷ προαπαγορεύειν, aut quid
potest significare? Paulo ante διαπυκτεύοντα μέχρι τῆς ἐσχά-
της ἀπαγορεύσεως, usque ad extremam animi defectionem. Et c.
38, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεύσαι ζῶντες. GRAEV.

ead. l. 11. Σφαίρας πέρι) A la boule. GUYET.

ead. l. 17. Συνοθ. ἐς τὸ ὕδωρ) Glossema videtur. GUYET.

Pag. 201. l. 2. Ὁρᾶς μαστ.) Inter festa Lacedaemoniorum
non minima celebritas. V. Meurs. Gr. fer. Nostrium Δημων.
c. 46, & Ἰκαρ. c. 16. SOLAN.

ibid. Μαστιγομένους) Ad Dianae Orchiae aram pueri La-
cedaemonii flagellabantur, ut patet apud Pausan. in Lacon.
Cic. 2 Tusc. Plut. in Lycurg. Tertull. in Apologet. COGN.

ead. l. 3. Αἵματι ρεομένους) Frustra igitur supra sollicitatur
ἰδρῶτι ρεόμενα, in c. 25 hui. Dial. ubi vid. quae noto. REITZ.

ead. l. 8. Ἐναπέθανον) Exemplum huius rei in ludis illustre
vise apud Pausan. Arcad. 520 ed. Sylb. quem locum optime
enarrat Palmerius. De eodem vid. etiam Philostr. *sic*. p. 817,
in Arrich. qui diserte habet τὸ ἀπαγορεύον ἐπισημαίνων τῇ
χειρὶ, p. 820. Apud Philostr. ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ. l. c. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνασταθέντας) M. & Venetae editiones. L. ἀνα-
παθέντας, quod proxime accedit vulgatae ἀναπεθ. SOLAN.

ead. l. 14. Διατιθέντων) Hic ἐπιτιθεμένων legisse videtur in-
terpres, sed depravate. GUYET. Verum nempe erat, *hostibus*
imminentibus. Sed Gesn. illam necessitatem imponentibus. At nec
prior versio, quam Guyet. reprehendit, etsi paululum de-
flectens, adeo longe abibat; nam hostibus cogentibus, i. e.
ad id disponentibus, eadem ratione intellectui horum verbo-
rum satisfaciet. Et in vexationibus peculiarem huic verbo se-

dem esse, monuit etiam Wessél. ad Diod. Sic. I, cap. 89 pr. quod obiter indicavi ad c. 6 f. huius Dial. Est autem hic tantum variatio τοῦ βιαζομένου, quod proxime praemissum est; vel poteris οὕτω intelligere, si presse ad litteram velis interpretari, i. e. hostibus sic disponentibus, statuentibus. REITZ.

ead. l. 15. Δυκούργος) Cave credas, de Lycurgo hoc, ut vi-vo Solonis tempore, a Luciano dictum. SOLAN.

Pag. 202. l. 9. Ὡς πρότερος) Frater optimus C. C. coniicit δς pro ὧς reponendum. REITZ.

ead. l. 11. Ἐφ' ἡλικίας) De pubertate dici, eoque aetatis flore, qui opponitur profectioni aetati, vid. L. Bos ad Tyrannic. c. 17. Adde Olympiodor. in vit. Plat. annexa T. II Diog. Laërt. p. 583, ἐν ἡλικίᾳ δὲ γενόμενος. At pro tota aetate, sive seculo, Diod. Sic. IV, 1, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν γεγονότες. It. V, c. 20, τιμῶνται — μέχρι τῆς καθ' ἡμᾶς ἡλικίας. REITZ.

ibid. Ἐκπρόθεσμος — τοῦ ἀγῶνος) Obsop. misere, certaminis auctor existens, cum ferme plane contrarium significet. Re-æ Gesnerus, aetatem certaminis iam egressus, dedit. Testimonia ex Lucianoi Hermot. aliisque attulit Steph. in Thes. No-stri autem verba sunt in Hermot. c. 80 f. λέγων ὑπερήμερον εἶ-ναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος, ubi de eo, qui intra diem dictum non solvit, sive, qui supergressus est tempus statutum, adhibetur. REITZ.

Pag. 203. l. 14. Ἐλεβόρου) Sic scribitur ap. Hippocr. ubi-vis. Et quamquam adspirare interdum alibi in nonnullis Lu-iciani edd. inveni, item in Scholiast. tamen frequentius laevi-gatur in edd. optimis, & sic etiam derivatum ἐλεβορίζω Herm. f. & 2 V. Hist. c. 18; ἐλεβόρου autem uno λ, ut vitio-sum, contemsi, licet & Cod. O. sic habeat infra, Navig. c. 45, & supra in Dial. Mort. XIII f. quod in variantt. non nota-vit Hemsterh. quia Iuntinam illam, in qua has varietates notarat Solanus, non possidebat. Sed res est parvi, & quam nobis ad ostentandam nostram in colligendis variis leſt. dili-gentiam facile relinquet ille, qui vel sine Codd. Luciani ma-num felicius restituere norit, quam nos illis instructi. REITZ.

Pag. 204. l. 5. Ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς) M. & Fl. ed. Sed in Mf. litura est in priori voce. In L. etiam additum est. Reliqui li-bri corruptissime, ἀρεσκόμενος ἐν τούτοις. SOLAN. Antiquio-rem quidem Fl. lectionem cum Solano arripui, quia etiam ex Cod. probatur, & Noster sic solet, ut Bis Accus. c. 14, εἰσι-κας — χαριζομένῳ &c. Alioqui per me non mutassem; neque credo structuram ἀρεσκόμενος εἰσικας vitiosam esse, cum &

fic in Ael. V. H. XIII, 21, legam, καὶ ἔοικε κωφῇ, unde tamen facile κωφῇ quoque feceris. Sed sine controversia cum nominativo Long. Past. L. II, p. 68, (αἱ Νύμφαι) ἔφεσαν ἑλεῖν οὖσαι τὸν Δάφνιν. Habuimus idem ante, ubi Solanus tamen id quoque mutavit. At nihil intererit, num dicas, *similis erat furenti*, an, *videbatur furens*. Adeoque nominativus hic aequè bonus, etsi minus usitatus, quam dativus. Verum quia illud ἐν τούτοις Scholiastae stilum sapit, facilius mihi persuaderi sum passus, Florentinae lectioni locum dare. Neque ideo dico, ἀρέσκειν ἐν τινὶ Graecum non esse, qui & γελᾶν ἐν τινὶ, & similia, supra probavi; nec barbarum facio illud Novi Foederis Matth. III, 17, ἐν ᾧ εὐδόκησα, quod vel decies deinceps in Evang. & Epist. occurrit. REITZ.

ead. l. 12. Παταχθῆναι) Εἰρωνικῶς dictum. GUYET.

IN DE LUCTU.

Pag. 206. l. 14. Ἰδιώτας) Ἰδιώτης ὁ ἀπολίτευτος, καὶ ὁ ἀμαθὴς, ἢ ἀγράμματος. Lege Cic. VII Verr. COGN.

Pag. 207. l. 1. Ὀμήρῳ) De Homero fabularum patre vide Menippi & Aeaci Dialogum. COGN.

ead. l. 3. Ἀδην) Tartarus Hesiodo is locus est, in quo Saturnus & eius comites continentur. Saepe tamen pro loco inferorum capitur. Sed eum esse aërem sub utroque cardine crassum, perpetuo frigidum, Crates scribit. De inferis & campis Elysiis scripsit accuratè Virgil. Ex Gobria Mago apud Academicum Xenocratem. Sed an inferi sint, & de inferorum poenis, Coel. L. VI, 9. Dicitur autem *tartarus* τὰράττω, vel α ταρταρίζειν. COGN.

ead. l. 7. τοῦ χάσματος) Hic pro tartaro ipso, sed deinde in Philopseud. c. 25 pro introitu ad tartarum poni, observat I. Ekhner. ad Evang. Luc. XVI, 26, ubi μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται habemus; quem vide plura ibi afferentem. REITZ.

ead. l. 9. Πλουτεῖν) Inde & Romanis *Dis pater*, vel *Dis* simpliciter. Cic. de Nat. D. II: *Terrena autem vis omnis atque natura Diti Patri dicata est, qui DIVES, ut apud Graecos Πλούτων, quia & recidunt omnia in terras & oriantur e terris*; & Laët. I, 44. SOLAN.

ead. l. 10. Αὐτῷ) Αὐτῶν praetulissem, nisi longe maior edd. numerus αὐτῷ praeferret. In Fl. αὐτῷ est sine iota subscripto, quod suspicionem aliquam de αὐτῶν etiam parit. REITZ.

ead. l. 11. Τὸν τοιοῦτον) Mallem cum *Fl.* omittere articulum. Non tamen eum abieci, quia & saepe alibi abundat, ut *Imag. c. 14.* τὸ γὰρ — τὸ ἀκριβέστατον. *Tox. cap. 50* ante med. τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς τῆς Ἀρσακάμα, τὴν ἐπὶ τῷ γάμῳ. Ante τοιοῦτος etiam additur artic. *Hermot. c. 33.* τὸ τοιοῦτον ὁμοιον ἂν εἴναι. Sed alius non praeceffit ibi. *Eod. vero Dial. c. 26.* τότε τοίνυν τὸ πλῆθος ubi plura dedi. *Adde D. Sic. V, c. 72.* τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων. *Aesop. Fab. 2 f.* τὸ γένος τὸ τῶν ἀετῶν, cuiusmodi sexcenta liceret proferre, ut, τοῖς Ἡρακλέους τοῖς ἀδελφοῖς ex *Pausan. p. 162.* Vid. *Maitt. de Dial. p. 75.* Si quis iam velit τῶν ὁμοίων h. l. intelligi post τοιοῦτον, ut sit, κατὰ τὸν τοιοῦτον τρόπον, ei omnino articulus erit servandus. REITZ.

ead. l. 13. Δεσμοῖς ἀφύκτοις) Conf. sup. *Deor. Dial. XVII med.* SOLAN.

Pag. 208. l. 1. Κωνυτοὶ) Κωνυτὸς a luctu & eiulatu nominatur; lacus autem est inferorum, qui ex sententia Homeri, *Odyss. κ.* ex Styge manat, de quo *Seneca Hercul. fur. & Virg. VI Aen. COGN.*

ead. l. 2. Τὸ δὲ μέγιστον) Το δὲ μέγιστον ἢ Ἀχερουσία λίμνη προύκειται, quodque est gravissimum, praeiacet *Acherusia palus.* Sic interpretes. Sed scribendum ut *Mf. πρόσκειται, Acherusia palus adiacet.* GRAEV.

ead. l. 3. Ἀχερουσία) Inferorum fluvius, a nomine *Acheron,* carminibus poetarum celebris, quasi sine gaudio. *Virg. 2 Georg. & VI Aen. COGN.*

ibid. Πρόκειται) Variant hic libri. *Mf. Gr. & L. προσκ—.* *Edd. προῦκ—.* I. & V. eam scripturam praeferunt, quam secutus sum. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀδελφιδοῦς τοῦ βασιλέως Αἰακός ἐστι) Iam notaverat *Cognatus,* *Aeacum* esse *Iovis* filium, *Plutonem* vero regem dixerat supra *Lucianus* fratrem *Iovis.* An hinc ergo non satis debuerunt moneri interpretes, ne verterent *Aeacus est regis patruelis,* nec *Aeacum & Plutonem* facerent patruelles, cum alter sit patruus, alter fratris filius? Immo ipsa *Graeca* vox debuerat eos admonuisse. GRON.

ead. l. 9. Αἰακός) Tres sunt inferorum iudices, de quibus *Virg. VI Aen. Ovid. in Ibin.* *Iovis* filii fuere, *Aeacus* ex *Aegina* *Aesopi* filia, *Minos & Rhadamanthus* ex *Europa,* uterque *Cretensis,* hic *Lyciae* rex, ille *Cretae.* COGN.

ead. l. 10. Κύων τρικέφαλος) *Cerberus* a poetis fingitur canis triceps inferorum custos. COGN.

Lucian. Vol. VII.

ibid. Κάρχαρος) *Asper. κάρχαρος*. GUYET. Confer supra de Merced. c. 35, Quom. Hist. c. 43, de Salt. 4, & Bis Accus. cap. 33. Proprium vero canis epitheton. Vid. Lycophr. Alex. v. 34, ibique Schol. & Meurs. REITZ.

ead. l. 12. Τλακτῶν, καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος) Vertunt, *allatrans, territofque in specum redigit*. Immo plane contrarium indicant Graeca, ut non tam redigantur in specum, sed abigantur, deterreantur ipso specu; non scilicet tartareo, sed oris Cerberei, atque adeo verti debebat & *τίλι* vel *hiatu deterrens*, nempe ab tentanda ulterius fuga. GRON.

ead. l. 14. Ἀσφοδέλῳ) *Aphodeli* mentionem & *Homerus* fecit, tradiditque, manes eo vesci. *Hesiod. L. I Oper. COGN.*

ead. l. 15. Λήθης) *Lethaei amnis* *Ptolemaeo* & aliis fit mentio: dicitur ἀπὸ τῆς λήθης, ab oblivione. COGN.

ead. l. 16. Ὀνόμασται) *Solanus* *margini Iunt. adscripserat*, ὀνόμασται *Florentina recte*, &c, ὃ in contextu deleto, ὃ reposituerat: quod plane non capio; nam nihil incommodi habet praeteritum. At vero, si ὀνομάζεται legeris, alia res foret, idque reciperem, si plures addicerent. Et forsitan id ipsum voluit, at calamus aberravit: nam ὀνόμασται praeteritum sine augmento contra ipsius sententiam foret, qui augmentum deficiens ubique addere solet. REITZ.

Pag. 209. *l.* 1. Ἀληστis) Confer *Dial. Mort. XXIII, § 3. SOLAN.*

ead. l. 4. Ἐμοὶ δοκεῖν) Et sic esse in *Fl.* ac *Fr.* adlevit *Solan.* Est & in cett. quid mirum? Ita enim solet, ut ἀπλῶς γὰρ εἰπεῖν. *Paraf. c. 42 pr.* Ἐμοὶ δοκεῖν, *infra de Dom. c. 17 f.* & *supra 1 Ver. Hist. c. 7 &c.* *Alciph. III, p. 372, ἐμοὶ δοκεῖν, Θετταλίδα τινὰ γράειν — καταγοητεύει.* Et sic *Plut. Themist. pag. m. 113 F.* *Aristoph. Pl. 736.* *Aelian. V. H. I, 17,* atque alibi. REITZ.

ead. l. 8. Ἐρινύες) Male vertunt Ἐρινύες, ποιναί, *Furiae; poenae.* Cum sit, *Erinnyes, Furiae.* GRAEV.

ead. l. 9. Φόβοι) Mirum, ni corrupta haec vox. Scio tamen, & *Pavori* dedicatum templum. Sed de notis & tritis Diis hic sermo est. V. *Fl.* SOLAN.

ibid. Αἰεὶ) Licet αἰεὶ pro αἰ propter poëticum, nihil tamen muto, quia sic saepe apud Nostrum. Ita εἵνεκα pro ἕνεκα vid. ad *Amor. c. 49,* & mox ad c. 15. REITZ.

ead. l. 14. Συναλισθῶσι) Conf. *infra Philop. c. 12. SOLAN.*

ead. l. 17. Ἐς — χῶρον ἐκτέμνουσι) Non quidem vitiosum, quod *l.* habet ἐσπόμενουσι, error tamen operarum, aut for-

san correctoris, qui duas praepositiones oppositas ferre non potuit; qua oppositione tamen nihil frequentius. Vide, quae notamus ad Hermot. c. 79 f. ἐς ὄλμον ἐκχέας. Ita eis & πρὸς μὲ ἀποβλέπει habuimus apud Nostrium vel centies: qui dubitat, adeat Tim. cap. 26 & 33, Nigr. § 4, Imag. 1 & 2. Quom. Hist. c. 42, πρὸς τὰ — ἀποβλέποντες. Et Icarom. 23. Bis Accus. 20 &c. Alciph. III, p. 450. Verum & eandem praepositionem reperti quis nescit? Quare pauca tantum tironibus: Tim. § 25, ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου. Gall. 31, ἐπαγρυπνοῦντα ἐπὶ φροντίδων. Quom. Hist. cap. 4 m. πρὸς — λιβίδιον προσπταίσαντα. Thucyd. VII, 51, πρὸς τὰ τείχη προσέβαλλον, & c. 50 pr. ἀφικόμενος ἀπὸ τῆς Λυβίας. Long. Past. III, 117, εἰς κόλπον εἰσήλασαν. REITZ.

Pag. 210. L. 2, Καίμενοι) Quis? vide not. ad Mer. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 3. Ὑπὸ γυνῶν — Τάντ.) Homer. Od. Λ, 581. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἔστηκε) *Tantalus in ipsa palude stat.* Sic interpretes. Cur omisit αὐτός; quia nullus ei hic erat locus. Quid enim esset, *Tantalus in ipsa palude ipse stat*? Legendum αὐτός. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτός ἔστηκε, *Tantalus in illa ipsa palude siccus stat*, quippe qui mediis sitiebat in undis. Hanc meam emendationem certissimam esse postea firmavit vetus Codex. GRAEV.

ead. l. 5. Αὐτός) Praeter G. etiam L. SOLAN.

ead. l. 6. Τοῦ μέσου βίου) *Mediocris.* GUYET. Ist est, cum Benedictus dedisset *mediae vitae*, Guyetus correxit *mediocris*; quod ipsum tamen in *Par.* ed. iam erat. Ego vero Benedicto adstipulor: mens enim Luciani est, homines mediae cuidam inter bonos malosque vitae rationi addictos, statu etiam quodam inter felicitatem & cruciatum medio frui. Nam primo de bonorum ac iustorum beatitudine, dein de malorum poenis dixit: iam de iis, qui quasi *neutris* accenseri possint, loquitur. REITZ.

ead. l. 10. Χοαῖς) Ea de re iam supra ad Ἐπισκ. cap. 22, & mox hic c. 19. Vide & Philostratum p. 32. SOLAN.

ibid. Καθαγισζομένοις) Conf. Ἐπισκ. cap. 22. SOLAN. Adde mox c. 19. Et West. ad Diod. Sic. IV, p. 269, No. 12. REITZ.

ead. l. 15. Ὁβολὸν) Alludunt ad hunc morem cum Noster alibi, tum alii multi. Iuv. III: *nec habet quem porrigat ore trientem.* Hic nummus δανάης dicebatur. SOLAN.

Pag. 211. L. 1. Νομίζεται) Id est, sit in usu, consuetudine. GUYET.

ibid. Εἰ διαχωρεῖ) Vertendum esse, *utrum admittatur*, monuit Viger. de Idiot. p. 170. Et F. Guyet. *s'il passe, s'il court.* REITZ.

ibid. Διαχωρεῖ) Eandem hic notionem habet hoc verbum, quam cognato προχωρεῖν copiose vindicat Salmas. ad Solin. p. 769 b. B. quaeque convenit cum eo, quem vulgo *cursum* vocamus: Germani etiam suum *gehen*, ire, ita adhibent. GESN.

ead. l. 4. Πορβμία) Πορβμεία. GUYET. Ego nihil muto. Nam sic solet apud Nostrum πορβμίον pro paulo scribi. Vid. Dial. Mort. IV, § 1 f. παραλογιζόμενον τὰ πορβμία. Et Dial. XXII pr. ἀπόδος — τὰ πορβμία etiam dedit Hemst. licet ibi O. & Fl. πορβμεία. Item Catapl. § 18, τὰ πορβμία καταβαλεῖν, & alibi. Confer omnino, quae Hemst. de differentia inter πορβμίον & παρβμείον dedit in ed. Lucian. minore γ. 18; quae cum vel omiserit in ed. maiore, vel ad alium locum retulerit, per compendium saltem indicabo. Πορβμείον, ait, apud Nostrum nunquam non pro ipsa scapha vectoria poni solet. Dein dissentum Grammaticorum, Hefychii, Eustathii, Suidae, & Etymologici circa haec vocabula tradit. REITZ.

ead. l. 6. λούσαντες αὐτοὺς) Lavabant Ethnici olim sepulturae danda corpora. Eurip. in Hecuba, ὡς παῖδα λυτροῖς τοῖς πανυστάτοις λούσω. COGN.

ead. l. 9. βιαζόμενον) Mallem βιαζομένην, ut ad δυσωδίαν referatur. SOLAN. Iuntinae margini adscripserat Solan. noster, Forfan βιαζομένην. Sed cum pertineat ad σῶμα, nihil muto, nisi quod comma post σῶμα sustulerim. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται) Diod. Sic. I, c. 91 pr. ὅταν γὰρ τις ἀποθάνῃ παρ' αὐτοῖς, (τοῖς Αἰγυπτίοις) οἱ μὲν συγγενεῖς καὶ φίλοι πάντες καταπασσάμενοι πηλῶ τὰς κεφαλὰς, περιέρχονται τὴν πόλιν θρηνοῦντες. Ubi Wesseling. etiam hoc Luciani testimonio utitur, aliaque passim hoc Diod. libro ad illustrandas huius generis antiquitates affert. REITZ.

ead. l. 17. Καλινδούνται) Hoc praetuli, quia est in edd. posterioribus, & quia sic quoque c. 1 Gymnas. Alioqui utrumque probum esse, satis notum arbitror. Epict. Sent. 24, ἐπὶ πλατείας κλίνης καλινδούμενον νοσεῖν. Ael. XIV, 15, γράψαι ἵππον καλινδούμενον, ubi Periz. id aliis duobus Luciani testimoniis probat. Sed καλινδούμενοις λίθοις Herodian. I, 12, 18. Et καλινδεται Aristoph. Vespr. 490, atque alibi. REITZ.

Pag. 212. l. 8. Εἰ λάβοι φωνήν) Suspensa oratio usque in pagin. sequentem. (214) ubi ait, εἴποι δ' οὐκ πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς. MARCIL.

ead. l. 9. Φήσει) Φησὶν interpres legisse videtur. GUYET. Non recepi Flor. lectionem, quia brevi post, pr. § 14, iterum φήσει, etiam consentiente illic eadem Florentina. REITZ.

ead. l. 10. Οἷχ' μοι) Verbum istud in recenti luctu usurpatum illustrat, neque hoc praetermisso exemplo, Bergler. ad Alciph. p. 172. GESN.

Pag. 213. l. 8. Εἶνεκα) Cum nihil varietatis notatum esset, in *P.* tamen usuratorem orthographiam ἐνεκα invenirem, in *I. εἶνεκα*, reliquas pervolvi, ac principes edd. in hoc conspire vidi; cumque & alias ita scriptum apud Nostrum invenim, id servare non dubitavi. REITZ.

ead. l. 10. Ἐμβόησιν) Obiter vindicavimus hoc verbum Luciano supra in Amor. c. 13, ubi Solan. ἀναβοῶν rescribi volebar. Addo iam Thucyd. IV, c. 112, ἐμβόησαντας δὲ ἄνδρον. & Dion. Hal. XI, p. m. 718 f. REITZ.

ibid. Αὐτοῦ) Sic libri omnes. Ego emendandum censeo, legendumque εαυτοῦ. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐδ' ὃ, τι πέπονθεν) Male iterum in vulgatis legitur ὅτι. Neque scientem, quid filio suo eveniret. IENS.

Pag. 214. l. 3. Ματαιίζοντα) Aliter legisse videtur Suidas, nempe ματαιίζοντα. Sed aut genuina est lectio, quam sequimur, aut si quid mutandum, ματαῖζ — legendum fuit. SOLAN. Verba Suidae, ad quae in var. Lectt. hic respicitur, sunt: ὁμοίως εὔρηται παρὰ τῷ Λουκιανῷ ματαιίζω. At unicum tantum hoc Luciani testimonium ad probandum τὸ ματαιάζω attulit Steph. nec ego alibi observavi; quare nescio, num Suidae sit assentiendum. Quia tamen lectio est constans, nihil muto. REITZ.

ead. l. 5. Παῦσαι τιλλόμενος τὴν κῆμιν) Th. Mag. v. τίλλω haec eodem modo habet. SOLAN.

ead. l. 8. ἢ τί) Sequor Venetas, ἢ τί numquid, pro ἢ aut, scribens. REITZ.

ead. l. 9. ἢ δὶότι) *Fl.* ed. cum plerisque aliis ἢ δ. *Ven.* 2. & hic & supra ἢ, quod magis probo. Sed hic *I.* quae prius ἢ etiam habebat, ἢ δὲ ὅτι habet, quod sequi nolui contra fidem reliquorum Codd. SOLAN.

ead. l. 12. Τριακάδας) Sic *Ῥητ.* c. 9, οὐ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν. SOLAN.

ead. l. 15. Παρὰ) Sic recte *Fl.* ed. Reliquae περί. Qua de re iam supra dictum est. SOLAN. Has praepositiones saepissime omnium a scribis confundi, quis nescit? Conf. *Asin.* c. 22, & quae Hemst. habet ad *Halc.* c. 2. Quare minus forsitan re-

ἐτε περὶ τὸν βίον reliquimus in Piscat. cap. 25, cum & ibi παρὰ tres Codd. exhiberent. Adde Catapl. cap. 9, ubi παρὰ τὸν βίον ex plerisque dedimus, dum nonnullae κατὰ ibi haberent, quod tamen aequè bonum; nam & sic κατὰ τὸν βίον sine varietate ibid. c. ult. REITZ.

ibid. τοὺς πρῶτους) Nihil variari in hac scriptura, notabat Solan. Sed nec varietatem desiderem. Vid. ad Gall. cap. 12, & Icar. 7 f. REITZ.

ead. l. 18. διψῆν — πεινῆν) διψᾶν & πεινᾶν Attica forma postulare videretur; verum διψῆν, πεινῆν, etiam his potius usitatum, bene monent Grammatici. Vid. Aristophan. Nub. 440, Παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν. Phryn. p. m. 18, Πεινῆν, διψῆν, λέγει, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ ψ. Scripsissem διψῆν sine puncto subscripto; sed quia plerique sic malunt, servavi & hic, & Parasit. c. 38. REITZ.

Pag. 215. l. 7. οὐδὲ συνουσία παρατρέψει) Non pervertet concubitus; sed rectius antiquus liber οὐδὲ συνουσία διαστρέψει, non te depravabit, corrumpet concubitus, non tuam valetudinem labefactabit. Παρατρέπειν est avertere, abducere; διαστρέφειν disforquere, corrumpere. GRAEV.

ibid. Παρατρέψει) Ἀν παρατρέψει; Marc. Antoninus de vita sua: ἡ συνουσία ἐστὶ σαρκίου παρατριψάριον. Παρατρέψει σε, i. e. atteret te, consumet, conficiet. GUYET. Παρατρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις) Interpretati sunt, non pervertet coitus, neque huius causa bis terve per diem rem tuam dissipabis. Ego, nec quid sibi παρατρέψει, pervertet, hic velit, recte intelligebam, neque quomodo aliquis bis terve per diem rem suam dissipare possit. Putabam autem legendum esse παρατριψέι, quod verbum convenire huic loco, non est opus, ut ostendatur. Alterum autem σπαθᾶω intelligebam de epulis, quas bis, aut ter adeo, solitas apud Graecos etiam instaurari in singulos dies, vel nomina ἀρίστου, δείπνου, ac δόρπου satis indicant, de quibus vid. Poll. 6, 101 seq. Porro ipsa propria verbi σπαθᾶω notio non tam ad dissipationem & dilapidationem bonorum pertinet, ad quam viri docti fere referunt, quam ad aliquid densandum, inferciendum, cum significet proprie spathae textoriae ope subtemen intra staminis tramas insertum densare & coire cogere. Puto igitur, σπαθᾶν vel σπαθᾶσθαι dici eos, qui cupide ac copiose cibum potumque ingerunt, tum ventri avaro omnia donant, & in illud barathrum tota detruunt patrimonialia. Haec commode transtuleris ad loca auctorum, quae iam collegit Ez. Spanhem. ad Aristoph. Neg. 55.

Cogitabam etiam οὐ δυσπαθήσεις, aegritudine non afficeris. Sed non est opus aliquid mutare. Ἐπὶ τούτῳ verti eodem sensu, atque ἐπὶ τούτοις, *insuper*: non quo vehementer probem, sed quod nihil novi rectius. GESN. Διαστρέψαι facilius concoquo, quam παρατρέψαι. Placet tamen magis coniectura Guyeti & Gesneri, unius literulae mutatione sensum facilem praebens. REITZ.

ead. l. 8. Σπαθήσεις ἐπὶ) I. e. *insuper*, pro fuisse, bis aut ter in die epulaberis, vel rem prodiges in sumtus superfluos. GUYET.

ead. l. 12. Καὶ διανοῇ). Ὅτι διανοῇ. MARCIL. In καὶ consentiunt edd. nec quidquam varietatis notatum invenio ex Codd. REITZ.

ead. l. 14. Κατακλεισθεὶς ἐν ἐπὶ μνήματι). Ἐν ἐπιμνήματι, in superpositio monumento. MARCIL. En quam facile regulae criticae sine librorum auctoritate fallere possint. Arripuit Marcil. quod literarum ductus suadebat, & sine mutatione, sola vocum conjunctione locum sanare visus est: sed illud τῷ pro ἐπὶ, quod libri suppeditant, & quod forsitan coniecere non ausus esset, verius esse, quilibet videt. REITZ.

ead. l. 17. Δυνασόμεθα) Ita L. recte. In impress. δευσόμεθα. SOLAN.

Pag. 216. l. 4. Ἐστεφανώμενος). Accentus Iuntinae satis ostendit, eam praeteritum quoque exhibere voluisse, alioqui στεφανώμενος proparoxytonos dedisset: de augmento omit- tendo hic non cogitandum, quod etiam καλαφονίαν pareret, licet id alias omitti satis saepe monuerimus. REITZ.

ead. l. 7. Καθαγισμῶν) Vid. supra dicta ad c. 9. REITZ.

ead. l. 8. Νοστιμώτατον) Conē supra Μισθ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 14. Μεταστελλόμεθα) Vertitur *deportemur*. Redde- retamur. GUYET.

Pag. 217. l. 1. Ὡς ἄρα δε.) Hom. II. Π, 502 & 855. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ μεταστειλάμενοί τινα θρήνων σοφιστήν, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς συμφοράς) Loquitur Noster de eo ritu, quo in funeribus solitus fuerit quis conduci, qui planctum excitaret, & lugubre carmen caneret; qualis erat apud Romanos praefica. At in verbis Graecis mendum est certissimum. Quid enim est συνειληχότα συμφοράς; Peius id. in ed. *Amst.* ubi συρειληχότα. Συνειληχότα est ab συλλαγχάνω, si- ve συλλήγω. Atqui id locum hic non habet. Emendo συνει- λοχότα, quod Attice dicitur pro συνειλεχότα, ab συλλέ- γω, colligo, collado. Demosthenes in Midian, πολλὰ μὲν τὰ

νυν, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ περὶ ὧν τοὺς ἄλλους ἡδίκηκεν, ἔχω λέγειν, ὥσπερ εἶπον ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, καὶ συνειλοχὰ ὑβρίεις αὐτοῦ, καὶ πονηρίας τοσαύτας &c. Expone itaque Luciani verba, *arcessentes luctus aliquem artificem, qui multos veteres casus, quos corraserit, narret, & in quovis funere idemidem repetat.* IENS.

ead. l. 5. Θρήνων σοφιστήν) Hic est, quem Homerus Θρήνων ἔξαρχον vocat, Il. Ω, 721. Alii aliter. SOLAN.

ibid. Συνειληχότα) Immo συνειλεχότα, α συλλέγω. GUYET. Συνειλοχότα voluit Solanus. Sed cum alii aequè conici posse dixerint συνειληφότα, edd. lectionem intactam sivi, facile autem utrovis more emendandam, si quid opus fuerit; Iensii tamen coniectura magis placet. REITZ.

ead. l. 7. Καταχρῶνται) Dativum sive ablativum huic verbo proprium, contra Graev. probavit Iensius in Lectt. Luc. p. 333. Vid. & nos ad Afm. c. 52. REITZ.

ead. l. 10. Ἑλλην ἔκαυσεν) Homer. in funere Patrocli docet, Graecos cadavera combussisse. COGN. Crematio Macrobiani tempore in usu esse desierat, VII, 7. Vid. Meurf. AG. XI, 1097. Magi comburi corpora non concedebant. Iambl. N°. 154, & Diog. Laërt. 2 D. Non Graeci tamen id soli faciebant. Brachmanis etiam mos ille, seu Gymnosophistis solemnis erat. Vid. Περ. c. 25. SOLAN.

ead. l. 11. Πέρσης ἔθαψεν) Persas cera circumlitos mortuos condire solitos, scribit Cic. quod & Afiniis attribuitur. Strabo etiam sola, inquit, sepeliunt corpora Persae cera obli- nentes. COGN.

ibid. Ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ περιχρεῖ) Lege ὑάλῳ περιχρεῖ, seu potius περιχρεῖ, id est, *viuro incrustat.* Indos mortuos incrustasse, testantur Herodotus & Diodorus Siculus. Pessime interpres, *adipe suillo oblinat.* MENAG. Ὑάλος magis Atticum esse, quam ὑελος, assentior Phrynich. p. 136, etsi posterius quoque non semel apud probatos reperias; ideoque non damnaverim, quod Phrynichus facit: nam ὑελος Diod. Sic. fere ubique; vid. L. 2, c. 15, ubi vel sexies ita scribitur. Bene igitur Th. Magist. Ὑάλος dixere Attici, ὑελος communiter Graeci. Περιχρεῖ autem vel περιχρεῖ pro περιχρεῖ malim ex eodem Diod. ubi iam non de orthographia, sed de re ipsa agitur: nam de mortuis hoc modo condendis & condiendis loquens saepe & constanter verbo περιχεῖσθαι utitur, ut l. c. de Aethiopibus ait: περιχεύσαντες γὰρ τὰ σώματα, καὶ περιχεύσαντες αὐτοῖς πολλὴν ὑελον· ac deinde ibid. αὐτὸς φησι

τὸ μὲν σῶμα ταριχεύεσθαι, τὴν μέντοι ὕελον μὴ περιχεῖσθαι
 γυμνοῖς τοῖς σώμασι. Iterum deinde, περὶ τὴν εἰκόνα χεῖσθαι
 τὴν ὕελον· nec non III, c. 9 &c. non tamen idem, quod no-
 strum vitrum fuisse, recte ad loc. priorem Diodori, No. 45,
 monet Wessl. coniciens sal quoddam fossile pelluciditate vi-
 trum referente ad id adhibitum. At si artificialis, quod Gesn.
 existimat, cōmpositionis incrustatio fuerit, vulgatum Lu-
 ciani περιχρίει aequè satisfaciet, ac περιχέει. Merum sal
 quidem sufficere mihi non videtur, quod ab humiditate aëris
 vel locorum subterraneorum facile liquefcit, & frustra sic
 cadavera forent ante exsiccata: quare minerale quoddam fir-
 mius, ut lapis specularis, vel simile illi, unde vitreas lami-
 nas lucernarum conficiunt, requiri videtur. Et si vitrum,
 quale nostrum, illo tempore dudum notum fuit, ut supra
 vidimus. Hoc autem ita circumfundi posse, non est veri-
 simile. REITZ.

ibid. Ἰνδός) Inungebant cadavera pollinētores & libitina-
 rii, quae in pyra mox cremarent. Virg. COGN.

ibid. Ὑάλῃ) Vide Garak. ad M. Aur. IV, 48. Aelianus V.
 H. XIII, 3, narrat, in sepulcro Beli repertam πύελον υελίνην
 ἔνθα ἦν κείμενος ὁ νεκρὸς ἐν ἐλαίῳ. Sic in vitrea theca asser-
 vatum Alexandri Magni cadaver conspexit Augustus. Vide
 Notam ad Νεκρ. Δ. XIII. Condiunt Aegyptii mortuos, & eos do-
 mi servant; Persae etiam cera circumlitos condunt, ut quam maxi-
 me permaneant diuturna corpora. Cic. Tusc. I, 45, & Herod. I,
 140. Fl. ὕελῳ. SOLAN. Suillum adipem interpretationis anti-
 quae facessere hinc iubeam equidem. Neque tamen vitrum
 proprium hic intelligi posse, manifestum est ex verbi περι-
 χρίει notionē. Hesychius non tantum ὑάλῃν & ὑαλόεν λαμ-
 πρὸν interpretatur ac διαφανές, sed ipsum etiam ὑαλόγν. Et
 quid similius vitro, quam illa accepta a Seribus, h. e. Indis,
 pigmenta, quas Laccas vocamus? & variae gummatum so-
 lutiones ac praeparationes ad condituram corporum ido-
 neae? Fuerit itaque illa Indorum conditura similis Theodori
 Kerckringii invento, qui integra cadavera succino circum-
 fuso condidit, si vera sunt, quae narrat Morhof. Polyh. 2, 2,
 2, 37, 3. GESN.

ead. l. 12. Ταριχεύει &c.) Sext. Empir. III Pyrrhon. Hy-
 potyp. 24, p. 184, (monente P. Westeling. ad Diod. Sic. I,
 c. 92 f.) Αἰγύπτιοι δὲ τὰ ἔντερα ἐξελόντες, ταριχεύουσι αὐ-
 τοὺς (νεκροὺς) καὶ σὺν ἑαυτοῖς ὑπὲρ γῆς ἔχουσι. Adde not.
 Hemsterh. ad Nostri Necyom. c. 15. REITZ.

ead. l. 13. Λέγω δὲ ἰδὼν) Aegyptiorum mortui tempore Luciani adhuc condiebantur. GUYET. Scripta igitur haec post reditum ex Aegypto, (vid. Ἀμισῶ.) cum antea illic fuisset non constat. SOLAN.

ead. l. 15. Δεομένῳ χρημάτων &c.) Herodot. II, & Diod. I, § 1. SOLAN. Confirmat idem Diod. Sic. I, c. 93, scribens: νόμιμον δ' ἔστι παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) καὶ τὸ διδόναι τὰ σώματα τῶν τετελευτηκότων γονέων εἰς ὑποθήκην δανείου τοῖς δὲ μὴ λυσαμένοις ὄνειδος τε μέγιστον ἀκολουθεῖ, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν στέρσις ταφῆς. Ubi Wesseling. plura in hanc rem ex Stob. Sermon. 38, Herodot. II, 136, aliisque, non omisso hoc Luciani testimonio, affert. REITZ.

Pag. 218. l. 3. Ἀγῶνας) Vide Δημ. cap. 33, & alibi passim. SOLAN.

Pag. 219. l. 1. Καὶ γὰρ) Homer. II. Ω, 602. SOLAN.

ead. l. 2. Γαστέρι δ' οὕτως) Iliad. I, 225. SOLAN.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 220. l. 1. ΠΗΤΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ) Scriptus videtur Dialogus in Iulium Pollucem, cuius exstat Onomasticum. Hinc illud (p. 453) ἀλλ' ἤδη τοῖς Δίδος καὶ Λύδας &c. Sic infra Dial. Ψευδολογ. in Polycnetum Sophistam (pag. 814.) MARCIL. In I. Pollucem scriptum hunc libellum, aiunt Scholiafles & Marcilius, eum sc. cuius hodieque Ὀνομαστικὴν exstat: sane quod extremo libro scribit de nomine c. 24, ut recte coniecisse videantur, facit. Aegyptium fuisse Palmerius inde elicit, quod pater (eodem c. 24) servuisse dicitur. Naukratites autem Pollux. Philostr. 592; quamquam Ἀρδουέννας σοφιστῆς aliquando audit. Vid. Suid. Πολυδ. & Ναυκρατ. In alia sententia est Hemsterhusius in praef. & ad c. 1 Pollucis, de quo optime meritus est. Haec ego obiter. Ille ex professo, ideoque magis audiendus. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐρωτᾶς &c.) Ἐρωτᾶς, ὃ μειράκιον, ὅπως ἂν ῥήτωρ γένοιτο, καὶ τὸ σεμνότετον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα σοφιστῆς αὐτὸς εἶναι δόξης. Sciscitaris, adolescens, quo pacto Rhetor evadere, & venustissimum illud, vulgoque celebratum nomen Sophista ipse censeris possis. Sic interpretes. Sed in Mf. est πάντιμον ὄνομα, verendum, illud & quod ab omnibus colitur nomen. GRAEV.

ibid. Τὸ σεμνότετον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα) Haec duo in unam rem coire omnino nequeunt, & latet certe aliud, quod

ex vetustis libris expectandum. Interim solitus fui hic legere πάνδεινον, quod vocabulum in Philopseude quidem usurpat auctor ad malum, πάνδεινα πᾶσχειν ἱερόσυλον ὄντα: sed in bonum occurrit, & quidem in hac ipsa materia, in Rhetorum praeceptore, πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστήν. GRON.

ead. l. 3. Πάντιμον) Ita Ms. Gr. L. & ed. I. ac V. 2. recte; nec ulla amplius mutatione indiget locus. Reliqui impr. πάνδημον. SOLAN. Πάνδημον) Non possum damnare lectionem impressorum, credo, omnium. Ut in fine huius libelli Venus πάνδημος, quam omnis populus veneratur; sic πάνδημον ὄνομα non minus mihi rectum videtur, quam πάντιμον. GESN. Solan. πάντιμον praefert, ex I. & V. 2. Ceteras male habere πάνδημον, margini adscripsit. Ego, quia utrumque eodem redit, numerum edd. porio rem sequor, & sine necessitate vulgatum movere non sustinui. Immo, re accuratius examinata, πάνδημον veram esse lectionem video, quod ideo per πάνδημον Venerem iuret in fin. huius Dial. (vid. § 25 f.) quod ipse voti huius compos iam πάνδημος sibi factus videatur, & conclusio ita propositioni respondeat. His scriptis video, Gesnerum mecum plane consentire. REITZ.

ibid. Σοφιστής) Τὸ τοῦ Σοφιστοῦ ὄνομα τριχῶς παρὰ τοῖς παλαιοῖς διανενόηται. πρῶτον Σοφὸν καλοῦσι τὸ ἀληθές καὶ τὸ φρόνιμον, ὅθεν καὶ Πλάτων Φιλόσοφον καλεῖ τὸ πρῶτον αἷτιον, καὶ ἄνθρωπος ὁ μετὶ τὴν φιλοσοφίαν ἐκ τούτου παρονόμασται, καθ' ἃ καὶ αὐτὸς μιμαῖται ζῆδεν κατὰ τὸ δυνατόν. καὶ πάλιν Σοφιστὴν καλοῦσι αὐτὸν τὸν ῥήτορα, τὸν διδάσκοντα ῥητορικοὺς λόγους, παρὶ οὗ διεξέρχεται νῦν. Σοφιστὴν, καὶ τὸν σοφίζόμενον τὴν ἀλήθειαν. Schol. Ms. Reg. 2954.

in Schol. col. 1. l. 1. Πολυδεύκη) Vide annott. ad Schol. in Lexiph. p. 489, Vol. V.

ibid. l. 4. Λόγῳ) Ita dedit Solan. nescio unde; obscurdavi tamen, quia vulgatum stare non poterat. Hemsterh. in Praef. ad Poll. p. 31 pr. ἢ λόγον corrigebar; quod praeferat, cui lubet. REITZ.

ibid. l. 6. Ὑφίστάντα) Συνίσταντα, corrudentem, pro ὑφίσταντα corrigi iubet Hemst. l. d. & pro ἀδιάκριτον ἀδιακρίτων malit; licet —ον non damnet. Ego quoque —ων praeferrem. Sed συνιστάντα & ὑφίστάντα ratione accentus eum scribere voluisse, tamen credo, qui lubens admisisset correctionem, si ex Cod. firmaretur. REITZ.

Pag. 221. l. 1. ἱερὸν) Ex Pythagoricorum schola haustum. V. Iambl. de V. Pyth. N°. 85. KUSTER. Platonis aetate iam

inter proverbia numerabatur. Theag. p. ed. Basf. 239, 1. Ad Menandri senarium alludit, 'ἱερὸν ἀληθῶς ἐστὶν ἡ συμβουλίαι. Vid. Steph. γνομ. p. 278. SOLAN. 'ἱερὸν τι χρῆμα τὴν συμβ.) Rurfus infra Adv. Ind. c. 25, σκόπει τοῖνυν ὡς ἱερὸν χρῆμα συμβουλίη. Long. Paft. IV pr. ὁ παράδεισος πάγκαλόν τι χρῆμα. Aristoph. Plut. 895, πολὺ χρῆμα τεμάχων. Aelian. V. H. I, 3, σοφὸν τι χρῆμα ἢν γένος βατράχων. Plura Commentit. ad utrumque. At quis hoc loquendi genus ignorare potest? REITZ.

ead. l. 3. 'Ἐπ' ἐμοί) "Ακουε ἐπ' ἐμοί iunxit Birckheimer. ver-tens, *audi ex me*: quod defendi posset ex Phalar. Epist. 18, ubi ἐπὶ σοί, *quem tibi commisi*. Sed rectius Gesnerus cum Benedi-cto τόγχε ἐπ' ἐμοί iungit, pro κατὰ τό γχε, i. e. *quantum in me*. REITZ.

ead. l. 4. Τάχιστα) Sic L. In impr. μάλιστα. Ex Thucydide autem verba haec mutuo accepit L. II, 60, quem & alibi eo-rum auctorem nominat; 'Ορχ. c. 36. SOLAN. Τάχιστα) Non placebit haec emendatio illis, qui pr. c. 2 legerint, ubi, multo labore opus esse ad hoc ipsum, videtur innui; sed placebit porro legentibus c. 3, ubi promittit, se non ordinaria ac dif-ficili, sed compendiosissima ipsum via ducturum. Magisque probabitur conferentibus c. 5, ubi unius diei rhetorem illum futurum promittit, & cap. 10, quo loco ταχέϊα. εὐθὺ τῆς ρη-τορικῆς ὁδός, & τάχιστα — τῇ ρητορικῇ συνεῖναι itidem ha- bemus. REITZ.

ead. l. 16. 'Ἰδρῶτος μεστήν) Hesiod. Ἐργ. 290. GUYET.

Pag. 222. l. 1. 'Ἐπεὶ οὐδὲν) L. Bos de Ellipi. p. 108 vertit, *alioqui* — *differremus*; cum ante versum esset, *siquidem differi- mus*. Sed Gesnerus iam sua sponte emendavit. REITZ.

ead. l. 6. 'Ἰππῆλατον καὶ κατάντη) *Facilem & acclivem* red- diderat Birckheimerus: cum deberet, *equitabilem ac declivem*, vel *pronam*. Hemst. illud *equitabilem* superscripserat, quod Ges- nerus per circuitionem dedit. REITZ.

ead. l. 9. Αἰρήσεις) Ex Codice L. hoc, qui αἰρήσεις, pro vul- gato ἀγρεύσεις, habet. SOLAN.

ibid. Καὶ, νῆ Δι', εὐοιχήσῃ κατακείμενος, ἐκείνους, ὅπόσοι τὴν ἑτέραν ἐτράποντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν) Inducit hic Lucianus quempiam, qui faciliiori & breviori via aliquem ad artis Rhetoricae scientiam suscipit perducere. Mirifice itaque in exordio commendat & extollit hic διδάσκαλος, viae, qua discipulum suum ducturus esset, breviteratem, & commodita- tem; ita ut sine ullo sudore & molestia ad summum perveni-

re discipulus possit: quo cum veneris, inquit, hilariter profecto vives, decumbens, eos omnes, qui ad aliam se flexerunt viam, e summo despicies, etiamnum haerentes in difficilibus & lubricis rupibus, aegre ascendentes, & subinde in caput devolutos &c. Marcilius legit κατακείμενος ἔκπνοος, pro ἐκείνους. Quae mutatio cur sit necessaria, equidem nullus video. Ipsum illud εὐωχῆσθαι κατακείμενος satis efficax est ad denotandum eum, qui omni labore immunis, & solutus vivat. Adde, quod haec locutio, ἐκείνους, ὁπόσοι &c. est nimis rotunda, & Luciano nostro familiaris, quam ut sit sollicitanda. Noster in Hippiae initio, τῶν σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγε φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὁπόσοι &c. & eadem pag. τῶν μηχανικῶν ἐκείνους ἀξίον θαυμάζειν, ὁπόσοι &c. ac passim. IENS.

ead. l. 10. Ἐκπνοὺς) Ἐκπνοος, ut ἔκπνομος, ἔκδικος, ἔκπνοος, & id genus alia. Sic paucis Interiectis, μονοουχὶ καθεύδων λαβῶν. Et pag. 440, ἀπονητί. MARCIL. Ἐκείνους) Ante Benedictum iam Fl. ed. recte habebat. Reliqui libri, quod mireris, ἔκπνοος. SOLAN. Ἐκπνοὺς, ὁπόσοι) Sanus mihi videtur locus, tentatus, ut videtur, propter verbum nondum relatum in Lexica. Ut ἀπνοὺς est, qui non respirat, δύσπνοος, qui difficile ter: sic ἔκπνοος, qui labore, cursu, multum spiritus effudit, & nunc aegre eum recipit, verbo, ἀπνεύς. Iungo igitur ἐπισκοπῶν ἔκπνοος, & deinde ἀνέρποντας κ. τ. λ. GESN.

Pag. 223. l. 2. Πρὸς Φίλιον Δίδε) Etsi supra Tim. c. 1, ὃ Ζεὺ φίλιος necessario additur; hic tamen Δίδε cum Fl. omittere malim, vereorque, ne ex interpretamento huc irrepserit: nam & alibi solet sine Iovis mentione Φίλιον solum dicere, ut Tox. c. 11 fin. ἀρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; & alibi. Quin vel in iurandi formulis omitti solet Ζεὺς. Aristoph. Acharn. 730, καὶ τὸν Φίλιον, quod cum Scholiaft. ibi exponat τὸν τὸν Φίλιον Δία, facile ex simili glossa illud Δίδε huc irrepserit. REITZ.

ead. l. 4. Εἰ γὰρ) Ἡ γὰρ, an. GUYET. Non plane opus esse arbitror, quia ex sequenti interrogatione sensus etiam τοῦ εἰ est apertus. REITZ.

ibid. Ἡσιόδος μὲν ὀλίγα φύλλα) Hesiod. Theog. 30. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀδύνατον) Subaudi ἵσται, nisi fortasse exciderit reponendum post τὸ ἀδύνατον. Vett. libri inspiciendi. GUYET. Nihil in Codd. subsidii reperio; sed nec adeo desidero. REITZ.

ead. l. 10. Σιδωνίου) Absurda haec fabula, quam Sidonio mercatori ideo affingere puto, quia Sidonium Sophistam petebat, de quo in Demon. vita c. 14. SOLAN.

ead. l. 12. Ἡδὴ) Conf. supra Σκνθ. c. ult. versus fin. SO-

LAN. Nihil peculiare hoc habet: hac enim potestate τὸ ἤδη saepius occurrit, ut Quom. Hist. c. 1, Λυσιμάχου ἤδη βασιλεύοντος. Ne plura. REITZ.

Pag. 224. l. 2. Ἐλάσαντας) Ἐλαύνειν γῆν pro vagari, peregrinare regionem, etiam supra Alex. c. 46, γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. Vide & Gall. c. 14, ubi nonnulla addidi. REITZ.

ead. l. 4. Διανύσαντας) Sic l. & V. 2. melius, quam quod in reliquis διανύσαντα, nisi etiam, quod praecessit, ἐλάσαντας mures. SOLAN.

ead. l. 10. Αὐτίκα μάλα) Si veram narrat historiam Lucianus, merito fides non est habita homini vano ab Alexandro, quem alia edocere nempe poterant mensores sui. Inter fines occidentales Persidis & orientales Aegypti interfunt gradus non minus XV, id est, milliaria Germanica minimum CC, expedito etiam homini XX mansiones denorum milliarium. Itaque puto, hanc ipsam narrationem, vel fictam, vel veram, pertinere ad ironiam Luciani, demonstrandumque τὸ ἀδύνατον τῆς ὑποσχέσεως potius, quam eo, quo verba, illa praesertim, καὶ εἶχεν οὕτω, ducunt. GESN.

ead. l. 17. Κέβης) Cebes Thebanus philosophus fuit, discipulus Socratis, quem scripsisse dialogos tres, qui inscribuntur Ἐβδόμη, Φρόνιχος, Πίναξ, auctores sunt Laërt. L. 2, & Suid. Sed praeter Πίνακα nihil exstat. COGN.

Pag. 225. l. 3. Ἐφ' ὑψηλοῦ καθίσσω) Augent interpretes, in eminenti folio sedes. At non utique, cum sic loquuntur Graeci, de folio intelligunt: & ipse paulo ante citatus Cebes, cum de beatitudine agit, ὑψηλὸν agnoscit non de folio, sed de loco, ubi illa fingitur morari, & in illo ὑψηλῷ, quod statuit esse ἀκρόπολιν τῶν περιβόλων, ista κάθηται ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ. Denique Lucianus non respexit ad folium, sed ad situm loci; unde mox inquit, πρόσσι δὴ σὺ ἐραστὴς, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ὅτι τάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἀκρας, quae quidem ἀκρα non est demonstrata, nisi in solo hoc ὑψηλῷ, ita ut mihi certe videatur temere addi vox tertia. GRON.

ead. l. 4. Ἀμαλθείας κέρας) Rhea Iovem enixa, metu patris infantem in Creta occuluit, nutriendum a duabus Nymphis, Adrastea & Idæa, Melisei filiabus: hae nutricaverunt illum caprae cuiusdam lacte, cuius nomen fuerat Amalthea: eam capram Iuppiter iam adultus in sidera retulit, vocaturque a Graecis αἰξ οὐράνιος: huius alterum cornu Nymphis nutribus dedit, videlicet officii praemium, hanc adiiciens facultatem, ut, quidquid optassent, id illis ex eo suppullularet.

Hinc adagium, Ἀμαλθείας κέρας. COGN. Τὸν Δία αἶγα φασὶ δρέ-
σαι Ἀμαλθείαν λεγομένην, ταύτης δὲ τὸ δεξιὸν κέρας
βρύειν τῆς παγκαρπίας, ἥτοι πᾶν αἰσθητὸν ἀγαθὸν ἀφθόνως
ἔχειν ἀπὸ τούτου πάντας τοὺς εὐδαιμόνως διάγοντας τὸ τῆς
Ἀμαλθείας ἔχειν κέρας φασί. Schol. Mf. Reg. 3011.

ead. l. 10. Εἰ (του) Ὑπὸ Συγγρ. c. 23, εἰκέναι παιδίῳ εἴπου
ἔρωτα &c. Ven. utraque ἥπου, prave. De Hippopotamo con-
sule omnino Spanh. 172.... qui in nummis formam eius ex-
hibet. De Crocodilis etiam eundem vide p. 175. At in num-
mis non infidet Nilus Crocodilo, sed affidet. Πήχεις vero illi
comparent recumbenti Nilo adstantes, in nummo Hadriani a
Spanhemio memorato pag. 174. Verba ipsa viri illustrissimi,
cum nummum ipsum videre non licuerit, accipe. (Exstat quo-
que in eadem gaza (regis Galliae) huius Hadriani nummus,
in quo Nilus recumbens, sphingi innixus, circum autem pueruli
quatuor, quorum unus hippopotamo infidet. Haud aliter ac
circumstantes etiam pueros praefert statua Nili Vaticana; & eius-
dem fluvii, uti a Diodoro alicubi (I, 9.) dicitur παλυνθρον,
effigies apud Philostratum (Icon. I, p. 737, ed. post. p. 769.)
traditur, quos alias in Aegyptiis Nili picturis familiares notavit
Heliodorus. (I. IX.) Adde, quod de dedicata a Vespasiano in
templo Pacis insigni quadam Nili e bisalte statua docet Pli-
nius; ac ubi simul tangit, quid liberi illi Nili simulacris addi soli-
ti, & quos alibi Νάγους τοῦ Νείλου dictos legisse memini, deno-
tarent, (XXXVI, 7.) Argumento NILI XVI LIBERIS CIRCA
LUDENTIBUS, per quos totidem CUBITA summi incrementi au-
gentis se annis intelliguntur.) Quae omnia hunc locum mire
illustrant: nam & res ipsa inde luculenter confirmatur, & si-
mul vocis πήχεις, quae apud Philostr. etiam occurrit, ratio
manifeste aperitur. Vide omnino Philostratum l. c. & 525,
ubi eo alludit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐν αὐτῷ) Id est, in Nili fluminis descriptione,
sive pictura, iconē. GUYET. Absurde hae duae voces ad-
duntur: nolui tamen, cum in omnibus inveniantur, expun-
gere. SOLAN.

ead. l. 14. Πήχεις) Amores dicti πήχεις a statura. Philo-
strat. tabula Nili, περὶ τὸν Νεῖλον οἱ πήχεις ἀδύρουσι, παιδία
ξύμμετρα τῷ ὀνόματι. BOURD. Si quis inspicere velit Philo-
strati Icona 1, 5, & quae ibi dedit ὁ πᾶν Olearius, nihil ad
explanationem huius loci desiderabit. Ceterum Πήχεις ibi in
versione Latina reliquit, Peches, Olearius; ego non dubitavi
dare Cubitos, cum Dactylos Idacos Digtos vocare non refuse-

runt Cicero de Nat. Deor. III, 16, atque Arnobius III, pag. 124 seq. Nempe utrobique ad significationem nominis respicitur, quod de Digitis docet Pollux 2, 156. Cubitos Philostratus l. c. παιδία vocat ξύμμετρα τῷ ὀνόματι. Et quod Noster de Aegyptiis dicit, sine dubio illi nomine suae linguae, cubitum notante, utebantur. Sic *fatōs* non male dici *Spartos* illos, σπαρτοὺς, Cadmeos fratres, diximus ad de Salt. c. 41. GESN.

ead. l. 15. Πρόσει) *Ades*. GUYET.

ead. l. 16. Ὅτι τάχιστα &c.) Affert haec Th. Mag. verbo βούλομαι p. m. 31, ubi cum ὅτι τάχιστα recte seiungitur, uti & in ed. Lucian. H. & ego sic dedi, cum ὅτι τάχιστα iunctim exaratum invenirem in edd. P. I. S. aliisque. Pleonasmum autem hunc τοῦ ὅτι esse frequentissimum, quid opus est multis confirmare? Vid. mox cap. 15, φωνὴν ὅτι μεγίστην. Aesop. Fab. 128, ὅτι πλεῖστος χρυσός. Adde Bud. Comment. L. Gr. p. 688. Et ὡς ὅτι μάλιστα five κάλλιστα, apud Aelian. V. H. II, 13, versus fin. ibique Periz. REITZ.

Pag. 226. l. 5. Ἡ Ἀορνός) Confer Philostr. L. II vit. Apoll. p. 58, ibique Olear. N°. 2 & 4, docentem, *Aornum* esse, quam *Sisimithri* petram Plutarch. vocat in vita Alexandri, nomenque traxisse ab avibus, quibus careret, vel ad quas aves evolare nequirent. Adde Curt. VIII, c. 11 pr. narrantem, qua ratione haec petra ab Hercule frustra oblecta, tamen a Macedonibus occupata fuerit, ibique Cellarium, docentem, Ἀορνός & Ἀορνός scribi. Quare in re nota plura non congeram. Confer, si vis, Dial. Mort. XIV f. ubi iam demum video idem de diversa orthogr. iam traditum a Hemsterh. Ἀορνός etiam scribitur Herm. c. 4. REITZ.

ead. l. 12. Ἡσιόδος) Hesiod. I' Epy. ait, asperam esse ad virtutem viam; cacumen vero molle; hinc Pythagorae litera, de qua Virg. COGN. Hesiod. Epy. 290. SOLAN.

ead. l. 14. Εὐνδρος) Sic iam constanter edd. ut supra quoque 1 Ver. Hist. c. 28. Neque Codd. dissentiunt. Alias facile variari inter εὐνδρος & ἐννδρος, alibi vidimus. Variatur & in Diod. Sic. V, c. 2, p. 332 pr. REITZ.

ead. l. 16. Τό γε τοσοῦτό) An pro τοσοῦτό γε positum est? τὸ, τοσοῦτό γε magis hic placeret. GUYET. Τοσοῦτον, quod Par. habet, fere usitatus est. Phal. Ep. 28; τοσοῦτον ἀπέχω. Item 42, & alibi. Epict. Sent. 78, μὴ τοσοῦτον τῆς πολυτελείας φρόντιζε. Ael. V. H. I, 8, τοσοῦτον κακόν. Noster fere ubique. Sic παρὰ τοσοῦτον 2 Ver. H. c. 26, ubi plura in nost. Item in Tim. § 41, χρυσίον τοσοῦτον. Et hoc ipsum τό γε τοσοῦτον in

eodem Tim. § 45 med. Quare nihil opus erit correctione Guyeti; nisi quis forte & cum *Par.* v addere velit, nihil veritus *κακοφωνίαν*, cum & π sequatur illic, *τόγε τοσοῦτον παρανομήσομεν* enim legitur. Et sic *τοιούτον* quoque Nostro frequentius esse, quam *τοιούτο*, non semel alibi vidimus. Atque ita *τοιούτον & τοσοῦτον*, pro *τοιούτο* ac *τοσοῦτο*, rursus infra hoc Dial. cap. 13. REITZ.

Pag. 227. l. 6. *Τὸν ποιητὴν ἐκείνον*) Hesiod. l. c. SOLAN.

ead. l. 10. *Ἐπὶ δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν*) *Ἐπεὶ δ' οὖν εἰ τὴν ἀρχὴν*. MARCIL. Haec corrupta esse, bene vidit Marcilius. Sed *ἐπεὶ* non habet, quo satis commode referatur: sequitur enim *ὡς οὖν*. Equidem aut *ἐπειτ'* οὖν legendum putem, aut dicam, τὴν εἰς esse glossam τῆς *ἐπὶ*, proinde omittendam. Atque hoc interpretando expressi. Forte certiora dabunt libri. GESN. *Ἐπὶ δ' οὖν &c.*) *Ἐπεὶ* iam habebant edd. nostrae; sed quod Marcil. & *εἰ* scribat, pro *εἰς*, si modo scripserit, nihili est. Interim cum Gesnero malim *ἐπειτ'* pro *ἐπειτα*. & paulo post *ἀν* receperim, ne illud repetitum οὖν difficultatem pariat. REITZ.

ead. l. 11. *Ὡς ὅν*) *Ὁ οὖν* L. In omnibus etiam, excepta l. οὖν. SOLAN. *Ὡς οὖν*) *Quemadmodum igitur &c.* GUYET. Recte; nisi *ὅπως* quis malit; quod tamen non opus esse credo, quia utrumque non semel confunditur. REITZ. Mf. Reg. 2954 ὅ, *τι οὖν*, non male.

ead. l. 14. *Ἐαυτὸν*) Praeter variationem *αὐτὸν*, quam in sola marg. A. W. invenio, adscriptum erat eidem: *ἐμαυτὸν* legisse videtur Bilibaldus. Quod inde coniecit, quia priscus huius Dyalogi interpretes Latinus Bilibaldus dedit, *me ipsum*. Id quod licebat, servata etiam vulgata. V. ad *Paraf.* c. 8. REITZ.

ead. l. 15. *Ἀσπαρτα καὶ ἀνήροτα*) Homer. Od. I, 109. SOLAN. Sed *ἀσπαρτα* apud Homer. est, & sic apud Nostrum iam crebro quoque ante allegatur hic versus. Vid. ad 2 *Phal.* cap. 8. Adde *Parafit.* § 24, ubi etiam *ἀσπαρτα*: ita ut mirum videatur, cur id iam variaverit. REITZ.

Pag. 228. l. 1. *Ἀνδρώδης τὸ βᾶδισμα*) Conf. supra Tim. c. 32. SOLAN. Ex divisione Hemsterhusii iam est § 54. REITZ.

ead. l. 8. *Φήσιν*) Non improbabat hanc mutationem vulgatae, qui sequens *κελεύσει*, & iterum sequens *φήσιν* post *ἀπαρτίτητα* conferet. REITZ.

ead. l. 13. *Εἰτά σε κελεύσει ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἄνδρας, ὧλα παραδείγματα παρατιθεῖς τῶν λόγων, οὐ βᾶδια μμειῖσθαι, εἰα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστίν, Ἠγησίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κράτητα, καὶ Νησιώτην*) Vertunt: *Inde te priscos il-*

Lucian. Vol. VII.

Kk

los viros imitari iabebit, inutilia orationum proponens exempla, nec imitatu facilia, qualia vetustae sunt constructionis, Hegesii, Cratetis, Nesiotaе. Primum vertendum Hegesiae. Hynotias enim Magnesius intelligitur ille orator, qui, ut Cicero de eo ait in Bruto de claris oratoribus, Charisii voluit similis esse, ac se ita puravit Atticum, ut viros illos prae se paene agrestes putaret. At, inquit Cic. *quid est tam fractum, tam imminutum, tam in ipsa, quam tamen consequitur, concinnitate puerile?* in Oratore dicit, eum Lyfiam voluisse imitari, sed particulas incidisse, numeros infregisse, & concidisse, non minus sententiis peccasse, quam verbis, ut non possit quaerere, quem appellet ineptum, qui illum cognorit. Strabo xiv Geograph. tradit, eum principem fuisse filii Asiatici, & corrupisse receptam consuetudinem Atticorum oratorum. Fragmentum ex eius oratione laudat idem Strabo lib. ix: *Ὅρῶ τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ τὸ περὶ τῆς τριαίνης ἔχει τὸ σημεῖον. ὁρῶ τὴν Ἐλευσῖνα, καὶ τῶν ἱερῶν γέγονα μύστης. Ἐκεῖνο Λεωκόριον. τοῦτο Θησεῖον. οὐ δύναμαι δηλώσαι καθ' ἑνὲ καστον. Video arcem, & quod in illa est, tridentis signum. Video Eleusinem, & sacrorum sum mystes. Ibi est Leocorium, hic Theseum. Non possum enarrare singula.* Dein legitur in Mf. *καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτωνα καὶ Νησιώτην*, quod est verius. Fuit quidem Crates Trallianus rhetor, cuius meminit inter decem huius nominis claros viros Diogenes Laërtius, lib. iv, in Cratete, sed is fuit obscurus. Critias vero celebris fuit discipulus Socratis, corruptus a Thessalis, & unus ex triginta tyrannis. Cic. de claris Oratoribus, cum dixisset de Themistocle, Pericle, Cleone, huic, inquit, aetati supparet Alcibiades, Critias, Theramenes, quibus temporibus quod dicendi genus viguerit, ex Thucydidis scriptis, qui ipse tum fuit, intelligi maxime potest. Grandes erant verbis, crebri sententiis, compressione rerum breves, & ob eam ipsam causam interdum subobscuri. Vide Philostratum lib. I de vitis Sophistarum in Critia. Per Νησιώτην vero intelligit Gorgiam Leontinum ex Sicilia, quae κατ' ἐξοχὴν νῆσος dicitur, quia insularum maris mediterranei fuit maxima: is fuit Empedoclis discipulus, & principatum inter antiquissimos Sophistas tenuit. Vide Philostratum lib. I de Sophistis, & Plutarchum in vitis Rhetorum. GRAEV.

ead. l. 15. Παλαῖας ἐργασίας) Sic infra Ἰππ. c. 5 f. SOLAN.

ead. l. 16. Κρίτιαν) Ita L. etiam, quod prob. In impr. Κράτητα. Vide omnino φιλοφ. c. 18. Quo loco rite perpenso patet, ni fallor, delendam esse coniunctionem καὶ, ut Critias hic etiam νησιώτης dicatur. SOLAN.

ead. l. 17. Νησιώτην) I. e. Gorgiam. KUSTER. Ego vero, qui non de Rhetoribus haec dicta puto, sed pictoribus, aut potius sculptoribus, ad Critiam confugio, qui φιλοφ. c. 18 νησιώτης iterum vocatur, & inter sculptores recensetur. SOLAN. Laudantur apud Plinium inter nobiles statuarios Critias, Nestocles, Hegias. Hist. Nat. XXV. IV, 19 pr. Floruit (Phidias) Olympiade LXXXIV, circiter 333 nostrae urbis anno. Quo eodem tempore aemuli eius fuere Alcamenes, Critias, Nestocles, Hegias. Unde ita hunc locum refingi vult cl. Bel. de Ballu: Ἠγίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτιαν, καὶ Νεστοκλέα I. Νεστοκλή. Critiam certe pro Cratete etiam habet Mf. Reg. 2954.

Reg. 229. l. 1. Ἀκριβῶς ἀποτεταμένα) A pictura ducta est metaphora. GUYET.

ibid. Πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὕδατοποσίαν, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, ἀναγκαῖα ταῦτα καὶ ἀπαραίτητα φήσει) Interpres: Laborem autem, vigilias, aquae potum, & squalorem, haec omnia necessaria & inevitabilia dicet. Squalor non desideratur in studiosis eloquentiae. Mf. λιπαρὲς, assiduitatem, quod reponendum. Superius idem mendum ope Codicis antiqui delevimus. GRAEV.

ead. l. 2. Λιπαρὲς) Hoc ex Mf. Gr. In impressis enim ἀλιπαρὲς legitur. SOLAN. Supra Quom. Hist. c. 1, λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ, febri continua, s. magna, ubi & ex Abdic. c. 4, προθυμῆα λιπαρεῖ adduxi, quod Gesnerus reddidit, multo studio. At cum hic dedit, cultum neglectiorem, credo ἀλιπαρὲς ei placuisse. Iam vero verterem, assiduitatem, immo indigentiam, cum Hesychio, qui eadem ratione λιπαρὲς, τὸ δεόμενον exponit, καὶ τὸ παρεδρευτικόν, ἀπὸ τοῦ λίαν παρῆναι unde & λιπαρεῖν δεῖσθαι, κολακεύειν. Non adeo per indigentiam hic intelligo paupertatem, sed aliorum gratiam auxiliumve rogandi necessitatem. REITZ.

ead. l. 6. Τριακάδας) Conf. supra de Lucr. c. 16. REITZ.

ead. l. 7. Κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας) Πόλις ἦν ἐν Ἠλίδι Ὀλυμπία καλουμένη, ἱερὸν ἔχουσα ἐπιφανέστατον Ὀλυμπίου Διὸς. ἐν ταύτῃ ἀγὼν ἐπετελεῖτο παγκόσμιος, τὰ Ὀλύμπια, κατὰ πέντε ἔτη συγκροτούμενος διὸ καὶ πενταετηρικὸς ἐκαλεῖτο, ὃς καὶ ἀνεγράφετο τοῖς δημοσίοις ἀεὶ, εἰς δῆλωσιν τῶν ἐνιαυτῶν, καὶ ἦν τοῦτο ἀκριβὲς τοῦ χρόνου ἐπίγνωσις· τεσσάρων γὰρ ἔταν μεταξὺ διαβρέντων, τῷ πέμπτῳ συνετελεῖτο. καὶ διηρκεσεν ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν Ἑβραϊκῶν κριτῶν μεχρὶ τοῦ μικροῦ Θεοδοσίου· ἐμπρησθέντος γὰρ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ναοῦ, ἐξέλιπε καὶ ἡ τῶν Ἠλείων πανήγυρις. Schol. Mf. Reg. 2954.

ead. l. 10. Ἀπαιτεῖν) Puto scriptum fuisse ἀποτινεῖν; ut cum reliquis ad discipulum referatur. In impr. nihil hic subsidii. SOLAN. Nihil fani possum exsculpere ex infinito, quod habent, quorum inspiciendorum mihi fuit copia. Interpretatus sum, quasi legeretur ἀπαιτοῖν, tenui mutatione. GESN. Ἀπαιτεῖ) Quia ἀπαιτεῖν sensum commodum non fundit, quod & pristinus interpres sensit, *expetet mercedem* reddens, non dubitavi recipere ἀπαιτεῖ, nec invito, credo, Gesnero, cuius versio eodem redit, licet ἀπαιτοῖν ab literis vulgati longius abeat. REITZ.

ead. l. 13. Κρονικὸς ἄνθρωπος) Κρόνιος forte. GUYET. Quare? Cum idem sit. Nihil igitur mutandum. Vid. Spanh. ad Aristoph. Pl. v. 581. REITZ.

ead. l. 15. Μαχαιροποιῦ ὕδν) Τὸν Δημοσθέν. GUYET. Demosthenem designat, de cuius patre diximus ad Ἐνυπν. cap. 7. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀτρομέτου) Τὸν Αἰσχίνην. GUYET. (Idem etiam adscripserat La Croze.) Aeschinem, de cuius patre multa Demosthenes in oratione de Corona cap. 40, p. m. 170 & seqq. quae cum leges, memento tamen paulo inclementius ab inimico dicta. Ibi autem Τρόμης verum eius nomen fuisse dicitur, non Ἀτρομέτης, quod ab Aeschine mutatum fuisse ait. Sed, ut ut sit, hoc obtinuit. Vid. Philostr. p. 506. SOLAN.

ibid. Γραμματιστοῦ) Supra Μισθ. c. 4. SOLAN.

Pag. 230. l. 3. Κεκαινοτόμηται) Τὸ καινοτομεῖν ἀπὸ τῆς σκυτοτομικῆς translatum videtur. GUYET. *Viam fecare*, ab aratoribus potius translatum puto. WETST.

ead. l. 6. Ἐκτραχηλίσῃ) Ab equestri arte metaphora. GUYET.

ead. l. 9. ἴσθι) Edd. & Ox. Mf. ἴσθι, mendose. Vide etiam Ἀπαιδ. c. 28. SOLAN.

ead. l. 10. Πέραν τοῦ μετρίου) Πέρα sine dubio, propter frequentem consonam quaesivit Solan. quia fictum scribi amat, ut de Salt. c. 21, & pro Imag. c. 17. Sed quia nihil varietatis invenio, nihil muto. REITZ.

ibid. Χαίρειν λέγε) An legendum λέγειν; ut sit, ἴσθι λέγειν. GUYET. Iam vero invento ἴθι nihil indigemus τοῦ λέγειν. Et quam belle sonarent tres illi infinitivi iuncti χαίρειν, ἀναβαίνειν, λέγειν ego, commate sublato, quod post χαίρειν erat, iam facile ita construo, λέγε μακρὰ χαίρειν, λέγε ἀναβαίνειν &c. REITZ.

ead. l. 14. Μὲν) Ex Mf. O, ante καὶ ἄλλους. SOLAN.

ibid. Πάνσοφον) Quem hisce designari credam, nota nostra ad titulum huius opusculi indicavit. SOLAN.

Pag. 231. l. 1. Πάγκαλον — διασ. — ἐπικεκλ. &c.) Iam eleganti rursus asyndeto haec enuntiat, de quo pauca monuimus ad 2 Ver. Hist. c. 35. Adde Asin. c. 16 m. Icar. 12. Conf. Parasit. cap. 13, μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς. Quod ideo moneo, ne semper accusetur nimis repetiti καί. REITZ.

ibid. Διασεσπασμένον) Sic supra de Merced. c. 33 f. διασεσπασμένον τὸ βλέμμα. REITZ.

ead. l. 5. Ὑακινθίνας τὰς τρίχας) Conf. supra Amor. c. 26. Adde I. Arntzen. de tinct. & colore comar. REITZ.

ead. l. 6. Κινύραν) Pindar. in Nemeis & Plat. L. 2 de leg. meminervnt Cinyrae. Item Suidas in dict. καταγνηράσκω. COGN. Myrrhae patrem; alium enim famosum non novi: nec de muliere intelligi facile extorquebis. SOLAN.

ibid. Ἀγάθωνα) Agathonis poëtae tragici splendidi & liberalis meminit Aristoph. in Thesmoph. cuius carminum molitum multis modis deridet. Meminerunt Suidas & Plato. COON. De hoc consule eruditissimi Bentleii Dissertationem de Epist. Eur. & Philostr. pag. 493 cum not. Vid. etiam Lil. Gyal. 299 f. Aristoph. p. 766. Athen. XIII, c. 4; II, 21. Varia eius vitia taxat Arist. de Poëtic. c. 16, & Schol. Aristoph. Vide & Vossium de Poëtis Gr. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀρούρης καρπὸν ἐδομεν) Hom. Il. Z, 142. SOLAN.

ead. l. 15. Σαυτὸν) Florentinam male εαυτὸν habere, adleverat Solan. Non adeo male; quin vel sic ederem, si plures addicerent. Vid. ad Parasit. c. 8, Asin. 13, & modo ad c. 8 huius Dialogi indicata: at quia vulgatum est ad normam, quis id moveret? REITZ.

ead. l. 16. Βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις) Iulium Pollucem, Onomastici auctorem non tangi hoc libello, cum satis luculenter ostenderit Hemsterhusius, non opus est, ut operam ea in re ponamus: sed illud tamen indicare placet, neque hanc formulam, neque illam alteram de τεθρίπποις τοῦ λόγου, in Onomastico existare, ut scilicet nec reliqua, quae hic ridet Lucianus. Nec est, quod quis dicat, in aliis libris iis verbis usum: non enim profecto talia omisisset in Onomastico. Illius porro singulorum librorum praefationes longissime absunt ab ea dicendi forma, quam Lucianus reprehendit. Sed praeclare actum a viro doctissimo, non agimus. GESN.

Pag. 232. l. 6. Φαίη ἂν τοιγαροῦν πρὸς σὲ ἥδ' ἑ πως, ἀσπασάμενος ὁπόσον ἔτι λοιπὸν τῆς κήμης, καὶ ὑπομεδιάσας τὰ

γλαφυρὸν ἐκείνο) Vertunt: *Te igitur ita compellabit, reliquam adhuc tibi comam demulcens, & tenerum illud ac iucundum subridens.* Ubi est in Graeco tibi? Theod. Marcilius legit ἀποσπασάμενος, *dimota nempe a fronte in tempora*, inquit. Sed Mf. legit ἐπισπασάμενος, hoc est, capillos promittens, pectendo icilicet & comendo, non discipuli, sed suos, ut pulchrior & comitior videretur, maioreque polleret auctoritate. Sic in Anthol. ἐπισπασάσαι πώγωνα dicitur, qui barbam comit & expandit. Discipulus non multum comae amiserat, sed magister erat calvaster, ideoque dicit, ὅπως ἔτι λοιπὸν τῆς κόμης. Mox προαυτοβαίδα Mf. αὐτὸς δαίδα. GRAEV.

ead. l. 7. Ἀσπασάμενος) Ἀναψήσάμενος legendum omnino videtur. GUYET. Ἐπισπασάμενος) Ita G. O. & L. In impr. ἀσπ— nisi quod Fl. ἐσπ— mendose habet. Conf. Z. τρ. cap. 16. SOLAN. Ἀσπασάμενος — τῆς κόμης) Est inter gestus eorum, qui dicere incipiunt. Quintil. II, 3, 158: *In hac cunctatione sunt quaedam non indecentes, ut appellant scenici, morae, caput mulcere, manum intueri, infringere articulos, simulare conatum, suspiratione sollicitudinem fateri &c.* Retineo autem ἀσπασάσαι, & refero ad primam & propriam notionem verbi, qua blandum aliquem manus vel oris contactum significat, quam declarat Eustath. ad Odyss. I, 35, χερσὶν ἡσπάζοντο, ἀντὶ τοῦ ἐπισπῶντο καὶ εἶλκον διὰ δεξιῶσεως εἰς ἑαυτοὺς κ. τ. λ. pluscula enim sunt p. 111, 11. Similia habet ad Od. T, pag. 705, 8. GESN. Ἀποσπασάμενος. Dimota nempe a fronte in tempora. Marcil. At iam invento ἐπισπασάμενος placati erunt Marcilii manes. Lubens quidem cum Gesnero retinuissem vulgatum ἀσπασάμενος, si ἀσπάζεσθαι κόμην aut κόμης dici posse, novissem; nam cum ablat. χερσὶν alia res est. Cumque vel quatuor Codd. probent ἐπισπ— nemo me temeritatis arguet ex iis assumsisse id, quod intelligo; nec enim ex libidine novandi sic egi. Florentinae quippe illud ἐσπασάμενος proxime quoque ad ἐπισπ— accedit; quia hoc ipsum poterit dici natum esse ex compendio scribendi τοῦ ἐπισπ. Codicum ergo scripturam praeferre debui. REITZ. Ἐπισπασάμενος, bonis adeo auctoribus assumptum, minime displicet: sed nec poenitet indicasse illam verbi ἀσπάζεσθαι notionem, quam bonam & facundam esse arbitror. GESN. in Addend.

ead. l. 9. Αὐτοβαίδα) Conf. supra Tim. c. 54, ubi Αὐτοβοήας, aliaque similia composita obiter indicantur. REITZ.

ead. l. 12. Δ' αὖν) Mf. O. τοίνυν. Ven. utraque mendose δ' οὔ. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅτε Χαιρεφῶν) Diog. Laërt. p. 42 D. E. πρὸς τῆς Πυθίας ἐμαρτυρήθη,

Χαιρεφῶντι ἀνελεύσης ἐκεῖνο δὴ τὸ περιφερόμενον,

Ἄνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος.

Huius oraculi meminit & Plato in Apol. Minime tamen spernendum, quod ex antiquo scriptore Aristophanis Scholiaſtes obſervat ad Nub. τοῦτον τὸν χρῆσμὸν ὁμολογῶν ἐν τῇ κατὰ φιλοσόφων, φεῦδεσθαι φησι τὴν Πυθίαν τοὺς γὰρ Πυθικοὺς χρῆσμοὺς ἐξαμέτρους εἶναι. Idem integrum oraculum ſic exhibet: Σοφὸς Σοφικλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης. Ἄνδρῶν δ' πάντων Σωκράτης σοφώτατος. Emendare conatur Menagius. verba haec Scholiaſtae ad Diog. Laërt. p. 56 D. SOLAN.

ead. l. 15. Ὁ σοφώτατος) Σωκράτης. GUYET.

Pag. 233. l. 4. Παραλαβεῖν) Παραβαλεῖν. MARCIL.

ibid. Ἀλλ' εἴ τις) Si quis unquam fuit aut Tityus &c. GUYET.

ibid. Ὡτος) V. Ἐπισκ. c. 3, cum Schol. & Odyſſ. loco hic in margine citato. SOLAN.

ibid. Ὡτος ἢ Ἐφιάλτης) Homer. Od. Λ, 307. Et Il. E, 385. SOLAN. In Luciani edd. Ὡτος exarabatur: ego accentu circumflexo notavi, ut oportebat. REITZ.

ead. l. 8. Χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας) Solal. hic pro χοροῖς habet χορικοί. Vid Diog. Laërt. p. 146 B. SOLAN.

ibid. τοὺς ἐνδιδόντας) Ordientes cantionem, auspicantes. Ἐνδόσιμον auspicatus, ἀρχὴ τῆς ᾠδῆς. GUYET. Verſum eſt, qui remiſſe canunt. Et eſt tane verbo ἐνδιδόναι etiam illa concedendi & remittendi notio, ſumta ab his, qui poculum, ut hoc utar, miniſtrant & praeſent bibenti, atque ad eum ſe accommodant; vid. Xenoph. Cyrop. I, 3. Unde deinde ἐνδιδόναι & ἐπιτείνειν opponuntur apud Plut. de diſcr. adul. p. 95 ſin. H. Steph. 8. Verum haud paulo melius huc convenire videtur ille intellexiſſet, quem monſtrat nomen τὸ ἐνδόσιμον, late a Budaeo explicarum. Nempe ἐνδιδόναι dicitur praecentor, cum ſubmiſſa voce choro tonum indicat, quo iam ſtatim utendum ſit. Etiam noſtri vocant den Ton angeben, cum praecentor tenui voce, ut nemo praeter proxime adſtantes exaudiat, harmonicam tetractyn c, e, g, c, vel ſimilem accinit, quam illi deinde legem carminis habent. Hinc demum viſ illa comparationis apparet. GESN. De tono muſico etiam dici, probaviſimus ſupra ad Salt. c. 10. Adde Alex. c. 19, ubi bis τὸ ἐνδόσιμον λαβεῖν eod. modo. Hemſterh. orae Graevianae ap-pinxerat, adeundum L. Bos Obſ. Crit. pag. 78. Huius igitur verba addam: Καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας, & chori eos, qui,

remisse canunt, *habet interpretes*. Significat quidem ἐνδιδόναι remittere; sed quando de cantione & choro sermo est, dicitur ἐνδιδόναι & ἐνδόσιμον δίδοναι de chorodidascalo, qui cantionis exordium faciebat, cui chorus accinebat. Exempla passim occurrunt. Malim itaque verba Luciani reddere: & chori eos, qui cantionem auspicantur, vel canendi exordium faciunt. Facile enim totus chorus multitudine vocum superabat unam magistri & chorodidascali vocem. Pari modo errant saepe interpretes reddendo vocem ἐνδόσιμον remissum, ubi reddenda erat incentivum, ut apud Artemidorum ἄσμα ἐνδοτικὸν (vel ἐνδόσιμον) καὶ καλευστικὸν πρὸς ἔργα, cantilena incentiva & hortatoria ad opera. Perpetam ibi Cornarius, remissa. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπουμόνον, ὃ Κλητίου μέλημα, οἷς ἂν εἶπω, καὶ ζήλου πάντα) Interpres insulse: solum o gloriolae studium, ea, quae dico, sequere, ac omnia imitare. Num κλήτιος est gloriola? Verte, o Clytii deliciae, qui curae cordique eris Clytio. Sic & φιλότης amor, pro homine, quem amamus tenerrime. Sic μέλημα cura, pro qui nobis curae est. Clytius est rhetoris nomen. GRAEV.

ibid. Ω κλητίου μέλημα) An κλήτιος Mercurii, aut Dei cuiuspiam nomen, ut ξένιος, φύξιος, & simil.? Interpres κλήτιον a κλέος gloriolam exponit, sed qua analogia? GUYET. Μέλημα amatorium esse, iam observavit Casaubon. ad Ath. 845. Mea cura. V. Eurip. Or. 478 & 481, κήδεσσι' ἔμην, στύγῃσι' ἔμην. Vid. etiam Eur. Ἰφ. A. p. 309 A. Anacr. Od. εἰς ῥόδον ῥόδον ἔαρος μέλημα. Pind. Pyth. X, ἔν τε παλαιότεροις Νεαισὶν τε παρθένοισι μέλημα. Κέλτων μ — legere iubet Kuhniius praef. ad Pollucem; quod Hemsterhusio non placet praef. ad Poll. pag. 26. SOLAN. Κλητίου om. Ms. Reg. 2954.

Pag. 234. l. 1. Δεήση) Hoc praefero; licet & alterum impersonaliter, ut dicimus, acceptum, non sit absurdum. Vid. ad Imag. c. 5, & hic c. 18. REITZ.

ibid. Ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν) Erasmi. Paroemiogr. BOURD. Latini, illotis manibus. Sed ἀνίπτοις γὰρ ποσὶ habuimus etiam supra Demon. § 4 pr. REITZ.

ead. l. 3. Περὶ πάντα) Παρὰ πάντα. MARCIL. (Idem praecipunt schedae Guyeti.) Παρὰ ed. Fl. uti coniecerat Marcil. Ms. Ox. etiam παρὰ, & πάντα omittit. Impr. περί. SOLAN.

ead. l. 7. Ἄ μὲν — ἀ δὲ) Th. Mag. Lit. A, p. 1, Ἄ μὲν, ἀ δὲ, μὴ εἶπης &c. totidem verbis habet ea, quae Scholiastes posuerat. Sed vid. Tim. c. 57, ubi cum nemo Th. Magistro obiecerit, & alios ita quoque solere, paucis id videamus. Ev.

Matth. XXI, 35, ὃν μὲν — ὃν δὲ — ὃν δέ. Diod. Sic. IV, 31, οὓς μὲν & οὓς δέ. Item cap. 50, N°. 85, ubi Wessel. aequè ac loco superiore plura indicavit, ac modo οὓς μὲν, οὓς δέ, modo τοὺς δέ scribi ostendit. Quare addo tantum Herodian. VIII, 1, 8, ἀ μὲν ἐκφορήσαντας, ἀ δὲ καταπρήσαντας. Et V, 7, 11, οὓς μὲν ἀπέκτεινεν, οὓς δὲ ἐφυγάδευσεν. Item III, 8, 12, ὧν μὲν ἐπιστολὰς προκομίζων — οἷς δὲ δῶρα ὀνειδίζων πεμφθέντα. Ergo non ioci causa sic scripsit Lucianus; si non prorsus Attice, at κοινῶς, & usitate. REITZ.

ead. l. 12. Ἀμαθίαν) Simile quid infra, (Δραπ. c. 12.) ubi pariter Sophistas & declamatores exagitat. KUSTER.

ibid. Τούτῳ καὶ) Ita Codex Ox. In Fl. ed. τοῦτοις. In reliquis τοῦτοις. καὶ ἄλλως δέ. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Ψευδολοκιστῇ) Lege Ψευδοσοφιστῇ, & sic Th. Magister, unde totum habet Scholion. SOLAN. Recte quidem in Th. Mag. Ψευδολογιστῇ edidit Blankh. At in aliis Thomae exemplaribus male legi Ψευδολοκιστῇ, adscriptum habeo in marg. Thomae; quare & Scholiast. ex aliquo corrupto Cod. Ψευδολοκιστῇ quoque dedisse, suspicari licet. REITZ.

Pag. 235. l. 3. Τῆς Ταραντίνης ἐργασίας) Sic Dial. Mer. VII commendat Ταραντινίδιον. Est autem Ταραντινίδιον, ὕψωμα διαφανές καὶ λεπτὸν τῶν Ταραντίνων περιφανέστερον τοῦτο κατασκευαζόντων. Sic ad oram Codicis Memmiani. BOURD. Pollux VII, 77: τὸ Ταραντινίδιον διαφανές ἐστὶν ἔνδυμα, ὀνομασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντίνων χρήσεως καὶ τρυφῆς. Laudatus ibi Mercer. ad Aristaen. I, 25, qui alia ibi Luciani, Alciphronis, Philostrati loca adhibuit. GESN.

ead. l. 4. Ὡς διαφαίνεσθαι τὸ σῶμα) Dixi de his vestibus ad illud Petronii: *Palam proflare nudam in nebula lineæ*. BOURD. Similiter Anacreon Ode 28: Στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτὴν Ὑπὸ πορφύροις πέπλοις· Διαφαίνεται δὲ σαρκῶν Ὀλίγον τὸ σῶμα ἑλογχον. Plura similia congeffit in Animadv. ad Anacr. pag. 81, non omisso hoc Luciani loco, L. BOS.

ead. l. 5. Τὸ πολυσχιδές) Vix dubium, idem esse genus calceamentum, de quo Pollux VII, 85: Σχίσται πολυτελεῖς ὑπόδημα, καὶ θρυπτικόν· ταύτας δὲ καὶ λεπτοσχιδεῖς ὀνόμαζον. Porro ita interpungo hunc locum, καὶ ἡ κρηπίς Ἀττικὴ καὶ γυναικεῖα, τὸ πολυσχιδές· ἢ ἐμβὰς Σικωνία κ. τ. λ. Κρηπίδας & ἐμβάδας uno tempore ut induat aliquis, non videtur posse fieri: quare pro ἢ ἐμβὰς legendum puto ἢ. Denique πέλους intelligo tibialia e lana condensata vel conciliata. Unice huc facit Pollux, &, quem is laudat, Plato. Adscribamus

verba VII, 171: Οὐ μόνον δὲ ὁ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐπιτιθέμενος πῖλος οὕτως ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ τοῖς ποσίν, ὡς δηλοῖ Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς (ut verisimile est ergo, in descriptione hominis μαλθακοῦ, qualis hic noster) λέγων, λευκοὺς (ut hic) ὑπὸ ποσίν ἔχων πῖλους. ὁ δὲ Πλάτων ἐν συμποσίῳ (sub fin. p. m. 335 B.) — ἐντειλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πῖλους τε καὶ ἀρνακίδας. GESN.

ibid. Ἐμβὰς Σικυωνία) De hoc calceamenti genere p. 989. (i. e. D. Meretr. XIV.) BOURD. V. Ἐτ. Δ. XIV, & Leopard. 7. SOLAN.

ead. l. 11. Σκορακιδί) Quasi tu dicas *incorvabit*, h. e. in corvorum praedam cedere iubebit, iracunde reiiciet, a vulgari illo ἐς κόρακας. Illustrat Bergler. ad Alciphr. pag. 177. GESN. Alciphr. I, Ep. 38, τί δὲ τὸν Αἰγύπτιον ἄμφορον ὡς ἀπεσκοράκισεν; vid. Bergl. p. 177. Sed video Gelfnerum eodem iam remisisse. REITZ.

Pag. 236. l. 1. Ἄττα) Eundem vocum Atticarum usum affectatum perstringit Themistius Or. I. Vide plura eam in rem collecta a Cressolio Theat. Rhet. III, pag. 335, & de λῶστε, Philostr. p. 497 cum notis. SOLAN. Κατα & ἄττα habuimus Lexiph. c. 21. Sed & ἄττα ibid. c. 5. Nec alibi abstinet Lucianus, ἄττα etiam utens Tim. cap. 28, Imag. 13, Icar. 25 &c. Ἄττα vero Amor. cap. 17, Hermot. 30 f. Lexiph. 14, 21, ac frequenter eodem Dial. Affectatum Atticarum vocum usum etiam perstringi a Themistio Or. I, pluraque in eam rem collecta a Cressol. in theatr. rhetor. iam notarat Olear. ad Philostr. Sophist. L. I, pag. 497, No. 6, quae Solanus ei sublegit. REITZ.

ead. l. 3. Ἐπίπαττε) Supra Reviv. cap. 22 f. ἐπίπαττε οὖν καὶ τὰς εἰρωνείας. REITZ.

ead. l. 4. Ἀσύμφηλα καὶ ἀπῳδὰ) Λεξικογράφοι non ἀσύμφηλον legunt, sed ἀσύφηλον. Proferunt Homeri locum ex Iliad. IX, & alterum Luciani ex lib. de Hist. scribenda. Et quidem apud Homerum etiam Cic. ἀσύφηλον legisse videri potest, Tusc. III, in Latina interpretatione illius loci Homericici. Sed verum si amamus, non nauci utraque vox ἀσύμφηλον & ἀσύφηλον, neque Cicero ἀσύφηλον magis, quam ἀσύφυλον, legisse, ex illa interpretatione argui potest. Scriptura vero illa ἀσύμφηλος & ἀσύφηλος ex Criticae gentis delirationibus orta est, quas apud Etymologistam legere licet. Oratoria vox est ἀσύμφυλος, & poetica, necessitate carminis ἀσύφυλος, ὁ ἔξω τοῦ φύλου αὐτοῦ, ἢ οὐκ ἐν τῇ φύλῳ αὐτοῦ, qui extra gentem

fuam, sive extraneus genti suae, ut nunc ἀσύμφυλα καὶ ἀπα-
 δά, quasi quae extra gentem suam, atque extra chorum. Et
 vero etiam Luciani loco illo de hist. scribenda, rectius fuerit
 ἀσύμφυλον & ἀνάρμοστον, quam, ut nunc est, ἀσύφηνον, aut
 ἀσύφηνον, quia, ut praemonui, ἀσύφηνον non nauci vox,
 ἀσύφηνον poëtica. Hesychius tamen ἀσύφηνος, inquit, ἀδύ-
 κημος, μηδενὸς ἄξιος, ἀτιμος. Sed ea omnia etiam recte inter-
 pretamenta vocis ἀσύμφυλος. Etiam illud Iliadis XXIV, Ἄλλ'
 οὐπω σοὶ ἄκουσα καλὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηνον, rectius legeris,
 οὐδ' ἀσύφηνον, quasi dicat Helena, verbum erga me quasi ex-
 traneam, aut quasi peregrinam, neque gentis eiusdem. Pate-
 scet locum ipsum inspectanti: & illud Iliad. IX, ἀσύφηνον μ'
 ἔρεξε, melius ἀσύφηνον μ' ἔρεξε, infamem fecit me, nempe quasi
 de gente mea eiectum, aut exsulem. Vetus itaque scriptura
 illa fateor ἀσύμφηνος & ἀσύφηνος sed etiam Saturniae Lemae
 veteres sunt. MARCIL. Ἀσύμφυλα) Lubens edoceri me pas-
 sus sum a viris doctis ad πῶς ἴστωρ. cap. 11, ἀσύμφυλον &
 illic & hic in bonis libris esse, idque interpretando securus
 sum. GESN.

ead. l. 5. Ἡ πορφύρα) Ἡ πάρυφος scilicet. Haec μεταφορικῶς
 accipienda. GUYET. Nimirum ad clavum illum purpureum
 tunicarum respicit, & ad praetextam togae purpuram, s. ἐσθῆ-
 τα περιπόφυρον. Absurdam nempe huius praeceptoris ora-
 tionem sic declarat, ut dicat similem centoni misero, de le-
 videnti panno, filo crasso, vel de pellibus adeo hirsutis, cui
 attexta vel affuta sit purpura. Nempe σισύρας nomen non sa-
 tis definitum habet notionem, & ista complecti potest omnia;
 quod apparet, si quis conferre velit, quae ad Aristoph. Nub.
 10 attulit Spanhemius, & antiquus Schol. ad eiusdem Ran.
 1507. GESN.

ead. l. 6. Σισύρα) Gl. Mss. σισύρα χιτὸν βαρβαρικὸς ἐκ δερ-
 μάτων. Rusticorum indumentum. Sic Long. lib. II, σισύρας
 ἐνδεδυμένος, penula scortea ex pellibus ovillis confarcinata,
 de qua Casaubon. ad Apol. Apul. Iungerm. ad Long. Dicitur
 etiam σίσυς, & σισύρα, Tzetz. ad Lycophron. BOURD.

ead. l. 11. Ἀποστλεγγίσασθαι) Ea vox, Xenophontis ae-
 tate proba, usurpari iam desierat. SOLAN. Habet, verum est,
 hoc verbum Pollux VII, 179; illud vero alterum ἀποξύσα-
 σθαι non habet. Sed hoc nimis parvum argumentum est,
 quo nihil contra Hemsterhusianam disputationem, quam an-
 te probavimus, efficitur. Ceterum nisi consultum videretur,
 in ipsa interpretatione signare, quorundam lectorum causa,

voces damnatas, possit forte etiam effingendis de Latino fonte verbis ostendi, quid de Graecis iudicet Lucianus. Sic ἀποστλεγγίσασθαι esset *destrigilari*, εἰληθερεῖσθαι (quod tamen alias probum & Hippocratis verbum esse, Foëfiana ostendit oeconomia) *solicalere*, προτίμιον *propretium*, ἀκρονεφές *summicterpusculum*, εὐλεξιν *benedicium*, σοφόνουν *doctanimum*, χειρόσοφον *manudoctum*. GESN.

ead. l. 13. Τὸν ἀρραβῶνα δὲ προτίμιον) Mf. τὸν ἀρραβῶνα δὲ προνόμιον. Pro αἰταῖο dicunt προνόμιον. Προτίμιον, ἐπιτίμιον, προστίμιον, προστίμημα, est multa. Sed προνομία ἡ, & πρόνομιον τὸ est praerogativa, ut constat ex Suida, & Hesychio. Videtur tempore Luciani a male loquentibus acceptum esse pro ἀρραβῶν, quod tamen a politioribus improbatur. Cum tamen τιμὴ sit pretium, & ἐπιτιμᾶν pretium intendere, προτιμᾶν pluris aestimare, non repudiandam duco vulgatorum librorum scripturam: videntur enim tum temporis non emendate loquentes προτίμιον dixisse, quod penditur pro re emta ante τιμὴν, ante iustum pretium. GRAEV.

ead. l. 15. Ὀνοματοθέτει) Vox ab oratore, quem inducit, profusa. SOLAN.

ead. l. 16. Χειρίσοφον) Ita edd. hic unanimi consensu. Et sic de Salt. c. 69. At Lexiph. c. 14 f. χειρόσοφος legas. Utrum igitur rectius? Utrumque analogia admittit, sive a genit. χειρὸς vel dat. χειρὶ formatum velis; sed in compositis usus magis spectandus, qui ab analogia saepe recedit, ut bene monet Casaub. ad Athen. VII, c. 9, p. notar. 322, docens, compositas voces originem saepe diffimulare, mutatis, adiectis, detractis literis aliquot. — Sic ἡμεροδρόμος ait, dicimus, non ἡμεραδρόμος: sic ἡμερόκοιτος, non ἡμεράκοιτος, δοξόκοπος, θαλασσόκοπος, & similia multa. Ergo contra hanc analogiam usu receptum est, ut dicamus κορακῖνος, non κοροκῖνος, ut & ἀγγελιαφόρος, non ἀγγελιοφόρος. Ita ἀργυρομοιβικὴ supra Bis Accus. 13 & 24, ubi Schol. ἀργυρομοιβική. Utrum autem usus magis comprobet, χειρίσοφος, an χειρόσοφος, non habeo dicere. Cetera certe a χειρὶ composita o praefereunt, ut χειρόγραφον, χειροβαρὴς, χειρόδοτος, & reliqua omnia; nam quod α sit in χειραγωγὸς & simil. aliud est. Βιβλιαφόρος & βιβλιοφόρος post dicitur. REITZ.

Pag. 237. l. 1. Οὔτε ὄντος — οὔτε γεν.) Thucydid. VI, 38. WETST.

ead. l. 9. Καταχρῆσθαι) Vulgatum recte habere, nec opus esse καὶ χρήσασθαι legere, facile est visu: nam & malus usus,

& nimius, eodem hic redit; ut Latini *abuti* pro multum uti, ita & hic τὸ καταχρῆσθαι accipere licebit. Exempla darem, si quid necesse esset. REITZ.

ead. l. 12. Ὅποσα ἂν ᾖ δυσχερῆ) Editi, quorum inspiciendorum mihi copia fuit, misere hic corrupti omnes: versio nec cum Graecis conveniens, nec sani sensus. Quomodo legendum censeam, iam interpretatio supra posita indicat, nempe hunc in modum: Ἀπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ᾖ δυσχερῆ, εὐχερῆ λεγέσθω, καὶ — αὐτῶν ἐλομένων. Καὶ μὴ μελλήσας λέγε, ὅττι κεν ἐπὶ γε γλῶτταν ῥῆμα ἔλθῃ. Sententiam sic exsistere bonam, & huic loco aptam, facile nobis, puto, viri docti concefferint. Videamus de mutationis ratione singulatim. Post *δυσχερῆ* ob similitudinem maximam excidisse aio εὐχερῆ. Parum novit genus hominum, de quo hic sermo, quod pondus torum κατὰ γαῖα κάλυψε, qui nesciat, primam artem esse contemnere, facilia nimis dicere, quae ipsi nesciant: postulat hoc supplementum sequens ἐκφραυλιζέσθω. Quam imperite divulsa sint αὐτῶν & ἐλομένων, ita apertum mihi videbatur, ut reverentia quadam lectorum nihil ea de re dicendum putem. Sed admissa semel prava interpunctione, καὶ in δὲ facile abiit. Μελλήσας an ullo modo huc conveniat, valde dubito; μελλήσας aptum esse, apparet. Rhetor non permittit longum deliberandi spatium auditoribus, sed fortiter occupat argumentum, de quo ipse mavult dicere. Cui κε in γε mutatum audacius videtur, illum rogo, uti me doceat, ecquid possit κε post κεν, proximae voci adiectum, orationi addere? Denique ῥῆμα esse nominativum casum, & ab ἐπὶ regi γλῶτταν, dubio caret. Superest, ut ἐπὶ ad γλῶτταν admoveatur. Quemadmodum non ausim, nisi suffragantibus libris, aut uno certe antiquo, verba, quae proposui, in contextum orationis Luciani referre; sic non meruo, ne redux ab inferis Samasotenus noster, non malit legi, quod nos dedimus, quam quod adhuc editum est. GESN.

ead. l. 13. Ἐλομένων) Ἐλόμενος legisse videtur interpres. GUYET.

ead. l. 14. Μὴ μελλήσας) Vide notam nostram ad Ἀποκ. c. 5. Mf. O. μηδὲν ἐπιμελήσας. Impr. omnes hic μελήσας, quod in alio illo supra laudato loco a Benedicto recte mutatum fuerat. SOLAN.

ibid. Ὅττι κεν &c.) Haec verba ex aliquo poeta desumta videntur. GUYET. Vid. Not. ad Συγγρ. c. 32. SOLAN.

Pag. 238. l. 8. Μαράθων) Vid. Not. ad Z. τρ. c. 32. SOLAN.

ead. l. 11. Λεωνίδας) Non male Λεωνίδης marg. A. i. quia idem est, credo, qui Aeliano III, 25, memoratur Lacedaemonius, cum trecentis suorum civium ad Pylas mortem vaticinio sibi denuntiata sponte subiisse. Λεωνίδης eidem ib. c. 14, dux Byzantium audit. Sed Λεωνίδας praepositus educando Alexandro scribitur Plutarcho in Al. pag. 667 B. Item Ag. & Cleom. p. 797 A. & ubique sic apud eundem, etsi non ubique idem homo designatur. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα) Plutarch. in Paral-
lelis c. 3. MARCIL. Vid. supra Ἐπισκ. c. ult. SOLAN.

ead. l. 14. Αἱ Πλαταιαί) Orthographia, tritissimum saltem usum, postulat Πλαταιαί nobis sane, hoc nomen aliter efferri, non compertum est. Accidit quidem, ut sicut saepe perperam diphthongus αἰ permuratur in ε, & contra, quemadmodum in ἕτερος, & ἑταῖρος &c. ita, inquam, accidit, ut etiam usu constanti & ratione proba, utique usitata, αἰ in ε mutetur: sic notat Scholiastes Theocriti ad Eid. I, v. 12, προγαῖα antiquos dixisse γέα, unde γεωλόφος, ἀνώγειον, κατώγειον &c. E contrario ap. Hesychium legas φαίνακίζει, φαίνακισθεῖς, φαίνακισμός: ubi tamen φενακίζω &c. soleat vulgo dici. (In Luciani tamen Amoribus legitur φαίνακίζονται, at in Ms. Wirtii exstat φενακίζονται.) IENS. Ms. Ox. ut scribendum esse monuerat Iensius. Reliqui corrupte Πλαταιαί. SOLAN. Πλαταιαί hic omnino legendum videtur. Guyet. Vide interpretes ad C. Nep. Pausan. c. 1, § 1. REITZ.

ead. l. 15. Τὰ ὀλίγα) Fl. & Ven. utraque articulum habent. In reliquis abest. SOLAN.

ibid. Ἐπεῖνα ὀνόματα) Supra dicta illa ἅττα, κατὰ, μὲν &c. GUYET.

Pag. 239. l. 1. Μηδέν) Sic Ms. Ox. In impr. μηδαμοῦ. SOLAN. Μηδαμοῦ) Solan. μηδέν ex Ox. recipi voluit, & recte credo; sic enim solet Noster aliique verbum δεῖ vel δεῖναι construere cum οὐδέν & μηδέν. Ut modo c. 14, οὐδέν γὰρ αὐτῶν δέηση. Tim. c. 48, οὐδέν δέηση &c. Icar. c. 14, οὐδέν γε — ἐμοῦ δέηση. Infra Dial. Meretr. 2 a. m. οὐδέν δέηση. Alciphr. III, Ep. 56 pr. ἐπαίρεις σεαυτὸν, οὐδέν δέον. At μηδαμοῦ proprie est nusquam, ut Epict. Man. cap. 42 pr. μηδαμοῦ σεαυτὸν εἴπης φιλόσοφον, ut alia obvia non addam. Interim quia non ausim improbam affirmare vulgarem lect. nec enim absurda est, intactam eam servavi. REITZ.

ead. l. 7. Ὁ μηρὸς πατασέσθω) Gestus antiquus dicentium. Quid igitur sibi vult hic Scholiastes? Quintil. II, 3, 123: Fe-

mur ferire, quod Athenis primus fecisse creditur Cleon, & usitatum est &c. GESN.

ibid. λαρύγγιζε) Vid. Demosth. p. m. 195 BC. ubi vitio id Aeschini datur. SOLAN. Quod Aeschini obiicit Demosthenes pro Coron. c. 90, repetit Plinius Ep. 4, 7, 6. Videtur autem λαρύγγιζεν, qui imum patulumque guttur, quantum potest, ad pronuntiandum adhibet, & inde tanquam ex ἡχείω quodam augere modulatioremque reddere sonum studet. GESN.

Pag. 240. l. 7. Ἀπιστήσουσι μὴ οὐχί) Adleverat Hemsterh. adeundum Duker. ad Thucydid. II, 101. Ubi cum Thucyd. dicat, ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ εἶναι, ille ex Scholiaste obervat, μὴ post ἀπιστεῖν Ἀττικῶς abundare, Lucianumque in Rhet. Praec. h. l. ei duas negationes apponere. Eundem vero pleonasmum post ἀπαγορεύω, κολῶ, ἀρνοῦμαι & εἶργω observare Stephanum ad Corinth. artic. 8 & 43. Addo, etiam praemissa negatione post ἀπαρνοῦμαι sequi negationem, ut Soph. Ai. 96, οὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μὴ, non nego me fecisse. At in Dialecto communi abest μὴ, ut ὃν πάλαι ἠρνοῦντο εἰδέναι, apud LXX, in libro Sap. XII, 27, & passim. REITZ.

ead. l. 9. Σμικρὰν) Etsi eodem redit, μικρὰν an σμικρὰν legas, hoc tamen servo, quia hoc Dial. c. 2 pr. alibique Cod. Ox. cum edd. consentit. At infra c. ult. μικρὰν edd. pariter & Codd. Et Noster promiscue utitur. Faciunt idem alii nonnulli. Sed quis hoc nescit? REITZ.

ead. l. 14. Ἐν τοῖς μεταξὺ) Senec. Controv. IX: Quid quod laudationibus crebris sustinentur, & memoria illorum assuevit certis intervallis quiescere? SOLAN.

ead. l. 15. Τῶν ἐπαινῶν διαλείμματα) Moras laudationum vocat Quiriil. II, 3, 126 & 131. Illud artificium dissimulandi haesitationem tanto felicius procedebat nonnunquam, quod solebant interdum oratores eius notae, quam describit noster, resistere subito, & laudem silentio poscere, ut ait Fabius l. c. f. 121. Hoc ut pōnerem, dedi amico meo Fabio, e quo etiam illud πηδᾶτῶσαν explicari potest, cum reprehendit II, 2, 9, affurgendi exsultandique in laudando licentiam. Alioquin omnes hic Sophistarum rationes & fraudes persequi longum fuerit, in quo iuvare volentem poterit Cressolius in Theatro Rhetorum, qui pleraque etiam huius libelli, dum adhibet, illustrat. Locus classicus de choro laudantium parasitorum est Plin. Epist. II, 14. GESN.

Pag. 241. l. 3. Διαλαμβάνοντα) Forf. διαλέγοντα. SOLAN.

ead. l. 5. Ὁ Πρωταγώγης) Quid per hanc dictionem sit intelli-

gendum, nemo facile divinabit. Est tamen, qui Platonem intelligit, & fortasse recte, cum Παιανιδεύς tribus quaedam Atheniensis fuerit. COGN. Gilb. Cognatus commentator misere hoc loco prodit memoriae suae defectum, dum nescire videtur, Demosthenem debere intelligi. Plutarchus in vitis decem Rhetorum & in Demosthene nos docet, plebiscita a Demosthene promulgata semper ita coepisse: Δημοσθένος Δημοσθένους Παιανιδεύς τάδε εἶπεν, id est, Demosthenes Demosthenis filius Paeanius haec dixit. PALM. Demosthenem intelligendum iam supra monuit Solan. Bis Accus. c. 31. REITZ. *ibid.* Καὶ πρὸς ἑνα) Haec interrogative pronuntianda videntur. GUYET. Idem visum Gesnero, ideoque signum interrogandi addidi. REITZ.

ead. l. 13. Τινὰ ἔπαινον) Laudabant itaque, non plaudebant solum, & in ipsa etiam recitatione. SOLAN.

ibid. Ἐπιστρέφοντα) Ἀποστρέφοντα legit interpr. GUYET.

ead. l. 15. Ἐπιφράττεσθαι τὰ ὦτα) Idem supra Imag. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπισείσης — τὴν χεῖρα) Supra Δικ. cap. 28, & Σκυθ. c. ult. SOLAN.

Pag. 242. l. 2. Ἀμφιλαφεῖς) Et etymon huius nominis, & rem ipsam praeclare explicat Epictetus Enchir. cap. 65: Πᾶν πρᾶγμα δύο ἔχει λαβὰς, τὴν μὲν φορητὴν, τὴν δὲ ἀφόρητον κ. τ. λ. Sed potest hic quidem ἀμφιλαφῆς simpliciter opportunum notare: qui reprehendere volunt, anam ubique accipiunt. GESN.

ibid. Τοῖς συκοφαντικοῖς) Leg. Plutarch. de curios. COGN.

ead. l. 13. Ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι) Vid. si tanti est, Bergl. ad Alciph. I, pag. 120, similes phrasas afferentem, quibus probet ὑπὸ τινος σπουδάζεσθαι dicendum, non ἀπὸ, ut in Alciph. editum. REITZ.

ead. l. 16. Τὸ δεῖνα) Scilicet τὸ περαινέσθαι. GUYET.

ibid. Αἰδεσθεῖς) Lege αἰδεσθῆς. GUYET. Αἰδεσθῆς Ox. L. & Ven. utraque. In reliquis αἰδεσθεῖς. SOLAN.

Pag. 243. l. 4. Πλείων ἢ ἀνασχυντία καὶ δρᾶσος) Buchanan. de concionatore Franciscano: Nec mihi displiceat primo muliebria passus Flore aevi, hinc effrons audacia &c. GUYET.

ead. l. 5. Ὡς καλίστεραι αἱ γυναῖκες) Liban. BOURD.

ibid. Καλίστεραι) Mulier animal natura loquax. Plaut. in Aulul. Nam multum loquaces merito omnes habemur. Idem in Ci. stell. Largiloquae extemplo signus, plus loquimur, quam fas est. Eurip. in Phoeniss. Φιλόλογον δὲ χρῆμα δήμιον ἔφην, Σμικρὰς δ'

ἄφορμὰς ἢν λάβωσι τῶν λόγων, Πλείους ἐπισφένουσιν. ἡδονὴ δέ τις Γυναιξί, μηδὲν ὕγιος ἀλλήλαις λέγειν. COGM.

ead. l. 7. Πάσχοις) Cod. Ox. In reliquis *πάσχεις*. Dein addit *Fl. καὶ κατατιγῆ*. Legendum *καὶ κατὰ ταυτίγῆ*. SOLAN.

ibid. Πιττοῦσαι) Qui mos hodieque in Oriente obrinet. Factitant enim id sedulo in balneis plerique. Qua de re iam aliquid ad Mισθ. c. 33 dictum est. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑποτελεῖν) *Fellare*, obſcoenae ſignificationis. GUYET.

ead. l. 15. Ἐρῶτας) Ἐρῶτας legit interpreſ. GUYET.

ead. l. 16. Γονιμωτέρα) Τὸ τὴν γονὴν ἐκμυζᾶν ſcil. GUYET. Non eſt noſtrum, haec ἀπὸρρήτα & ἀρρήτα declarare. Sed illud monemus, etiam apud Longinum l. 31 γνιμον eſſe orationis virtutem, quam forte commodiſſime expreſſit Pearcius, cum *nativam* reddidit, *foecundam ſublimitatis* alii, alii *puram, genuinam*. GESN.

Pag. 244. l. 7. Ὑπὲρ Ἐβὶν καὶ Θμουῖν) Ex hoc loco patet; Lucianum traducere quendam rhetorem Aegyptium: ſunt enim *Xoïs & Thmuïs* urbium nomina in inferiore Aegypto, unde nomi duo *Ξοίτης & Θμουίτης* nominabantur. PALM. *Ἐβὶν καὶ Θμουῖν*) Τοὺς Αἰγυπτίους δούλους. GUYET. *Ἐβὶν* urbis nomen apud Plut. 656, 1, ſupra Aegyptum in Abyſſinia, ubi hodieque regio eſt idem ferme nomen retinens. SOLAN.

ibid. Μητρὸς δὲ ἀκεστρίας ἐπ' ἀμφοδίου τινὸς) Vertitur: *Matre vero ſartrice, in bivio quodam natus ſum*. Haec *natus ſum* inferciunt interpretes, ut ſententiam conficiant. In Graecis, ut vides, non habentur. Dein *ἀμφοδος & ἀμφοδον* eſt *δίωδος, δίνιυμ*, non *ἀμφοδίου*. Sed moror. Leg. ut Mf. *ἀκεστρίας ἐπαμφοδίτου τινὸς, quae fuit ſartrix hominis venuſti*. GRAEV. Puto ab eodem errore haec corrupta eſſe, qui Piſc. c. 19 fecit ἐπ' *Εὐφρατιδίων* pro *ἐπευφρατιδίων*. Certe enim vulgata non ſatis bene ſe habent, quae quidem ſient optima, ſi legas *ἀκεστρίας ἐπαμφοδίου τινὸς*. Nam Lucianus gaudet quoque commentis talium vocum. Sic & initio Herculis Gallici agnoſcit *ὑποταρταρίους*, licet hi apud poëtas praecipuos quoque exſtent. Sed maxime miror, cur mox illa *συνὴν τινὶ κακοδαίμονι καὶ γλιſχροῦ ἐραστῇ* interpretentur *cum infelici, ſuavi tamen amatore*, cum certiſſime talis ſit inſuavis, & putidum eſt haec corrigere, quae nullius, niſi horum interpretum, oculos fugere poſſunt. GRON.

ead. l. 9. Ἀδύκιμος) Forſan & ſupra, Paraſit. c. 5, praetiſterit nominativus *πολυπραγμοσύνη εἶναι σοὶ δοκεῖ*, ubi *πολὺ* Lucian. Vol. VII.

πραγμοσύνην edi passus sum, quia nulla ed. praeibat, & quia tolerabilius erat, quam hic. Est quidem, ubi tam accusativus, quam nominativus, infinito verbo adiungi queat; vid. Iensii notata ad Prometh. sive Lectt. Lucian. p. 71 — 73. At hic si accusativum admiseris, ad ὄραν pertinebit, minus com-
moda sententia. Ceterum nominativ. habes Dial. Mort. XVI;
2, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. Bis Accusf. c. 2 f. μόνῃ τῷ δεσπότης εἶναι δοκεῖν &c. Accusativum Paraf. c. 5, δοκεῖ σοι εἶναι πολυπραγμοσύνην. Iov. Conf. c. 7 f. οὐ γὰρ ἀποχρήσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι. Notabilior contra nominativus est ap. Dion. Hal. Ant. VII, pag. 473, 10, δι' αἰσχύνης λαβεῖν, ἀνὴρ αὐτουργὸς καὶ γέρον ὀνείρατα πρὸς τὴν βουλὴν ἐκφέρειν. Nisi ibi legendum ἐκφέρων. REITZ.

ibid. Ἐπὶ φιλῷ τῷ τρέφασθαι) Non satis accuratus & hic fuit interpres, qui vertit *ob victus penuriam*, cum potius sit *nudi vel solius victus gratia*. VITRING.

ead. l. 10. Γλίσχρῳ) Vertunt *suavi*. Redde, *tenaci*, *parco*. GUYET.

ead. l. 15. Οὐκ ἔτι Ποσειδὸς ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Δίδε καὶ Λήδαι παῖσιν ὁμώνυμος γεγέννημαι) Et ex hoc loco pater, Rhetorem, quem subfannat Lucianus, primum Ποσειδὸν, (sic enim legendum, non ποτειδὸν) deinde Διδόσκουρον, vel Διδόσκουρίδην, vocatum fuisse. PALM. Primo Photinus didus fuit, deinde Pollux. LA CROZE. Sed iam sub init. dictum, contra Pollucem haec non scripta. REITZ.

ibid. Δίδε καὶ Λήδαι π. ὁμών.) Pollux eatenus designari hic credi poterat, qui Naucratis erat, atque adeo Aegyptius. V. Suid. Ναυκρατικά. Sed pater Pollucis Rhetor, non servus, Philostrato tradente, erat, p. m. 313 A. SOLAN.

Pag. 245. l. 2. Ἐγαστριζόμεν) Vertunt, *laute accipiebar*, cum sit, *in ventrem caedebar*, i. e. nimio coitu vexabar. GUYET. Recte Artici, Phrynichus, Th. Magister, ipse etiam Hesychius, ac Suidas, cum aiunt significare hanc vocem λαμπρότερον τρέφασθαι, ἐμπιπλάσθαι, κορέννυσθαι, χορτάσθαι, λαβρότερον τρέφασθαι. Sic certe hic Lucianus, in libello, ubi Sophisticam licentiam reprehendit. Sed in hoc falluntur quidam eorum, quod hanc solam significationem antiquorum esse aiunt, & prohibent adhibere hoc verbum de ventris percussione: cum nondum, quod sciam, antiquioris Luciano (qui utitur etiam Ἐταιρ. Dial. Chelid. & Dros. vers. fin.) testimonium, pro hac ventris implendi notione, prolatum sit; plusscula autem sint apud ipsum parentem Atticissimi Ari-

stophanem, ubi ventrem vel alterius, laedendi causa, vel suum inter saltandum, ferire significat. Vid. Kuster. ad Eq. 273, & quem laudat, Menag. ad Laërt. 7, 172. Sensit hoc iam Eustathius, & contradixisse videtur vulgo, ad Od. T, p. 720, 1, Bas. Ἰστειν, inquit, ὅτι γαστρίζεσθαι κατὰ τοὺς παλαιούς, οὐ μόνον ὡς ἐρρήθη χορτάζεσθαι, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ τὸ κατὰ γαστρὸς τύπτεσθαι. Respicit nempe ad ea, quae dixerat ad Od. Σ, p. 656, 21, τὸ γαστρίσαι δηλοῖ μὲν καὶ τὸ χορτάσαι, σημαίνει δὲ φασὶ καὶ τὸ εἰς γαστέρα πληῖσαι. Nec alterius significationis, quam huius, mentionem facit Sextus Empir. M. I, 217. GESN. Pro sagina ventris utitur etiam Alciphro. III, Ep. 45 f. Τίς ἔτι ἀνέξεται τῶν κακοδαιμόνων τούτων; εἰ τοσούτου τὸ γαστρίζεσθαι πωλούντων, ἀνούμεθα κινδύνῳ τὸ ζῆν. & ne quiquam de hoc significatu dubiter, videat idem ab ipso auctore exponi per πλησμονήν, nam illico subiungit, καὶ τὸν ἐκ λμοῦ θάνατον δεδιότες, τὴν μετὰ κινδύνου πλησμονὴν ἀσπαζόμεθα. Quare minime assentior Guyeto, pristinam versionem reiciienti. REITZ.

ead. l. 6. Τὸν ἄθλον) Id est, laborem Venereum, coitum. GUYET.

ead. l. 11. Κἂν ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι) Vertitur, & in iudiciis contendo: mallet, in iudiciis versor. Sic loquitur Corn. Nep. in Themistocle. VITRING. Causidici illius aetatis Sophistae etiam fere erant. V. A. Μισθ. finem. SOLAN. Contendo adscripsit Guyet. cum in Paris. versum esset *me ostento*. Contra, cum Bened. dederit *contendo*, Vitringa vult *versor*. Tu vide, an Gesnerus melius rem tetigerit. REITZ.

ead. l. 14. Οἱ φοίνικες δὲ) Advocatorum palmae aliquando sine lemniscis & corona, ut apud Iuvenal. Sat. 7: *Ut tibi lasso Figantur virides, scalarum gloria, palmae*. Et Martial. Epig. 27, lib. 7: *Sic fora mirentur, sic te palatia laudent, Excolat & geminas plurima palma fores*. Palmas coronatas, ut hoc loci ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐστεφανωμένοι, tangit Arrianus Epiḡteti cap. 12, lib. 3. BOURD. De palmis ad ianuas Rhetorum & causidicorum Casaub. ad Sueton. Domit. 23, ubi ex hoc ipso loco lucem affundit Iuvenali VII, 138. Ceterum cogitabam, an forte melius legatur *ἐστεφανωμένη*, ut ad θύρᾳ referatur: sed necesse quidem non est. GESN.

ead. l. 17. Πολὺ πρότερον τῶν λόγων) Ἐπὶ μοχθηρίᾳ scilicet τῶν λόγων. SOLAN. Repeto ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verba, ἐπίσημον ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ. Qui nondum vitam hominis norunt, odio tamen illum habent ob orationis perversitatem, cum primum

audiere. Nescio, cur maluerit Birckheimerus, *motum pravit-
tate longe prius quam sermonum esse insignem*. GESN.

Pag. 246. l. 1. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ) Habuimus hoc
saepe, ut Harmon. pr. Gymn. c. 36 &c. REITZ.

ead. l. 3. Νῦν τὴν πάνδημον) Conf. supra cap. 1 huius Dial.
ubi paucis disquiritur, sitne & ibi sic legendum, an πάντιμον.
Hic vero *Venerem* Deam quidem intelligi, notum est; at re-
spicitur simul ad eam orationis venustatem, qua celebritatem
per totum orbem, vel saltem universam suam nationem ora-
tor adipiscitur. Νῦν vero hic potius esse, quam μὰ, quod μὰ
frequentius negationem adiunctam aut intellectam habet, di-
ctum supra ad Icar. c. 14. Adde Gall. c. 11. Etsi μὰ quoque
interdum affirmat, ut Gall. c. 29 f. aliisque locis, supra iam
indicatis. REITZ.

ead. l. 5. Εἶεν) Hoc verbo excipit relatum a se sermonem
Dioscoridis, f. Clytii, Lucianus. Plato de Rep. I, p. 419 E.
Ἐγὼ δέ σοι ὥσπερ ταῖς (al. παῖς) γραυσὶ τοὺς μύθους λεγού-
σαις, εἶεν ἔρῳ καὶ κατανεύσομαι κ. τ. λ. Vid. ad princ. Κατά-
πλου. GESN.

ead. l. 7. Οἷπερ ἐξαρχῆς &c.) Th. Mag. v. Βούλομαι. SOLAN:

ead. l. 13. Πτηνὸν ἄρμα) Supra Ἀναβ. c. 22, Δικ. 33, Plat.
Phaed. 344 G. H. SOLAN.

ibid. Ἐλαύνοντα) Sic forte legendum: ἐλαύνοντί σοι μάλλον
&c. GUYET.

ibid. Φέρεσθαι) Glossema est. GUYET. Non est glossema.
Nam non modo etiam sic supra Bis Accusf. c. 33, ὁ μέγας ἐν
οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων φέρεται, sed & hic φέρε-
σθαι ad sensum requiritur: construendum enim, ὥς μάλλον
πρέπειν σοὶ εἰπεῖν περὶ σεαυτοῦ τὸ ἐκεῖνο τοῦ Πλάτωνος, φέ-
ρεσθαι ἐλαύνοντα πτηνὸν ἄρμα. Iam age omittas φέρεσθαι,
non habebit, unde pendeat accusativus ἐλαύνοντα. REITZ.

Pag. 247. l. 1. Παύσομαι) Haec Lucianus Rhetoricae iam
valedicens. SOLAN.

ibid. Ἐπιπολάζ.) Ἐπιτελάζων forsan legendum. GUYET.

ibid. Ἀσύμβολος) Ita V. 2. recte. In reliquis ἀσύμβουλος.
SOLAN. Versionem Gesneri ad vulgatum ἀσύμβουλος esse fa-
ctam, quilibet vider; nec ego eam immutavi; sed alterum
potius esse credens, iam verterem, qui vestri ad illam specta-
ta, (i. e. cum illa) conciliare nequeam. Ἀσύμβολος enim a συμ-
βάλλομαι coniūcio, hic est, qui coniectura assequi nequit; &
licet ἀσύμβουλος quoque bonum esset, si solum poneretur,
tamen haud assequor, quo modo cum πρὸς αὐτὴν & ὑμῖν

construi possit; ideo id arripui, quod intelligo. REITZ. Ἀσύμβουλος tuendum arbitror, quia consilia continet hic libellus, ironica illa quidem, de gloria artis oratoriae consequenda. His consiliis se usurum negat Lucianus. Potest ficta ab eo vox esse: potest etiam usurpata aliis, sed nondum nobis observata: nam quod apud Pollucem legitur, illud videtur potius esse ἀσύμβουλος. GESN.

IN PHILOPSEUDEM.

Pag. 248. l. 8. Ἐς τὸ χρήσιμον) Dives ille apud Iuvenalem: quid enim salvis infamia nummis? Orest. in Elect. Sophoclis, Δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥύμα σὺν κέρδει κακόν. COGN.

ead. l. 10. Οὐδὲν πρὸς ἔπος) Proverb. BOURD.

Pag. 249. l. 1. Ὀδυσσεύς — ἀργύμ.) Hom. Od. A, 5. SOLAN.

ead. l. 4. Περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθ.) An quæsitit aliam structuram Solanus? an πρὸ τῆς ἀληθείας; quod quidem apertius, sed non opus, quia τῆς ἀληθείας genitivus est a comparatione pendens, adeoque idem, quod πρὸ, quod & Scholiastes viderur sensisse. Latini etiam positivo interdum utuntur pro comparativo, uti ex Liv. VII, 8, affert Iens. in Obs. stili Lat. quas adiecit repetitis Collectan. pur. & impur. Latin. pag. 38, *Multiplex quam pro numero damnum est*; ad quæ Livii verba plura similia indicant Dukerus ac Drakenb. Addo ex Ev. Matth. XVIII, 9, καλὸν σοι ἐστὶν — εἰσελθεῖν — ἢ βληθῆναι. Alia vid. ap. L. Bos de Ellipsi p. 327, v. μάλλον. Et nos ad Quom. Hist. cap. 17 f. Ac Gall. c. 18. Eurip. Androm. v. 80, Γέρον ἐκείνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρών. *Senex est iste, pro senior, quam ut te iuvare possit præsens.* Sed quid si περὶ cum Eustath. accipias pro περισσότερον; hoc disquiram in Addendis. REITZ. Immo iam credo, περὶ hic notare excellentiam, præferentiam, ut περὶ δ' ἐστὶ μάχεσθαι, *superatis pugnando*, Homero frequens, vid. Eustath. ad Il. A, p. 95, 47. Et Il. Δ, p. 369, 9, ac Θ, 27. Et περὶ πάντων, *supra omnes*, Il. I, 38; iterum 53, ne iam nota illa περὶ πολλοῦ & πλείστου ποιῆσθαι huc traham, quorum exempla Taylor in Lysia dedit, vel ut Diomed. Sic. XI, cap. 29, οὐ ποιήσομαι περὶ πλείονος τὸ ζῆν τῆς ἐλευθερίας quia aliquantum discrepant, aliquid tamen iuvant. IDEM in Addend.

ead. l. 6. Τοὺτους οὖν ἐθέλω) Theophr. Eth. Ch. c. περὶ λογοποιίας. Τῶν τοιούτων ἀνθρώπων τεθαύμακα, τί ποτε βούλονται

λογοποιούντες. οὐ γὰρ μόνον ψεύδονται, ἀλλὰ καὶ ἀλυσίτε-
λως ἀπαλλάττουσι. SOLAN.

ead. l. 16. (Ἐαλωκότας) Hoc exemplum Iensf. ad Tyrann. c. 12 allegat, quo probet, hoc particip. activum, aequè ac ἀ-
λούς, valere passivè. Rectè; & quidem perpetuo apud alios
etiam; vid. Bud. Comment. L. Gr. & Schéidii Indicem Hero-
diani, qui solus vel decem exempla annotavit. Sic etiam apud
LXX, in Ierem. L, 2, & LI, 31. Quare plura in re, quam
& ipse Iensius fatetur notissimam, non addam, nisi & acti-
vum προσκρούσας itidem passivè accipi ap. Aesop. Fab. 128,
προσκρούσας οὖν τῆς κεφαλῆς — καὶ κλασθείσης. REITZ.

Pag. 250. l. 4. Τὸν Ἡρόδοτον) Herodotum verius mendacio-
rum, quam historiae, parentem nuncupaveris. Mira enim ab
eo de Xerxis expeditione & transitu. Id. Lucian. L. 2 Ver.
Hist. inter mendaces Ctesiam Cnidium & Herodotum po-
nit. COGN. Notam Cognati ita exhibeo, ut in ed. Par. &
Graev. erat; (excepto quod mendacium, pro mendaciorum
haec habebat) quid autem desit, facile est coniicere. Hero-
dotus vero mihi non est mendaciorum pater, quando narrat
ab aliis accepta, ipseque praemonet, se non omnibus fidem
adhibere. REITZ.

ibid. Ἡρόδοτον καὶ Κτ.) Ingens inter hos, quamquam hic
coniuncti legantur, discrimen est. Herodotus enim, sicubi a
vero aberrat, non id agit, ut mentiatur: Ctesias vero, qui
multos in Persia vixerat annos, ea scripsit, quae ipse, quin
falsa & vana forent, ignorare non poterat, certe non de-
buerat. SOLAN.

Pag. 251. l. 2. Τὴν Μορμὴ καὶ τὴν Λάμιαν) Μορμὴ, οὗς, f.
μορμῶν, ὄνος, larvam esse, pueris terrendis confectam a nutri-
cibus, unde μορμολύττειν est, & μορμολύκειον, pervulgatum
est, neque opus, ut hic observetur. Sed illud videbatur paulo
disertius annotandum, quod iam indicavit ad Aristoph. Equ.
690 Scholiastes, illa verba μορμὴ τοῦ θράσους sic esse acci-
pienda, ut ὀνοματοποιημένη exclamatio, vel interiectio esse
intelligatur. Et videtur ipsa illa vox adhibita ad terrorem in-
iiciendum pueris, sine respectu ad illam larvam: quod fir-
mat locus iam laudatus ad Aristophanem, Casaubono, ex
dulcissimo Theocriti Idyllio Ἀδωνιαζουσ. v. 40, ubi mulier,
ut deterreat puerulum, prodire una cupientem ad pompam,
οὐκ ἄξω. inquit, τὸ τέκνον. Μορμὴ, δάκνει ἵππος. Hic certe,
ut in illo Aristophanis, nihil aliud spectatur, quam ipse sonus
quasso capite & turbato vultu proferendus. GESN.

ead. l. 5. Δίδς τάφον) Vide, quæ ad Τιμ. c. 4 observata sunt. Non videtur credere Lucianus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐπιχθόνιον) Mira sane ratione, quam tu, si lubet, apud Orig. c. Celf. videas l. VIII; effuso nempe in terram Vulcani Minervam petentis semine. V. & Lactant. l. 17. Fabulam tetigit Noster Ὀρξ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 7. Τοὺς πρώτους) Rectius Mss. τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς γῆς Ἀττικῆς ἀναφύναί, καθάπερ τὰ λάχανα, primos illos homines ex Attica terra olerum instar provenisse. Vulgo γῆς omittitur. Itaque vertit interpretes in Attica. Tns absorplerat γῆς. GRAEV.

ead. l. 10. Σπαρτούς τινὰς ἀναβεβλαστηκέναι) Sativos quosdam progerminasse. Ita interpretes. Sed ab Latinis hos eosdem æque ac ab Graecis Spartos appellatos fuisse, discimus ex fragmento Varronis, & ideo non debuerunt boni viri appellationem celebrem & propriam sua versione obscurare. Idem occurrit de Salt. cap. 41. GRON. Vid. supra de Salt. cap. 41. REITZ.

ead. l. 12. Κοροίβου) De Coroebo in Scholiis Mss. lepida legitur historia. Κοροίβος οὗτος μαρὸς τις ἀπομνημονεύεται ὅστε γυναῖκα ἀγαγόμενος μὴ ἀνελέσθαι συγκαθευδῆσαι αὐτὴν διὰ τὸν πρὸς πενθερὰν αὐτοῦ φόβον, καὶ οὕτω ἐχθόμενον παρνεύειν αὐτήν, μέχρις ἂν τῆς γυναίκος ἡλαμένης τὸ ἄρθρον ὀδύνη συνέχεσθαι, καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τῷ μαρὶ τοῦ ἀνδρὸς καθαψηθεῖσαν; οὕτω τὴν κοινωνίαν τοῦ γάμου γενέσθαι. Nulla est causa, cur haec interpretemur. Apud Eustathium in Odyss. K, p. 413 ed. Bas. eadem historia legitur, sed tribuitur Margitæ. GRAEV.

ead. l. 13. Μαργίτου) Conf. supra Ἑρμ. c. 17. SOLAN.

ibid. Τριπτόλ.) Adi Ἑνύπν. c. 9. (i. e. Somn. § 15.) SOLAN.

ead. l. 14. Πάνα) Pan, cum Athenienses duce Miltiade cum Persis essent dimicaturi in campo Marathonio, eo in loco Graecis auxilium tulit, atque repressit Persarum ferociam. Meminit Theocr. in Syring. COGN. In Iove Tragœdo. Long. lib. 3. BOURD. Confer Θ. Διαλ. XXII versus fin. & Δικ. cap. 9. SOLAN.

Pag. 252. l. 16. Εὐκράτους τοῦ πάνν) Ad Palmerii notam addidit Kust. Sed is (apud Aristoph.) vocatur Epicrates, non Eucrates. Dinonis filius dicitur cap. 17. Si idem sit, de quo in Ἀλ. infanda illa narravit, quid de Luciano censendum, qui talia efferat, aut de ætatis illius hominibus, qui talia sine pudore & infamia audirent? SOLAN.

Pag. 253. l. 5. Διεξιόντες) In omnibus libris antea legebatur *Διεξιόντος*, nullo prorsus sensu. Vid. c. 29 eandem phrasin. SOLAN. *Διεξιόντος*) Primo intuitu *Διεξιόντες* blanditur, quasi ad *Ἐριννύες* pertineret narrantes. Sed accurate rem ponderanti vulgarum omnino servandum apparebit: nam neque *Erinnyes* quidquam narrant, nec alia multitudo, sed *Eucrates*: ad hunc igitur spectat *Διεξιόντος* absolute positum; neque quisquam de populo Nostrum expulisse refertur; sed ipsa illa monitrosa dicta illum abegerunt, eademque ei fuere quasi *Erinnyes*; cumque sollicitudines atque anxietates mentis re vera per furias designari docuit Cicero, recte & Noster indignationem & aversionem suam hoc nomine vocat, quae non passa sit ipsum diutius isthic loci consistere. REITZ. *Διεξιόντες* ad *Ἐριννύας* referri salva Grammatica non potest. GESN.

ead. l. 6. Ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ — βαθὺν πώγωνα καθεμμένος) *Eucrates* quidam Atheniensis olim fuit proluxa barba insignis, & eo nomine traducitur ab *Aristophane* in *Concitantibus*, dum inducit mulierem barbam facitiam afferentem & dicentem, *Κἀγὼ γ' Εὐκράτους οὐκ ἄλγος καλλίονα*. Ad quae sic Scholiaſtes: *οὗτος εἰς δασύτητα κομφοῖται, ἥν δ' ἔρτωρ καὶ δημαγωγός, οὗτος μέγαν πώγωνα ἔχων ἐπεκαλεῖτο σακεσφόρος*. Ergo si quendam *Eucratem* proluxa & ampla barba insignem suo tempore noverat *Lucianus*, & in nomine, & in pilositate cum antiquo illo conveniebat. Nam illum antiquum non debuit inducere, quando in eo dialogo de *Peripateticorum* sectis & cum *Eucrate* differentem *Cleodemum Peripateticum* inducit. At *Peripateticae* sectae auctor *Aristoteles* post *Aristophanem* & *Eucratem* vixit. PALM.

ead. l. 14. Παρασθησάμενος τὰ παιδία) *Iac. Elſn.* ad *Evang. Matth. XXVII, 25*, ubi legitur, *τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν*, haec *Luciani* ita exponit: *Eucrates* ille ὁ *φιλοφειδής*, ut dictis maiorem fidem conciliaret, iurare solebat *παρασθησάμενος τὰ παιδία*, admotis etiam liberis, quos nempe diris devovebat; pluribusque testimoniis docet, in foro Atheniensi consuetudinem obtinuisse, ut is, qui alium gravius criminis reum ageret, se ac liberos suos diris devoveret, si falso accusasset. REITZ.

Pag. 254. l. 1. Ὑπὸ τῇ λεοντῇ) *Prov. BOURD.* Plane inaudita res, simia cum leonis exuviis, ineptumque exiguo animali, quale simia, bene amplas aptare exuvias. Nempe ad duo simul *Lucianus* eo loco respicit proverbialia. Alterum est ὅτι

ὑπὸ λεοντῇ, alterum πῖθηκος ἥρως προσωπεῖον περιβέμενος. Luculenter rem firmat locus in Piscatore, ubi similiter coniungit utrumque, sed paulo clarius. (v. c. 32.) Olearius ad Philostr. p. 432. Idem Lucianus in eodem opusculo Ἀναβ. c. 37, proverbium ipsum affert, ad quod hic alludit, nempe si recte Codd. habent, Ἡρακλῆς καὶ πῖθηκος. SOLAN.

ead. l. 10. Νοσοῦντα ἐπισκέψόμενος) Ἐπισκέψασθαι proprie esse *invisere aegros*, hoc Luciani testimonio, aliisque docet Iac. Elfner. ad Evang. Matth. XXV, 36, ubi habemus, ἡσθένησα, καὶ ἐπισκέψασθέ με. REITZ.

ead. l. 15. Κλειδῆμος) V. de eodem, Συμπ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 16. Δεινὸμαχος) Nomen videtur fictitium. SOLAN.

ibid. Ἰων) Plura de eodem vid. Συμπ. c. 7 &c. SOLAN.

ibid. Οἶσθα) Cum in *Amst.* male esset οἶστα, La Croze id emendarat. Sed recte οἶσθα iam habebant al. edd. REITZ.

Pag. 255. l. 13. Τί μεταξὺ εἰσιὼν ἐπήκουον) Sic rursus infra hoc Dial. c. 29 med. Quod ideo moneo, quia ibi ὑπήκ— non nemo emendarat; quod iam nihil opus erit; vide ibi dicenda. REITZ.

ibid. Καὶ γὰρ μάλα πεφυλαγμένως μὴ φαύσαιμι τῶν ποδῶν αὐτοῦ) Corrige, ut recte Basileensis, πεφυλαγμένως. Et ego studiose cavens, ne pedes eius attingerem. IENS. Πεφυλαγμένως) Receptam scripturam secutus sum. Πεφυλαγμένως, uti πεφεισμένως, usurpat Aelianus H. Anim. I, 8. Mutavit tamen B. 2. editor, fecitque πεφυλαγμένως. SOLAN. Non ausus sum πεφυλαγμένως mutare ob solam B. 2. Nam persaepe non modo adverbia ex particip. praeterit. formantur, ut ἐργηγῶρας, (de quo frustra dubitavi Hermot. c. 1, quandoquidem & Alciph. III, p. 356, id habet) aliaque similia passim occurrentia, ut πεπλανημένως, πεπλασμένως, πεπληροφορημένως &c. Sed & adverbia ponuntur, ubi adiectivo locus esset, ut apud Phalar. Ep. 34, διδὲ πάντα πολυτόπως ἐπιγινούς, οπιπία miseria- rum plena videns. Liban. Epist. 28 pr. οὐκ ἀγεννῶς μοι προκείσθαι τοῖς λόγοις, pro ἀγενές, i. e. non ignobile mihi (est, videtur) incumbere in dicendi studium. Ita ibid. 29 ἄλλως pro ἄλλο. Nam ait: οὐ γὰρ ὄνομα ἄλλως, τὸ Ἀττικόν. Quod interpretes recte: neque enim aliud nomen habet, Atticum. Ita & ἴσα adverbii more, pro adi. ἴσον, in N. T. Epist. ad Phil. II, 6, οὐχ ἀρπαγμὸν ἠγήσατο τὸ εἶναι ἴσα θεῷ. Taceo vulgatissima illa ὁ αἰὶ χρόνος, ἡ πάνυ τρυφή, non plane huc pertinentia, de quibus ad Amor. c. 16 dictum, ad verba τὴν πρὶν ἀστοχίαν. Omitto alium adverbiorum cum adiectivis promiscuum usum, in ὅλως

& ὅλος εἰμὶ ἐν πράγματι, de quo Iens. etiam egit ad Hermot. sub init. Sed & vicissim adiectivum adhibetur, ubi usitatus adverbio locusest; ut Diod. Sic. V, 13 f. φυζόμενον τούτων δαφιλῶν pro δαφιλῶς, ad. quae peritissimus Wessl. plura similia producit, quem etiam vid. ad V, c. 21, N°. 93. Interim non satis conveniens est Luciano exemplum, quod Solan. ex Aelian. modo adduxit, legitur enim: τὰ δὲ τελευταῖα μονονουχὶ τοὺς παριόντας ἥρεμα καὶ πεφεισμένως κατὰ τῶν ἱματίων δάκνοντες: nec aliud demonstrat, quam adverbia sic a participio formari solere, dum structura apud Lucian. est alia. Nec ego, etsi dedi, quae propius accedunt, πεφυλαγμένως esse sanum affirmo, propter illico adiunctum ἀπολογησάμενος, licet ad postremum ἐκαθεζόμενον referendo stare queat, atque ideo nihil immutarem. REITZ.

Pag. 256. l. 4. Κλαύδημος) Vid. Reines. Ep. ad Hofm. pag. 381. LA CROZE.

ead. l. 17. Χρῆναι — εἶναι) Nonnihil incommodi praeferunt hi infinitivi: verum quia recte ἐστὶ χρῆναι, licet uti, vel utendum est, dicitur; non offendet peritum, utrumque infinite, ut structura postulabat, hic efferri. Difficilioris structurae infinitivos tres videbimus infra c. 39. Et δεῖν ἐπαινεῖν occurret mox Hipp. ipso initio, atque alibi non semel. REITZ.

Pag. 257. l. 2. Ἀμέλει) Confer supra Συγγρ. cap. 29 m. SOLAN.

ead. l. 7. Κατεργαζόμενος μου πολλὴν τὴν ἀνοιαν) Eadem rursus infra c. 32 pr. REITZ.

ead. l. 13. Ὑφαίρειν τοῦ τόνου) Videtur exprobrare tacite Eucrati intemperantiam, ut circa vinum & carnes, sic etiam circa res venereas, quorum τόνον hic respicere suspicor, licet generalius nomen ad omnem contentionem vehementiorem pertinere non ignorem. GESN. Vix dubito, quin simul ad tensionem Veneream alludat: interim vult videri Medice loqui, ut intelligatur *relaxatio toni*, ut hi loquuntur, i. e. quo tensio fibrarum minuat, ad sedationem doloris podagrici, qui maxime in tensione membranarum, periosteorum atque fibrillarum consistit, ac rigidos ineptosque ad motum reddit musculos, & hinc ad ambulationem & cursum ineptos, unde relaxationem tensionis sanatio infert. REITZ.

Pag. 258. l. 3. Ἐνεργεῖν) Hanc vocem interpretatur Gilbert. Gaulminus ad Psellum. BOURD.

ead. l. 17. Ἠλῶ — ἐκκρούεις τὸν ἥλον) Habuimus idem supra pro Merc. Cond. c. 9, REITZ.

Pag. 259. l. 14. Ἡπια φάρμακα πάσσοντες) Homer. Iliad. Δ, 218. SOLAN.

Pag. 260. l. 3. Ἀμφὶ πλήθουσιν ἀγορὰν) Vertunt circa forum plenum Latine valde obscure. Potius dicendum fuisset, circa tempus fori pleni, quo frequentissimum est forum, circa meridiem, nostris mercatoribus oment de Beurstiind. GRAEV. Firmat Graev. anam observationem Kusterus ad Suid. v. ἀγορὰς ὄραν. Add. Wolfius ad Liban. Epist. 1036, a. No. 4; quī Sophista accuratissime forte definit tempus, quod hac formula designant, Epist. 1034, καὶ ταῦτα ἐν τετάρτῳ μέρει τετέλεσται σοι τῆς ἡμέρας, ἀπὸ πληθούσης ἀγορᾶς εἰς μεσημβρίαν σταθεράν. Eo magis haec nota temporis forte posita est ab auctore, quia versus meridiem aucto calore irritantur magis, & plusproinde nocent, venenata. V. Plin. II, 25, f. 30. GESN. Thucyd. (quem conferendum in marg. suavit Hemsterh.) VIII, cap. 92 pr. ἐν τῇ ἀγορᾷ πληθούσῃ ait, ibique Dukerus: Suidas, περὶ πλήθουσιν ἀγορὰν. περὶ ὄραν τετάρτην, ἢ πέμπτην καὶ ἕκτην τότε γὰρ μαλιστα πλήθει ἡ ἀγορά. Postremam interpretationem secuti viri doctissimi in Luciani Philop. (h. l.) ἀμφὶ πλήθουσιν ἀγορὰν, & in Philostr. vit. Apollonii II, 36, ὅποτε ἀγορὰ πλήθει & VII, 29, περὶ πλήθουσιν ἀγορὰν vertunt, circa meridiem. Sed Suidas ipse deinde πλήθουσιν ἀγορὰν exponit ὄραν τρίτην. Et scriptor Anonymus apud Phavorinum in πλήθουσα ἀγορὰ ὄρα τρίτη ὑπεροβρίζοντο περὶ πλήθουσιν ἀγορὰν. Herald. I Adversar. 10. Interpretes Aeliani ad XII V. Hist. 30, & Kuhnii in Indice Aeliani pluribus ostenderunt, his phrasibus designari tempus, quod est inter mane & meridiem, & tempus, quod πληθούσης ἀγορᾶς, & περὶ πλήθουσιν ἀγορὰν vocant Graeci, a μεσημβρίᾳ distinguī. Itaque hoc recte inchoari potest ab hora tertia, quae, ut Martialis dicit, causidicos exercere incipiebat; nec Brodaeus IV Miscell. 33, satis accurate illud cum Gallorum hora undecima componit. Adde Kusterum ad Suidam in ἀγορὰς ὄραν. Vid. etiam Casaub. ad Athen. VI, cap. 20, p. m. 292, qui iocum in πληθούσης ἀγορᾶς captatum exponit, & πρὶν ἀγορὰν λυθῆναι refert ad horam decimam, quo desinerent homines esse frequentes in foro. Sed non adeo horam nobis indicare vult Lucianus, quam id actum esse in frequentissimo populi conspectu, ut res coram tot testibus acta eo minus negari queat. REITZ.

ead. l. 4. Ὅτι δ' ἐχίβνη δὴχθέντα — τὸ θηρίον) L. Bos ad Aët. Ap. p. 90, quem admonitu Hemsterhusii evolvi, haec Luciani comparat cum verbis Apostoli c. 28, 4, εἶδον οἱ βάρβαροι

πρεμάμενον τὸ θηρίον ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, aliaque similia affert. Quae non excribam, quia magis nota. REITZ.

Pag. 261. l. 2. Αὐτὸς ἀράμενος) Ut paralyticus in Evangelio. LA CROZE.

ead. l. 6. Ἰερατικά τινα) Non possum, quin adscribam hic, quae in margine veteris Codicis hic sunt annotata: ἰερατικά. οἷα εἶδος τὰ τελεστικά φησι Ἰουλιανοῦ, ἃ Πρόκλος ὑπομνηματίζει, οἷς ὁ Προκόπιος ἀντιφθέγγεται πᾶν δεξιῶς καὶ γενναίως. GRAEV.

ead. l. 7. Θείῳ καὶ δαδὶ καθαγνίσας) Vide C. Barthii Advers. L. VII, c. 3. ALM. Nimirum sulphur ad fascinationes adhibitum aliquot poetarum testimoniis ibi docet Barthius. Hodie vero & fures fumum sulphuris adhibent in furandis porcis, qui eo stupefacti obmutescunt, & se quocunque abstrahi patiuntur. Conf. Necyom. c. 7, ibique notas. REITZ.

ead. l. 8. Ἐς τρις) Vid. de hac locutione fratris consulti. G. O. Reitzii Belg. Graec. pag. 464. Adde Theocr. Eid. I, 25. REITZ.

ead. l. 10. Κεράσται) Vid. Δι. c. 3. De physalo Rubri maris vide Aelianum de anim. III, 18, qui *piscem* vocat. De ἀκοντίαις idem VI, 18. SOLAN.

ead. l. 17. Συνηλίσθησαν) Sic emendandum omnino duximus, ut Πενθ. cap. 7. Vid. Kuster. Not. ad Iambl. N°. 58. Incantationibus serpentes e latibulis vulgo elicitos tradit Aelian. de An. VI, 33. SOLAN. Pro correctione Solani non solum facit, quod & supra de Lucr. § 7 legas, ἐπειδὴν συναλίσθῃσι πολλοί, sed quia *συνηλ* — a *συναυλίζομαι*, *commotor*, hic sensum nullum exhibet. Aliud foret, si, quod nescio, *συνηλίσθησαν* daretur a *συναυλούμαι*, sibilando congreco, vel fistula convoco, ut pastores solent congregare oves; tum nihil sine auctoritate Codd. immutassem. REITZ.

Pag. 262. l. 7. Γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι) In Collectaneorum Gal. uno Codice deerant posteriores duae voces, & pro γίγνεσθαι, πιστεῦσαι erat. Ego πιστεῦσαι prorsus eiiciendum censeo. SOLAN.

Pag. 263. l. 5. Ἐν Γλαυκίῳ τοῦ Ἀλεξικλέους) Video verti, in *Glaucia Alexiclis filio*. At tales hi interpretes debuerunt quoque lectori demonstrare, quid in eo factum fuerit; quod quidem in hac relatione prorsus nihil dicitur. Quid enim aliud, quam retinuit semel conceptum amorem, donec potiretur amato. At haec omnia, quae narrantur, contigerunt in domo Glauciae, ut patet ex duobus locis, vel dum hic adiu-

tor dicit se ἄγειν ἐκεῖνον μάγον πρὸς αὐτὸν, & quod tum hic dicitur βόθρον ὀρύσσασθαι ἐν αἰθρίῳ τινι τῆς οἰκίας nempe eiusdem, vel quod tandem ipsa Chrysis ἐπέστη κόπτουσα τὴν δύραν καὶ εἰσελθοῦσα versata est cum Glaucia. Itaque ἐν Γλαυκίου nunc accipe, ut circa finem harum insaniarum ἐν Ἀμφιλόχου, ἐν Εὐκράτους. Praeterea viri docti, qui Lucianum publico dederunt, vereor, ut bene contemplati sint libros scriptos, dum eum, quem nunc dicunt filium Ἀλεξικλέους, mox ab Luciano scribi faciunt, quasi patrem habuerit Ἀναξικλέα; ex quibus verum eligere sine auctoritate vetustatis nequimus. GRON. Sic infra c. 38, ἐν Ἀμφιλόχου, quod videat, cui opus est. REITZ.

ibid. Ἀναξικλέους) Aut ita hic, ut infra Ἀναξ — legendum; aut illic Ἀλεξ — quod hic in impr. erat, reponendum. SOLAN. Ἀλεξικλέους) Solan. in nott. nihil definit. In l. vero Ἀλεξ — delete, Ἀναξ — rescripserat. Ego Ἀλεξικλέα στρατηγὸν invenio apud Thucyd. VIII, c. 92. Num vero idem sit, de quo hic, non habeo dicere. REITZ. Forſan nihil murandum. Quidni enim liceat mendaci, non esse memorem?

ead. l. 11. Ἀνέλυσ) Optimo sane consilio sic apud veteres comparatum erat, ut, priusquam Logicam docerentur, quae maturum iam, certe rerum cognitione instructum, iudicium requirit, Physica audirent. Stoici vero non secundo tantum loco, sed tertio & ultimo videntur Logicam docuisse. Vide Diog. Laërt. pag. 173 D. quamquam idem (174 A.) docet, alios Stoicos primum docuisse Logicam, 2. Phys. 3. Mor. Phil. SOLAN.

Pag. 264. l. 1. Βόθρον τε ὀρύξάμενος) Heliod. lib. 6. BOURD.

ead. l. 9. Γυναικείαν μορφήν) Nempe species humana pertinet ad Dianam, bos est Isis, canis Hecate, quae nomina ad Lunam referri constat. GESN.

ead. l. 15. Ἐπιμανέστατα) Supra Ἰστ. β. ἐπιμανὴς ἀγαπῶσα. Infra Ἀποφρ. c. 21, ἐπιμανέστερα. SOLAN.

Pag. 265. l. 1. Τὸ λυκαυγές) I. e. τὸ λευκός. Ex λύγος seu λύγη utrumque compositum λευκός, λυκαυγές, pro λευκός, λυγαυγές. GUYET.

ead. l. 3. Εὐ λέγεις) Paruissim hic margini Aldinae, personae novae nomen praemittere iubentis, quam edd. omiserunt; sed quia idem plus triginta vicibus in uno hoc Dialogo iubet, & coniectura tantum est, non Codicis lectio, non tantum ei tribuendum duxi, ut nimia mutatione contra auctoritatem edd. & nostrorum Codd. grassarer. Immo re penitus inspe-

ἔτα, saepissime personarum nomina studio omissa ab auctore video, quia sponte patet, ubi incipiat nova persona, quando illud *inquam ego, inquit ille*, additur. Ita Cicero e contrario evitaturus illa repetita *inquam & inquit*, personarum nomina adscribit, quod disertis verbis monet de Amicit. c. 1: *Quasi enim ipsos induxi loquentes, ne, inquam, &, inquit, saepius interponerentur: atque ut tanquam a praesentibus coram haberi sermo videretur*. Quare terque quaterque insertionem illam marginis Ald. indicasse contentus, ceteras omitto. REITZ.

ead. l. 17. Ὁ δὲ τεττάρων μῶν, πᾶν σμικρολόγος ὢν, Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεται) Interpres, *Is quatuor minarum, tantilli lucri avidus, Glauciam amoris compotem fecerit*. Merae nugae. Ad historiam de amore Glaucia (qui nimirum Chrysidem quandam amans, ea potitus dicitur esse ope Magi cuiusdam, qui iactaret, se, si vellet, ab ditissimis feminis sollicitatum iri, & integra ab eis talenta accepturum esse, ubi tamen quatuor minis Glaucia Chrysidem conciliasset) responder Tychiades inter alia, se mirari Magum ipsum, quod ille, dum possit ipse ditissimarum feminarum amore frui, & insuper integris talentis ab eis donari, tamen *quatuor minis, lucelli oppido exigui rationem habens, Glaucian reddiderit amabilem*, Chrysidem nempe. IENS.

Pag. 266. l. 3. Δαιμονῶντας) Vid. Plut. Symp. VIII, 5, p. 1257. SOLAN. L. Bos (de quo adeundo Hemst. in marg. admonuit) in Evang. Ioan. VII, 20, plura similia affert, quibus demonstrat, *δαιμονῶν & κακοδαιμονῶν* profanis scriptoribus idem esse, quod sacris *δαιμόνιον ἔχειν*. REITZ.

ead. l. 6. Τὸν Σύρον τὸν) Christianum intelligere videtur. GUYET. Non dubito, quin per Syrum illum e Palaestina intellexerit aliquem ex Apostolorum discipulis Christianum: iis enim, ut dominus Christus praedixerat, subiecta erant daemonia, & talia miracula passim fiebant in prima illa aetate ecclesiae. PALM.

ibid. Ἐπὶ τούτων σοφιστὴν) Florentinum τούτῳ minus placet. Ἐπὶ enim cum secundo casu hic notat eum, qui praeest, praepositus est illi negotio, ut in Evang. Luc. XII, 42, *ὃν καταστήσει ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ*. Ac sine verbo, ut hic, Ioseph. Ant. XII, 1, *ὁ ἐπὶ βιβλιοθηκῶν*, *Bibliothecarius*. Et apud nostrum Tox. c. 29 pr. *ὁ ἐπὶ δεσμῶν praefectus carceris*, ubi & alia dedimus. REITZ.

ead. l. 9. Ὅμως ἀνίστησι, καὶ ἀποπέμπει ἀρτίους, ἐπὶ μεσῶ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν.) Sermo est de Syro quodam, (Christiano forte, ut iudicat Palmerius) qui eos, qui ad

lunam conciderent, oculos distorquentes, & os spuma impleti, tamen erigeret, sanosque ac integros dimitteret, non magna mercede malo isto liberatos. Sic enim suspicor, id potius exigua mercede fuisse praestitum, voluisse auctorem, quam magna, ut vulgo legitur in Graecis; atque adeo intercidisse οὐκ, quod facile ex affinitate ultimae in ἀρτίους syllabae potuit evenire. Legendum itaque mea sententia, ἀποπέμπει ἀρτίους; οὐκ ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τὸν δεινῶν. IENS. Ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ) Cave quidquam mutassis: genuina enim haec scriptura. Nec de Christianis labores, qui gratis miracula sua edebant. De aliis consule, si lubet, Orig. c. Cels. p. 53, 2, quo in loco Aegyptios videbis & ipsos talia a se patrata iactasse. SOLAN. Haec verba faciunt, ut non credam, de Christiano Exorcista sermonem esse, quos de magistri sui voluntate χερίσματα illa sua etiam gratis dedisse, satis constat: nec unquam obiecta illis, quod sciam, aut depulsa avaritia. Video, quid in mentem venerit Iensio: sed non ausim ei assentiri, cum praefertim ipsa nos Christi & Apostolorum historia doceat, fuisse in Palaestina etiam Exorcistas non Christianos. GESN. De phrasi egimus supra 1 Ver. Hist. cap. 19. De re haec tantum habeo monenda: emendationem Iensii, οὐκ inferentis, etsi de Christiano sermo non fuerit, nondum improbo; quia fin. cap. proxime praemissi miratur, magum exigua quatuor minarum mercede talia facere; idque novo iam exemplo confirmatum ire censi potest. REITZ.

ead. l. 13. Ὅθεν ἂν αὐτὸς) Patriam daemonis ipsius linguam intelligit. V. Bellum de op. daemonum, de daemone Armenice loquente. LA CROZE. Qui nobilissimi Crozii notulas descripsit, dilucide *Bellum* auctorem indicavit; cum vero suspicarer, eum non bene affecutum Crozii manum, clariss. virum L. Odé consului, qui eruditissimo libro de Angelis conscripro, in hac materia est versatissimus: isque mihi indicavit, sine dubio *Pfellum* rescribendum, qui de Daemonum operationibus libellum confecit, editum Paris. 1576, & an. 1615, notis illustratum a Gilb. Gaulminio, recusumque Graece ac Latine in forma minore. REITZ. Locus Pselli habetur p. 102 sq. ed. Kilo. 1688, 12. GESN.

ead. l. 17. Οὐ μέγα) Sic supra Δημων. c. 30 f. SOLAN.

Pag. 267. l. 9. Ἐκ τῶν σταυρῶν) Cave & hoc ad Christianos referas, nondum eo fatuitatis dicam an superstitionis devolutos, ut ligno virtutem tribuerent. Circulatores isti nempe faciebant, quod hodieque fere a stultis hominibus fit, qui suspen-

forum adipi, & cui non rei, virtutem magicam affingunt. Pu-
det in tanta Christianismi luce huiusmodi etiamnum supersti-
tiones, ab ipsis derisās Ethnicis, apud ipsos Reformatos mul-
tis in locis conspici, quas Romanensibus relinqui par erat, in-
ter quos tot Monachis aliisque quaestui sunt. SOLAN.

ead. l. 16. Φαινόμενον) In omnibus libris erat *φαινόμενον*.
Ego audacter, quia ita sententia postulabat, mutavi. SOLAN.
Φαινόμενον) *Ετι φαινομένου* non improbo, nihil tamen sine
auctoritate muto, quia τὸ *φαινόμενον* quasi substantive, pro
apparitione acceptum intelligi potest eod. modo, ut *phaenome-
na* philosophi ponere solent; & sic τὸ *φαινόμενον* τοῦ ἀνδριάν-
τος nihil habebit incommodi. REITZ.

Pag. 268. l. 2. Δημητρίου) Ἀλωπεκῆθεν oriundus dicitur, in-
fra c. 20. SOLAN.

ead. l. 4. Τῆς ἀφέσεως) Leg. Casaub. ad l. 1 Athen. BOURD.

ead. l. 5. Τὴν δισκοφόρον) De manu discum gestante & vi-
bratura intellige. De ἐκλάζω vide Ζευξ. c. 4. SOLAN. Fuerint
igitur statuæ duæ, feminae ministrantis discum, & iaculantis
viri. Sed non satis placet hæc *δισκοφόρος*, cum ad certamina
eiusmodi non admiffæ videantur mulieres. Itaque cogita-
bam, an ἡ *δισκοφόρος* possit esse via & quasi linea, ad quam
proiiciendus est discus, ut dicatur hic discobolus tanquam me-
tas respicere & superare conari signa aliorum, qui ante ipsum
proiecere. Putabam, ut ἡ *λεωφόρος* est via, qua com meat ὁ
λεὼς, sic *δισκοφόρον* posse vocari viam, & lineam, ad quam
discus dirigitur. GESN. Ignoscet Gesnerus, si, recte sensisse So-
lanum, dixerō; nam intellecto *χεῖρα* sensus est facilis. Id au-
tem substantivi saepe intelligi, satis ipse novit. V. Bos de Ell.
p. 184; vel 247 ed. Schoetg. REITZ. Τὴν *δισκοφόρον* ὁδὸν ab-
surdam esse, necdum puto. Sed etiam *χεῖρα* facile probo: quæ
si in mentem mihi venisset, aut aliunde esset oblata, reddidif-
sem, *reflexo ad manum disco oneratam vultu*. GESN. in *Addend.*

ead. l. 7. Μύρωνος — δισκοβ.) Huius ipsius statuæ meminit
Quintilianus II, 13: *Quid tam distortum & elaboratum, quam est
ille DISCOBOLOS Myronis?* SOLAN.

ibid. Δισκοβόλος) Barbarum hoc foret, si Th. Magistro fi-
des, scribenti: ΔΙΣΚΟΒΟΛΟΣ οὐ δεῖ λέγειν, ἀλλὰ δισκευ-
τής. REITZ.

ead. l. 9. Πολυκλείτου γὰρ τοῦτο) Ubi mentio fit Polycleti,
miror, veterem Luciani Scholiasten Mf. notare, Polycletum
fuisse pictorem, non statuarium, itaque se non intelligere, qui
in statuariorum numerum referatur a Luciano, nisi forte sit

alius Polyclerus. Verba enim sunt : Γραφεὺς δὲ Πολύκλειτος ὥσπερ καὶ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται Δαυμάζω, ἢ μήπερ ἕτερος οὗτος ὁ Πολύκλειτος. Verum quis nescit Polyclerum Sicyonium Angeladae discipulum, & eius Canonem, & tot statuas, quas in coelum extulerunt veteres? Vide Plin. XXXIV, 8, & de Canone sive norma Polycleri, Galenum de Hippocratis & Platonis decretis, & in primo de temperamentis. Euphranor & pictor & fictor fuit, uti ex eodem Plinio constat; vide lib. XXXV, 11. Critiae quoque Plinius meminit. GRAEV. Πολυκλείτου καὶ τοῦτο ἔργον) Statua nimirum illa, de qua in praecedentibus sermo fuit. Ad hunc locum Scholiastes: Γραφεὺς δὲ Πολύκλειτος ὥσπερ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται Δαυμάζω. Inscitissime quidem hoc, si unquam ab ullo quidpiam, ab Scholiaste scriptum est. Quid? Nonne fictor & revera ἀγαλματοποιὸς fuit Polyclerus? Cicero certe III de Oratore, *Una fingendi est ars*, inquit, *in qua praeslantes fuerunt Myro, Polyclerus, Lysippus*. Idem Plutarcho in Symposio audit πλάστης. Idem ab eodem hoc Luciano inter πλάστας nobiles memoratur in Somnio § 9, & in Sacrificiis c. 11. Omitto quamplurima ex Aeliano, Plinio, aliis innumeris, loca, in quibus statuarius memoratur Polyclerus; quaeque, ut & opera eius ab auctoribus celebrata, diligenter congeffit Iunius in artificum Catalogo. Quid quod & Euphranor non pictor tantum, ut hic ab Scholiaste statuitur, verum etiam fictor fuit; ut ex eodem Catalogo studiosus lector possit discere. IENS. Vid. Iens. Et Davis. not. ad pag. 4 Tusc. SOLAN.

ead. l. 11. Κριτίου) Idem hic Critias cum eo, qui Πητ. c. 9 memoratur. SOLAN.

ead. l. 13. Φαλαγγίαν) Supra Tim. § 47, ἀναφαλαγγτίας, *re-calvafter*, ubi vid. quae Hemsterh. notavit. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτοανθρώπων ὁμοιον) Vid. Hemsterhusius ad Tim. § 52, ubi αὐτοβορέας occurrit, i. e. *verus & ipsissimus boreas*, aliaque obiter indicantur: at cum ibid. promissit, se hic dicturum, quid sit αὐτάνθρωπος, nulla tum divinatione praevidit, hanc sibi facultatem ereptum, & successorem tam festinantem, ipsoque tanto inferiorem datum iri. Quare paucis tantum defungar: omnis statua humana vel levi arte facta similis est homini: talem si diceret hanc, ὁμοιον ἀνθρώπῳ πλάσμα dixisset; at iam vult eam ita referre vivum ac spirantem, i. e. verum hominem, ut nihil differentiae appareat, quin sit *ipse homo*. Talia autem praeter philosophorum αὐταρχίῃ, αὐτοσοφία,

etiam aliis frequentantur, ut *αὐτόπαις*, quod Hesych. affert; *αὐτόλυκος*, fur pecudes lupi instar furari solitus. Nec refert, num ab avo Ulyssis *Autolyco* derives, an ab ipso *λύκος*, quia & prior ille cognomen inde traxit. Ovid. Metam. XI, 313: *Nascitur Autolycus furtum ingeniosus ad omne: Qui facere assue- rat patriae non degener atis.* REITZ.

ead. l. 16. Πέλιχος) Consule Thucyd. I, 29, ubi saniores Codd. *ira* legunt. SOLAN.

Pag. 269. l. 2. Στεφάνους) Honor divinus, inquit Barthius, 719. SOLAN.

ead. l. 4. Ἠπιάλου) Vid. Schol. Adde supra eundem ad Gall. c. 9, ibique notata: item Theogn. v. 174. REITZ.

Pag. 270. l. 3. Τάλως) V. Ὀρχ. c. 49, & Platon. Minoë ver- sus fin. p. m. 510: ὁ γὰρ Τάλως τρεῖς περιήει τοῦ ἐνιαυτοῦ κατὰ τὰς κώμας φυλάττων τοὺς νόμους ἐν αὐταῖς ἐν χαλκοῖς γραμ- ματείοις ἔχων γεγραμμένους τοὺς νόμους, ὅθεν χαλκοῦς ἐκλη- ῖθη. Athenaeus, ex Ibyco, amatorem Rhadamanthi fuisse ait, 603 D. SOLAN.

ead. l. 4. Τῆς Κρήτης περίπολος) Habuimus de Salt. c. 49, & 2 Ver. Hist. c. 6. REITZ.

ead. l. 5. Χαλκοῦ — ἐπεποίητο) Sic supra Ὑπ. Εἰκ. cap. 23. SOLAN.

ead. l. 16. Κηρῶ) V. Iani Rutg. Var. Lect. V, p. 461. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 3. Δαίδαλον — αὐτόματα) Idem habet Palaephatus de Incredibilibus c. XXII, & Tzerzes Chil. I, cap. 19. CLER.

Pag. 271. l. 2. Πυρετῶ ἐχόμενοι) Πυρετῶ συνέχεσθαι usita- te dici, ostendit Iac. Elſner. ad Evang. Luc. IV, 38. Sed & ἐχόμενος πυρετῶ Lucianum dixisse refert. At verbo simplici ἐχεσθαι Hippocrates ita utitur frequentissime, ut ἦν ὑπὸ πυ- ρετοῦ ἐχόμενος, Sect. IV, aph. 34 & 35 &c. Aliisque locis, ab Foëſio in Oecon. Hippocr. v. ἐχειν indicatis, cum praepos. ὑπὸ. Sed & sine ea, ἀνὴρ νόσῳ εἶχετο, idem ex V. Epidem. p. 335. Nolim plura accumulare in re nimis nota. REITZ.

ead. l. 18. Ἀλωπεκῆθεν) Ut Tox. c. 27, & Ἑτ. Δ. II. Quod ideo moneo, quia hic prave in omnibus impressis antea scri- ptum erat Ἀλωπεκείθεν, quamvis iidem libri recte in illis lo- cis habeant. SOLAN. Ἀλωπεκῆθεν recte Solan. restituit, quia non solum sic amat scribi locis ab eo indicatis, sed & ap. alios, ut ex Alciphr. demonstravi ad Tox. c. 27. Adde Suid. Ἀλω- πεκῆθεν quoque scribentem. REITZ.

Pag. 272. l. 3. Ἐδεδίδειν) Lege ἐδεδίδειν ἄν. LA CROZE.

ead. l. 11. Ἀγανακτεῖ &c.) Scribe, ἀγανακτεῖ ἢν μὴ κατὰ χαιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐστιαθῇ, indignatur, nisi stato tempore eximius victimis pascatur. Sic scribendus Mf. volente hic locus & vertendus. Vulgo legitur ἀφ' ἱερῶν, invito Graecae linguae genio. Vertitur satis inepte, nisi in tempore iustorum sacrificiorum epulis excipitur. Ἱερὰ sunt victimae, hostiae & eorum exta, quae Diis adolentur. Τέλειαι ἱερὰ sunt eximiae hostiae. Quod ἱερὰ ῥέξας Homero est, hoc Thucydidi ἱερὰ θύειν, sacra facere, victimas caedere: apud quem etiam legitur ἱερὰ τέλειαι. Dicuntur & ἱερεῖαι, hostiae: inde ἱερεῖα sunt quaevis animalia, quae mastrantur. Polyb. lib. II, οὐκὰ ἱερεῖα caro suilla: Athen. lib. I, τροφή τῶν νεογνῶν ἱερείων, caro tenerarum pecudum. Sic & ἱερεύειν & θύειν non tantum est sacrificare, sed & mastrare. Sic & sacrificare apud Plinium lib. XXVIII, 19. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐπ') Sic Ven. utraque. Vid. & Τιμ. c. 5. Reliquae ἀφ', nisi quod Fl. habet ὑφ'. SOLAN. Facile secutus sum id, quod verum est. Quod tamen Graev. dicit, ἀφ' invito linguae Graecae genio scribi, hoc non plane perspicio: nam cum recte dicatur ἀπὸ τῶν σῶν δειπνῶ, & similia, quae Stephan. notavit; vel abundet interdum ἢ ἀπὸ, ut ἀπὸ μιᾶς ὀρμῆς, υποῖμπευ, Thucyd. VII, 71 f. & ἀφ' ἐνὸς κελεύσματος Diod. Sic. III, 15, 67, ubi plura Wessel. non esset adeo contra analogiam ἐστιαθῆναι ἀπὸ ἱερῶν, quando ἀπὸ id significaret, unde excipiare; sed quia δειπνεῖν ἀπὸ τῶν τινος partitivum potius est, & ἐφ' hic melius satisfacit tempori, totumque sacrificium complectitur, id cum viro clariss. praeruli: ac tricari amplius nolim. REITZ.

Pag. 273. l. 14. Ἐσπειραμένους) Conf. supra Συγγρ. c. 29 med. Infra Διψ. c. 6 m. & Εὐχ. c. 2 f. SOLAN. Etsi in locis ab Solano indicatis non ἐσπειρ— sed περισπειρ. legas, tamen ad probandam hanc scripturam & versionem valent: nam α σπειράομαι, in gyrum contraho, formatum est, pro quo Th. Morus interpres Parisinae ed. sparsis dedit, quasi ἐσπαρμένους α σπείρω legisset. Sed Gesnerus id sponte ad Graeca rectius composuit. REITZ.

Pag. 274. l. 1. Πᾶσιν) De emendatione cogitaram; sed traiectio est, quamvis duriuscula, Luciano tamen familiaris. Neque adhuc dum aderant Eucratis filii. Vid. c. 27. SOLAN. Ego comma adieci, ut ad ἐδείκνυσεν referatur. Traiectiones nonnullas eiusmodi constructionis oportuisset additas ab eo, qui tamdiu in evolvendo Luciano est versatus. Nos dedimus aliquot supra, Parasit. § 16. Addimus hic Imag. c. 11 f. ἀλλ' οἷς

προεῖπον ἐκείνοις. Rhet. Praec. cap. 18, ὅττι κε ἐπὶ κε ῥῆμα γλῶτταν ἔλθῃ. Bis Accus. 34, πάντα γοῦν μᾶλλον αἰ ἥλπισα τὸν διάλογον, ἢ τοιαῦτα εἶρεν περὶ ἐμοῦ. Plura ex aliis iam addere non vacat. REITZ.

ead. l. 11. Ἐλεφάντων — Ἰνδικῶν) Magnitudine enim Indici Elephanti Africis praestant, teste Livio XXXVII, 39. SOLAN.

ead. l. 13. Πιναρᾷ) Ira V. 2. Reliquae πινναρᾷ. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐκάτῃ) Videnda hic vita Marini a Proclo scripta p. 68: φάσμασι μὲν Ἐκατικοῖς φωτοεῖδῃσιν αὐτοπτευμένοις ὁμίλησεν. SOLAN.

Pag. 275. l. 9. Κατὰ φύλα κ. φρ.) Homer. II. B, 362. SOLAN.

ead. l. 12. Ἰσρᾷ Πλάτωνι) Plat. π. ψυχ. SOLAN.

ead. l. 15. Εἰκάζων) Forlan εἰκάζον. Sed si per ellipsin accipias, ut intelligatur εἶδον ex praemisso εἶδες, mutatione non opus erit. REITZ.

ead. l. 17. Πρὸς φίλους) Lucilius: homini amico non est mentiri meum. Laët. VI, 18: Sed etiam inimico atque ignoto existimabit non esse mentiri suum. SOLAN.

Pag. 276. l. 7. Ἐπιμετρήσαντος) Quid proprie significet, patet ex Dial. Mort. V Plutonis & Mercur. § 1, ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα. Hic igitur iocose usurpatum, pro testimonio superfluo admetiris, superaddis, idque magis placet, quam ἐπιμαρτυρήσαντος. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ δὲ πυρετὸς, οἷος; καύσωνος σφοδρότερος) Benedictus: Febris, o qualis! incendio certe vehementior. Mf. ὁ δὲ πυρετὸς, οἷος καύσος σφοδρότατος, θερμότερος, febris, tanquam incendium vehementissimum, ardentior. REITZ.

Pag. 277. l. 1. Χάσματος) Conf. supra de Luët. c. 2. REITZ.

ead. l. 6. Δοκεῖ) Mallem δοκεῖν. SOLAN. Verum est, μοι δοκεῖν hic locum habere. Vid. supra notata de Luët. c. 5. At non plane opus est mutatione, quia & μοι δοκεῖ, intellecto ὡς, non incommodum sensum exhibet. REITZ.

ead. l. 7. Ἐπιλεγόμενος) Th. Mag. v. ἀναλέγομαι haec eod. modo affert. In quo tamen male admodum interpunctio facta in ed. Blankardi, dum dedit, Λουκιανὸς ἐν τῷ φιλοψευδῆς ἢ ἀπιστῶν ἐπιλεγόμενος, quasi ἢ ἀπιστῶν pertineret ad verba Luciani. Quare punctum, quod post φιλοψευδῆς est, post ἀπιστῶν collocandum, iam quisque vider, vel me non mone. REITZ.

ead. l. 10. Οὐπὼ πεπλήρωταί, φησι, τὸ νῆμα) Divus Augustinus cap. 12 De cura pro mortuis. Caesarius Monachus historiar. memorabil. cap. 42, lib. XII. MARCIL.

Pag. 278. l. 5. Ἐπιμενίδην) Poëta hic Cretenfis, quem 50 annos perpetuos dormisse fama est; Plut. 1403 f. Vid. Τιμ. cap. 4. SOLAN.

ead. l. 11. Τίτων) Sic pro υἱῶν etiam paulo post & alibi scriptum invenio. Alios amare υἱῶν, qui dubitat, adeat Herodian. III, 14, 17; Ev. Matth. XX, 20; Luc. I, 16 &c. REITZ.

ibid. Οὕτως ὀναίμην — τούτων) Formula bene precandi & affirmandi. Alciphr. III, Ep. 19 pr. κοινωνίης ὧν καὶ φιλέταιρος ὄναιο σαυτοῦ — bene tibi sit ex te ipso. Ubi plura exempla, non omisso hoc Luciani, dedit peritissimus Graeci idiomatis Berglerus. Sed in malam partem, per ironiam, idem habuimus Asin. c. 36 f. ὄναιο τούτων τῶν καλῶν γάμων. Τούτων autem pertinere ad υἱῶν, monuit Iac. Elfn. in Epist. ad Philem. I, 20, ubi legimus, καὶ ἀδελφε, ἐγὼ σου ὀναίμην ἐν Κυρίῳ. Ad quae ille alia etiam similia affert, Maiumque merito reprehendit, qui illa ex Venerea phrasi, *frui aliquo*, interpretetur. REITZ.

Pag. 279. l. 2. Τὸ περὶ ψυχῆς τοῦ Πλ.) Alio ordine infra Musc. Enc. c. 7. SOLAN.

ead. l. 14. Κυνίδιον — Μελιταῖον) Vid. supra Μισθ. c. 34, & infra Συμπ. c. 19. SOLAN.

Pag. 280. l. 2. Σανδάλω γε χρυσῷ ἐς τὰς πτυχὰς — παῖσθαι) De puerili, item fervili & contumeliosa hac solearum ac sandaliorum castigatione veteribus usitatissima, multa habet Gataker. in Cinno c. 19 med. REITZ.

ead. l. 5. Ἀρίγνωτος) De hoc nihil invenio. SOLAN.

ead. l. 9. Πέλεκυν) Confer Συμπ. c. 6, ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κοπίδα καλοῦσιν. Sed aliud hic est. SOLAN. Sic Demosthenes, teste Plutarcho Vit. Phocion. p. 303 ed. Reisk. cum ad dicendum surgere videret Phocionem, ad amicos dicere solebat, ἢ τῶν ἐμῶν λόγων κοπίς πάρεστιν. Monuit hoc cl. Bel. de Ballu. Idem vir doctiss. conferendum iussit Xenoph. Cyrop. IV, 2: μὴ δώμεν αὐτοῖς μηδὲ γινῶναι πάμπαν ὅτι ἀνδρωτοὶ ἐσμέν· ἀλλὰ γέρεα καὶ κοπίδας καὶ σαγάρεις ἅπαντα καὶ πληγὰς ἥκειν νομιζόντων.

ead. l. 11. Θεὸν ἀπὸ μηχανῆς) Proverb. BOURD.

ibid. Ἐπεισκευκλῆναι) Ἐπεισκευκλῆναι legendum videtur. GUYET. Ἐπεισκευκλῆναι) Aliter antea hic in omnibus libris nostris legebatur, nempe ἐπεισκευκλῆ. Sed certa est Kusteri emendatio. Vid. Ἐκκλ. c. 9, ubi recte habet Fl. [Lego ἐπεισκευκλῆναι, aderat enim invocatus & inexpectatus. Aristoph. Thesmoph. v. 272, εἶσω τις ὡς τὰ χίσιστα μ' εἰσκευκλῆ.

σάτω. KUSTER.] Ἐπεισκληθῆναι μοι) Nihil equidem absurdi video in vulgata lectione. Quid enim prohibet, quo minus ab ipsa Fortuna advocatus venisse dicatur Arignotus? Sed non dissimulanda tamen oppido elegans doctissimi Kusteri coniectura, qui ad Aristoph. *Σεσμφορ.* 774 suspicatur legendum ἔπεισκυκληθῆναι. Probaverat iam ad v. 102, εἰσκυκλεῖν esse theatralis machinationis verbum; qua θεοὶ ἀπὸ μηχανῆς, in scenam descendentes de coelo Dii, repraesentantur. Quod si admittamus, ita hic locus interpretandus fuerit, *tanquam Deum e machina in hanc scenam a Fortuna demissum*. Si unus Codex addiceret in verbo paulo reconditiore, & captum librarium superante, non dubitarem, sic, ut iubet Kusterus, reponere. GESN.

Pag. 281. l. 2. Ἐπήκουσα) Forſan ὑπήκουσα legendum, adſcripſerat Solan. Neſcio, num ex ſuo ingenio, an monitu alterius. Verum quia ſupra c. 6 verſus fin. etiam habuimus τὴ μεταξὺ εἰσιὼν ἐπήκουον, nihil hic quoque mutare conſultius fuerit. Adde & Prometh. § 20, μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. Ac de Salt. c. 64, μὴ ἐπακούοντα τῶν ἀδομένων. Et iam ſanto minus de mutatione ſollicitus erit REITZ.

ead. l. 15. Συνεστῶτα ὁρᾶσθαι) Συνεστῆναι etiam deinde c. 32 med. ſic accipitur, ut ſignificet idem fere, quod ὑπεſτηκέναι, φύσιν ἔχειν. Nimirum *συνέſταται* vel *συνέſτηκε*, quidquid poteſt cum aliis ſtare, quidquid nec ſibi, nec aliis repugnat, non involvit, ut aiunt, contradictionem, vel implicat. Obſervata Budaeo verbi notio, ſed exemplis, quod ſciam, nondum firmata. GESN.

Pag. 282. l. 7. Κράνειον) Sic ſcribitur etiam N. Δ. I, ubi vid. not. SOLAN. Κράνειον praeferendum eſſe vid. ad Quom. Hiſt. c. 3, & ultimum ibid. REITZ.

ibid. Τιſίων) Vid. ſupra Τιμ. c. 14. (iam c. 22.) SOLAN.

ead. l. 9. Ἀνορύξας) L. Fl. & S. cum A. Reliquae ἀνοίξας, abſurde. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀσκήτες ἦν, ἥδ' ὅς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δαιμάτων) C. Plinius Epift. 27, L. VII. Scriptor vitae S. Germani Antiſiodorensis Episcopi c. XVII. D. Antoninus Archiepiſc. Florentin. T. II, c. 9, Tit. 12, paragr. 8. MARCIL.

Pag. 284. l. 1. Καθαρὰν) Diod. Sic. II, cap. 39 pr. καθαράν ποιῆσαι τῶν θηρίων γῆν τε καὶ θάλατταν. Plutarch. Theſ. p. m. 3 C. οὐδὲν μέρος καθαρὸν οὐδὲ ἀκίνδυνον ὑπὸ ληſτῶν. Ibid. pag. ſeq. A. καθαίρειν γῆν καὶ θάλατταν. REITZ.

ead. l. 10. Δαιμόνιος τὴν σοφίαν) Facete ludit in duplici ſi-

gnificatu; cum & pro valde sapiens, & quasi pro eo, qui in spectrorum negotio callidus est, accipi queat. Sic δαίμονιος ἐπεθύμουν, misere, i. e. valde cupiens, Aristoph. Plut. v. 675. Adde Aelian. V. H. II, 4, ἐσπουδακὸς δαίμονιος. Et Spanh. ad Aristoph. l. d. REITZ.

• Pag. 285. l. 8. Μῦθημα) V. Diog. Laërt. p. 246 F. & Hesych. π. σσφών. Sed pro ὥστε hic apud Nostrium lege ὥστε. SOLAN.

• ead. l. 10. Στείλαμενοι νεκρικῶς) Ad ista verba στείλαμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, notat antiquus Scholiastes ineditus, veteres solitos cadavera nigrae vesti insuere. Ὅτι, inquit, τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίνας στολὰς ἀμφιέννυσαν & ad sequentia, μηδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς, haec adiecit: ὅτι καὶ τὰς ψυχὰς θνῆτας ᾔετο εἶναι, ὥστε καὶ τὰ σώματα. GRAEV.

• ead. l. 11. Καὶ προσωπείοις ἐς τὰ κράνια μεμνημένοις) In Salm. ed. simul & in hac ipsa vitiose edi video in Latinis, ac personis in capitis affictis, ignorans, utrum sic praeses eius & editionis & versionis de industria scripserit, ac interpolare voluerit Th. Mori. versionem, an eam ipsam retinere, quae est in capita, ut sit typorum error. Certe neutrum placet. Neque enim Graeca id modo volunt, assumisse eos personas vel larvas in capita, sed clare sumsisse larvas tales, quae in speciem simul & formam cranii vel calvariae, vel diu mortui capitis fictae essent. GRON.

• Pag. 286. l. 4. Τάχα) L. & Ken. utraque ταχὺ, quod non placet. SOLAN.

• ead. l. 7. Κοπτὸν) Hinc Coptica lingua. Inde terrestri iam itinere Thebas petunt, ubi Memnonis statuam fuisse diximus ad Τεξ. c. 27. V. Plut. de Iside p. 356 Spanh. SOLAN.

• ead. l. 8. Μέμνονα) Saxeus ille Memnon, a Germanico etiam visus apud Tac. A. II, 61. Sed hic noster ἐπιμυρεῖται, cum voces sibi ait prolatas &c. Vid. & Τεξ. c. 27. Adde Philostr. p. 232, & Strabonem, qui ipse statuam vidit, strepitumque audivit; sed a quo editum, an nempe ab alio, ut credi ab incolis narrat, pulsatae statuae, an vero ab aliquo, qui tum adesset, aut sub basi lateret, a sacerdotibus ei rei, quod subinuere videtur, praefecto, non affirmat. XVII, pag. 816. Audi etiam, si lubet, Pausaniam, (p. 40, 26.) Strabone iudicio longe inferiorem. SOLAN. Hemsterh. adscripserat: vid. Strab. XVII, pag. 1170, ubi Casaub. utitur hoc loco. Verba autem Strabonis sunt: τὸ Μερμόνιον — Περύστευται δ' ὅτι ἀπαξ καθ' ἡμέραν ἐκαστὴν ἡβρος — ἀποτελεῖται. Ad quae laudatus Casaub. Plinius ait, quotidiano solis ortu contactum ra-

diis crepare, Lib. XXXVI, c. 7, & ita Corn. quoque Tacitus L. II, c. 61, Annal. referens, visam fuisse Germanico hanc Memnonis saxeam effigiem; (meminit & Eusebius in Chronicis, & Dionys. Periegeta v. 250. Vid. omnino Lucianum Ἀπιστῶν pag. 349, T. 2 ed. Amst.) Adde Scalig. Animadv. ad Euseb. p. 25. Meminit & Iuvenal. Sat. XIV, 5: Dimidio Magicae resonant ubi Memnone chordae; ubi vet. Scholiast. ait: Memnonis ex aere statua, citharam tenens, certis horis canebat. Hanc Cambyfes rex iussit aperiri, existimans mechanici aliquid esse, quod intra statuam lateret: nihilominus tamen aperta statua, quae erat magice consecrata, horis statutis sonum reddidit. Ideo dimidio dixit, id est, aperto & diviso. REITZ.

ead. l. 12. Ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἑπεσιν ἐπτά) Prorsus eadem locutio est in Evang. Matth. XIII, 35, ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς. Et ad idem Evang. V, 2, ubi ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ, ἐδίδασκεν αὐτοῖς, I. Elsner. phrasin ἀνοίγειν τὸ στόμα firmat ex Aeschilo aliisque. De pleonasmō autem τῆς ἐν, vid. supra ad Herod. c. 5. Adde huc propius convenientem Long. Past. II, p. 81, σύριγξ ἐν στόματι παιδὸς ἐμπνεομένη. Et Alciphron. I, 31, pag. 138, ἀμυνοῦμαι αὐτὰς, οὐκ ἐν σπώμασιν, οὐδ' ἐν βλασφημίαις. Per multa alia non absimilia asserere liceret, ut ex Homer. Batrach. ante med. κοσμήσαντες ἐν ἔντεσι δαιδαλέοισι. Diod. Sic. V, cap. 57 pr. ἐν παιδείᾳ δίνεσθαι. Vel IV, 78 pr. ἐν ὑπερβολῇ τῆς τέχνης θαυμάζομενος δαίδαλος. Item ex Nostro, Phalar. I, c. 5, ἐν ὀφθαλμοῖς ὄραν, ubi & alia iam dedi; nec non Amor. 29 pr. ἐν ὀμμασιν ὑποβλέπων. Timon. c. 15, ἐν δύραις κατακλείειν. Ev. Matth. V, 13, ἐν τίνι ἀλισθίσεται; sed satis esto. REITZ.

ead. l. 14. Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματέων, θαυμάσιος τῶν σοφίαν) Memphisiticus vir, quidam ex sacris illis scribis, mirabili sapientia. Sic Benedictus. Meminit & alibi scribarum Aegyptiorum, in libello de sacrificiis, ubi cum Prophetis eos coniungit, & Apul. Metam. 11: Tunc ex his unus, quem cuncti Grammatea dicebant, pro soribus assistens, coetu pastophorum, quod sacrosancti collegii nomen est, velut in concionem vocato, ut fuerint inter sacerdotes Aegyptios, qui reconditam illorum sapientiam docebant, aliisque muneribus sacris fungebantur. Sic & in libro de Macrobiis cap. 4 recenset inter longaevos Aegyptios ἱερογραμματεῖς. Nec repudio lectionem editam. In Flor. tamen legitur ἱερογραμματέων, sed in Ms. ἱερῶν γραμμάτων, quod non puto fastidiendum esse, ut sit τῶν ἱερῶν γραμμάτων σοφίαν θαυμάσιος, admirabili sacrarum literarum

sapientia praeditus. Sacras literas vocabat illam mysticam Aegyptiorum sapientiam, quae nonnisi initiatis tradebatur, & circumsectis, magiam scilicet, & literas Hieroglyphicas, de quibus tam multa apud Herodotum, Diodorum Siculum, Clementem Alexandrinum, aliosque habentur. GRAEV. Infra Macrobi. c. 4 pr. ὡς περ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμματεῖς. Adde & supra Vit. Auct. c. 14. Quare & hic rectius γραμματέων, quam γραμμάτων. Intelligi autem εἰς vel τις, in vulgus notum, & monuimus alibi, ex Aristophan. Plut. εἰ γὰρ τῶν φίλων, aliisque. REITZ.

ead. l. 16. Αἰγυπτίων) Mallem Αἰγυπτίων. SOLAN. Αἰγυπτίων non modo Fl. & Fr. sed & I. H. P. B. 1. &c. Et recte, nec opus Αἰγυπτίων legere, quia παιδεία Αἰγυπτίως bene connectitur. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 4. Ὅσον — εἰκάσαι) A Graeculis hoc fictum, qui prius debuissent ostendere, Isidem Graece locutam. Sed solent etiam barbarorum nominum etymologias Graecas tradere. CLER.

Pag. 287. l. 1. Ἀδύτοις) Conf. supra Ἀλεξτ. c. 18. SOLAN.

Pag. 288. l. 5. Δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν) Th. Mag. sic: ΔΙΑΚΟΝΟΥΜΑΙ καὶ διακονῶ. Λουκιανὸς ἐν τῷ Φιλοφροῦνι, ἢ ἀπιστῶν δεξιῶς ὑπηρετήσεν καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν. REITZ.

ead. l. 12. Ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς) Sic & Th. Mag. v. ὑφίσταμαι. SOLAN.

Pag. 289. l. 8. Δύο μοι ἐγένοντο διάκονοι) Articuluu οἱ, qui in omnibus edd. adhuc legebatur ante διάκονοι, expunximus auctoritate Mf. Reg. 2954.

ead. l. 15. Ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν ἐπικλυσθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπαντλουμένην) Et quae venustas in hoc Luciani ἐπιμυθίῳ, quod tamen nunquam his narrationibus nisi venustissimum subiicit, residebit, si claudatur domus aqua referta? Immo an claudi potest? Perit omne auctoris ingenium, quod restitues scribendo ἐπικλυσθῆναι. Sed, inquit, oportebit domum horum aquariorum haustu refertam mergi & inundari. Res ipsa dicat. GRON. Certissima est, meo iudicio, Gronovii emendatio, rescribentis ἐπικλυσθῆναι. Id namque verbi hic requiritur. Noster in Timone § 18, φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπὶ ῥοήν, μὴ ὑπὲρ ἀντλος εἰσπεσόν, ἐπικλύσῃ αὐτόν. IENS. Ἐπικλυσθῆναι) Secuti sumus emendationem Gronovii omnino necessariam. SOLAN. Ἐπικλυσθῆναι legendum etiam probe monuit Wess. ad Diod. Sic. IV, c. 51, N°. 39. Quare tot viris erudi-

tis consentientibus ita edere, non expectata Codd. auctoritate, nullus haesitavi. REITZ.

Pag. 290. l. 13. Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος, καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φθέγγεται πρὸς ἐμέ, οὐ λέγω, μὴ σοι ἄπιστα δόξω περὶ ἐμαυτοῦ μεγαλυνχεῖσθαι.) Benedictus: *At non dico, me sacrum anulum habere, cuius sigillum exprimit Apollinis Pythii imaginem, nec mecum loqui Apollinem, ne videar ad gloriam meam res incredibiles narrare.* Pro ἄπιστα Ms. ἀπιστοῦν-τι scribit. Sic autem interpretare hunc locum: *At non dico, me sacrum anulum habere, cuius signum Apollinis Pythii imaginem exprimat, qui Apollo mecum loquatur, ne tibi, qui haec non credis, videar de me ipso elate loqui, ne tibi videar me ostentare, & iactare.* GRAEV.

ead. l. 17. Ἀμφιλόχου) V. Ἀλεξ. c. 19, & not. &c. 29, & Paus. Att. pag. 33, Orig. c. Cels. 131 B. SOLAN. Ἐν Ἀμφιλόχου) Scil. οἴκῳ. Dictum satis ante. Sic supra c. 14, Ἐν Γλαυκίου. Vid. Bos de Ellipsi. REITZ.

Pag. 291. l. 1. Ὑπερδιαλεχθέντος) Mira vox & mihi suspecta. SOLAN. Cl. Bel. de Ball. vertit: *où la statue de ce héros a réellement causé avec moi*, emendationem Larcheri fecutus, pro ὑπερδιαλεχθέντος facillima mutatione legentis ὑπαρ διαλεχθέντος, in notis ad Herodot. lib. VII, T. V, p. 317.

ead. l. 5. Τὸ ἐν Μαλλῶ — ἀληθέστ.) Huc facit Pausaniae locus (p. 33 in Att.) ἀψευδέστατον τῶν ἐμοῦ &c. De Alexandri Abonoteichitae oraculo nihil habet, quia homo tum potentior erat, quam ut eum tangere Lucianus auderet. Maluit itaque silentio rem totam involvere. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐγγράψας) Quod Alexander Pseudomantis imitatus est. V. Ἀλεξ. c. 19. A Iove Heliopolitano etiam factitatum tradit Macrobius. I, 23. SOLAN.

ead. l. 13. Δοκεῖν οἰνθαῖς δεῖν) Florentinae lectio concinnior & faciliior est vulgata, quae satis intricata tribus infinitis δοκεῖν δεῖν ἀντιλέγειν, tamen sic resolvi potest: οἰνθαῖς οὐ δεῖν δοκεῖν μόνος ἀντιλέγειν ἅπασιν, existimans non oportere videri velle, (vel speciem praeberē) ac si solus contradicerem omnibus. Mallem tamen, eiecto alterutro vel δοκεῖν vel δεῖν, stilum concinniorem reddere, vel Florentinae lectionem cum vulgata commiscendo scribere, οὐ δοκιμάσας δεῖν μόνος &c. Duplex infinitivus nihil habet incommodi; vid. supra c. 7, χρῆναι εἶναι. I. I. Wetsten. malit ἀντιλέγων. REITZ.

Pag. 292. l. 14. ΦΙΛ.) Continuabantur haec antea in ple-

risque impr. ego distinxi, suadente *Fl.* ed. lacuna, *B.* 2. & *S.* SOLAN. Interpres Thom. Morus Latinae versioni personam *PHIL.* & mox *TYCH.* inseruerat, etsi in Graecis aberat. Necessitate igitur postulante etiam Graecis inserui, & ἀπέλαυσα quoque dedissem, si vel nulla ed. praeisset. REITZ.

ibid. Ἀπέλαυσα) Ita *Fl.* ed. recte. In rel. ἀπήλαυσα. SOLAN.

ead. l. 15. Λυτῶν) Λυσσῶν supra Nigr. in fin. οὐκ αὐτοὶ μὲν γοι λυσσῶσιν. At λυτῶντων κυνῶν contra rursus Dial. Mort. XVII ad f. Sed eodem redire, quis nescit? REITZ.

Pag. 293. l. 6. ΤΥΧ.) Et hic, priore mutata, iterum nova reponenda fuit persona. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδὲν οὐ μὴ) Nondum assentior Florentinae. Triplex enim illa negatio intensissime negat. Vid. modo supra Rher. Praec. c. 20, οὐχ ἔξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχ ἀγωνιστὴν εἶναι σε, ibique notata. REITZ.

IN HIPPIAM.

Pag. 294. l. 1. ΙΠΠΙΑΣ Η ΒΑΛΑΝ.) Προσλαλιὰ, ut aliae nonnullae, de quibus ante dixi. MARCIL. ΙΠΠΙΑΣ) Olearius eundem censet cum Platónico illo decantatissimo, ad Philostr. p. 495. Sed vide c. 3, unde, longe alium multoque recentiorum esse, luculenter patet. Sophista ille merus, (& ita audit eo ipso in loco) hic mathematicus summus, non oratione tantum, sed opere ipso probatissimus, in Geometria, Mechanica, Musica, Astronomia summus. Quod autem ibi vir eruditissimus de rebus ab eo Olympiae factis testem Nostrium adducere videtur, μνημονικὸν σφάλμα est; nisi forsitan respiciat *Hp.* c. 3, ubi primus inter eos numeratur, qui Olympiae declamando inclaruerunt. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀγαθοὶ) Ἀγαθὸς τι ποιεῖν, aptus ad aliquid praestandum, esse Graecismum usitatissimum, ut Aelian. V. H. I, 10, Κρήτες τοξοῦεν ἀγαθοί, eo minus opus est dici, quo pluribus potest. Vid. Homer. sexcentis locis ἀγαθὸς βοὴν exhibentem, & fratris G. O. Reitzii Belg. Graec. Lit. A. REITZ.

Pag. 295. l. 1. τῶν πάλαι) Male omissum in *Fl.* articulum quisque fatebitur, qui mox τῶν κάτω adspexerit, noveritque, τοὺς πάλαι significare antiquos, quod vel ex Syntaxi sciunt pueri. Sic supra de Gymn. cap. 21, τῶν ὕστερον, posterorum. Quare in re tritissima plura afferendo lectori gravis non ero. REITZ.

ead. l. 4. Οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βουλόμενος) Non quod aliter historiam edere velim. Sic Salmurienfis. Sed per

Mufas! cui bono hic illud *aliter*? Immo, non quod temere & futiliter historiae narratione me ostentare volo. GRON.

ead. l. 11. Καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον τὸν μὲν Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν) Sostratus ille Cnidius fuit celeberrimus ille Architectus, qui turrim in Pharo insula aedificavit, de quo Strabo L. XVII, Plin. L. XXXVI, cap. 12. Ipse vero noster Lucianus supra, lib. Quom. Hist. scrib. Sed quod ait hoc loco Lucianus de Ptolemaeo & Memphi capta per Nili diversionem, exspecto; qui hoc me doceat: nullibi enim unquam legi hanc historiam, & quis fuerit ille Ptolemaeus, omnino me laet, & de ea Memphis rebellionem silent historiae. Tentabam me extricare legendo, τῷ μὲν Πτολεμαίῳ χειρωσάμενον τὴν Μέμφιν, id est, qui Ptolemaeo subiecit Memphis. Nam Ptolemaeus Philadelphus, cuius tempore vixit ille Sostratus, & quo imperante & sumtus suppeditante exstruxit illam celebrem turrim in Pharo insula, inter amicos habuit illum Sostratum Cnidium, nec unquam, quod sciam, nec ab illo nec ab alio captus est. De Ptolemaeo Cerauno dicto, incidit mihi quaedam suspicio, haec intelligenda esse, sed sine auctoritate. Nam Ptolemaeus ille Ceraunus dictus vir praeceps fuit, & ad audacia facinora promptus, & qui, cum natu maior filiorum Ptolemaei I Soteris dicti esset, a minore natu Philadelpho supplantatus fuerat, patre communi favente Philadelpho, non dubito, quin omnia tentaverit, ut Philadelphum expelleret. Itaque suspicor, eum Memphin occupasse, in qua obsessus a fratre iam regnante fuit, & captus. Sed tamen, si captus fuit, credendum est, patre adhuc vivente Ptolemaeo, Sotere, seu Lagi dicto, id accidisse, scilicet iam privato, & regnante Philadelpho, cui regnum reliquerat. Nam si patre iam mortuo rebellasset & captus fuisset, non est credibile, Philadelphum eum vivum dimisisse, qui post patris mortem duos fratres Leontiscum & Argaeum (quorum hic ultimus ex eadem matre Berenice natus erat) occidi curavit, non tam praecipitis audaciae viros, nec tanta iniuria affectos. Si conjecturae credendum est, ista haec mea non est sine verisimilitudine. Si quis super hoc loco certiora docuerit, gratias agam lubentissime. PALM. Donec lux maior affulgeat, Πτολεμαίῳ legendum censeo, non, ut in libris est, Ἱπτολεμαίων. Narrat Pausanias in Att. sub Philadelpho defecisse Gallos mercenarios, & ab eo in Insula Nili fame consumptos. Vide, an inde aliquid elici possit, quo huius facti pateat veritas. SOLAN.

ead. l. 14. Τριήρεις) Combustas ab Archimede hostium naves, nec Plutarchus in Marcello, nec Livius auctores sunt, qui tamen praeclara eius facta data opera memorantes haud temere quidquam omissuri censendi sunt. Mendum esse hic in κ — suspicor. Ut ut sit, exstare Venetiis audiavi instrumentum ustorium ad quingentos usque passus vim suam exserens. Sed an veteribus speculi ustorii usus iam cognitus fuerit, ego sane ignorare me non invitus fateor; quamquam nuper concionatorem audivim, non infimi inter Gallos nostros nominis, de speculo ustorio locum S. scripturae, qui excidit, intelligentem. Eo tamen non incommode referri posse videtur, quod alicubi apud Aristophanis Scholiastam de lapide $\phi\epsilon\gamma\gamma\acute{\iota}\tau\eta$ legere me memini, qua de re ad 'Αλεξ. c. 21 dictum est. Lactantius autem diserte ait lib. de ira Dei cap. 10, p. m. 630 C. orbem vitreum plenum aqua si tenueris in sole, de lumine, quod ab aqua resulget, ignis accenditur, etiam in durissimo frigore. SOLAN. De Archimede hoc puto primus somnium Lucianus dixit. LA CROZE. Mirandis ab se inventis machinis hostium naves repulisse atque demersisse narratur a Plutarch. in Marcello pluribus in locis. Ita ut Marcellus eum Geometricum Briarea vocarit, contra quem frustra Romani fabri machinas suas adhiberent. REITZ.

ead. l. 15. Θαλῆς δὲ &c.) In marg. A. W. adscriptum: idem Laërtius in vita Thaletis. Sed Gesn. locum iam indicavit. Addam tantum verba Diogenis: $\text{Κροῖσον, ᾧ καὶ τὴν Ἄλυν ὑποσχέσθαι ἄνευ γεφύρας περάσαι, τὸ ρεῖθρον παρατρέψαντα. REITZ.}$

Pag. 296. l. 1. Ἄβροχον διαβιβάσειν) Cautè narrat Herodotus I, 75, & ita ut fidem se adiungere narrationi diserte neget: alleverate, ut videtur, Apollodorus apud Diogenem Laërtium I, 38: plane sine ulla dubitatione Schol. ad Aristoph. Nub. 180. Illud $\kappa\alpha\tau\acute{o}\pi\iota\nu$ nostri diserte, ut solet, explicat Herodotus, $\acute{\alpha}\nu\omega\theta\epsilon\nu\ \tau\omicron\upsilon\ \sigma\tau\tau\alpha\tau\omicron\pi\acute{\epsilon}\delta\omicron\nu\ \acute{\alpha}\rho\chi\acute{\alpha}\mu\epsilon\nu\omicron\nu,\ \delta\iota\omega\upsilon\rho\chi\alpha\ \beta\alpha\theta\acute{\epsilon}\nu\ \delta\upsilon\sigma\sigma\epsilon\iota\nu,\ \acute{\alpha}\gamma\omicron\nu\tau\alpha\ \mu\eta\nu\omicron\iota\delta\acute{\epsilon}\alpha,\ \acute{\upsilon}\kappa\omega\varsigma\ \acute{\alpha}\nu\ \tau\omicron\ \sigma\tau\tau\alpha\tau\omicron\pi\acute{\epsilon}\delta\omicron\nu\ \acute{\iota}\delta\omicron\rho\acute{\omicron}\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\nu\ \kappa\alpha\tau\grave{\alpha}\ \nu\acute{\omega}\tau\omicron\nu\ \lambda\acute{\alpha}\beta\omicron\iota,\ \kappa.\ \tau.\ \lambda.$ Etiam illud observandum. Qui narrabant Herodoti aetate, ii 1) non dicebant $\acute{\alpha}\beta\omicron\rho\chi\omicron\nu$ traductum exercitum, sed divisum in duo brachia Halyn ob ipsam illam divisionem utrinque vadofum factum, ut pedibus transiri posset: 2) nec dicebant, una nocte id opus effectum esse. Et tamen Herodotum patrem fabularum vulgo appellamus: & noster dedit praecepta scribendae historiae. Cautius paulo ante de Archimede, cui incendia modo navium, non specula tribuat. GESN.

ead. l. 2. Οὐ μηχανικὸς) Atqui Mechanicum hinc probat Aristoph. Scholiastes. Sed hoc vult Lucianus, non eam fuisse Thaleri artem, sed virum industrium & sagacem, ingenii felicitate id assecutum, quod earum rerum artifices non viderant. Narrat etiam Herodotus. SOLAN.

ead. l. 7. Ἰππίον) Nemone de hoc quidquam? Conf. Voss. de Mathem. Ceterum cave, hunc cum Platonis Hippiā confundas; quod miror a viro doctissimo factum in Catalogo Philosophorum. Hic enim Luciani aetate vixit, uti hoc ipso in loco vides, τοῦ καθ' ἡμᾶς. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐκ ἐν τοιαύταις — συνισταμένους) Spuria haec videntur & infirmitia. GUYET.

ibid. Ὑποσχέσασιν) Repetit, puto, librarius improvide vocem, quae paulo ante affuerat: legendumque ὑποθέσασιν, ut non ita multo post, κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις. Est duplex genus artificum. Alii, & maior quidem pars, ad imitationem tota conversa, quae ab aliis elaborata sunt, quae magister ostendit, ea satis feliciter imitatione assequuntur, sed nihil novi ipsi inveniunt: quoties non est, quod imitentur; tantquam deprehensi, haerent. Talis non est Hippias: non expectat exempla aliena: ipse sibi & aliis exemplum est. Non tantum designatam omnibus lineis figuram describere & transferre puerili industria potest, sed in data quacunque linea, ex praeceptis artis, quodcunque triangulum postulatum fuerit, construere. GESN.

ead. l. 13. Ἡτύχῃσιν) Etsi Florentinae scripturam probo, quod augmentum saepissime omitti soleat, secutus tamen sum numerum maiorem illarum, quae ἡτύχ— habent. Vid. supra dicta ad Alex. c. 22. Pro Imag. c. 3 & c. 19 f. ubi εὐδοκίμου. Item Amor. c. 6 pr. ubi & εὐτρέπιστο, non ἡτύχ—. Adde dicta ad Gall. cap. 3 f. Ita εὐλόγησε in Evang. Matth. XIV, 19. Et Luc. II, 28, atque ubivis. Εὐφράνθη, Aët. II, 26, ac passim. REITZ.

ibid. Κατὰ δὲ) Mathefin minime cultam fuisse a Luciano, alibi docuimus. V. Πτα. c. 5, & Ἐριμ. c. 74. Hic autem vides & iniquum rerum earum aestimatorem & imperitum, ut qui primum omnium geometriae problema, quasi summum artis culmen, afferat: quasi quis dicat, literarum decus summum in eo versari, ut quis elementum primum a scite pingat, nisi forsan Scholium insulsum textui Luciani intrusum est. Certe nisi aliunde constaret hisce in rebus Luciani & imperitia & iniquitas, ut ab eo haec profecta crederem, a me impetrare

non possem. Ex his autem verbis, ut aliquis sensus exprimat, primo dele illud δὲ, deinde lege συνιστάμενοι. SOLAN. Nos gratum lectoribus facturos speramus, si notami cl. Bel. de Ballu, simul ad defendendum Lucianum contra Solanum, & ad emendandum dilucidandumque hunc locum facientem, ipsis viri praestantissimi verbis integram adscribamus. Ait autem: Ce que Lucien donne ici comme le non plus ultra de la géométrie, est le premier de tous les principes de cette science, comme l'observe Dufoul. D'où il infère que notre auteur étoit fort ignorant en mathématiques. J'ai de la peine à croire qu'un philosophe aussi savant que Lucien, ait négligé cette partie de philosophie si essentielle, & si estimée des anciens. En vain Dufoul appuie son opinion d'un passage de notre auteur, Herm. c. 74, où il blâme la définition vulgaire des points & des lignes mathématiques. Cette définition avoit déjà été attaquée par Aristote de insec. lin. p. 1223, & par Sextus Empiricus adv. Phys. pag. 623 ed. Fabr. Or, on ne peut pas douter qu'Aristote & Sextus n'aient été fort habiles dans cette science. D'ailleurs, pour prétendre que les lignes & points mathématiques n'ont pas réellement les trois dimensions, longueur, largeur & profondeur, il faudroit que ce ne fût point des corps; car tout corps a nécessairement ces dimensions: & si ce ne sont pas des corps, ce n'est rien de tout; ou il faudroit les ranger dans la classe des êtres immatériels, & purement intellectuels, dont l'existence n'est prouvée que par la foi. Mais occupons nous plutôt du passage de Lucien. Il me semble qu'il est aisé de le rendre très-intelligible, si l'on retranche un mot parasite, & qui nuit au vrai sens de la phrase. Ce mot est εὐθείας, que quelque copiste aura ajouté pour déterminer le sens de δόξαις, qui ne doit point être déterminé. Alors la pensée de Lucien est, qu'Hippias étoit si habile en géométrie, qu'il pouvoit, comme le disent les géomètres, former un triangle parfait sur une ligne donnée, quelle qu'elle fût, c'est à dire, qu'il pouvoit faire même l'impossible; car il n'est pas possible de tracer un triangle rectiligne, qui est le triangle parfait, sur une courbe. Je ne m'arrête pas à prouver que le retranchement du mot εὐθείας n'empêche pas la phrase d'être conforme au génie de la langue Grecque; car tout le monde sait que le mot γραμμὴ est un de ceux, que les Grecs aiment à ne point exprimer. Idem in Nott. Crit. pro συνιστάμενου repōni iubebat συνιστάμενος.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῆς δόξαις, φασὶν, εὐθείας) Proverbiale fuisse videtur. GUYET.

Pag. 297. l. 1. Ὁ δὲ μηχανικῶν — καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἀρμονικῶν καὶ μουσικῶν &c.) De admiranda Hippiae peritia in

artibus ac scientiis vid. Philostr. L. I Vit. Soph. XI, ibique Olearium, qui ex Platone, & Luciano plura de eodem affert, arteque sibi memoriam comparasse docet, ita ut quinquaginta vocabula semel audita eodem ordine recitare posset, esseque insigne memoriae argumentum, quod omnes fere artes percalluerit, ostenderitque in Olympiis anulum, sigillum, strigilem, vasculum unguentarium, foccos, pallium, interulam, cingulum, propriis manibus confecta, ex Plat. in Hippiā maiore p. 97. Cetera vid. ibid. & lege Philostratum, opificia arteque eius enumerantem. Verum magis stupenda, de memoria non arte parata; sed a natura donata, legi quondam, ni fallor, in Epist. Mureti, de puero, qui aliquot centena vocabulorum, peregrina, cuiuscunque linguae, vel nihil etiam significantia, semel audita potuerit recitare eodem ordine, dein retro, denique per saltus, ut tertium, sextum, nonum, & quomodocunque iusseris. De arte autem mnemonica, de qua Lamb. Th. Schenkelius ac Buno in Idea hist. universalis aliiq. egere, nihil addam, quia ad delirium sectatores suos adegit. REITZ.

ead. l. 12. Ὁν παραλαβὼν κατὰ δάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινὸν) Reddunt interpretes, *quem ex utraque parte mirum in modum humilem accipiens*, ut apparet, non animadvertentes, quemadmodum ipsi evertant prorsus hanc suam narrationem. Si enim fuit talis, hoc est, ex utraque parte humilis, quomodo fuit acclivis? Utique sic debuisset addere auctor, acclivem fuisse in medio. Sed clarius se destruunt per ea, quae mox sequuntur, cum statuunt eum locum talem fuisse alteri aequatum. Cui illi alteri? an loco? non certe, nec enim plures loci agnoscuntur, sed unius modo facies describitur. Quid quod in fine huius ipsius paginae *ἐκατέρωθεν* interpretantur *ex utraque parte*, & recte. Nempe κατὰ δάτερα est in alteram partem. Naetus locum ab uno latere perquam humilem ac declivem, eum alteri lateri aequavit aggerando. In sequentibus Latine reddendis difficilior ratio est. Dicit Lucianus ample satis, κρηπίδα μὲν βεβαιωτάτην ἅπαντι τῷ ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ θεμελίαν δέσει τὴν τῶν ἐπιτιθεμένων ἀσφάλειαν ἐμπεδωσάμενος. Id describendi genus cum Salmurii proximum tautologiae existimaretur, vide qui compegerit & contraxerit sua, posito operi firmissimo fundamento, quo superstructi aedificii certitudinem confirmaret. At religiosior in his Obsopoeus aequare voluit Graeca, firmamentumque munissimum omni futuro operi subiiciens, fundamentorum positione sub-

struendi aedificiū certitudinem confirmavit. Sed nos liquido & merito censemus hos floccifaciendos. Locus hic balneis fabricandis electus videtur fuisse prope rivum aut fontem, ad quem spectans alterum latus fuit declive, ut solet. Hunc locum adeptus Hippias planavit, *crepidinem* (vel marginem ripae, qui extollendus erat) *quidem firmissimam omni operi ponens, & fundamentorum positione stabiliens securitatem imponendae aedificationis*. Crepidinis firmitas vel maxime requirebatur, ne deinde pressa ventrem faceret, & extrinsecus paulatim cedens ruinam toti operi afferret. GRON.

ead. l. 13. Θάτερα — 5.) Alterum alteri aequavit. SOLAN.

Pag 298. l. 1. Ὑψισι — κρατυνάμενος) Et haec insititia videntur. GUYET. Non accipio haec de tectorum fastigiis; de quibus si hic diceret, importunus mihi videretur: sed de montium iugis circumpositis, quae portu quasi quodam facto tutum a ventis undique praestarent balneum. Laudatur hic prudentia Hippias in eligendo loco, &, quatenus opus erat, accommodando. GESN. Adscripserat Solan. conferend. Δικ. p. 236, id est, Δικαστηρ. f. Bis Accus. c. 33. Ibi vero legas, κατὰ τὴν ἀψίδα πετόμενον quod non video quid huic faciat, nec quidquam iuvare ad emendationem arbitror, nisi pro ἀποτόμοις quoque aliud adiectivum substitueris. Nam etsi Ὑψισι — κρατυνάμενος non intelligo, & ἀψισι hac ratione melius conveniret, non tamen assequor, quid ἀποτόμοις, proprium celsi ac praerupti epitheton tum faciat. Quare in Gesneri expositione acquiescemus, donec meliores Codd. nacti verum apertius videamus. At si, quod iam suspicor, ἀψίδες, substitutiones, sive murorum proiectiones, magnis aedificiis sustinendis extrorsum adiectae, quas *contresorten* appellamus, significant, belle procedet ἀψισι ἀποτόμοις. REITZ.

ead. l. 6. Πυλῶν μὲν ὑψηλός) Consuetudo fere & sensus communis virorum insignium tutos ab reprehensione facit hos interpretes, dum *πυλῶνα* vertunt *vestibulum*: ita ubique id fieri deprehendo. Sed quae similitudo Graeci *πυλῶνος* ad Romanum vestibulum? & maxime huius, qui dicitur fuisse ὑψηλός, & ἀναβάσεις ἔχων, & ὕψιός μᾶλλον ἢ ὄρθιος, quae omnia ab Romano vestibulo sunt alienissima. Res ipsa clamat. Sequentia sic distinguenda sunt: ἐν ἀριστερῇ δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρασκευασμένων οἰκημάτων (βαλανεῖον δ' οὐκ καὶ ταῦτα πρεποδίσταται) χαρίσσαι καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμβάνεται ὑποχωρήσεις. Et verte: ad laevam vero conclaviū ad delicias comparatorum (quippe & haec balneo artissima) venisti

Lucian. Vol. VII.

N n

& multa luce fulgentes recessus. Vulgo enim vides arenas sine calce. Et sicut nunc οἰκήματα non vertimus aediculas, (ut inepte interpretes, & iam alibi monere debuimus) sed conclavia, sic quoque οἶκος, quae vox frequenter ab Luciano in hac descriptione usurpatur, non domus aut habitatio verti debuit, (& quaeso quot ab illis domus hic supponuntur?) sed eubiculum aut conclave, aut oecos, ut eam vocem in ista significatione propriam sibi vindicarunt Latini architecti, quod & ipsum passim non observatur. Denique cum dicit εἰκόνες λίθου λευκοῦ, utique non sufficit, si cum Salmurienſi reddas marmoreae imagines, (an credidit, marmor non esse nisi candidum?) sed potius cum Obſopoeo ex albo lapide. GRON.

ead. l. 7. Εἰσιόντα δὲ τοῦτον) Intellige ἀνθρώπων. Ἀνθρώπων εἰσιόντα τοῦτον τὸν πυλῶνα ἐκδέχεται οἶκος &c. GUYET.

ead. l. 8. Οἶκος) Oecos Plinius etiam & Vitruvius vocant. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. p. 224. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν ἀριστερᾷ δὲ) Oecus ille, (vid. Noster περὶ τοῦ οἴκου) atrium illud magnum & commune, ita constitutum est, ut sinistrum sit conclavium, sive, quod eodem redit, ad dextram ingredientium per vestibulum habeat conclavia illa voluptuaria. De his conclavibus primo dicit auctor, ea decere balneum, deinde laudat a iucunditate & multa luce. Nempe eadem sunt, nisi fallor, οἰκημάτια & ὑποχωρήσεις; quae non recte distinxit doctissimus Gronovius, bene alioqui de hoc loco meritis. GESN.

ead. l. 10. Τῶν ἐς) Aut hic aliquid deest, aut legendum τὰ ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένα οἰκήματα. GUYET. Assentior Guyeto, aut ex praemisso iterum intelligendum ἔχων διατριβὴν, quo facto, vulgatum nondum reiicio, meliorem tamen lectionem quaero, quia διατριβὴ non satis convenit alteri huic membro. REITZ.

Pag. 299. l. 3. Τῆς ἀρχαίας ἐργ.) Sic supr. Πρωτ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 4. Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται) Cum videatur non continuare descriptionem oeci, in quo adhuc versatus est, sed ad novum membrum transire; velim legeretur in libro bono ἐξελθόντας. Exeuntes ex oeco adhuc descripto excipit &c. Si hoc non placeat, certe εἰσελθόντας significare debet, progressos ad interiora: & hoc secuti sumus. GESN. Nihil varietatis invenio: nam si ἐξελθ— reperirem, lubentissime id cum Gesnero reciperem; quod enim paulo ante dixit εἰσιόντα δὲ τοῦτον ἐκδέχεται, alia ratio est. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ τούτῳ) Supra hanc. Post. GUYET, l. e. Bene:

dictus dederat, *supra hanc*, quod Noster recte corrigit, *post hanc*, sive quae deinceps sequitur. Nam ἐπὶ cum casu dandi saepissime τὸ sequens notare qui nescit, adeat Homer. II. H, 163 — 64, 65, ubi vel quater ita positum est, Τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδης ὤρτο — Τοῖσι δ' ἐπ' Αἰάντες — Τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεύς: — & 367, Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος — addatque notata ad Nostri Afri. c. 11. REITZ.

ead. l. 12. Ἐγκυλίσασθαι) Non iacebant tantum nudi, sed & volutabantur. Nunc etiam in oriente a balnei ministro artus fricantur, extenduntur, premuntur, & quassantur. Quod ab eruditiss. Syro Theochari Dadichi, nunc Hagae comitum (ann. MDCCXXII desinente) sitim orbis visendi explente; a quo viro aliquando, si Deus vitam & post labores tot itinerum studiorumque exantlatos requiem concesserit, magna orbi literato & curiosa exspectanda sunt, quibus & veterum scriptis lux magna accedat, & artes historiaeque recentiorum seculorum excolantur. SOLAN.

ead. l. 14. Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος) Sic vertit Obsoepus: *Nomadio lapide coagmentatus*. De Nomade lapide in Latinis auctoribus nihil legi. *Numidico lapide* debebat, credo, vertere; nam Numidae dicuntur Graece Νομάδες. Tum διακεκολλημένος male vertitur *exstruatus*; melius, si *incruiatus* dixisset. PALM.

Pag. 300. l. 1. Πυέλου) Conf. *supra* 1στ. β. c. 11 f. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀρχομένους ἔργου) Pindar. Ol. VI, 4. SOLAN. Ubi in ed. Steph. lego — ἀρχομένου δ' ἔργου &c. quod idcirco addo, ut appareat, non male marg. *A. W.* habere ἀρχομένου, modo iam addas δ', ex quo male πικτό, in Luciani quodam Codice, vulgatum ἀρχομένους forsan est natum. Nec alienum est ἀρχομένου sic absolute poni, ut ἀρχεται ἐνταῦτες, annus incipitur, vel incipit se. Vel ἀπὸ νυκτὸς ἀρχομένης, ab incipiente usque nocte, sive *prima de nocte*, ut (monente Steph.) interpretatur Cicero. Cui addo Theogn. v. 586, Ποῖ στήσιν μέλλει, πρήγματος ἀρχομένου. Sed quia accusandi casus ad χρὴ relatus, non est absurdus, nihil sine auctoritate Lucianeorum Codicum immutarim. REITZ.

ead. l. 9. Τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μάλιστᾶ) Cur sic potissimum loquatur auctor, & non maluerit ἐκ τοῦ αὐτοῦ, plane non capio, cum nihil vel praecedat, vel sequatur, unde istud femininum dependeat. Sed est vitium, legendumque ἐκ τῆς αὐγῆς, orto errore, ut videtur, ex Codice maiusculis literis scripto, & illic confuso charactere T & Γ. GRON. Ubi

legitur, τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μέλιστα, καὶ τοῦ φέγ-
γους, sagacissime pro αὐτῆς vidit Gronovius corrigendum
esse αὐγῆς. Utique αὐγῆς clare habet ed. *Fl.* Sequitur conti-
nuo, καὶ τῶν φαθαγωγῶν corrige φαταγωγῶν, ut itidem
recte *Flor.* Post paulo, τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς βορέαν
προκαχωρήκτα ἐποίησεν, reponere βορέαν, (vel βορρᾶν, liqui-
dem & βορρᾶς dicitur) fecit conclave frigori excipiendo aptum, in
borean spectans. Quod hic εἰς βορέαν προκαχεῖν, id infra in *De*
Syria Dea c. 28, ἐς ἀνεμὸν βορέην ἀποκεκρίσθαι dicitur. IENS.
ibid. τῆς αὐτῆς) Lege τῆς αὐγῆς. GUYET.

ead. l. 10. φαταγωγῶν) Quod Iens. monet sic scribendum,
id praeter *Fl.* etiam recte habebat *I. H. P.* aliaeque. REITZ.

ead. l. 12. βορέαν) Iens. Prave antea in omnibus βορὰν lege-
batur. SOLAN. Non potui, quin hoc invitis edd. mutarem. Bo-
ρὰ enim *esca* est. Long. *Past.* II, pag. 74, ἀλλ' ὑμᾶς βορὰν
ἐχθρῶν θῆσω. Vel *opsonia*, ut vertit Hemsterh. *Tim.* cap. 8
med. REITZ.

ibid. οὐκ ἄμοιρον οὐδ' ἐ τοῦ μεσημβρ.) Ut nempe non qui-
escens aër esset, sed copiose a Septemtrionibus affluens, an-
gustum versus meridiem exitum haberet, eaque ratione ven-
tilatus esset salubrior. GESN.

Pag. 301. l. 9. Ἀφρόδων) *Fl.* ed. & Schol. ἀφρόδων. Mox *L.*
& *B.* 2. δυσὶν pro corrupto ceterorum δυσσιν. SOLAN. Ἀφ-
ρόδων μὲν ἀναγκαίων) Non tam Scholiastae auctoritas me mo-
vet, quamquam illa quoque, ut legendum sine dubio pu-
tem ἀφρόδων μὲν ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρήσσειν quam atten-
tior loci ipsius atque rei consideratio. *Bivium*, quod adhuc
dederunt, plane ἀπροσδιόνυσον. Circuitus forte possit applicari
ad balneum: sed repugnat, quod ἀναγκαίαι vocantur, quod
ἀναχωρήσεις. Architecti laus non minima (*Cic. de nat. Deor.*
II, 56.) avertere ab oculis & naribus dominorum ea, quae profluen-
tia necessario tetri aliquid essent habitura. Sed res est manifesta,
& quae subolere unicuique potest. Nec minus δυσὶν legen-
dum esse, non δυσσιν, quod libros occupavit. GESN. Ego
cum Schol. ἀφρόδων legendum censeo, qui recte de secessibus
ad exonerandam alvum interpretatur, idque suadet additum
ἀναγκαίων quo, tanquam honestiore vocabulo, significari
solere alvi deiectionem, notum arbitror ex *Epiſt. Sent.* 88,
p. 134, καὶ τι τῶν ἀναγκαίων ποιήσαντα, ἀπορίζειν ἐκείνα
τὰ μέρη. Adde *Diod. Sic.* IV, p. 297 pr. χρεῖα ἀναγκαῖα, ubi
Wess. & illa *Epiſteteri* addidit. REITZ.

ead. l. 10. Ἐξοδὸς τε πολλὰς τεθυρωμένον) Non notant haec

verba, ut credidit Benedictus, multis ianuarum egressibus munitum, (& quæso, quid est muni egressibus ianuarum?) sed ut recte Obsopoeus, multarumque ianuarum egressibus patens. GRON.

ead. l. 11. Τεθυρωμένον) Pervium. GUYET. Bene; nam θυρωμαστής est ianuam vel ianuas facio. Aristoph. AV. 614, — οὐδ' ἐ θυρωμασταὶ χρυσᾶσι θυράσι. REITZ.

ibid. Ὀρῶν) Corrige ὄρων. GUYET. Idem Ienf. quoque monet in Lectt. Lucian. p. 362. Et vel sine librorum auctoritate sic edi curassem, adeo res est manifesta. REITZ. Ὀρῶν — μυκήματος) Non igitur simplex clepsydra hic indicatur, sed operosior & magis artificiosa machinatio Ctesibiana, de quo genere Vitruvius IX, 9, ubi inter multa deliciarum genera etiam horologiorum ex aqua comparationes memorat, in quibus præter cetera etiam buccinae canunt, qui est ipse μυκήθερς, bubulae vocis imitatio. GESN.

ibid. Δι' ὕδατος καὶ μυκήματος) Qua ratione haec horologia aquatica fuerint constructa, ut murmure ac sonitu simul horas indicarent, accurate exponere nequeo, nec festinatio finit addere, aut examinare, quae super his annotavi. Quare videat curiosus lector Panciroh. memorab. ab H. Salmuth conversa, T. 2, Tit. X de horologiis, figurasque clepsydrarum antiquarum ap. Peraltium in Vitruv. Gallico. Item Casaub. ad Athen. IV, c. 17, pag. 294, Philip. Carol. animadv. 2 in A. Gell. III, c. 3, Salmas. ad Solin. a p. 447 ad 458, atque alibi; aliosque, quos indicat Pinellus in additamentis T. IX Thesauri Graev. inseritis p. 514 f. & seq. De horolog. Solari Romae in foro, Memoir. de Literat. T. II, pag. 271, ac Bargaeum de obeliscis, Thes. Graev. T. IV, p. 1905, & porissimum p. 1922. Et interpretes Petron. ad Sat. 26 fin. & 71 fin. Ut alios omittam. Sonitum etiam excitatum fuisse a calculo singulis horis in pelvim decidente, cum Pancirollo Tit. X de horologiis, probabile credo. REITZ.

Pag. 302. l. 1. Εἰ δ' ἐ θεὸς παράσχοι &c.) Si les Dieux vous accordent jamais la faveur de vous y baigner, vertit cl. Bel. de Ball. intellectu ὑμῖν post παράσχοι rectius quam Gesnerus, qui — ut lavare quandoque hic possim.

ead. l. 2. Πολλοὺς καὶ ἄλλους) Male posteriora in Fl. esse omissa, testatur Luciani consuetudo. Conf. supra Philops. c. 19, ubi & καὶ ante ἄλλο. Τί οὖν καὶ ἄλλο ποιοῦντα ὀράτε; sed πολλοὺς καὶ ἄλλους, plane uti hic, in Rhet. Praec. cap. 11 ipso init. ac saepe alibi. Item in Tab. Cebet. statim in pr. ἐν ᾧ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀναθήματα θεωροῦμεν. REITZ.

IN BACCHUM.

Pag. 303. l. 8. Ὑπὲρ τῆς στρατιᾶς) Et si περὶ, quod Solan. vult, usitatus; tamen ὑπὲρ verum credo, quod reliquorum ὑπὸ idem suadeat, & περὶ longius a literarum ductu recedit, quod potius cum παρὰ confundi amat. Sed recte ὑπὲρ pro περὶ usurpari, adeoque & hoc nomine nihil opus esse correctione, vid. supra dicta ad Gall. c. 18 med. Quin & Homer. ὑπὲρ cum accus. pro περὶ, Iliad. 2, 524: — Ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἰσχύε' ἀκούω, quando de te probra audio. Sed praeter exempla ad Gall. l. d. allegata, non longe quoque abit hoc Epiῑteti p. 149 ed. Rel. ἄμεινον ὑπὲρ ὑμῶν βεβούλευται, quod et si *super* nobis consuluit recte ad verbum reddas, tamen révera ὑπὲρ in talibus significat, id quod ad nos spectat, & ita eund. sensum haec Luciani admittunt. REITZ.

ead. l. 12. Ἀσιδῆρα) Contra Diod. Sicul. III, c. 64, ait, ferum latuisse sub hedera. Sed quis in huiusmodi fabulis consensum requirat? REITZ.

ead. l. 14. Ἀσπίσι γὰρ εἰκαζον) Interpositio (ἀσπίσι γὰρ εἰκαζον καὶ τὰ τύμπανα.) MARCIL.

Pag. 304. l. 1. Νεανίσκου) Τοὺς Σατύρους, Satyros. GUYET.

ead. l. 2. Οὐρὰς ἔχοντας κέραστας) Οὐρὰς ἔχοντας καὶ κέρατα. MARCIL. In L. καὶ κέρατα, uti volebat vir clarissimus; sed ego vulgatam genuinam puto: sic enim iterum infra Ἑκκλ. cap. 4 f. de iisdem Satyris, κέρασται οἷα τοῖς ἀρτί γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα ὑποφύεται. Sic autem loqui amat Noster. Vide Διψ. c. 3, ὑμενόπτερον δὲ, οἷα ταῖς — νυκτερίσι τὰ πτερά. SOLAN. Vereor, ut vera sit, quam Marcilius hic, ex librone, an ex ingenio? profert, lectio, καὶ κέρατα: & ob id ipsum vereor, quia nimis facilis est, quam nemo librarius in alteram, quae libros obtinet, mutaturus fuerat. Κέραστας iungendum cum accusativis reliquis: οἷα per synesin, f. syllepsin dicere malis, aut ellipsin adeo, (omnia enim ista nomina huic figurae accommodari videas) refertur ad κέρατα, quae in κέραστας latent: id qui concoquere non poterant, mutationem susceperunt. GESN. Optime iudicat Gesnerus, sanum esse vulgatum; tacite enim respicitur ad κέρατα intellectum, qualibus gaudent Graeci pariter ac Latini. Cic. vel durius ad Fam. XII, 1: *Ut ego quidem & urbi & otio diffiderem urbano; sed ita COMPRESSA EST, ut videamur — ruti futuri.* Ubi post compressa est intelligitur turba vel seditio, cuius tamen

nulla praecessit nec sequitur expressa mentio. Philostr. I. XXV, pag. 536. pr. Πατρίς Ἡράκλεια — ἐπαينوῦντες. Noster Tim. c. 9 ad Ἀττικὴν refert αὐτοῖς. Adde Hemst. ad Nigr. c. 1 pr. Nos ad 2 Ver. Hist. c. 37, ubi πλοῖα κολοκύνθια sequente αὐτήν. Pro Imag. c. 9. Et Wessell. ad Diod. Sic. I, 93, N°. 4, & XI, 25, N°. 65. Ac mirare Stephanum & Rhodom. talia corrigentes. REITZ.

ead. l. 6. Μίτρα τὴν κόμην ἀναδεσμένον ἐν πορφύρῃ) Fieri non potuit, quin, dum haec sic iunguntur ab interpretibus, in iis intelligendis errarent. Et tamen quam ingeniose ista vertunt, *mitra purpurea comam revinctum*? Sed duo praedicantur ab auctore, cuius verba sic distingue, ἀναδεσμένον, ἐν πορφύρῃ, & verte *mitra comam revinctum, purpurea in veste*. GRON.

ead. l. 7. Ἐν πορφύρῃ) Interpres: *mitra purpurea comam revinctum*. Verte: *in veste purpurea & aureo cothurno*. GUYET.

ead. l. 8. Βραχὺν πρεσβύτην) Sileni imaginem & descriptiones persequitur, neque hoc loco praetermissio, Perizonius ad Aelian. V. H. 3, 18. GESN. Ne suspicere, τραχὺν melius esse, quod barbatus senex intelligatur; nam id paulo post sequitur. Et quis demum ignorat, breviter corporis in bello contemptui haberi solitam, qui Tacitum, Curtium ac Caesarem legerit? quare unum hoc tantum ex Caes. 2 B. Gall. c. 30 afferam: *quibus viribus, praesertim homines tantulae staturae, (nam plerisque hominibus Gallis, prae magnitudine corporum suorum, brevis nostrae contemptui est) tanti oneris turrim in muros sese collocare considerent?* Ubi & Graecus interpres priora reddidit, ἄλλως τὸ βραχύτατοι ἄνδρες. Sic τεῖχος βραχὺ Thucyd. VII, c. 29. REITZ.

ead. l. 9. Πρεσβύτην) Σειληνόν. GUYET.

ibid. Ωτα μεγάλα &c.) Cauda non instruxit hunc Bacchi nutritorem Lucianus, quod tamen facit Diod. Sic. III, cap. 71, ubi id observat Wess. eumque rarius conspici in nummis & gemmis ait. Sed si hoc tanti est, adderem, conspici in marmoribus. At cum plurimum asino infideat, cauda non apparet. Ceteram formae Sileni, Panis, ac Satyrorum, descriptionem vid. etiam infra Deor. Conc. c. 4 & 5. Et supra Deor. Dial. XXII. REITZ.

ead. l. 12. Ἀπιθανόν) In omnibus libris nostris antea legebatur πιθανόν, nullo aut absurdo sensu. Certissima est emendatio haec nostra: nihil enim tali legato *absurdius*. SOLAN. Πιθανόν) Lubens dedissem ἀπιθανόν, si ullus Cod. aut ed. praeiret. iam potest ironice intelligi, etsi paulo aegrius ita acci-

piam, quia primarium ducem aperte contemptum inducit, adeoque & alterum serio despectum proponi verisimile est. REITZ.

ibid. Ἐτερον δὲ τὸν Πάνα. GUYET.

ead. l. 13. Τεράστιον ἀνθρώπου) Sic infra Ἑκκλ. c. 5, γελοῖους θεοὺς καὶ τεραστίους. SOLAN.

ead. l. 14. Κέρατα) Cornua Pani ab antiquis afficta putat Polyænus, quia is cornuum in exercitu inventor, Strab. I, pag. 9. SOLAN. De Baccho cornuto vid. Diod. Sic. L. III aliquoties. REITZ.

ibid. Ὀργίλον) Sic de eodem Pane Theocr. I, 17, ἀντίγος πικρός, καὶ οἱ αἰεὶ δρμηθεὶα χολὰ ποτὶ ἐνὶ κάθηται. GESN.

Pag. 305. l. 5. Εὐοὶ — δεσπότην) Omisssa viris summis Bocharto atque Hueroio observatio, quam aequae facile ipsis fuisset exornare, ac reliquas coniecturas, quas proponunt, ille in Canaan I, 18, hic Demonstr. Evang. Prop. 4, 4, 3. Nempe ipsum nomen *Iehovah* hic latere dicerent, tetragrammatum & ipsum, solis vocalibus & spiritibus constans, cui respondet apud septuaginta interpretes κύριος. Qui diviserunt hanc vocem, & εὐ οἶ, vel εὐ οἱ, scribere, quod factum video in editis, qui mihi patent, omnibus; illi votum forte, Bene illi! interpretati sunt, qua ratione cum nobili illo *hoshia na* — conveniret, quod in Iudaica illa thyrsophoria (βακχίαν & hanc vocat Plutarchus Sympol. 4, 5.) ingeminatum novimus. GESN. Εὐ οἱ) Vid. Redi in notis ad Dithyramb. p. 17. LA CROZE.

ibid. Τοῦτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτὸν τὸν δεσπότην) Miror, cur vertant, quo nomine earum dominum vocari conice, cum non moneat vel iubeat auctor, sed narret, speculatores conicere ita vocari earum dominum. GRON.

ead. l. 10. Ἄλλ' εἶπερ) Ἄλλ' ἥπερ. GUYET.

ead. l. 13. Θηλύμιτρον) Hinc emendandus Suidas, apud quem suo ordine θηλύμιτρος leg. pro θηλύμητρος. Conf. Ἑκ. c. 4. SOLAN. Mitram ut effeminatum quid rex Iarbas quoque exprobrat Aeneae ap. Virg. Aen. IV, 215: Et nunc ille Paris cum semiviro comitatu Maeonia mentum mitra subnixus. — REITZ.

Pag. 306. l. 5. Ἐγχαλινώσαντες) Absurda haec omnino; nec, cum haec scriberet, aut elephantem viderat, aut usum rationemve regendi fando audiverat. SOLAN.

Pag. 307. l. 1. Τύμπανα ἐπαταγῆναι) Alibi πλαταγῆναι dicitur; vid. Lampe de cymbalis vett. c. 9, L. I, pag. 48 seqq. Sed alias non utebantur veteres tympanis in bello; verum

quia apparatus est Bacchicus, etiam Bacchica instrumenta ad pugnam adhibentur, cymbalis enim ac tympanis in festo Cybeles & Bacchi utebantur: & sic Terentius, ridiculam aedium expugnationem describens, coquum cum peniculo etiam inducit. REITZ.

ead. l. 3. Τὸ ὄρθιον) Conf. supra notata ad Bis Accus. c. 11; ubi Pell. τὸν ὄρθιον volebat, quod ὄρθιον intelligatur; sed quia & μέλος potest intelligi, & saepius neutro gen. ab Nostro ponitur ὄρθιον, nihil mutandum. REITZ.

ead. l. 4. Σειληνοῦ) Quamquam haec ad risum movendum comparata leviori cura sint tractanda; vid. tamen Plur. 646, 2: σάλπιγγιν οὐ χρωταί τὸ παράπαν, ὡς ὑπὸ φεγγομέναις ἑμφερές. SOLAN.

ead. l. 17. Οἰόμενοι — ἀκούσθαι) Quae ista est connexio, dum putant a nobis audiri ridicula, talia credunt? quis, inquam, sic loquitur de una quadam re, dum putant, credunt? Corrupta haec esse, mihi non est dubium, ac lenissima mutatione unius prope apicis posse restitui, οἰόμενοι, dum audiunt ex aliis, ut illi Indi ex suis exploratoribus, credunt. Quae audiunt, ab invidis forte sparsa, iis nimis temere assentiuntur. Audacter recipi inter indubia Luciani verba suaderem, si praesto esset vel libri unius auctoritas, vel succurreret saltem, Lucianum aut alium bonum scriptorem verbo αἰῶμαι, pro αἰῶ, quod ipsum poëticum est, usum esse. Sed ideo non damno coniecturam; cum facile observationem eorum, qui Lexicis scribendis poliendisve operam dedere, & meam, qui pauca nimis annorare consuevi, fugerit. Praesto etiam causa est, ob quam verbo alio, quam ἀκούειν, usus esse potest Lucianus; quia statim sequitur ἀκούσθαι. Ipsa deinde raritas verbi fecit, ut in οἰόμενοι mutaretur. GESN.

Pag. 308. l. 2. Ἀκούσθαι) Ego vulgatum servo; nec enim Florentina semper supra ceteras sapit, sed infra Musc. Enc. cap. 6, vel male, fatente ipso Solano, ἀποκρούεται habet, pro ἀποκρούεται. Nexus autem ipse satis docet, ἀκούσθαι bene procedere. Sed οἰόμενοι suspectum. REITZ.

ead. l. 3. Οὐκ οἶδ' ὅτι δόξαν) Leviculum est mendum, cui similia iam in superioribus notavimus. Inde tamen factum, ut interpres quoque parem dederit versionem, hoc est, mendosam. Verrit ille, nescio, quod ita illis de me visum esset. Sed rescribendum οὐκ οἶδ' ὅ, τι &c. ac vertendum, nescio, quid illis de me visum fuerit; nescio, quid illi de me senserint, opinati sint. JENS.

ibid. Οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνοῦνται) Interpretes, *alii* *ne principium quidem attingunt*: qui si esset Luciani sensus, saltem scripsisset εἰς τὴν ἀρχήν. Sed innuit, *alii omnino non veniunt*. Et sic rectius attenderunt in Fugitivis cap. 15. ἀρχὴν γὰρ οὐδὲ τὸν ἑλεγχον δέχονται. Et in Symposio cap. 28 ἵνα ὥστε οὐδὲ τὴν ἀρχὴν πειρᾶσθαι ἡξίου. GRON.

ead. l. 5. Καταβάοντας ἀπὸ τῶν ἑλεφ.) Cum allusione ad Indos intelligit, superbo quodam fastidio quosdam venire nolle ad audiendas suas recitationes vel declamationes. GESN.

ead. l. 7. Ἐπαινῶν τοιμῶσι) Non est hic sermo de laudibus ac plausu, sed simpliciter de audiendi studio. Videtur senex Lucianus forte ad primam fortunam Rhetoris, ex procuratore partis Aegypti, relapsus, (quod idem suadet proxima praefatio s. Hercules) denuo studia audientium hac praefatione excitare voluisse. Queritur, quosdam, audito, ludicra a se dici, plane non venire: alios, qui ludicra audiendi consilio veniant, feriis praeter spem turbatos, non audere. . . . quid exspectamus? *laudarene an redire?* Redire profecto, nisi vehementer me fallit animus. Illud unum agit hic, ut inauditum se contemni deprecetur. Legendum ergo pro ἐπαινῶν levi discrimine ἐπανιέναι, vel ἐπανεῖναι. Infiniti enim circumflexi, quale esset ἐπανισῶν, quod vix apice distaret ab ἐπαινῶν, exemplum desidero. Certe sine fraude fuerit interpretationem dedisse, quae non ex ἐπανιένω, sed ex ἐπάνεμι tracta sit. Reditum hic peti, ex frequentiore reditu demum laudem sperari, sequentia satis declarant. GESN.

Pag. 309. l. 2. Οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον) Οὐκ ἀπροσδιόνυσον hic omnino legendum videtur. GUYET. Οὐκ ἀπροσδιόνυσον, ita ut ego ante conieceram, Cod. L. & *Bas.* Reliquae corrupte οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον. SOLAN. Οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον) Miror, qui sustinere se ita diu potuerit tam absurda lectio & ἀπροσδιόνυσος. Ausim ego vel contra omnes libros restituere, quod vix dubito, quin in aliquo supersit, ἀπροσδιόνυσον. Verbum iam Ciceronis aetate, (vid. Att. 16, 13.) ne de Athenaeo dicamus, notam adagii habebat: hic unice convenit, cum quae sequitur narratio, non minus, quam quae praecessit, ad Bacchi comites & opera pertineat. GESN.

ibid. Οὐδ' ὃν ποιοῦμεν ἀλλότρισον ἐν Ἰνδ.) Οὐδ' ὃν ποιοῦσιν ἄλλ. ἐν Ἰνδ. Patefcit narratione sequenti. MARCIL.

ead. l. 3. Ἐν Ἰνδοῖς) Conf. Hemsterh. ad Nigr. § 5, ubi pauca quaedam de Bacchi expeditione ad Indos exorsus, plura hic dicere minabatur; sed quae ille vir acturus erat, ego non

attingam. Potest interim curiosis adiri Diod. Sic. non uno loco. REITZ.

ibid. Τοῖς Μαχλαῖσις) Ignorabile nomen Geographis : non puto tamen a Nostro confictum. GESN.

Pag. 310. l. 5. Τορὸν) *Percont.* GUYET. Conf. supra Gall. sub init. διατορον eodem modo. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτὸν) Sic omnes libri. Recte olim legendum putabam αὐτοῦ sed nunc ita alibi etiam a Nostro usurpari animadverto, ut in libris legitur. Vid. Z. τρ. c. 17. SOLAN.

ead. l. 10. Νιφάδεσσι) Hom. Il. Γ, 222. SOLAN.

ead. l. 12. Τεττιγῶδες τι &c.) Hom. Iliad. Γ, 151. SOLAN. Quales Ucalegon & Antenor Homer. Il. Γ, 151 : Ἀγορητὰ ἐσθλοὶ τεττιγέσσιν εἰκότες, κ. τ. λ. GESN.

IN HERCULEM.

Pag. 312. l. 2. Ὅγμιον) Haec vox Graeca est, contra quam multi censent, ab ὄγμῳ *fulco*. Sic Aelian. V. H. IV, 8, p. 320, τὸν Ὄχον οἱ Αἰγύπτιοι τῇ ἐπιχωρίῳ φωνῇ ὄνον ἐκάλουν. LA CROZE. Coel. Rhodig. L. VI, pag. 278, haec omnia ad verbum descripsit, addita hic illic de suo vocula. Pluraque de variis Herculis nominibus praemisit. REITZ.

ead. l. 3. Εἶδος — γράφουσι) Hanc imaginem non ad solius vim eloquentiae, sed ad hanc, & ad rem militarem simul repraesentandam referunt auctores historiae literariae Galliae Benedictini I, 1, pag. 7, & commode huc referunt locum ex Catonis originum secundo, laudatum Charisio l. II, p. 181 extr. Putsch. Pleraque Gallia duas res industriosissime persequitur, rem militarem, & argute loqui. GESN.

ead. l. 8. Πάντα μᾶλλον ἢ Ἡρ.) Sic supra Deor. Dial. XVIII, 1, καὶ ὅλος παντὶ μᾶλλον εἰκὼς ἢ σοί. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος) *Ut qui leonis exuviis sit indutus*, bene interpretes. Nec reiicio hanc scripturam. Nam & sic alibi loquitur Lucianus. Non frustra tamen in antiquo Codice Mf. legitur ἐνεῖται. Nam sicut apud Homerum est εἶται *indutus est*, sic & ἐνεῖται hic accepit, si haec eius manus est, Lucianus. Nam poetice verbis saepe, sed suo loco, uti hunc scriptorem, nemini latet. GRAEV.

ead. l. 13. Ὅλος Ἡρακλῆς) *Iunt.* καὶ ὅλος, Ἡρακλῆς ἐστίν. At supra Dial. Mort. XVI, § 1, ὅλος Ἡρακλῆς ἐστίν, & Necyom.

1, *Μενίππους ὅλους*. Adeoque & hic suspicari liceret ὅλος scribendum. Sed adeo indifferens est, & utrumque sanum, ut, quidnam praeferendum, non liqueat. Liban. Epist. 113 pr. *χαίρει γὰρ οὗτος καλούμενος*, pro οὗτω, quod non prorsus immerito ibi malit Wolf. Sed notum est, modo adiectivis, modo adverbis uti Graecos aequae ac Latinos, in huiusmodi locutt. Sic infra Adv. Indoct. cap. 9, ὅλος *περιλαμπόμενος*, ubi multae edd. ὅλως. Adde supra Philop. cap. 6, ubi *πεφυλαγμένως* pro *πεφυλαγμένος*, si proba lectio; qua occasione tamen plura dedimus. Sed potius adi Hermot. § 2, ubi similiter in ὅλος & ὅλως variatur, & utrumque probum esse lenius docet. REITZ.

ead. l. 14. Ἑλληνίων) Miror, nullam ed. habere Ἑλληνικῶν, non quod sic velim, sed quia facilis est aberratio. At vulgatum recte habet. Aelian. V. H. XII, 1 ante med. *Θεοὺς πάντας ἐκάλει Ἑλληνίους καὶ Ἐλευθερίους τοὺς αὐτοὺς* atque alibi; quare plura non addam, nisi quod & Ἑλλάνιος Zeus erat. V. Aristoph. Eq. 1250. REITZ.

Pag. 314. l. 2. Ταῖς σείραις) Obscura constructionis ratio, propter quam aliquando optabam legi τῆς σείρας. Sed plurahi numero ante extulit: & potest dativus hic intelligi positus pro genitivo. Certe non opus esse putabam, interpretationem ad hanc difficultatem accommodari. GESN.

ead. l. 16. Λόγος ἐν γῆρᾳ) Huc facit locus Plutarchi, laudatus a cl. Bel. de Ball. *Προϊὼν γε τῷ χρόνῳ ὁ Ἡρακλῆς ὅσους μαντικώτατος ὁμοῦ καὶ διαλεκτικώτατος*. Plut. El apud Delph. Opp. T. VII, p. 522 ed. Reisk.

Pag. 315. l. 3. Ὅττι μὲν &c.) Homer. Il. Γ, 108. SOLAN.

ead. l. 4. Τὸ δὲ γῆρας ἔχει) Eurip. Phoen. 533. SOLAN. Immo, si τὸ δὲ γῆρας abscideris, quod male in unum versum compactum est in P. in aliis plane non distinctum; tum senarius erit Euripideus, ut iam edi curavimus. REITZ.

ead. l. 6. Νέστορος — γλώττης) Hom. Il. A, 249. Et quod sequitur vid. Γ, 152. SOLAN.

ead. l. 8. Λειριόεσσαν) Respicit ad Il. Γ, 152, ubi, quod ad finem praecedentis opusculi iam vidimus, laudantur Ucalegon & Antenor senes, comparanturque cicadis, οἳ τε καὶ ὕλην δένδρεσσι ἐφεζόμενοι ὅπκα λειριόεσσαν ἰσῖσι. Proxime itaque cicadis tribuit λειριόεσσαν vocem. Non puto autem, generatim ἄνθος esse λείριον, sed, ut recte hic Eustathius, εἶδος ἄνθους, & speciatim *lilium*. GESN.

ead. l. 13. Ταύτη) I. e. hac parte, scil. τῇ γλώττῃ. GUYET.

ead. l. 15. Τοῖς γὰρ λάλοις) Τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου Ἡ γλ. &c. Casaub. ad Theophr. Char. 203. SOLAN. Facile suis pedibus restitues laborantes versiculos, si ita legas — τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου Ἡ γλῶττα πᾶσιν ἐστὶ τετρυπημένη. GESN.

ead. l. 16. Ἡ γλῶττα — τετρυπημένη) Senarius cum dimidio, sic forte legendus:

Τοῖς λάλοις

Γὰρ ἐξ ἄκρου

Ἡ γλῶσσα πᾶσιν ἐστὶ τετρυπημένη. GUYET.

Pag. 316. l. 6. Παρόδου) Conf. supra Alex. c. 48, εὐδοκίου μούττα πάροδον. SOLAN. Πάροδον etiam esse adiutū, vid. Diod. Sic. III, c. 20, & XI, c. 12 pr. REITZ.

ead. l. 13. Ἐπιπλήξει) Non ausim damnare hic futurum indicativi: sed melius cohaeret cum superioribus, & verbo δόξαιμι, aoristus optativi ἐπιπλήξει. Versus ex II. Θ, 103 seq. laudasse videtur ex memoria: prioris enim hemistichium posterius apud Homerum ita se habet, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ἐπάξει. Usus sum horum versiculorum versione Obsopoeiana, qua meliorem a me dari posse desperabam. GESN.

ead. l. 14. Σὴ δ' ἐβίη λένεται &c.) Hom. II. Θ, 103. SOLAN.

ead. l. 17. Ἐς τοὺς πόδας) Ἐς τὰς ποδῆς emendabat cl. B. de Ballu, vendendo, pour railler mes cheveux blancs.

Pag. 317. l. 5. Εἰσιδὼν με) Ἀν εἰσιδὼν μου ὑποπόλιον γένειον. Vel sic potius, εἰσιδὼν με ὑποπόλιον, ita ut τὸ γένειον, quod glossēma videtur, eiiciatur. Sed ἐπέχω. Lectio certe vulgata non placet. GUYET. Si τὸ γένειον legeretur, forsitan non quaesisset mutationem Guyetus, planior enim foret sententia, κατὰ intelligi. Verum anne eod. modo construi poterit absente articulo? quem tamen facile admitterem, si alibi invenirem. REITZ.

ead. l. 6. Χρυσοφαένων) Senarius ex Anacreonte aut alio quodam poëta. Χρυσὴ φαεινῶν εἰ βεβούληται πτερῶν. Sed a Luciano interpolatus videtur. GUYET. Anacreontis esse satis indicat, cum Teium poëtam vocat, sed nullibi apud eum in iis, quae supersunt, reperio. Vid. Eur. (pag. 230 A. B.) Hipp. 1276, de Cupidine dictum χρυσοφαῆς. SOLAN. Χρυσοφαένων — πτερύγων) Non apparet, quomodo hic locus sit genitivo. Fuit, credo, apud Anacreontem πτερύγοιν χρυσοφαένοιν: sic enim respondet dativus dativo ἀετοῖς. GESN. Non legitur in carminibus Anacreontis, sed ad fragmenta eius retulit doctiss. Anacreontis editor I. C. de Pauw, legendumque suspicatur χρυσοφαένοις πτέρυξι, quod & ego ma-

lim, ac reciperem, si libri addicerent; vel potius χρυσοφαέων cum Gēsnero. Sed, quod addit, ἢ ex Ionismo oriri potuisse, pro ἀήριος nempe aliquem notasse ἡέριος, adeoque pro ἢ ἀστοίς quoque legendum ἀέριος, nondum video. Florentinae χρυσοφαέων, modo vox proba sit, aptius ad senarium foret, si certum esset, versum referri ab Luciano, quod minus credibile, quia nimia de suo intermiscet. REITZ.

ead. l. 11. Αὐτῷ) Τῷ λόγῳ scilicet. GUYET.

Pag. 318. l. 5. Οἶν ἐκ) Homer. Odyss. Σ, 73. SOLAN.

IN DE ELECTRO SEU CYCNIS.

Pag. 319. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΑΕΚ. Η ΤΩΝ ΚΥΚ.) Praefationula est orationis alicuius habitae a Luciano in iudicio, priusquam rhetoris sive causidici persona deposita, induisset sophisticam. De qua versione pallii narrat historiam ipse in bis accusato. Proptereaque orationem illam ipsam suppressit, ne inter declamationes & dialogos illa exstaret, quasi inter aviculas noctua, & pristinae causidicinae vestigium. Dicta vero illa apud Praesidem provinciae causa videtur, & concilium eius coronamque populi circumstantis. Atque inde in numeris personarum evariatio illa in fine praefationis, cum modo ut multos, modo ut unum affatur. Multos, ut ὑμεῖς ἐλπίζαντες, ὁρᾶτε &c. unum, ut ὥστε ὅρα &c. ἐλπίζας &c. σαυτὴν. Iudiciale vero distinctionem fuisse, etiam illud arguit ἥδ' οὐ σοι προλέγω ἐκχέας τὸ ὕδωρ &c. Respicit nempe ad clepsydram. Signanter vero, non dixit ἐγγέας, sed ἐκχέας. MARCIL. Nescio quid in mente fuerit viro docto, cum ista scriberet. Est προσλαλιὰ ceteris similis, tota sophistica. Illud de clepsydra infra videbimus. GESN.

ead. l. 3. Ἡλέκτρον) Vide Herodot. III pag. 128 f. & Plin. XXXVII. SOLAN. Vid. si lubet, Olear. ad Philostr. Icon. I, p. 780. REITZ.

ibid. Ἡμᾶς) Ita L. & Ven. utraque, recte. In reliquis ὑμᾶς. SOLAN. Etsi ὑμᾶς quoque Par. tamen eius interpretes Obsop. nobis fidem fecit dederat. Et sic solet in hoc pronomine sequi, quod verum existimat, licet Graeca aliter edantur, quod non ubique repetemus. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ἀποστάζειν — δάκρυον) Confer supra Deor. Dial. XXV f. SOLAN. Sed ibi legas, ἡλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύουσαι. Re quidem eodem redeunte, nihil tamen ad verba

probanda faciente: nam suspicio hic possit esse, δάκρυα legendum, cum & mox bis ter plur. numero efferatur; sed nihil opus est; nam *electrum* ipsum vocatur δάκρυον, eodem modo, ut alibi *gummi* audit. Magis, si quid mutandum, ferret animus legere τούτων δακρύων, ut constructio invertatur, & ἤλεκτρον fiat nominativus, plane ut infra c. 6 med. οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσοῦς αὐτὸς ἀποστάζει τῶν λόγων. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ) Culpa tua factum est, Luciane, ut tua te spes falleret. Legisses Plinium 37, 3, & alia te docuisset. Quin tuum consuluisse Herodotum, qui 3, 115, iam monuerat, esse qui dicant, Ἑριδανὸν καλεῖσθαι πρὸς βαρβάρων ποταμῶν, ἐκδιδόντα ἐς τὴν θάλασσαν τὴν πρὸς βορέην ἀνέμον (loquitur autem de extremis Europae) ἀπὸ τοῦ τὸ ἤλεκτρον φοιτᾶν λόγος ἐστὶ κ. τ. λ. Probabile est, in illa vicinia litorum Prussicorum, ubi invenitur hodieque succinum, fuisse appellationem, quae ob similitudinem qualemcunque soni locum narrationi de *Eridano* faceret. Ac memini me legere *Radaunae* vel simile nomen, quod iam quaerere non vacat. Ceterum in Eridani arenis inveniri ἤλεκτρον αὐτόμακτον, ita simpliciter dicit Pausanias Eliac. I, p. 159, 39, ut videri possit ipse quoque huius erroris, cuius se accusat Lucianus, non immunis fuisse. Quod ut fatemur, sic depellendam censuimus iniuriam, qua affectus illum Gallicus interpretes, cum e Latina versione, male intellecta, illum confudisse infimulat *electrum* s. succinum gemmam, cum *electro* metallo ficticio. Vid. Act. Erud. Lips. 1733, p. 109 seqq. GESN.

ead. l. 13. Ἦκον) In omnibus libris nostris antea ἦκον legabatur. Ego sic necessario mutandum duxi. SOLAN.

ead. l. 14. Αἰγείρους) *Populos nigras* etiam recte vertitur in Diodor. Sic. V, cap. 23, in quas illas mutatas is quoque refert, totamque fabulam enarrat, quam tamen & ipse contemnit. REITZ.

Pag. 320. l. 4. Ἐκδιδούσας) Male *Fl.* hoc omittere, appinxerat Solanus noster. At quis dixerit adeo male omisum? nam quia satis ante iam dixerat, has arbores *electrum* δάκρυειν, & ἀποστάζειν, forsitan id iam per ellipsin vult intelligi, aut ἐχούσας tacite supplendum, quod frequentissime omitti, abunde ostensum supra. Vid. Gall. cap. 14, ὅ τὰ πιναρά. Bis Accus. c. 9 & 20, ἢ τὰ ποικίλα notaque ad Mort. Dial. X, § 4. REITZ.

ead. l. 11. Ἡμῖν) Ita L. & Ven. utraque optime. Vid. notam nostram ad § 1. In reliquis ὑμῖν. SOLAN.

Pag. 321. l. 1. Οἷς ἐξὴν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας) Transitus ille ab dativo ad accusf. etiam est in Diod. Sic. XI, c. 9, p. 410 f. τοῦτοις παρήγγειλε ταχέως ἀριστοποιεῖσθαι, ὡς ἐν ἔδου δειπνησομένους, quod frustra suspectum esse Stephano & Rhodomano docet Wessell. ex Plutarch. Apophth. p. 225, iisdem plane verbis utente. Addo Thucyd. IV, c. 2, εἶπον δὲ τοῦτοις — παραπλέοντας ἐπιμεληθῆναι. Ubi Duker. ex Aristoph. Eq. 1391, σοι παραδίδωμι — ἰάναι λαβόντα, tum & hoc Luciani affert. Sed, ut verum fatear, non est semper eiusmodi dissimilis casus anomalus, quando duo verba adsunt, quae diversum casum admittunt: ita οἷς hic regitur ab ἔστι, & ἀναλέγοντας ab infinito πλουτεῖν, propter conjunctionem omissam, i. e. ὅστε ἀναλέγοντες πλουτῶσι. Idque patet itidem ex hoc Lyfiae pro Corinth. Sociis, p. ed. Lond. 28: "Ἀξιον γὰρ πᾶσιν ἀνθρώποις κἀκαίρων μεμνησθαι, ὑμνοῦντας μὲν ἐν ταῖς ψδαῖς, λέγοντας δ' ἐν ταῖς τῶν ἐργαδῶν μνήμασι, τιμῶντας &c. Merentur interim talia observari, quia & continuatur alias dativus praemissus, ut ead. Orat. p. seq. μόναις δ' αὐταῖς οὐκ ἐξεγέμετο ἐκ τῶν ἡμαρτημένων μεθύσασιν περὶ τῶν λοιπῶν ἀμεινοὶ βουλεύσασθαι. REITZ.

ead. l. 14. Ἀπώλλωνος παρέδρους) Cygnorum fabulam vulgo aliter narrant: prae lucu enim Phaëthontis mutatos ferunt. Vid. Ovid. Met. II, 367, & Virgil. Aen. X, 186. Vid. Plat. Phaed. p. 387 g. & Stob. serm. CXIX, p. 607, Cic. Tusc. I, 30, & Davif. not. SOLAN.

ibid. Παρέδρους) Addendi hi παρέδροι illis, quos magna diligentia, nec sine felicitis ingenii speciminibus collegit Ge. Arnaldus, forte c. 5, aut 25. GESN.

Pag. 322. l. 10. Ἐν) Recte habere vulgatum, vix operae erit multis docere, adeo id est frequens. Noster supra Paral. § 17, οὔτε γὰρ αὐλαῖν ἐνι. Aristoph. Plut. 348, ἐνι γὰρ τις ἐνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι, ubi Spanhem. ex Demosth. alii quoque idem affert, quem etiam ad partes vocat I. Elsn. ad Galat. III, 48, οὐκ ἐνι Ἰουδαίῳ — οὐκ ἐνι δούλῳ &c. Adde Theogn. v. 1000, — ἐν προμάχοισιν ἐνι, & frequenter alibi. Ita ἐν pro ἔστι vel ἔξεστι Ael. V. H. XII, 21. Item Diod. Sic. Athen. & Plato, quos allegat Periz. in Addend. ad Ael. pag. 981 ed. minor. REITZ.

Pag. 323. l. 5. Τὸ δὲ ἐμὸν ὁράτε ἥδη ὅποιον ἀπλοῦκτον καὶ ἀμυδρον, οὐδέ τις ᾧδ' ἢ πρόσκειται) Mea vero dicendi ratio quam sit simplex, & a fabulis aliena, videtis, neque ipsi insit modulatio. Haec est versio Salmurienfis. Sed in Mf. est ἀμυντες pro ἀμυδρος,

quod magis probo, & verto, *mea videtis oratio quam sit simplex & inerudita*, sic sua ipse per modestiam elevar, & *quam nihil in ipsa sit canori*. Sic enim recte verti puto ὁδῆ. Ut Crassus apud Cic. III de orat. de C. Carbone: *Profluens quiddam habuit Carbo, & canorum*. Et Gellius de eodem in Bruto de claris oratoribus: *L. Gellius, qui se illi contubernalem in consulatu fuisse narrabat, canorum oratorem, & volubilem &c. fuisse dicebat*. Ubi volubilis est, cui facile profluit oratio. Plutarchus de auditio-
ne, sic circumscribit: τὴν φωνὴν ἐμμελῶς τισὶ καὶ μαλακότησι καὶ περιάσεσιν ἐφειδύειν, *vocem accuratis quibusdam sonis ac molliiis & modulationibus edulcare*. Μῦθοι pertinent ad poetas, non ad oratores. Quoniam tamen Sophistae suis orationibus adspergebant fabulas, non contendam, si quis pro vulgata iter acrius. GRAEV.

ead. l. 10. Σκιὰς — αὐγὴν) Non satis opticarum rationum, etiam in quantum illa aetate erant cognitae, peritum fuisse Nostrium, non negaverim. Sed nec obeffe illi debet usus horum nominum. Nempe σκιὰ est species in oculos incurrens, praesertim, cui nihil solidi subest, ut illa εἶδωλα tum Opticorum, tum quae apud manes, quas etiam Latine *umbras* vocari notum est: αὐγὴ sunt radii varie reflexi & refracti, quibus augetur illa umbra, illa species. Sic posuit αὐγὰς Euclides, vel quisquis est, in principio Opticorum: εἶδωλον autem & ἔμφασιν hic pariter & Heliodorus Larissaeus dicunt eam, quae hic σκιὰ est. Plin. XXXVI, 26, l. 67, imaginem, quam reddit Obsidianus lapis, *umbram* vocat, & magis discrete Isidor. Orig. XVI, 4, *imaginum umbras*. GESN.

ead. l. 12. Ἐρχέας τὸ ὕδωρ) Nihil minus, quam ad iudicalem clepsydram, hoc pertinet: quod cum putaret Marcilius, profecto dormitarit necesse est. Dixerat, quae sub aqua sint, ea apparere maiora: ac simili ratione iudicare quosdam de operibus ingenii. Iam subiicit, se hac ingenua de se professione, velut aquam illam effundere, quae hominum iudiciis officere posset, & nudum se praebere spectandum. GESN.

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 324. l. 3. Ἐμπίσι καὶ κώνωσι) Non inveniebam diversa nomina horum insectorum. Utrumque culicis genus esse video. *Muscellas*, quod dederunt interpretes, vel *musculas*, quo nomine Augustinus κύνιφας Aegyptiorum reddit, *muscis*
Lucian. Vol. VII. O O

adscribendas, *tabanos*, *asilos*, *oesiros*, muscarum genera ipsa quoque esse, putabam. Igitur contentus fui, *culicum genera* indiscretim dicere. Ceterum magnificentius aliquanto encomium futurum erat, si nostri aevi praesidiis, & Leeuwenhoeckio aliquo vel Reaumurio praemonstratore usus esset Lucianus, v. g. in oculorum numero & admirabili structura, in proboscide. GESN.

ead. l. 5. Ἐπτέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὥς τοῖς μὲν ἀπανταχόθεν κομᾶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὀκυπτέροις χρῆσθαι) Non accuratus satis fuit interpres in hisce vertendis hoc modo: *est autem alata non eo modo, quo ceterae volucres, quarum aliae pennas in toto habent corpore, aliae perniciosius alis utuntur*. Posteriorum verborum hic est sensus: *ut aliis pennis ab omni parte ornatum habeat corpus, aliis in volando utatur*. Ita L. Bos in schedis Mss. Plura in Obs. Crit. pag. 64 f. & 65. REITZ.

ibid. Κατὰ τὰ αὐτὰ) Male Fl. omisisse τὰ, patet ex cap. 3; ubi & ipsa cum cert. κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασιν. REITZ.

ead. l. 6. Ὡς τοῖς μὲν — χρῆσθαι) Haec insititia videntur. GUYET. Mox pro *pennas* esse vertendum *plumas*, monuit idem. REITZ.

ead. l. 7. Κατὰ τὰς ἀκρίδας) Confer Nostrium infra Διψ. cap. 3. KUSTER.

ead. l. 8. Μερίττας) Dele punctum. KUSTER. Non hoc tantum, sed dele etiam μὲν cum Fl. quod in reliquis odiose occurrit, & sensum perturbat. SOLAN.

ibid. Ἔστι μὲν) Recte abesse μὲν in Fl. adlevit Solan. idque in I. delerat. Ego etsi abesse posse credo, nondum tamen deleo, cum in al. Codd. non deleatur, atque & alibi implendae orationis gratia abundet, & vel hic durior sit pronuntiatio, si μὲν deleas. Abundat similiter μὲν apud Long. Past. IV, p. 147 (vere 139) ed. Moll, Αἰγὶ καὶ ἄρρεν μὲν παιδίον ὑπέθηκαν, καὶ θυγάτριον γενόμενον δεύτερον. Neque opus esse, ut δὲ semper sequatur, patet etiam ex Aristophan. Pl. 58, ἐγὼ μὲν οἰμῶζειν λέγω σοι — vid. reliqua. Non dissimile etiam est hoc Diod. Sic. XI, cap. 39, τοὺς λόγους μὲν συμβουλευέσοντας κατὰ τὸ παρὲν μὴ τειχίζειν τὴν πόλιν &c. ubi δὲ quoque non sequitur, nisi post aliquot periodos, nec ad illud μὲν pertinens. Nec Apostoli in Act. c. XXVII, 21, ἔδει μὲν, ᾧ ἀνδρες, πειθαρχήσαντάς μοι, μὴ ἀναγέσθαι ἀπὸ τῆς Κρήτης, ubi nec adversativa sequitur, sed tacite intelligitur, in opposito verbo κερδήσαι mox adiuncto. Herodian. I, 4, 2, ἀχθεσθαι

μὲν ὑμᾶς — *δαυμαστον οὐδὲν*, & sic bis ter alibi. Interdum etiam simpliciter μὲν pro asseverationis nota poni, notum arbitror ex Ael. V. H. IV, 10, *ἐμοὶ μὲν δοκεῖ*. Quin & μὲν praemisso μὲν habuimus haud semel, ut Paraf. c. 15 & 21. Nec tamen adeo abundare hic videtur, quin augeat aliquantum, ut Latinum *vel*, quando dicimus, ille *vel maior est, vel centies*, & simil. Ita & apud eisdem τὸ *quidem* nullo sequente *sed* adhiberi, hodie vix quemquam fugit, licet id male negarit Sanctius L. III, pag. 514 f. quem permultis testimoniis probe refutavit Perizon. REITZ.

Pag. 325. l. 5. *Ἀπηνῶς*) Sic necessario corrigendum fuit, propter sequens *οἷα*. Legebatur enim in omnibus *Ἀπηνῶς*. SOLAN.

ead. l. 11. *Οὐ συμπεφυκῖα ὥσπερ ἡ τῶν ἀκρίδων*) Vertunt, *non cervici affixum, ut est locustarum*; quod unde potuerunt effingere? De cervice nihil est in Luciano. Et qualis, quaeso, cervix locustarum? Certe Lucianus ullam esse prorsus per has voces negat, quae verti debent, *non agnata* reliquo corpori, *ut est locustarum*, non est continuus tractus corporis a capite ad caudam, ut in locustis, sed post caput est velut intervallum, ita tamen, ut tenui fauce caput reliquo corpori annectatur, & sic possit converti alia parte corporis immota & quiera. Paulo post etiam potuit vocem *φολιδας* lenius interpretari, quam per vocem *cortices*, praecipue cum loricas squammatas dixerint, & laminas ex ferro in eis agnoverint. Tum & οὐ κατὰ τὸ ὀρθοπύγιον reddidit inscite, *non aculeo*, quasi vocis huius significatio & discrimen, quod inter muscam & alia insecta notat auctor, respiceret formam, & non potius locum, ubi situs eius, in extrema nempe parte diversa, quam est in vespis & apibus. GRON.

Pag. 326. l. 4. *Ὀδῶς*) Florentinam recte Ὀδῶς habere, appinxit Solan. nescio quare; nam si dentis significatum retinere voluit, cur scripturam apud omnes receptam novaremus? Et cum dentes etiam vocentur aculei furcarum, quae ideo *tridentes* ac *bidentes* audiunt, nec *τριδῶς* de fuscina Neptuni Graecis ignotum, item pinnae rastrorum, dentes vocantur; quid obstat, quo minus & proboscidem muscae aculearam dentis nomine insigniret Noster? Ita & vertebram primam colli ὀδόντα vocari Hippocrati, monet Poll. L. 2, S. 131; quem tamen refellit Foel. in Oecon. Hipp. secundam Hippocrati hoc nomine insigniri docens; sed nihil hic refert, dum a similitudine dentis canini aculeari tamen traxisse no-

men fatetur. Et quamquam ὀδόντα quoque adspirare habet Mf. unum Pollucis, editores id recte spreverunt. Apud LXX, 1 Sam. 13, 21, ὀδόντες adhibentur de dentibus *falcium*; (nam dentatae falces veterum) aut de furcis, ut alii verterunt, (Lutherus omisit) Nostri *limas dentatas* dedere ex Hebraeo, quam recte, non inquirō. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ ἀποτίκτει σκώληκα) Non satis ex fide historiae. MARCIL.

Pag. 327. l. 4. Πολιτεύεται) Vertunt, *obversatur*. Verte, *negotiat*. GUYET. Idem addit, ὑπέπτηχε *subfidit* esse vertendum, ac dein pro *contractae*, *subfidentes*. REITZ.

ibid. Νυκτὸς δὲ εἰρήνην ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ᾄδει) Pugnat secum ipse sine encomii: nam cis pauca dicturus est, eam πᾶσι τοῖς κοιμωμένοις τοῦ ὕπνου φθερεῖν &c. nempe quia turbat eis somnum morfu & cantu. Sed dici potest, generatim accepto muscae nomine, & muscas & culices contineri, & somni turbationem referri ad culices, noctis quietem ad muscas alias. MARCIL.

ead. l. 6. Ἀτρεμεῖ) Supra Prometh. § 7. (iam § 11.) SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνδρίαν) Si Rhodomanno credimus in Addend. ad Diod. Sic. ἀνδρεία semper scribendum, & sic Diod. Sic. XI, c. 4. Sed cum *ibid.* cap. 6 bis legatur ἀνδρίαν, atque alibi frequenter, nihil & hic in orthographia mutandum. Ἀνδρεία Herodianus ubique, item οἱ LXX. Aelian. Epictet. Thucyd. etiam plerumque; sed & ἀνδρία idem III, c. 82. Ac Noster de Salt. cap. 12, ubi ἀνδρίας quoque ex edd. optimis servavimus. Ut igitur frustra Rhodomannus contendit, ἀνδρεία semper scribendum, ita iam minus etiam certam habeo observationem Stephani contrarium docentis: sed utrumque inveniri in editis libris video; ἀνδρείαν tamen multo frequentius. REITZ.

ead. l. 12. Ἀλλ' ὁ μεγαλοφρονότατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος) Ὑποδόλοικον fuisset enim ἄλλα τὸν μεγαλοφρονότατον τῶν ποιητῶν ὁ Ὅμηρος τὸν γὰρ &c. Ὀλίσημα stili properantis. MARCIL. Vid. Marcilii notam, cui subscribo, quamquam delendo sequens γὰρ consuli sententiae possit. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸν γὰρ ἄριστον) Atqui Menelaum ibi laudat Homerus, ne cum Luciano erres, non Achillem; quod Barnesium, ibi de Luciano aliquid monentem, fugit. Turbatque is nonnihil, dum tragici c. 11 allata verba pro his affert, & apponit ad rem quidem suam ibi facientia, sed minime indicantia ad hunc Homeri locum a Luciano allusum. SOLAN.

ead. l. 14. Τῷ θάρσει τῆς μυίας) Hom. II. P, 570. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος) Firmat itaque etiam Lucianus discrimen inter θράσος & θάρσος, idque ait antiquissimum esse, & Homero iam observatum II. P, 570, ubi Menelao Minerva μυίας θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἔθηκεν, κ. τ. λ. quam accurate, non dixerim. Certe ad Euripidis Alcestin 604 observat Barneſius, non nimis religioſe id eſſe poetis notatum, defenditque poetam suum contra reprehensionem veteris Scholiastae ad Medaeae v. 469, ubi θάρσος vocatur παράστημα τῆς ψυχῆς μετὰ λογισμοῦ, θράσος δὲ ἡ ἀλόγιστος τόλμη. His similia Eustath. ad II. E, 3, ubi Diomedei Minerva δῶκε μένος καὶ θάρσος· it. ad Od. Ξ, pag. 547, 28 *Baj.* & Pollux III, 135, atque Ammonius h. v. Cumque θάρσος sit plane idem, quod θράσος, huc pertinet etiam auctor περὶ ἑρμηνείας, vulgo Demetrius Phal. f. 114, ubi παράκειται, ait, φαῦλά τινα ἀστείους τισὶν οἷον θάρρει μὲν τῷ θράσος, ἡ δὲ αἰσχύνῃ τῇ αἰδοῖ. Observavit hoc discrimen Thucydides, qui I, 121, θράσει ἀπίστῳ ἐπαίρεσθαι dicat, fallaci audacia, & nobile illud II, 40, ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὅλγον φέρει· contra ea VI, 68, θάρσος παρ᾽ ἑστῶν de honesta fiducia. Observavit Aristophanes, &, puto, ut quisque est accuratissimus. Ista paulo copiosius non ad lucem modo Luciani, sed ad emendandum Plutarchum, apud quem in comparatione Periclis & Fabii Maximi prope finem sic legitur, in ipsa quoque splendidissima Briani ed. pag. 414: Μία γὰρ ὥς ἔοικεν ἀπειρία καὶ θράσος γεννᾶ, καὶ θράσος ἀφαιρεῖται. Nulla ratione dubito, quin legendum sit, καὶ θάρσος ἀφαιρεῖται. Pulchre sententiam expressit interpretes, una temeritatem gignit, & eripit audaciam imperitia. Eadem plane sententia, cum Hippocrates in Νόμῳ extr. ἡ ἀπειρία, inquit, κακὸς θησαυρὸς — δειλίας τε καὶ θρασυτήτος τιθήνη. Sic praeclare nuper ven. Wolfius apud Liban. Ep. 1036 b. N°. 4, in varietate librorum, θράσος τῷ θάρσει praetulit. Ne quid superfit apud Plutarchum dubitationis, ponamus unum alterumque locum ex ipsa vita Fabii. De Minucio eiusque insolentia ait p. 321 extr. H. Steph. ὁ δὲ μᾶλλον εἰς φρόνημα καὶ θράσος ἀνειμένος. De eodem p. 325 post med. αὐτὸν τε μεγαλαυχίας ἀμέτρου, καὶ θράσους τὸ στρατιωτικὸν ἐμπεπληκώς. Denique p. 328 extr. αὐτοῦ τε τοῦ Μινουκίου τὸ θράσος κατακέλαστο. Contra de vera fortitudine p. 332 extr. τοῦτο τοῖς Καρχηδονίοις ἰδοῦσι θάρσος παρ᾽ ἑστῇ. Sed nimium forte diligentiae in re non dubia, GESN. Vid. Diod. Sic. V, c. 29, ubi Wessell.

etiam profert distinguentem inter *δράσος* & *δάρσος* Gregor. Naz. Or. IV, pag. 113, qui ait: *ὅτι δάρσος καὶ δράσος, καὶ ἐν τοῖς ὀνόμασι πλησιάζουσι, πλείστον ἀλλήλων τῇ δυνάμει κοχλῶνται*—τὸ μὲν γὰρ ἐν τοῖς τολμητέαις δαρρεῖν ἀνδρείας ἐστίν.—*αὐτὸ δὲ πλείων ὁ κίνδυνος ὁμοίως χωρεῖν καὶ ὠθίζεσθαι*—*δράσους*. Sed quia Gesn. hoc diligenter egit, plura non addo. REITZ.

Pag. 328. l. 2. *Οὐχ ἅπαξ — μέμνηται* &c.) II. B, 469. Π, 641. Δ, 130. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀδινὰς προσεπιπὼν) Hom. II. B, 469. SOLAN. Vaga admodum est notio huius epitheti. Eustath. Od. Ψ, 326, p. 817, 35 *Baf.* ad verba ποιῆται Σειρήνων ἀδινάων, ἔνθα φασὶν οἱ παλαιοὶ τὸ ἀδινάων ἀντὶ τοῦ ἡδυφώνων, ὥδικως. παρὰ τὸ ἔδειν, ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ ἡδύ. πέντε γὰρ φασὶ τὸ ἀδινὸν σημαίνει. ἄβρῶν, ὥς ἐν τῷ μελισσάων ἀδινάων. οἰκτρὸν, ὥς ἐν τῷ ἀδινὸν στοναχῆσαι. ἡδίων, ἢ γουν ἡδύ γλυκύ, ὥς ἐν τῷ σειρήνων ἀδινάων. πυκνὸν καὶ ἰσχυρὸν, οἷοι ἄμφ' ἀδινὸν κῆρ. καὶ ἡρέμα, ὥς ἐν τῷ ἀδινῶς ἀνευεῖκατο φώνησέν τε. Inter haec ipse Eustathius ad locum, quem tractat Lucianus, nempe II. B, 469, p. 194, 48 *Baf.* eligit ἢ τὰς λεπτὰς, ἢ τὰς πυκνάς καὶ ἄβρῶν πεπομένας. Posterior intellectus ad Luciani mentem aptior: nisi tamen malis *canoras*, quod praeferrem, nisi de fortitudinis laude ageretur, cuius etiam est densare ordines. GESN.

Pag. 329. l. 3. *Ἀποτμηθεῖσα*) Papilionem memini capite amputato ultra sepriduum vitae signa dedisse, motis, cum tangebatur, alis pedibusque humo firmiter haerentem. Adde, quae Aelianus de testudinis marinae capite similia profert de Anim. IV, 28. SOLAN.

ead. l. 8. Τέφρας ἐπιχυθείσης ἀνίσταται) Narravit etiam Aelian. de Anim. L. II, 29: *Μυρία ἐμπεσοῦσα εἰς ὕδωρ, καὶ γὰρ εἰ (malim καὶ γὰρ καὶ) ζῶων ἐστὶ δράσυντάτη — καὶ διὰ ταῦτα ἀποπνίγεται. εἰ δὲ αὐτῆς ἐξέλοις τὸν νεκρὸν, καὶ τέφραν ἐμπάσοις, καὶ καταθήσοις ἐν ἡλίῳ αὐγῇ, ἀναβιώσεις τὴν μυρίαν.* Cretae inspersione idem fieri, omnes norunt, quo citius humor exsiccat; alioqui & sine hac inspersione id contingit ad solem & fornacem. Sed forf. & τὸ νεκρὸν legendum. Nisi ex Genes. 23, 4, prius probes. REITZ.

ead. l. 9. Παλιγγενεσία) Vocabulum hoc in Epist. ad Tit. III, 5, occurrens, hoc Luciani alioque Iosephi testimonio probantem vid. I. Elfnerum in Obf. Phil. ad N. T. T. 2, pag. 327. Adderem, si quid opus, Long. Past. III, p. 94, ἐκ θανάτου παλιγγενεσία. REITZ.

ead. l. 14. Ἐρμώτιμον) De eo Plin. VII, 52, & Plut. 1051, 2,

ibi corrupte
habet Apollo
SOLAN. De
quos, quare
l. 53, dedit
demonstr. E.
Pag. 330
καὶ quod e
ead. l. 11
certe sic de
reus ab ἐξαι
μῆτος elatus
Contra ἀν
Esfai. XVI
vid. Heros
vor, vid. A
mus etiam
Pag. 33
τέφρας pari
ead. l. 1
ciani vid.
nis, quan
doctrinae
cum Men
thagoric
quod de
candido
est, ἢ
Pag.
ead. l.
confule
nit lan
etiam
sum, c
V, 17
ead.
vid. a
minor
ruit e
ἐν μέρ

ubi corrupte *Hermodorus* pro *Hermotimo* legitur. Historiam habet Apollonius Dyscolus cap. 3, & Orig. c. Celf. p. 129 f. SOLAN. De hoc, & aliis, qui revixisse narrantur apud antiquos, quaerere volentem iuvabunt, quae ad Plin. VII, 52, l. 53, dedit Harduinus: copiose inprimis id iam egit Huerius demonstr. Evang. Prop. 9, c. 142. GESN.

Pag. 330. l. 5. Ἡ ἀνθρώποις) Antea in omnibus legebatur καὶ quod cum ferri non posset, mutavi. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπανηρμένῃ) An ἐπανηρμένῃ, sublato altero η; certe sic debet, si ab αἶρω compositum est: ita τοὺς ἐξηρμένους ab ἐξαιρῶ extollo, apud LXX, in Syr. XVI, 10, & ἐπηρμένους elatus Diod. Sic. II, c. 34, p. 147 f. & 1 Maccab. 8, 5. Contra ἀτηρμένους ab ἀφαιρέω, in 1 Reg. V, 4. Et ἀφρηρμένους, Esai. XVI, 2. Quid multis? simplex αἰρέομαι facit ἠρηρμένους, vid. Herodian. V, 5, 3, & VIII, 7, 6. Sed αἶρω, ἥρμαι, ἥρμένος, vid. Aelian. VI, 1. Ceterum ἐπαναιρεῖσθαι φιλίαν habuimus etiam in Tox. c. 8; at hoc aliud quid est. REITZ.

Pag. 331. l. 1. Ἀντερασθῆναι) Include κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρως parenthesi, ut aliquatenus sensui consulas. SOLAN.

ead. l. 12. Ποιήτρια) De Myia poëtria & hoc ipso loco Luciani vid. Olear. Diss. de poëtriis Graecis § 48, p. 166 editionis, quam debemus elegantissimi atque honestissimi ingenii, doctrinae autem solidae, viro, Io. Christ. Wolfio, qui etiam cum Menagii libello de mulieribus philosophis Muscae Pythagoricae vitam reddidit, non ille quidem cineribus adpersis, quod de vulgaribus muscis Lucianus modo dicebat, sed tale candido atque puro. Ceterum versiculus comici ita legendus est, Ἡ Μυῖ ἐδάκνεν αὐτὸν ἄχρι καρδίας. GESN.

Pag. 332. l. 4. Δεινὸν) Eurip. haec sapere videntur. SOLAN.

ead. l. 7. Μυίας τῆς Πυθαγ.) Pythagorae haec filia, de qua consule Menag. de mul. Phil. & Phot. Cod. CCXLIX. Meminit Iamblichus in catalogo p. 218. C. Milonis uxor. Porphyry. etiam N°. 4, & Anonym. N°. 2. Miror, a Luciano omissum, quod de muscis Pisaridibus ab Aeliano traditur de Anim. V, 17; supra feminas enim ille intelligentes facit. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐν τῷ μέρει) Pro vicissim, saepe utitur Noster; vid. ad Gym. c. 19. Adde notam Hemst. p. 45 ed. Luciani minoris, qui & aliorum testimonia addidit; nam non inseruit eadem huic ed. Vid. ramen Dial. Mort. XII, 1, οὐκοῦν ἐν μέρει ἐκότερος εἰπάτω. REITZ.

Errata.

Pag. 60. l. 5. ἐν γειτόνων, leg. ἐν γειτ. quamvis & alterum probum.

Pag. 90. l. 2. προστάτην, leg. προστάτιν.

Pag. 197. l. 13. ἀναφύετο, leg. ἀνεφύετο.

Pag. 301. l. 11. ὄρων, leg. ὄρων.